

Giới thiệu Em Mù Mới Yêu Anh

Nữ minh tinh Bùi Anh – xinh đẹp, nóng bỏng, quyến rũ khiến người ta có ham muốn phạm tội... thực ra là một cô gái bảo thủ đến mức nộ hôn đầu còn chưa kịp trao ai.

Quý công tử Tổng Nam Xuyên – dịu dàng, tao nhã, nhìn như thoát tục... nhưng thực chất lại là một kẻ Siêu! Háo! Sắc!, động một chút là nhào tới hôn hôn hít hít.

Bùi Anh:Chỉ trách lúc trước mắt bị mù rồi!!!

Nam chính: Mê chân dài (nữ chính chân siêu dài), nam chính kiểu mẫu: đẹp trai, tài giỏi, chiều chuộng bạn gái...

Trích đoạn:

Nhận được sự khen ngợi sùng bái không chút che giấu của Bùi Anh, Tổng Nam Xuyên đắc ý ra mặt: "Vừa rồi là lần đầu tiên tôi chơi thôi, chưa bộc lộ được hết khả năng đó [icon tự đắc]."

Anh vừa nói vừa cảm điện thoại lên, ngón tay tiếp tục lướt như bay trên màn hình, lần này đã có kinh nghiệm, tay anh càng di chuyển đến xuất thần nhập hóa vô ảnh vô tung.

Sau khi Bùi Anh xem xong điểm số hiện trên màn hình, trong lòng cô phải gọi là sục sôi: "Bốn mươi bảy! Tốc độ tay của thiếu hiệp tốt như vậy chắc chắn là vẫn còn độc thân!"

Tổng Nam Xuyên: ".....?"

Bùi Anh: ".....!"

Bùi Anh muốn tự sát. Nhất định là Nhậm San San nhập vào người cô nói ra câu vừa rồi!

Có một đứa bạn khôn khiếp cả ngày toàn suy nghĩ đen tối xấu xa không biết từ lúc nào đã ảnh hưởng đến mình, quả là đáng sợ!!!

Tổng Nam Xuyên định thân lại rất nhanh, nhìn về mặt xấu hổ đến đỏ bừng của Bùi Anh, anh nhin không được, cười nói: "Ừm, đúng là tôi vẫn chưa có bạn gái."

Bùi Anh: "....."

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mới Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Bùi Anh

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

Tháng ba đầu xuân.

Những cánh hoa đào nở rộ ven đường bị từng cơn gió xuân cuốn phất, cánh hoa hồng nhạt bay lả tả trong gió cuộn vòng cuộn vòng, nhẹ nhàng tấp vào ô cửa sổ của một tòa nhà ở ven đường, cùng ánh nắng sớm mai đổ lên tấm chăn trong căn phòng trắng muốt.

Trên chăn đơn nhạt màu, điện thoại di động đột nhiên bật sáng, tiếng đàn violon du dương nhẹ nhàng vang lên khắp căn phòng.

Bùi Anh vươn tay trái từ trong chăn ra, lần mò bên gối, mắt vẫn nhắm tịt nhận điện thoại: "A lô..."

Giọng lơ mơ ngái ngủ, như kiểu chỉ một giây sau thôi cô sẽ lại ngủ thiếp đi.

"Mấy giờ rồi mà cô vẫn còn ngủ thế hả? Đừng quên buổi chiều phải qua đây chụp ảnh đấy!"

Giọng nói réo rắt vang dội của Nhậm San San khiến Bùi Anh tỉnh táo lại đôi phần, cô hàm hồ lầm bầm một tiếng: "Biết rồi..."

Sau khi cúp điện thoại, cô xem thời gian hiển thị trên điện thoại di động, còn chưa tới chín giờ... Làm cô còn tưởng mình đã ngủ một mạch đến mười hai giờ trưa luôn rồi chứ, cho nên Nhậm San San mới phải gọi điện tới như muốn đòi mạng thế này.

"Ai ----" đuổi người, Bùi Anh lười biếng ngồi dậy, mái tóc đen mượt mà óng ả đổ tràn xuống eo ngay lập tức.

Loẹt quẹt dép đi tới cạnh cô, cô không đi rửa mặt ngay mà việc làm đầu tiên lại là mở máy tính ra, đăng nhập vào blog.

Năm bình luận mới, ba tin nhắn riêng mới, rất tốt, gộp lại cả ngày hôm nay cũng còn chưa quá hàng đơn vị.

Tâm trạng khá tốt, cô mở bình luận ra.

“Kỳ Mạn làm người ta buồn nôn quá! Rác rưởi!”

“Ghét nhất cái loại con gái nhà giàu như Kỳ Mạn, không coi ai ra gì, tam quan [1] bất chính, có một người cha giỏi giang thôi mà, lấy đâu ra cảm giác ưu việt đó không biết? [mím cười]”

[1] Tam quan: thường đề cập tới thể giới quan, các giá trị, quan điểm về cuộc sống.

“Ỗ đáng người hơi đẹp một tạo mà đã hận không thể cời sạch trước mặt nam chính rồi hà. #Kỳ Mạn giúp đoàn làm phim tiết kiệm được không ít vải vóc đó#”

“Ghét nhân vật Kỳ Mạn này ghê, cũng không thích cô. [tạm biệt]”

“Mấy người buồn cười thật, nhân vật là nhân vật, diễn viên là diễn viên, ghét Kỳ Mạn thì cũng không nên chạy tới đây để mắng chửi chứ? :) Dù ra sao đi nữa thì Bùi Bùi chân dài miên man à, em là fan cuồng của chị nha, chụt chụt chụt!”

Bùi Anh chớp chớp mắt, Kỳ Mạn là một vai trong bộ web drama mà cô nhận năm ngoái, một nữ phụ có tiền có thế và ác độc. Tuy bộ phim này được sản xuất với kinh phí hạn chế, nhưng hai diễn viên đóng nam nữ chính lại nhờ nó để làm bàn đạp bắt đầu bước vào tầm mắt của công chúng. Cũng vì thế, blog đăng ký ba năm mới được mấy trăm ngàn fans của Bùi Anh cũng nghênh đón một số lượng bình luận và tin nhắn cao nhất từ trước đến nay --- tuy rằng đến chín mươi chín phần trăm đều tới mắng chửi cô thì điều đó cũng vẫn cho thấy cô cũng được người ta chú ý.

Có điều Bùi Anh cũng không quá để ý đến việc họ đang nói cái gì, hơn nữa từ khi web drama kết thúc, số người đến mắng cô đã càng ngày càng ít, hôm nay chỉ có năm bình luận mới, trong đó còn có một bình luận bênh vực mình.

Cô cong môi cười cười, chạy tới phòng tắm rửa mặt.

Căn hộ cô thuê này có một phòng nhỏ rộng chưa tới ba mươi mét vuông, một phòng ngủ một phòng khách. Tuy rằng diện tích không lớn, nhưng cũng may vị trí và thiết bị lắp đặt không hề tệ.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ xong, cô cầm vội ổ bánh mỳ trên bàn đi xuống lầu.

Lúc Bùi Anh bước ra cửa, vừa lúc có một cơn gió xuân thổi qua, làn váy đỏ rực tung bay cùng hoa đào khắp chốn.

“Meo ~” Dưới lầu, hai, ba con mèo hoang không biết từ lúc nào đã chạy tới gót chân, đảo qua đảo lại quanh chân cô. Mấy con mèo hoang này cô từng gặp nhiều lần, trước đây cũng từng cho chúng nó ăn, không ngờ đến bây giờ chúng nó lại chạy tới tìm cô đòi ăn như quen thuộc lắm.

Bùi Anh không khỏi mỉm cười, để miếng bánh mì còn dư trong tay lại hết cho chúng nó.

Đi tới đầu đường, cô vẫy taxi đến thẳng phòng làm việc của Nhậm San San.

Tài xế taxi lén lút nhìn cô liên tục, khi dừng lại chờ đèn đỏ, rốt cuộc anh ta cũng mở miệng hỏi: “Người đẹp à, cô là minh tinh phải không, sao tôi cứ thấy trông cô hơi quen quen ấy nhỉ?”

Bùi Anh cười hỏi ngược lại: “Thật sao?”

“Đúng vậy, rõ ràng tôi đã thấy cô trên mạng rồi.” Tài xế gật gật đầu, càng nhìn càng cảm thấy cô gái xinh đẹp quá, đặc biệt là đôi chân, quá quyến rũ luôn rồi. Anh ta lại lén lút liếc nhìn đùi cô, rồi vội vàng ho khan một tiếng, nhìn về phía trước.

Cửa hàng của Nhậm San San nằm gần bờ sông, vùng lân cận có một khu dân cư, bên lề đường đa phần là một số cửa hàng nhỏ.

Bùi Anh xuống xe, đi thẳng vào một tòa nhà nhỏ theo phong cách Địa Trung Hải. Nhậm San San đang ngồi trong ăn mỳ, thấy cô đi vào, bất thành linh nghiệm luôn sợi mỳ đang ăn: “Khụ . . . khụ . . . khụ . . . , sao cô lại tới vào giờ này?”

Bùi Anh kéo ghế ra ngồi xuống cạnh cô ấy: “Thế sao tự nhiên mới sáng sớm cô đã gọi tôi làm gì?”

“Tôi sợ cô ngủ quên, phải biết phòng ngừa chứ.” Cô ấy lại hút một sợi mỳ, rốt cuộc mới nhớ ra hỏi Bùi Anh một câu: “Cô đã ăn sáng chưa?”

Bùi Anh lắc đầu.

Nhậm San San nói: “Quán mỳ bên cạnh vẫn còn đang bán đấy . . .” Cô ấy nói tới đây bỗng nhiên dừng lại, “Mà thôi, buổi chiều còn chụp ảnh, tốt nhất cô đừng ăn nữa.”

Bùi Anh: “. . .”

Nhậm San San rót cho cô ly nước, máy tính xách tay cũng đẩy đến trước mặt cô: “Cô xem đi, bộ web drama máu chó mà cô diễn ấy, nam nữ chính đều đã nhận được phim mới rồi, sao chỉ có một mình cô vẫn phọt phẹt thế nhỉ, fans thì chả thêm được mấy mống, người mắng chửi sau lưng thì lại có một đống.”

Bùi Anh không để tâm nhưn mày: “Họ mắng tôi chứng tỏ tôi diễn tốt chứ sao.”

Nhậm San San cười mắng: “Cô đúng là lạc quan quá mức.”

Nhưng mà cũng phải thôi, với cái vận may của Bùi Anh, không lạc quan một chút sợ là không sống nổi.

Sau khi Bùi Anh tốt nghiệp, cô vào làm tài vụ ở một công ty nhỏ, kết quả không tới một tháng, công ty đã đóng cửa vì kinh doanh không tốt. Sau đó bạn bè giới thiệu cô tới một khách sạn gia đình, cũng làm tài vụ, kết quả không tới một tháng, khách sạn cũng bị các ban ngành liên quan cưỡng chế ngừng kinh doanh để chỉnh đốn vì không đáp ứng được công tác phòng cháy chữa cháy, cô lại thất nghiệp thêm lần nữa.

Nhưng mà cũng may đúng dịp, khi làm việc ở khách sạn cô đã quen biết Trần Thắng, một người đàn ông tự xưng là tổng giám đốc kiêm người đại diện của phòng làm việc Thắng Cảnh.

Anh ta hỏi Bùi Anh, người đẹp à, cô có hứng thú làm ngôi sao không?

Bùi Anh những tưởng, lẽ nào mình đã hết con bĩ cực đến hồi thái lai rồi, lòng tràn đầy vui vẻ bước chân vào thế giới giải trí. Trần Thắng đề cô và một nữ sinh ghép thành một nhóm nữ, mới vừa phát hành được một single, thành viên kia đã bị một công ty lớn đào đi, nhóm đành giải tán. Sau đó Bùi Anh phát triển độc lập, Trần Thắng lại nhận cho cô một bộ phim truyền hình, mặc dù chỉ là nữ phụ nhưng vai diễn này cũng khá có vai trò, kết quả là quay chưa được mấy tập, bên đầu tư đột nhiên rút vốn, không chỉ phải ngừng quay toàn bộ, mà ngay cả cát sê mấy tập đã quay đến bây giờ cô vẫn chưa nhận được.

Sau đó cuối cùng Trần Thắng cũng nhận ra, cô gái này ấy à, hình như đường vận may có gì đó khá đặc thù thì phải.

Sau khi Bùi Anh vào công ty vẫn không phát triển được, công việc đã không nhiều, vậy mà chỉ có khoảng một nửa trong số đó là có thể hoàn thành thuận lợi, cho tới hôm nay, cô vẫn là một nghệ sĩ nhỏ vô danh tiêu tụt như ngày trước.

Bởi vì công việc thu nhập được không nhiều, Bùi Anh cùng với Nhậm San San hùn vốn mở một cửa hàng, chuyên bán trang phục nữ, Nhậm San San là chủ lớn, cô là chủ nhỏ kiêm người mẫu.

“Ài, tôi vẫn hay suy nghĩ, cửa hàng của chúng ta làm ăn không lớn nổi, nói không chừng là do cô ám đấy.” Nhậm San San hút xong sợi mì cuối cùng, bụng bắt lên húp canh. Bùi Anh bĩu môi, không thêm đề ý đến kẻ thiếu “gia giáo” không coi ai ra gì nọ.

Nhậm San San để bát xuống, nửa đùa nửa thật cười nói: “May mà ngày xưa cô không thi đậu tiếp viên hàng không, nếu không chắc mỗi ngày đều có máy bay rơi mất, haha.”

Bùi Anh: “. . .”

Lúc cô học cấp ba cũng định thi học viện hàng không thật, nhưng mà bị đánh trượt vì tiếng anh quá kém. Bây giờ nghĩ lại . . . Nhậm San San nói không phải là không có lý.

Cô yếu ớt thở dài một hơi, Nhậm San San ở bên tỏ vẻ vô cùng kinh sợ: “Đại mỹ nữ à, đừng có gọi cảm thế chứ, tôi không có phúc để hưởng đâu.” Đầu ngón tay cô ấy nhấp nhấp chuốt mấy lần, ánh mắt lóe lên hưng phấn, “Cho cô xem anh chàng đẹp trai này này, kích thích lắm”

Bùi Anh nhìn màn hình, gần như trong phút chốc cô đã bị người đàn ông trên đấy hấp dẫn hoàn toàn từ ánh nhìn đầu tiên.

“Thế nào, đẹp trai không? Tổng gia Tổng tam công tử, đứng chuẩn cao ráo, giàu có, đẹp trai.” Nhậm San San cũng hiếm khi háo sắc nhìn chằm chằm màn ảnh đến xuất thần.

“Ừm, rất đẹp trai . . .” Đặc biệt đối với loại mê trai đẹp như Bùi Anh thì quả thực là giết người không đao, “Tam công tử nhà họ Tổng, Tổng Nam Xuyên, mua 20 triệu cổ phần của Ảnh Nghiệp Hoàn Vũ, ý định tiến quân đầu tư vào lĩnh vực điện ảnh quy mô lớn . . .”

Cô đọc rồi viết đi kèm hình ảnh trên blog, thoáng giật mình: “Không chỉ đẹp trai mà còn lắm tiền thật đấy . . .”

Nhậm San San lại chẳng hề kinh ngạc tạo nào: “Bây giờ mấy công ty gia đình kiểu này ai ai mà chẳng thích thò một chân vào lĩnh vực điện ảnh chứ, đâu phải cô không biết. Chân trước mới vừa thò vào, ngay lập tức đã có nữ minh tinh săn tới sao.”

Cô ấy lại nhấp nhấp chuốt vài lần, nói với Bùi Anh: “Ày, Tạ Hàm này, trước đây cô cũng từng hợp tác với cô ta phải không? Hôm qua còn bị chụp chung với Tổng tam công tử đó, còn “nhìn rất thân mật” đấy.”

Cô trực tiếp trích dẫn miêu tả của phóng viên, sau đó ném một ánh mắt quuyền rũ như tơ về phía Bùi Anh: “Hay là cô cũng suy tính thử xem? Cô nhìn cô này, trước lời sau cong, lại còn chân dài miên man, cái gì cũng tốt hơn Tạ Hàm kia hết cả, cô ta còn dám tiến tới, cô cũng nhanh chân tóm lấy đi chứ còn chờ gì nữa.”

Bùi Anh nghiêng đầu nhìn cô vài giây: “Không lẽ cửa hàng của chúng ta làm ăn không khá nổi là vì cô nhàn rỗi quá à?”

Nhậm San San: “. . . “

Bị chê trách là quá rảnh rỗi. Nhậm San San kiểm kê lại các trang phục mùa xuân mới thêm lần nữa, nhanh chóng chuyển sang công việc chụp ảnh vào buổi chiều. Bùi Anh ngồi trước gương trang điểm, yên lặng để chuyên gia trang điểm làm việc.

Các đường nét trên khuôn mặt của cô sắc nét hơn so với người Châu Á bình thường, thanh thoát còn bị nhầm là con lai, khuôn mặt trái xoan và mái tóc thẳng đen mượt dài tới eo tôn lên nét đẹp nữ tính đặc trưng của Phương Đông.

Khi cô chụp ảnh, Nhậm San San ở bên cạnh giám sát, chụp một mạch xong mười lăm bộ áo quần, Bùi Anh mệt phờ người nằm bẹp trên ghế sa lon không buồn nhúc nhích.

Nhậm San San ngắm hiệu quả của mấy bức ảnh kia, cảm thấy không tồi chút nào, rốt cuộc cũng nãy lòng từ bi ném cho Bùi Anh một ổ bánh mì: “Cô ăn trước lót dạ đi, đợi lát nữa chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

“Ồ . . .” Bùi Anh ỉu xiu nằm bẹp trên ghế sa lon gặm bánh mì, thuận tay cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Trần Thắng.

Bùi Anh: Tổng giám đốc Trần à, gần đây có việc gì em nhận được không anh?

Trần Thắng: Tiểu Bùi à, không phải em vừa diễn một bộ web drama đó à?

Bùi Anh: Đây là chuyện của năm ngoái rồi . . .

Trần Thắng: Thật sao? Ha ha, anh lớn tuổi rồi trí nhớ không tốt lắm [ngrich ngom], em chờ chút, anh xem xem.

Bùi Anh cầm điện thoại di động chờ nửa phút, Trần Thắng gửi hồi âm: “Có một việc thật đây.”

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mới Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Bữa tiệc

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

Trần Thắng gọi điện thoại tới, Bùi Anh nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình đã vội vàng nuốt nốt miếng bánh mì ngồi thẳng ở trên ghế sa lon: “Tổng giám đốc Trần.”

“Ừ, Tiểu Bùi à, anh có một bộ web drama thần tượng, Tăng Phi Minh làm đạo diễn, cần một nữ phụ. vốn Phiến Phương muốn để Đào Đào nhận vai, nhưng lịch trình hiện tại của em ấy không sắp xếp được, em xem có muốn nhận không?”

Lông mi dài nhỏ của Bùi Anh khẽ run lên, cô cảm thấy không phải Đào Đào không sắp xếp được lịch trình mà là không muốn nhận vai nữ phụ thì có, dù sao bộ phim truyền hình đang chiếu của cô ấy thu được kết quả khá khả quan, hiện đang là nghệ sĩ hot nhất công ty. Nhưng với tình huống của Bùi Anh, xưa nay đều là công việc chọn cô chứ không phải cô chọn công việc, cho nên cô cầm điện thoại di động gật gật đầu: “Em muốn.”

Trần Thắng nói: “Vậy anh sẽ gửi hồ sơ cá nhân của em cho Phiến Phương, có tin tức anh sẽ báo cho em. Tuy chỉ là nữ phụ, nhưng vai diễn lần này lại là bạn tốt của nữ chính, hơn nữa được đầu tư lớn hơn lần trước nhiều.”

“Em biết rồi, cảm ơn tổng giám đốc Trần.”

Trần Thắng ừ một tiếng, cúp điện thoại.

Bùi Anh còn tưởng ít nhất cũng phải qua một hai ngày mới có tin tức, không ngờ ổ bánh mì cô còn chưa gặm xong, Trần Thắng đã nhắn tin cho cô: “Bây giờ Đạo diễn Tăng đang ở Thiên Hạ Cư dùng cơm với nhà sản xuất, em qua đó luôn đi.”

Cuối cùng còn gửi kèm địa chỉ cụ thể.

Bùi Anh suy nghĩ một chút, trả lời: “Vâng.”

Trần Thắng: “Anh gửi tài liệu của vai diễn vào hộp thư cho em, nhân lúc đi đường em xem qua đi nhé, biểu hiện tốt một chút.”

Bùi Anh: “Em biết rồi.”

Bùi Anh cắt điện thoại di động, đi tới trước mặt Nhậm San San: “San San, bây giờ tôi phải đi gấp đạo diễn, không ăn cơm với cô được rồi.”

Nhậm San San ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn còn vấn vương nhìn mấy bức ảnh trên màn hình: “Gặp đạo diễn gì, sao vội thế? Cô chưa ăn cơm trưa đâu đây.”

“Haizz, biết làm sao được, khó khăn lắm mới có một công việc, đương nhiên phải tích cực một chút.” Bùi Anh khoác túi lên vai, không chờ Nhậm San San trả lời đã vội vã xuống lầu.

Ra khỏi cửa hàng, cô vội xe đi tới Thiên Hạ Cư. Trên đường đi, cô mở di động xem qua tài liệu mà Trần Thắng gửi mình, nhân vật này vẫn là một thiên kim đại tiểu thư, nhưng mà khác ở chỗ lần này lại là một áo bông nhỏ tri kỷ, hiền lành dịu dàng.

Với Bùi Anh mà nói, kiểu nhân vật thế này không quá khó với cô, mặc dù cô không phải là xuất thân chính quy, nhưng vào nghề ba năm nay, cô đã học được không ít thứ, không những thế công ty còn sắp xếp lớp học diễn xuất, cộng thêm trong suốt quá trình làm việc, ở hiện trường quay phim thực tế, cô cũng tích lũy được không ít kinh nghiệm.

Sau khi nắm được đại khái nhân vật cũng là lúc xe taxi vừa hay dừng trước cửa Thiên Hạ Cư.

Đây là một nhà hàng Trung Quốc cao cấp, bình thường rất ít khi Bùi Anh đến đây, cô báo thông tin phòng bao với lễ tân, rất nhanh sau đó đã có phục vụ chuyên môn tới dẫn cô đi vào.

Lúc cánh cửa đôi rộng lớn được người phục vụ đẩy ra, Bùi Anh nhẹ nhàng hít một hơi.

Động tĩnh bên này hấp dẫn sự chú ý của mọi người bên trong, tất cả đều đồng loạt quay đầu nhìn ra cửa.

Giữa những gương mặt xa lạ ở bên trong, Bùi Anh liếc mắt một cái đã nhìn thấy người đàn ông nọ -- anh chàng đầu tư 20 triệu, tiến quân vào lĩnh vực điện ảnh, Tam công tử nhà họ Tống, Tống Nam Xuyên.

Anh mặc một bộ âu phục nhạt màu, hơi nghiêng đầu nhìn về phía bên này, mái tóc ngắn đen nhánh trong ánh đèn mờ ảo có vẻ hơi xám màu.

Ở góc độ này Bùi Anh mới nhận ra, dưới góc mắt trái của anh ta có một nốt ruồi lẹ, màu không đậm nhưng lại như vẽ rồng điểm mắt [2], gọi cảm tới mức khiến cho người ta không thể nào bỏ qua.

[2] Vẽ rồng điểm mắt: làm nổi bật nét chính (ví như thêm vài câu quan trọng ở phần then chốt trong cội văn hoặc cội nói làm nội dung phong phú sinh động hơn).

“Tiểu Bùi đến rồi à?” Một giọng nam trung niên hùng hậu kéo sự chú ý của Bùi Anh trở lại, cô không nhìn Tống Nam Xuyên nữa, quay về phía giữa phòng nói một câu quấy rầy rồi.

Đạo diễn Tăng Phi Minh đứng lên khỏi ghế, chỉ vào Bùi Anh rồi giới thiệu với mọi người: “Đây là Bùi Anh, Bùi đại mỹ nữ, tổng giám đốc Trần tiến cử cô ấy diễn vai Đường Phi Phi, tôi mới gọi cô ấy tới đây.”

Ông ấy nói xong lại giới thiệu với cô từng người trong bữa tiệc: “Vị này là nhà sản xuất tổng giám đốc Chu, nhà đầu tư lớn nhất của chúng ta, vị này . . .” Ông ấy đưa bàn tay về phía Tống Nam Xuyên, “Vị này tôi phải giới thiệu trình trọng một chút, bây giờ đang là thanh niên tuần kiệt danh tiếng vang xa, tổng giám đốc Tống Tống Nam Xuyên.”

“Chào tổng giám đốc Tống.” Bùi Anh lịch sự nhìn anh ta gật đầu chào hỏi, trong giọng nói có chút gì đó căng thẳng mà chỉ mình cô mới có thể nhận ra.

Đôi môi của Tống Nam Xuyên hơi nhếch lên, cũng nhìn cô gật đầu.

“Trước không phải nói Đào Đào nhận vai sao, sao tự nhiên lại đổi người?”

Người vừa nói là tổng giám đốc Chu, năm nay ông ta đã hơn bốn mươi, dáng người hơi mập, cũng không thiếu bụng bia biểu trưng của đàn ông trung niên. Bùi Anh nhìn về phía ông ta, lúc này mới chú ý tới người ngồi bên cạnh ông ta chính là Tạ Hàm, không sai, là người hôm qua vẫn cùng Tống Nam Xuyên “nhìn rất thân mật”, Tạ Hàm.

Ánh mắt Bùi Anh lóe lên, Tạ Hàm đang bị tổng giám đốc Chu ôm vào trong ngực, vẻ mặt hơi mất tự nhiên.

Đây là tình trạng gì đương nhiên là Bùi Anh hiểu rõ, ban này lúc xem tài liệu, cô đã biết Tạ Hàm sẽ là nữ chính của bộ web drama này.

“Đào Đào không sắp xếp được lịch trình nên tổng giám đốc Trần tiến cử Bùi Anh tới.” Tăng Phi Minh cười trả lời vấn đề của tổng giám đốc Chu. Ánh mắt ông ta quét lui quét lại vài lần ở trên người Bùi Anh, cười đến sắp không thấy mắt ở đâu: “Cô Bùi còn tốt hơn Đào Đào nhiều nhì, tôi rất xem trọng cô đó.”

Khóe miệng Bùi Anh giật giật, trên mặt vẫn duy trì nụ cười mỉm nhẹ, Tăng Phi Minh vẫy vẫy tay với cô: “Tới đây, mời tổng giám đốc Chu một chén rượu.”

Bùi Anh đi tới, nhìn rượu đế ông ta đưa tới, có hơi khó xử: “Từ lượng của tôi không tốt, rượu đế không dám đụng vào, tôi có thể uống rượu đồ

không?”

Tằng Phi Minh còn chưa nói gì, Tạ Hàm ở trong lòng tổng giám đốc Chu đã cười nói: “Nói không chừng tổng giám đốc Chu lại thích cô tửu lượng không tốt đó. [vẻ mặt khiêu khích]”

Ông Chu cười hô hô, Bùi Anh tình bơ nhìn Tạ Hàm. Cô biết, Tạ Hàm muốn lấy cô làm nhách cò cứu mạng, cô tới, biết đâu cô ta còn có thể thoát thân.

Nhưng mà cuối cùng Tăng Phi Minh vẫn cho cô đổi thành rượu đỏ: “Rượu đỏ thì rượu đỏ, quan trọng là tấm lòng.”

Bùi Anh cảm kích liếc nhìn ông ta, nâng ly rượu chạm ly cùng ông Chu. Cô uống một hơi hết non nửa ly rượu đỏ, tổng giám đốc Chu ở bên cạnh vỗ tay nói: “Sáng khoái, Tiểu Bùi qua bên này ngồi cạnh anh đi.”

Tất cả mọi người không nói gì, Bùi Anh cũng không tiện làm ông ta mất mặt, đành kéo ghế ngồi xuống bên cạnh. Mọi người trên bàn com lại nhanh chóng tiếp tục trò chuyện, trong không khí ăn uống linh đình, Bùi Anh cảm thấy bàn tay Chu tổng đang sờ lên bắp đùi mình.

Cô cố gắng nghiêng người sang bên cạnh, né tránh tay ông ta, rất nhanh, tay ông Chu sờ tới, hơn nửa lần này lại càng can rờ hơn so với khi nãy. Bùi Anh nhủ may không tránh được, mặc dù biết rằng lấy lòng được tổng giám đốc Chu thì rất có lợi cho việc nhận vai diễn của mình, nhưng mỗi người đều có một giới hạn riêng mình, có một số việc thực sự cô không làm được.

Cô lại cố gắng nghiêng người sang bên cạnh, định tính lấy lý do cơ thể không khỏe mà xin về sớm.

Mới vừa đặt đĩa xuống, một giọng nói trong trẻo nhẹ nhàng như tiếng đàn violon vang lên từ phía đối diện: “Cô Bùi chỉ kính rượu tổng giám đốc Chu thôi thì có phải không được hay lắm không?”

Là Tổng Nam Xuyên.

Giọng nói của anh làm Bùi Anh thất thần trong nháy mắt, cuối cùng vẫn là Tăng Phi Minh kéo thần trí cô về: “Trách tôi trách tôi, là tôi thiếu sót, Tiểu Bùi à, nhanh đi kính tổng giám đốc Tổng một ly.”

“À, được.” Bùi Anh đứng lên, cầm lấy ly rượu đỏ trước mặt, đi tới trước mặt Tổng Nam Xuyên, “Tổng giám đốc Tổng, tôi kính ngài.”

Tổng Nam Xuyên cũng cầm chén rượu lên, nhẹ nhàng cộng ly với cô, tiếng pha lê trong trẻo khẽ khàng như thể đã chạm vào đầu trái tim Bùi Anh: “Cô lại định một hơi uống cạn à? Rượu đỏ không nên uống như vậy, ngồi xuống từ từ thưởng thức.”

Như là để chứng minh cho lời nói của mình, anh chỉ khẽ nhấp môi một ngụm rượu đỏ, sau đó nhìn Bùi Anh, khõe môi khẽ cong lên một độ cong thật nhẹ.

Bùi Anh sững sốt trong nháy mắt, ngơ ngác ngác nhấp một ngụm rượu đỏ theo anh, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

Bầu không khí trên bàn hình như hơi thay đổi, sắc mặt tổng giám đốc Chu đối diện có vẻ khá khó coi, nhưng cũng không nói gì, mà đột nhiên Tạ Hàm lại cầm ly rượu đứng lên: “Vậy tôi cũng qua mời tổng giám đốc Tổng một ly đi.”

Cô ta nói xong làm như muốn chạy, lại bị tổng giám đốc Chu kéo về: “Làm gì vậy, thấy tổng giám đốc Tổng người ta đẹp trai tuấn tú nên muốn chạy qua bên kia phải không?”

Tạ Hàm lúng túng gượng cười, lại ngồi xuống: “Tổng giám đốc Chu nói gì vậy, ly này em mời anh, xem như bồi tội.”

Tổng giám đốc Chu thấy cô ta uống cạn chén rượu xong, sắc mặt mới hơi hòa hoãn.

Bùi Anh gấp thức ăn trước mặt mình, yên lặng ăn com.

Do những vị đang ngồi ở đây ai ai cũng có vai vế hơn cô, cho nên cô cũng không dám tùy tiện di chuyển bàn tròn, nhưng món ăn trước mặt cô vẫn thay đổi liên tục, cô ăn một lúc mới phát hiện ra, là Tổng Nam Xuyên.

Mỗi lần sau khi tay của anh ta đặt lên đĩa quay sẽ có một món ăn mới dừng lại ở trước mặt Bùi Anh.

Chỉ một động tác không đáng kể như vậy lại dễ dàng khiến Bùi Anh ằm ằm cảm động. Dù rằng nét mặt cô không thể hiện điều gì, nhưng trong lòng thiện cảm đối với Tổng Nam Xuyên lại ào ào tăng vọt.

Không chỉ vóc dáng tuấn tú, mới vừa rồi còn giúp cô giải vây, bây giờ lại còn tỉ mỉ giúp cô chuyển món ăn, quan trọng nhất là cô ngồi bên cạnh anh ta lâu như vậy, anh ta cũng không có bất cứ cử chỉ mờ ám vượt qua lễ thường nào, từ đầu đến cuối vẫn duy trì một khoảng cách vừa phải với cô.

Bùi Anh nghĩ đây mới thực sự là công tử thế gia, lịch sự nho nhã có tu dưỡng, còn biết tôn trọng phụ nữ. Chẳng trách ngày hôm qua lúc Tạ Hàm ở bên anh ta “nhìn rất thân mật”, miệng lại cười đến mức không khép được như thế, còn bây giờ ngồi bên cạnh tổng giám đốc Chu vẻ mặt lại cực kì nhẫn nhịn.

Bữa com vẫn tiếp tục, sau khi Bùi Anh uống xong ly rượu đỏ vừa mời Tổng Nam Xuyên, cô không uống rượu nữa. Thanh toán xong tổng giám đốc Chu còn muốn đi hát, ông ta nhiệt tình mời Bùi Anh: “Cô Bùi cùng đi KTV đi.”

Bùi Anh khẽ cười với ông ta: “Ngại quá tổng giám đốc Chu à, lát nữa tôi còn có việc, không đi KTV với mọi người được rồi, mọi người chơi vui về.”

Tổng giám đốc Chu nhếch mép cười giễu cợt: “Tôi đã lên tiếng mời rồi mà Bùi đại mỹ nữ vẫn không chịu nể mặt sao?”

Bùi Anh vẫn cười làm lành nói: “Thật là ngại quá, tôi không đi được thật.”

Ông Chu nhếch miệng lạnh tanh, ôm lấy Tạ Hàm ốm ờ từ chối đi ra ngoài. Bùi Anh đi một mình ra khỏi Thiên Hạ Cư, định vẫy taxi về nhà. Một chiếc Maybach màu đen lao tới, vừa hay đỗ ở trước mặt cô.

Tổng Nam Xuyên vốn đang vừa đi vừa nói chuyện với đạo diễn Tăng bước ra, đứng nói với Bùi Anh: “Nếu cô Bùi không ngại thì tôi đưa cô về nhà?”

“A . . .?” Bùi Anh còn chưa kịp phản ứng, Tổng Nam Xuyên đã ngồi vào trong chiếc Maybach kia, hơi ngẩng đầu nhìn cô.

Lại đứng cái góc chết này, nốt ruồi lệ dưới góc trái mắt của anh được ánh đèn nhuộm thắm, dường như càng khiến người ta mê hoặc.

Hình tượng Tổng Nam Xuyên ở trong lòng Bùi Anh bây giờ chính xác là một chính nhân quân tử cao vời vợi, cho nên cô không do dự nhiều, ngồi vào luôn: “Cảm ơn tổng giám đốc Tổng.”

Tổng Nam Xuyên cười nhẹ gật đầu với cô, cửa xe nhẹ nhàng đóng lại.

Trong xe rất yên tĩnh, Bùi Anh lại cảm thấy lúng túng, cô nghĩ đến chuyện vừa rồi, cười hỏi Tổng Nam Xuyên: “Tổng giám đốc Tổng không đi hát cùng mọi người sao?”

Tổng Nam Xuyên nói: “Không, tôi có việc cần xử lý.”

“Ồ . . .” Kết thúc ngắn gọn xúc tích, trong xe lại tiếp tục chìm vào yên tĩnh. Bùi Anh vắt hết óc ra muốn tìm một đề tài khác trò chuyện cùng anh ta, sau khi nỗ lực nửa ngày, cô mới phát hiện mình và một tổng giám đốc giá trị tiền tỉ căn bản không có đề tài nào chung để mà trò chuyện.

Tổng Nam Xuyên vẫn không lên tiếng, hình như có tiếng khẽ cười, sau đó anh cảm máy tính lên bắt đầu xem tin tức.

Bùi Anh nhìn về phía anh ta, để tránh hai người nhìn nhau lúng túng nên anh ta mới xem tin đấy à?

Dù thế nào đi nữa, bởi vì anh ta chăm chú đọc tin, đúng là cô cũng không còn lúng túng thế nữa. Nghiêng đầu qua một bên, cô chuyên tâm nhìn ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Sau khi đến nơi, Bùi Anh khẽ thở phào nhẹ nhõm, cô cời dây an toàn, lễ độ nói với Tổng Nam Xuyên: “Tổng giám đốc Tổng, tôi tới rồi, cảm ơn anh đã đưa tôi về.”

Tổng Nam Xuyên ngẩng đầu nhìn cửa sổ khu nhà, sau đó khẽ cười với Bùi Anh: “Không cần gọi là tổng giám đốc Tổng đâu, gọi tên tôi là được.”

Vì một câu nói này của anh ta, trong lòng Bùi Anh khẽ nhảy lên thình thịch. Cô không biết nên đáp lại thế nào, đành phải nhìn anh ta nói tiếng cảm ơn rồi mở cửa xuống xe.

Con gió đêm vừa lúc thổi qua, trong bóng đêm, làn váy đỏ rực của Bùi Anh càng thêm hút mắt, khẽ tung bay theo gió.

Tổng Nam Xuyên ngồi trong xe, nhìn bóng dáng cô bước trên cánh hoa dần dần bước đi xa, anh buột miệng nhếch mày huyết sắc: “Đôi chân này không tệ.”

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Rung động

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

Bùi Anh vừa vào đến nhà đã vội quăng ngay giày cao gót, nằm phịch xuống giường.

Dường như trái tim vẫn còn đang đập bình bình trong lồng ngực, toàn bộ tâm trí cô giờ đây đều tràn ngập hình ảnh Tổng Nam Xuyên.

Mái tóc đen ngắn mềm mại của anh, khóe môi khẽ nâng lên một độ cong nhân nhật, và cả cái vuốt ruồi màu đỏ kia nữa như một giọt lệ rơi thẳng vào lòng cô . . .

Bùi Anh buồn bực ôm mặt, rõ ràng mình chỉ mới gặp anh ta lần đầu, sao lại có thể si mê đến mức này được chứ? Đúng là mê trai hết thuốc chữa mà.

Trong túi xách, tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, vẫn là bản violon du dương nhẹ nhàng đánh thức cô từ trong tâm tưởng.

Bùi Anh với lấy túi xách, lần mò lấy điện thoại di động ra. Ba chữ Nhậm San San tỏa sáng lấp lánh trên màn hình.

“Có việc gì thế?” Cô nhận điện thoại, lười biếng hỏi.

Hình như Nhậm San San đang ăn, mồm miệng nhồm nhoàm hỏi: “Cô đi gặp đạo diễn thế nào rồi?” Nói đến chuyện này, Bùi Anh khẽ khàng than thở xả giận: “Nói chung là không vui về gì.”

“Sao vậy, cô lại đắc tội với đạo diễn rồi hả?”

“Làm gì có, là cái tên tổng giám đốc Chu kia, bên phía nhà đầu tư.” Chỉ qua đôi ba câu ti tê của cô, Nhậm San San đã có thể tổng kết thành một bộ phim truyền hình thanh xuân đô thị máu chó: “À, có phải vị tổng giám đốc Chu kia muốn làm quy tắc ngầm với cô, kết quả là mặt nóng dần mông lạnh đúng không?”

Bùi Anh: “. . .” Nhậm San San, cô có thể đừng nói chuyện thô tục thế được không?

Đầu dây bên này cô còn chưa kịp nói gì, Nhậm San San lại tiếp tục thao thao bất tuyệt giáo dục: “Ày, tôi cũng chả muốn nói, nhưng mà cô cũng là người trưởng thành rồi mà, thanh bạch tinh khiết cho ai nhìn vậy hả? Hơn nữa với cái mặt mũi kia, cái dáng người kia ấy hả, không bước nổi lên con đường thanh thuần đầu nhà. Ông ta muốn sờ thì cứ để sờ xem sao, không làm đến bước cuối cùng là được, nhin một tẹo là xong, cái vòng luẩn quẩn đó vốn là như vậy mà.”

Bùi Anh khẽ nhủ mày, uể oải nói: “Những cái cô nói tôi đều hiểu cả, nhưng mỗi người đều có một giới hạn của mình, cô thấy sờ một chút cũng chẳng sao, nhưng tôi lại không làm được, hơn nữa, cô chưa thấy đáng đáp tên giám đốc Chu kia đâu, nhìn ông ta thôi tôi đã không nhin nổi.”

“. . .” Nhậm San San cầm nín luôn rồi, thật là, “Bùi Bùi à, mê trai đẹp là không có tiền đồ.”

Bùi Anh bĩu môi, từ trên giường ngồi dậy, vô cùng hăng hái hỏi: “Cô thử đoán xem tôi còn gặp ai ở bữa tiệc này nữa?”

“Ai vậy?”

“Tổng Nam Xuyên!”

Nhậm San San nhướn mày lên: “Cái vị Tam công tử nhà họ Tổng ấy hả? Người này thì tôi thấy rồi, trai đẹp tiêu chuẩn, anh ta cũng sờ cô hả?”

“. . . Cô đừng có dùng tư tưởng thấp kém của mình mà đoán bậy đoán bạ. Tổng giám đốc Tổng là chính nhân quân tử, hôm nay không chỉ giúp đỡ tôi trong bữa tiệc, mà còn đưa tôi về nhà đó.”

“Về nhà?!” Nhậm San San kinh ngạc thốt lên, “Đừng có nói anh ta đang tắm rửa trong phòng tắm nhà cô đấy nhé. Mau mau chạy qua cho tôi nghe tiếng nước đi.”

Bùi Anh: “. . .” “Mỗi tháng có mấy ngày cô cực kì muốn tuyệt giao với người này vậy đó.

“Tôi đã nói rồi, người ta là chính nhân quân tử, anh ta đưa tôi đến dưới lầu xong đi rồi.”

“Ày da . . .” Nhậm San San kéo dài âm cuối, như thể đang suy tư, “Tôi lại thấy anh ta đang thả dây câu dài bắt con cá lớn thì có, đây mới gọi là cao thủ chân chính.”

“. . . Cô đừng tưởng ai ai cũng phóng đảng như mình.”

Nhậm San San khinh thường xì một tiếng: “Thế trên đường về nhà, cô lấy được cách liên lạc của anh ta rồi chứ?”

“. . . Chưa.” Nói tới đây Bùi Anh cũng thấy hơi tiếc nuối, “Trên đường về tôi và anh ta còn chẳng nói chuyện gì, tôi không biết nói gì với anh ta nữa.”

“Còn nói chuyện gì nữa, tán tỉnh yêu đương chứ sao!”

“. . . Thôi cô biến đi.” Bùi Anh nhỏ giọng nói rồi cúp luôn điện thoại.

Ném điện thoại di động sang một bên, cô đứng dậy đi vào phòng tắm rửa, sau khi đi ra tâm trạng vẫn không bình phục được. Nằm yên một lúc, cô cầm tai nghe vào điện thoại, tìm bài hát để nghe.

List nhạc của cô hầu như đều là nhạc cổ điển, mỗi lần Bùi Anh gặp chuyện gì phiền lòng, cô đều sẽ lấy ra nghe. Lần này cũng không ngoại lệ, cô nghe một chút tâm trạng đã dần dần bình thản hơn, bắt tri bắt giác lại ngủ thiếp từ khi nào.

Sáng thứ hai khi vừa mở mắt ra, đập vào mắt là ánh nắng êm dịu đang nhuộm vàng khung cửa sổ. Tai nghe lặng yên, Bùi Anh cầm điện thoại lên xem, hóa ra là hết pin sập người

Cô lấy sạc pin trong ngăn kéo ra sạc điện thoại, vừa mới mở máy, đã có nhắc nhở có một cuộc gọi nhỡ.

Là Trần Thắng.

Sếp lớn gọi điện tới, Bùi Anh không dám trì hoãn chút nào, nhanh chóng gọi lại. Trần Thắng hàn huyên với cô hai câu rồi đi thẳng vào vấn đề: “Là thế này, Phiên Phương nói ngoại hình của em không thích hợp với nhân vật Đường Phi Phi này, nên họ dự định tìm diễn viên khác.”

“Ồ . . .” Kết quả này không nằm ngoài dự đoán của Bùi Anh, nhưng cô vẫn thấy hơi mất mát.

Nghe được vẻ suy sụp trong giọng nói của cô, Trần Thắng lại lên tiếng: “Tiểu Bùi à, chuyện ngày hôm qua anh cũng có nghe đạo diễn Tăng nói rồi, ở trong cái giới này có một số việc là thân bất do kỷ, với điều kiện của em, nếu như chịu nghỉ thoáng một chút đã nổi tiếng từ lâu rồi.”

Bùi Anh biết anh ta đang nói đến chuyện gì, chỉ là đối với ông chủ mình, cô cũng không thể thẳng thắn như với Nhậm San San ngày hôm qua: “Tổng giám đốc Trần à, em vẫn nghĩ diễn viên phải vươn lên bằng thực lực của mình, những thứ công môn tà đạo kia không thể nào dài lâu được.”

“Em có thực lực cũng phải có cơ hội thể hiện chứ.”

“Ày . . .” Bùi Anh nghẹn họng, cười híp mắt nói, “Thật ra thay đổi góc độ mà suy nghĩ, cho dù em có thể thuận lợi nhận được vai diễn này thì cũng không chắc có thể thuận lợi khai máy nha.”

Trần Thắng: “. . .” Nói như thế xem ra cô bé này cũng dễ chịu nhiều rồi.

Anh cúp điện thoại, thờ dài một hơi. Cô bé Bùi Anh này vẫn rất lạc quan, đây đương nhiên là chuyện tốt, chỉ là cứ như vậy cũng rất khó phát triển ghê.

Nếu đã đi trên bờ sông sao có thể không ướt giày? Dường như lại nghĩ tới điều gì, anh gửi một tin nhắn cho Bùi Anh: “Anh nghe nói tới qua em lên xe của Tổng Nam Xuyên?”

Bùi Anh: Vâng, anh ta đưa em tới dưới lầu rồi đi.

Trần Thắng: “. . .”

Người khác thì anh ta không biết, nhưng với Tổng Nam Xuyên vừa đẹp trai vừa nhiều tiền lại phách lối tuyên bố tiến quân vào lĩnh vực điện ảnh, chưa gì đã có vài nữ minh tinh chủ động sán tới rồi. Bùi Anh cứ trố mắt nhìn miếng thịt béo này chạy mất như vậy sao? Không nói đến những giao dịch bản thù kia, chỉ nói đến chuyện không phải cô bé này mê trai đẹp lắm à, với khuôn mặt đẹp trai của Tổng Nam Xuyên kia sao kìm lòng được chứ? Trần Thắng cảm thấy trái tim mình thật là một mối quá mà.

Mà lúc này nhân vật trung tâm của đề tài – tổng giám đốc Tổng Tổng Nam Xuyên, như mọi ngày vừa mới đặt chân tới công ty không được bao lâu trợ lý của anh Tiểu Trương đã bung hai tách cà phê mới pha vào phòng làm việc.

“Cảm ơn.” Tiểu Cố ngồi đối diện Tổng Nam Xuyên nhận lấy tách cà phê, khẽ nhấp một ngụm. Khóe miệng Tổng Nam Xuyên thấp thoáng ý cười, nhìn Tiểu Cố rồi nói: “Có lỗi với anh quá, đang trong lúc bận rộn mà tổng giám đốc Tiểu vẫn tự mình đến thăm, còn để ngài phải đợi lâu như vậy.”

Tiểu Cố ngược mắt lên, nhìn anh nói: “Tổng giám đốc Tổng cũng đã giống trống khua chiêng tới thành phố A, đương nhiên tôi phải đích thân đến thăm hỏi rồi.”

Ý cười nơi khóe miệng Tổng Nam Xuyên càng đậm hơn: “Không phải chỉ để tránh hai cụ nhà tôi sao, tôi sợ lúc mình không để ý họ sẽ đưa tới một “Vị hôn thê” nữa.

Tiểu Cố đặt tách cà phê xuống, không nói gì, Tổng Nam Xuyên thu lại ý cười, tiếp tục nói: “Hơn nữa nếu tổng giám đốc Tiểu tiếp quản chi nhánh công ty ở thành phố A, đương nhiên tôi cũng phải mở rộng nghiệp vụ đến thành phố A, nếu không thì sao chúng ta có thể hợp tác được?”

Tiểu Cố khẽ cười: “Nghe nói tôi qua tổng giám đốc Tổng dùng cơm với anh Chu? Tôi nhớ ngài mua cổ phần của Ảnh Nghiệp Hoàn Vũ, hạng mục này không phải do bọn họ đầu tư.”

Tổng Nam Xuyên nhướn mày: “Tổng giám đốc Tiểu nắm rõ hành tung của tôi như lòng bàn tay đấy nhì.”

“Ngài là đối tác quan trọng của tôi, lại mới tới đây, đương nhiên tôi phải quan tâm nhiều một chút.”

Tổng Nam Xuyên cúi mắt cười nhẹ, tên Tiểu Cố này đúng là vấn đề nào cũng hát được: “Dùng cơm với họ chẳng qua là muốn giao thiệp thêm một chút mà thôi, dù sao cũng mới bước chân vào lĩnh vực này, quan hệ không bao giờ là thừa cả.”

“Hừm, kết quả thế nào?”

“Cũng chỉ là vài người không quan trọng thôi mà, không có ý nghĩa gì.” Tổng Nam Xuyên vừa nói, lại như nghĩ tới điều gì, ánh mắt anh từ từ hiện lên ý cười, “Nhưng mà cũng không phải không có thu hoạch gì.”

Đôi mắt Tiểu Cố khẽ nhúc nhích, nhưng lại không nói tiếp.

Sau khi hẳn đi rồi, Tổng Nam Xuyên gọi điện thoại nội bộ cho Tiểu Trương, dặn dò: “Giúp tôi thu thập tư liệu của Bùi Anh ở phòng làm việc Thắng

Cảnh.” Bùi Anh đứng lúc hắt hơi một cái.

Cô đi tới trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, ánh mặt trời êm dịu, sắc xuân đầy đường. Cô nghi ngờ nhưn mảy, không lẽ mình nên khoác thêm áo khoác ngoài? Ày, cô đi tới trước tủ quần áo, lấy một cái áo khoác mỏng ra.

Sáng nay cô không có việc gì, nhưng buổi chiều cô có tham gia một lớp học diễn xuất. Sau khi ăn trưa xong, cô thu dọn đồ đạc, nhấc túi xách xuống lầu.

Trước giờ đường phố trong khu nhà vẫn luôn được quét tước sạch sẽ, nhưng mà có lẽ hôm nay tâm trạng của di vệ sinh rất tốt, di còn vun cánh hoa đào rơi đầy đất thành một hình trái tim thật lớn.

Bùi Anh không kìm được lấy di động ra chụp lại hình ảnh khiến trái tim thiếu nữ phải nhộn nhạo thế này.

“Meo~” Mấy con mèo hoang lầu dười lại chạy tới vây quanh chân cô, cái đuôi vênh lên ngoáy tít. Bùi Anh cười nghĩ, mỗi bọn mảy đúng là còn thánh hơn chó, sao biết được tao sẽ đi ra hả? Cô sờ sờ trong túi xách, tìm được một ít bánh bích quy. Cô để lại chỗ bánh quy cho chúng, nghĩ bụng không thì buổi chiều về mình sẽ đi mua dự trữ sẵn ít thức ăn cho mèo, có vẻ mấy con mèo này đã nhận định cứ gặp cô là sẽ có ăn rồi.

Khóa học diễn xuất buổi chiều, Bùi Anh vẫn chăm chú như trước. Thực ra một nghệ sĩ đã ra mắt được mấy năm như cô, rất ít người còn đến lớp học diễn, nhưng công việc của cô vốn không nhiều, hơn nữa cô cũng muốn nâng cao năng lực của bản thân, nên gần như là gió mặc gió, mưa mặc mưa vẫn tham gia đầy đủ.

Giáo viên lớp học diễn xuất đều được mời tới từ các trường nổi danh trong nước, Bùi Anh học qua mấy khóa học đã tiến bộ không ít.

Trong khoảng thời gian cô đi học, tư liệu của cô cũng được Tiểu Trương với hiệu suất cực kỳ cao đưa tới trước bàn làm việc của Tống Nam Xuyên.

Tống Nam Xuyên cầm tập giấy A4 lên, từ từ đọc.

Bùi Anh, tên thật là Bùi Tú Quyên, sinh ngày mùng 1 tháng 4, chòm sao Bạch Dương, nhóm máu B. Năm nay 23 tuổi, bằng cấp Đại Học, trực thuộc phòng làm việc Thắng Cảnh, người đại diện Trần Thắng. Quan hệ gia đình: Bố (45), mẹ (43), em trai (19), con đường nghệ thuật . . .

Tư liệu Tiểu Trương thu thập được rất tường tận, chữ phủ dày ba tờ giấy A4, thậm chí Tống Nam Xuyên còn nghi ngờ tài liệu anh đang giữ có lẽ còn tường tận hơn cả tài liệu của Trần Thắng nữa kia.

Đáng nhắc tới là, ở cuối phần tài liệu này còn kèm thêm một đoạn văn.

Lời bình của Tiểu Trương: Bùi Anh ra mắt dưới thân phận của một nhóm nhạc nữ, đã ba năm kể từ khi debut, sự nghiệp vẫn không tiến triển gì. Có thể thấy ngoại hình của cô ấy vô cùng nóng bỏng, gợi cảm, các vai diễn cô ấy từng đảm nhận đa phần cũng thuộc tuýp nhân vật này, nhưng ít ai biết đến, cô ấy lại là một người vô cùng bảo thủ, không chỉ không chịu bồi ngừ, đến các bữa tiệc cũng rất ít tham gia. Nữ minh tinh sạch sẽ như vậy, ở trong giới giải trí này, hầu như đều có xuất thân danh môn, có bối cảnh gia đình hùng hậu chống đỡ. Bùi Anh xuất thân bình thường, đương nhiên sẽ vấp phải nhiều trắc trở. (Tôi thấy có một chuyện rất kỳ lạ, những công việc Bùi Anh thuận lợi nhận được, có phần nửa cuối cùng đều vì nhiều nguyên nhân khác nhau mà gián đoạn hoặc thậm chí phải hủy bỏ.) P/S: Cô ấy không phẩu thuật thẩm mỹ.

Tống Nam Xuyên đọc đến đoạn “Lời bình của Tiểu Trương”, trong lòng bất giác phải bật cười. Anh cầm tư liệu, ánh mắt lại rơi xuống tên thật của Bùi Anh.

Lần này thì anh thật sự bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Diễn viên quần chúng

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

Từ sau khi để mất vai diễn Đường Phi Phi, suốt cả một tuần Bùi Anh không có việc gì mới. Hôm nay, như lệ thường, sau khi chụp xong bộ ảnh cho trang phục mới để trưng bày vào tuần sau của cửa hàng Nhậm San San, hai người gọi một cái bánh pizza, ngồi bên cửa sổ ăn ngấu nghiến.

“Hum----” Bùi Anh cắn một miếng pizza, kéo dài thật dài, “Tôi ăn Pizza Chicago một trăm năm nữa cũng không chán.”

Nhậm San San liếc nhìn cô, cầm cốc coca lên uống: “Cả năm rồi chưa thấy cô nhận được công việc gì đâu đấy, vậy mà vẫn có thể vui tươi hơn hờ thế này, tôi cũng đến chịu cô.”

Bùi Anh lơ đãng nhún nhún vai: “Cho dù tôi có ngồi oán trời trách đất thì công việc cũng không chạy tới cửa mà.”

“Cô có thể có ý thức tự kiểm điểm một tạo được không?” Nhậm San San có cảm giác chỉ tiếc rên sát không thành thép, “Không nói tới cái tên tổng giám đốc Chu kia nữa, kiểu đàn ông chất lượng tốt như Tống Nam Xuyên cô cũng không chịu cưa, cô đúng là không khác gì cá muối.” [1]

[1] Cá muối ý chỉ những người không có mơ ước. Ý nghĩa này xuất phát từ một bài hát tên “Cá muối” lấy cảm hứng từ bộ phim Shaolin Soccer của Châu Tinh Trì.

Bùi Anh: “. . .”

Này, cô vẫn có mơ ước đấy nhá!

“Haizz ----” Nhậm San San cường điệu thở dài một hơi, “Mùa xuân, đến mèo trên lối đi bộ cũng đi thành đôi thành cặp, chỉ có mình cô vẫn còn làm một con chó độc thân.”

“. . . Cô nói cứ như mình đã có tình sâu như biển không bằng.”

“Tôi giống cô chắc, ít nhất tôi đây còn hẹn hò đó nhá.”

Bùi Anh bĩu môi, hẹn hò? Cô thấy có mà nỏ thì có.

Đang oán thăm, điện thoại di động trên bàn đột nhiên vang lên. Với tiếng nhạc chuông vụn vặt không đổi kia của cô, Nhậm San San chẳng lấy gì làm lạ.

Là điện thoại của Trần Thắng, Bùi Anh lấy khăn giấy lau lau tay, vội vàng nhận máy: “Tổng giám đốc Trần, xin chào anh.”

“Tiểu Bùi à, gần đây em không nhận công việc gì phải không?”

“Vâng, em còn đang định chút nữa hỏi anh xem thế nào.”

“Vừa hay, có một vai diễn quần chúng trong bộ “Lưu Quang Nghệ Thuật” mà Đào Đào đang diễn ấy, em có đồng ý nhận không?”

“Dạ, là nhân vật gì thế ạ?”

“Một người mẫu.” Trần Thắng nói xong lại bổ sung thêm, “Người mẫu quốc tế, chỉ xuất hiện có hai tập thôi.”

“Được ạ.” Dù sao cô cũng đang nhàn rồi, hơn nữa bộ “Lưu Quang Nghệ Thuật” này cô đã xem qua, đang phát trên kênh truyền hình vệ tinh Nhiệt Bà, tỷ lệ người xem cũng không tệ.

“Vậy bây giờ em qua phòng làm việc một chuyến đi.”

“Dạ được.” Bùi Anh cúp máy, cười cợt với Nhậm San San, “Xem kìa, công việc chạy tới cửa rồi, nữ sinh yêu đời vận may sẽ đến nha.”

Nhậm San San: “. . .”

Bát canh gà này bị đút quá đột ngột, làm cô sắp ói cả pizza ra rồi.

Bùi Anh thu dọn đồ đạc xong thì vội qua chỗ Trần Thắng luôn. Khi đến Trần Thắng đang nói chuyện điện thoại với ai đó, anh vẫy vẫy tay với Bùi Anh, ra hiệu bảo cô ngồi xuống.

Bùi Anh ngồi đối diện anh đợi một lúc thì Trần Thắng cúp điện thoại, thuận tay đưa kịch bản “Lưu Quang Nghệ Thuật” cho cô: “Vừa nãy anh đã liên hệ với đoàn làm phim bên kia rồi, ngày mai sẽ có cảnh diễn của em, hôm nay em tranh thủ học kịch bản cho tốt đi.”

“Vâng ạ, không vấn đề gì.” Chỉ là một vai diễn quần chúng, lời thoại nhất định là không nhiều, Bùi Anh khá nắm chắc.

Trần Thắng gửi ít tư liệu vào mail cho cô rồi nói: “Bộ phim truyền hình này hiện đang nhận được phản hồi khá tốt, mặc dù chỉ là vai diễn quần chúng nhưng có thể chung mặt mũi lên truyền hình cũng không tệ rồi.”

“Vâng, em biết.” Bùi Anh đáp lại, lật xem kịch bản trên tay.

“Lưu Quang Nghệ Thuật” là bộ phim truyền hình đô thị, nữ chính là một nhà thiết kế thời trang đang nỗ lực hết mình để khẳng định bản thân ở một thành phố lớn. Nhân vật của Bùi Anh xuất hiện ở khoảng giữa phim, vào lúc này nữ chính đã có danh tiếng nhất định ở trong giới thời trang, nhưng khi đối mặt với người mẫu quốc tế này cô ấy vẫn có vẻ thấp thòm dè dặt, như bước đi trên băng mỏng.

Bùi Anh đọc qua một lát, nhân vật này của cô là một người khá kiêu căng cao ngạo, không dễ phục vụ, nhưng tâm tư lại cực kì tinh tế, có sự dịu dàng nhưng cũng không thiếu phần cá tính.

“Những cảnh có em đóng sẽ chiếu vào tuần sau.”

Do “Lưu Quang Nghệ Thuật” áp dụng hình thức quay và chiếu song song, nên Trần Thắng cố ý nhắc nhở một chút.

Bùi Anh gật đầu đáp: “Em biết rồi, mai em sẽ đến trường quay đúng giờ.”

“Anh nghe đạo diễn nói sẽ có cảnh đi catwalk, cái này trước kia em cũng từng học rồi, về cố gắng luyện tập tìm lại cảm giác đi nhé.”

“Vâng ạ.”

Nói chuyện với Trần Thắng xong, Bùi Anh cũng không chậm trễ nữa, lập tức về nhà vui đùa vào kịch bản. Phân cảnh của nhân vật này không nhiều, nhưng tính cách lại khá phức tạp, so với vai diễn nữ phụ thẳng thắn ác độc trước kia của cô thì có tính thách thức hơn nhiều.

Bùi Anh tập trung nghiền cứu kịch bản đến tận mười một rưỡi mới chịu đứng dậy đi rửa mặt. Sáng sớm ngày hôm sau, khi bị tiếng đồng hồ réo vang đánh thức, cô ngồi thần thờ mất một lúc mới tỉnh linh nhảy dựng lên.

Quá lâu rồi không phải dậy từ sáng sớm để chạy tới trường quay, cô cũng đã quên mất cái cảm giác này rồi.

Bởi vì không có trợ lý, công ty cũng không sắp xếp xe đưa đón cho cô, nên Bùi Anh đành phải tự vẫy xe đi tới trường quay. Tuy rằng thời gian vẫn còn khá sớm nhưng nhân viên công tác của đoàn làm phim đã bắt đầu bố cảnh, hiện trường đã dựng xong vài bục máy quay phim.

Tài xế lái xe nhìn thấy cảnh này thì kích động nói với Bùi Anh: “Người đẹp, hóa ra cô là minh tinh à! Có thể cho tôi xin chữ ký không?”

Bùi Anh hơi ngượng ngùng, ra mắt lâu như vậy nhưng rất ít khi cô gặp người muốn xin chữ ký của mình: “Thực ra tôi chỉ là một diễn viên quần chúng thôi.”

“Không vấn đề gì, rất nhiều đại minh tinh đều đi lên từ diễn viên quần chúng! Đáng cô đẹp như vậy, sau này nhất định sẽ nổi tiếng!”

“Vậy phải mượn lời tốt lành của anh rồi.” Bùi Anh nhin không được bật cười.

Tài xe không tên bị cô cười đến mặt già đỏ ửng, anh ta tìm mãi không thấy quyển sổ nào, đành đưa luôn vạt áo của mình ra: “Cô ký giúp tôi ở đây luôn đi, sau này chờ cô nổi tiếng tôi có thể đi khoe khoang rồi.”

Bùi Anh nghĩ, vì để anh trai tài xế có thể khoe khoang một phen, cô cũng phải cố gắng thật nhiều để nổi tiếng thôi.

Cô cầm bút trong tay, cẩn thận từng li từng tí ký lên vạt áo của anh ta hai chữ “Bùi Anh”. Chữ ký này cô đã luyện tập rất rất lâu, đâu ai ngờ tới lúc cần dùng lại ít ỏi thế này.

Sau khi ký tên xong, cô ngẩng đầu cười cười với tài xế: “Ký xong rồi, cảm ơn anh.”

Chờ khi cô xuống xe đi được vài bước rồi, anh trai tài xế mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, nhô đầu ra khỏi buồng lái, hô lớn với cô: “Cố lên! Nỗ lực hết mình! Cô nhất định có thể nổi tiếng!”

Bùi Anh cười vẫy vẫy tay với anh ta, anh trai tài xế này cũng quá nhiệt tình nhỉ.

Sau khi vào trường quay, trước tiên cô qua chào hỏi đạo diễn, sau đó nghe ông ấy nói qua một chút về vai diễn của mình.

Cảnh đầu tiên muốn quay ngày hôm nay, chính là cảnh cô đóng vai người mẫu Thi Tĩnh đang chụp ngoại cảnh cho tạp chí, người đại diện đưa nữ chính tới giới thiệu với cô.

“Đường nét gương mặt cô rất nét, không phải con lai thật à?” Chuyên gia trang điểm vừa sắp xếp dụng cụ vừa hỏi cô.

“Không phải đâu.” Bùi Anh đứng lên, nhìn vào gương gạt gạt tóc của mình. Khi cô vừa đi xong đôi giày cao gót mà chuyên gia trang phục mang đến cho mình, Đào Đào cũng vừa lúc đi tới đoàn làm phim.

Do cùng thuộc một phòng làm việc, hai người gặp mặt nhau vẫn hỏi han một chút, biểu hiện của Đào Đào rất nhiệt tình, không hề vì Bùi Anh không nổi tiếng mà làm bộ như không quen biết. Nói chuyện vài phút, Đào Đào bị chuyên gia trang điểm bắt đi hóa trang, Bùi Anh vừa ngồi xuống ghế thì có người đã đi tới bên này.

Trên mặt anh ta đeo một chiếc kính râm lớn cực kì khoa trương, hai tay tùy ý đút trong túi quần, khi đi tới bên cạnh Bùi Anh, anh ta dừng bước, lấy kính râm xuống: “Cô diễn Thi Tĩnh sao?”

Câu hỏi bất thành lời này khiến Bùi Anh sững sốt trong chốc lát, cô nhanh chóng nhận ra người nọ chính là nam chính của “Lưu Quang Nghệ Thuật”, vội vàng đứng lên chào hỏi: “Xin chào, tôi là Bùi Anh, sẽ đóng vai Thi Tĩnh trong bộ phim này, rất mong được chỉ giáo.”

Người đàn ông nhìn vào mắt cô, cười vươn tay về phía cô: “Xin chào, tôi là Du Khải Trạch, đóng vai Cố Châu trong bộ phim này.”

Du Khải Trạch là một minh tinh mới nổi, diễn xuất không phải quá tốt nhưng đáng đáp đẹp trai, hơn nữa lại là Thái Tử gia của Hoàn Vũ, đương nhiên ở trong giới giải trí cũng thuận buồm xuôi gió, tốc độ nổi tiếng có thể so với hòa tiền phóng lên trời.

Không ít người muốn dính vào anh ta để đi lên, nhưng Bùi Anh vẫn chỉ lễ phép bắt tay đáp lại.

Du Khải Trạch thu tay về, hình như nở nụ cười: “Tôi đã từng xem phim cô diễn, cũng không tệ lắm, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Mong anh chỉ giỏi nhiều hơn.”

“Nhất định rồi.” Du Khải Trạch nhếch miệng, lại tiếp tục đeo cái kính râm che hết nửa gương mặt kia lên, xoay người rời đi.

Bùi Anh cũng không nhìn anh ta tiếp nữa, ngồi lại ghế.

Trong giới này, có rất nhiều lời đồn liên quan đến Du Khải Trạch, cô cũng có từng nghe một vài bạn bè quen biết tám chuyện, nói chung không cái nào không liên quan đến phụ nữ. Những lời đồn kia nửa thật nửa giả, nhưng ngoại trừ những gì cần thiết cho công việc, cô cũng không muốn liên quan quá nhiều đến anh ta.

Sau khi đoàn làm phim bên này đã chuẩn bị khá ổn, đạo diễn bắt đầu nói qua về nội dung công việc cho mọi người.

Hôm nay Tổng Nam Xuyên được nhóm lãnh đạo của Hoàn Vũ mời tới, đặc biệt đích thân ghé qua trường quay quan sát, anh không ngờ là bộ phim “Lư Quang Nghệ Thuật” do Hoàn Vũ đầu tư này lại có cả Bùi Anh tham gia.

Khi anh đến, đứng vào lúc Bùi Anh đang diễn.

Cô ngồi dưới tán ô, tay trái cầm một ly cocktail, tay phải nhẹ nhàng nâng kính râm màu trà trên mặt, nhếch nửa bên lông mày nhìn người đứng trước mặt mình: “Cô là Thẩm Lư Quang?”

Một câu thoại đơn giản, nhưng lại mang theo khí thế làm cho người ta phải chùn bước.

Đào Đào đối diện với cô cũng bị khí thế của cô làm ảnh hưởng, theo bản năng trở nên căng thẳng: “Chào cô.”

Tiểu Trương ở bên quan sát không nhịn được cảm thán: “Bùi Anh diễn tốt thật, nhưng đáng tiếc.”

Tổng Nam Xuyên không hề trả lời, chỉ im lặng nhìn Bùi Anh.

Bây giờ cô đang mặc bộ áo yếm liền váy ngắn do đoàn làm phim chuẩn bị, thiết kế bó sát làm nổi dáng người lồi lõm của cô vô cùng rõ ràng, đặc biệt đôi chân dài thẳng tắp, mỗi một đường nét đều gọi cảm đến kinh tâm động phách.

Bên kia sau khi Đào Đào nói xin chào xong thì bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ với Bùi Anh, Bùi Anh thấy cô ấy đang chờ mình nói chuyện, đành phải mở miệng nói: “Cô còn một câu thoại nữa.”

“Cắt.” Đạo diễn buộc phải hô ngừng.

“Ngại quá.” Đào Đào cúi đầu nói xin lỗi với mọi người xung quanh, sau đó quay sang chỗ Bùi Anh, “Lời thoại của tôi mà cô cũng thuộc sao?”

Bùi Anh nói: “À, đây là thói quen của tôi thôi.” Khi cô học lời thoại của mình luôn có thói quen sẽ học luôn lời thoại của đối phương, như thế sẽ giúp cô nắm bắt nhân vật và nội dung bộ phim dễ dàng hơn.

Đào Đào mở to mắt nhìn, không lên tiếng, Bùi Anh nghiêng đầu, bóng dáng Tổng Nam Xuyên ngay lập tức đâm thẳng vào tầm mắt cô.

Anh đứng dưới bóng cây, sau lưng là biển hoa đào rực rỡ, ánh mặt trời chói chang chiếu xuyên qua kẽ lá, tựa như những mảnh vụn màu vàng khê đậu trên người mình.

Nhìn bóng dáng đẹp đẽ của Tổng Nam Xuyên đứng giữa bầu trời xuân sắc, Bùi Anh cảm thấy, thế giới của mình dường như trong chớp mắt cũng trở nên rực rỡ sắc màu.

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Liên hệ

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

Có lẽ Tổng Nam Xuyên cũng đang nhìn cô, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên.

Có nhân viên trường quay vội vàng chạy tới chỗ đạo diễn, báo với ông Tổng Nam Xuyên đã tới, đạo diễn dặn dò mọi người trước nghỉ ngơi một chút rồi vội vàng đi về phía Tổng Nam Xuyên.

“Sao hôm nay tổng giám đốc Tống lại rảnh rỗi tới phim trường thế này?” Đối mặt với vị cổ đông lớn mới nhậm chức của Hoàn Vũ này, đạo diễn phải nói là hết sức khách khí.

Tống Nam Xuyên gật đầu với ông ta, nói: “Tôi phim trường học tập một chút”.

“Tổng giám đốc Tống nói quá lời.” Đạo diễn tươi cười đến mức trên khuôn mặt toàn là nếp nhăn, “Cảnh diễn vừa rồi tổng giám đốc Tống có xem chứ? Cảm thấy thế nào?”

Tống Nam Xuyên nói: “Tôi không hiểu gì về diễn xuất, ở mặt này nên để cho các chuyên gia như đạo diễn Lương thì hơn.”

Đạo diễn Lương lễ độ nở nụ cười, nói về chuyện diễn xuất với anh: “Phân cảnh vừa rồi là khi nữ chính gặp mặt người mẫu Thi Tình, Đào Đào cũng được xem là một diễn viên khá có kinh nghiệm, nhưng ban này lại hoàn toàn bị Bùi Anh áp chế.”

Nghe đạo diễn chủ động nhắc tới Bùi Anh, Tống Nam Xuyên bèn mở miệng hỏi: “Đạo diễn Lương cảm thấy diễn xuất của Bùi Anh thế nào?”

Đạo diễn Lương suy nghĩ một chút, nói: “Nếu nói về kỹ năng diễn xuất, Bùi Anh hơn Đào Đào một bậc, nhưng nói thế nào nhỉ, cô bé này thời vận không được tốt, những nhân vật cô ấy từng đóng trước kia không thể giúp cô ấy phát huy được hết kỹ năng của mình, hơn nữa . . .”

Nói tới đây, ông hơi dừng lại, đột nhiên lại chuyển qua nói về Đào Đào, “So với Bùi Anh, Đào Đào biết làm người hơn, người như vậy ở trong giới giải trí này mới dễ dàng có cơ hội thăng tiến.”

Tống Nam Xuyên cười cười, không đưa ra bất cứ bình luận gì đối với tiêu chuẩn “biết làm người” trong miệng ông ta.

Bản thân Tống Nam Xuyên vốn đã như một nguồn phát sáng, hiện giờ lại đứng cùng đạo diễn, đương nhiên lại càng hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của nhân viên đoàn làm phim. Không ít nhân viên trường quay đều đang khẽ khàng bàn luận về Tống Nam Xuyên, ngồi bên cạnh Bùi Anh, Đào Đào cũng nhìn quanh một hồi, sau đó đứng dậy đi về phía Tống Nam Xuyên.

“Chào tổng giám đốc Tống, tôi là Đào Đào của phòng làm việc Thắng Cảnh, là nữ chính của “Lư Quang Nghệ Thuật”.” Đào Đào cười tươi nhìn Tống Nam Xuyên, vô cùng khéo léo hỏi thăm anh, vừa không hề có vẻ nịnh bợ lấy lòng, lại càng không có ý lạnh nhạt.

Tống Nam Xuyên khẽ vuốt cằm nói với cô ta: “Xin chào.”

Trên mặt Đào Đào vẫn là ý cười âm áp: “Tổng giám đốc Tống tôi đề giám sát công việc của chúng tôi sao? Không biết tổng giám đốc Tống có hài lòng với diễn xuất nhân vật nữ chính của tôi không?”

Tống Nam Xuyên cười nói: “Phương diện này không phải chuyên môn của tôi, nhưng mà dường như đạo diễn Lương rất coi trọng cô đó.”

Đạo diễn Lương cười khan hai tiếng, nghĩ Đào Đào cũng đã qua, không bằng dứt khoát kêu Bùi Anh lại đây luôn. Ông nghiêng người qua, vẫy vẫy tay với Bùi Anh vẫn đang ngồi ở khu vực nghỉ ngơi: “Tiểu Bùi à, em cũng mau qua đây đi.”

Thực ra Bùi Anh vẫn lén lút để ý tới bên này, nhưng lúc này vẫn có hơi sững sờ, cô không ngờ một diễn viên quần chúng như mình mà cũng có phần nữa.

Cô cố gắng đè nén chút chờ mong nho nhỏ và có hơi lo lắng nơi đáy lòng, bước đôi chân dài tới trước mặt Tống Nam Xuyên: “Chào tổng giám đốc Tống, rất vui được gặp ngài.”

Tống Nam Xuyên nhìn cô cười: “Chào cô Bùi, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Lỡ tai Đào Đào lặng lẽ dựng lên, trong lòng đạo diễn cũng có phần tò mò, nhưng rất hiểu phép tắc không hề nhiều lời thêm: “Hôm nay tổng giám đốc Tống tới phim trường quan sát, các em phải cố gắng thể hiện tốt vào nhé.”

Bùi Anh và Đào Đào đều lên tiếng đáp ứng, khóe mắt đạo diễn lại liếc tới Du Khải Trạch đang nghỉ ngơi bên cạnh. Theo lý mà nói, Du Khải Trạch là nam chính của bộ phim này, đáng lẽ ra nên qua đây chào hỏi Tống Nam Xuyên, nhưng cái vị thái tử gia này ông không mời nổi, chỉ đành lúng túng cười nói sang chuyện khác.

Vốn Du Khải Trạch đang nằm trên ghế nghịch điện thoại di động, lúc này nhìn thấy đạo diễn, nữ chính và cả Bùi Anh đều đang vây quanh Tống Nam Xuyên thì cũng ngẩng đầu lên nhìn thử. Ánh mắt vừa vận đối chọi với Tống Nam Xuyên, cậu ta khẽ hừ một tiếng khinh thường, lại cúi đầu tiếp tục nghịch điện thoại.

Đối với kiểu thái độ gần như khiêu khích này của cậu ta, Tống Nam Xuyên cũng không để trong lòng. Lần trước anh cùng họp bàn với nhóm lãnh đạo của Hoàn Vũ đã từng gặp Du Khải Trạch, thái độ của cậu ta khi đó cũng gần giống hiện tại, Tống Nam Xuyên cũng không thừa hơi sức đâu mà quan tâm đến cậu ta.

Anh cười cười không để tâm, quay về phía đạo diễn nói: “Hôm nay là lần đầu tiên tôi tới đoàn làm phim, mọi người cũng vất vả rồi, buổi tối tôi mời đoàn làm phim ăn cơm, rất mong mọi người nể mặt.”

“Ôi chao, tổng giám đốc Tống nói gì vậy, ngài mời cơm, chắc chắn mọi người sẽ phấn chấn đến phát điên ấy chứ?” Đạo diễn nói xong, bèn xoay người vỗ vỗ tay hấp dẫn sự chú ý của mọi người, “Tôi nay tổng giám đốc Tống mời cơm, chúng ta quay xong sớm bao nhiêu thì nhanh được nghỉ bấy nhiêu ha!”

Phim trường ngay lập tức bỗng trở nên ồn ào náo động, tất cả mọi người đều vỗ tay hưởng ứng.

Du Khải Trạch cắt điện thoại di động, lôi cái kính râm khủng bố ra đeo, dựa lưng vào ghế nói: “Tối nay tôi không rảnh, không đi.”

Đạo diễn có hơi lúng túng, Du Khải Trạch và Tống Nam Xuyên, hai vị đại phạt này ông không đắc tội nổi với ai.

Cũng may Tống Nam Xuyên cũng không có ý định chấp nhận với Du Khải Trạch: “Du đại thiếu gia không rảnh thì thôi vậy, những người còn lại đều phải đến nhé.”

Anh nói xong còn cố ý nhìn Bùi Anh cười cười.

Con nai con trong lòng Bùi Anh chạy bậy khắp nơi như điên loạn. Ngay trước khi nó sắp bị đung chết, rốt cuộc Bùi Anh mở miệng đáp một câu: “Được.”

Tống Nam Xuyên lại nở nụ cười, nốt ruồi lệ nơi khóe mắt hình như cũng đang sáng lấp lánh.

Sau khi đoàn làm phim tiếp tục quay trở lại công việc, Tống Nam Xuyên đứng xem một lát rồi rời đi, trên tay anh còn rất nhiều công việc, không thể tiêu phí quá nhiều thời gian ở đây.

Nhưng không biết có phải việc anh mời cơm thực sự có tác dụng hay không mà hiệu suất làm việc của đoàn làm phim dường như được nâng cao rõ rệt, ngay cả số lần NG cũng giảm đi đáng kể. Năm giờ rưỡi chiều, toàn bộ các cảnh quay trong ngày đều đã kết thúc, Tiểu Trương liên hệ với đạo diễn, nói, buổi tối mời cơm ở Thiên Hạ Cư.

Đoàn làm phim lại được một phen xôn xao, tổng giám đốc Tống không hổ là tổng giám đốc Tống mà, mời cả đoàn làm phim tới Thiên Hạ Cư thế này bọn họ cũng phải đau lòng thay anh ta.

Chỉ có Du Khải Trạch khịt mũi coi thường đối với chuyện này.

Cậu ta nhìn nhìn Bùi Anh đang tháo trang sức ở bên cạnh, đi tới nói với cô: “Đại mỹ nữ, hôm nay là ngày đầu tiên cô tới đoàn làm phim, để tôi dẫn cô đi ăn đồ ngon nhé, tôi mời.”

Động tác trên tay Bùi Anh khẽ dừng lại, quay đầu nhìn cậu ta: “Ồ, nhưng không phải tối nay tổng giám đốc Tống mời cơm sao?”

Du Khải Trạch khinh thường nói: “Việc gì phải ăn cơm với anh ta? Nhiều người như vậy, có thể ăn được mấy miếng?”

Bùi Anh ngược mắt nhìn cậu ta, biểu hiện của cậu ta bây giờ giống như cậu thiếu niên nông nổi không muốn bị người khác đoạt mất danh tiếng của mình vậy, ra sức hạ thấp giá trị của đối thủ, chết cũng không chịu thua.

Trong lòng Bùi Anh bất giác buồn cười, đại khái là Du Khải Trạch được người nhà bảo vệ quá tốt rồi, tính tình vẫn hệt như đứa con nít đang quyết từ chối công người không lộ vậy.

“Hôm nay tôi đã nhận lời với tổng giám đốc Tống rồi, giờ không thể lỡ hẹn được, không thì để hôm nào có thời gian, chúng ta hẹn cả Đào Đào đi nữa.” Bùi Anh cân nhắc đưa ra đề nghị.

Về mặt Du Khải Trạch rõ ràng không vui vẻ gì cho cam, nhưng Bùi Anh đã nói vậy rồi, cậu ta cũng không tiện tiếp tục quấy rầy: “Tùy cô.”

Cậu ta quăng lại mấy chữ này xong lại đeo cái kính râm lớn kia lên, xoay người rời đi.

Bùi Anh nhìn bóng lưng người nọ, thầm nghĩ không phải mình đã đắc tội với thái tử gia của Hoàn Vũ rồi chứ . . .

“Bùi Bùi, cô tẩy trang nhanh chút đi nha?” Đào Đào đã thay trang phục xong, đi tới bên cạnh thúc giục cô.

Bùi Anh vội vàng quãng chuyện Du Khải Trạch ra sau gáy, nhanh chóng tháo trang sức: “Xong ngay đây.”

Tống Nam Xuyên đặt hai phòng bao ở Thiên Hạ Cư, một phòng lớn thông nhau, bình thường nhân viên đoàn làm phim và diễn viên đều ngồi ở đây, còn một phòng riêng xa hoa, đặc biệt dùng để chiêu đãi những thành viên chủ chốt của đoàn làm phim.

Nhân viên đoàn làm phim được phân tới phòng lớn cũng không hề có nghi kỵ gì, thực tế là không ngồi cùng chỗ với đạo diễn, họ mới có thể tự do tự tại.

Vốn Bùi Anh cũng chuẩn bị cùng mọi người đi sang phòng lớn, nhưng Đào Đào lại kéo tay cô tới phòng riêng xa hoa kia: “Cô qua bên kia ngồi cùng tôi đi, coi như là đi với tôi.”

Bùi Anh có hơi khó xử nói: “Như thế không hay lắm đâu.” Một diễn viên quần chúng như cô đường hoàng ngồi ở chỗ đó, áp lực cũng quá lớn rồi.

Đào Đào nói: “Chúng ta ở cùng một phòng làm việc, để mình cô ngồi bên kia đến tai người khác có khi lại thành tôi bắt nạt cô đấy.”

Bùi Anh ngẫm lại thấy cũng có lý, đành mặt dày cùng cô ấy đi vào trong phòng vip. Tống Nam Xuyên còn chưa tới, mọi người đều đang ngồi tán chuyện, Đào Đào đi tới trước mặt Bùi Anh, thấp giọng hỏi dò: “Hôm nay tôi nghe ý của tổng giám đốc Tống thì trước kia hai người đã từng quen biết hả?”

Bùi Anh gật đầu, cũng không định giấu giếm cái gì: “Lần trước khi tôi tới gặp đạo diễn Lương, tổng giám đốc Tống cũng có mặt ở đó.”

Đào Đào nghĩ nghĩ một chút, cuối cùng búng tỉnh: “Há, chính là nhân vật Đường Phi Phi kia à?”

“Ừm.”

Đào Đào suy tư gật đầu, không nói gì nữa.

Không lâu sau Tống Nam Xuyên đã đến, người phục vụ giúp anh mở rộng cửa, anh cười nhẹ đi vào: “Ngại quá, giờ mới xử lý xong chuyện công ty, bắt mọi người phải đợi lâu rồi.”

Đạo diễn vội vàng đứng lên chào đón anh: “Nào có nào có, chúng tôi cũng vừa mới tới.”

Sau khi người phục vụ xác nhận với Tống Nam Xuyên có thể bắt đầu dọn đồ lên thì nhanh chóng lui ra ngoài. Tống Nam Xuyên liếc mắt nhìn chung quanh, trên bàn chỉ còn một vị trí trống, hẳn là đặc biệt để lại cho anh.

Vị trí này bên trái là Đào Đào, bên phải là đạo diễn. Tống Nam Xuyên không nói gì đi tới ngồi xuống. Đào Đào và đạo diễn đều rất biết cách nói chuyện, bầu không khí trên bàn cơm rất hài hòa, Bùi Anh thỉnh thoảng cũng sẽ góp một hai câu, nhưng mà phần lớn thời gian cô đều tập trung ăn uống.

Khi mọi người đã bắt đầu lưng lửng dạ, Tống Nam Xuyên vẫn khách sáo hỏi mọi người có muốn gọi thêm món ăn không? Sau khi mọi người rít rỏ ý không cần, anh lại hỏi một mình Bùi Anh: “Cô Bùi thì sao, có muốn gọi thêm gì nữa không?”

Bùi Anh được quan tâm mà giật mình, lắc đầu liên tục nói: “Không cần, tôi no rồi.”

Cả bàn cơm người tập trung ăn uống nhất chính là cô.

Tống Nam Xuyên cười cười, đưa thẻ cho người phục vụ đi thanh toán.

Cơm nước xong xuôi, đoàn làm phim tùm tùm ba ra về, lúc tới Đào Đào trước sau như một dính lấy Bùi Anh, lúc ra về thì lại thành dính lấy Tống Nam Xuyên không rời. Một mình Bùi Anh đi ra ngoài, khi đi ngang qua phó đạo diễn, cô nghe phó đạo diễn nhỏ giọng nói với đạo diễn bên cạnh: “Sao tôi cứ có cảm giác bữa cơm này là tổng giám đốc Tống đặc biệt mời Bùi Anh vậy?”

Bùi Anh: “. . .”

Mặt cô lập tức đỏ bừng lên, vì mời một mình cô dùng cơm mà mời cả toàn bộ đoàn làm phim, sao có thể chứ?

Nhưng nhịp tim lại không không chế được mà tăng vọt.

Bên kia dường như đạo diễn đang trừng mắt nhìn phó đạo diễn, nhắc nhở ông ta không được nói năng bậy bạ, phó đạo diễn ngấm hiểu trong lòng, nhanh chóng im lặng rồi đi.

Tống Nam Xuyên chỉ mời cơm, không chịu trách nhiệm đưa đón, do vậy mọi người ra khỏi Thiên Hạ Cư đều tự giác tìm cách trở về. Đào Đào có xe đưa đón, nhưng giờ đây hình như cô ấy đã quên mất chuyện này, vẫn đứng ở cửa tán gẫu với Tống Nam Xuyên.

Bùi Anh chào hỏi bọn họ một tiếng rồi rời đi, Tống Nam Xuyên thấy cô đi tới ngã tư đường, hình như đang chuẩn bị đón taxi.

Lúc này trời đã tối, gió đêm thổi lạnh, Bùi Anh quấn chặt chiếc áo gió trên người, tiếp tục vẫy taxi.

Kết quả là xe taxi thì không gọi được, lại gọi tới một chiếc Maybach.

Cô nhìn chiếc Maybach màu đen dừng ở trước mặt mình, lập tức rơi vào trạng thái ngơ ngẩn: “tổng giám đốc Tống?”

Tống Nam Xuyên ngồi trong xe, giúp cô mở cửa: “Bây giờ đi taxi không hay lắm, để tôi đưa cô về đi.”

Bùi Anh do dự một chút rồi ngồi vào.

Lần thứ hai ngồi chung xe với Tống Nam Xuyên, cô âm thầm nhắc nhở mình không thể kinh sợ như lần trước. Tống Nam Xuyên an vị bên cạnh cô, không đọc tin như lần trước, cô suy nghĩ một hồi buột miệng hỏi: “Đào Đào đâu ạ?”

Vừa nói ra khỏi miệng cô đã hối hận rồi, tại sao cô lại đi hỏi vấn đề này chứ??? Cô cũng đâu để ý tới chuyện anh ấy và Đào Đào dính với nhau đâu! ! !

Hình như Tống Nam Xuyên cũng sững sờ trong chốc lát, sau đó mới cười nói: “Cô Đào có xe đưa đón, không cần tôi đưa về.”

“Ồ . . . Ngại quá, tôi không có ý gì đâu.” Bùi Anh cực kì lúng túng với việc mình vừa hỏi vấn đề mạo muội như thế.

Tống Nam Xuyên cũng không quá để ý, còn cười động viên cô: “Không sao, tôi cũng không có ý gì đâu.”

Bùi Anh thoáng ngáy người nhìn anh, cô chợt phát hiện ra, khi Tống Nam Xuyên nhìn cô hình như vẫn luôn cười thì phải.

Cô ngồi bên trái Tống Nam Xuyên, vừa vặn có thể nhìn thấy nốt ruồi nơi khoe mắt trái của anh, tựa như có một chiếc lông chim nhẹ bằng, cứ lúc có lúc không vuốt ve trái tim cô.

Yên tĩnh một lát, rốt cuộc cô lấy dũng khí mở miệng: “Tổng giám đốc Tống có dùng WeChat không?”

Tống Nam Xuyên có hơi bất ngờ, nhưng ánh mắt ánh lên ý cười rất nhẹ: “Có, cô muốn thêm bạn không?”

Trong lòng Bùi Anh đã xấu hổ tới cùng cực, nhưng vẫn cứ nhắm mắt gật gật đầu.

Tống Nam Xuyên mở máy tính bảng bật WeChat lên, Bùi Anh quét mã số hai chiều, một mã số WeChat lập tức nhảy ra.

ID là một dãy số, nhìn qua giống như số di động của anh, nickname chỉ có một chữ, Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Xuyên Xuyên

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

Bùi Anh gửi lời mời kết bạn, sau khi thêm bạn Tống Nam Xuyên xong, cô lại chăm chú nhìn tư liệu, cẩn thận tìm tòi cái dãy số kia.

“Đây là số điện thoại của anh sao?” Cô hỏi.

“Ừm.” Tống Nam Xuyên gật đầu, cũng cúi xuống nhìn thông tin của cô.

Mi mắt Bùi Anh nhẹ nhàng lay động, bấm gọi vào dãy số kia.

Điện thoại di động trên người Tống Nam Xuyên reo lên.

Anh lấy điện thoại di động ra liếc mắt nhìn, là một dãy số lạ. Bùi Anh len lén liếc nhìn màn hình điện thoại di động của anh, nói: “Là tôi gọi.”

Khoe miệng Tống Nam Xuyên nhếch lên, nở nụ cười, lưu lại số điện thoại của cô.

Bùi Anh khẽ thở phào nhẹ nhõm, rõ ràng chỉ là trao đổi cách liên lạc thôi mà, sao cô lại có cảm giác như mình vừa hoàn thành một chuyện đại sự kinh thiên động địa vậy nhỉ?

Cô lại cẩn thận cất điện thoại di động đi, nhìn Tống Nam Xuyên mỉm cười.

Tống Nam Xuyên nhìn cô, ánh mắt càng thêm dịu dàng: “Sau này có thời gian, chúng ta lại cùng nhau ăn cơm nhé.”

Bùi Anh cố kìm nén trái tim đang đập điên cuồng trong lồng ngực, gắng sức tự trấn định nói: “Được.”

Sau khi về tới nhà cô, vẫn như lần trước, Tống Nam Xuyên nhìn cô đi vào trong khu nhà xong mới bảo tài xế lái xe đi.

Bước chân nhảy nhót nhẹ nhàng như làn gió tung bay đã nói lên hết tâm trạng hào hứng của Bùi Anh, cô càng đi càng nhanh, cuối cùng nhịn không nổi nhón chân xoay hai vòng trên mặt đất.

Cánh hoa đào ào ào đáp xuống người cô, mấy con mèo hoang trong sân không biết chui từ đâu ra, chạy quanh bắt chân cô kêu meo meo không ngừng.

“Tiểu Hắc Tiểu Hoa, chào buổi tối nhé.” Bùi Anh ngồi xổm xuống, trêu chọc chúng nó, nụ cười trên mặt còn rực rỡ hơn cây hoa đào đang nở rộ sau lưng.

“Meo ~” Mấy con mèo nhỏ kêu to như làm nũng, Bùi Anh đứng lên, nói với chúng nó, “Chị đi lấy thức ăn, mấy đứa chờ nhé.”

Cô nhanh chóng đi lên lầu, đổi một đôi giày đế bằng, cầm theo thức ăn cho mèo và nước suối đã mua trước đó xuống.

Quả nhiên mấy con mèo hoang kia vẫn còn đứng yên đó chờ cô, cô đặt bồn thức ăn chuyên dụng mà mình đã chuẩn bị xuống đất, chúng nó bèn chạy đến ăn ngay lập tức.

Tâm trạng Bùi Anh rất tốt lấy điện thoại di động ra chụp ảnh chúng nó lại, đăng lên WeChat chia sẻ với bạn bè. Nhìn vào danh sách liên hệ, cô không

nhìn được lại ngay người nhìn ID WeChat của Tống Nam Xuyên.

Anh chưa từng đăng bất cứ trạng thái gì, cô có muốn thăm dò quá khứ của anh một chút cũng không được. Cô ghi chú nickname của anh thành “Xuyên Xuyên”, nhìn hai chữ này lại thờ dài vô duyên vô cớ.

Cô chủ động hỏi xin cách liên lạc của anh như vậy có khi nào anh sẽ cảm thấy cô có mưu đồ gì khác không? Dù sao anh cũng là tổng giám đốc một công ty lớn như vậy, nhất định đã gặp rất nhiều người chủ động lôi kéo làm quen rồi.

Cô ôm má ngồi xồm ở dưới lầu, đúng lúc đang lo được lo mất, trên WeChat nhắc nhở có một thông báo mới.

Cô nhấp vào xem thông báo, là một cái like rất bình thường của Tống Nam Xuyên cho tấm ảnh cô vừa đăng, nhưng lại giúp cô như sáng khỏi sương mù.

Cô là người như thế nào, sau này khi lui tới gặp gỡ tự nhiên anh sẽ hiểu, cô cần gì phải ngồi đây buồn lo vô cớ chứ. Bùi Anh khẽ bật cười với chính bản thân mình.

Cô sờ sờ đầu một con mèo hoang nhỏ, cười nói với chúng nó: “Mấy đứa cứ ăn từ từ nhé, sáng mai chị sẽ xuống thu dọn bồn thức ăn, ngủ ngon.”

“Meo ~” Mấy con mèo nhỏ tranh thủ lúc rảnh rồi kêu vài tiếng đáp lại cô.

Bùi Anh sau khi về đến nhà dự định tắm rửa xong rồi đi ngủ luôn, khi đi tới trước tủ quần áo lấy áo ngủ, cô lại thấy khoe miệng cô gái trong gương đang khẽ cong lên.

Trong nháy mắt nhìn thấy dáng vẻ phát xuân ngốc nghếch đó của mình, Bùi Anh xấu hổ cuống cuống, cô nhảy lên giường vùi đầu vào trong chăn, lăn đi lộn lại hai vòng. Sau khi trút hết ra xong, cô lần sờ điện thoại di động, gửi một tin nhắn cho Nhậm San San: “San San, tôi thêm bạn Tống Nam Xuyên trên WeChat rồi. (>▽<)”

Nhậm San San: Ái chà chà! Từ khi nào động tác của cô lại cấp tốc thế vậy???

Bùi Anh: Tôi cũng xấu hổ chết đi được, _(3” ∠)_

Nhậm San San: Xấu hổ cái con khi khô ý! Xã hội này vẫn còn nhiều người da mặt mỏng quá, đáng lẽ ra khi nhìn thấy người đẹp là phải chủ động nhào lên nha.

Bùi Anh: . . .

Cô cảm thấy những câu nói bất hủ trong cuộc đời này của Nhậm San San lại tăng thêm một câu nữa rồi.

Nhậm San San: Cô lên xem trang cá nhân của anh ta chưa? Có thấy bạn gái Giáp Ất Bính Đình gì không?

Bùi Anh: Anh ấy không đăng gì trên trang cá nhân cả . . .

Nhậm San San: Ày, quả nhiên là cao thủ, kín kẽ không một lỗ hổng ~

Không phải đâu!

Bùi Anh khẽ cau mày, tắt bỏ khung chat với Nhậm San San.

Mặc dù đã chủ động tâm tình với Nhậm San San, nhưng tâm trạng Bùi Anh vẫn cứ như xe ngang qua đỉnh núi, lơ lửng giữa không trung.

Kết quả của buổi tối quá kích động chính là nửa đêm mới ngủ, sáng sớm khi đồng hồ báo thức vang lên, Bùi Anh vẫn cứ nằm ỳ trên giường một lúc lâu, mãi mới chịu bò dậy.

Nhanh chóng làm xong vệ sinh cá nhân, Bùi Anh mở tủ lạnh ra, định lấy túi sữa bò và bánh mì, vậy mà trong tủ lạnh, sữa bò không có, bánh mì cũng chẳng thấy bóng dáng đâu, lúc này cô mới nhớ ra mình đã ăn hết tất cả lương thực dự trữ từ hôm qua rồi, vốn định khi về sẽ tiện đường đi mua, kết quả là tâm trạng buổi tối quá mức kích động, chuyện bữa sáng đã ném đến chín tầng mây mất rồi.

Trong tủ lạnh chỉ còn ba mẫu bánh bích quy, Bùi Anh cũng hết cách, đành phải lôi ra xài tạm.

Cô lấy điện thoại di động ra chụp lại bữa sáng thê thảm không nỡ nhìn của mình, đăng lên WeChat: “Bữa sáng [đáng thương] [đáng thương].”

Sau khi đăng xong, cô cầm bánh bích quy lên cắn một miếng, vội chạy xuống dưới lầu. Sau khi lên xe taxi, cô mới lại lấy di động ra nhìn thử.

Mới vừa đăng trạng thái lên WeChat đã nhận được một bình luận từ bạn bè: “Cô còn có bánh bích quy mà ăn là sướng lắm rồi đấy, mỗi sáng tôi đều phải ăn rau xanh đậu phụ đây này. [tạm biệt]”

Bùi Anh nhướn nhướn chân mày, không ít nữ minh tinh trong giới giải trí đều phải ăn uống điều độ, trước giờ cô vẫn không chú ý đến vấn đề này, một phần là do công việc của cô vốn không nhiều, hai nữa là do thể chất của cô ăn cũng không mập.

Cô trả lời bằng một icon tự đắc vô cùng ti tiện, điện thoại di động lại vang lên một tiếng “Tinh”, lại có thông báo mới.

Bùi Anh liếc mắt nhìn, là tin nhắn Tổng Nam Xuyên gửi cho cô.

Trong nháy mắt, hô hấp của Bùi Anh như ngừng lại, đầu ngón tay cứng đờ mở tin nhắn đang nhấp nháy trên màn hình ra.

Xuyên Xuyên: Làm sao để có một bữa sáng dinh dưỡng chỉ trong năm phút? Gian bếp mèo béo sẽ dạy bạn cách nhẹ nhàng giải quyết bữa sáng trong một tuần! Thứ hai, sữa chua 200ml, bột yến mạch 40g, hoa quả . . .

Bùi Anh chăm chú xem xong từng câu từng chữ trong chuỗi tin nhắn dài anh gửi tới, từ tiêu đề đến nội dung, liệt kê thực đơn bảy bữa sáng khác nhau trong một tuần.

Trái tim cô đập bình bình trong lồng ngực, anh nhìn thấy trạng thái mình đăng nên mới gửi tin nhắn này cho cô sao? Không có một lời rào trước đón sau nào, cứ thế gửi cho cô một cái thực đơn rõ ràng nghiêm túc, cô nhìn lại thấy hơi buồn cười.

Cô suy tư một lúc lâu, gửi qua một câu cảm ơn.

Cuối cùng còn cho thêm một cái icon ngại ngùng giả vờ dễ thương.

Xuyên Xuyên: Không cần khách sáo, là Tiểu Trương chuẩn bị cho tôi đấy.

Bùi Anh còn chưa kịp trả lời, điện thoại di động lại khê rung.

Xuyên Xuyên: Tiểu Trương là trợ lý của tôi, nam.

“ . . . Ha Ha.” Bùi Anh yên lặng hai giây, sau đó không nhịn được phì cười, nhẹ nhàng nhuộm hồng đôi gò má.

Tài xế ngồi ở ghế lái liếc mắt nhìn qua, chắc là đang trò chuyện với bạn trai rồi, cười đến sung sướng vậy kìa. Những người trẻ tuổi bây giờ, một câu hai lời là lại ân ân ái ái rồi, thực là không có đạo đức gì cả.

Bùi Anh cầm điện thoại di động, nhanh chóng soạn xong một tin nhắn, gửi đi: “Vậy thì tôi phải cảm ơn Tiểu Trương rồi [cười trộm] tổng giám đốc Tổng không bận rộn gì sao, còn có thời gian chơi WeChat?”

Xuyên Xuyên: Phải đi gặp khách hàng giờ đây.

Bùi Anh: Vậy tôi không quấy rầy anh nữa ~

Sau khi Tổng Nam Xuyên không đáp lại, Bùi Anh nghĩ nhất định anh đã đi làm việc rồi, bèn cắt di động đi.

Sau khi tới trường quay, vẫn cứ như hôm qua hóa trang, thay quần áo. Nhưng mà cô cảm giác ánh mắt nhìn cô của không ít người trong đoàn phim ngày hôm nay có gì đó khang khác so với ngày hôm qua.

Bùi Anh nghĩ mãi vẫn không ra manh mối, cho nên không nghĩ tới chuyện này nữa.

Đến tận khi Đào Đào chạy tới hỏi cô tối hôm qua đi đâu với Tổng Nam Xuyên, cô mới như bừng tỉnh. Cô không biết tối qua có bao nhiêu người thấy cô lên xe với Tổng Nam Xuyên, nhưng trong cái giới này xưa nay vốn chẳng có bí mật gì, chỉ cần một người biết thì chẳng mấy chốc sẽ khuếch tán ra.

Đào Đào mở to mắt nhìn cô, Bùi Anh hơi mím mím đôi môi được tô son đỏ rực, nói với cô ấy: “Tổng giám đốc Tổng thấy tôi không có xe đưa đón nên đưa tôi về nhà thôi.”

Đào Đào vẫn tròn mắt nhìn, hình như có chút không tin: “Hai người không đi đâu khác sao?”

“Có thể đi đâu được chứ, quay cả một ngày tôi chỉ muốn về nhà ngủ.”

“Ồ . . . Hóa ra thế.” Đào Đào lại trò chuyện đôi câu với cô, đạo diễn đã la hét khai máy.

Bùi Anh không biết Đào Đào có tin hay không, cũng không biết những người khác trong đoàn làm phim nghĩ như thế nào, nhưng cô cũng không có ý định giải thích gì thêm, chuyện như vậy, trước giờ cứ càng tỏ càng đen. Hơn nữa phân cảnh của cô chẳng mấy chốc sẽ hết, chò cô đi rồi không quá mấy ngày bọn họ cũng quên mất chuyện này thôi.

Có áp lực quay và chiếu song song, tiến độ của đoàn làm phim đúng là rất nhanh, bất tri bất giác đã đến cảnh diễn đi catwalk mà Trần Thắng từng có ý đề cập với cô.

Để quay cảnh này, đoàn làm phim đã mời vài người mẫu chuyên nghiệp tới làm khách mời, ban đầu đạo diễn vẫn lo lắng giữa một đám người mẫu chuyên nghiệp, khí thế của Bùi Anh sẽ bị hạ thấp đi, nhưng chờ đến khi thấy Bùi Anh lên đài, lo lắng nhỏ nhặt đó cũng hoàn toàn bị vứt ra sau đầu.

Mặc dù Bùi Anh không cao được như người mẫu chuyên nghiệp, nhưng đôi chân dài miên man lại quá đủ để hấp dẫn ánh nhìn người khác. Hơn nữa sở dĩ diễn viên là diễn viên bởi vì họ có thể đóng vai thành những người khác nhau. Bước lên sân khấu, Bùi Anh chính là một người mẫu quốc tế.

“Khí thế của Bùi Anh được bộc lộ hoàn toàn, đi giày cao như vậy mà vẫn có thể đi lại vững vàng như thế.” Phó đạo diễn cũng không nhận được cảm thán, ông còn nghi ngờ không biết có phải trước đây Bùi Anh đứng người mẫu hay không.

Đạo diễn nhìn Bùi Anh trên đài, ánh mắt cũng có mấy phần khen ngợi. Vóc dáng của cô rất tốt, thiết kế áo khoét sâu cổ chữ V và váy ngắn bó sát phác họa hết những đường cong tuyệt mỹ của cô nhưng lại không hề khiến người ta cảm thấy quá dung tục. Mái tóc đen dài tới ngang eo được uốn thành lọn lớn, cuộn sóng lay động theo mỗi bước đi nhịp nhàng của cô, cánh tay trắng như tuyết như ẩn như hiện dưới sóng tóc mượt mà.

Cảnh quay này hai bức máy quay phim thay đổi hết mấy góc độ, quay ba lần mới kết thúc, đến khi quay xong Bùi Anh cảm thấy chân mình cũng sắp gãy đến nơi.

Du Khải Trạch vẫn luôn đứng xem từ đầu tới cuối, anh đi sang nâng cầm quơ quơ điện thoại di động về phía cô: “Đại mỹ nữ, nhìn này.”

Bùi Anh không rõ ra sao đến gần xem thử, hóa ra là mấy bức ảnh Du Khải Trạch chụp cô khi nãy đi catwalk.

“Thế nào, tôi chụp cũng không tệ phải không?”

“Phải là rất đẹp mới đúng.” Dưới ánh đèn chiếu biến đổi liên tục trên đài, khuôn mặt cô không có biểu hiện gì, mỗi bước đi đều mang đầy phong thái, cách màn hình cũng có thể cảm nhận được khí thế kia.

“Chủ yếu là người mẫu tốt.” Du Khải Trạch đi tới bên cạnh cô, cúi đầu nhìn cô, “Muốn tôi gửi cho cô không?”

“Tốt quá, cảm ơn.”

“WeChat của cô.” Cậu ta khẽ hát cầm với cô.

Người này xin số WeChat cũng vô cùng tự nhiên, cùng với sự khẩn khoản bắt an của cô ngày đó khi muốn xin số WeChat của Tống Nam Xuyên đứng là một trời một vực.

Số WeChat của Bùi Anh vốn cũng không tính là hoàn toàn cá nhân, danh sách bạn bè có rất nhiều người trong giới, gần như mỗi lần tham gia một đoàn làm phim, danh sách bạn bè sẽ lại nhiều thêm một ít. Vào lúc này Du Khải Trạch muốn lấy số WeChat của cô, cô cũng không băn khoăn gì, nhanh chóng gửi lời mời kết bạn cho cậu ta.

Nickname của Du Khải Trạch là Kai, Bùi Anh thuận tiện ghi chú cậu ta thành Du Khải Trạch. Sau khi nhận được ảnh, cô chọn một tấm hình mình thấy ưng ý nhất, đăng lên WeChat.

Không biết Tống Nam Xuyên có thấy không đây?

Cô len lén nghĩ vậy trong lòng.

Có lẽ do bức hình khá là bắt mắt, có không ít người nhanh chóng nhấn lại.

“Đại mỹ nữ đóng phim mới? Càng ngày càng đẹp nha. [háo sắc]”

“Ui giời có phải mắt tôi có vấn đề không vậy? Sao từ ngực trở xuống đều là chân nha. [vừa cười vừa khóc]”

“Bùi Bùi cô diễn ‘Lưu Quang Nghệ Thường’ à?”

“Từ sau khi thêm bạn Tống Nam Xuyên xong, cô cực kì chăm chỉ đăng trạng thái nhá. [cười đều]”

Bùi Anh: “. . .”

Không nghi ngờ gì, tin nhắn cuối cùng đến từ Nhậm San San.

Hình như kẻ vật của mình đã bị người ta nhìn thấu rồi, Bùi Anh bĩu môi, rất nhanh, bức hình lại thu được một like đến từ “Xuyên Xuyên”.

Bùi Anh vẫn chưa kịp nhếch hết khóe miệng để thể hiện niềm hưng phấn thì lại nhận được một tin nhắn của Tống Nam Xuyên: “Tối nay có rảnh không? Chúng ta cùng ăn cơm nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hết cảnh quay

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

Độc tin nhắn mà Tống Nam Xuyên vừa mới gửi đến kia, con nai con trong lòng Bùi Anh lại chạy loạn cào cào.

Lời mời này đối với cô mà nói thực sự quá mức cảm động, thậm chí cô đã bắt đầu suy tính xem nên mặc gì đến chỗ hẹn rồi này, nhưng chỉ trong chốc lát, cô đã bắt buộc mình phải tỉnh táo lại, gục đầu trả lời: “Ngại quá, hết hôm nay là tôi hết cảnh quay, cho nên người trong đoàn làm phim đã hẹn tôi đi ăn tối mất rồi.”

Bùi Anh thấy vô cùng tiếc nuối, sao anh lại không hẹn cô sớm một chút chứ, nếu thế thì cô nhất định sẽ từ chối người trong đoàn làm phim, mà đi ăn với anh rồi . . .

Ây dà, mặc dù nghĩ như vậy đúng là rất có lỗi với người trong đoàn làm phim.

Xuyên Xuyên: Cô hết cảnh quay nhanh vậy sao?

Bùi Anh: Ừm . . . vốn tôi chỉ là diễn viên quần chúng thôi, cảnh diễn rất ít orz

Nhìn thấy tin nhắn này của cô, Tống Nam Xuyên khẽ cười: “Không sao, trong mắt tôi cô chính là nữ chính.”

. . .

Trong nháy mắt, Bùi Anh đang cảm điện thoại di động ngồi một góc mặt đỏ bừng bừng.

Trái tim cô bang bang đập loạn trong lồng ngực không cách nào khống chế, vào lúc này, cô mới thấy có lẽ Nhậm San San nói đúng, Tống Nam Xuyên thật sự là một cao thủ đó.

Cũng may Tống Nam Xuyên rất biết quan tâm lại gửi tới một tin nhắn mới: “Tối nay cô ăn cơm với ai thế?”

Bùi Anh: Du Khải Trạch, và cả Đào Đào nữa.

Nhìn thấy tên Du Khải Trạch, lòng mày Tống Nam Xuyên khẽ giật giật. Anh suy tư một lát, gửi cho Bùi Anh một tin nhắn: “Ăn ở đâu vậy?”

“Ở nhà hàng nhật Anh Đình.” Bùi Anh thành thành thật thật trả lời.

“Vậy ăn tối vui vẻ nhé. Có cơ hội lại hẹn cô sau vậy.”

Rất lâu sau khi Tống Nam Xuyên gửi tin nhắn này tới, Bùi Anh mới nghĩ ra, anh ấy hỏi cận kề đến vậy làm gì nhỉ?

Cô ngồi xem lại nội dung cuộc trò chuyện của hai người, khi nhìn thấy câu “Trong mắt tôi cô chính là nữ chính”, khuôn mặt lại đỏ bừng lên lần nữa.

Sau khi đoàn làm phim hoàn tất công việc, Bùi Anh cùng Du Khải Trạch và Đào Đào đi tới Anh Đình. Du Khải Trạch luôn đi tới trường quay bằng xe thể thao của mình, lựa chọn giữa chiếc Porsche huyền hoàng kia và xe đưa đón của Đào Đào, Bùi Anh chọn cái sau.

Dọc đường đo Đào Đào kéo tay Bùi Anh, tí tí tê tê chuyện phiếm với cô: “Du Khải Trạch là thái tử gia của Hoàn Vũ, cho nên bình thường tính tình có hơi phách lối, nhưng mà cậu ta đối nhân xử thế cũng rất hào phóng, thường xuyên mời đoàn làm phim ăn cơm, đương nhiên, hơn chín mươi phần trăm đều là mỹ nữ.”

Bùi Anh bật cười ra tiếng, Đào Đào lại chớp chớp mắt nhìn Bùi Anh: “Cô là một đại mỹ nữ thế này, thảo nào cậu ta ân cần như vậy.”

Bùi Anh nói: “Biết đâu người ta muốn mời cô thì sao, dù sao hai người diễn chung với nhau lâu như vậy, không khéo cậu ta lại phim giả tình thật ấy chứ.”

Gần đây do muốn PR cho “Lưu Quang Nghệ Thuật”, Phiến Phuong và công ty quản lý của nam nữ chính đúng là có ý xào xáo bọn họ thành một couple. Bình thường Weibo của Du Khải Trạch và Đào Đào thường xuyên tương hỗ lẫn nhau, trong giới cũng có không ít fan của couple này.

Đào Đào nghe Bùi Anh nói xong thì cười: “Lẽ nào cô còn không hiểu mấy thủ đoạn kinh doanh này sao, tôi với Du Khải Trạch làm đáng chút mà thôi, hai chúng tôi không phải là mẫu người mà đối phương sẽ thích.”

Bùi Anh khẽ gật đầu, cũng không tiếp tục đề tài này nữa.

Sau đó không lâu xe đã tới Anh Đình, Du Khải Trạch đã đặt phòng riêng từ trước, ba người ra khỏi bãi đậu xe thì đi thẳng tới đó. Đây là một nhà hàng Nhật cao cấp, thường xuyên có minh tinh ghé qua, phục vụ nhà hàng cũng thường xuyên nhìn thấy minh tinh, nhưng khi nhìn thấy Du Khải Trạch đôi mắt vẫn trở nên lấp lánh.

Bùi Anh nghĩ, bây giờ Du Khải Trạch thật là hot nha.

Bọn họ ngồi trong phòng chờ đợi không lâu lắm, món ăn đã liên tiếp được bưng lên, do Du Khải Trạch lái xe cho nên bọn họ không uống rượu, trên bàn chỉ có nước trái cây và trà.

Dựa theo lệ cũ, trước khi ăn cơm phải chụp ảnh trước.

Du Khải Trạch chụp một tấm ảnh cả bàn thức ăn, đăng lên Weibo của mình, Đào Đào lại chỉ chụp một món ăn trong đó, cũng đăng lên Weibo của mình.

Bùi Anh chớp chớp mắt nhìn, cô tin rằng các fans tinh mắt sẽ nhanh chóng phát hiện ra ảnh chụp của bọn họ là từ cùng một bàn thức ăn, sau đó đương nhiên sẽ đưa ra kết luận hai người đi ăn chung với nhau. Cô âm thầm bội phục trong lòng, Đào Đào đúng là rất am hiểu mấy chuyện kiểu này nha.

Thấy hai người bọn họ chụp xong, Bùi Anh cũng không chụp ảnh lại mà lặng lẽ bắt đầu ăn cơm.

Có lẽ Đào Đào thuộc nhóm những mình tính cần ăn uống điều độ, thức ăn trên bàn cô ấy đều chỉ ném qua rồi thôi, ăn rất ít, Du Khải Trạch cũng không để ý tới cô ấy, trái lại liên tục giới thiệu món ăn ngon với Bùi Anh. Một bữa cơm ăn hơn một tiếng đồng hồ, sau khi mọi người được lưng lửng dạ, Du Khải Trạch bèn đứng dậy tính tiền.

Đào Đào ngồi trong phòng, hỏi Bùi Anh ngồi cạnh: “Lát nữa cô định về thế nào? Có cần tôi đưa về không?”

Bùi Anh nói: “Không cần đâu, chúng ta ngược đường mà, lát tôi gọi taxi về là được.” Nhà Đào Đào đang ở là do phòng làm việc tìm cho cô ấy, không cùng đường với nơi Bùi Anh ở.

Đào Đào gật đầu, cũng không nói gì nữa.

Du Khải Trạch thanh toán xong thì cùng Đào Đào đi ra bãi đậu xe, Bùi Anh không đi cùng bọn họ, một mình ra khỏi Anh Đình, dự định đi tới ngã tư gọi xe.

Còn chưa đi tới ngã tư đã có tiếng còi ô tô inh ỏi vang lên từ sau lưng, Bùi Anh quay đầu theo bản năng, hóa ra là chiếc Porsche màu đỏ chói lóa của Du Khải Trạch.

“Đại mỹ nữ, để tôi đưa cô về đi.” Du Khải Trạch ngồi ở ghế lái, trên mặt vẫn là cặp kính râm khủng bố mà cậu ta hết sức chung tình.

Từ trước tới giờ Bùi Anh vẫn rất ít khi lui tới với nghệ sĩ nam, thứ nhất là vốn cũng ít khi gặp nhau, thứ hai là qua lại với nghệ sĩ nam khó tránh khỏi sẽ có nhiều điều tiếng linh tinh, mà cô thì lại đặc biệt không thích scandal. Cho nên đối với cái máy chế tạo scandal như Du Khải Trạch, cô chỉ lễ phép cười từ chối cậu ta: “Đã trễ thế này rồi chúng ta đi cùng nhau rất dễ gây hiểu lầm, tôi tự bắt xe về vẫn hơn, cảm ơn lòng tốt của anh.”

Du Khải Trạch ngược mắt nhìn cô: “Những tên phóng viên kia lúc nào mà chẳng thích bịa chuyện vớ vẩn, cô để ý đến bọn họ làm cái gì?”

Bùi Anh cười cười, cậu ta là thái tử gia của Hoàn Vũ, đương nhiên không sợ, nhưng cô thì không có nhiều fans như vậy, khó khăn lắm những người tới Weibo của cô mắng mỏ mới chịu im hơi lặng tiếng, cô cũng không muốn lại có thêm một cơn bão lũ nữa đâu.

“Không cần thật mà, ở đây cũng cách nhà tôi không xa . . . “ Cô còn chưa nói hết lời, lại có thêm một chiếc xe dừng lại bên đường.

Mắt Bùi Anh khẽ chớp, đây không phải là xe của Tổng Nam Xuyên sao?

Cửa chiếc xe kia nhanh chóng được mở ra, người mặc tây trang từ trên xe bước xuống không ai khác ngoài Tổng Nam Xuyên: “Bùi Anh, trùng hợp vậy à?”

Bùi Anh ngẩn ra theo bản năng, đúng là hơi bị khéo.

Du Khải Trạch cũng nhìn thấy Tổng Nam Xuyên, khẽ hừ một tiếng: “Tổng giám đốc Tổng cũng dùng cơm ở Anh Đình à?”

Tổng Nam Xuyên nghe vậy nhìn về phía cậu ta, hơi nhếch miệng: “Ở đây ăn cơm với bạn, sớm biết Du đại thiếu gia cũng ở đây thì tôi đã gọi cậu tới cùng dùng bữa rồi.”

Du Khải Trạch lại hừ một tiếng, không nói gì.

“Trời ơi, là Du Khải Trạch ----!”

Tiếng kêu thét như sét giữa trời quang, nổ vang làm người ta không ứng phó nổi. Du Khải Trạch còn chưa kịp phản ứng đã có thêm càng nhiều tiếng kêu thét vang lên: “Đúng là Du Khải Trạch! Trời ơi! Đẹp trai quá đi!”

Chỉ trong chớp mắt, chiếc Porsche huyền hoàng kia của Du Khải Trạch đã bị fans nữ vây kín hoàn toàn, Du Khải Trạch ngồi trong xe, nội tâm cực kỳ đau thương, nhưng trên mặt vẫn cực kì nhẫn nại quay về phía người hâm mộ vẫy tay mỉm cười.

“A Trạch Trạch, anh có thể ký tên cho em không?”

“Trạch Trạch chụp ảnh cùng em đi!”

“Ông xã!”

Khi Bùi Anh vẫn còn đang đứng nhìn vòng vây kia than thở, đột nhiên cổ tay bị người ta kéo lại, cô thoáng ngẩng đầu lên, ngay lập tức chạm phải ánh

mắt của Tống Nam Xuyên.

Anh cười cười với cô, dùng khẩu hình miệng nói: “Lên xe.”

Hai giây sau, cô đã bị Tống Nam Xuyên kéo lên chiếc Maybach kia, để lại một mình Du Khải Trạch chìm trong trung tâm bão lũ.

Bùi Anh nhìn ra ngoài cửa sổ thấy xe Du Khải Trạch càng ngày càng bị nhiều fans vây quanh, không nhận được khẽ cười ra tiếng: “Chúng ta thế này có vẻ không phúc hậu lắm đâu [đấu tranh tâm lý], đáng ra phải ra đó tìm cách giải vây cho cậu ta mới đúng.”

Tống Nam Xuyên vô tình nói: “Chuyện của cậu ta, cậu ta phải tự mình xử lý.”

Bùi Anh vẫn cười, thực ra ngấm lại cô không nổi tiếng cũng vẫn có chỗ tốt của nó, ví như những lúc như thế này căn bản sẽ không có ai để ý đến cô.

Cô rời mắt khỏi cửa sổ, quay sang nhìn Tống Nam Xuyên bên cạnh: “Tổng giám đốc Tống, thật là khéo quá, anh cũng dùng cơm ở Anh Đình sao?”

Tống Nam Xuyên mặt không đổi sắc ừ một tiếng: “Sau khi nghe cô nói ăn cơm ở Anh Đình, tôi cũng thấy hơi thèm món Nhật, cho nên hẹn bạn đến đây ăn.”

“À, hóa ra là vậy.” Bùi Anh gật đầu, khoe miệng hơi mỉm cười.

Tống Nam Xuyên chuyển bị động thành chủ động, cực kỳ tự nhiên đổi đề tài: “Vừa rồi cô và Du Khải Trạch làm gì ở ven đường vậy?”

“À, cậu ta định đưa tôi về nhà.”

“Đưa cô về nhà?” Tống Nam Xuyên khẽ nhướn mày, “Trước nay phụ nữ được cậu ta đưa về nhà ngày hôm sau đều cùng cậu ta lên trang đầu cả đấy.”

Đột nhiên Bùi Anh có hơi buồn cười, cô mím mím môi, cố không để mình bật cười thành tiếng: “Tổng giám đốc Tống cũng quan tâm tới mấy chuyện tán nhảm này sao?”

“Chủ yếu là danh tiếng của Du Khải Trạch ở phương diện này quá lớn.”

Rốt cuộc Bùi Anh cũng bật cười ha hả, trên xe yên tĩnh vài giây, Tống Nam Xuyên đột nhiên xoay người lấy cái gì đó, tiếng sột soạt vang lên trong buồng xe.

Bùi Anh tò mò nhìn qua, thấy Tống Nam Xuyên không biết lấy ra từ đâu ra một cái túi giấy rất đẹp, đưa cho cô: “Cái này cho cô.”

Bùi Anh sững người, cũng quên cả đưa tay ra đón: “Cái gì đây?”

Tống Nam Xuyên cười nói với cô: “Không phải thứ gì quý giá đâu. Cô còn nhớ thực đơn bữa sáng mà tôi nhờ Tiểu Trương tìm cho vài hôm trước chứ? Cậu ta tưởng là tôi muốn, cho nên đã mua hết tất cả nguyên liệu nấu ăn được nhắc tới trong thực đơn rồi, mấy thứ này tôi cũng không dùng đến, đành đưa cho cô vậy, buổi sáng nhớ ăn sáng đầy đủ.”

Bùi Anh còn chưa kịp tỉnh hồn, chỉ nhận túi giấy theo bản năng, ngó vào nhìn đồ vật bên trong. Có sữa chua, yến mạch, còn cả bánh mì và hoa quả.

“Toàn là đồ ăn không dễ được lâu nên cũng không dám mua quá nhiều.” Tống Nam Xuyên ngồi cạnh giải thích.

“Cảm ơn, cảm ơn . . .” Rốt cuộc Bùi Anh cũng khôi phục thần trí, nhưng trái tim nhảy bang bang trong lồng ngực dường như cũng sắp đánh tan chút thần trí mới lấy lại kia rồi.

“Không cần khách sáo.” Khóe môi Tống Nam Xuyên cong lên một độ cong đẹp mắt, anh đưa mắt nhìn cô, “Ngày mai tôi phải đi nơi khác công tác, có lẽ phải năm sáu ngày nữa mới trở về, chờ tôi trở về sẽ lại mời cô ăn cơm nhé?”

“Được, được.”

Bùi Anh cứ thế chìm trong loại trạng thái mộng lung như người trong mộng này suốt dọc đường về nhà. Tối nay, nhìn tòa nhà quen thuộc ngoài cửa sổ, cuối cùng cô cũng ý thức được mình cần phải xuống xe.

“Tổng giám đốc Tống, cảm ơn anh đã đưa tôi về.” Bùi Anh cầm túi giấy trong tay, lại bổ sung, “Còn nữa, cảm ơn bữa sáng của anh.”

Tống Nam Xuyên hơi cúi mắt cười nhẹ: “Cô không cần phải khách sáo với tôi như vậy đâu.”

“Phải, phải.” Bùi Anh nở nụ cười rồi xuống xe. Khi xoay người đóng cửa xe, Tống Nam Xuyên nhào người tới trước cửa xe, ngửa đầu nhìn cô, đầy trời ánh sao dường như đều đang sáng lấp lánh trong đôi mắt đen huyền của anh: “Tôi đã thấy bức ảnh của cô rồi, rất đẹp, nhưng mà mấy tấm hình kiểu đó sau này đừng đăng lên Wechat nữa.”

Gửi cho một mình tôi là được.

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Tương tư

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

Sau khi Bùi Anh về đến nhà, Tống Nam Xuyên vẫn cứ xoay vòng vòng trong đầu cô.

Cô xoa xoa trái tim vẫn còn đang loạn nhịp, gửi cho Nhậm San San một tin nhắn: “San San, cô còn nhớ lần trước tôi đăng hình bữa sáng lên WeChat không? Sau khi Tống Nam Xuyên nhìn thấy có gửi cho tôi một list thực đơn, còn đi mua tất cả những thứ trong thực đơn tặng cho tôi nữa.

Nhậm San San: . . . Vì lẽ đó mà cô nửa đêm không ngủ đặc biệt lôi tôi ra khoe khoang tình thân tình ái sao? [mỉm cười]

Bùi Anh: Không phải, chẳng qua tôi cảm thấy . . . Cô nói có phải anh ấy đang muốn theo đuổi tôi không? [thẹn thùng]

Nhậm San San: Tôi cảm thấy anh ta đang muốn làm cô đó. [mỉm cười]

Bùi Anh: “ . . . “

Nhậm San San, đầu óc của cô dơ bẩn quá đấy!!!

Bùi Anh: Cô thử tiếp xúc với anh ấy mà xem, sẽ biết ngay anh ta có phải là chính nhân quân tử hay không [tạm biệt]. Hơn nữa, nốt ruồi lệ kia của anh ấy đúng là tràn đầy cảm giác cấm dục. [mỉm cười]

Nhậm San San: . . .

Nhậm San San: Không sợ lưu manh có văn hóa, chỉ sợ háo sắc có kiên nhẫn :)

Bùi Anh: “ . . . “

Cô cầm điện thoại di động suy nghĩ một hồi, lại gửi một tin nhắn qua: “Đúng rồi, lúc trước không phải tôi có đăng một tấm ảnh khi đóng phim sao, hôm nay lúc đưa tôi về, anh ấy bảo tôi lần sau đừng đăng ảnh kiểu đó lên WeChat, cô bảo anh ấy có ý gì?

Nhậm San San: Tấm ảnh từ ngực trở xuống đều là chân kia sao? Anh ta nói nguyên văn như thế nào?

Bùi Anh: Bức ảnh của cô tôi đã thấy rồi, rất đẹp, nhưng mà hình kiểu này lần sau đừng đăng lên WeChat nữa. Ừm, đại khái là như vậy.

Nhậm San San: [mỉm cười] Tổng giám đốc Tống người ta muốn giữ lại để cho mình mình liếm chứ sao, nhìn cô bị người khác ngắm thì mất hứng, chà chà.

Bùi Anh: . . . Cô nhất định phải nói chuyện thấp kém như vậy hả?

Nhậm San San: Thế giới này vốn thấp kém như vậy đấy [mỉm cười]

Bùi Anh: . . . Nhưng mà cái đó là ảnh trong phim mà, cho dù không đăng lên WeChat, sau này cũng sẽ phát ở trên tivi thôi.

Nhậm San San: Cũng phải nha.

Nhậm San San: Xem ra vị tổng giám đốc Tống kia ghen rồi đó ~~~

Bùi Anh: “ . . . “

Cô thoát khỏi WeChat, không muốn nói chuyện với Nhậm San San nữa.

Hai ngày sau đó, Bùi Anh lại quay về với cuộc sống ăn không ngồi rồi. Sáng sớm không cần phải dậy sớm chạy tới trường quay, nhưng cô cũng không hề ngủ một mạch qua buổi sáng luôn. Mỗi ngày cô dậy đúng tám giờ rưỡi, dựa theo thực đơn Tống Nam Xuyên gửi cho mình, dùng nguyên liệu nấu ăn Tống Nam Xuyên mua cho mình, làm một bữa sáng dinh dưỡng.

Bùi Anh lấy điện thoại chụp lại bữa sáng vừa mới chuẩn bị xong, rồi đăng lên WeChat.

Từ sau khi Tống Nam Xuyên đi nơi khác công tác, cô chưa từng thấy bất cứ tin tức nào của anh, ngay cả cái like trên WeChat cũng biến mất.

Cô ăn xong bữa sáng vẫn không chờ được cái like của Tống Nam Xuyên, đành cầm chậu xuống dưới cho mèo ăn.

Mèo hoang trong sân nhiều hơn trước một con, Bùi Anh ngồi chồm hổm bên cạnh nhìn chúng nó ăn, khẽ thở dài một hơi: “Tiểu Hắc Tiểu Hoa, bọn mày nói xem hiện giờ Xuyên Xuyên đang làm gì? Có phải rất bận không?”

“Meo ~” Tiểu Hắc Tiểu Hoa đang dùng bữa ửng phó rất qua loa.

Bùi Anh lại khẽ thở dài, vốn là trước đó cô còn cảm thấy Tống Nam Xuyên đang muốn theo đuổi mình, nhưng mà anh vừa đi công tác cái đã vứt cô lên chín tầng mây, xem ra cô cũng không phải quá quan trọng nhỉ.

Bùi Anh bĩu môi, có hơi ghét bỏ chính mình lại thành như vậy.

Cô bây giờ như mấy nữ sinh nhỏ mới rơi vào lưới tình, chỉ vì một vài chuyện nhỏ nhặt không đáng kể mà suy nghĩ lung tung thở ngắn than dài, thật quá có lỗi với cái tuổi 23 của mình rồi.

Vừa ngồi xỏm ở bên góc tường, Bùi Anh vừa lấy điện thoại ra chuẩn bị quấy rầy Nhậm San San: “Mập mờ thật khiến người ta tui thân [khổ sở].”

Nhậm San San: . . .

Nhậm San San: Nếu cô rảnh rồi như vậy thì đến giúp tôi thanh lọc kho hàng đi. [mỉm cười]

Bùi Anh suy nghĩ một chút, mấy ngày nay cô cũng không có công việc gì, cũng không phải lên lớp, đúng là không bằng đi giúp Nhậm San San thanh lọc kho hàng.

Gửi một dấu tay OK qua, Bùi Anh chờ mấy con mèo ăn xong bèn thu dọn chậu rỗng mang lên tầng. Thay một cái áo gió dài và quần jeans, Bùi Anh khoác túi đi ra ngoài.

Cửa hàng của Nhậm San San trừ bản thân cô ấy ra, còn có hai nhân viên một nam một nữ, vào lúc này đều đang ở trong kho hàng bận rộn khí thế ngất trời. Bùi Anh đi tới, nhìn quần áo chất đống đầy đất nói: “Đang làm cái gì vậy?”

Nhậm San San liếc nhìn cô: “Cô chẳng thèm để ý gì đến cái cửa hàng này của chúng ta ấy nhỉ? Mấy ngày nữa trên mạng có hoạt động bán hàng giảm giá loại hình lớn, cửa hàng của chúng ta cũng tham gia, tôi định nhân dịp hoạt động này tiêu thụ một lượng lớn sản phẩm mới, sản phẩm cũ cũng phải kiểm kê lại, để bán giảm giá.”

“Ồ . . .” Bùi Anh gật gù đầu, “Lượng lớn sản phẩm mới là lớn như thế nào?”

“Tầm hơn hai mươi bộ đồ, cùng lúc đưa ra cả hai dòng sản phẩm phong cách khác nhau luôn.” Nhậm San San đứng thẳng lên, nhìn cô, “Quần áo kiểu mới được đưa tới từ mấy ngày trước, tôi thấy cô đang bận rộn nên cũng không báo với cô. Giờ cô cũng rảnh rồi rồi, phải mau chụp ảnh. Tin tôi đi, cô sẽ cảm thấy cuộc sống vô cùng phong phú, tuyệt đối sẽ không lại có cảm giác tui thân vì quá rảnh rồi nữa.”

Bùi Anh: “. . .”

Cô bỏ túi xách xuống, giúp đỡ bọn họ kiểm kê hàng tồn kho. Buổi sáng vừa làm cu li xong, buổi chiều đã bị Nhậm San San ngựa không ngừng vó kéo đi chụp ảnh.

Quần áo kiểu mới lần này Nhậm San San nghĩ tới hai cái chủ đề đặc biệt lãng mạn, một là “Hoa và thiếu nữ xinh đẹp”, còn lại là “Nhật ký Paris”.

Tên như ý nghĩa, hoa và thiếu nữ xinh đẹp là phong cách thủy mị trong sáng, Nhật ký Paris lại là phong cách đô thị thời thượng.

Nhậm San San đưa theo một xe người, lái xe đến một thắng cảnh du lịch. Cả con đường nơi này đều được xây dựng theo dạng quán trọ dân gian, một cửa một nóc, rất giống nhà ở kiểu Nhật. Phóng tầm mắt nhìn quanh, đường phố sạch sẽ, trời xanh mây trắng ánh nắng nhuộm vàng, thêm vào một con đường hoa đào nở rộ, có thể nói là ngoại cảnh lý tưởng của Nhậm San San.

Bùi Anh làm người mẫu bị lặn qua lộn lại đến thở không ra hơi, do ở ngoài không có nơi riêng biệt để cô thay quần áo, nên mỗi lần cô đều phải về xe để thay đồ, quay chụp liên tiếp mười mấy bộ quần áo, cô mệt đến không còn biết trời trăng gì nữa.

Vậy nhưng nhiếp ảnh gia bên kia vẫn cứ hô hô gọi gọi: “Nhích đầu sang bên trái một chút, đúng rồi, là vậy đó, mỉm cười.”

Bùi Anh bèn mỉm cười.

Cuối cùng cũng chụp xong bộ váy cuối cùng, rốt cuộc đại công cáo thành, Bùi Anh suýt chút nữa thì ngồi bệt xuống đất luôn. Cô cảm thấy cứ tiếp tục như vậy rất không ổn, cô phải nỗ lực tìm kiếm công việc mới, bằng không sớm muộn gì cũng bị Nhậm San San ngược đãi đến chết.

Nhậm San San đứng bên cạnh xem ảnh nhiếp ảnh gia vừa mới chụp, cảm thấy vô cùng hài lòng. Hiệu quả bộ hình rất gần với tưởng tượng của cô, tràn đầy hơi thở mùa xuân, khiến hô hấp của người ta cũng trở nên lãng mạn.

“Bùi Bùi, cô qua đây xem đi, ảnh đẹp lắm nhá.” Cô vẫy vẫy tay với Bùi Anh. Bùi Anh ngồi ở một chỗ, không buồn nhúc nhích tẹo nào: “Cô cầm qua đây đi.”

Nhậm San San trề miệng, nhưng vẫn cầm máy ảnh tới. Bùi Anh nhìn vài lần, quả thực chụp rất đẹp, dù là màu sắc hay kết cấu, đều vô cùng ấn tượng.

Nhậm San San thở dài nói: “Chờ sau này cửa hàng của chúng ta mở lớn, định mức buôn bán một ngày được vài triệu, tôi sẽ kéo cô đi khắp thế giới, vừa du lịch vừa chụp ngoại cảnh!”

Bùi Anh nhớ tới định mức buôn bán của bọn họ bây giờ, trong lòng có phần tuyệt vọng: “Mấy triệu? Vậy phải đợi đến bao giờ đây?”

“Ừm . . . Ba, năm, bảy năm đi.”

Khóe mắt Bùi Anh giật giật: “Lúc ấy tôi cũng ba mươi tuổi rồi . . . Cô có thể làm cho tôi được đi khắp thế giới chơi trước năm ba mươi tuổi không vậy?”

Nhậm San San phản bác cô: “Không phải bây giờ cô còn chưa đủ hai ba tuổi sao, bảy năm sau mới hai mươi chín thôi!”

“Cũng đủ tuổi đến nơi rồi mà, khác nhau chỗ nào chứ . . .”

“Chỉ ít khi người khác hỏi tới, cô sẽ không nói cô ba mươi, mà là hai chín!”

Bùi Anh suy nghĩ một chút: “Không, tôi sẽ nói tôi mười sáu.”

Nhậm San San: “. . .”

“Được rồi, hôm nay tới đây thôi, mọi người đều vất vả rồi, tối nay tôi mời com.” Nhậm San San cất máy ảnh đi, rất có phong độ cô chủ mà tuyên bố.

“Ăn ở gần đây luôn đi, tôi đi không nổi nữa.” Bùi Anh đưa ra đề nghị, nhà hàng khu thắng cảnh này nổi tiếng là rất đắt, thế nào cũng phải làm thịt Nhậm San San một trận mới xứng đáng với công sức lao động cả ngày nay của cô.

Nhậm San San nhìn cô thoáng qua, cũng không hề đáp lại mà bảo mọi người thu dọn đồ lên xe, đi thẳng tới một nhà hàng nổi danh nhất khu thắng cảnh.

Khi ngồi trước bàn tuốt xiên nướng, rốt cuộc Bùi Anh cũng lấy lại được chút sinh khí. Nhậm San San cầm vài xiên thịt trong tay, ngồi bên cạnh hỏi cô: “Sáng sớm nay cô sao đấy? Tổng giám đốc Tổng nhà cô không để ý đến cô à?”

Bùi Anh nuốt thức ăn trong miệng xong mới nói: “Anh ấy đi công tác ở nơi khác.”

Nhậm San San tròn mắt nhìn: “Anh ta nói với cô? Còn báo cáo hành trình với cô à.”

Bùi Anh bị cô ấy nói tới đỏ bừng cả mặt: “Báo cáo cái gì chứ, anh ấy chỉ là thuận miệng nhắc tới thôi.”

“Ồ ----” Nhậm San San dài giọng, vẻ mặt rất chi là sâu xa, “Anh ta đi nơi khác công tác nên không để ý đến cô thật sao?”

Bùi Anh bĩu môi, yên lặng ngồi ăn đồ ăn. Nhậm San San nhìn dáng vẻ kia của cô thì biết đoán đúng rồi, chắc chắn nói: “Anh ta không liên lạc với cô, cô có thể liên lạc với anh ta mà, dù sao cũng phải có một người chủ động hơn chứ.”

Bùi Anh nói: “Tôi cũng định liên lạc với anh ấy rồi, nhưng mà nhờ đâu anh ấy bận thì sao? Sao tôi có thể tùy tiện quấy rối người ta chứ, bọn tôi cũng không phải bạn trai bạn gái gì. . .”

“Ồ?” Nhậm San San nhìn cô trêu ghẹo: “Cô đang oán giận mình không có danh phận đấy hả?” Cô nói xong, còn hát lên: “Mập mờ ~ thật khiến người ta cảm thấy tủi thân ~”

Bùi Anh: “. . .”

“Người trẻ tuổi, không muốn chịu tủi thân thì cố gắng chủ động tóm lấy anh ta đi.” Nhậm San San vỗ vỗ vai cô, khuyên nhủ vô cùng thấm thía.

“Tôi đã quá chủ động rồi . . .” Bùi Anh nhỏ giọng lầm bầm một câu, cách liên lạc với Tống Nam Xuyên cũng là cô chủ động xin, bây giờ còn muốn cô chủ động liên lạc lúc anh đi công tác thì tâm tư Tư Mã Chiêu của cô thực sự là muốn giấu cũng không giấu nổi.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Bùi Anh vẫn không nhịn được lén lút lấy điện thoại ra. Mới vừa mở WeChat đã thấy có thông báo mới, cô kích vào liếc mắt nhìn thử, phốc một cái khẽ bật cười thành tiếng.

“Sao đấy?” Nhậm San San ngồi bên cạnh vừa tuốt xiên nướng vừa nhìn cô.

Bùi Anh nói: “Tống Nam Xuyên like bài đăng của tôi.”

Nhậm San San: “. . .”

Cô yên lặng nhìn Bùi Anh hồi lâu mới lắc lắc đầu nói: “Cô gái à, cô như vậy rất nguy hiểm đấy.”

Bùi Anh không thèm để ý tiếp tục bĩu môi, làm sao cô ấy hiểu được cảm giác an định của cô khi nhìn thấy cái like của Tống Nam Xuyên chứ.

Sau khi com nước xong, Nhậm San San đưa cô về nhà, còn không quên nhắc nhở nội dung công việc ngày mai với cô. Sau khi Bùi Anh về đến nhà, tắm rửa sạch sẽ rồi bò lên giường nằm. Chỉ chốc lát sau, cô lại lần mò điện thoại di động, dứt khoát kiên định mở WeChat của Tống Nam Xuyên ra, bắt đầu soạn tin nhắn: “Tống giám đốc Tống, anh ở đó có bận không?”

Sau khi đánh xong mấy chữ này, cô lại cảm thấy như thế quá đột ngột, nhanh chóng xóa bỏ. Mím môi suy nghĩ một hồi, cô lại soạn lại một tin nhắn khác: “Tống giám đốc Tống, công việc tiến triển tốt chứ?”

A a a, như vậy cũng không được! Sao có thể tra xét như thế được . . .

Liên tục soạn đi soạn lại nhiều lần, rốt cuộc khó khăn lắm Bùi Anh cũng gửi một tin nhắn đi.

“Tống giám đốc Tống, chào buổi tối. ^_^”

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thật ngoan.

Chuyển ngữ: Tặc Gia

Bùi Anh nhìn dòng chữ mình vừa đánh ra đã sạm mặt ngay lập tức.

Sao cô do dự lâu như thế lại gửi đi một câu nói bình thường đến nhường này...

Cô đang tính hay là xóa tin đi, nhưng nếu xóa rồi đối phương sẽ nhận được tin nhắc nhở... sao wechat lại phiền thế chứ, nếu người ta muốn xóa thì cứ để người ta lặng lẽ xóa đi chứ...

Ngay khi cô đang oán giận wechat không nhân tính, tin trả lời của Tống Nam Xuyên lại đột ngột nhảy ra.

Xuyên Xuyên: Chào buổi tối ^_^

Bùi Anh trở tay không kịp, cô nên nói gì bây giờ?

So với cô đang tay chân luống cuống, Tống Nam Xuyên lại thành thạo chuyện nhắn tin hơn nhiều: “Hai ngày nay cô đang bận gì thế? Tôi thấy cô sáng sớm tám giờ đã ăn sáng rồi, không phải quay phim chứ?”

Bùi Anh ngẩn người, không ngờ anh lại tỉ mỉ như thế, còn để ý đến thời gian ăn sáng của cô...

Bùi Anh: Vâng, không có công việc gì cả orz nhưng mà tôi và bạn có mở một cửa hàng, gần đây đang có hoạt động cho nên cũng hơi bận.

Xuyên Xuyên: Cửa hàng?

Bùi Anh: Ừm, là một cửa hàng thời trang nữ, công việc chủ yếu của tôi là người mẫu.

Tống Nam Xuyên nhớ ra hình như trước kia anh từng đọc được điều này trong tư liệu của Bùi Anh: “Thì ra là vậy, rất thích hợp với cô”.

Bùi Anh: [thẹn thùng] hợp tác với bạn cũng xem như nghề tay trái, nếu không chỉ sống dựa vào phim thì chắc tôi đã chết đói rồi.

Tống Nam Xuyên khẽ cười một tiếng, tay đặt bên khoe miệng nhập dòng chữ vào khung hội thoại: “Đừng gấp quá, rồi công việc sẽ càng ngày càng nhiều thôi, lần trước lúc tôi tới trường quay đạo diễn còn tán thưởng tài diễn xuất của cô, nói cô diễn tốt hơn Đào Đào”.

Bùi Anh nhìn tin nhắn anh vừa gửi tới thì khẽ bật cười. Cô diễn tốt hơn Đào Đào thì sao chứ, Đào Đào vẫn là vai nữ chính mà. Nhưng mà cô tin Tống Nam Xuyên nói không sai, rồi sẽ có nhiều việc thôi, mọi chuyện sẽ dần dần tốt hơn, chỉ cần cô không ngừng cố gắng, rồi cuối cùng cũng chờ được một thời cơ thích hợp.

Cô vẫn luôn là một người lạc quan.

Cô còn đang chờ tin nhắn của Tống Nam Xuyên, chuông điện thoại lại thành linh vang lên.

Bùi Anh ngờ ngác liếc nhìn màn hình, nhất thời bối rối.

Là Tống Nam Xuyên gọi tới.

Cô nhìn chằm chằm thông báo như đại dịch, hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm trạng rồi mới nhận máy: “Tổng giám đốc Tổng?”

“Ừm”. Vẫn là giọng nói trong trẻo dễ nghe, chỉ có điều khi vang lên từ tai nghe, hình như lại tăng thêm một mị lực gì nữa khác, “Đáng chữ hơi phiền, tôi gọi điện luôn”.

“...Vâng”. Bùi Anh dùng ba giây mới đáp lại.

Người đầu dây hình như còn khẽ cười một tiếng, mới nói: “Hình như đây là lần đầu tiên chúng ta gọi điện thoại”.

“Đúng rồi...” Bấy giờ đến thờ mệnh Bùi Anh cũng không dám nữa kia, chỉ lo hô hấp của mình sẽ tiết lộ sự căng thẳng lúc này.

“Cảm giác rất đặc biệt”. Tổng Nam Xuyên nhẹ giọng nói, trong giọng nói còn mang theo ý cười.

Bùi Anh cầm điện thoại ngồi thẳng lưng, gò má hơi ửng đỏ hỏi: “Tổng giám đốc Tổng à, anh bận lắm hả?”

“Ừm, có một chút”. Trong giọng nói của anh hiếm khi có chút gì ừ ừ: “Khách hàng lần này khá khó, đối thủ cạnh tranh cũng rất có thực lực”.

“À, vậy có phải tôi vừa quấy rối anh nghỉ ngơi không?”

“Không sao đâu”. Tổng Nam Xuyên cười nói: “Trò chuyện với cô tôi rất thoải mái”.

Bùi Anh: “...”

Nhưng mà cô đang sốt sắng muốn chết này.

“À đúng rồi, hôm nay tôi chụp nhiều ảnh lắm, anh có muốn xem không?” Ý định ban đầu của Bùi là muốn nói gì đó để phân tán sự chú ý của mình, nhưng mà... cô nói cái gì thế này? Tại sao lại hỏi người ta có muốn xem hình của mình không, cái đề tài này nát quá!

Nhưng mà bây giờ lời nói ra đâu có rút lại được, đột nhiên cô cảm thấy wechat còn có nhân tính hơn nhiều.

Tổng Nam Xuyên bên kia cũng thoáng yên lặng suốt một giây, một lần nữa âm thanh lại vang lên: “Được, chờ lát nữa cô gửi vào wechat của tôi nhé”.

“Vâng...” Bùi Anh yêu lặng mà đỏ mặt bùng bùng.

“Tôi thấy bây giờ mỗi ngày cô đều ăn bữa sáng ngon lành thật đấy, làm theo thực đơn mà tôi gửi hả?”

“Đúng rồi, nguyên liệu nấu ăn cũng là anh gửi mà”.

Tổng Nam Xuyên khẽ cười: “Thật ngoan”.

Hai chữ này suýt chút nữa đã khiến hồn của Bùi Anh vụt bay lên trời, đặc biệt là trong giọng nói của anh còn có vẻ gì đó khá cưng chiều, khiến mỗi một chữ cứ như thiên thạch ầm ầm nện vào lòng cô.

“Mỗi ngày quan trọng nhất là buổi sáng, cho nên bữa sáng phải chuẩn bị cẩn thận”. Anh nói.

“Vâng, tổng giám đốc Tổng cũng vậy nhé, bận rộn cũng không được quên ăn cơm...” Trong đầu Bùi Anh vẫn không thể khôi phục được hoạt động bình thường, chỉ đáp lại qua loa theo bản năng.

Tổng Nam Xuyên nói: “Muộn vậy rồi tôi không quấy rầy cô nữa, nghỉ sớm một chút. Ngủ ngon”.

“Ngủ ngon...”

Chờ đến khi đầu dây không còn âm thanh nữa, cô mới nhận ra điện thoại đã cúp máy.

Hai chữ “thật ngoan” như có ma lực cứ xoay quanh mòng mòng trong đầu óc của cô, có lẽ anh ấy chỉ thuận miệng nói thôi, nhưng hai chữ này lại quá mức thân mật, lòng Bùi Anh cũng bị khuấy loạn rồi rầm.

Xuyên Xuyên: “Đừng quên gửi ảnh cho tôi :)”

Nhìn tin nhắn mà Tổng Nam Xuyên vừa gửi tới, Bùi Anh lại quẩn trí. Trong lòng cô cực kì cực tuyệt, nhưng vừa nãy chính cô lại là người muốn gửi bức ảnh cho người ta, chỉ có thể tự làm tự chịu.

A... quả nhiên là vẫn xấu hổ quá...

Cô vừa đỏ mặt vừa chờ tin trả lời của Tổng Nam Xuyên.

Điện thoại rung lên, lòng Bùi Anh cũng run lên một chút.

Xuyên Xuyên: Rất đẹp, có lẽ đêm nay có thể ngủ ngon rồi.

Khuôn mặt Bùi Anh vụt đỏ với tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy được, chỉ thiếu đường đỉnh đầu bốc khói mà thôi. Cô ngửa người ngã xuống giường, ôm chăn quay lộn.

Đêm đó, lòng Bùi Anh nhẹ bồng, cô cảm thấy dù là hai mươi ba hay là mười sáu tuổi, trước mặt tình yêu tuổi của cô lại chẳng có chút ưu thế nào.

Buổi tối hôm đó phải muộn lắm cô mới ngủ, sáng ngày hôm sau lại bị chuông điện thoại đánh thức. Tay phải của cô lục lọi hơn nửa ngày, rốt cuộc cũng mò được điện thoại của mình: “Alo...”

“Bùi Anh, cô lại ngủ đấy à? Hôm qua lúc đi tôi còn nhắc cô sáng sớm nay phải đến phòng làm việc mà!”

Nhậm San San tức giận rít gào khiến cho Bùi Anh dần dần tỉnh táo, cô “hả” một tiếng, xoa tóc rồi ngồi dậy: “Tôi tới ngay đây”.

Sửa soạn xong, Bùi Anh bắt xe taxi rồi chạy như bay trên đường. Lúc bước vào phòng làm việc của Nhậm San San, Bùi Anh hoảng hốt đặt túi của mình xuống: “Nhanh nhanh, chụp ảnh nào!”

Nhậm San San nhìn cô một cái, ánh mắt bắt đầu nghiên cứu tìm tòi: “Sao sắc mặt cô không tốt chút nào thế, tối qua qua đi ăn trộm gà à?”

“Tối qua gọi điện với Tống Nam Xuyên”.

Nhậm San San nháy mắt mấy cái: “Hai người nói đến nửa đêm sao? Nói chuyện không thích hợp với trẻ em ấy hả?”

“..Nói mấy phút thôi, lần trước tôi đưa bột tẩy sạch cho cô mà vô dụng rồi à?”

Nhậm San San lườm cô một cái, tao nhã nở nụ cười: “Nói chuyện mấy phút thôi á? Tống giám đốc Tống nhanh thật đấy”.

Bùi Anh: “...”

Cô nghe không hiểu cô nghe không hiểu... Cái kiểu đầu óc dơ bẩn như Nhậm San San thì không cách nào tán gẫu được!

Cô cầm một bộ quần áo đi tới phòng thay đồ.

Vì phải phối hợp với hoạt động trên mạng, phòng làm việc rất bận, hơn nữa Nhậm San San thuê nhân viên đều kiêm nhiều nhiệm vụ, cho nên bận rộn đến mức choáng váng cả đầu óc. Cô chủ nhỏ như Bùi Anh cũng không thể nhàn nhã chụp ảnh như trước kia, bởi vì không ai rảnh rang nên cô cũng đảm nhận việc tiếp đón khách khứa.

Hoạt động bán hàng giảm giá số lượng lớn khiến cho lượng người mua ồ ạt tăng lên, mấy ngày nay hầu như sáng sớm hôm nào Bùi Anh cũng phải chạy tới phòng làm việc của Nhậm San San, đến tối muộn mới rời khỏi.

Mặc dù rất mệt nhưng ít nhất nó cũng giúp cô bớt thời gian để suy nghĩ lung tung, bất tri bất giác đã qua hết ba ngày.

Cả ngày làm trâu làm ngựa trong phòng làm việc của Nhậm San San, lúc Bùi Anh tắm rửa sạch sẽ đi ra, cô cầm điện thoại load load theo thói quen.

Trên weichat có tin nhắn mới, cô vội vàng mở ra.

Xuyên Xuyên: Tôi về rồi, chiều mai có rảnh không? Bạn tôi có tặng hai vé xem ca nhạc, muốn đi cùng không?

Bùi Anh khản trương nuốt một ngụm nước bọt, ngày mai hoạt động trên mạng sẽ chính thức bắt đầu, tất cả công việc đã chuẩn bị xong xuôi, không có cô cũng không có chuyện gì.

Bùi Anh: Được ạ, thời gian địa điểm sao ạ?

Xuyên Xuyên: Chiều mai hai giờ, tôi tới đón cô.

Bùi Anh có thể nghe rõ tiếng nhịp tim mình đập, cô gắng trấn tĩnh đáp lại anh: “Được ^_^”.

Quyết định xong, việc đầu tiên Bùi Anh làm là mở tủ quần áo ra, bày la liệt áo quần mà mình muốn chọn mặc ngày mai.

Nếu để xem lễ hội âm nhạc, vậy thì nên mặc hơi trang trọng một chút, cô mặc thử vài bộ, cuối cùng quyết định chọn bộ áo đầm màu đỏ mà mình thích nhất.

Bộ đồ này là xu hướng của năm nay, mặc mùa xuân thì hơi lạnh, nhưng mà vì đẹp cô cũng không buồn quan tâm có lạnh lẽo hay không, hơn nữa nếu cô xõa tóc ra thì cũng không khác áo là mấy.

Sau khi chuẩn bị kỹ càng xong, Bùi Anh thoáng an tâm. Tuy rằng cô và Tống Nam Xuyên đã ăn chung hai lần nhưng đây là lần đầu tiên hai người đi ăn riêng ở ngoài.

Nghĩ tới đây cô lại thấy sốt sắng, hay là suy nghĩ xem ngày mai mình nên nói chuyện gì để tránh buồn chán nhỉ?

Bùi Anh nghiêm túc nghĩ, chỉ thiếu đường lấy ghi chú ra ghi. Sau khi cảm thấy không còn gì sơ hở, đột nhiên cô nhận ra mình quên hỏi là chương trình âm nhạc gì, cũng nên tìm hiểu trước một chút.

Đang lúc do dự có nên nhất thêm tin nữa cho Tống Nam Xuyên không, Bùi Anh quyết định... quên đi, đi ngủ.

Đêm nay cô không muốn lại mất ngủ nữa đâu, thế nào cũng phải để ngày mai sắc mặt tốt một chút mới ra ngoài hẹn hò được.. Không, cô muốn nói là đi xem ca nhạc.

Nằm không được hai giây, Bùi Anh lại đột ngột xoay người rời giường, tìm mặt nạ đất lên.

Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là quên Chương trình âm nhạc mà Bùi Anh tỉ mỉ chuẩn bị và vô cùng mong đợi cuối cùng cũng đến.

Bùi Anh cẩn thận trang điểm, kỹ thuật trang điểm của cô không được như chuyên gia trang điểm, nhưng ít nhất cũng nhìn qua được. Xem thời gian trên điện thoại gần tới một giờ năm mười, Bùi Anh lại càng lo lắng hơn.

Khi đoạn nhạc violon kia vang lên, Bùi Anh an tâm hơn một chút, cô nhẹ nhàng hít một hơi, nhận điện thoại: “Alo, tổng giám đốc Tống”.

Tống Nam Xuyên khẽ cười một tiếng, đáp lại: “Tôi đến dưới lầu nhà cô rồi, cô chuẩn bị xong chưa?”

“Được rồi, tôi xuống ngay”. Bùi Anh cúp điện thoại, lao như chiến sĩ giữa chiến trường xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hẹn hò.

Chuyển ngữ: Tặc Gia

Tống Nam Xuyên đứng trước xe, anh mặc một bộ âu phục nhạt màu, phía sau là đường phố ngựa xe như nước, thỉnh thoảng còn có những cánh hoa bị gió cuốn tung lên.

Cảnh sắc này hết như một bức tranh, Bùi Anh nhìn thấy thoáng run người, từng một lúc mới đưa chân bước đi về phía anh.

Tống Nam Xuyên cũng nhìn về phía cô, một bộ áo đầm màu đỏ phối với đôi cao gót đầu nhọn màu đỏ sẫm, hai chân càng thêm trắng tấp thon dài. Bên eo là mái tóc dài đen đỏ dài như gấm vóc, vừa như một thác nước màu mực đậm làm người ta chấn động cả tâm hồn.

Anh nhìn cô rồi cười, thẳng người lên: “Chào buổi chiều”.

“Chào buổi chiều”. Bùi Anh ngượng ngịu trả lời.

Tống Nam Xuyên cười cười mở cửa xe giúp cô, sau khi đợi cô ngồi xuống anh mới đóng cửa xe rồi lên xe bên cửa lái. Dưới ánh mặt trời sau giữa trưa, chiếc xe từ từ tiến lên, Tống Nam Xuyên nghiêng đầu nhìn Bùi Anh, che khóe miệng nói: “Mấy ngày không gặp, hình như cô lại đẹp lên rồi”.

Mặt Bùi Anh hơi đỏ: “Có lẽ là vì hôm nay tôi có trang điểm”. Trang điểm hơn một giờ cuối cùng cũng coi như không phải tay trắng.

Tống Nam Xuyên cười không đáp lại, Bùi Anh chủ động nói: “Đúng rồi, hôm nay chúng ta đi nghe nhạc gì vậy?”

Tống Nam Xuyên lấy hai chiếc vé từ trong túi áo ra, đưa cho Bùi Anh: “Buổi trình diễn của Chu Nghi Nhiên”.

Bùi Anh hơi gật đầu một cái, nhìn giới thiệu trên mặt vé: “Chu Nghi Nhiên, trước kia tôi từng thấy trên weibo tuyên truyền về buổi trình diễn này rồi, hình như anh ấy rất nổi tiếng”.

Tống Nam Xuyên nhướn mi: “Nổi tiếng ở nước ngoài hơn trong nước”.

Bùi Anh ngộ ra đáp lại: “Vé này là vé vip sao, quý lắm ấy, bạn của anh hào phóng thật”.

Tống Nam Xuyên khẽ cười một tiếng, cặp vé này do Tiểu Cố đưa cho anh, còn trước đó nữa là do Chu Nghi Nhiên tự tay đưa cho vợ Tiểu Cố. Ba người này có yêu hận tình cừu gì thì anh khoogn rõ, nhưng cuối cùng hai tấm vé này lại rơi vào tay anh.

Anh mở máy tính ra, tìm tin tức về buổi trình diễn âm nhạc này để giới thiệu qua các tiết mục cho Bùi Anh.

“Trời ạ, có “Thiếu nữ biển sâu” nữa, là nhạc chuông điện thoại của tôi đó”. Bùi Anh không kịp chờ lấy điện thoại của mình ra, mở bài hát đó, “Bài của tôi là bản violon”.

Tổng Nam Xuyên nghe xong thì khẽ nhếch đuôi mày nhìn Bùi Anh: “Cô thích bài này lắm à?”

“Vâng, tôi thích nhất là bản violon, nhạc chuông điện thoại này tôi để một năm rồi rồi”.

Tổng Nam Xuyên nhìn dáng vẻ có hơi trẻ con của Bùi Anh, cười khẽ thành tiếng.

Tiếng cười thấp đến mức khó mà nghe nổi nhưng cũng đủ khiến Bùi Anh ý thức được mình đang thất thố, cô ngượng ngịu tắt tiếng nhạc nơi di động, “Ngại quá...”

“Không sao”. Tổng Nam Xuyên cười nhìn cô, “Tôi chỉ thấy cô thế này thật đáng yêu”.

Mặt Bùi Anh lại đỏ thêm mấy phần, cô nhét di động vào trong túi, cúi đầu tiếp tục xem giới thiệu buổi diễn tấu.

Lượng xe cô không đông lắm nên rất nhanh họ đã đến nhà hát Ánh sao, bên ngoài nhà hát đã có không ít xe đỗ lại. Bùi Anh và Tổng Nam Xuyên cùng nhau bước vào sảnh trước của phòng nhạc, sau đó đi tới chỗ ngồi của mình, ngồi xuống.

Trước khi buổi diễn tấu bắt đầu, Bùi Anh nhìn thử, trong nhà hát đã chật kín đầy người, mọi người đều ngóng trông xem biểu diễn.

“Cô đã từng nghe Chu Nghi Nhiên biểu diễn piano chưa?” Tổng Nam Xuyên đột nhiên hỏi cô.

Bùi Anh lắc đầu: “Thực ra tôi không hiểu nhiều về các nhạc cụ phương Tây, sau khi nghe xong bài Thiếu nữ biển sâu bản violon tôi mới bắt đầu quan tâm tới nhạc cụ phương Tây và nhạc cổ điển”.

Tổng Nam Xuyên gật đầu không hỏi nữa, không lâu sau tấm màn che cũng chính thức kéo lên.

Sau khi nhìn thấy Chu Nghi Nhiên thật sự, Bùi Anh thấy người này còn đẹp trai hơn trên tấm áp phích nhiều lần, chẳng trách trên weibo có nhiều cô gái thích anh ta như vậy.

Piano và nhạc cổ điển cô không hiểu nhiều lắm, nhưng lúc diễn tấu cô sẽ chăm chú lắng nghe. Thực ra trước khi cô nghe bản violon Thiếu nữ biển sâu, cô còn tưởng nhạc cụ phương Tây chỉ dùng để diễn tấu nhạc cổ điển, nhưng bài hát này đã thực sự khiến cô ngã gục rồi.

Hóa ra dù có là âm nhạc bình dân đi nữa lúc biểu diễn cũng có thể lãng mạn đến nhường này.

Chu Nghi Nhiên chơi dương cầm rất tuyệt, lúc anh ta diễn tấu Thiếu nữ biển sâu càng khiến Bùi Anh sửng sốt hơn nữa.

Thời gian biểu diễn không lâu, chỉ vồn vện nửa tiếng, lúc kết thúc cả hội trường vỗ tay như sấm dậy, còn có khán giả nhiệt tình hô to “bravo”.

Chu Nghi Nhiên mặc áo đuôi tôm đứng trên sân khấu cúi đầu cảm ơn.

Theo dòng người chậm rãi đi ra ngoài, Bùi Anh còn buột miệng cảm thán: “Đúng là một buổi biểu diễn cực kì tuyệt vời, cảm ơn anh đã mời tôi tới nghe”.

Tổng Nam Xuyên cười nói: “Có một người nghe nghiêm túc như cô chắc chắn người trình diễn cũng sẽ rất hài lòng”.

Bùi Anh mỉm môi cong thành một độ cong nho nhỏ, vui vẻ cười khẽ.

Không biết bị người nào lấn lên, đôi cao gót dưới chân Bùi Anh không đứng vững, người thoáng đung đưa. Tổng Nam Xuyên kéo tay cô, kéo cô sang bên cạnh: “Cẩn thận”.

“Cảm ơn, cảm ơn”. Như thể có một dòng điện chạy từ đầu ngón tay của Tổng Nam Xuyên, nhịp tim Bùi Anh lại bắt gặp tăng nhanh.

Đi ra khỏi nhà hát Ánh sao, tầm nhìn dần trở nên quang đãng, Bùi Anh cũng hít thở dễ dàng hơn. Tổng Nam Xuyên vẫn không buông tay ra, anh cứ nắm tay cô mãi đi thẳng đến xe mình.

Bởi vì anh chỉ hẹn Bùi Anh đi nghe nhạc, cho nên vừa nãy cô vẫn còn suy tư tiếp theo nên làm gì nhỉ? Sẽ tạm biệt rồi đi hay là vờ như vô tình tiếp tục đi cùng anh?

Bây giờ Tổng Nam Xuyên đã kéo cô đến trước xe rồi, chắc là định đi ăn cơm chung... chứ nhỉ?

Tài xế vẫn ngồi ở ghế lái như lúc họ rời đi, Bùi Anh cũng thấy khá ngạc nhiên, không lẽ anh ta đã ngồi ở đây suốt nửa tiếng vừa rồi. Trước khi lên xe, rốt cuộc Tổng Nam Xuyên cũng buông Bùi Anh ra, nghiêng đầu nhìn cô nói: “Mặc dù lúc này vẫn còn hơi sớm nhưng chúng ta cũng nên nghĩ xem tối nay nên ăn gì nhỉ”.

Quả nhiên là muốn ăn cơm tối. Trong lòng Bùi Anh thoáng vui mừng, cô đang định gật đầu đồng ý thì điện thoại trong túi xách reo vang. Bùi Anh lấy ra xem, là Nhậm San San gọi tới.

“Xin lỗi, tôi nhận điện thoại”. Cô nói với Tống Nam Xuyên, đi qua bên hai bước, nhận máy: “San...”

Chỉ mới nói được một chữ, Nhậm San San bên đầu dây đã chặn lời ngay lập tức: “Bùi Anh cô chết chỗ nào rồi, không biết hôm nay là ngày hoạt động đầu tiên à! Chúng tôi sắp bận chết rồi này”.

“Ồ... tôi tưởng không còn chuyện gì cho mình nữa, cho nên mới đi nghe nhạc với Tống Nam Xuyên...”

“Cô còn có tâm tình đi hẹn hò với anh ta hả, tôi giúp giao hàng nhanh! Muốn bà đây một chết phải không?”

“...Được rồi, tôi tới ngay đây”. Cô tắt máy xong thì nhìn Tống Nam Xuyên xin lỗi: “Xin lỗi anh, bên cửa hàng bận quá, tôi không đi ăn com với anh được rồi”.

Tống Nam Xuyên khề đảo mắt, cười nói với cô: “Không sao đâu, lần sau có thời gian lại hẹn cô. Bây giờ cô muốn đi đâu, tôi đưa cô đi nhé?”

“À, vậy làm phiền anh rồi”. Bùi Anh theo Tống Nam Xuyên ngồi lên xe, báo địa chỉ cho tài xế, cô lại nhìn Tống Nam Xuyên bên cạnh, lần thứ hai biểu đạt sự áy náy với anh: “Xin lỗi anh quá”.

Tống Nam Xuyên bị cô chọc cười: “Chỉ một bữa com thôi mà, có phải chúng ta không còn cơ hội để ăn chung nữa đâu, ngày sau còn dài mà”.

Bùi Anh khề gật đầu, vốn muốn nói lần sau cô mời khách ăn com, xem như bồi tội, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cô mới nhớ mình có thể mời tổng giám đốc như anh ăn cái gì được chứ...orz.

Lời mời anh ăn còn chưa kịp thốt ra đã nuốt lại vào trong, Bùi Anh suy nghĩ hay mình làm com nhĩ? Mặc dù không bằng đi ăn ngoài nhưng ít ra cũng đủ thành ý mà. Có điều mời anh đến nhà mình ăn com thì nhanh quá phải không?

“Cô đang nghĩ gì thế?” Tống Nam Xuyên thấy lông mày của cô hơi nhíu lại, vẻ mặt đầy khổ não nên không nhịn được hỏi.

“Không, không có gì ạ”. Bùi Anh gạt mình vội vàng điều chỉnh lại vẻ mặt của mình, đáp lại Tống Nam Xuyên.

Khuôn mặt của anh vẫn mang theo ý cười, khóe miệng cũng nhẹ nhàng cong lên: “Không hổ là diễn viên chuyên nghiệp, cắt cảnh rất nhanh rất đúng chỗ”.

Bùi Anh: “...”

Cứu với, hình như cô lại mất thể diện rồi.

Trên đường đi, lúc ngang qua một cửa hàng thức ăn nhanh, Tống Nam Xuyên còn nói tài xế đi mua hai chiếc bánh pizza, bảo Bùi Anh mang tới chỗ làm: “Mọi người bận như thế chắc không nhớ ăn tối, pizza cũng tiện cho mọi người ăn cùng nhau”.

“Cảm ơn anh”. Bùi Anh nhận chiếc bánh pizza còn nóng hổi, cảm động vì hành động tỉ mỉ chu đáo của Tống Nam Xuyên.

Sau khi đến phòng làm việc của Nhậm San San, Bùi Anh cầm hai chiếc bánh pizza xuống xe, hơi khom lưng quay về trước cửa sổ nói: “Hôm nay làm phiền anh quá, cảm ơn anh về buổi xem biểu diễn và bánh pizza, lần sau có cơ hội tôi mời anh ăn com nhé”.

Nói được rồi.

Bùi Anh cười khề, phát tay với Tống Nam Xuyên rồi đi vào cửa hàng theo phong cách Địa Trung Hải nọ.

Tống Nam Xuyên che khóe miệng khề bật cười một tiếng, nói với tài xế phía trước: “Đi thôi, về công ty”.

Anh còn rất nhiều việc còn chưa xử lý nữa.

Khi chiếc xe Maybach màu đen rời đi, Bùi Anh cũng nhìn thấy Nhậm San San đang ngồi chễm chệ trên mặt đất xếp túi.

Cô đặt bánh pizza xuống, đi tới giúp cô: “Đã nói cô thuê thêm người rồi mà, sao lại ngược đãi mình thế chứ”.

Nhậm San San liếc cô một cái: “Cô tưởng muốn một người không cần tiền đấy hả? Phòng làm việc bình thường cần ba người là đủ, chỉ có cửa hàng lớn mới vậy thôi”.

Bùi Anh nhíu mày không phản bác cô nữa: “Đúng rồi, tôi có mang hai cánh bánh pizza tới, mọi người còn chưa ăn com phải không, ăn trước đi đã”.

Nghe vậy, hai người phụ việc trong cửa hàng nháy mắt đã phấn khích cả lên, Nhậm San San nhìn vẻ thèm thuồng của họ cũng không nỡ dịch nữa: “Được rồi, mọi người đi rửa tay ăn uống đi đã, mười lăm phút sau chúng ta tiếp tục”.

Mặc dù chỉ có mười lăm phút thờ dốc, nhưng hai người vẫn như được đại xá. Nhậm San San và Bùi Anh ngồi xuống ăn pizza, vừa ăn vừa liếc cô một cái: “Tống Nam Xuyên mua?”

“Ừm...” Không biết vì sao, bị Nhậm San San hỏi như vậy, Bùi Anh lại cảm thấy hơi thẹn thẹn.

“Ồ, tôi ở đây thì bận bịu kể sinh nhai, cô ở đó như hoa tiền nguyệt hạ”.

“,,,Không phải tôi bị cô gọi về rồi à?”

Nhậm San San nhìn cô, ánh mắt có vẻ gì đó khó hình dung: “Tôi đang giúp cô đấy. Tối nay cô mà đi ăn cơm với anh ta thật, sau đó kết quả có khả năng nhất là sẽ bị người ta ăn đó!”

“Đã nói anh ấy không phải người như vậy!”

“Haha, thiếu nữ à, cô chưa va chạm nhiều đâu”. Nhậm Sam Sam thở dài khoan thai, “Được rồi, xem vận mệnh của cô vậy, tôi giúp cô một lần chứ không giúp được lần hai”.

“...” Bùi Anh trầm mặc nhìn cô, một lúc mới nói: “Cô gọi tôi tới làm culi mà nhất định phải tìm một lí do đường hoàng thế à?”

Nhậm San San: “...”

Cô ăn hai ba miếng đã giải quyết xong chiếc bánh pizza, xoa xoa tay rồi chuẩn bị làm công việc tiếp theo: “Cô đã tới rồi thì thay tôi làm việc đóng gói đi”.

Bùi Anh bĩu môi: “Thế cô làm gì?”

“Tôi đi đóng dấu chuyển phát nhanh và kiểm hàng, cô không quen các mặt hàng như tôi, chỉ thích hợp làm việc tay chân thôi. Nhân tiện nói luôn, cô vẫn tự hiểu mình lắm đấy”.

Bùi Anh: “...”

Lúc cô nhìn thấy Nhậm San San gọi điện thoại đã trực tiếp ngủm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Gặp may

Chuyện ngữ: Năm lùn

Hoạt động bán hàng qua mạng kéo dài suốt hai ngày, Bùi Anh bán giúp hết ba ngày ở cửa hàng mới được được Nhậm San San thỏa mãn cho về nhà.

Mặc dù cả người mệt gần chết, nhưng nhìn định mức đơn hàng mỗi ngày cứ tăng lên khiến lòng cô được an ủi phần nào.

Từ cửa hàng của Nhậm San San trở về, Bùi Anh lười biếng nằm ở nhà hai ngày mới lấy lại tinh thần.

Hôm nay cô khá là phấn khích, bởi vì bộ phim “Lư Quang Nghệ Thuật” mà cô đóng vai phụ cuối cũng cũng chiếu đến phân cảnh của cô rồi!

Trước đây, cô cũng từng đóng vai phụ trong phim truyền hình của Thượng Tĩnh, nhưng bộ phim ấy không có tỷ lệ người xem cao như “Lư Quang Nghệ Thuật”, hơn nữa Hoàn Vũ rất chịu chỉ, những đề tài liên quan đến bộ phim truyền hình này luôn xuất hiện trên top tìm kiếm của Weibo.

Phim truyền hình chiếu đúng bảy giờ ba lăm phút tối, Bùi Anh đã ngồi canh trước ti vi xem tin tức từ sớm.

Thật ra trong lòng cô vẫn thấy hơi thấp thỏm, nhờ đâu phim đang chiếu lại gặp phải chuyện gì đó rồi hủy bỏ thì sao? Dù gì những chuyện như vậy trước đây cô cũng từng chứng kiến.

May là sau khi kết thúc quảng cáo, bộ phim truyền hình được phát sóng thuận lợi, Bùi Anh thở phào nhẹ nhõm rồi chăm chú xem phim.

“Cô làm sao vậy? Trang phục thế nào sao để cho Thi Tĩnh mặc được?” Trong ti vi, quản lý của Thi Tĩnh cầm một chiếc váy màu rượu chát trên tay ném thẳng lên người Thẩm Lư Quang, giận đến nổi lông mày cũng sắp dựng cả lên.

Trong phòng trang điểm có mấy cô gái đang cười trộm, Thẩm Lư Quang cúi đầu nhìn chiếc váy, viền mắt đỏ hoe: “Tôi không biết tại sao lại như vậy, lúc trước tôi kiểm tra rõ ràng nó vẫn rất bình thường...”

Thi Tĩnh ngồi trước gương trang điểm, bình tĩnh lướt nhìn mấy cô gái qua gương. Người quản lý của cô vẫn đang thở hỗn hển trách mắng Thẩm Lư Quang, cô đứng dậy, đôi mắt hơi rử xuống nhìn chiếc váy Thẩm Lư Quang đã chuẩn bị cho mình: “Bây giờ chỉ cách giờ diễn còn đúng ba mươi phút, nếu cô có thể giải quyết vấn đề trong khoảng thời gian trên, tôi vẫn sẽ mặc trang phục cô thiết kế lên sân khấu.”

Những lời này như ánh sáng từ thiên đường chiếu xuống, khiến Thẩm Lư Quang như chết đi sống lại: “Cô yên tâm, tôi sẽ đi đổi váy ngay bây giờ, nhất

định sẽ kịp cho cô lên sân khấu!”

Thi Tinh khẽ gật đầu: “Tốt nhất là như vậy.”

“Ồ...” Bùi Anh ngồi cạnh bàn, trong tay đang cầm một cây viết ghi chép vào quyển sổ con con: “Chỗ này hình như ưu tư chưa đúng lắm thì phải...”

Cô vừa xem mình biểu diễn trên ti vi, vừa tìm chỗ mình cho là còn chưa ổn thỏa.

Quyển sổ này bắt đầu tồn tại từ khi cô diễn bộ phim truyền hình đầu tiên, góp nhặt từng ngày cho đến bây giờ mới chỉ hơn nửa cuốn. Bình thường lúc không có chuyện gì cô sẽ giờ sổ ra rồi đọc qua một lượt, không ngừng tổng kết và sửa chữa, cải thiện kỹ năng biểu diễn từng chút một.

Sau khi cảnh catwalk kết thúc, Bùi Anh không còn cảnh diễn nào khác nữa, nhưng mà xem cảnh catwalk vừa rồi trong ti vi, cô vẫn hơi rung động.

Người đi trên bục chữ T là cô mà cũng chẳng phải cô, cô đưa tay nhắc chân thậm chí cả ánh mắt cũng tràn đầy khí thế, giống như trời sinh cô ra đã sống vì catwalk.

Hình như cô cũng bị chính bản thân mê hoặc.

Bùi Anh không nhịn được phì cười hai tiếng, sau khi phim kết thúc, cô tắt ti vi.

Sáng ngày thứ hai, cuối cùng cô cũng nhớ phải lên Weibo xem tin tức.

Hiện nay “Lưu Quang Nghệ Thuật” lọt vào top, hai tập mới phát sóng nhất định sẽ gây nên tranh luận, nói không chừng có thể nhắc đến mình đôi câu.

Kết quả vừa lên Weibo cô đã tròn mắt, hơn chín mươi nghìn người hâm mộ và hơn nghìn bình luận mới để lại... Lần trước cô bị chửi cũng không đến mức này!

Bàn tay cầm chuột hơi lưỡng lự, sau khi chuẩn bị tâm lý xong, cô kiên quyết mở ra.

“Thi Tinh đẹp quá!! Tôi xem cảnh catwalk trên máy tính ba mươi lần lận đó! Hôm nay màn hình máy tính vô cùng sạch sẽ!!”*

*ý chỉ vừa xem vừa liếm màn hình, mê mẩn...

“Chân thật dài, chân thật dài, chân thật dài nha QAQ chân quan trọng nên phải khen ba lần QAQ”

“Muốn ngủ cùng Thi Tinh, giúp tôi (doge)”

“Má nó ban đầu cảm thấy “Lưu Quang Nghệ Thuật” càng ngày càng khó coi! Cũng muốn bỏ phim rồi! Không ngờ tới hôm qua thả chiêu lớn như vậy! Nữ hoàng Thi Tinh đẹp ngày người!!!

“Chân mất thăng bằng, tôi qua xem một tập mới thỏa mãn làm sao (sắc)”

“Đại mỹ nữ diễn rất tốt, tôi còn tưởng cô ấy là người mẫu chuyên nghiệp đấy ~”

“Thoáng cái đã thật nhiều tình địch QAQ Bùi Bùi, tôi là fan lâu năm của cô đây!”

“Đạo diễn cho Thi Tinh thêm phân cảnh thêm đuôi gà nhé!! Tôi qua lượt khảo sát tình tiết mới của bộ phim tăng cao vượt bậc đều là nhờ công của cô ấy đó!”

Bùi Anh xem tới đây thì khá là sửng sốt, tới qua lượt khảo sát tình tiết mới tăng cao? Cô vội vàng bấm vào ô trạng thái của bộ phim truyền hình “Lưu Quang Nghệ Thuật”, bài viết xuất hiện đầu tiên trong Weibo chính là biểu đồ đường cong lượt khảo sát.

Tới hôm qua... cao hơn cả ngày đầu phát sóng!

“Ồi trời.” Bùi Anh khẽ kêu lên, lẽ nào là công lao của cô thật sao?

Chuông điện thoại di động reo vang, Bùi Anh thấy Trần Thắng gọi tới thì vội vàng nhận: “Chào tổng giám đốc Trần.”

“Tiểu Bùi à, em xem Weibo rồi sao? Tập phim “Lưu Quang Nghệ Thuật” phát sóng tới hôm qua được khen ngợi nhiều lắm.” Giọng nói Trần Thắng đều tràn ngập ý cười: “Anh thấy lượng fan của em cũng tăng lên khá nhiều, còn được lên top tìm kiếm, chúc mừng em nhé.”

“Cảm ơn tổng giám đốc Trần.” Đột nhiên được Trần Thắng khen ngợi nhiệt tình như vậy, nhất thời Bùi Anh lại cảm thấy không quen.

“Bảo cho em một tin tốt nữa này, bên anh mới nhận được hai lời mời, một là chụp ảnh tạp chí thời trang, một là quảng cáo giày cao gót, đều chỉ tên em đó.”

“Thật không ạ?” Tin tức này còn khiến Bùi Anh vui sướng hơn cả việc cô được tăng mấy chục ngàn người hâm mộ trên Weibo.

Có lời mời chỉ đích danh cô nữa, chuyện này chưa bao giờ xảy ra!

“Thật thật.” Trần Thắng trả lời liên tục, bây giờ Bùi Anh đang ở top bình luận, hơn nữa cũng không phải là một người nổi tiếng, nghệ sĩ vừa mới nổi sẽ tiết kiệm tiền hơn, đương nhiên họ phải nhanh mời lấy, nếu không đợi sau này Bùi Anh càng ngày càng nổi tiếng, giá trị con người cũng cứ thế tăng theo.

Trong đầu Bùi Anh không suy nghĩ được nhiều như Trần Thắng, cô chỉ thấy phấn chấn vì mình có việc mới mà thôi: “Cảm ơn tổng giám đốc Trần!”

“Cảm ơn anh làm gì, là em diễn tốt mà, hôm nay anh cũng vừa xem hai tập tối qua rồi, đúng là rất xuất sắc, anh đã nói rồi sẽ có ngày vàng sẽ phát sáng thôi ha ha ha.”

“Ha ha ha.” Bùi Anh cười theo anh ba tiếng, trong lòng lại lặng lẽ đáp lời, tổng giám đốc Trần à, trước kia anh không nói vậy đâu.

“Chờ lát nữa em cứ tới phòng làm việc, anh sẽ nói rõ chuyện công việc với em.”

“Được ạ, em đi ngay đây.”

Bùi Anh cúp máy, khoe miệng bất giác lại cong lên, linh cảm trước của cô quả là không sai mà, hình như cô bắt đầu đổi vận rồi!

Bùi Anh chuẩn bị rất nhanh chóng, cô cầm một hộp sữa tươi và một miếng bánh mì rồi lao nhanh xuống lầu.

Lúc ngồi trên xe taxi, cô lại lấy điện thoại ra load Weibo một lúc.

Chỉ trong chốc lát, bình luận lại tăng thêm mấy trăm, còn có mấy ngàn lượt nhắc tên(*). Bùi Anh chọn các lượt nhắc tên mới, phát hiện có một tài khoản weibo khá nổi tiếng đã chia sẻ Weibo của cô về.

(*) tương tự tag của facebook

Phổ đồ của Weibo đều là cảnh tối qua trong phim truyền hình khi Thi Tĩnh xuất hiện, chín ô vuông tiêu chuẩn. Câu bình cũng khá là ngắn gọn, chỉ đơn giản một câu:

“Weibo không thu tiền điều này, tôi đăng lên để mọi người hạnh phúc :) @Bùi Anh #Luru Quang Nghệ Thường Thi Tĩnh#”

Lần đầu tiên Weibo của Bùi Anh được một tài khoản lớn chia sẻ, trong lòng lại thấy hơi hồi hộp, hơn nữa cô còn phát hiện ra, tài khoản weibo này vừa theo dõi cô nữa.

Chẳng lẽ fan của cô thật?

Cô thoát khỏi Weibo, quyết định vào nhóm bạn bè tìm kiếm sự an ủi.

So với trên Weibo gió nổi mây vần thì trong ở weixin vẫn gió yên sóng lặng. Có mấy người bạn khá quen gửi tin nhắn riêng cho cô, bày tỏ chúc mừng, cô trả lời từng cái một.

Điện thoại lại rung lên, nhận được một thông báo mới của Du Khải Trạch.

Bùi Anh thoáng ngẩn người, cô kết bạn với Du Khải Trạch lâu như vậy, lịch sử trò chuyện của hai người chỉ dừng lại lần anh chuyển hình cho cô ngày đó, làm cô sắp quên người mất.

Du Khải Trạch: Người đẹp à, có lẽ cô thành công rồi đó. (nhe răng)

Bùi Anh: Còn sớm mà. (xấu hổ)

Du Khải Trạch: Đừng khiêm tốn, đã lên top tìm kiếm Weibo rồi (nhe răng) chúc mừng cô nhé.

Bùi Anh: Cảm ơn ^_^

Du Khải Trạch: Kỹ thuật diễn và ngoại hình của cô không tệ, nếu bên tôi có phim mới thiếu nhân vật nữ chính sẽ thông báo với cô đầu tiên ngay, hy vọng có cơ hội hợp tác với cô.

Bùi Anh khẽ cong môi, suy nghĩ làm sao để trả lời Du Khải Trạch.

Du Khải Trạch được coi là thái tử gia của tập đoàn Hoàn Vũ, chắc chắn trên tay anh ta toàn là tài nguyên tốt, anh chịu giới thiệu giúp cô sẽ bớt sức hơn nhiều. Nhưng cô và Du Khải Trạch chỉ là quan hệ xã giao, anh đưa cảnh ô liu ra như vậy, cô cũng không dám tùy tiện mà nhận lấy, uống công nhận tình cảm của người ta.

Bùi Anh: Cảm ơn ý tốt của anh, nếu có cơ hội thích hợp, tôi sẽ cố gắng hết sức tranh thủ. ^_^

Cô suy nghĩ hồi lâu rồi chỉ đáp lại một câu trả lời lấp lửng như vậy.

Du Khải Trạch: Tốt lắm, tôi quay phim tiếp đây.

Bùi Anh: Được, anh bận rộn quá.

Cô trở lại trang chủ weixin, xem thử cuộc nói chuyện nằm ở vị trí đầu tiên.

Không biết bây giờ Tống Nam Xuyên đang làm gì vậy nhỉ? Có biết ở trên Weibo cô được lên top bình luận không? Ủ... Mặc dù anh là cổ đông lớn của Hoàn Vũ, nhưng cô cảm thấy anh không quan tâm giới giải trí lắm đâu.

Nhưng bây giờ cô đang thấy rất vui, rất muốn chia sẻ với anh một chút. Cô mở khung chat với Tống Nam Xuyên, suy tính xem phải nói chuyện này với anh thế nào mới có vẻ tự nhiên.

Hồi lâu sau, cuối cùng cô nhanh trí hơn một chút.

“Tống giám đốc Tống, tôi nhận được công việc mới, có một quảng cáo đó, lúc có tiền sẽ mời anh ăn cơm ha ha ha.”

Đơn giản là một công đôi việc, lần đầu tiên Bùi Anh thấy mình giỏi thế này.

Sau khi ở trong phòng làm việc bàn bạc công chuyện với Trần Thắng xong, cô mua một đồng hồ ăn lớn mang đến phòng làm việc của Nhậm San San. Trước mắt vẫn phải chúc mừng ngày tốt này cái đã!

Lúc trước Nhậm San San lên mạng đã thấy Weibo rầm rộ thế nào rồi, còn chưa kịp gọi điện chúc mừng Bùi Anh thì cô đã xách đồ ăn tới cửa.

“Chao ôi, phát tài đó sao?” Nhậm San San vừa lấy đồ ăn trong túi ra, vừa nhử mày nhìn cô.

Bùi Anh cười hi hi: “Nói ra có thể cô không tin, tôi vừa nhận công việc mới rồi đó, một quảng cáo đại diện, một việc là chụp ảnh tạp chí thời trang, mới vừa ký hợp đồng!”

“Có thể chứ, còn quảng cáo nữa à!” Nhậm San San vui vẻ đánh vào cô một cái, “Tôi thấy người hâm mộ cô trên Weibo cũng tăng đến hơn hai mươi vạn rồi đó, lần này tốt quá rồi, nói không chừng sắp nổi tiếng thật ấy!”

“Đúng không!”

“Chờ cô nổi tiếng rồi thì cửa hàng quần áo của chúng ta cũng không thiếu khách nữa!”

“...”

Bùi Anh đang muốn tìm một cái máng để nôn thì điện thoại trong túi xách lại đột ngột vang lên. Điện thoại vừa mới được kết nối, người đầu dây đã vội vàng nói ngay: “Tú Quyên hả, mẹ đây.”

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mới Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Mẹ

Chuyển ngữ: Năm lùn

Đã lâu không nghe được tên thật của mình, Bùi Anh không phản ứng lại kịp. Cô sững sờ một giây mới nói vào điện thoại: “Ồ, mẹ ạ, có chuyện gì không ạ?”

“Không có gì, hôm qua mẹ thấy con trên ti vi, hóa ra bây giờ con đã nổi tiếng như vậy rồi?”

Chân mày Bùi Anh giật giật: “Không có đâu, con chỉ đóng vai phụ thôi mà.”

“Con lại lừa mẹ rồi, mẹ biết phim truyền hình đó rất nổi tiếng, hàng xóm xung quanh đây đều xem phim cả đấy, Tú Quyên nhà chúng ta bây giờ có triển vọng rồi nhì.”

Bùi Anh cười hai tiếng không nói một câu nào, mẹ Bùi Anh lại tán gẫu câu có câu không, nói chuyện cũng trở nên ấp úng: “À... hôm qua em trai con lại gọi điện về nói hết tiền sinh hoạt, ba mẹ vừa mới tiền đóng học phí học kỳ này cho nó, cũng không còn tiền nữa, con xem có thể thu xếp gửi cho nó được không?”

“Việc này ạ, con biết rồi, chờ lát nữa con đi ngay.”

“Ài! Vậy thì tốt, vậy mẹ không làm phiền con nữa.”

“Vâng...” Bùi Anh mờ mịt trong chớp mắt, nghe đầu kia cúp máy.

Ban đầu Nhậm San San đang ăn, lúc này cô cũng để đũa xuống, bực bội nhìn Bùi Anh: “Mẹ cô lại tìm cô có chuyện gì nữa thế? Lại đòi tiền nữa hả?”

Bùi Anh cất điện thoại, nhìn cô: “Đừng nói khó nghe như thế, bà ấy cũng không phải người ngoài, bà là mẹ tôi.”

“Cô xem bà ấy là mẹ, chứ bà ấy đâu có xem cô là con gái mình đâu!” Nhậm San San càng nghĩ càng thấy giận: “Cô đừng nói là cô không biết đấy, bà ấy hỏi tiền rồi thế nào cũng gửi hết cho em cô! Con cái đều do bà ấy sinh ra cả, sao lại thiên vị như vậy được! Từ lúc đặt tên cho cô là Bùi Tú Quyên còn nó lại là Bùi Tu Nhiên*, nghe có giống cùng cha mẹ không chứ! Ít nhất nên gọi nó là Bùi Đại Trụ mới có vẻ giống em trai cô được!”

*Tú Quyên là một cái tên khá quê mùa thường hay đặt ở nông thôn.

Bùi Anh: “...”

Thấy Bùi Anh không nói một câu nào, Nhậm San San tiếp tục bày tỏ nỗi tức giận của mình: “Chỉ có cô mới ngốc nghếch vậy thôi, lần nào cũng đưa tiền cho bà ấy, tiền của cô có phải từ trên trời rơi xuống đâu! Một cô gái như cô tới thành phố rồi nỗ lực làm việc, có bao giờ họ quan tâm được chút nào không chứ, chỉ lúc cần tiền họ mới nhớ tới cô! Nếu là tôi, tôi đã sớm đoạn tuyệt quan hệ với họ rồi, còn muốn tiền, hừ!”

Bùi Anh chờ cô xả hết cơn giận xong, mới chậm rãi đáp lời: “Cô có biết mỗi năm ở nước mình có bao nhiêu bé gái bị vứt bỏ không hả? Rồi có bao nhiêu bé gái còn chưa kịp nhìn thấy thế giới này? Ba mẹ tôi không cần con gái, nhưng họ cũng không vứt bỏ tôi, cũng không tìm chỗ nào để chôn tôi đi cả, thật ra thì tôi đã rất cảm ơn họ rồi.”

Nhậm San San: “...”

Bùi Anh đứng là phản động cao cấp.

Bùi Anh nói tiếp: “Mặc dù họ thiên vị, nhưng nhiều năm nay cũng không ngược đãi tôi, vẫn cho tôi được ăn được mặc được học hành, công ơn nuôi dưỡng này dù sao vẫn phải báo đáp chứ?”

Nhậm San San bĩu môi: “Ừ thì vẫn để cô đi học, lúc cô thi đậu trường hạng ba không phải bọn họ chê học phí quá đắt nên để cô đi học trường nghề sao?”

Bùi Anh mím môi, lúc đi học thành tích của cô rất bình thường, hồi mới lên lớp mười hai mẹ còn nói với cô, nếu thi đậu trường loại hai thì để cô học tiếp, nếu đỗ loại ba thì đành để cô học trường nghề. Mà thành tích của Bùi Anh lúc ấy để đỗ được đại học loại hai là rất khó, đúng lúc có một trường hàng không tới lớp họ tuyển sinh, còn có chính sách miễn giảm học phí, cô hào hứng tham gia, kết quả lại rớt môn tiếng Anh.

Tiếng Anh của cô vốn không tốt, bây giờ đã uống công lại còn không thi đậu, cô chỉ đành dồn hết sức mình chuẩn bị thi vào trường cao đẳng. Bùi Anh hăng say học tập trong suốt khoảng thời gian còn lại, hầu như mỗi đêm đều chong đèn để học, mặc dù thành tích tăng lên rõ rệt nhưng cuối cùng vẫn chỉ đỗ vào đại học hạng ba.

“Ba mẹ tôi đều là công nhân bình thường, để nuôi tôi học được trường hạng ba thì lại quá nặng nề, điều này tôi có thể hiểu được.” Cô nói

Nhậm San San cười ha ha vào mặt cô: “Không phải em trai cô cũng thi đậu trường hạng ba sao, sao họ vẫn lo cho cậu ta đi học được?”

“Cho nên họ nhịn ăn nhịn xài, tiền lương cũng chỉ đủ đóng học phí cho nó đấy.”

“Ừ, phần còn lại là để người chị như cô lo nốt mà, làm gì có chuyện dễ dàng như thế.” Nhậm San San chế nhạo: “Tôi nói này Bùi Tú Quyên, cô trưởng thành lên đi, bây giờ chẳng qua họ mới chỉ là để cô phụ cấp phí sinh hoạt cho em trai, chờ nó tốt nghiệp đại học, kết hôn mua nhà mua xe, tất cả còn trông cậy vào cô đấy!”

Bùi Anh thấy cô tức đến vậy thì lại thấy buồn cười: “Cô tưởng tôi không hiểu điều đó sao. Việc trong khả năng làm được tôi sẽ làm hết sức, kết hôn mua xe mua nhà, bản thân tôi cũng không làm được, quan tâm đến nó làm gì.”

“À, đến lúc đó ba mẹ cô tới một khóc hai nháo ba thất cổ, tôi xem cô sẽ giải quyết thế nào.”

Bùi Anh suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Giống như trước kia tôi từng nói với cô, mỗi người đều có giới hạn cuối cùng của mình, có một số việc tôi sẽ không nhượng bộ. Nếu em trai tôi là đàn ông thì phải tự mình kiếm tiền mua nhà mua xe, nó nghĩ như vậy thật thì không còn gì để nói, tôi coi như mấy năm qua uống công vô ích.”

Nhậm San San nghe cô nói vậy thì quay đầu phì cười. Tính cách của Bùi Anh cô vẫn hiểu, bình thường thì dịu dàng điềm đạm nhưng thật ra tính cách lại cực kì bướng bỉnh, nếu không thì với nhan sắc của cô ấy mấy năm nay đã không phải lận đận đến thế này.

“Tôi thấy em trai cô nguy hiểm lắm.” Cô cầm đũa lên gấp thức ăn: “Còn cả mẹ cô nữa, cô vừa có chút danh tiếng thì tìm tới ngay, mũi còn thánh hơn cả chó nghiệp vụ.”

Bùi Anh: “...”

Cô biết Nhậm San San không thích người nhà cô, cho nên không muốn tranh cãi với cô gái này nữa. Tự cô cầm đũa lên, yên lặng ăn cơm.

Mặc dù từ nhỏ tính cách của cô khá lạc quan nhưng cũng không phải đứa thích ba mẹ thiên vị. Cô luôn biết ba mẹ thương em trai, mới đầu cô cho là bởi vì mình chưa ngoan, lớn lên một chút mới phát hiện là do giới tính của mình.

Sau khi biết điều này, Bùi Anh cũng hiểu, dù sao cô cũng sẽ không phẫu thuật giới tính để ba mẹ thương mình.

Cô cứ tưởng qua nhiều năm như vậy mình đã sớm không giống khi còn bé, còn khát khao ba mẹ thương mình như thương em trai, nhưng trong nháy mắt khi nhận được điện thoại cô mới phát hiện mình vẫn thấy mong chờ.

Cô đang mong đợi cái gì đây? Mong đợi họ hỏi thăm mình sao? Hay mong họ nhớ ra mấy ngày nữa là sinh nhật của cô?

Hằng năm cứ đến sinh nhật, cô đều mong có thể nhận được lời chúc mừng từ ba mẹ của mình, nhưng năm nào cũng thất vọng là thế. Xem ra năm nay không khác gì năm trước.

Điện thoại mới cúp lại vang lên, Nhậm San San chăm chú nhìn nơi phát ra âm thanh, liếc mắt: “Không lẽ thấy cô chưa chuyển tiền nên gọi tới giục à?”

Bùi Anh để đũa xuống nhìn xem, động tác hơi dừng lại: “Là Tổng Nam Xuyên.”

“Hả?” Nhậm San San lập tức tỉnh táo hẳn: “Nghe đi, Nghe đi!”

Bùi Anh: “...”

Cô cầm điện thoại đi tới bên cửa sổ, quay lưng về phía Nhậm San San:

“Chào anh, tổng giám đốc Tống.”

“Chào cô.” Giọng Tống Nam Xuyên vang lên từ ống nghe, tựa như ánh nắng nhẹ nhàng chiếu từ ô cửa sổ: “Xin lỗi tôi vừa họp với khách hàng, bây giờ mới thấy thông báo cô gửi.”

Bùi Anh nhớ tới tin nhắn lúc trước cô gửi cho anh ở trên xe taxi, vội nói: “Không sao, đương nhiên là công việc quan trọng rồi.”

Tống Nam Xuyên khẽ cười: “Sau này nếu có chuyện tìm tôi thì cứ gọi điện thẳng, gửi tin nhắn chưa chắc tôi đã để ý.”

“A... Vì chút chuyện như vậy mà gọi điện thoại cho anh có phải là biến chuyện nhỏ thành chuyện lớn rồi không?” Trong lòng Bùi Anh cảm thấy hơi giả dối.

Đầu dây bên kia khoe miệng Tống Nam Xuyên cũng từ từ cong lên, anh nói với cô: “Cô mời tôi ăn cơm mà, sao lại là chuyện nhỏ được.

Mặt Bùi Anh đỏ bừng trong nháy mắt, cô thấy mừng vì bây giờ cách điện thoại Tống Nam Xuyên không nhìn thấy sự lúng túng của cô.

“Cô vừa nhận công việc mới gì vậy?” Tống Nam Xuyên hỏi.

Bùi Anh cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh trả lời anh: “Là quảng cáo giày cao gót, và cả chụp hình tạp chí.”

“Ừ.” Tống Nam Xuyên khẽ gật đầu: “Tôi nghe nói lượt người xem ‘Lưu Quang Nghệ Thuật’ tới qua khá cao, người xem đánh giá cô vô cùng tốt.”

Anh ấy biết... Bùi Anh vui vẻ nhếch mép lên: “Buổi sáng lúc tôi thức dậy thấy Weibo đột nhiên tăng gần trăm ngàn lượt, cũng sắp bị sợ đến choáng váng luôn rồi.”

Tống Nam Xuyên cười hai tiếng: “Trước kia tôi từng nói cô là một người rất có triển vọng mà, mắt nhìn người của tôi quả không sai.”

Bùi Anh cười trộm nói: “Vậy phải cảm ơn anh rồi.” Dừng một lát, cô lấy dũng khí hỏi: “Lúc nào tổng giám đốc Tống rảnh vậy? Tôi mời anh ăn cơm nhé.”

Tống Nam Xuyên nói: “Tùy cô sắp xếp.”

Bùi Anh nhú mày, rõ ràng anh bận hơn cô mà? Cô suy nghĩ một chút rồi hỏi anh: “Ngày kia anh có rảnh không?”

“Ngày một tháng tư?”

“Vâng.”

Tống Nam Xuyên trầm mặc một thoáng: “Không phải ngày đó là sinh nhật của cô sao? Hay để tôi mời cô ăn cơm đi.”

Bùi Anh ngẩn ra, anh biết sinh nhật cô? Cô chợt nghĩ đến có lẽ anh đã tìm kiếm thông tin cá nhân của mình trên Baicai - ừ, mặc dù cô chỉ là nghệ sĩ nhỏ, nhưng thông tin vẫn tìm được trên đó.

*Baiké: 1 trang tìm kiếm của Trung Quốc, giống Google

Cô ngượng ngùng đáp: “Sinh nhật đương nhiên phải để tôi mời khách rồi.”

Tổng Nam Xuyên cười nhẹ: “Sinh nhật cứ để tôi mời, bữa kia cô giữ lại mời sau như vậy chúng ta có thể ăn hai bữa cơm rồi.”

... Bùi Anh cảm thấy mình không nói lại được anh, cô cứ như bị anh kéo đi vậy.

Cảm giác được gò má của mình lại có chiều hướng nóng rần rần cả lên, cô vội vàng đáp lại: “Vậy được, cảm ơn anh...”

“Tổng giám đốc Tổng” Tiểu Trương bước vào phòng làm việc của Tổng Nam Xuyên, nhỏ giọng gọi anh một tiếng. Tổng Nam Xuyên gật đầu với cậu rồi, nói với Bùi Anh: “Vậy chuyện này cứ quyết định vậy đi, bây giờ tôi phải đi họp rồi, chúng ta trò chuyện sau nhé.”

“Được, vậy tôi không làm phiền anh nữa.” Cô cúp điện thoại, vừa xoay người đã thấy ánh mắt Nhậm San San như được nhìn chăm chăm vào mình.

Ánh mắt kia vô cùng là lời.

“Hai người nói gì trong điện thoại thế hả, sao mặt cô lại đỏ bừng như vậy?” Nhậm San San đi tới, còn đưa tay muốn sờ sờ vào khuôn mặt Bùi Anh: “Cô nói xem ban ngày mà tổng giám đốc Tổng cứ nhiệt tình vậy hả?”

Bùi Anh: “...”

Cô rất muốn cầm điện thoại gõ vào đầu Nhậm San San, nhưng điện thoại đất lắm, đập hư thì cô sẽ đau lòng. Cô bĩu môi đi vòng qua Nhậm San San, trở về bàn tiếp tục ăn, Nhậm San San đi theo cô, ánh mắt vẫn như đèn pha quét lên quét xuống: “Nhưng mà giám đốc Tổng cũng hơi nhanh ấy nhỉ, mới năm phút đã xong rồi.”

“Nhậm San San!” Cuối cùng Bùi Anh không chịu thêm được nữa, đập đũa lên bàn.

“Vậy được tôi không nói nữa.” Nhậm San San ngậm miệng trước khi cô nổi giận, cô vừa lột vỏ tôm vừa thờ dãi trong lòng.

Ai, hy vọng Tổng Nam Xuyên yêu thương Bùi Anh thật lòng, đứa trẻ đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mới Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Vô tình gặp được

Chuyển ngữ: Nấm lùn

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của Nhậm San San, đầu tiên Bùi Anh đến ngân hàng để chuyển tiền cho em trai, sau đó cô mới đón taxi quay về nhà.

Điều khiến cho Bùi Anh kinh ngạc là người tài xế này lại nhận ra cô, mặc dù anh ta chỉ biết gọi cô là Thi Tinh. Dù vậy Bùi Anh vẫn thấy rất vui vẻ, dù sao đây cũng là lần đầu tiên có người nhận ra cô, cảm giác thật mới mẻ.

Về đến nhà, cô lại mở máy tính load weibo. Con số Thi Tinh vẫn còn đang tăng cao, cô nghĩ mình cũng nên chào hỏi người hâm mộ mới phải, đáp lại sự nhiệt tình của mọi người.

“Ừ. . .” Suy nghĩ hồi lâu, Bùi Anh cảm thấy tự chụp một tấm hình của mình rồi đăng lên thì có thành ý nhất.

Bùi Anh (V): Chào mọi người, tôi là Bùi Anh, cũng là Thi Tinh của #LuuQuangNghêThường, cảm ơn mọi người đã quan tâm đến tôi, sau này tôi sẽ cố gắng hơn ^ _ ^

[hình ảnh]

Sau khi bài viết được đăng lên, rất nhanh sau đó đã có người hâm mộ nhắn tin lại cho cô, cô ngồi xem một lúc thì bị âm báo tin nhắn từ điện thoại thu hút sự chú ý.

Cầm điện thoại lên xem, tin nhắn nằm ngay trong bảng thông báo mới.

Tạ Hàm: [hình ảnh]

Mắt Bùi Anh chớp chớp, Tạ Hàm tìm cô có chuyện gì?

Cô mở điện thoại đi động, bấm vào tin nhắn, cuối cùng mới thấy được bức hình Tạ Hàm gửi cho cô.

[Đào Đào: Khó hiểu nhất là có người còn nói kỹ năng biểu diễn của cô ta còn tốt hơn tôi kìa, ha ha, bọn họ tính đo độ dài của chân để quy sang khả năng diễn xuất ha :) nếu cô ta có khả năng diễn xuất thật thì sao mười tám đời rồi vẫn là tiểu minh tinh :)))]

Bùi Anh ngẩn người, hình ảnh này được chụp lại từ nhật ký của một cuộc trò chuyện, mặc dù trong đó không có tên “cô” xuất hiện, nhưng những dòng chữ đó cũng ám chỉ hết rồi.

Đào Đào nói nói cái “cô” kia, chắc là mình không sai.

Bùi Anh hơi mím môi, nhìn chằm chằm tấm ảnh trên màn hình. Mặc dù cô và Đào Đào là nghệ sĩ của cùng một công ty, nhưng quan hệ giữa hai người lại không được thân thiết, hơn nữa hoạt động trong môi trường giải trí này, loại người hai mặt thể này cô cũng gặp không ít, Đào Đào nói như thế cũng không quá ngạc nhiên.

Di động lại vang lên, Tạ Hàm gửi một tin nhắn mới tới: “Đây là những lời Đào Đào nói trong nhóm chat nhỏ của cô ta.”

Nhóm chat nhỏ? Đôi mắt của Bùi Anh khẽ động, có thể vào được nhóm nhỏ của cô ta chắc chắn phải là người mà cô ta tin tưởng lắm, nếu không cũng không thể yên tâm mà nói những lời này. Nhưng bây giờ tin nhắn đó đã bị người ta chụp lại rồi đưa lên, điều đó chứng tỏ có người muốn bôi đen cô ấy, cô ta nói chuyện cũng quá bất cẩn rồi.

Nhưng Tạ Hàm gửi đoạn chat này cho cô là có ý gì đây? Hy vọng cô vén tay áo lên đánh nhau với Đào Đào sao? Bùi Anh cười một tiếng, mặc dù cô không thích loại người như Đào Đào thích đâm chọc người khác, nhưng cô cũng chẳng thích loại người hay đem đặt chuyện khác như Tạ Hàm.

Cô tắt khung chat, làm như mình không đọc được dòng tin nhắn vừa rồi. Còn Đào Đào, cô tin cô ta không chỉ nói xấu một mình cô trong nhóm, nếu đã có người cô ý ả nấp vào, vậy cô cứ yên tâm đứng ngoài xem là được.

Chờ đến một ngày cô ta gặp phải một người có tính tình nóng nảy, mọi người sẽ có trò hay để xem rồi.

Cô lại load weibo lần nữa, sau đó bắt đầu đọc tài liệu công việc Trần Thắng gửi cho cô.

Ở trong nước, tạp chí thời trang TOMATO vẫn luôn đứng đầu về lượng tiêu thụ. Lần này Bùi Anh được tạp chí mời chụp hình, cho dù cô chỉ xuất hiện ở trang trong, cô cũng rất vui rồi.

Có lẽ là do thường xuyên chụp hình cho cửa hàng, cho nên khi làm người mẫu, Bùi Anh cũng không kém chút nào so với những người ký hợp đồng tạp chí, cho dù là cảm giác trước ống kính hay thay đổi tư thế liên tục, khiến nhiếp ảnh gia không tiếc lời khen cô.

Chụp ảnh xong với năm bộ quần áo, nhân viên của tạp chí cảm ơn nước đến tìm cô: “Cô Bùi, công việc chụp hình cho tạp chí đã xong, bên chúng tôi còn chuẩn bị một cuộc phỏng vấn nhỏ, đến lúc đó cũng sẽ đăng trong tạp chí, cô xem có được không?”

Bùi Anh gật đầu nói: “Có thể, khi nào thì chúng ta bắt đầu?”

Nhân viên làm việc liếc nhìn đồng hồ đeo tay, ngẩng đầu lên nói với cô: “Cô nghỉ ngơi hai mươi phút trước đã, hai mươi phút sau chúng ta bắt đầu, được không?”

“Được.”

“Vậy tôi đưa cô đến phòng nghỉ.”

“Được.” Bùi Anh đi theo nhân viên làm việc ra khỏi phòng chụp ảnh, rẽ trái rẽ phải rồi đến phòng nghỉ.

“Cô nghỉ ở đây đi, tôi sẽ báo cho biên tập viên hai mươi phút sau tới đây.” Nhân viên làm việc mời cô ngồi trên ghế salon nghỉ ngơi, sau đó cầm cốc nước mang theo từ lúc nãy đặt lên bàn.

Bùi Anh nói cảm ơn với cô, cô trợ lý vội xoay người rời đi.

Cửa phòng, cửa sổ của căn phòng đều làm bằng thủy tinh, Bùi Anh đưa mắt nhìn bóng lưng cô gái nọ rời đi, cô suy nghĩ một chút rồi lấy điện thoại đi động ra nghịch.

Vốn Tổng Nam Xuyên đang muốn đi thang máy, kết quả lúc đi qua phòng nghỉ ngơi, nhìn thấy Bùi Anh đang ngồi bên trong, anh lại khá ngạc nhiên, bước chân dừng lại. Anh giơ tay gõ lên cửa kính hai lần rồi đẩy cửa ra đi vào.

Bùi Anh nghe tiếng gõ cũng ngẩng đầu nhìn lên, lúc thấy Tổng Nam Xuyên đứng ở cửa, cả người có phản hồi bối rối: “Tổng giám đốc Tổng? Sao anh cũng ở đây?”

Tổng Nam Xuyên đi tới cạnh bên cô, mỉm cười: “Nghe nói Hoàn Vũ cùng hợp tác việc gì đó với Khải Hoàng, hôm nay tôi tới đây để xem.”

Bùi Anh chớp mắt: “Nghe nói? Hợp tác việc gì đó? Đại cổ đông như anh thật không xứng với chức vụ đâu nhé.”

“Cho nên tôi mới nói tôi đến để xem.” Tổng Nam Xuyên cười nói: “Sao cô cũng ở đây?”

“Tôi tới chụp hình cho tạp chí.”

Tổng Nam Xuyên chợt nghĩ ra cái gì đó, anh hỏi cô: “Thì ra lúc trước cô nói chụp hình là chỗ này đây hả.”

Bùi Anh gật đầu: “Tạp chí TOMATO thuộc Khải Hoàng, tôi vừa chụp ảnh xong, bọn họ nói còn làm một cuộc phỏng vấn nhỏ nữa, nên trước tiên bảo tôi nghỉ ở đây.”

Tổng Nam Xuyên nhìn điện thoại di động trong tay cô, âm nhạc trong trò chơi vẫn còn đang vang lên: “Cho nên cô chơi game đấy hả?”

“Giải trí một chút mà.” Bùi Anh ngượng ngùng cười cười, “Hơn nữa sếp vợ của công ty bọn họ rất tốt, nếu như không có wifi, tôi cũng không nỡ dùng dung lượng để chơi game đâu.”

Tổng Nam Xuyên cười khẽ, tò mò nhìn màn hình điện thoại của cô: “Cô đang chơi game gì vậy?”

“Một game thay quần áo, có thể cho nhân vật thay nhiều loại quần áo.” Bùi Anh vừa nói, vừa hào hứng chơi cho anh xem: “Anh nhìn nè, giống như vậy, ở đây còn có thể rút quần áo, cái này chỉ mất ba giây, rút càng nhiều thẻ bài, càng lấy được nhiều đồ.”

Tổng Nam Xuyên kiên nhẫn nghe cô nói, giống như đang nghe cô chia sẻ món đồ chơi mà mình yêu thích.

“Nhưng vừa rồi tôi rút hai lần mà chỉ rút được có hơn hai mươi tám.” Bùi Anh nói xong thì bĩu môi không vui.

Tổng Nam Xuyên nhìn bộ dạng này của cô thì buột miệng cười thành tiếng. Anh cầm lấy điện thoại từ tay cô, nói lại: “Tôi chơi cho.”

“Hả?”

Bùi Anh còn chưa phục hồi lại tinh thần, Tổng Nam Xuyên lại hỏi: “Cứ chọn mấy lá bài này là được rồi à?”

“Vâng...”

Tổng Nam Xuyên khẽ gật đầu, ngón tay nhấn một cái vào thẻ bài kia. Chính giữa màn hình xuất hiện chiếc đồng hồ đếm ngược, 321 sau khi kết thúc, anh nhấn vào thật nhanh.

Bùi Anh ở bên cạnh nhìn thấy mà tán thưởng, này này này, cái này thật giống như di hình hoán ảnh ấy!

Ba giây kết thúc rất nhanh, các thẻ bài bị Tổng Nam Xuyên lật lên từng cái. Bùi Anh ngồi đếm, đếm đến bốn mươi hai, tất cả các thẻ mới được anh lật hết.

“Trời ơi, anh lật được bốn mươi hai cái, kỷ lục cao nhất của tôi được có ba mươi cái!” Bùi Anh ngưỡng mộ nhìn anh: “Hơn nữa anh còn mở được hai bộ quần áo sáu sao!”

Tổng Nam Xuyên nhất định là phúc tinh đây rồi!

Nhận được sự ngưỡng mộ và khen ngợi không chút che giấu của Bùi Anh, trên mặt Tổng Nam Xuyên vô thức tỏ ra vẻ đắc ý: “Vừa rồi mới là chơi lần đầu thôi đấy, tôi còn chưa phát huy hết.”

Anh vừa nói vừa cầm điện thoại di động lên, ấn một cái lên thẻ, lần này có kinh nghiệm rồi, tay anh lướt nhanh đến nỗi không kịp nhìn.

Sau khi Bùi Anh đếm số thẻ bài mở được xong, trong lòng cô lại có chút sục sôi: “Bốn mươi bảy! Tốc độ tay của thiếu hiệp tốt như vậy, chắc chắn vẫn còn đang độc thân!”

Tổng Nam Xuyên: “... ?”

Bùi Anh: “...!”

Bây giờ Bùi Anh muốn đi tự sát.

Câu nói kia chắc chắn là do Nhậm San San nhập vào người cô rồi nói ra! Có một người bạn đen tối như thế đúng là đã ảnh hưởng đến mình từ lúc nào không biết, thật sự là quá đáng sợ! !

Tổng Nam Xuyên nhanh chóng bình thường trở lại, thấy mặt Bùi Anh đã xấu hổ đỏ bừng, anh không nhịn được cười: “Ừ, đúng là tôi chưa có bạn gái.”

Bùi Anh: “.....”

Cuối cùng cô vẫn không làm được đóa hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ, vốn Bùi Anh còn tưởng là nhân viên tạp chí tới làm việc, kết quả quay đầu lại nhìn lại là một người đàn ông mà cô không

hề biết.

“Tổng giám đốc Tống?” Người đàn ông kia nhìn Tống Nam Xuyên, dường như muốn hỏi anh gì đó.

Tống Nam Xuyên nhìn anh ta gật đầu, anh nói với Bùi Anh: “Đây là trợ lý của tôi, Tiểu Trương, trước kia tôi đã từng nói với cô rồi.”

“Vâng ——” Bùi Anh bưng tỉnh, “Chào anh Trương, cảm ơn bữa sáng của anh.”

“Không có gì không có gì.” Tiểu Trương nhìn Bùi Anh cười lộ hàm răng trắng, chuyện ông chủ giao cho, đương nhiên anh phải làm chứ sao.

Tống Nam Xuyên nhìn anh ta rồi hỏi: “Giải quyết chuyện kia xong rồi à?”

“Vâng.” Anh xem tiếp theo nên làm thế nào?

Tống Nam Xuyên làm việc rất ăn ý với anh ta, anh suy nghĩ một chút rồi nói với Bùi Anh: “Nếu đã gặp ở đây, buổi tối chúng ta đi ăn với nhau nhé?”

Sao?

Trong lòng Bùi Anh thoáng luống cuống: “Chắc tôi phải khá muộn mới xong việc.”

“Không sao, tôi có thể chờ cô.”

Tìm Bùi Anh đập nhanh hơn, nhưng lại có chút gì đó ngọt ngào: “Vâng.”

Lúc bọn họ đang nói chuyện phiếm, sự chú ý của Tiểu Trương đặt hoàn toàn lên trò chơi trên điện thoại mà Tống Nam Xuyên còn đang cầm trên tay. Chân mày anh lặng lẽ nhú nhú thêm hai cái, tổng giám đốc Tống thích game này? Đây không phải là game dành cho các cô gái chơi sao? Anh chắc chắn lúc trước đã thấy em gái thư ký chơi trò này.

Anh còn đang suy nghĩ xem mình có nên chơi game này hay không, theo sát sở thích của ông chủ, thì Tống Nam Xuyên đã gọi anh: “Buổi tối tôi đi ăn với Bùi Anh, cậu giúp tôi sắp xếp một chút.”

“Vâng.” Lịch trình tiếp theo của Tống giám đốc Tống đã kín, lại phải giúp anh từ chối, sắp xếp lại lần nữa. Tiểu Trương từ phòng nghỉ đi ra ngoài, không làm phiền ông chủ nói chuyện yêu đương.

Trong phòng nghỉ, Bùi Anh giải thích thêm một chút về cách chơi game cho Tống Nam Xuyên, biên tập viên phụ trách phỏng vấn đã tới. Thấy Bùi Anh cùng Tống Nam Xuyên đang ở cùng với nhau, cả người cô đờ ra không hiểu gì.

Bây giờ, cô càng muốn phỏng vấn về quan hệ của hai người họ cơ!!!

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Paparazzi

Chuyển ngữ: Năm lùn

Mặc dù tinh thần bất quá của biên tập viên nhỏ đã cực kì sục sôi, nhưng khí phách ngang ngược của tổng tài luôn hiện hữu trên người Tống Nam Xuyên đã ngăn lại bước chân của cô ấy.

Tay cô cầm máy tính xách tay, nhìn Bùi Anh mỉm cười: “Xin chào cô Bùi, tôi là Tiểu Phùng, tôi tới để phỏng vấn cô.”

Bùi Anh vội vàng thoát game, từ ghế sofa đứng dậy, gật đầu chào cô: “Xin chào cô Phùng.”

“Xin chào xin chào, cô gọi tôi tiểu Phùng là được rồi.” Tiểu Phùng ngoài miệng thì khiêm tốn, trong lòng cảm tình với Bùi Anh lại tăng lên không ít.

Cô ngồi đối diện với Bùi Anh, ánh mắt vô thức bị Tống Nam Xuyên hấp dẫn, sau khi chạm phải ánh mắt của anh, cô quay đầu sang chỗ khác thật nhanh như mình vừa giật điện, mỉm cười căng thẳng mất tự nhiên.

Tống Nam Xuyên nhìn cô, khẽ mỉm cười nói: “Tôi ở đây không làm phiền hai người chứ?”

“Không phiền không phiền!” Tiểu Phùng lắc đầu tựa như đánh trống, hiện tại cô đang lo mình làm phiền hai người họ thì có. . .

“Vậy hai cô bắt đầu đi, tôi đảm bảo sẽ yên lặng.”

“Vâng, được rồi, ha ha.” Tiểu Phùng lại cười ngượng, sau đó nhìn Bùi Anh, “Vậy chúng ta bắt đầu nhé?”

“À. . . Vâng.” Sự có mặt của Tống Nam Xuyên không chỉ gây áp lực cho Tiểu Phùng mà cũng tạo cả áp lực cho Bùi Anh. Anh muốn ngồi ở đây nghe phỏng vấn sao? Thật xấu hổ!

Nhưng bảo anh đi ra ngoài thì không được hay cho lắm, bởi vì anh ở lại đây là để chờ đợi cô kia mà.

Bùi Anh ngẩng cao đầu, ngồi xuống ghế sofa một lần nữa: “Chúng ta bắt đầu đi.”

TOMATO là tạp chí nghiêm túc, cho nên tất cả các câu hỏi được phỏng vấn đều là những câu hỏi nghiêm túc. Đúng như những lời Tống Nam Xuyên nói, từ đầu tới cuối anh đều rất yên lặng, dần dần Tiểu Phùng và Bùi Anh đều chuyên tâm, quên luôn sự có mặt của anh.

“Cô Bùi có vóc người đẹp vậy, chắc bình thường cô rất chú ý đến chế độ ăn uống phải không?” Tiểu Phùng hỏi.

Bùi Anh lắc đầu: “Tôi không có chế độ ăn uống riêng, nhưng bình thường tôi ăn uống cũng rất quy luật, không uống rượu hay ăn quá nhiều, lúc không có chuyện gì làm, tôi sẽ ở nhà tập yoga và khiêu vũ.”

“Thì ra là vậy, việc ăn uống hợp lý cũng rất quan trọng.” Tiểu Phùng vừa ghi chép trên máy tính, vừa hỏi tiếp: “Bình thường cô Bùi thích ăn gì? Có thể chia sẻ cho mọi người biết một số món ăn ngon được không?”

“À vâng, cá nhân tôi thì thích ăn hải sản, mỗi lần đi ăn buffet hải sản, một mình tôi có thể ăn hai mươi con sò biển, tôi không hề nói quá đâu.”

Tiểu Phùng: “. . .”

Là ai vừa nói không ăn uống quá độ. . .

“Tiếp theo tôi cũng thích đồ cay, ví dụ lẩu rau các loại, còn một số đồ ăn vặt bình thường tôi cũng hay ăn, như là macarons hay khoai tây chiên. . .”

Tiểu Phùng đầu đầy vạch đen nghe từng loại món ăn mà Bùi Anh liệt kê... Những thức ăn hợp lý vừa nãy cô nói đâu?

Ngược lại Tống Nam Xuyên bên cạnh lại chăm chú lắng nghe, những thứ Bùi Anh đang nói, trước kia bản tổng hợp của Tiểu Trương chưa hề đề cập qua, dựa vào trí nhớ siêu tốt của mình, tất cả anh đều ghi nhớ lại.

Cuộc phỏng vấn nhỏ diễn ra hơn mười phút thì kết thúc, Tiểu Phùng giống như lúc tới đây, tay cầm máy vi tính, nhìn Bùi Anh mỉm cười, chào cô: “Cảm ơn sự phối hợp của cô Bùi, bài phỏng vấn này sẽ được phát hành ở kỳ tới của tạp chí, đến lúc đó chúng tôi sẽ gửi cho cô cuốn tạp chí mẫu.”

“Vâng, cảm ơn.”

“Không có gì, vậy tôi đi trước.” Trước khi đi, Tiểu Phùng nhìn Tống Nam Xuyên rồi cúi đầu chào anh: “Tổng giám đốc Tống, tạm biệt.”

Cô vội vàng ra ngoài.

Tống Nam Xuyên đứng lên, đi tới trước mặt Bùi Anh, cười hỏi cô: “Cô đói bụng chưa?”

“Có một chút.” Vì buổi chiều chụp hình, nên buổi trưa cô cũng chưa ăn gì. Tống Nam Xuyên mở cửa phòng, nghiêng người sang nhìn cô: “Vậy chúng ta đi thôi.”

“Vâng, được ạ.”

Đi tới chỗ thang máy, Tống Nam Xuyên ấn thang máy, hỏi Bùi Anh bên cạnh: “Buổi tối cô muốn ăn gì?”

“Vâng, lúc nãy vừa nói đến sò biển, tôi lại muốn ăn sò biển rồi.”

“Vậy chúng ta đi ăn hải sản nhé.”

“Nhưng mà bây giờ không biết có đặt chỗ được không?” Bùi Anh có hơi lo lắng, chỗ nhà hàng hải sản cô thường đi ăn thì khá là đông khách, bình thường cô đều phải đặt từ trước đó hai ngày.

Tống Nam Xuyên cười cười nói lại: “Không sao, để tôi bảo Tiểu Trương đi đặt là được rồi.”

Bây giờ Bùi Anh mới phản ứng kịp, Tống Nam Xuyên là tổng giám đốc luôn bận rộn, làm sao có thể đặt trước chỗ ngồi được chứ.

Tống Nam Xuyên gọi điện giao việc cho Tiểu Trương, thang máy cũng xuống đến tầng một. Từ cửa chính của Khải Hoàng đi ra, bỗng nhiên Bùi Anh cảm thấy có gì đó khác thường. Cô nghiêng đầu nhìn về phía trước lại không thấy có chuyện gì khác lạ.

“Sao vậy?” Tống Nam Xuyên thấy cô nhìn nhìn gì đó đến thần cả người thì dừng lại hỏi cô.

“Không có gì, có thể là do tôi nhìn nhầm.” Bùi Anh lắc đầu, cùng Tống Nam Xuyên đi về chỗ chiếc xe đang đỗ ở cửa.

Tài xế vừa lái xe được một lúc thì nhìn kính chiếu hậu nói với Tống Nam Xuyên: “Ngài Tống, hình như chiếc xe ở phía sau đang đi theo chúng ta.”

Chân mày Tống Nam Xuyên khẽ động, quay đầu nhìn về phía sau: “Chiếc nào vậy?”

“Là xe bánh mỳ màu trắng.” Tài xế đọc cả biển số xe.

p/s : 面包车 [miàn bao chē]: xe “bánh mỳ”, một loại xe rất phổ biến ở TQ, có khoảng 6 chỗ ngồi, có hình dạng giống ổ bánh mỳ. Cách đây khoảng 20 năm, đường phố Bắc Kinh tràn ngập xe bánh mỳ, lúc đó được dùng làm taxi, nhưng vì tính an toàn của phương tiện này không cao nên nó đã bị thay thế. Hiện xe bánh mỳ thường được dùng để chở hàng (vì nó rất rẻ, có khi rẻ hơn xe máy ở VN), cũng dùng để chở người nhưng có lẽ đa phần ở nông thôn hoặc vùng ven.

Tống Nam Xuyên thôi không nhìn nữa, lái xe của anh đều là người kinh nghiệm, hơn nữa bởi vì thân phận của anh khá đặc thù cho nên lái xe của anh cũng vô cùng nhạy cảm.

Nhưng anh nghĩ một lúc cũng không ra ai đang muốn theo dõi mình lúc này.

Bùi Anh cũng quay lại nhìn chiếc xe bánh mỳ ở đằng xa, nó cách rất xa, đang chầm chậm lẩn bánh trên đường, nếu để cho cô nhìn, cô không thể tìm ra bất cứ điểm nghi ngờ.

“Thật ra thì lúc mới đi ra khỏi Khải Hoàng, tôi có cảm giác hình như có ai đó chụp hình chúng ta.” Trước hết Bùi Anh nói ra nghi ngờ của mình, lúc đầu cô cho rằng đây là ảo giác của mình cô, nhưng bây giờ tài xế cũng nói vậy, vậy rất có thể đúng là bọn họ đang bị theo dõi.

“Chụp hình?” Tống Nam Xuyên nhớ lại một chút, anh không nhạy cảm với ống kính như Bùi Anh, lúc ấy cũng không phát hiện ra có cái gì không ổn.

Bùi Anh nói: “Thật ra thì công việc này của chúng tôi thường xuyên bị paparazzi theo dõi, chỉ là tôi không nổi tiếng, cho nên từ trước tới giờ chưa bao giờ bị . . .” Rốt cuộc lần này có phải là paparazzi không? Là nhắm vào cô , hay là nhắm vào Tống Nam Xuyên?

Hai mắt Tống Nam Xuyên cúi xuống suy nghĩ một lúc, anh hỏi tài xế ở ghế trước: “Có cách nào để cắt đuôi bọn họ được không?”

“Có thể.” Tài xế nhìn đèn xanh phía trước, trước khi đèn chuyển sang đỏ, xe nhanh chóng chạy qua.

Chiếc xe bánh mỳ kia còn dừng ở giao lộ đối diện chờ đèn đỏ , Bùi Anh cười nói: “Bọn họ theo đuổi người khác mà vẫn tuân thủ luật giao thông à.”

Bên này cô vừa mới dứt lời, chiếc xe bánh mỳ kia cũng vòng qua đèn, rẽ sang hướng bên trái.

“Xem ra bọn họ còn chưa từ bỏ ý định.” Tống Nam Xuyên cười cười.

Tài xế rẽ trái rẽ phải một hồi mới hoàn toàn cắt đuôi được chiếc xe bánh mỳ kia. Tống Nam Xuyên suy nghĩ một chút rồi nói với Bùi Anh bên cạnh: “Hay là tối hôm nay tôi đưa cô trở về nhà trước, lần sau rồi đi ăn cơm.”

“Vâng.” Bùi Anh gật đầu, bây giờ họ còn chưa xác định được thân phận và mục đích của đối phương, nếu đúng là bị theo dõi, trước tiên về nhà sẽ an toàn hơn cả.

Tài xế thay đổi đường đi, lái xe về chỗ ở của Bùi Anh. Đến dưới tòa nhà của cô, Bùi Anh một mình xuống xe.

“Hôm nay thật xin lỗi anh quá, có lẽ bọn họ đúng là paparazzi theo dõi tôi.” Bùi Anh đứng ở cửa, cảm thấy áy náy với Tống Nam Xuyên.

Tống Nam Xuyên nói: “Không có gì đâu, tôi chỉ thấy hơi đáng tiếc thôi mà, ba lần mời cô ăn cơm đều không thành công.”

Bùi Anh cười hi hi: “Lần sau nhất định chúng ta sẽ ăn cơm cùng nhau.”

Tống Nam Xuyên cười nói: “Hy vọng là như vậy. Cô lên đi, có chuyện gì thì gọi điện cho tôi.”

“Vâng, Tống giám đốc Tống, tạm biệt.” Bùi Anh vẫy vẫy tay chào Tống Nam Xuyên, bước nhanh vào trong tòa nhà .

Lúc này Tống Nam Xuyên cũng không còn hứng thú ăn cơm nữa, anh bảo tài xế lái xe về công ty, để anh tiếp tục xử lý công việc.

Sau khi về đến nhà, Bùi Anh vẫn suy nghĩ về chuyện bị bám theo vừa rồi , khả năng rất lớn những người đó chính là paparazzi, hơn nữa rất có thể đã chụp được hình cô với Tống Nam Xuyên ở cùng nhau, có nên gọi điện báo trước cho Trần Thắng không đây?

Cô cẩn thận suy nghĩ lại, bọn họ có chụp được hình chắc cũng chỉ là hình cô và Tống Nam Xuyên cùng nhau lên xe, dựa vào tấm hình này, nhiều nhất họ cũng chỉ viết được “Hình như đang hẹn hò”, bây giờ mà nói việc này cho Trần Thắng, nói không chừng anh ta còn mong muốn mình với Tống Nam Xuyên lan truyền tin tức này nữa ấy.

Vì vậy cô nhún nhún vai, quyết định thuận theo tự nhiên.

Bởi vì buổi tối không được ăn hải sản, Bùi Anh cảm thấy rất đói, ăn một tô mỳ cũng không cảm thấy no.

Sáng sớm ngày hôm sau, cô bị tiếng chuông điện thoại di động đánh thức, nhìn thấy là Trần Thắng, trong lòng Bùi Anh thoáng giật mình. Chẳng lẽ lại có việc gì mới?

Cô vội vàng ngồi dậy nghe điện thoại: “Chào buổi sáng tổng giám đốc Trần!”

“Chào buổi sáng. . .” Trần Thắng bị tinh thần hăng hái của cô làm kinh hãi một chút, “Thế này Tiểu Bùi, hôm nay em đã vào mạng chưa?”

“Chưa ạ.”

“Ừ, vậy tốt nhất em lên xem một chút, em và Tống Nam Xuyên đang xuất hiện trên tiêu đề của các bài báo đó.”

Bùi Anh: “. . .”

Cô vội vàng chạy tới máy vi tính: “Anh chờ một chút, em đang mở máy.”

“Này.” Trần Thắng nói, “Em đừng vội, bọn họ cũng không chụp được gì, chỉ là một tấm ảnh em ngồi trên xe của Tống Nam Xuyên. Anh gọi điện cho em chủ yếu là muốn hỏi một chút, em và Tống Nam Xuyên. . .”

“Không có gì cả ạ!” Bùi Anh giải thích.

“Vậy có thể phát triển không?”

Bùi Anh: “. . .”

Quả nhiên là anh ta muốn thế. . .

“Tống Nam Xuyên vừa mới vào Hoàn Vũ, nhưng bây giờ anh ta lại là nhân vật lớn có quyền lực rất mạnh, lần trước không phải Tạ Hàm cũng bị chụp một tấm hình với anh ta đấy sao, mấy ngày sau trên weibo đã trở thành đề tài rất nóng, nếu không phải vì việc này, vai nữ chính kia sao cô ý dễ dàng có được vậy.”

Bùi Anh: “. . .”

“Việc đó tổng giám đốc Trần à, bây giờ em xem tin tức trước đã, đợi có gì chút nữa em sẽ gọi điện thoại lại cho anh.”

“Được rồi, em cứ từ từ xem.”

Bùi Anh cúp điện thoại, cẩn thận đọc tin tức.

Từ tựa đề bài báo là có thể thấy được dụng ý xấu của người viết bài rồi.

“Diễn viên Bùi Anh - Thi Tinh của Lưu Quang Nghe Thường, vì sao nổi tiếng nhanh như vậy? ! Kim chủ đứng sau lưng cô ấy chính là đại cổ đông Tống Nam Xuyên!”

Bài báo này khoảng tầm một ngàn chữ, Bùi Anh nhìn qua, nội dung chủ yếu biểu đạt ba vấn đề

“Nhìn xem! Tôi đã nói từ trước, Bùi Anh nổi tiếng nhanh như vậy là không bình thường mà! Sau lưng cô ấy quả nhiên có kim chủ!”

“Oa, kim chủ của cô ấy lại là đại cổ đông mới nhất của Hoàn Vũ - Tống Nam Xuyên! Lưu Quang Nghe Thường là do Hoàn Vũ đầu tư đấy!”

“Cô ấy còn lên xe của Tống Nam Xuyên, trời ơi bọn họ muốn đi đâu vậy, xấu hổ quá!”

Ừ, cuối cùng còn bổ sung một chút, quả nhiên bài báo có dùng đến câu này “Giống như đang hẹn hò”.

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mới Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Lấy lòng

Chuyển ngữ: Nấm lùn

Lúc mà Bùi Anh đang đọc bài báo kia, Tống Nam Xuyên cũng biết được việc này từ Tiểu Trương.

Tiểu Trương thấy Tống Nam Xuyên xem xong tin đó mà vẫn yên lặng ngồi trước bàn làm việc, trong lòng anh lại có hơi thấp thỏm. Anh nhìn nửa ngày, cuối cùng cũng buột miệng hỏi: “Tổng giám đốc, anh thấy chuyện này thế nào? Có cần gửi thông báo làm sáng tỏ quan hệ của anh và cô Bùi không ạ?”

Tống Nam Xuyên suy nghĩ một chút rồi nói: “Không cần, bây giờ làm sáng tỏ, chờ sau này khi chúng tôi ở cùng nhau thật rồi không phải tự tát vào mặt mình hay sao?”

Tiểu Trương: “...”

Đợi một chút, có phải có chuyện gì anh không biết hay không?

Anh cúi đầu yên lặng, không nói thêm gì nữa.

Ngón tay Tống Nam Xuyên gõ gõ trên bàn hai cái, dặn dò anh: “Nhưng mà nhân vật Thi Tinh này không phải tôi giúp cô ấy có được, điểm này cần phải nói rõ. Cậu đi nói với bộ phận quan hệ ngoại giao của Hoàn Vũ gửi thông báo này đi, nói nhân vật đó là do Bùi Anh tự mình giành được.” Anh nói tới đây thì thoáng dừng một chút, buồn cười nhìn bài báo trên máy tính, “Ký giả viết bài báo này không biết có bị ngu không nữa, tôi đầu tư 200 vạn cổ phiếu mà chỉ giúp Bùi Anh lấy một vai diễn phụ thôi sao? Thật là thú vị.”

Tiểu Trương: “...”

“Tôi sẽ đi làm ngay bây giờ.” Anh lễ phép trả lời Tống Nam Xuyên rồi xoay người ra khỏi phòng làm việc.

Tống Nam Xuyên đọc báo xong lại thấy hơi lo lắng cho Bùi Anh. Anh tiện tay bấm vào weibo của Bùi Anh, muốn xem mọi người trên mạng nói gì về việc này.

“Tôi tự hỏi tại sao Thi Tinh chỉ là nhân vật phụ mà cô ý lại nổi tiếng như vậy, quả nhiên phía sau có chỗ dựa.”

“Trước giờ cô ta cứ giả bộ thanh cao, kết quả không phải cũng chỉ là một món hàng thôi sao :) “

“Những ai nói diễn xuất của cô ta tốt hơn Đào Đào của chúng tôi chắc mắt mắt lẩm nhĩ!”

“Mọi người đủ rồi đấy! Suy luận vớ vẩn còn tự mình nói làm xấu hổ mất mặt! Rõ ràng là vì Thi Tinh đang nổi tiếng trên mạng nên mới có người viết bài về cô ấy và Tống Nam Xuyên! Tối hôm đó có bao nhiêu người kinh ngạc vì Thi Tinh rồi trở thành fan hâm mộ kia chứ, cũng là giả cả sao? ? Các người đùa tôi à? ? ?”

“Mấy người chỉ tạm thời bắt nạt được fan hâm mộ Bùi Bùi naa chúng tôi (gặp lại) mỗi lần cứ có chuyện nhỏ chuyện lớn gì là lại xông lên mắng chửi cô ấy =))) không phải tôi nói chứ, chờ sau này Bùi Bùi của chúng tôi nổi tiếng rồi, để cho mấy người phải quý xuồng la to =)))))) “

“Tỷ suất người xem đài không thể làm giả được phải không? Cô ấy diễn xuất tốt, lại xinh đẹp, tôi bị Thi Tinh thu hút đến mức không quan tâm đến cuộc sống riêng tư của cô ấy nữa rồi.”

“À, tổng giám đốc Tống mua người hâm mộ cho cô sao? :) phí trả cho việc ngủ cùng à, còn muốn giải thích cái gì (ngóáy mũi)”

Phía sau còn có hơn mấy nghìn lời bình luận, Tống Nam Xuyên không nhìn nổi nữa.

Trên mạng có vài người nói chuyện rất độc mồm, một chuyện hoàn toàn không có căn cứ cũng có thể nói năng hùng hồn đầy lý lẽ. Anh là đàn ông mà nhìn những câu bình luận này còn tức điên lên được, huống chi Bùi Anh còn là một cô gái, thấy những bình luận công kích mình thế này sẽ đau lòng ra sao?

Tiểu Trương đi vào phòng làm việc, nhìn thấy ánh mắt Tống Nam Xuyên trầm lắng ngồi trước bàn làm việc, bắt gặp anh lại bị khí thế của người kia ảnh hưởng, tự nhiên lại thấy lo.

“Tổng giám đốc Tống.” Anh cẩn thận gọi thử, rất sợ sẽ chọc giận người kia, “Bên Hoàn Vũ nói sẽ lập tức đăng weibo.”

Tống Nam Xuyên gật đầu: “Ừ, còn bài báo kia lập tức tìm người xóa cho tôi.”

“Tôi biết rồi.”

Tiểu Trương nói xong đang muốn rời đi ngay, Tống Nam Xuyên ở sau lưng lại gọi anh ta lại: “Chờ một chút.”

“Tổng giám đốc còn điều gì cần dặn?” Tiểu Trương dừng bước, xoay người lại nhìn anh.

Chân mày Tống Nam Xuyên khẽ cau lại, như thể có điều gì đó phiền não, Tiểu Trương rất ít khi nhìn thấy anh có biểu cảm thế này, anh ta không khỏi tò mò là chuyện gì mới có thể khiến người kia bối rối như vậy được.

“Làm thế nào để đỡ một cô gái trở nên vui vẻ hơn?” Tống Nam Xuyên hỏi.

Hả? ? ?

Trong lòng Tiểu Trương có rất nhiều câu hỏi, nhưng trên mặt vẫn điềm tĩnh như thường trả lời câu hỏi của ông chủ : “Việc này, mỗi cô gái sẽ có những phương pháp khác nhau, nhưng tặng quần áo, tặng túi xách, tặng giày chắc là không thể thiếu.”

Chân mày Tống Nam Xuyên vẫn cau lại: “Làm như vậy có phải lỗ mắng quá rồi không?” Mấy cách này anh cũng nghĩ đến rồi, nhưng như thế không thành ý thì phải?

Tiểu Trương nghiêm mặt nói: “ Anh không biết đâu, các cô gái đều thích kiểu thô lỗ vậy đó.”

Tống Nam Xuyên: “...”

Anh phát hiện ra trên người Tiểu Trương lại có điểm sáng mới, hứng thú nhìn anh ta: “Cậu có bạn gái à?”

“Khụ, lúc học đại học tôi cũng quen mấy người.” Tiểu Trương thấy lửa sắp cháy tới người mình, vội vàng thoát ra, “Tổng giám đốc Tống, không phải là anh muốn dỗ cô Bùi chứ?”

Tống Nam Xuyên nhún mày, không lên tiếng.

Tiểu Trương cảm thấy mình đã đoán đúng rồi, anh suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thật ra thì chọn quần áo, giày hay túi xách cũng là một kỹ thuật, nhờ ra mà chọn phải món đồ người ta không thích thì càng chẳng vào đâu.”

Tống Nam Xuyên gật đầu, tỏ ý bảo anh nói tiếp.

“Không phải cô Bùi có chơi game đó sao, anh có thể tặng cô ấy kim cương!”

“Kim cương?”

“Không phải kim cương thật, mà là kim cương trong game.”

“Ừ.” Tống Nam Xuyên đáp lại một tiếng, kể cả có tặng cô kim cương thật anh cũng không thấy tiếc.

“Chơi game có thể giúp cô ấy thoải mái tinh thần, là một biện pháp nhất cử lưỡng tiện.” Tiểu Trương càng nói càng cảm thấy đây là một phương pháp tốt, “Mấy cô thư ký cũng chơi game kia đó, lần trước tôi cho Tiểu Trịnh năm mươi viên, cô ấy vui mừng đến nỗi muốn hôn tôi luôn”.

Tống Nam Xuyên: “...”

Không nhìn ra Tiểu Trương còn có tài này đó, trước kia là anh ta giấu tài sao?

Đề nghị này... Nghe rất được.

Anh cân nhắc một chút rồi nói với Tiểu Trương: “Cậu mua giúp tôi hai trăm ngàn viên kim cương cho Bùi Anh đi.”

Tiểu Trương: “... .. Vâng”

Sớm biết như vậy, ban đầu nên để yên cho anh mua quần áo cho rồi.

Lúc này Bùi Anh đang ngồi trước máy vi tính xem bình luận weibo, sau khi có bài báo buổi sáng, weibo của cô trở thành nơi để mọi người cãi vã. Cô nhìn những lời mắng chửi bản thân mình, trong lòng suy nghĩ không biết có bao nhiêu người trong số những người này hai ngày trước còn nói mình thích cô?

Giới giải trí quá bạc bẽo, yêu thích hay chán ghét là chuyện đơn giản nhất trên thế giới.

Câu mắng chửi càng lúc càng dữ dội, thứ nhất là do số người tham gia nhiều hơn, thứ hai lần trước phần lớn là mắng nhân vật cô diễn, lần này chủ yếu là mắng thẳng vào cô.

Nhưng có một việc khiến cô khá vui vẻ, ít nhất lần này fan hâm mộ đứng về phía cô còn đông hơn lần trước.

Ngay lúc cô đang ngây người thì âm thanh báo có tin nhắn Wechat vang lên hai, ba tiếng liên tục . Bùi Anh cầm điện thoại lên nhìn, Tống Nam Xuyên gửi cho cô bốn tin.

Đều là một chuỗi các chữ số kỳ lạ.

Bùi Anh không hiểu gì cả, gửi lại cho anh câu trả lời là biểu tình thất mắc.

Xuyên Xuyên: Đây là mã số để đổi kim cương.

Bùi Anh: (๖۶ۆ) Đổi kim cương trong game thay quần áo tôi đang chơi đó sao?

Xuyên Xuyên: Đúng rồi, Tiểu Trương nói nhập mã số là có thể đổi kim cương.

Ánh mắt Bùi Anh chớp chớp hai cái, việc này là sao? Tại sao bỗng nhiên anh lại đưa kim cương cho cô? Chẳng lẽ anh cũng biết hai ngày nay game này đang có sự kiện à?

Cô sao chép một mã số, vào trong game điền thử, nhận được hơn năm chục ngàn viên kim cương.

Bùi Anh: "..."

Kim cương của game này có tỉ lệ 10:1 so với nhân dân tệ, nói cách khác, năm chục ngàn viên kim cương, tính ra là năm ngàn nhân dân tệ... (cỡ tầm 16.5 triệu vn =))))

Cô chơi game đã bao lâu rồi mà chưa từng bỏ ra số tiền lớn như vậy!

Hơn nữa còn có ba số nữa!

Cô không dám đổi tiếp mà vội vàng nhấn vào Wechat, nói với Tống Nam Xuyên: "Nhiều kim cương như vậy! !! Tồn tiền lắm! !"

Xuyên Xuyên: Tiểu Trương mua.

Bùi Anh: "..."

Cô không tin Tiểu Trương không có việc gì lại mua cho cô năm chục ngàn viên kim cương để chơi!

Bùi Anh: Tôi không thể nhận được, cái này nhiều tiền quá, tôi không nhận nổi T^T

Xuyên Xuyên: Nhưng đã mua rồi, trò chơi nó không cho trả hàng, cô không nhận tôi cảm về cũng không để làm gì.

Bùi Anh: ..._(3" ˃˃)_

Bùi Anh: Những cái còn lại cũng năm chục ngàn viên kim cương ạ?

Xuyên Xuyên: Tiểu Trương nói có tất cả hơn hai trăm ngàn viên.

Bùi Anh: "..."

Cuối cùng bây giờ cô cũng hiểu thế nào là người chơi nhân dân tệ.

Xuyên Xuyên: Cô không vui sao?

Tống Nam Xuyên hơi nhú mày, phương pháp này Tiểu Trương nói với anh, nếu không thể dỗ được Bùi Anh vui vẻ thì anh sẽ suy nghĩ trừ hết tiền thưởng của Tiểu Trương tháng này.

Bùi Anh: Không phari, có nhiều kim cương như vậy, dĩ nhiên là tôi vui rồi T^T chẳng qua là có quá nhiều nên giật mình ấy ạ T^T chỗ kim cương này đủ cho tôi dùng trong mấy năm ấy T^T

Tống Nam Xuyên xem tin nhắn mà Bùi Anh gửi đến, anh không nhịn được bật cười thành tiếng. Anh thoát khỏi Wechat, gọi điện thoại cho Bùi Anh.

Bùi Anh nhận máy rất nhanh, nghe được giọng của cô, Tống Nam Xuyên cười khê: "Bây giờ tâm trạng cô có khá hơn chút nào không?"

"À... Là chuyện bài báo kia sao?" Bùi Anh hỏi.

"Ừ, bài báo hôm đó tôi cũng đã xem rồi, tôi cũng nói bên Hoàn Vũ, chắc bộ phận quan hệ truyền thông sẽ ra thông báo nhanh thôi, còn những người trên mạng kia cô không cần quan tâm bọn họ nói làm gì."

Bùi Anh hơi mím môi, trên miệng nở một nụ cười: "Thật ra thì tôi cũng không thèm để ý những người đó nói gì, hơn nữa cũng không cần phải làm rõ gì cả, dù sao điều mà bọn họ quan tâm không phải là sự thật thế nào, bọn họ chỉ muốn tìm được chuyện gì đó hứng thú trên internet để tám chuyện thôi mà."

Tống Nam Xuyên nói: "Dù là như vậy nhưng có một số việc vẫn phải nói rõ ràng, như vai diễn Thi Tinh này là chính cô giành được, tôi không muốn cướp công lao của cô".

Bùi Anh mỉm cười: "Cảm ơn anh đã vì tôi mà làm nhiều như vậy, nhưng mà lần sau nếu muốn khiến tôi vui, anh không cần phải tiêu nhiều tiền vậy đâu, như thế tôi cũng không dám tùy tiện không vui được."

Cô nói vậy Tống Nam Xuyên lại cười: "Không sao, tôi thích tiêu tiền vì ení".

"..." Mặt Bùi Anh bị anh nói đồ bưng, cô hoàn toàn không phải là đối thủ của Tống Nam Xuyên!

“Đúng rồi, mặc dù bây giờ chúng ta đang đứng ở đầu sóng ngọn gió, nhưng ngày mai là sinh nhật em, em vẫn sẽ nể mặt đi ăn cùng tôi một bữa com được chứ?” Bữa com này anh đã mời ba lần, nếu lần này mà còn không thành nữa, anh rất muốn làm cho tòa soạn của bọn paparazzi kia phá sản.

Anh không ngờ Bùi Anh lại trả lời rất thoải mái: “Tôi thì không thành vấn đề, thời gian địa điểm thế nào ạ?” Mỗi năm chỉ có một lần sinh nhật, cô cũng không muốn chỉ vì những chuyện này mà làm mất đi sự hào hứng của mình, hơn nữa đây còn là sinh nhật đầu tiên sau khi cô quen biết Tống Nam Xuyên.

Tống Nam Xuyên nói: “Tôi mai sáu giờ, tôi tới nhà đón em”

“Vâng.”

Cúp điện thoại xong, cô nhập mã số mà Tống Nam Xuyên cho cô, một lần đổi hết, trong nháy mắt đã lọt vào top những người có thành tựu cao nhất, thành công nhận được một bộ đồ cao cấp.

Trước kia ở trong game cô đã từng thấy có người mặc bộ quần áo này, mặc dù rất hâm mộ nhưng trước giờ cô không có thói quen tiêu xài tiền phung phí ở trong game. Bây giờ, cô cũng là cấp đại thần trong game rồi! Có thể tung kim cương thoải mái!

Bên này Bùi Anh đang tập trung dùng kim cương để mua sắm quần áo, bên kia Hoàn Vũ đã gửi một thông báo trên weibo.

Công ty điện ảnh Hoàn Vũ (V): Làm sáng tỏ vai diễn @Thi Tình phòng làm việc Thăng Cảnh đề cử với tổ biên kịch, sau đó bên đoàn làm phim đã đồng ý @nữdiễnviênBùiAnh sẽ nhận vai, sau khi tivi phát sóng, vai diễn và diễn viên đã nổi tiếng ngay chỉ sau một đêm, chúng tôi không quảng bá gì nhiều. Tổ đạo diễn bày tỏ, Bùi Anh vừa xinh vừa diễn xuất chắc chắn, kết quả này tuy có bất ngờ nhưng cực kì hợp lý. Cuối cùng, biên tập muốn thay mặt nói một câu thế này. Có vài người dùng vì không ăn được nhó mà lại nói nhó chua, bạn không được không có nghĩa là người khác không được. Tổng giám đốc Tống đầu tư 200 vạn cổ phiếu vào Hoàn Vũ mà chỉ để lấy một vai phụ thôi sao, các bạn tưởng ai cũng nghĩ hạn hẹp như mình à! Cảm ơn mọi người ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Sinh Nhật

Chuyển ngữ: Hoa Hường Dương

Sau khi nhân viên truyền thông của Hoàn Vũ đăng bài weibo lên đã gây nên sóng to gió lớn trên internet. Có người nhảy dựng lên bảo admin không được chửi người ta! Có người lại vỗ tay khen ngợi admin hôm nay mới mạnh mẽ lạ kì.

Ngay sau đó, bản tin Bùi Anh và Tống Nam Xuyên “hình như đang hẹn hò” cũng bị xóa mất.

Diễn biến nhanh đến vậy, cư dân mạng phải F5 trang chủ liên tục mới có thể đuổi kịp tốc độ biến hóa của chuyện này.

Bùi Anh vẫn ngồi trước máy tính chờ xem, cô vừa xúc động với hiệu suất làm việc của Hoàn Vũ, vừa nghĩ nhân viên truyền thông của Hoàn Vũ thật.. thẳng thắn làm sao!

Nhưng trên mạng người ghét cô cũng không hề yên tĩnh, sau khi thấy phía công ty đứng ra, họ lại nhảy ra nói: “Xem đi! Nhân viên truyền thông của Hoàn Vũ còn nói giúp cô ta, bản tin bị xóa sạch, xóa nhanh như vậy không phải do Tống Nam Xuyên đứng sau lưng che chở cho nữa à?!”

Sau đó có người trả lời ở phía dưới: “Kỳ lạ thật, dù Tống Nam Xuyên che chở cho cô ấy thì có sao đâu chứ? Mấy người chỉ cho phép bản thân mình đi nói xấu người khác còn không cho người ta đi bảo vệ nữa à? Này này, cô quản được tổng giám đốc Tống cưng chiều ai sao hả? (mỉm cười)”

Bùi Anh: “...”

Cô lại bị người ta trêu chọc rồi...

Nhưng mà giống như kiểu antifa cứ cản bạn không buông, bạn có nói gì đi nữa họ cũng sẽ chẳng thèm nghe, cho nên Bùi Anh không nói thêm gì nữa, cô chia sẻ lại bài đăng của nhân viên Hoàn Vũ sau đó thoát khỏi Weibo.

Sau khi Trần Thăng thấy tình phong huyết vũ(*) trên internet, anh gọi điện thoại cho Bùi Anh, quan tâm hỏi han cô một lúc. Bùi Anh đang chơi trò chơi, thấy Trần Thăng gọi tới, cô đành phải dừng lại: “Tổng giám đốc Trần có chuyện gì không?”

(*): nghĩa là đấm máu tanh nồng, mưa máu gió tanh

“Không có gì, anh muốn hỏi thăm em xem bây giờ thế nào rồi.”

“À, em không sao, cảm ơn anh đã quan tâm”

“Vây thì tốt.” Trần Thắng biết cô luôn khá ổn định: “Chuyện trên mạng em đừng quá để ý, nếu ta nhìn theo cách khác lại còn hay nữa kia? Gần đây anh sẽ tìm xem có kịch bản nào phù hợp với em không, nếu có nhân vật thích hợp anh sẽ gắng giành lấy.”

Nghe Trần Thắng nói vậy, Bùi Anh lại có cảm giác Tái ông mất ngựa chưa biết đâu là phúc hay là họa: “Vây cảm ơn tổng giám đốc Trần.”

“Ừ, công việc chụp hình quảng cáo bên kia em cũng đừng chậm trễ.”

“Em biết, tổng giám đốc Trần yên tâm.”

“Vây cứ như thế, anh cúp máy đây.”

Kết thúc cuộc nói chuyện với Trần Thắng, Bùi Anh lại mở trò chơi tiếp tục xài kim cương.

Ngày hôm sau, mừng một tháng tư, ngày cá tháng tư cũng là sinh nhật hai mươi ba tuổi của Bùi Anh.

Đúng ngày này cô lại không có việc, buổi trưa bị Nhậm San San gọi đến cửa hàng, cùng nhau chúc mừng sinh nhật cho cô. Nhậm San San đặt một cái bánh ga-tô lớn, còn đặc biệt trang trí ở cửa hàng.

Bùi Anh cực kì cảm động, nhiều năm như vậy may mà cô vẫn có Nhậm San San ở bên cạnh giúp mình, cuộc sống không còn cô đơn nữa.

Hai nhân viên trong phòng làm việc hôm nay cũng khá là vui vẻ, không chỉ có thể ăn một bữa ăn ngon nê mà còn có thể quang minh chính đại cùng lười biếng, họ chỉ mong mỗi ngày đều là sinh nhật của Bùi Anh thôi.

“Sinh nhật vui vẻ!” Nhậm San San cắm nến vào bánh, đưa mắt về phía Bùi Anh, “Mau, ước đi, tốt nhất là đòi trụ một chút.”

Bùi Anh: “...”

Đòi trụ một chút là như thế nào hả!

Nhậm San San lại bày ra vẻ lão làng: “Cô xem cô cũng đến từng tuổi này rồi đó, chỉ có con muỗi mới cảm thấy hứng thú với thể xác cô thôi, cô còn không mau ước cái gì đòi trụ vào?”

“... Tôi không đói khát như cô nhé!” Bùi Anh chẳng còn sức đề nôn.

Nhậm San San khinh thường liếc mắt: “Nhưng mà hình như có ai đó vẫn còn cảm thấy hứng thú với thể xác của cô nha~”

Mặt Bùi Anh lúc xanh lúc đỏ, cô không muốn để ý đến Nhậm San San nữa, thổi tắt cây nến, trong lòng lại lặng lẽ nguyện cầu, “Hy vọng năm nay có thể gạt hái một tình yêu viên mãn.”

Nhậm San San mặt tươi phơi phới hỏi cô: “Cô ước gì thế? Sao vẻ mặt lại lằng lơ quá vậy?”

“... Cô soi gương đi, cô như vậy mới biết cái gì gọi là lằng lơ.”

Nhậm San San dứt khoát hừ một tiếng, đưa một hộp nhỏ xinh xắn tặng cho cô: “Này, cầm đi, mua quà sinh nhật cho cô đó.”

“Cảm ơn!” Mặc dù Bùi Anh ghét bỏ Nhậm San San nhưng chưa bao giờ cô ghét bỏ quà cáp. Cô vội vàng mở món quà kia ra, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: “Son môi hả.”

“Ừ, chọn riêng cho cô.” Nhậm San San cười cười trông có vẻ rợn người: “Biết tên gọi khác của kiểu son môi này là gì không? Cưa - trai - đẹp.”

Bùi Anh: “...”

Nhậm San San cười hi hi đựng cùi chỏ vào cô: “Tối nay cô muốn đi ăn cơm cùng Tống Nam Xuyên phải không? Tô cái này lên, đảm bảo sẽ bắt được anh ta.”

Bùi Anh đỏ mặt: “Cô có bị bệnh không đấy hả, ăn cơm thôi!”

“À ——” Nhậm San San kéo dài âm cuối, quan sát cô: “Đừng nói là cô không nghĩ đến, cầu độc thân như cô còn tiết tháo gì đâu.”

Bùi Anh: “...”

“Cô xem trên mạng đó, người ta toàn nói cô đã ngủ với anh ta rồi kia, cô không muốn ngủ với anh ta một lần thật hả, hoá ra lại phải chịu mắng oan à?” Cô đang nói giữa chừng lại vỗ lên vai Bùi Anh, nhiệt tình hát lớn: “Em gái, cô hãy kiên cường đi về phía trước đi!”*

*Một câu trong bài hát cùng tên của Harlem Yu.

Bùi Anh: “...”

Cô muốn lấy bánh ga-tô trên bàn trét đầy mặt người kia.

Vì hẹn Tổng Nam Xuyên sáu giờ tối nên Bùi Anh ngồi chơi ở cửa hàng đến hơn hai giờ đã vội vàng chạy tuốt về nhà.

Cô cần tắm, thay quần áo khác và còn trang điểm lại.

Lúc thoa son, cô hơi do dự, hay là dùng cây son Nhậm San San tặng mình.

Có thể cura trai thật à?

... Cô đang nghĩ gì vậy? Sao có thể nghĩ theo Nhậm San San kia chứ! Đây chỉ là một cây son bình thường thôi mà.

Sau khi Bùi Anh thuyết phục mình như vậy thì cẩn thận tô thỏi son lên môi. Cô soi gương nhìn màu sắc thử xem, đôi môi căng đầy dụ dỗ trên làn da trắng nõn khiến người ta chỉ hận không thể cắn vào nó một cái.

A, quả nhiên là bảo bối cura trai danh bất hư truyền.

... Không!

Bùi Anh cảm thấy lương tâm mình đang tiếp nhận tra hỏi.

Lúc cô chuẩn bị xong xuôi cũng đã gần đến sáu giờ tối, năm giờ năm mươi phút Tổng Nam Xuyên gọi điện thoại cho cô, nói đã đến dưới lầu nhà cô rồi.

Bùi Anh còn đang mặc quần áo đứng trước gương soi thử, chắc chắn tóc, váy, trang điểm tất cả đều OK, cô mới cầm túi xách xuống lầu. Máy con mèo hoang cô thường cho ăn không biết từ chỗ nào chui ra, bọn nó không đòi ăn mà chỉ đứng từ xa kêu lại như chào hỏi.

Bùi Anh tự động phiên dịch lời của chúng thành “Sinh nhật vui vẻ nhé” rồi tươi cười vẫy tay với bọn mèo: “Cảm ơn nha, chị sẽ cố gắng.”

Cô nói xong thì giẫm lên cánh hoa đầy đất chân vui sướng chạy đi.

Tổng Nam Xuyên vẫn giống như lần trước, đứng ở ngoài xe chờ cô, thấy Bùi Anh đi tới, môi anh bất giác lại nhếch lên: “Buổi chiều tốt lành.”

“Buổi chiều tốt lành.” Bùi Anh cười híp mắt chào anh.

Tổng Nam Xuyên xoay người mở cửa xe, mời cô lên. Sau khi xe chuyển bánh, Bùi Anh mới hỏi: “Buổi tối chúng ta ăn cơm ở đâu đây?”

“Twilight.” Tổng Nam Xuyên nói tên của phòng ăn.

Nhà hàng này cực kì nổi tiếng ở thành phố A, sau khi chạy tới cao ốc Hoa Hưng, Bùi Anh và Tổng Nam Xuyên đi thang máy lên tầng lầu hai mươi lăm, vừa bước ra ngoài đã có phục vụ cúi người hỏi thăm sức khỏe của bọn họ.

Người phục vụ cao cao cũng khá là đẹp trai, sau khi xác nhận thông tin đặt chỗ với Tổng Nam Xuyên, anh ta dẫn bọn họ lên phòng.

Trong phòng ăn trang hoàng lộng lẫy, tiếng nhạc ngân nga là ca khúc tiếng Pháp đầy sâu lắng, người phục vụ đi ngang qua bàn, khách cũng chỉ mỉm cười không nói.

Lúc đi đến ô cửa sổ sát đất, người phục vụ dừng lại. Tổng Nam Xuyên kéo ghế ra giúp Bùi Anh, mời cô ngồi xuống, sau đó mới đi tới ghế đối diện của mình.

Khung cảnh ở nơi này rất đẹp, vừa ngược mắt đã có thể nhìn thấy từng con sóng biếc dập dờn trên mặt biển. Trên bờ biển xa xa, có người tản bộ bầu bạn với gió biển, áo quần phong phanh bị gió cuốn phồng lên.

Phục vụ đưa thực đơn cho Bùi Anh, cô gọi món theo sự giới thiệu của người kia. Tổng Nam Xuyên cũng gọi giống cô cộng thêm một chai rượu chất, sau khi phục vụ đi, anh cười khẽ hỏi Bùi Anh: “Có thích nơi này không?”

“Thích, quanh đây đẹp thật.”

Tổng Nam Xuyên nói: “Không chỉ cảnh đẹp mà đồ ăn ở đây còn khá là ngon đấy, lát nữa em sẽ được thưởng thức.”

“Vâng, mặc dù tôi chưa eết tất cả các món ở nhà hàng Úc Thị nhưng lần nào cũng ngon miệng lắm ạ!”

Tổng Nam Xuyên cười nói: “Sau này anh thường xuyên đưa em đến ăn.”

Mặt Bùi Anh không phụ sự mong đợi của mọi người, nghe anh nói xong thì đỏ bừng cả mặt, còn chưa kịp bình tĩnh, Tổng Nam Xuyên lại nói tiếp một câu: “Thức ăn ngon phải chia sẻ với người mình thích thì sẽ càng ngon hơn.”

...

Anh... nói cô là người anh thích sao? Cách bày tỏ đến ngã Bùi Anh lúc không kịp đề phòng.

Tìm cô nhảy lên thành thịch đứng ngồi càng không yên, đúng lúc phục vụ đưa rượu tới, cô vội vàng uống một hớp để mình bình tâm lại.

Vì muốn bớt ngại ngùng, để cho mình tự nhiên một chút, Bùi Anh chủ động nói chuyện với Tống Nam Xuyên: “Thật ra không ai tin sinh nhật của tôi là ngày mùng một tháng tư đâu, trước kia lúc đi học tôi nói với bạn bè hôm nay là ngày sinh nhật mình, mọi người đều trả lời cá tháng tư vui vẻ.”

Tống Nam Xuyên cười khê: “Lúc đi học em hoà đồng lắm phải không? Không có bạn trai nào theo đuổi em sao?”

“À...” Cô cúi mắt suy nghĩ một lúc mới nhìn Tống Nam Xuyên: “Có thì cũng có, nhưng mà không đẹp trai lắm đâu.”

“Phi.” Đúng lúc Tống Nam Xuyên nhấp một ngụm rượu vang, anh phi cười thành tiếng.

Bùi Anh nói thêm: “Hon nữa đáng người của tôi khá cao, thật ra nhiều cậu con trai còn không cao bằng tôi nữa.”

“Đúng thật.” Tống Nam Xuyên tiếp tục cười khê.

“Cho nên sau đó có một đàn anh vừa cao vừa đẹp tỏ tình với tôi, tôi vui vẻ đồng ý ngay lập tức, kết quả là không quá hai ngày, tôi phát hiện ngoài tôi ra đàn anh đó còn có hai người bạn gái!” Bây giờ nhắc lại chuyện này Bùi Anh vẫn thấy đầy căm phẫn: “Đáng ghét nhất là gì anh biết không? Lúc tôi tìm anh ta nói rõ, anh ta còn thần nhiên thừa nhận anh ta có bạn gái khác, còn thoải mái nói với tôi là, anh ta cũng không ngăn tôi có bạn trai khác?”

Bùi Anh uống một hơi hết cả ly rượu chất như trút bầu tâm sự: “Lúc đó tôi đau khổ lắm kia, tôi nghĩ có phải tất cả đàn ông trên thế giới này đều như vậy hay không? Sau đó tôi không yêu gì nữa.”

Thật ra bây giờ nghĩ lại cô mới nhận ra là, mối tình chỉ hai ngày đã chết yểu như thế có thể xem là tình yêu được không đây?

Tống Nam Xuyên ngồi đối diện nhìn cô, trông mắt đen trong suốt ánh lên những tia sáng ấm vàng: “Trên đời này vẫn có người đàn ông cả đời chỉ chung tình với một người mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Chuyển ngữ: Hoa Hường Dương

Lòng Bùi Anh run rẩy, như thể có một hạt giống nhỏ xinh chôn giấu trong lòng nhiều năm lại chui từ lên từ đất.

Trong không gian tựa như có chút ưu tư vô hình đang lặng lẽ đảo quanh, cô im lặng đối mặt với Tống Nam Xuyên, nhiệt độ xung quanh lên cao chút từng chút một.

“Làm phiền hai vị, món khai vị của ngài, hầu sống đông lạnh kết hợp sốt sữa chua.” Một lần nữa, anh phục vụ lại kịp thời xuất hiện, bày món ăn mà họ gọi lên bàn.

“Cảm ơn.” Cuối cùng Bùi Anh cũng tránh thoát được tầm nhìn của Tống Nam Xuyên, nhìn về phía đĩa hầu.

Tống Nam Xuyên cũng không có chấp nói tiếp đề tài trước, anh tự nhiên nói chuyện khác với Bùi Anh.

Bữa ăn tối nay vô cùng vui vẻ, không chỉ có thức ăn cực ngon mà còn rất thỏa mãn dạ dày của Bùi Anh, ở cùng Tống Nam Xuyên lại vô cùng thoải mái, hơn nữa cô cảm thấy, đối mặt với Tống Nam Xuyên, khẩu vị của cô hình như còn tốt hơn trước aia.

Sau khi ăn xong, phục vụ giới thiệu món tráng miệng là kem.

“Thợ làm bánh ngọt của Twilight là Jonathan, một đầu bếp nổi tiếng nổi tiếng, đặc biệt là món bánh macaroon mà anh ta làm, ăn một lần có thể khiến người ta cả đời khó quên.” Tống Nam Xuyên nhìn Bùi Anh đang ăn kem đối diện, cười nói với cô.

“Vâng, macaroon của anh ấy rất nổi tiếng, là một trong những món tráng miệng kinh điển của Úc Thị.” Chi tiếc giá cả lại chẳng kinh điển một chút nào,, cô chỉ mới được ăn có hai lần mà thôi.

Tống Nam Xuyên nói: “Anh đặt bánh sinh nhật macaroon do Jonathan làm cho em đấy.”

“??!” Bùi Anh còn chưa hết kinh ngạc, phục vụ đã đưa bánh ga-tô tới, lịch sự chúc cô ngày sinh nhật vui vẻ.

“Sinh nhật vui vẻ.” Tổng Nam Xuyên ngồi dưới ánh đèn vàng, mỉm cười nhìn cô.

“Cảm... cảm ơn.” Bùi Anh ấp úng trả lời, cô phát hiện ra tối nay Tổng Nam Xuyên rất đẹp, đẹp đến mức cô không dám nhìn thẳng.

Cô lấy điện thoại ra, ngượng ngùng cười với Tổng Nam Xuyên: “Tôi có thể chụp một tấm ảnh được không? Nó rất đáng yêu.”

“Dĩ nhiên.”

Bùi Anh vui vẻ chụp vài tấm hình bánh macaroon rồi mới cầm một cái macaroon màu hồng đưa lên miệng cắn thử: “A, ngon quá, là vị ô mai! Vô hạnh nhân rất xốp giòn, lớp bên trong lại dẻo, còn cả ô mai đậm mùi sữa thơm! Bên trong còn có ô mai nhân mứt hoa quả!”

Ngon thật, ngon tới nỗi cô sắp bay lên rồi! Cô có thể tiếp tục ăn thêm chục cái nữa!

Tổng Nam Xuyên cười nói: “Cho nên người ta mới nói món bánh này mềm như ngực con gái không phải là danh hảo.”

Bùi Anh: “...”

Vừa rồi là câu đùa bậy đó à?

Cô ho khan một tiếng, đưa một cái macaroon cho Tổng Nam Xuyên: “Anh cũng nếm thử đi.”

Tổng Nam Xuyên từ từ cười nhận lấy.

Bùi Anh: “...”

Sao là lạ thế kia! Chẳng lẽ đàn ông nào cũng hạ lưu hết sao!

Sau khi Tổng Nam Xuyên ăn xong chiếc bánh macaroon mà Bùi Anh cho anh, anh cầm khăn giấy lau tay: “Em mới nói em thích ngọc nữ Julia hả?”

Bùi Anh gật đầu: “Đúng thế ạ, chị ấy rất đẹp, không giống với những nữ minh tinh bây giờ. Tôi thích chị ấy trong “Sunday” nhất, trong mỗi cảnh quay đều đẹp đến mức không thể bắt bẻ gì!”

Tổng Nam Xuyên nói: “Trong nhà anh có DVD phim “Sunday”, em có muốn đến xem không?”

“Thật không ạ? Anh có DVD của bộ phim này sao?” Bùi Anh kinh ngạc nhìn anh, bộ phim này đã cũ, trước kia cô thử lên internet tìm mua bản quay lại nhưng chất lượng lại không được như ý.

So với sự kinh ngạc của cô, Tổng Nam Xuyên cười hết sức dừng dừng: “Trong nhà anh có không ít DVD phim ảnh cũ kinh điển.”

Bùi Anh chợt ồ lên một tiếng, cô còn tưởng phái nam bây giờ trong nhà chỉ biết có phim đen, thì ra cũng có người giữ những phim ảnh cũ.

Thưởng thức của tổng tài đúng là cao nhã hơn người khác.

Sau khi quyết định như vậy, hai người rời khỏi phòng ăn, Tổng Nam Xuyên để tài xế lái thẳng về nhà mình.

Đến khi Bùi Anh đứng trước cửa căn nhà sang trọng mà Tổng Nam Xuyên mua ở thành phố A, cô mới nhận ra có chút gì không ổn.

Cô đến nhà Tổng Nam Xuyên? Còn là ban đêm nữa?

Sau khi ý thức được điều này, Bùi Anh chợt luống cuống tay chân. Tổng Nam Xuyên thấy cô đứng ngẩn người trước cửa mới lên tiếng hỏi: “Sao thế em? Khó chịu chỗ nào à?”

“Không, không có.” Bùi Anh lắc đầu, suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu cô lại là may mà lúc rời khỏi nhà ăn cô có thoa thêm son môi.

Căn nhà của Tổng Nam Xuyên trùng khớp với tưởng tượng của Bùi Anh về những ngôi nhà sang trọng, nội thất kiểu châu Âu và có cả sân thượng, bước vào trong, cô có cảm giác mình giống như một cô công chúa nhỏ.

Ghế salon phòng khách rất là to, bọc bằng da nên cực kì mềm mại, đối diện là một chiếc ti vi tinh thể lỏng cực lớn, gần như chiếm cả nửa vách tường.

Tổng Nam Xuyên tìm trong tủ DVD một lát mới thấy đĩa phim Sunday.

Sau khi DVD bắt đầu chạy, anh xoay người nhìn Bùi Anh ngồi trên ghế salon có vẻ mất tự nhiên, hỏi: “Em có ngại anh chỉnh chỉnh đèn phòng khách tối một chút được không?”

“Không, không ngại.” Sau khi Bùi Anh nói ra những lời này, cô mới phát hiện giọng của mình cứng ngắt.

Quá căng thẳng rồi! Đây là lần đầu tiên cô vào nhà một người đàn ông có một mình.

Sau khi Tống Nam Xuyên chinh ánh sáng tối lại thì đi đến ngồi xuống ngay bên cạnh Bùi Anh. Cảm giác ghế salon ở phần bên lõm xuống, cả người Bùi Anh đều căng cứng.

Nhận ra được cô đang quá căng thẳng, khoe môi Tống Nam Xuyên từ từ nhếch lên, anh cầm một cái macaroon mang về từ nhà hàng ban nãy đưa cho cô: “Muốn ăn một cái nữa không?”

“Được ạ, cảm ơn anh.” Bùi Anh nhận lấy macaroon anh đưa cắn thêm một miếng, vị ngọt dính từ kẽ răng thấm vào miệng, giúp tâm trí cô thoải mái hơn một chút.

Sau khi bộ phim bắt đầu chiếu, sự chú ý của hai người đều tập trung lên màn hình ti vi lớn.

Quả nhiên DVD không tầm thường chú nào, cho dù hình ảnh bị phóng to như vậy, nó vẫn vô cùng rõ nét. Hiệu quả âm thanh cũng rất tốt, mỗi một câu thoại như chạm thẳng vào đáy lòng người nghe.

Theo diễn biến của câu chuyện, Bùi Anh cũng dần bình tĩnh lại. “Sunday” là một câu chuyện vô cùng nhẹ nhàng, tình tiết bộ phim diễn ra rất chậm nhưng lại không khiến người xem nhàm chán, khúc dương cầm xuyên suốt từ đầu đến cuối mang lại một cảm giác đau lòng kì lạ.

Nhưng phim ảnh có nhẹ nhàng đến mấy cũng khó tránh khỏi mấy cảnh diễn thân mật.

Có một đoạn nam nữ chính trộm ném thử trái cấm, mặc dù phân đoạn đó đã vô cùng mờ nhạt, nhưng vẫn mờ ám khiến người xem phải mặt đỏ tim đập.

Bùi Anh như che giấu gì đó, cô lén lút dời ánh mắt đi, kết quả không cẩn thận lại chạm phải tầm mắt của Tống Nam Xuyên.

Trên màn hình, khúc dương cầm vẫn từ từ ngân nga, Bùi Anh nhìn ánh mắt của Tống Nam Xuyên, tim thỉnh thoảng.

Nốt ruồi lệ dưới khoe mắt của anh như ẩn như hiện dưới ánh sáng mờ ảo trong phòng khách, đôi mắt đó như thể có từ tính, một khi bị khóa lại, con người ta không cách nào thoát ra.

Tim đập càng lúc càng nhanh, ngay cả hít thở cô cũng không làm được.

Tống Nam Xuyên nghiêng người đến gần, từ từ hôn lên môi cô.

Trong đầu Bùi Anh phút chốc như pháo hoa nổ rộ, không thể suy nghĩ được bất cứ điều gì, chỉ có cảm giác mềm mại ở trên môi là vô cùng chân thật.

Nụ hôn này càng lúc càng sâu, đầu lưỡi của Tống Nam Xuyên không biết từ lúc nào đã bắt đầu dây dưa. Cả người anh dường như đều dính sát vào cô, tay phải nhẹ nhàng vén váy cô lên, trượt dọc theo chân.

Đầu ngón tay tiếp xúc với da thịt như những đốm lửa nhỏ cháy lan giữa cánh đồng, không thể nào cứu vãn.

Bùi Anh cảm thấy cả người mình cũng sắp thiêu cháy rồi.

“Anh Anh...” Cuối cùng Tống Nam Xuyên cũng buông môi Bùi Anh ra, hôn lên cổ cô. Tiếng hít thở nặng nề, còn cả những câu từ tràn đầy tình cảm. Hai tiếng Anh Anh như một câu thần chú, từng bước xâm chiếm lý trí và sự dè dặt cuối cùng của Bùi Anh.

Váy cô đã bị vén tới thắt lưng, vị trí nào đó trên người đàn ông cũng bắt đầu rục rịch. Tống Nam Xuyên cắn lên môi cô một cái, trong giọng nói tràn ngập vẻ ma mị khó nói thành lời: “Anh Anh, hình như anh còn chưa tặng quà sinh nhật cho em, anh tặng chính mình cho em có được không..”

Bùi Anh đã bị anh làm mất hồn từ lâu, bây giờ nghe anh hỏi “có được không”, cô cũng đồng ý theo bản năng của mình.

Trong giây phút Tống Nam Xuyên nghe được câu trả lời của cô, anh hôn thật sâu lên môi cô lần nữa, Bùi Anh không chịu nổi nghẹn ngào hai tiếng, bị ngọn lửa tên Tống Nam Xuyên thiêu mình cháy trụi.

Sáng sớm hôm sau, Bùi Anh tỉnh dậy trước.

Địa điểm là trên giường của Tống Nam Xuyên.

Hoàn cảnh xa lạ khiến cô bối rối hai giây, một khắc sau cô thấy một người đàn ông anh tuấn đang ngủ say bên cạnh.

Ký ức điên cuồng đêm qua như thủy triều trào về phía cô, bọn họ từ ghế salon đến giường lớn trong phòng ngủ... Hình ảnh xấu hổ đó khiến cô bùng nổ mặt.

Đây là lần đầu tiên Bùi Anh trải qua chuyện thế này, nhất thời cô chẳng biết làm sao, càng không biết nên đối mặt với Tống Nam Xuyên thế nào, cô chỉ muốn thoát khỏi hiện trường nhanh nhanh một chút.

Không để ý tới cơ thể vẫn còn đang đau nhức, Bùi Anh rón rén đứng lên, nhìn quanh một vòng lại không thấy quần áo của mình đâu.

... Trời ơi, bị cời ở phòng khách!

Mặt Bùi Anh lại lần nữa đỏ bừng, cô quán tạm một chiếc khăn lên người rồi đi tới phòng khách. Váy, vớ của cô còn có... đồ lót cũng ở trên đất, ừ, của Tổng Nam Xuyên cũng ở đây...

Cô gần như đã nhắm mắt để mò tìm quần áo, mặc vội vàng vào người. Vớ cũng không mang, cô nhét vớ vào luôn trong túi xách.

Sau khi thu dọn xong, cô lén lút bỏ trốn chẳng khác gì ăn trộm.

Tối qua Tổng Nam Xuyên được thỏa mãn nên đã ngủ rất ngon, lúc anh tỉnh lại là hơn mười giờ sáng. Sau khi mở mắt ra không nhìn thấy người mình muốn thấy, anh khẽ nhủ mảy.

“Anh Anh?” Anh ngồi dậy, nhìn xung quanh một lần vẫn không thấy bóng dáng Bùi Anh đâu.

Anh tìm một chiếc áo sơ mi và một cái quần trong tủ quần áo ra, tùy tiện khoác lên người, sau đó đi xuống lầu.

Tất cả áo quần của Bùi Anh đều không thấy ở đây, bao gồm cả đôi giày cao gót để ngoài cửa.

Chân mày Tổng Nam Xuyên càng nhíu chặt lại hơn, anh tìm điện thoại di động của mình gọi cho Bùi Anh.

Không ai bắt máy.

Anh không từ bỏ ý định gọi lại thêm lần nữa, vẫn không ai nghe.

Tổng Nam Xuyên giận đến mức muốn ném luôn điện thoại.

Cô gái này có ý gì thế hả? Sáng sớm đã không thấy người, điện thoại cũng không nhận, cô muốn xem như chuyện tối qua chưa từng xảy ra đấy à?

Anh kiềm chế lửa giận trong lòng tiếp tục gọi điện thoại cho Bùi Anh.

Lúc Bùi Anh tắm xong đi từ phòng tắm ra, Tổng Nam Xuyên đã gọi chín cuộc gọi cho cô.

Nhìn chín cuộc gọi nhỡ trên màn hình, Bùi Anh sợ hết hồn. Cô còn chưa biết xử lý thế nào thì cuộc gọi thứ mười của Tổng Nam Xuyên lại tới.

Bùi Anh không dám kéo dài nữa, cô hít một hơi, dừng cảm đứng lên nghe điện thoại: “Tổng...”

“Bùi Tú Quyên em có ý gì hả? Ăn sạch không chưa cái gì thì muốn phui mông bỏ đi sao?”

Bùi Anh: “...”

Cô tạm bỏ qua cách nói chuyện của anh lúc này, hỏi ngay vấn đề mà mình để ý nhất: “Sao anh biết tên thật của tôi là Bùi Tú Quyên?”

“Điều này quan trọng lắm à? Thông tin của em lên mạng tìm bừa cái gì mà chẳng có!” Giọng Tổng Nam Xuyên trở nên nóng nảy hiếm thấy, “Bây giờ anh đang hỏi em, em không nói tiếng nào mà bỏ đi là ý gì đây? Còn nữa tại sao lại không nhận điện thoại của anh?”

“Ban nãy em đang tắm, không nghe được...”

Biết cô không có ý lừa điện thoại của mình, tâm trạng của Tổng Nam Xuyên mới khá hơn một chút, giọng nói cũng dịu lại: “Vậy tại sao em phải đi?”

Bùi Anh không biết nói làm sao: “Em... không đi, ở lại rất khó xử...”

Đầu dây bên kia Tổng Nam Xuyên trầm mặc mấy giây mới nhẹ giọng bật cười.

Bùi Anh bị anh cười như vậy thì lại đỏ mặt hơn, Tổng Nam Xuyên nói tiếp: “Có gì mà khó xử, quen là tốt rồi.”

Bùi Anh: “...”

“Cơ thể em sao rồi, có khó chịu chỗ nào không?”

“... Vừa mới tắm, đỡ hơn nhiều rồi.” Giọng nói Bùi Anh thấp đến mức không thể thấp được hơn.

Khoe miệng Tổng Nam Xuyên lơ đãng nhếch lên cười: “Hôm nay em có bận gì không?”

“Buổi chiều phải tiếp tục chụp quảng cáo.”

“Ừ, vậy buổi sáng em nghỉ ngơi cho khỏe, buổi chiều khi nào em xong việc? Anh qua đón em.”

“Hả?” Bùi Anh còn chưa chuẩn bị tâm lý để gặp anh, nhưng tránh né mãi chỉ làm mọi chuyện càng thêm tệ, “Bây giờ em cũng chưa biết được, có thể

khoảng sáu bảy giờ đi, đến lúc đó em gọi điện thoại cho anh.”

“Được.” Trước khi cô cúp máy Tống Nam Xuyên nói qua điện thoại: “Anh yêu em.”

Bùi Anh: “...”

Cô luống cuống tay chân cúp điện thoại.

Tống Nam Xuyên thấy cuộc gọi đột nhiên bị cúp thì bất giác bật cười, sao cô ấy lại trong sáng đến vậy? Rõ ràng tối qua cũng nhiệt tình lắm mà.

Bùi Anh sấy khô tóc, ngủ thêm một giấc, ban đầu cô đặt đồng hồ báo thức lúc một giờ rưỡi, kết quả chưa đến mười hai giờ, điện thoại của Trần Thắng đã đánh thức cô.

Vốn tưởng rằng anh có công việc mới cho mình, kết quả bất mấy cô mới phát hiện ra, mọi chuyện hoàn toàn không phải vậy.

“Tiểu Bùi, lên mạng chưa? Chuyện em và Tống Nam Xuyên lại ra tập thứ hai rồi.”

Bùi Anh: “...”

Cô lên mạng xem thử, quả nhiên đã có cập nhật tập thứ hai.

“Kinh động bất ngờ! Chạng vạng tối hôm qua Bùi Anh được Tống Nam Xuyên đến đón, sau khi đi trắng đêm không về!”

Chó săn theo dõi bọn họ lần này không cùng nhóm lần trước, có lẽ vì đã rút được kinh nghiệm từ tiền bối, họ theo dõi khiêm tốn hơn.

Lần này chó săn chỉ mai phục ở cửa nhà Bùi Anh, sau khi chụp hình Tống Nam Xuyên đến đón cô họ không đuổi theo xe mà tiếp tục chờ đợi ở chỗ của Bùi Anh.

“Mặc dù chúng tôi không biết hai người họ đi đâu nhưng sáng hôm sau Bùi Anh mới trở về nhà mình.”

Ở trên là trích nguyên văn lời bài báo, phía dưới còn kèm một tấm hình khá rõ.

Bùi Anh cảm thấy paparazi bây giờ cũng quá dễ làm rồi, có vậy mà cũng nặn ra được một bài báo? Cũng may mà các bạn trên mạng vẫn sáng suốt hơn nhiều.

Lúc Tống Nam Xuyên đến công ty, anh cũng nghe Tiểu Trương nói chuyện này đầu tiên.

Anh nhủ mày khó cuội, mấy tên chó săn này giống như ruồi ấy nhì, đánh không chết đuổi cũng không đi, cả ngày vây quanh người ta vo ve không dứt.

Anh suy nghĩ một lúc mới dặn dò Tiểu Trương: “Cậu đi nói với nhân viên truyền thông của Hoàn vũ giúp tôi thông báo một tin, nói tôi và Bùi Anh đang yêu nhau.”

Tiểu Trương không đi làm ngay mà tiếp tục hỏi: “Làm như vậy có được không?”

Tống Nam Xuyên nói: “Để họ viết linh tinh không bằng tự tôi nói, hơn nữa tôi không muốn sau này mỗi lần gặp mặt Bùi Anh đều phải lén lút lút.”

“Vâng, tôi biết rồi, chuyện này có cần phải báo cho cô Bùi Anh không?”

Tống Nam Xuyên suy nghĩ một chút, bây giờ Bùi Anh vẫn còn đang ngủ, anh không muốn đánh thức cô, nếu có thể, thậm chí anh hy vọng vĩnh viễn cô đừng đọc được những lời đồn vô căn cứ trên mạng.

“Tôi sẽ nói với cô ấy sau, cậu đi làm trước đi.”

“Vâng.”

Lúc Tiểu Trương đi liên lạc với Hoàn Vũ, Bùi Anh còn ngồi trước máy vi tính load Weibo.

Thật ra trong lòng cô cũng có hơi buồn bực, bản thân không có nhiều thành công, vậy tại sao paparazi cứ bám chặt cô không chịu thả? Chẳng lẽ Tống Nam Xuyên là cây to gió lớn sao? Hay bây giờ những nghệ sĩ khác không đưa tin được nữa?

Cô suy nghĩ một chút, từ đầu trang xuất hiện tin mới.

Công ty điện ảnh Hoàn Vũ (V): Xin chào mọi người, hôm nay tôi muốn tuyên bố với mọi người một tin vui. Đại cổ đông của Hoàn Vũ ngài Tống Nam Xuyên ngỏ lời, anh ấy đang qua lại với cô Bùi Anh, cảm ơn mọi người quan tâm và chúc phúc. :)

Bùi Anh ngẩn người, Tống Nam Xuyên công khai thừa nhận quan hệ của bọn họ?

Mặc dù trạng thái mới đăng lên mấy phút, nhưng đã có mấy trăm bình luận. Bùi Anh mở ra xem một chút, quả nhiên phần lớn không phải là lời tốt đẹp.

“Còn yêu nhau, loại đại thiếu gia này có thể thật lòng sao. :)”

“Thương gia giàu có bây giờ vẫn thích chơi nữ minh tinh ấy nhỉ? Bùi Anh thì quá xinh đẹp, vóc người hoàn mỹ, chỉ là sau khi ngủ chán sẽ bị bỏ rơi thôi ~”

“Không nói gì đâu, tôi chỉ muốn nói một câu thôi mà, tổng giám đốc Tống may mắn quá (mỉm cười)”

“Tống Nam Xuyên không giống nhà giàu mới nổi! Nhà họ Tống sao có thể đồng ý cho một nữ minh tinh vào cửa, chơi xong vẫn phải cưới một thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối thôi!”

Bùi Anh xem được một nửa thì tắt Weibo.

Mặc dù trước kia mọi người ngưỡng mộ cô rất nhiều, cô cũng không để trong lòng là bao, nhưng lần này bọn họ nói tới chuyện liên quan đến Tống gia, cô lại rất bận lòng.

Đúng vậy, Tống gia có đồng ý cho anh cưới một nữ minh tinh không? Nếu như cô là nữ minh tinh cực kì nổi tiếng thậm chí là ảnh hậu, quan niệm của bọn họ sẽ thay đổi được sao?

Cô nằm lên chần, không muốn suy nghĩ những chuyện này thêm nữa.

Cầm điện thoại di động lên, cô do dự một lúc lâu, rồi không nhịn được gọi điện thoại cho Tống Nam Xuyên. Rất nhanh đã có người nhận máy, giọng nói của Tống Nam Xuyên vang lên từ trong điện thoại: “Anh Anh, sao em lại gọi tới? Không phải em bảo em ngủ à?”

“A...” Anh vừa gọi Anh Anh cô đã nghĩ tới một số hình ảnh nóng bỏng của tối qua, “Tổng giám đốc Trần vừa mới gọi điện cho em nói chúng ta lại lên đầu trang rồi.”

Ánh mắt Tống Nam Xuyên trầm lại, tên Trần Thắng này sao nhiều chuyện vậy chứ?

Anh không nói gì, Bùi Anh tiếp tục nói: “Ừ... Em mới thấy nhân viên truyền thông của Hoàn Vũ lên tiếng giải thích, anh ngò lòi nói chúng ta đang qua lại.”

Tống Nam Xuyên đáp lại: “Chuyện này anh vốn định nói lại với em sau, dù sao chúng ta ở bên nhau cũng đúng là sự thật, anh cũng muốn trốn tránh. “ Anh nói tới đây thì dừng lại, có vẻ không chắc chắn hỏi cô, “Em không muốn công khai sao?”

“Không phải đâu, em chỉ là một minh tinh nhỏ, danh tiếng không lớn như anh.” Bùi Anh meo meo.

Nghe được câu trả lời mình muốn, Tống Nam Xuyên thở phào nhẹ nhõm, anh khẽ cười nói: “Em nên nhìn xa một chút.”

Bùi Anh cười theo hai tiếng, nói với anh: “Trên mạng người ta nói anh không thật tâm với em, nói anh chơi chán sẽ bỏ rơi em.”

Tống Nam Xuyên chăm chú hỏi cô: “Em tin bọn họ hay tin anh?”

Bùi Anh trầm mặc một chút, cười nói: “Tin anh.”

Tống Nam Xuyên nhếch môi nói với cô: “Nếu tỉnh ngủ rồi thì đi ăn chút gì rồi ngủ tiếp.”

“Vâng, vậy em cúp máy.”

“Buổi chiều nhớ gọi điện thoại cho anh, anh đi đón em.”

“Được.” Cô dừng một chút, một giây trước khi cúp máy nói thật nhanh với anh, “Em cũng yêu anh!”

A a a xấu hổ quá! Bùi Anh vút điện thoại vui đầu vào trong gối.

Còn Tống Nam Xuyên bên kia vui vẻ đến mức hận không thể lập tức kéo cô tới rồi ôm hôn một cái.

Bùi Anh xấu hổ một hồi, sau đó đứng lên đi ăn trưa theo lời dặn của Tống Nam Xuyên. Nhà không có thứ gì, cô không muốn ăn đồ xào nên đi xuống làm một chén mì nhỏ.

Vừa nấu xong mì, điện thoại lại reo. Cô chán nản để đĩa xuống, cầm điện thoại lên xem.

Mẹ?

Cô khẽ nhấp khóa miệng, đứng lên nghe điện thoại: “Mẹ, có chuyện gì không ạ?”

“Tú Quyên à, mẹ mới nghe em trai con nói, con với tổng giám đốc nào đó yêu nhau, có thật không hả con?”

Mất Bùi Anh giật giật, nếu cô và Tống Nam Xuyên yêu nhau thật, chuyện này cũng không thể gạt người nhà, cô thừa nhận: “Chúng con đang yêu nhau.”

“Hả, có thật không! Vậy thì tốt quá!” Mẹ Bùi vui vẻ nói, cách điện thoại Bùi Anh cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ mặt mày hớn hờ của bà, “Mẹ nghe em trai con nói, tổng giám đốc đó rất giàu, đầu tư tận hai tỷ, nếu con ở cùng một chỗ với cậu ta thật, vậy chúng ta cũng được thom lây rồi!”

Bùi Anh nhúm mày không vui: “Mẹ, người ta có tiền là chuyện của người ta, có liên quan gì đến chúng ta đâu?”

“Sao lại không liên quan? Nếu con gả cho cậu ta, vậy cậu ta là anh rể của Tu Nhiên, chẳng lẽ không chăm sóc cho Tu Nhiên nhà chúng ta sao? Sau này Tu Nhiên tốt nghiệp đại học, tìm việc làm, còn kết hôn mua nhà...”

“Mẹ!” Bùi Anh không đợi bà nói xong đã cắt ngang lời bà, “Con nói lại lần nữa, tiền của anh ấy là của anh ấy, mẹ đừng tìm cách lấy tiền người ta!”

Mẹ Bùi nghe cô nói vậy thì có vẻ mất hứng nữa: “Con nói thế là sao? Sao lại nói tìm cách lấy tiền của cậu ta? Cậu ta cưới con gái mẹ, không thể giúp đỡ gia đình ta một chút sao? Dù gì con cũng là do mẹ và cha con vất vả nuôi lớn.”

Bùi Anh hít một hơi, nói với mẹ ở đầu dây bên kia: “Con là do ba mẹ nuôi lớn, con sẽ cố gắng hoàn thành nghĩa vụ phụng dưỡng hai người, nhưng Tống Nam Xuyên không nợ gì ba mẹ, mẹ đừng nghĩ đến tiền của anh ấy.”

“Con...”

“Mẹ hy vọng em trai con sau này có thể không lao động mà vẫn có nhiều tiền sao, mẹ bảo nó đi tìm phú bà đi! Với nhan sắc của nó chắc sẽ có rất nhiều phú bà bằng lòng bao nuôi nó!” Bùi Anh nói một hơi rồi cúp máy thẳng.

Để tránh mẹ gọi lại, cô còn khóa cả máy.

Bây giờ cô chả muốn ăn gì, ngã lên giường mệt mỏi thờ dài.

Ban nãy cô nói như vậy nhất định mẹ sẽ giận lắm đây, nhưng bình thường họ đòi tiền của cô thì cô còn chịu được, còn muốn động đến Tống Nam Xuyên...

Cô đưa tay che mắt.

Anh không nợ gì họ cả...

Lúc làm việc buổi chiều, Bùi Anh lại khôi phục tinh thần hăng hái như trước kia. Cô không muốn mang cảm xúc cá nhân vào công việc, hơn nữa công việc của cô cần rất nhiều người phối hợp mới có thể hoàn thành, một mình cô không tốt sẽ kéo chân mọi người, như vậy rất có lỗi với những nhân viên đã làm việc chăm chỉ.

Mặc dù quảng cáo giày cao gót chỉ quay ở trên đài, nhưng các bước trang điểm cũng không thể giảm bớt. Sau khi Bùi Anh thay váy bên quảng cáo cung cấp, cô ngồi trước gương trang điểm.

Thợ trang điểm giúp cô đánh phấn, ánh mắt vô thức lướt đến cổ của cô.

Chỗ đó có thể thấy rõ mấy vết hằn.

Thợ trang điểm là một cô gái trẻ, vừa nhìn đã đỏ mặt tức thì, Bùi Anh thấy biểu cảm khác thường của cô, lên tiếng hỏi: “Sao vậy?”

“A... cô chị...”

Thợ trang điểm muốn nói lại thôi, Bùi Anh nhìn cổ mình qua gương, mặt cô còn đỏ hơn thợ trang điểm: “Cái này có thể che kín không...?”

“Có thể, có thể.” Thợ trang điểm nghĩ đến lời đồn trên mạng liên quan tới cô và Tống Nam Xuyên, trong đầu lại tái hiện cảnh tượng bọn họ đại chiến ba trăm hiệp.

Chuyên viên ánh sáng đi qua thấy các cô kỳ lạ thì tự mình lắc đầu: “Sao hai người lại đỏ mặt như vậy? Giống như tôm chín ấy.”

Bỏ đi khúc nhạc đệm mở đầu, chụp quảng cáo tiến hành rất thuận lợi. Bùi Anh hoàn thành công việc lúc sáu giờ chiều, cô gọi trước cho Tống Nam Xuyên, sau đó thay đồ của mình, trang điểm lại lần nữa.

Lúc lau son môi, cô chỉ dùng một cây son Nhậm San San đưa cho.

Làm xong những thứ này, đúng lúc Tống Nam Xuyên cũng vừa đến dưới lầu, Bùi Anh đi xuống thấy xe anh đậu ở ngay trước cửa.

Thấy cô đi từ trên lầu xuống, Tống Nam Xuyên hạ kính xe, vẫy tay cười với cô.

Lúc Bùi Anh nhìn thấy anh, trong đầu lại tự động xuất hiện dáng vẻ của anh tối hôm qua, anh gọi tên cô, anh thở dốc, còn cả ngón tay anh như lửa đốt trên người...

Dừng! Không thể nhớ lại nữa, cô không muốn vừa xấu hổ lúng túng vừa muốn chạy trốn đâu.

Nhắm mắt ngồi lên xe, Bùi Anh vẫn không dám nhìn thẳng Tống Nam Xuyên.

Tống Nam Xuyên cố ý đưa đầu tới, nhìn cô nói: “Sao không nhìn anh?”

Bùi Anh quay đầu đi, nín thở nói: “Không muốn nhìn.”

Tống Nam Xuyên ngượng chân mày: “Nếu em không quay lại nhìn anh, anh sẽ hôn em đấy.”

Bùi Anh hoảng hốt quay đầu lại theo bản năng, còn chưa kịp nói một chữ, miệng đã bị Tống Nam Xuyên chặn lại.

Tiếng tim đập thình thịch như tràn ngập cả xe, Bùi Anh bị Tống Nam Xuyên siết chặt vào lồng ngực, cô chỉ có thể bắt lực đập anh hai cái: “A a.”

Buông ra! Chưa nói gì đã hôn là tạt xấu gì thế! Tài xế còn ngồi trước mặt đấy!

Sau khi Tống Nam Xuyên hôn thỏa thích mới chịu buông cô ra, liếm liếm môi mình như nòn chưa thỏa mãn: “Môi son của em không tệ.”

“... Cái này không phải môi son mà là son môi.”

Rõ ràng Tống Nam Xuyên không hiểu môi son khác son môi chỗ nào, dù sao anh nhìn thấy ngon miệng là được.

Anh thả lại dây an toàn, nhìn Bùi Anh cười cười: “Bây giờ đã khá hơn chút nào chưa? Nếu nói chuyện còn cảm thấy lúng túng thì anh có thể làm một lần nữa.”

“... Không cần, cảm ơn.” Bùi Anh vội vàng từ chối ý tốt của anh, “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Tống Nam Xuyên nói: “Nhà anh.” Anh vừa nói vừa đưa mắt nhìn Bùi Anh có gì đó mập mờ, “Trong nhà anh còn rất nhiều DVD có thể xem.”

Bùi Anh: “...”

Cuối cùng cô cũng hiểu cái gì gọi là một bước sa chân hận thành muôn thuở.

Nhà Tống Nam Xuyên vẫn giống như hôm qua, cũng không có người giúp việc, Bùi Anh tò mò nói: “Bình thường ai dọn dẹp nhà vậy?”

“Người của công ty vệ sinh sẽ đến quét dọn định kỳ, anh không thích có người ở lại trong nhà.”

Bùi Anh gạt đầu, lại hỏi: “Vậy tối nay chúng ta ăn gì?”

“Anh đã đặt bữa ở nhà hàng, lát nữa họ sẽ đưa tới ngay.” Tống Nam Xuyên vừa nói vừa đi tới trước ngăn tủ đựng DVD: “Tối xem thử nào, tối nay muốn xem cái gì?”

Bùi Anh: “...”

Có thể lựa chọn không xem sao?

Nhưng cô vẫn đi tới, tò mò đánh giá tủ của anh: “Nhiều phim của ngọc nữ Julia như vậy, anh rất thích cô ấy sao?”

Tống Nam Xuyên gạt đầu cười nói: “Ừ, chân cô ấy rất dài rất đẹp.”

Bùi Anh: “...”

Đợi một chút, con người Tống Nam Xuyên có vấn đề gì thế? Tại sao sau khi đã làm chuyện tối qua, anh lại như được giải trừ phong ấn vậy, cả người đều rục rịch?

“Nhưng mà anh vẫn thích chân em nhất.” Tống Nam Xuyên vừa nói, tay đã sờ đi lên. Bùi Anh giống như bị điện giật, lui về sau một bước: “Anh làm gì thế?”

Tống Nam Xuyên khẽ mỉm cười: “Làm.”

Bùi Anh: “...”

Cô còn chưa đòi trụ thẳng thùng đến vậy đâu. Vừa định thần lại, trước mắt đã trời đất quay cuồng, chớp mắt một cái đã bị Tống Nam Xuyên đặt ở trên giường.

Không nói lời rồi hôn cô cuồng nhiệt, Tống Nam Xuyên dùng đầu lưỡi cạy hàm răng cô ra, xông vào. Kỹ thuật hôn của anh quá mức cao siêu, Bùi Anh bất giác bị anh chuyển hướng đến choáng váng mặt mày, hai tay vô thức vòng qua cổ anh.

Ngay lúc hai người hôn nhau đến mức khó tách rời được nữa, chuông cửa không đúng lúc vang lên: “Chào anh Tống, chúng tôi đưa com đến.”

Tổng Nam Xuyên không chịu buông Bùi Anh ra, hôn cô cái nữa mới xoay người đi mở cửa.

Bùi Anh cũng nhân lúc này từ bình tĩnh lại, vừa rồi nguy hiểm thật, thiếu chút nữa lại bị ăn sạch mất!

Cô sửa lại quần áo trên người mình một chút, thấy Tổng Nam Xuyên bày đồ ăn lên bàn, cô bữu môi đi tới bàn ngồi xuống.

“Làm gì mà nhìn anh như vậy?” Tổng Nam Xuyên đặt món cuối cùng lên trên, cười cười với cô.

Bùi Anh ngẩng cằm nhìn anh: “Kỹ thuật hôn của anh tốt như vậy, chắc đã giao lưu với nhiều bạn gái lắm hả?”

Động tác của Tổng Nam Xuyên hơi dừng một chút, hai tay chống trên bàn nhìn lại cô: “Lúc đi học ở nước ngoài anh có quen bạn gái, nhưng bọn anh không thường xuyên hôn nhau, chỉ tại anh tự biết mà thôi.”

“...”

Đến cái máng Bùi Anh cũng không có để nổi ra, Tổng Nam Xuyên lại cúi người xuống, nhìn thẳng vào cô, giọng nói mập mờ: “Nhưng những chuyện như tối qua anh chỉ làm với một mình em thôi.”

Anh nhắc tới chuyện tối qua làm Bùi Anh đỏ mặt, Tổng Nam Xuyên thấy cô cúi đầu mãi thì khẽ cười ghé sát vào tai cô: “Em trẻ như vậy, nhất định đây là nụ hôn đầu ấy nhỉ?”

Bùi Anh: “...”

“Anh quan tâm làm gì!” Bùi Anh đẩy anh ra, cầm đũa lên cầm đầu ăn cơm.

Tổng Nam Xuyên cũng không đùa cô nữa, chỉ vỗ nhẹ lên tay cô, nói: “Trước khi ăn cơm cũng không biết rửa tay trước nữa à?”

Bùi Anh: “...”

Cô tức giận để đũa xuống đi rửa tay.

Lúc ăn cơm, Tổng Nam Xuyên gấp cho Bùi Anh không ít thức ăn, như kiểu sợ cô chưa ăn no. May mà cô không ăn kiêng nếu không chắc lại cãi nhau với anh về vấn đề này.

Tổng Nam Xuyên thấy trong chén Bùi Anh không bỏ thêm được nữa mới bắt đầu gấp thức ăn cho mình: “Hôm nay em không vui sao?”

Anh vô tình hỏi một câu.

Bùi Anh ngẩn người, cô vẫn cho là mình đã che giấu giỏi lắm, không ngờ Tổng Nam Xuyên lại nhạy bén như vậy.

Cô chọc cơm trắng trong chén, gật đầu nói: “Hôm nay em cãi nhau với mẹ một chút.”

“Tại sao?”

Bùi Anh cắn khước môi: “Ba mẹ em hơi trọng nam khinh nữ, họ rất cưng em trai nhưng lại không thương em. Bây giờ em làm việc, em trai còn đang đi học, em phụ cấp mua đồ dùng trong nhà cũng không nói làm gì, nhưng hôm nay họ thấy tin tức, biết anh và em yêu nhau...”

Câu tiếp theo cho dù cô không nói Tổng Nam Xuyên cũng có thể đoán được phần nào. Anh đưa tay lên xoa xoa tóc cô an ủi: “Không sao, họ không thương em còn có anh thương em.”

Một câu nói đã làm tâm tư thiếu nữ của Bùi Anh nổ tung.

Cô ngược nhìn Tổng Nam Xuyên, ánh mắt như một con thỏ nhỏ vừa thanh khiết vừa vô tội: “Em không thích họ nghĩ tới chuyện lừa tiền của anh...”

Cảm giác này thật sự rất tệ, cô thích Tổng Nam Xuyên là thật, trong đời cô, cho đến bây giờ Tổng Nam Xuyên là người đối với cô tốt nhất.

Cô không hy vọng cha mẹ mình nhìn anh với ánh nhìn thật mờ.

Tổng Nam Xuyên cười nói: “Tiền của anh dễ lừa đến vậy sao? Họ có phải là em đâu.” Anh vừa nói vừa đưa tay nheo mặt cô, “Được rồi, ăn cơm, em đừng nhìn anh vậy nữa, anh lại hôn em đấy.”

“...” Bùi Anh sợ anh làm thật nên vội vàng cầm cúi đầu ăn cơm.

Sau khi ăn cơm xong họ không cần rửa chén, Tổng Nam Xuyên gọi nhân viên nhà hàng đến lấy khay về.

Anh lại chỉnh đèn phòng khách tối lại, lấy một chiếc DVD trong ngăn kéo ra xem.

Quả nhiên vẫn là của ngọc nữ Julia.

Lần này ánh mắt của Bùi Anh vô thức liếc trên đùi Julia một lượt, quả là vừa dài vừa đẹp... Cặp chân dài của Julia vốn rất nổi tiếng mà.

Bộ phim đầu tiên của cô ấy hầu hết đều là những mảnh tình trong sáng như trong bộ Sunday, không có tiết tấu nhanh của đô thị hiện đại, giống như nước suối róc rách từ từ chảy vào lòng sông.

Không biết từ lúc nào Tống Nam Xuyên lại dính sát vào bên người của cô, hôn lên môi cô. Dưới bầu không khí này, con người ta sẽ trở nên vô cùng cảm tính, đặc biệt là khi người mình thích đang ngồi bên cạnh mình.

Đến lúc anh buông người hôn lên xương quai xanh của cô, Bùi Anh mới phát hiện mình đã nằm trên ghế salon.

Chuyện đêm qua khiến lòng cô có phần hơi cảnh giác, cô giữ Tống Nam Xuyên đang gây chuyện khắp nơi trên cơ thể mình lại, nhẹ giọng nói: “Tối qua mới làm, hôm nay không muốn...”

Mặc dù không biết nói làm sao nhưng cô không thể không nói được! Lỡ như Tống Nam Xuyên lại giờ thương ra trận thì làm thế nào!

Tống Nam Xuyên hôn lên khóe mắt cô một cái, thấp giọng nỉ non: “Ừ, anh không làm.”

Vẫn ma sát.

Bùi Anh không hiểu được lời ngầm không có của anh, dù sao nhìn thì cũng yên tâm. Tống Nam Xuyên lại hôn cô một hồi mới ghé vào tai cô hỏi: “Còn đau không?”

“... Vâng, tốt hơn nhiều...”

“Xin lỗi, tối qua anh nên kiềm chế một chút.”

“A...” Bùi Anh quay đầu sang chỗ khác không nhìn anh, “Thật ra sau khi em nói đau anh cũng kiềm chế một chút rồi...”

Tống Nam Xuyên cười nhẹ, rời khỏi người cô: “Anh đi tắm.”

Bùi Anh nhìn theo bóng lưng anh, cô biết nhất định anh vào phòng tắm để giải tỏa cho mình...

Cô lấy điện thoại từ túi xách ra gửi một tin nhắn cho Nhậm San San.

“San San, bây giờ tôi tin lời cô rồi, không sợ lưu manh có văn hóa, chỉ sợ tên háo sắc có kiên nhẫn. QAQ”

Quả nhiên trên đời này không có người đàn ông nào là chính nhân quân tử.

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Chuyển ngữ: Năm lùn

Nhậm San San nhìn tin nhắn mà Bùi Anh gửi tới, cô khẽ nhú lông mày.

Nửa đêm rồi mà cô ấy còn gửi cho mình tin nhắn này làm gì, muốn khoe khoang giờ ta có đàn ông rồi hay cười nhạo mình đang chán đơn gối chiếc, nửa đêm khó ngủ đây?

Ha ha.

Nhậm San San: Bùi Anh cô mới qua lại với người ta mấy ngày mà đã bắt đầu khoe khoang đàn ông rồi à? (mim cười)

Bùi Anh: Tôi khoe khoang bao giờ! Rõ ràng tôi đang kể khổ mà!

Nhậm San San: Kể khổ? Ý cô muốn nói người đàn ông của mình vừa lớn vừa mạnh mẽ đó hả? (mim cười)

Bùi Anh:

Kể cái gì cũng bị người kia chuyển thành mấy đề tài không trong sáng chút nào. Bùi Anh quyết định không kể khổ với cô bạn này nữa.

Lúc Tống Nam Xuyên tắm xong đi ra, thấy cô đang ngủ gật trên ghế sofa, anh vừa cầm khăn lông lau tóc, vừa đi tới hỏi cô: “Sao em lại nằm ở đây? Mau đi tắm đi, còn ngủ.”

“Vâng...” Bùi Anh đáp lời rồi ngoan ngoãn đi lên lầu tắm rửa. Nhưng lúc cô vừa bước từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy Tống Nam Xuyên đang ngồi trên giường chờ cô, trong lòng như có gì chấn động.

Cô ngủ một mình đã nhiều năm, tự dưng còn chưa kịp quen với cảm giác có một người đàn ông bên cạnh. Bởi vì tối hôm qua quá mệt mỏi, gần như chỉ nhắm mắt cái cô đã ngủ thiếp luôn, tối hôm nay tỉnh táo như vậy... làm sao mà ngủ được kia chứ!

Cô đứng trước cửa phòng tắm một lúc, hỏi Tống Nam Xuyên: “Ồ đây còn phòng khác phải không?”

Chân mày Tống Nam Xuyên khẽ nhíu lại: “Em muốn qua phòng khác ngủ?”

“Vâng...”

Cô đứng đó ập a ập ứng, Tống Nam Xuyên khẽ cười như nhìn thấu những suy nghĩ của cô, vỗ vỗ vào vị trí cạnh mình: “Em ngủ ở đây đi, ngủ mấy lần em sẽ quen thôi mà.”

Bùi Anh: “...”

Sao anh lại nói chuyện tự nhiên như thế chứ!

Cô căng thẳng đi tới, nằm xuống bên cạnh Tống Nam Xuyên, đắp chăn rồi nhắm mắt lại.

Tống Nam Xuyên im lặng nhếch môi, tắt đèn trong phòng rồi cùng nằm xuống ngủ.

Mặc dù Bùi Anh nhất quyết không chịu nhìn Tống Nam Xuyên, nhưng hơi thở của anh mạnh mẽ đến mức làm cho người ta không thể nào lơ được, cho dù cô nhắm mắt khư khư vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại mạnh mẽ của người đàn ông bên cạnh.

Gắng sức một lúc lâu, cả người Bùi Anh vẫn căng thẳng như thường, chẳng buồn ngủ chút nào.

“Tổng giám đốc Tống?” Trong bóng tối cô khẽ khàng gọi anh.

“Em còn gọi anh là tổng giám đốc Tống nữa à?” Giọng của Tống Nam Xuyên không vừa lòng rõ rệt.

Bùi Anh im lặng hai giây, gọi anh thêm lần nữa: “Xuyên Xuyên.”

Tống Nam Xuyên: “...”

Dù sao so với việc cô gọi mình là tổng giám đốc Tống vẫn tốt hơn nhiều, cô thích là được.

“Có chuyện gì à?” Anh hỏi.

“Anh ngủ chưa?”

“... Anh chưa.”

“Em cũng không ngủ được.” Cuối cùng Bùi Anh cũng mở mắt ra, quay đầu nhìn Tống Nam Xuyên, “Chuyện tối hôm qua, có phải anh đã lên kế hoạch từ trước rồi phải không?”

Tống Nam Xuyên nghiêm túc trả lời: “Dĩ nhiên là không phải, chuyện tối hôm qua chỉ là vì tình cảm mãnh liệt trào dâng, anh không kiềm chế được bản thân.”

“À...” Bùi Anh đáp lại, “Vậy tại sao trong nhà anh lại có áo mưa được. Trong nhà anh vẫn thường chuẩn bị cái này à?”

Tống Nam Xuyên: “... ..”

Tại sao lúc này Bùi Anh lại thông minh vậy chứ?

Bùi Anh thấy anh không nói lời nào, cô chép miệng: “Quả nhiên là anh đã lên kế hoạch từ lâu.”

Tống Nam Xuyên duỗi tay ra ôm lấy eo cô, hôn lên má: “Muộn rồi, chúng ta ngủ đi.”

Anh lắng sang chuyện khác một cách vụng về, khiến cho Bùi Anh buồn cười không chịu được: “Được rồi, anh ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Tống Nam Xuyên lại hôn cô, vòng tay ôm cô cả đêm cũng không chịu buông ra.

Lần thứ hai tỉnh lại, thấy Bùi Anh vẫn ngoan ngoãn nằm ngủ bên cạnh mình, Tống Nam Xuyên cảm thấy rất hài lòng. Anh nhìn cô một lúc, không kìm

được hôn lên mặt cô.

“Ừm...” Bùi Anh bị anh hôn đến tỉnh ngủ, lúc nhìn thấy Tống Nam Xuyên đang nằm ngay cạnh mình, đầu tiên cô cũng sò một thoáng, sau đó ngượng ngùng nói với anh, “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Tống Nam Xuyên siết chặt, đầu anh tựa vào vai cô, nhắm hai mắt lại.

Ánh mặt trời xuyên qua tấm rèm cửa bằng lụa mỏng màu trắng, rơi xuống người anh, nốt ruồi nhỏ dưới khóe mắt càng khiến cho Bùi Anh xao động.

“Anh vẫn chưa dậy à? Hôm nay anh không phải đi làm sao?”

“Anh không muốn đi làm.” Tống Nam Xuyên lười biếng đáp.

Bùi Anh nhìn anh, nũng nịu: “Nhưng em phải đi làm.”

“...” Chân mày Tống Nam Xuyên khẽ nhíu lại, “Em đừng đi làm nữa, anh nuôi em.”

Bùi Anh phì cười: “Anh không đi làm sao mà nuôi được em? Hơn nữa quảng cáo em còn chưa chụp xong.”

Tống Nam Xuyên yên lặng một lúc, cuối cùng mới mở mắt nhìn cô: “Buổi sáng em muốn ăn cái gì?”

“Ăn gì cũng được.”

Tống Nam Xuyên vén chăn lên ngồi dậy, vuốt mái tóc của cô: “Anh đi gọi người mang bữa sáng tới, em ngủ thêm một lúc nữa đi.”

“Vâng.”

Nhìn dáng vẻ cô ngoan ngoãn như vậy làm Tống Nam Xuyên càng thấy ngứa ngáy hơn, anh cúi người xuống hôn cô một nụ hôn thật sâu, sau đó mới ra khỏi phòng ngủ.

Lúc này Bùi Anh cũng không buồn ngủ nữa, cô dứt khoát đứng lên đi rửa mặt. Vừa thay quần áo xong thì Trần Thắng gọi điện thoại tới.

“Tổng giám đốc Trần, có chuyện gì à?” Bùi Anh nhận điện thoại hỏi.

Trần Thắng nói: “Tiểu Bùi, là thế này, anh không tìm được vai diễn nào thích hợp với em cả, nhưng mà lại tìm thấy một bài hát, anh nghĩ nó rất với em, không biết em có hứng thú không?”

“Hát?”

“Ừ, em xem, dù gì em cũng tiến vào giới Showbiz với thân phận ca sĩ, lâu như vậy mới phát hành đĩa đơn, cũng có thể hát lại được mà.” Trần Thắng giải thích: “Bài hát này viết lời hay lắm đó, hơn nữa anh còn nhờ Kiều Dĩ Thần thu âm giúp em kia!”

Bùi Anh vừa nghe đến tên Kiều Dĩ Thần là đã thấy hồi hộp.

Đây là nhà sản xuất âm nhạc nổi tiếng trong giới sáng tác, ba năm trước cô đã gặp anh.

Khi đó cô ra mắt với thân phận là thành viên nhóm nhạc nữ CUTE, khó khăn lắm Trần Thắng mới giúp các cô hẹn được Kiều Dĩ Thần để thu âm ca khúc, kết quả, hai cô gái mới vừa tròn hai mươi tuổi, đang thu âm trong studio lại bị Kiều đại nhạc sĩ mắng mỏ đến thương tích đầy mình, họ còn bắt đầu nghi ngờ nhân sinh (cuộc sống).

Một cô gái đã khóc ngay tại chỗ, nói là dù có chết cũng không cần Kiều Dĩ Thần thu âm bài hát cho các cô, Kiều Dĩ Thần ứng hộ: “Thích thu thì thu, không thích thu thì thôi, cút đi càng sớm càng tốt”, chuyện này cứ vậy mà đi tong.

Mặc dù cuối cùng ca khúc đó được đổi một người chế tác (sản xuất) mới, nhưng Kiều Dĩ Thần vẫn là bóng ma ở trong lòng Bùi Anh.

Không biết xuất phát từ tâm lý gì, cô lên internet tìm hiểu một số thông tin về nhà sản xuất âm nhạc này, sau đó bị lý lịch lỏng lẻo hoành tráng của anh ta làm cho chấn động. Lúc tìm kiếm cô còn nhân tiện tìm ra weibo của anh ta, cứ như thể mình đang lén lút theo dõi người ta vậy.

Lúc ấy Weibo của Kiều Dĩ Thần còn chưa được mấy người biết đến, fan hâm mộ còn không nhiều bằng của cô bây giờ. Anh ta không hay cập nhật weibo, chỉ thỉnh thoảng mới đăng các tác phẩm của mình hoặc là video biểu diễn nhạc cụ.

Bản nhạc violon Thiếu nữ biển sâu mà Bùi Anh cài làm nhạc chuông điện thoại chính là nhờ cô phát hiện ra trên weibo của anh.

Lúc cô nghe bản nhạc này lần đầu, cô đã rung động trước sự sâu sắc của giai điệu bài hát. Mặc dù lần thu âm tại studio của Kiều Dĩ Thần từng để lại vết thương trong lòng mình, đến nỗi tạo thành một bóng ma tâm lý, tuy vậy cô vẫn phải thừa nhận Kiều Dĩ Thần là tài hoa âm nhạc.

Thật ra càng hiểu rõ Kiều Dĩ Thần, cô càng cảm thấy lúc đó anh ta mắng mình cũng đúng thôi, khi ấy các cô hát quá kém. Nếu như còn cơ hội được mời Kiều Dĩ Thần thu âm bài giúp mình, nhất định cô sẽ hát tốt hơn.

Không ngờ cơ hội này đến bất ngờ như vậy.

Trần Thắng thấy cô chẳng ư hử gì lại mở miệng hỏi tiếp: “Thế nào, em không muốn hát sao?”

“Không phải.” Bùi Anh cầm điện thoại, trong lòng quyết tâm, “Em đồng ý hát.”

Không phải chỉ Kiều Dĩ Thần thôi sao, tới thì tới đi! Cô không tin lần này trong studio thu âm lại bị anh ta mắng như cún!

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Chuyển ngữ: Nấm Lùn

Biên tập: Iris

Sau khi kết thúc phần quay quảng cáo giày cao gót, Bùi Anh không được nghỉ ngơi mà phải thu âm bài hát mới.

Trần Thắng cho cô xem lời bài hát tên “Nở rộ”, người viết nhạc và lời đều là tác giả khá nổi tiếng trong giới. Tuy là thể loại J-pop nhưng người sáng tác ca khúc lại sử dụng piano để làm nhạc đệm, vừa nhẹ nhàng vừa tao nhã.

Ca từ của bài hát này cũng rất hay, dùng sự nở rộ của một đóa hoa để ẩn dụ sự nở rộ hoàn mỹ của con người.

Nếu như nhất định phải bắt bẻ gì đó thì chỉ có là bài này quá khó.

Khó để nắm chắc được nhịp điệu của bài hát, mà đến cao độ của đoạn điệp khúc Bùi Anh cũng không thể không chế được âm sắc và hơi thở của mình.

... Vậy vì sao cuối cùng BOSS lại chọn Kiều Dĩ Thần, đưa cho cô một nhiệm vụ có độ khó cao thế này?

Lúc Bùi Anh học xong lời bài hát thì lập tức ỉu xiu, cô tự hát còn chẳng hài lòng chứ chưa cần nói đến Kiều Dĩ Thần đâu.

Nhưng thời gian hẹn thu âm sẽ không thay đổi vì cô đâu. Đứng trước cửa phòng thu âm một lần nữa, cô cảm thấy... mắng thì mắng chửi thì chửi đi! Cô chịu được!

Cô gõ cửa phòng thu âm đang đóng chặt, lập tức có người ra mở cửa cho cô. Lúc người nọ nhìn thấy cô mắt liền sáng lên, cười chào hỏi: “Xin chào cô Bùi, tôi là người phụ trách thu âm.”

Bùi Anh lễ phép gật đầu chào anh: “Xin chào.”

Người phụ trách thu âm nghiêng người sang, lịch sự mời cô vào: “Anh Kiều đến rồi.”

Lúc Bùi Anh nghe thấy anh ta nói, ánh mắt cô vừa vận nhìn thấy một bóng người thật cao.

Kiều Dĩ Thần mặc một bộ vest màu đen, so với ba năm trước dường như không thay đổi mấy.

Ừ... Trừ việc lúc trước anh ta chưa cưới bây giờ biến thành đã kết hôn.

Bỗng dưng năm ngoái có tin Kiều Dĩ Thần bí mật kết hôn với ca sĩ nổi tiếng Đinh Mông, khiến Bùi Anh khá ngạc nhiên, cô còn may mắn được xem quá trình máu chó của hai vợ chồng họ trên Weibo.

Nhưng mà, nếu Kiều Dĩ Thần đã kết hôn rồi thì chắc hẳn tính tình khá hơn trước rồi... phải không?

“Chào anh Kiều.”

Cô cười chào hỏi anh ta, Kiều Dĩ Thần chỉ lạnh nhạt gật đầu rồi hỏi cô: “Học thuộc lời bài hát rồi chứ?”

“Tôi học rồi...”

“Thế thì vào phòng thu âm đi.”

“Vâng...” Bùi Anh nhắm mắt đi vào.

Đoạn nhạc dạo piano vang lên, Bùi Anh căn đúng lúc mở miệng hát: “Thời tiết khiến mọi vật khô héo, em và anh cũng không còn thân thiết...”

“Dừng lại.” Kiều Di Thần ngắt lời cô: “Âm sắc của cô sao vậy? Dinh dưỡng dồn hết xuống chân rồi à?”

Bùi Anh: “...”

Người phụ trách thu âm thầm khinh miệt Kiều Di Thần trong lòng, trên mặt thì lạnh như vậy, không phải đang lén lút để ý chân người ta à?

“Hát lại.” Kiều Di Thần ra lệnh, khúc nhạc dạo đầu một lần nữa vang lên. Lần này thì âm sắc của Bùi Anh đã điều chỉnh được, cô còn chưa kịp thở phào một cái, lại một lần nữa bị cắt ngang.

Nghe thấy tiếng của Kiều Di Thần “ngừng” trong lòng cô rét run theo.

Đứng ở bên ngoài Kiều Di Thần khoanh tay nhìn cô: “Ba năm qua cô đã làm cái gì? Trần Thắng nói với tôi cô đã tiến bộ hơn ba năm trước rất nhiều nên tôi mới đồng ý cho cô thu âm.”

Bùi Anh bị anh ta mắng nên hơi lúng túng, đúng là cô đã tiến bộ hơn ba năm trước khá nhiều, chẳng qua là cảm giác áp bức trên người Kiều Di Thần quá mạnh, rất dễ tạo thành áp lực cho ca sĩ. Cô hơi nhếch môi, có chút đề ý hỏi anh ta: “Anh còn nhớ chuyện ba năm trước à?”

“Dĩ nhiên. Ba năm trước các cô hát đã để lại bóng mờ trong lòng tôi suốt đời khó mà quên được.”

Bùi Anh: “...”

Cuối cùng là ai để lại trong lòng ai bóng ma suốt đời khó quên đây.

Lịch hẹn với phòng thu âm lần sau đã đến, Bùi Anh hát vẫn không lấy được sự hài lòng của Kiều Di Thần. Cô đau lòng đến phát điên, đầu nhà đại sản xuất âm nhạc Kiều có kết hôn rồi thì tính tình cũng không thay đổi chút nào.

Hôm nay công việc của Tổng Nam Xuyên kết thúc tương đối sớm nên anh trực tiếp đi đến trước cửa phòng thu âm chờ cô. Thấy cả người Bùi Anh ỉu xìu từ phòng thu âm đi ra, anh khẽ nhíu mày đi đến cạnh cô, hỏi: “Em sao thế?”

Bùi Anh ngược nhìn anh, còn chưa có nói gì, Kiều Di Thần cũng đi ra sau cô: “Nếu ngày mai còn hát như thế này thì cô không cần phải quay lại nữa.”

Bùi Anh: “...”

Xong việc rồi vẫn bị anh ta đâm cho một nhát.

Nghe thấy lời Kiều Di Thần nói, Tổng Nam Xuyên nghiêng đầu nhìn anh ta. Tên Kiều Di Thần anh đã từng nghe qua, hậu thuẫn mới của giới âm nhạc Đinh Mông, chính là một tay anh ta đào tạo.

Đi cùng với tài năng âm nhạc nổi danh của anh ta còn là bản lĩnh mắng chửi ca sĩ đến phát khóc.

Nghĩ đến đây, Tổng Nam Xuyên ôm lấy vai Bùi Anh, nhìn Kiều Di Thần mỉm cười, nói với cô: “Không đến thì không đến nữa, chúng ta không hát nữa, về nhà anh nuôi em.”

Kiều Di Thần liếc mắt nhìn anh, hừ một tiếng: “Hi vọng anh nói được thì cũng làm được, như vậy cũng coi như góp một phần cứu vớt giới âm nhạc.”

Bùi Anh: “...”

Cô nằm cũng trúng một đao.

Nói xong Kiều Di Thần đi thẳng, không quay đầu lại, Tổng Nam Xuyên cũng không tiếp tục tranh cãi với anh ta, cúi đầu an ủi Bùi Anh: “Em không cần để những lời anh ta nói ở trong lòng, anh nghe nói ngay cả vợ anh ta còn mắng nữa là.”

Bùi Anh gật đầu: “Dáng vẻ anh ta mắng người vẫn đẹp trai như ba năm trước đây.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

“Được rồi, không cần quan tâm anh ta nữa.” Tổng Nam Xuyên kéo Bùi Anh đi ra ngoài: “Buổi tối em muốn ăn chút gì? Ăn ngon tâm trạng sẽ tốt lên.”

Bùi Anh cảm thấy có vẻ đúng, mong đợi nhìn anh nói: “Em muốn đi Thủy Cung, có được không?”

“Thủy Cung à?”

“Vâng!”

Chờ sau khi đi cùng Bùi Anh đi đến trước một nhà hàng hải sản, Tổng Nam Xuyên mới hiểu nghĩa “Thủy Cung” cô nói là như thế nào.

Anh mỉm cười, mặc cho Bùi Anh chọn một bàn lớn, ngồi bên cạnh chờ thức ăn.

“Anh chưa đến chỗ này bao giờ phải không?” Bùi Anh ngồi đối diện anh: “Em thường xuyên đi cùng với San San ăn cái này, mặc dù nơi này nhìn qua các thiết bị có thể không đắt tiền, nhưng mùi vị hải sản rất ngon!”

Tổng Nam Xuyên gật đầu: “Em thích là được rồi.”

“Ha ha.” Bùi Anh cười hai tiếng, lấy điện thoại di động ra muốn tranh thủ thời gian chờ đồ ăn chơi game một chút, nhưng cô lại phát hiện trong này sóng wifi rất kém.

“Sao thế?” Tổng Nam Xuyên thấy cô cau mày nhìn điện thoại, theo bản năng tiến lại gần cô một chút.

“À, em không vào được internet.” Chẳng lẽ muốn cô dùng dung lượng data chơi game ư?

Tổng Nam Xuyên lấy điện thoại của mình ra, nói: “Em kết nối internet với anh đi.”

Bùi Anh nghi ngờ nhìn anh: “Kết nối thế nào ạ?”

“Em bật dữ liệu di động là được.” Tổng Nam Xuyên vừa nói vừa nhấn lên màn hình hai cái: “Được rồi này!”

Bùi Anh tìm thấy anh, nháy mắt: “Em chơi game đấy, rất tốn lưu lượng đó.”

Tổng Nam Xuyên nhìn không được bật cười: “Lưu lượng của anh còn nhiều, công ty trả để anh còn liên lạc công việc, có dùng đến hết đời cũng không hết.”

Bùi Anh: “...”

Có cần phóng đại vậy không?

Nhưng mà Tổng Nam Xuyên đã nói vậy thì cô yên tâm kết nối với mạng của anh: “Lần trước anh nạp kim cương cho cái game kia cho em, gần đây hoạt động rất nhiều, bình thường em cũng không có thời gian chơi, quần áo đều dùng kim cương mua luôn. Em còn mua hết những thứ trước kia không mua được trong cửa hàng, thoáng chốc đã tiêu hết mấy chục ngàn viên...” Cô vừa nói vừa thở dài: “Cứ với cái tốc độ này thì thoáng cái hai trăm ngàn viên cũng sẽ không còn, quá tốn tiền!”

“Hết thì anh lại mua cho em.”

“Không được, tiếp tục như vậy sẽ táng gia bại sản mất!”

Tổng Nam Xuyên bật cười, đưa tay捏o mặt cô: “Anh không dễ táng gia bại sản vậy đâu.”

Hai người đang nói chuyện thì món ăn bọn họ gọi đã được mang lên, Bùi Anh một hơi giải quyết hết mấy con sò biển, lại vội vàng bắt đầu bóc tôm: “Hải sản ở đây đều là bắt trong ngày, cực kì tươi ngon.”

Cô vừa nói vừa đưa con tôm mình vừa bóc xong Tổng Nam Xuyên, anh hơi bất ngờ, khóe miệng không để ý nhếch lên.

“Anh ăn thử đi!” Bùi Anh ngồi đối diện nhìn anh tràn đầy vẻ mong đợi. Tổng Nam Xuyên ăn tôm, hơi nhưn mày, nói: “Ngon lắm!”

“Em nói rồi mà.” Bùi Anh cười vui vẻ, lại bóc thêm con tôm cho anh.

Tổng Nam Xuyên rũ mắt cười, đặt con tôm vào bát cô: “Em ăn đi, anh tự bóc được.”

“Không sao, em thường xuyên ăn hải sản nên quen rồi, bóc vỏ tôm rất nhanh.”

Tổng Nam Xuyên mỉm cười để tôm lại vào bát cô: “Anh cũng biết bóc hải sản mà! Có muốn thử tay nghề anh một chút hay không?”

Anh vừa nói vừa cầm một cangk cua, nhẹ nhàng vặn một cái, một miếng thịt cua hoàn chỉnh được lấy ra ngoài.

“Oà, oà.”

Bùi Anh ngồi đối diện khen anh, Tổng Nam Xuyên đắc ý nhưn chân mày, đưa thịt cua cho cô: “Cho em này.”

“Cảm ơn...”

Một người con trai ngồi bàn đối diện bọn họ không chịu nổi phải nhắm mắt lại. Ăn hải sản thôi mà, có cần phải tình cảm như thế không? Một chút đạo đức công cộng cũng không có!

“A a a, Bùi Anh và Tổng Nam Xuyên!” Một cô bé vừa mới vào quán ăn liếc mắt nhìn thấy Bùi Anh đang ngồi bàn kia, hào hứng kêu lên.

Bùi Anh bị âm thanh đột ngột kia làm cho giật mình, Tống Nam Xuyên nhìn về phía cửa, khẽ nhú mảy

Cô bé kia vừa kêu lên như vậy, dường như có nhiều người nhận ra Bùi Anh hơn, Tống Nam Xuyên gọi ông chủ giúp bọn họ tắt cả thức ăn để vào túi, dắt Bùi Anh đi ra ngoài thật nhanh.

Ngồi trên xe, Bùi Anh mới hồi hồn lại: “Lúc nãy em bị người ta nhận ra à?”

Tống Nam Xuyên mỉm cười: “Tốt xấu gì hai người chúng ta cũng mấy lần lên đầu các trang báo rồi.”

“Vậy là sau này em sẽ không đến được mấy nơi này ăn cơm nữa?”

Tống Nam Xuyên xoa xoa đầu cô: “Sau này em sẽ càng ngày càng nổi tiếng, dĩ nhiên sẽ không giống như trước có thể tự do đi lại ăn uống.”

Tuy nguyện vọng nhiều năm của Bùi Anh là được nổi tiếng nhưng khi nghe những lời Tống Nam Xuyên vừa nói, cô không khỏi cảm thấy buồn buồn.

Tống Nam Xuyên vỗ về cô: “Ngốc nào, nếu sau này em muốn ăn thì có thể bảo người mua về cho em. Có tiền rồi còn sợ không có ăn ư?”

Bùi Anh: “...”

Cô cảm thấy lời nói của người giàu đúng là có tầm mắt!

Tài xế đưa bọn họ về ngôi nhà sang trọng của Tống Nam Xuyên, hai người hâm nóng lại hải sản, ngồi trong phòng ăn tiếp tục ăn. Có lẽ là ăn đến nỗi hạnh phúc, Bùi Anh đứng lên nói với Tống Nam Xuyên: “Xuyên Xuyên, em hát bài này cho anh nghe, anh nghe xem có phải đúng là rất khó nghe như Kiều Dĩ Thần nói không nhé!”

Tống Nam Xuyên khẽ gật đầu, trong mắt tràn đầy vui vẻ: “Ừ.”

Bùi Anh hít một hơi, từ từ cất tiếng hát: “Thời tiết khiến mọi vật khô héo, tôi và anh cũng không còn thân thiết...”

Nghiêm túc nghe cô hát “Nở rộ” xong, Tống Nam Xuyên khen ngợi: “Em hát rất hay.”

Bùi Anh hỏi: “Thật là anh cảm thấy em hát hay, hay vì em là bạn gái anh nên anh mới cảm thấy em hát hay?”

Tống Nam Xuyên đứng lên, ôm cô vào trong ngực, cúi đầu hôn lên trán cô: “Tin tưởng anh, em hát thực sự rất hay.”

Những lời này của Tống Nam Xuyên không hoàn toàn là để dỗ cô, âm sắc của Bùi Anh đúng là khá tốt, âm thanh cũng có cao độ, chẳng qua là giọng hát thiếu chút kỹ thuật. Nhưng mà đến nơi của Kiều Dĩ Thần, tất cả các khuyết điểm trong giọng hát của cô bị phóng đại ra hết cỡ.

Bùi Anh ngược mắt nhìn Tống Nam Xuyên đang gần trong gang tấc, thấp giọng nói: “Thật ra thì lúc em tập luyện tốt hơn nhiều so với lúc ở phòng thu âm, em cứ thấy Kiều Dĩ Thần là lại lo.” Cô nói tới chỗ này, tự động viên chính mình: “Chắc chắn ngày mai em sẽ hát tốt hơn!”

Tống Nam Xuyên hơi chau mày: “Ngày mai em vẫn muốn đi à?”

“Dĩ nhiên phải đi.” Bùi Anh gật đầu: “Thật ra em rất hâm mộ Kiều Dĩ Thần, nhạc chuông điện thoại Thiếu nữ biển sâu của em, chính là do anh ta diễn tấu.”

Tống Nam Xuyên nhếch môi, yên lặng nhìn cô không nói gì.

Bùi Anh vẫn chưa nhận ra điều khác thường, tiếp tục nói: “Em thực sự rất thích bài hát này. Trước kia em còn nghĩ, nếu ai đàn bài hát này cầu hôn em thì em nhất định sẽ đồng ý!”

Tay Tống Nam Xuyên dùng chút lực, bế ngang người cô lên, Bùi Anh sợ hãi kêu lên: “Anh làm gì đấy?”

“Anh có chút chuyện muốn nói với em.”

“Nói chuyện dưới này không được à?”

“Không được.” Tống Nam Xuyên cúi đầu nhìn cô, khóe miệng giương lên một nụ cười: “Anh thích nói chuyện ở trên giường.”

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Chuyển ngữ: Năm Lùn

Biên tập: Iris

Cho đến khi bị ném lên giường, Bùi Anh vẫn chưa hiểu tại sao sự việc lại biến thành thế này.

Tổng Nam Xuyên liên tục chặn miệng cô bằng những cái hôn nhiệt tình, cô muốn đẩy người đàn ông phía trên ra, nhưng mà sức lực của cô mãi mãi không bằng anh.

Trong lúc mơ mơ màng màng, dường như cô nghe thấy âm thanh tất của mình bị xé, quần áo trên người hai người dưới những nụ hôn cũng càng ngày càng ít đi. Làn da cọ vào nhau, khiến cho cơ thể Bùi Anh không chịu nổi trở nên căng cứng.

Sau khi hôn đến thoải mái, anh mới rời khỏi môi cô, lấy một cái hộp màu sắc rực rỡ từ dưới gối ra. Đôi mắt mơ màng đầy hơi nước của Bùi Anh nhìn qua, thấy anh lấy áo mưa mang vào, liền giầy giụa như sắp chết, nói: “Không phải anh nói... Tâm sự một chút à...?”

“Ừm...” Tổng Nam Xuyên cúi xuống. Ngón tay thon dài của anh luồn vào mái tóc đen của cô, tựa vào trán cô: “Nhưng so với việc tâm sự ngoài miệng thì anh càng thích tâm sự trên cơ thể hơn.”

Bùi Anh: “... ..”

Cô bị Tổng Nam Xuyên hôn đến nổi hé đôi môi đỏ tươi, dường như muốn nói cái gì đó, Tổng Nam Xuyên bắt lấy cơ hội này, một lần nữa hôn cô thật sâu.

Còn hết toàn bộ quần áo cản trở trên người cô, nhân lúc cô bị mình hôn đến ý loạn tình mê, Tổng Nam Xuyên chậm chậm đưa mình vào cơ thể cô.

“A...” Đột nhiên xuất hiện vật lạ khiến Bùi Anh khó chịu nhíu mày, tay Tổng Nam Xuyên xoa nhẹ ngực, tiếp tục hôn cô, phân tán đi sự chú ý của cô.

“Vẫn rất đau à em?” Anh hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt menh mông, hô hấp nặng nề. Bùi Anh thở hổn hển hít vào từng ngụm khí, nhìn anh nói: “So với lần trước thì tốt hơn nhiều rồi...”

Tổng Nam Xuyên hôn dọc theo cổ cô xuống tận xương đòn, không tiếp tục kiểm chế dục vọng của chính mình nữa.

Sau khi phóng thích hoàn toàn trong cơ thể Bùi Anh, hai người đều thở gấp ngã xuống giường. Tổng Nam Xuyên ôm lấy Bùi Anh từ phía sau, vén mái tóc dài của cô, lúc có lúc không hôn lên lưng cô.

Sau khi Bùi Anh hít thở bình thường, cô xoay người lại nhìn Tổng Nam Xuyên: “Chúng mình thương lượng một chuyện được không?”

Tổng Nam Xuyên lại ôm cô thật chặt, hôn lên chóp mũi của cô: “Chuyện gì em?”

Giọng nói của anh còn mang theo sự kích tình nhàn nhạt, làm cho Bùi Anh nghe xong cảm thấy tâm phiền ý loạn. Cô ổn định lại tinh thần, nhìn anh nói: “Lần sau anh có thể đừng xé tất em không? Anh không thể cởi ra bình thường được à?”

Tổng Nam Xuyên ngẩn người, rõ ràng là anh không ngờ cô sẽ nói chuyện này. Khẽ mỉm cười, Tổng Nam Xuyên nhìn cô, ánh mắt lộ ra một chút cười đùa: “Nhưng mà tất của phụ nữ không phải dùng để xé à?”

“... Ai bảo với anh vậy!” Có phải tư tưởng của đàn ông đều xấu xa vậy hả? Với cách xé này của anh thì cô có bao nhiêu tất đi nữa cũng không đủ dùng.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, Tổng Nam Xuyên mỉm cười, nói: “Em không phải lo lắng, chốc lát nữa anh sẽ bảo người mua cho em mấy ngàn đôi tất chuẩn bị sẵn ở nhà.”

Bùi Anh: “... .. Là vấn đề này ư! Anh nhất định phải xé tất ư?”

“Ừ, anh cảm thấy như vậy khá dễ chịu.”

Bùi Anh: “...”

Cuối cùng lúc đầu mắt cô mù như thế nào, mới cảm thấy anh là chính nhân quân tử nhẫn nhịn được ham muốn tình dục chứ!

Bùi Anh nhắm mắt lại không muốn nói chuyện, Tổng Nam Xuyên thấy dáng vẻ này của cô thì khẽ cười, hôn lên mắt cô và dịu dàng nói: “Thế thì anh cũng muốn thương lượng với em một chuyện, có được hay không?”

Bùi Anh chậm rãi mở mắt ra, nhìn anh hỏi: “Chuyện gì ạ?”

“Thiếu nữ biển sâu nhất định phải đàn bằng violon sao? Đàn piano không được à?”

Bùi Anh hơi ngạc nhiên, đây là anh đang hỏi cô chuyện cầu hôn ư? Trái tim cô đập thình thịch, sau khi nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Tống Nam Xuyên, lại chợt nghĩ đến, không lẽ cậu chủ Tống... muốn kéo đàn violon ư?

Giống như là bắt được điểm yếu của người khác vậy, cô trêu anh: “Không được, đàn violon làm em cảm thấy thoải mái thích thú hơn.”

Tống Nam Xuyên: “...”

Anh không nói gì nữa, mỉm cười ôm cô đứng dậy khỏi giường. Tùy ý mặc một bộ đồ ngủ, Tống Nam Xuyên đi tới trước bàn máy vi tính, dường như đang lật tìm cái gì đó. Bùi Anh tò mò ôm chần ngồi dậy, hỏi anh: “Anh tìm cái gì thế?”

Tống Nam Xuyên nhướn lông mày tỏ vẻ thần bí, không trả lời cô, một lát sau, trong tay anh cầm một đĩa hát, nhìn Bùi Anh giờ giờ: “CUTE, đĩa hát lúc em mới khởi nghiệp.”

Bùi Anh ngây như phỗng.

... Tại sao anh lại xấu như vậy!

Tống Nam Xuyên thuận tay mở máy vi tính, bỏ đĩa hát vào ổ đĩa CD-ROM, tiết tấu nhạc điệu vui vẻ từ loa truyền ra.

Nghe lại bài hát ba năm trước mình từng hát, trong lòng Bùi Anh có trăm ngàn cảm xúc đồng thời xuất hiện: “Tại sao anh lại có được cái đĩa này? Cái này từ lâu đã không bán nữa mà.”

Tống Nam Xuyên nói: “Lúc trước Tiểu Trương đưa cho anh! Thế nào? Nghe thấy giọng mình ba năm trước, so với vừa rồi em hát cho anh nghe, có phải cảm thấy mình đã khá hơn rất nhiều đúng không? Hơn nữa bài này đã qua xử lý rồi.”

“Vâng... Đúng là khá hơn rất nhiều, dù sao thì ba năm nay em cũng học một số lớp thanh nhạc.”

“Cho nên em càng phải tin tưởng vào bản thân mình! Em hát rất tốt.”

Trên mặt Bùi Anh không nén nổi tình cảm nở một nụ cười: “Cảm ơn anh, ngày mai em nhất định sẽ biểu hiện thật tốt trước mặt Kiều Di Thần.”

Lông mày Tống Nam Xuyên khẽ nhíu lại, anh tắt máy tính đi rồi lại gần ôm cô vào trong ngực: “Ồ trên giường của anh, em còn dám nhắc đến người đàn ông khác, hử?”

Bùi Anh: “...”

Không lẽ mẩu chốt vấn đề là ở đây?

Cô còn muốn thanh minh mấy câu cho mình, Tống Nam Xuyên không nói gì nữa, lại bắt đầu hôn cô. Cô cảm thấy anh lại bày ra tư thế kia, vắt vẻo Bùi Anh tránh thoát được môi lưỡi của anh, mặt đỏ bừng: “Ngày mai em còn phải hát.”

Tống Nam Xuyên thuận thế đè cô dưới người, hô hấp có chút dồn dập nói: “Không cần phải để ngày mai, bây giờ hát luôn, em hát cho một mình anh nghe.”

“... ..” Hàng ngàn câu nói bậy của Bùi Anh bị anh nuốt hết vào trong bụng.

Cả buổi tối bị lấn qua lấn lại, thật may không làm hỏng mất giọng của Bùi Anh, nếu không cô đã có thể đoán được nhà đại sản xuất âm nhạc Kiều, người đang trong phòng thu âm nằng cô như thế nào.

Cuối cùng hôm nay cô cũng có thể hát một lần được cả bài hát, Kiều Di Thần đứng ở ngoài cửa kính cách âm nhìn cô: “Trước mắt phần tiết tấu cô đã nắm khá chắc, nhưng mà hơi thờ lúc lên cao vẫn chưa làm chủ được. Cái này thì không phải ngày một ngày hai có thể luyện thành, nhưng thời gian thu âm ca khúc có hạn, tôi không thời gian chờ cô, thôi thì thu âm từng câu từng câu một vậy.”

“Vâng, được...” Mặc dù bị yêu cầu hát từng câu một, nhưng mà giọng Kiều Di Thần tốt hơn hôm qua nhiều.

“Lúc cô hát cố gắng dùng bụng kiểm soát hơi thở, chỉ là từng câu một nên cũng không khó để kiểm soát lắm, còn đâu thì lúc hậu kỳ sẽ xử lý nốt.”

“Vâng...”

“Nếu không có vấn đề gì thì cô bắt đầu đi.”

Bùi Anh dựa vào sự chỉ dẫn của anh ta thu từng câu một, cứ như vậy phân bài hát ra thành từng phần nhỏ để hát. Làm như thế khiến độ khó giảm thấp xuống, việc thu âm coi như cũng thuận lợi tiến hành.

Lúc nghỉ ngơi giữa giờ, Bùi Anh tò mò hỏi nhân viên thu âm: “Hôm nay tâm trạng anh Kiều rất tốt phải không?” So với hôm qua, hôm nay đúng là một thiên sứ nhỏ.

Nhân viên thu âm nhìn Kiều Di Thần đang đứng uống nước ở cửa, hạ thấp giọng nói với cô: “Chẳng phải lúc trước vợ anh Kiều dự hoạt động fan meeting

à? Cuối cùng hôm qua đã về nên dĩ nhiên tâm trạng anh ấy cũng phải tốt hơn chứ! Chắc chắn là tối hôm qua sinh hoạt vợ chồng rất hòa hợp.”

Bùi Anh: “...”

Kiều Dĩ Thần lạnh lùng quét mắt nhìn bọn họ, Bùi Anh với nhân viên thu âm lập tức ngồi thẳng người. Kiều Dĩ Thần bỏ cốc nước trong tay xuống, lại gần: “Nếu hai người cũng không muốn nghỉ ngơi thì chúng ta tiếp tục.”

“Được...” Bùi Anh nhanh chóng trở lại phòng thu.

Hát một buổi chiều, cuối cùng bài hát cũng thuận lợi thu xong, sau khi Kiều Dĩ Thần kết thúc công việc, anh ta nhìn Bùi Anh nói: “Tuy là đã thu âm xong nhưng khi cô hát trực tiếp sẽ lộ rất nhiều điểm yếu.”

“Tôi biết...”

Ban đầu Bùi Anh định nói sau này mình sẽ cố gắng luyện tập hơi thở thật tốt, cố gắng khắc phục điểm yếu của mình thì nghe thấy Kiều Dĩ Thần nói: “Sau này cô vẫn nên chuyên tâm làm diễn viên thì hơn.”

Bùi Anh: “... ..”

OK, rất sâu sắc.

Cô đi ra khỏi phòng thu âm, nhìn thấy Tống Nam Xuyên vẫn ngồi ở bên ngoài chờ cô. Thấy cô đi ra, Tống Nam Xuyên đứng dậy đi tới bên cạnh cô: “Thu âm xong rồi à em?”

“Vâng.” Bùi Anh gật đầu. Tống Nam Xuyên thấy Kiều Dĩ Thần cũng đi ra từ phòng thu âm, thân mật ôm vai Bùi Anh, cười nói với cô: “Thật tốt quá, sau này chúng ta cũng không cần tới đây để bị người ta làm cho tức nữa.”

Kiều Dĩ Thần nhìn anh: “Cùng làm phiền anh trông chừng cô ấy thật tốt, đừng để cô ấy ra ngoài hát đầu độc lỗ tai tôi.”

Bùi Anh: “...”

Sau cùng vẫn chẳng tránh được kiếp này.

Sau khi hoàn thành việc thu âm bài hát, công việc chủ yếu của Bùi Anh là chờ người ta mang kịch bản tới, sau đó quay MV cho bài hát. Nhậm San San nắm lấy thời gian rảnh của cô, giao cho cô nhiệm vụ chụp hình cho shop thời trang.

Thời gian chụp hình thường là buổi chiều nên Bùi Anh ngủ thẳng một giấc đến trưa, sau đó thì xuống nhà cho mèo ăn.

Nhắc đến mới nhớ, kể từ khi qua lại với Tống Nam Xuyên, cô cũng rất ít khi trở về nhà mình, chỉ cần buổi tối đi ăn cùng với Tống Nam Xuyên thì nhất định sau đó sẽ quay về nhà anh.

“Tiểu Hắc Tiểu Hoa, rất xin lỗi, hai ngày rồi chưa cho hai đứa ăn.” Bùi Anh xoa xoa đầu chúng, thấy chúng ăn gần hết thức ăn rồi mới xoay người đi lên phòng.

Vừa ăn sữa chua yến mạch, cô vừa lướt Weibo, cảm thấy đã lâu rồi không được nhàn nhã thế này.

Lướt Weibo chưa được mấy phút, cô đã thấy chuyện của mình và Tống Nam Xuyên cập nhật thêm phần ba rồi.

Bùi Anh: “...”

Paparazzi thật là quan tâm cô

Lần này các tay săn ảnh đổi một câu chuyện mới, tựa đề là “Sau khi nữ minh tinh Bùi Anh tuyên bố qua lại với giám đốc Tống thị Tống Nam Xuyên, nhiều lần bị chụp ảnh đêm khuya ra vào ngôi nhà sang trọng của Tống Nam Xuyên”.

Bản lĩnh những tay săn ảnh này thật cao cường, thậm chí ngay cả ngôi nhà cao cấp ở thành phố A của Tống Nam Xuyên cũng tìm ra được, thậm chí còn đứng canh ở cửa. Nhưng tin tức lần này rõ ràng không gây được xôn xao như hai lần trước, thậm chí còn mang đến sự phản ứng của một số dân mạng.

Có phiền hay không, sao vẫn là bọn họ, giới giải trí không còn ai khác à?

Người ta cũng đã tuyên bố đang qua lại với nhau, thì việc ra vào nhà người đàn ông của mình có gì mà ngạc nhiên [ngoáy mũi] nhà báo này chắc vẫn đang độc thân phải không [ngoáy mũi].

Nhà báo nhỏ này, cẩn thận Tổng giám đốc Tống cho phá sản cả toàn soạn báo của cung đó. [mỉm cười]

Lại lấy Bùi Bùi nhà chúng ta làm điểm nóng! Các người nhiệt tình như vậy sao không đi quan tâm việc từ thiện cộng đồng nhỉ!

Chỉ có tôi cảm thấy Bùi Anh đang tự mình tạo tin đồn ư?

...

Bùi Anh cảm thấy cứ tiếp tục như vậy thì câu chuyện này rất nhanh sẽ có kết thúc. Hơn nữa, trước cô có nghe Nhậm San San nói qua, bởi vì Weibo của cô càng ngày càng nhiều người biết đến nên mức độ kinh doanh của shop thời trang thật sự có tăng lên, còn có khách hàng nói rõ ràng rằng từ trong Weibo của Bùi Anh thấy liên kết đến shop này.

Xuất phát từ việc này mà nói, cô vẫn nên cảm ơn những paparazzi kia.

Thế nhưng, ở trong mắt Tổng Nam Xuyên, những tay săn ảnh đang cắm rễ ở cửa nhà anh, đã chạm đến ranh giới cuối cùng của anh.

“Cậu kiểm tra một chút xem đây là toàn soạn báo nào, bảo luật sư gửi cho bọn họ công văn khởi kiện. Tôi muốn tố cáo bọn họ xâm phạm quyền riêng tư của tôi cùng với bôi xấu danh dự hình tượng của tôi.”

“Tôi biết rồi.” Tiểu Trương cung kính trả lời, sau đó im lặng rời đi thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Chuyển ngữ: Năm Lùn

Biên tập: Iris

Một tập văn kiện từ luật sư của Tổng Nam Xuyên khiến cho các tay paparazzi an phận hơn rất nhiều. Phần bốn câu chuyện của anh và Bùi Anh nhìn qua cũng biết là một giấc mơ xa xôi.

“Tổng giám đốc Tổng của cậu thật là lợi hại! Bình thường bọn paparazzi này rất ngông cuồng, ấy thế mà chỉ một tập văn kiện của luật sư gửi đi nhanh như chớp đã xóa tin tức kia khỏi weibo. Yên lặng như gà.” Nhậm San San vừa lướt Weibo, vừa nói tin tức cho Bùi Anh.

Bùi Anh hơi ngược mắt lên, thợ trang điểm đang trang điểm nên cô không dám cử động quá mạnh: “Những tay paparazzi này cũng chỉ dám bắt nạt mấy người trong giới giải trí, công ty của Tổng Nam Xuyên khẳng định là có nhóm luật sư, bọn họ nào dám trực tiếp đối mặt với người ta.”

“Đúng thế, tập đoàn Tổng thị lớn như vậy, vài phút là làm cho toàn soạn của bọn họ phá sản.” Nhậm San San vừa nói vừa hâm mộ đứng dậy: “Tớ cũng muốn đi tìm một anh chàng giám đốc, Tổng giám đốc Tổng của cậu còn anh bạn nào làm giám đốc không?”

Bùi Anh: “... Có cũng không giới thiệu cho cậu được chưa, tớ cũng không muốn làm hại người ta.”

Nhậm San San: “...”

Cô mất hứng lườm Bùi Anh: “Lời này của cậu là có ý gì? Mặc dù chân tớ không dài bằng cậu nhưng chỗ nào nên có đều có đủ, làm sao lại thành hại người ta vậy?”

“... Chính là vì cậu cái gì cần có đều có nên tớ sợ cậu treu đùa người ta không xuống giường được.”

Nhậm San San còn đang muốn phân bác lại cô, chợt nghĩ lại lời cô vừa nói, liền giật mình kinh ngạc nói: “Bùi Anh, đúng là có bạn trai rồi có khác! Câu này cũng sắp bắt kịp trình độ của tớ rồi đây.”

Bùi Anh: “... ..”

Có một người bạn như Nhậm San San, còn có người bạn trai như Tổng Nam Xuyên... cô làm thế nào mới giữ được tâm hồn trong sáng đây!

Linh hồn cô lại rơi vào xét hỏi.

Sau khi trang điểm xong, công việc tiến hành được tiến hành khi thể rảnh rỗi.

Lần này chủ đề của bộ sưu tập quần áo Nhậm San San đưa ra là “Sắc màu trái cây”, trừ việc các bộ quần áo được thiết kế in hình các loại trái cây, studio còn đặc biệt chuẩn bị rất nhiều đạo cụ là trái cây càng khiến cho hình ảnh trở nên ngon miệng.

Trang điểm cho Bùi Anh cũng đặc biệt dễ thương, đuôi mắt vẽ một chút quảng đồ, còn đính thêm một chút nhũ, tràn đầy hơi thở thiếu nữ.

Lần này quần áo được đăng bán cũng không nhiều lắm, cho nên công việc chụp hình cũng rất nhanh, đã tiến hành được một nửa. Tranh thủ thời gian đổi

quần áo khác, Bùi Anh vội trộm ăn một quả dâu tây, gửi cho Tống Nam Xuyên bức hình đẹp nhất trong số các bức vừa chụp.

Anh Anh: Như thế nào, trông em rất đáng yêu phải không?

Xuyên Xuyên: Rất đáng yêu, thật là muốn cắn một cái [thèm ăn]

Anh Anh: [cười trộm]

Xuyên Xuyên: Hôm nay công ty hơi bận, có thể muộn một chút anh mới đi được. Bên em lúc nào xong? Anh bảo tài xế đi đón em, em về nhà anh trước, chờ anh xử lý công việc xong, sẽ về đón em đi ăn cơm tối.

Anh Anh: Vâng, bên em chắc khoảng bốn giờ là kết thúc.

Xuyên Xuyên: Ừ, anh sẽ bảo tài xế đến trước giờ đó.

Xuyên Xuyên: Yêu em [hôn gió]

“Bùi Anh, cậu ở đó cười ngốc ngốc cái gì vậy? Thay một bộ quần áo cũng phải chọc ghẹo nhau mấy câu phải không?” Nhậm San San trừng mắt nhìn Bùi Anh, mùi vị đáng ghét của tình yêu phát tán trong không khí hết rồi!

Bùi Anh bừa bãi rồi cất điện thoại di động vào trong túi xách, đổi bộ quần áo khác rồi đi ra tiếp tục chụp hình.

Lúc chụp xong toàn bộ quần áo mới ba rưỡi. Tài xế của Tống Nam Xuyên đã chờ cô ở bên ngoài, Bùi Anh thay lại quần áo của mình, đồ trang sức cũng lười tháo, ngồi luôn lên xe của Tống Nam Xuyên đi về.

Nhậm San San ngồi trước cửa sổ thủy tinh, nhìn cô lên chiếc xe Maybach kia, nghiêm túc cảm thấy đây là thời điểm nên đi của một anh chàng giám đốc.

Sau khi tài xế của Tống Nam Xuyên đưa Bùi Anh trở về nhà của Tống Nam Xuyên, thì quay trở về công ty. Nhà của Tống Nam Xuyên gồm có hai khóa, một là khóa mật mã cửa sắt bên ngoài, cái còn lại là cửa phòng được khóa bằng vân tay.

Bùi Anh bảo tài xế dừng xe ở ngoài, sau đó cô mở cửa sắt, tự mình đi qua vườn hoa vào trong. Garage để xe cùng với ngôi nhà ba tầng mang phong cách phương Tây hiện đại này nằm chung một chỗ, mặc dù Bùi Anh chưa bao giờ thấy Tống Nam Xuyên tự mình lái xe nhưng trong ga-ra để xe của anh ngoại trừ chiếc Maybach kia còn có một chiếc Lamborghini cùng Porsche.

Bùi Anh ấn dấu vân tay của mình, sau đó mở cửa đi vào.

Bây giờ mới hơn bốn giờ một chút, cô không biết lúc nào Tống Nam Xuyên mới về nên lấy điện thoại nghịch chơi. Lúc năm giờ, Bùi Anh thấy hơi đói, bởi vì buổi chiều chụp hình nên buổi trưa cô cũng chưa ăn cái gì.

Ngược lại trong tủ lạnh nhà Tống Nam Xuyên có rất nhiều đồ ăn, Bùi Anh nhìn một hồi, vẫn quay trở lại phòng khách, lấy một túi bún ốc ăn liền trong túi xách của mình đi nấu.

Cái này là cô lấy từ chỗ của Nhậm San San về, cô nàng cực kì thích ăn cái này. Ban đầu Bùi Anh không thích, bởi vì mùi vị mặn chua cô không chịu nổi, nhưng mà sau đó cô nhìn thấy Nhậm San San mỗi lần ăn đều ngon miệng như vậy, cô không nhịn được nếm thử một miếng.

Kết quả là ăn một miếng liền bị mùi vị này chinh phục

Cô vô cùng hứng khởi ở phòng ăn nấu bún, sau khi nấu xong lấy một bát to, múc đầy một bát.

Cô nghĩ chắc Tống Nam Xuyên phải làm đến bảy tám giờ, bây giờ ăn một bát bún, chờ lát nữa vẫn có thể giả bộ như chưa có gì xảy ra, cùng anh đi ra ngoài ăn tối.

Đây là hứng thú thất thường!

Không ngờ rằng cô mới ăn được nửa bát bún măng, Tống Nam Xuyên đã trở về. Bùi Anh nuốt xuống miệng bún, nghiêng đầu nhìn Tống Nam Xuyên từ bên ngoài đi vào.

Tống Nam Xuyên vừa vào nhà đã gửi thấy mùi bị gay mũi, thật là... khó có thể tưởng tượng. Anh nhú lông mày, đi nhanh đến phòng khách, thấy Bùi Anh đang ngồi một chỗ.

“Bùi Tú Quyên, em ở nhà anh đã làm cái gì vậy!” Anh thật là muốn tẩy sạch cái mùi trên người cô.

Bùi Tú Quyên vô tội chớp chớp với anh: “Em chỉ nấu một bát bún mà.”

Lông mày Tống Nam Xuyên chau lại: “Bún gì mà mùi khó ngửi như vậy? Thế mà em vẫn ăn được à?”

“Bún măng ạ, mặc dù mùi vị hơi khó ngửi nhưng mà ăn rất ngon!” Bùi Anh cầm bát đứng lên, cầm bát đưa qua đưa lại trước mặt Tống Nam Xuyên: “Anh có muốn ăn thử một miếng không?”

“Không.” Tổng Nam Xuyên vô thức lùi về sau một bước: “Em có thể vào nhà vệ sinh ăn được không?”

Bùi Anh: “...”

Được rồi, mặc dù lần đầu tiên cô thấy Nhậm San San ăn cũng có phản ứng như thế này, nhưng mà anh bảo cô đi nhà vệ sinh ăn thì cũng quá tàn nhẫn phải không?

Lúc cô vẫn đang sững sờ, Tổng Nam Xuyên đã mở hết các cửa sổ ở phòng khách ra, Bùi Anh không nhịn được cười mấy tiếng, ngồi xuống tiếp ăn: “Anh cũng quá phiền phức rồi, bún măng còn thơm hơn đậu hũ thối rất nhiều rồi đó.”

“Em còn muốn ăn đậu hũ thối ở nhà anh?” Tổng Nam Xuyên chau mày nhìn cô, quan ánh mắt của anh, Bùi Anh thấy được sự sụp đổ trong lòng anh.

Bỗng nhiên trong lòng cô nổi lên ác ý trêu chọc anh, cô lấy khăn lau miệng, đi lên ôm eo Tổng Nam Xuyên: “Xuyên Xuyên...”

Cô kêu lên như con mèo nhỏ muốn làm nũng vậy, làm cho lòng mày Tổng Nam Xuyên cũng dựng lên: “Em đừng gọi anh như vậy.”

Bùi Anh không chịu bỏ qua, dây dưa quần lấy anh: “Xuyên Xuyên, lại đây em hôn một cái nào...”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Nhìn thấy khoe miệng anh mím chặt lại, Bùi Anh không thể nào nén được cười: “Xuyên Xuyên, không phải lúc này anh còn nói muốn cắn em ư?”

Cô vừa nói vừa muốn đi lên hôn Tổng Nam Xuyên, anh nghiêng đầu tránh được nụ hôn bất ngờ kia của cô: “Em đùa đủ chưa?”

Đôi mắt to của Bùi Anh chớp chớp hai cái: “Tổng giám đốc sao lại nói chuyện như vậy chứ?”

Tổng Nam Xuyên cảm thấy buồn cười: “Thế Tổng giám đốc phải nói chuyện như thế nào?”

Bùi Anh ho khan một tiếng, ánh mắt rất nhanh trở nên nghiêm túc, lòng mày nhíu lại có chút ý tứ cảnh cáo “Em gái, em đây là đang đùa với lửa đấy.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Nét mặt thay đổi nhanh như vậy, có phải anh nên khen cô một câu diễn xuất xuất sắc hay không?

Anh nhìn người trước mặt, trên mặt cô vẫn còn lớp trang điểm khi chụp hình, tràn đầy hơi thở thiếu nữ, màu đỏ nơi đuôi mắt hết như quả dâu tây rất ngon miệng.

Anh cười khẽ, học theo dáng vẻ của cô: “Em gái, ưm đây là đang đùa với lửa đấy.”

Bùi Anh đang muốn khen anh học thật nhanh, đã bị nụ hôn của anh chặn đôi môi lại. Cho đến khi bị Tổng Nam Xuyên đè cả người lên ghế sofa cô mới cảm thấy...hình như cô đang đùa với lửa thật.

“Anh, bây giờ anh không chê em nữa hả...?”

Bùi Anh cố gắng tự cứu mình, Tổng Nam Xuyên giữa chặt hai tay đang làm loạn của cô, nhìn cô cười cười: “Anh phát hiện nếm trong miệng của em thì mùi vị cũng không đến nỗi nào.”

Bùi Anh: “...”

Sau khi ăn Bùi Anh sạch sành sanh, Tổng Nam Xuyên ôm cô thờ hồn hèn: “Em còn muốn ăn cơm tối nữa không?”

“Có...” Bùi Anh ỉu xiu trả lời anh: “Buổi trưa em không có ăn gì, vừa nãy bát bún kia mới ăn được một nửa...”

Tại sao cô lại đáng thương như vậy...

Tổng Nam Xuyên cười một tiếng, hôn lên vành tai cô, nhẹ giọng nói: “Chúng ta thay quần áo khác rồi đi ăn cơm?”

“Em không muốn ra ngoài ăn, cũng không muốn động đây...”

“Vậy anh gọi người đưa bữa tối tới?”

“Vâng...”

Tổng Nam Xuyên ôm cô lên phòng, để cho cô tắm, còn mình thì đi xuống thu dọn lại hiện trường. Sau khi thu dọn xong chỗ sofa với bát bún măng, Tổng Nam Xuyên gọi điện thoại cho nhà hàng, rồi cũng đi tắm.

Bữa tối được người ta đưa tới rất nhanh, lúc Tổng Nam Xuyên tắm xong đi ra, vừa đúng chuông cửa vang lên. Anh mở cửa cho bọn họ, nhân viên đưa

đồ ăn xách một hộp đựng thức ăn đi vào.

Tổng Nam Xuyên không cần anh ta bày đồ ăn, anh nhận lấy hộp đồ ăn rồi bảo anh ta về. Tự mình bày ra từng món đồ ăn xong, Tổng Nam Xuyên đang muốn lên phòng gọi Bùi Anh xuống ăn, đã thấy cô đang đi tới.

“Đúng lúc quá.” Tổng Nam Xuyên nhìn cô cười: “Em nghĩ được mùi thức ăn nên tự mình xuống phải không?”

Bùi Anh nhăn nhau: “Bún măng của em đâu?”

“Anh đồ đi rồi.” Tổng Nam Xuyên nói hết sức thản nhiên.

“Tại sao anh đồ của em đi!”

“Nếu không thì làm thế nào? Em định ăn tiếp à? Nó đã nguội hết rồi.”

Bùi Anh cụt hứng ngồi vào bàn nhìn anh: “Chắc chắn sau này anh sẽ hối hận, nếu anh đã ăn thì nhất định sẽ yêu thích mùi vị của bún măng đó.”

Lông mày Tổng Nam Xuyên khẽ chau lại: “Anh sẽ không ăn thử.” Ngửi cái mùi kia anh thấy đã quá đủ rồi.

Cơm nước xong xuôi, Tổng Nam Xuyên lại kêu người của nhà hàng đến lấy đồ về, còn anh thì kéo Bùi Anh vào phòng khách ngồi xem đĩa Bluray.

(CN: Đĩa Bluray: DVD thể hệ mới cung cấp hình ảnh full HD)

Bây giờ đối với Bùi Anh, đĩa Bluray đã trở thành bóng ma trong lòng cô, không biết có phải vì hai người vừa mới quan hệ xong hay không, mà lần này Tổng Nam Xuyên lại hết sức biết điều, yên lặng cùng cô xem hết bộ phim.

Lúc trên màn hình bắt đầu chiếu danh sách diễn viên với nhân viên đoàn làm phim, Tổng Nam Xuyên kéo người cô qua ôm thật chặt, cúi đầu hôn lên môi cô: “Mấy hôm nữa anh phải ra nước ngoài một chuyến.”

“Ra nước ngoài?” Bùi Anh ngẩn người: “Đi đâu vậy ạ?”

“New York, công ty có chút việc anh phải tự mình giải quyết.”

“Vâng...” Bùi Anh nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Tổng Nam Xuyên ôm cô, trong mắt có chút không nỡ xa cô: “Làm xong việc thì anh sẽ về, nhiều nhất là một tuần.”

“Vâng.”

“Nếu không thì em đi cùng anh?”

“... Em còn phải quay MV nữa.”

“Cho nên anh mới không muốn em đi làm.” Tổng Nam Xuyên có vẻ không vừa lòng, cắn nhẹ môi cô: “Chờ anh trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Chuyển ngữ: Fei Ying

Hai hôm nữa là ngày khởi hành của Tổng Nam Xuyên, trước hôm đi, anh kéo Bùi Anh ân ái suốt cả đêm.

Sáng hôm sau, Bùi Anh tiễn anh ra sân bay. Ngồi đợi trong phòng chờ, Tổng Nam Xuyên cứ dậm đi dậm lại: “Anh đã mở dịch vụ điện thoại quốc tế cho em rồi, nhớ ngày nào cũng phải gọi cho anh đây.”

“Nhưng mà nếu đúng lúc anh đang làm việc thì sao?”

“Nghe điện thoại của em cũng là việc quan trọng mà.”

“Phụt.” Bùi Anh không nhịn được bật cười thành tiếng, “Anh làm tổng giám đốc mà tùy hứng quá đấy.”

Tổng Nam Xuyên nhíu mày, nói tiếp: “Mỗi ngày phải nhớ anh ba lần.”

Bùi Anh chớp chớp mắt: “Bốn lần không được à?”

Tổng Nam Xuyên nghiêng đầu hôn lên môi cô một cái: “Tất nhiên là càng nhiều càng tốt.”

Đôi tình nhân trẻ vẫn đang lưu luyến chia tay thì Tiểu Trương vô cùng “phá đám” bước lại gần gọi anh: “Tổng giám đốc, đến giờ lên máy bay rồi.”

Tổng Nam Xuyên thoáng cau mày, mặc dù trong lòng không nở nhưng vẫn buông Bùi Anh ra: “Anh đi đây, chăm sóc bản thân thật tốt, nhớ ăn com đúng giờ.”

Bùi Anh đáp: “Anh mới phải nhớ ăn uống đầy đủ ấy, đừng vì bận rộn mà bỏ bữa đấy.”

Tổng Nam Xuyên bật cười: “Mỗi ngày, công việc làm anh bận rộn nhất chính là nhớ em.”

Bùi Anh: “...”

Sáng nay có phải sắp Tổng nhà anh lên ăn vụng mặt ong không thể? Ngọt mồm không chịu được...

“Được rồi, anh đi đây, gặp lại sau nhé.” Tổng Nam Xuyên trao cho Bùi Anh một nụ hôn tạm biệt rồi đi cùng Tiểu Trương tới cửa lên máy bay.

Bùi Anh đứng chờ đến khi bóng anh đi khuất rồi mới một mình quay trở lại ra ngoài.

Lúc đi là tài xế của Tổng Nam Xuyên đưa cô đi, bây giờ tài xế vẫn đang chờ ở ngoài bãi đỗ xe. Thấy Bùi Anh đi ra, anh ta lễ phép hỏi: “Cô Bùi, bây giờ cô đi đâu?”

Bùi Anh suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh đưa tôi trở về nhà trọ của tôi đi.”

“Được.” Tài xế đáp lời. Chiếc xe đắm mình trong ánh nắng mặt trời, từ từ lăn bánh tới nơi mình cần đến.

Điện thoại của Bùi Anh bỗng đổ chuông, cô cầm máy lên nhìn thử, là tin nhắn wechat của Du Khải Trạch gửi cho cô.

Nhắc đến Du Khải Trạch, cảm giác của Bùi Anh vẫn khá là phức tạp. Ban đầu, khi hai người gặp nhau ở trường quay Lưu Quang Nghệ Thuật, cô vẫn luôn cố ý giữ khoảng cách, nhưng Du Khải Trạch lại vô cùng tự nhiên add wechat của cô.

Trong cái giới này, dù anh ta lấy lòng một cách vô tình hay cố ý thì cũng khiến Bùi Anh phải suy nghĩ rất nhiều, nhưng thái độ của Du Khải Trạch trong mối quan hệ giữa hai người vẫn rất đúng mực, không làm cho người khác cảm thấy mất tự nhiên.

Bùi Anh mở weixin ra, xem tin nhắn mà anh ta gửi đến.

Du Khải Trạch: “Hoàn Vũ mua bản quyền phim điện ảnh “Khiêu vũ trong ánh nắng tuyệt vời”, hiện tại đang casting, vai nữ chính còn chưa quyết định được, cô có hứng thú tham gia thử vai không?”

Bùi Anh hơi bất ngờ, đúng là trước đó Du Khải Trạch có nói sẽ giúp cô đề ý đến phim này, nhưng sau khi công khai mối quan hệ với Tổng Nam Xuyên, cô cứ tưởng anh ta sẽ không giúp mình nữa, không ngờ anh ấy lại tiết lộ tin tức này cho mình đầu tiên.

Nên nói anh ấy tình cảm bao la hay tốt bụng đột xuất đây?

Tuy nhiên bộ phim điện ảnh “Khiêu vũ trong ánh nắng tuyệt vời” lại khiến cô hứng thú. Bình thường Bùi Anh không hay đọc tiểu thuyết, nhưng tên của bộ truyện này cô đã từng nghe qua. Nguyên tác “Khiêu vũ trong ánh nắng tuyệt vời” được viết bởi Nam Phong Lương, một tác giả chuyên về đề tài tình cảm mới nổi tiếng gần hai năm trở lại đây. Tác giả này mới xuất bản được hai cuốn truyện, nhưng cả hai đều được bán rất chạy, thu hút một lượng độc giả không nhỏ. Nếu dùng từ thông dụng hiện nay để miêu tả thì đây chính là một tác giả tiêu biểu dòng văn học mạng.

Có thể coi đây là cơ hội tốt nhất trong sự nghiệp của Bùi Anh, nếu có thể giành được vai nữ chính trong bộ phim này, danh tiếng của cô sẽ phát lên như điều gặp gió.

Cô cầm điện thoại di động, suy nghĩ một lúc rồi trả lời Du Khải Trạch: “Cảm ơn anh rất nhiều vì đã báo cho tôi tin tức này, tôi sẽ hỏi công ty đại diện của mình, cố gắng giành lấy vai diễn này.”

Du Khải Trạch: “Được.”

Bùi Anh nhìn câu trả lời của anh, trong đầu lại nảy ra suy nghĩ mình làm vậy có phải đang qua cầu rút ván không? Nhưng những việc kế tiếp cô không muốn tiếp tục gây phiền hà cho anh.

Chỉ có điều lúc này đây, có vẻ như cô vẫn đang nợ người ta một mối ân tình.

Cô suy nghĩ một lát rồi gửi tin nhắn thứ hai: “Lần sau nếu có thời gian, chúng ta rủ thêm Đào Đào cùng ăn một bữa com nhé, lần này tôi mời. ^_^”

Aizz, mặc dù cô không thể nào thích nổi Đào Đào nhưng không thể không thừa nhận thời điểm này cần dùng tới cô ta.

Du Khải Trạch gửi lại cho cô một chữ “Được”.

Không muốn suy đoán tâm tư vị đại thiếu gia này thêm nữa, dù sao cô đã có lời mời com để trả món nợ này rồi. Cô thoát khỏi Wechat, bấm gọi số điện thoại của Trần Thắng.

Tín hiệu điện thoại nhanh chóng được kết nối, Trần Thắng ở đầu kia hỏi: “Tiểu Bui à, có chuyện gì vậy?”

Bui Anh nói: “Tổng giám đốc Trần, em nghe nói “Khiêu vũ trong ánh nắng tuyệt vời” đang tuyển vai nữ chính, em có thể tham gia thử vai được không?”

Trần Thắng ngẩn người, Hoàn Vũ mua bản quyền phim điện ảnh là chuyện còn chưa công bố ra ngoài, casting cũng tiến hành bí mật, dự kiến khi chắc chắn rồi mới công bố cùng với thông tin tiểu thuyết được chuyển thể thành phim, không biết Bui Anh nghe tin này từ đâu?

Nhưng thời buổi này, mỗi người đều có những mối quan hệ riêng, cô có thể nghe được tin tức này, có lẽ là... Tổng Nam Xuyên nói cho cô biết? Trần Thắng càng nghĩ càng cảm thấy có lý, anh không hỏi thêm gì nữa: “Đúng là có chuyện này, tôi cũng vừa nhận được tin, nhưng Đào Đào cũng định tham gia thử vai nữ chính đấy.”

Ánh mắt Bui Anh khẽ dao động, Trần Thắng quả thực chỉ báo với Đào Đào. Mặc dù bây giờ cô đã nổi tiếng hơn so với trước kia, nhưng anh ta vẫn thiên vị Đào Đào. Đào Đào nổi tiếng hơn cô, thế nên Trần Thắng có thái độ này cô cũng không cảm thấy có gì không thoải mái, cô hỏi như bình thường: “Mỗi công ty chỉ được phép cho một nghệ sĩ tham gia thử vai thôi sao?”

“Không phải...” Trần Thắng suy nghĩ một lát rồi trả lời cô, “Tôi nghe được tin đồn Lý Tư Tư cũng sẽ tham gia casting vai nữ chính này. Cô cũng biết đây là một ngôi sao lớn, cạnh tranh khá gay gắt... Thế này vậy, tôi sẽ gửi hồ sơ của cả hai người, cô và Đào Đào, coi như là phương án an toàn kép, không biết chừng một trong hai người lại có thể đánh bại được Lý Tư Tư đấy.”

“Vâng, cảm ơn Tổng giám đốc Trần.”

“Cảm ơn với không cảm ơn gì, bên hãng phim phải lọc hồ sơ cá nhân một lần, sau khi thông qua mới thông báo thời gian địa điểm casting cho ứng viên, cô chờ tin tức của tôi nhé.”

“Vâng.” Kết thúc cuộc điện thoại, Bui Anh mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Nói là “thoáng” bởi vì cô biết được tin Lý Tư Tư cũng tham gia thử vai. Lý Tư Tư là nữ minh tinh số một trong nước, được mệnh danh là “nữ thần của đám trạch nam” trong giới “giang hồ”, có mấy triệu fan hâm mộ trên weibo.

* Trạch nam: Otaku, ý chỉ những người chỉ thích ngồi ở nhà.

Thông vậy, Bui Anh quyết định không nghĩ nhiều thêm nữa, chuyện cần làm bây giờ là cô nên đọc thử nguyên tác “Khiêu vũ trong ánh nắng tuyệt vời”.

Bui Anh mất hai ngày để đọc toàn bộ cuốn tiểu thuyết, đúng lúc này Trần Thắng cũng thông báo cô và Đào Đào đều qua được vòng kiểm duyệt hồ sơ đầu tiên, có thể chuẩn bị thử vai.

Ngày casting là năm ngày sau, địa điểm thử vai ở tòa cao ốc của Hoàn vũ. Bởi vì nữ chính trong nguyên tác là một vũ công, cho nên trong phim tất nhiên không thể thiếu các cảnh quay nhảy múa.

“Đạo diễn nói, bộ phim này sẽ không dùng diễn viên đóng thế, toàn bộ các cảnh khiêu vũ diễn viên phải tự mình thể hiện, cho nên năm ngày nữa phân thử vai cho hai người sẽ là thể hiện vũ đạo đó.” Trần Thắng vừa nói chuyện điện thoại với Bui Anh, vừa gửi video tài liệu đến hộp mail của cô, “Tôi vừa gửi đoạn video cho giáo viên vũ đạo biên đạo lại rồi, hai người cùng nhảy đoạn này khi đến thử vai đi.”

“Vâng.” Bui Anh ngồi trước máy vi tính, nhận được mail của Trần Thắng thì mở ra xem ngay. Đoạn phim chỉ dài nửa tiếng đồng hồ, nhưng đối với một người sinh ra đã không phải là vũ công mà nói, đây cũng là một thử thách lớn rồi.

Bui Anh xem qua một lượt, có lẽ giáo viên đã cân nhắc đến việc cô và Đào Đào hầu như không biết khiêu vũ, cho nên các động tác được sắp xếp chủ yếu là các động tác cơ bản, nhưng thỉnh thoảng lại có mấy động tác xoay tròn, cũng hơi khó rồi đây.

“Đạo diễn phim này là Dịch Phi Dược, trong giới ông ta nổi tiếng là nghiêm khắc và khó tính, em phải tập luyện bài nhảy này tốt vào, nhất định phải nghiên cứu thật kỹ.”

“Vâng, em biết.” Đại danh Dịch Phi Dược Dịch đạo diễn Bui Anh đã nghe thấy từ lâu, bởi vì yêu cầu của ông trong công việc rất cao, đã tốt rồi còn cần phải tốt hơn, thậm chí có thể nói là hà khắc, có người còn gọi đùa ông là Kiêu Di Thần giới điện ảnh nữa.

“Tốt rồi, MV của em cũng đúng dịp quay xong, mấy ngày này dành thời gian chuyên tâm học nhảy nhé, anh tìm được một giáo viên vũ đạo, có người chỉ bảo học cũng nhanh hơn.”

“Vâng, cảm ơn anh Tổng giám đốc Trần.”

“Mấy ngày tới giáo viên vũ đạo đều ở đây, nếu em và Đào Đào rảnh thì cứ đến đây nhé.”

“Vâng, được ạ.”

Bên này Bùi Anh giống như ngồi trong lò lửa chuẩn bị thử vai phim mới thì ở nước ngoài xa xôi, công việc của Tống Nam Xuyên cũng tuần tự phát triển theo từng bước.

Cuộc họp với đối tác kéo dài từ sáng đến đầu giờ chiều mới kết thúc, Tống Nam Xuyên từ phòng họp đi ra, nói Tiểu Trương sắp xếp sửa sang lại toàn bộ ghi chép về cuộc họp vừa rồi, anh cần phải nghiên cứu thêm một chút.

Tiểu Trương biết anh dành toàn bộ thời gian cho công việc là muốn hoàn thành tất cả sớm một chút để trở về nước gặp Bùi Anh. Nhưng mà không ăn không uống chỉ làm việc như vậy e là cơ thể không chịu nổi.

Nếu lý do là Bùi Anh, vậy thì anh ta chỉ có thể sử dụng cô để trấn áp Tống Nam Xuyên: “Tổng giám đốc à, lúc anh đi, cô Bùi đã dặn dò anh phải ăn uống đầy đủ mà.”

Tống Nam Xuyên: “...” Anh cúi mặt khẽ cười nhẹ một tiếng, nhìn Tiểu Trương hỏi: “Nếu tôi không ăn cơm, cậu có định lên lút báo cáo với cô ấy không?”

“Tôi không dám.” Tiểu Trương cúi đầu vô cùng khôn khéo.

Tống Nam Xuyên vẫn tùm tùm như trước, đi vào trong thang máy vừa mở ra: “Đi thôi, đi ăn cơm trưa, chắc phòng ăn còn chưa đóng cửa đâu.”

Anh cùng Tiểu Trương đi vào một nhà hàng bán đồ ăn Âu mà hai người thường tới, lúc này đúng là giờ cửa hàng chuẩn bị đóng cửa, nhưng bởi vì Tống Nam Xuyên là chủ quen biết cũ với ông chủ nên phòng bếp đồng ý phục vụ tiếp cho anh.

“Món ăn hôm nay là Tôm hùm sốt kiểu Mỹ.” Đồ ăn của Tống Nam Xuyên do đầu bếp chính tự mình phục vụ, anh ta và Tống Nam Xuyên là chỗ quen biết lâu năm, cũng là một trong những đầu bếp Tống Nam Xuyên thích nhất.

“Cám ơn.” Tống Nam Xuyên cầm dao nĩa lên ném thử một miếng, ánh mắt nhất thời biến đổi, “Không hổ danh Tôm hùm là món chính át chủ bài, Anh Anh...”

Theo bản năng anh ngẩng đầu lên, muốn cho Bùi Anh ném thử, nhưng đột nhiên anh lại phát hiện ra, chỗ đối diện không có một bóng người.

Tiểu Trương giả vờ như không nghe thấy gì cả, tiếp tục im lặng ngồi bên cạnh, tựa như không tồn tại.

Sau đó Tống Nam Xuyên cũng ý thức được mình đang ở nước ngoài, ánh mắt dần trở nên âm trầm, ngay cả tôm hùm trong khay dường như cũng không vừa miệng nữa.

Đầu bếp chính không hiểu gì nên cứ đứng một bên, thấy anh đột nhiên dừng lại, ông còn cho là đồ ăn mình nấu có vấn đề gì: “Anh Tống, tôm hùm có vấn đề gì sao?”

Tống Nam Xuyên ngẩng đầu cười với anh ta: “Không, rất ngon.”

Ngon đến mức anh rất muốn chia sẻ nó với Bùi Anh.

Anh chụp một tấm ảnh, gửi cho Bùi Anh: “Buổi trưa hôm nay ăn tôm hùm, ngon lắm ấy, lần sau anh sẽ đưa em đi cùng ăn, nhất định em sẽ rất thích.”

Bây giờ sáng Bùi Anh mơ màng tỉnh dậy mới phát hiện rạng sáng nay, Tống Nam Xuyên gửi cho mình một tấm ảnh tôm hùm.

Bùi Anh: “...” Sáng sớm đã báo cáo rồi.

Nhưng mà hình tôm hùm này nhìn qua đúng là ngon thật.

Hôm đó Tống Nam Xuyên đi rồi, cô chỉnh đồng hồ báo thức trên điện thoại di động tăng thêm giờ New York. Bây giờ ở New York đã qua buổi trưa rồi, cô yên tâm gọi điện thoại qua.

Điện thoại mới reo một tiếng Tống Nam Xuyên đã nghe máy: “Anh Anh, nhớ anh không?”

Bùi Anh chun mũi đáp: “Mới sáng sớm tỉnh dậy đã thấy anh gửi hình tôm hùm, đúng là nhớ anh ghê.”

Tống Nam Xuyên cười nói: “Lần sau sẽ đưa em cùng đi ăn, nhân tiện đi chơi khắp nơi thăm quan luôn nhé.”

“... Uh.”

“Bên kia bây giờ mới bảy giờ sáng, em dậy sớm thế? Có công việc mới à?”

“Vâng.” Nói đến đây, Bùi Anh trở nên sôi nổi hơn, “Có một bộ phim điện ảnh lớn, đang tuyển vai nữ chính, em chuẩn bị đi thử vai, sáng sớm hôm nay phải đến công ty tham gia lớp học vũ đạo.”

“Lớp học võ đạo?”

“Vâng, nhân vật nữ chính là một võ công, đạo diễn muốn bọn em thi khiêu vũ.”

“Ra là vậy.”

Bùi Anh ngồi dậy từ trên giường, đi vào phòng tắm “Thôi không nói chuyện với anh nữa, em sắp phải đến công ty học rồi.”

“Được, nhớ ăn sáng.” Tổng Nam Xuyên vừa nói vừa hôn cô qua loa thoải.

Bùi Anh nghe tiếng hôn vang lên từ đầu kia, cả khuôn mặt đỏ bừng ngay lập tức.

Ăn sáng xong cô xuống lầu cho mèo ăn, sau đó như thường lệ bắt xe tới phòng làm việc.

Giờ học buổi sáng chính thức bắt đầu lúc chín giờ, nhưng cô thường đến phòng học sớm hơn, làm nóng cơ thể trước, sau đó tập nhảy theo video.

Sắp chín giờ, Đào Đào cũng đã tới, Bùi Anh gật đầu với cô ta, coi như là chào hỏi rồi tiếp tục kéo giãn gân cốt.

Hôm nay Đào Đào cũng giống như Bùi Anh, mặc một cái áo lót dành cho người vận động kết hợp cùng quần thể thao, cô ta đi tới bên cạnh, học Bùi Anh kéo giãn gân cốt: “Bùi Bùi, gần đây tổng giám đốc Tổng nhà cô đi nước ngoài rồi à?”

Ánh mắt Bùi Anh lóe sáng, thần nhiên nói: “Ừ, anh ấy nói có chút việc ở nước ngoài cần xử lý.”

“À.” Đào Đào đáp lời, nghiêng đầu nhìn cô, “Ngài Tổng là đại cổ đông của Hoàn Vũ, cô có nghe được từ anh ấy tin tức nào không vậy?”

“Tin tức gì?”

“Ví dụ như có phải vai nữ chính Khởi Vũ đã chấm sẵn cho Lý Tư Tư không?”

Bùi Anh đổi chân kéo người qua, ngược mắt nhìn cô ta. Có lẽ Đào Đào không hẳn chỉ muốn hỏi cô phải Lý Tư Tư đã được chấm sẵn, mà còn muốn hỏi có phải cô cũng nhờ Tổng Nam Xuyên sắp xếp bên trong không nữa kia?

Cười với Đào Đào một tiếng, Bùi Anh đáp: “Mặc dù Tổng Nam Xuyên là đại cổ đông của Hoàn Vũ, nhưng anh ấy cũng có công ty riêng, chuyện của Hoàn Vũ anh ấy không có thời gian quan tâm mấy.”

Lời này cô nói hoàn toàn là sự thật, việc kinh doanh công ty của Tổng Nam Xuyên đã khiến anh bận bịu lắm rồi, bên Hoàn Vũ anh chỉ ném vào đó hai mươi tỉ, còn lại rất ít nhúng tay vào.

“Ra là vậy.” Đào Đào đáp lại, cũng chẳng biết là tin được mấy phần.

Rất nhanh giáo viên dạy võ đạo đã tới, sau khi cô nhận được video ngày hôm qua, giáo viên dạy võ đạo quyết định tăng thêm giờ học, hôm nay được chia thành nhiều bài nhỏ để giảng dạy cho Đào Đào và Bùi Anh

Có thầy dạy quả nhiên học nhanh hơn so với mình tự học qua video, hôm qua Bùi Anh mất cả đêm để tập nhảy theo video mà ngay cả động tác trong 30 giây cũng không học xong, hôm nay học theo thầy, chỉ cần một giờ đã học được toàn bộ các động tác đơn giản.

“Độ khó của các động tác trong bài nhảy này không cao, nhưng đối với những người không có căn bản thì vẫn không đơn giản, mấu chốt là phải siêng năng tập luyện, tập nhiều sẽ quen và dễ ý chỉ tiết hơn.” Giáo viên vừa giảng giải vừa uốn nắn động tác của hai người.

Kết thúc một ngày học, Bùi Anh tạm thời có thể nhớ được các động tác, nhưng muốn nhảy đẹp thì như cô giáo đã nói thì phải tập luyện rất nhiều.

Buổi chiều Đào Đào còn có công việc khác, đến ba giờ thì phải đi, sau khi kết thúc giờ học, Bùi Anh ăn tối, nghỉ một lát rồi lại tiếp tục tập nhảy.

Cô đứng trước gương tập nhảy mấy lần, đôi lúc vẫn quên vài động tác, phải xem lại video mới nhớ được, nhưng đây chưa phải là khó khăn lớn nhất. Điểm khó nhất chính là động tác xoay vòng tròn, động tác xoay của cô hiện tại không hề tốt. Bùi Anh quyết định tập luyện nhuần nhuyễn các động tác khác, sau đó mới quay lại thử sức với động tác này. Thời gian luyện tập cứ thế trôi đến chín giờ, đèn đường đều bật sáng. Bùi Anh thu dọn đồ đạc, ra cửa bắt xe về nhà.

Xe taxi tấp vào ven đường để cô xuống, Bùi Anh xuống xe đi về phía cửa khu nhà, mới đi được mấy bước thì hoảng hốt nhận ra, dưới tàng cây có một người đàn ông đang đứng.

Cô lo lắng cau mày, cố gắng chọn chỗ sáng đèn mà đi. Lúc đi qua cái cây kia, cô để ý nhìn kỹ, dưới bóng cây quả thực có một người đàn ông xa lạ đang đứng. Vóc dáng hần không cao, mặc một cái áo khoác màu đen, chân đi giày thể thao màu trắng.

Bùi Anh vội bước nhanh chân hơn qua gốc cây đó, nhưng cô phát hiện ra hình như người đàn ông kia thật sự đang đi theo phía sau mình. Khu nhà cô ở là dạng nhà mở, mặc dù có bảo vệ gác cổng nhưng bình thường chủ yếu chỉ có trách nhiệm nhận hàng chuyển phát nhanh chứ không ghi thông tin của những người ra vào khu.

Bùi Anh lắng nghe tiếng bước chân phía sau, không kiềm chế được mà rảo bước nhanh hơn. Người kia vẫn cứ đi theo đến tận tòa nhà cô ở mới chịu dừng lại. Bùi Anh chạy thẳng lên lầu ngay lập tức. Sau khi khóa trái cửa phòng rồi, trong lòng cô vẫn còn hơi sợ hãi. Vừa nãy người kia đang theo dõi cô? Hay là cô nghĩ nhiều quá? Những tin tức về các cô gái trí thức còn độc thân bị kẻ biến thái theo dõi này lên trong đầu từng tin một, Bùi Anh bị chính những suy nghĩ của bản thân dọa sợ.

Cô uống một hớp nước tự an ủi, sau đó khóa trái toàn bộ cửa sổ lại.

Buổi tối hữu kinh vô hiểm qua đi, sáng sớm hôm sau cô vẫn tới phòng tập võ đạo bình thường. Vì bị ám ảnh bởi người đàn ông hôm qua, hôm nay cô ra về sớm hơn mọi người, lúc về đến nhà còn chưa đến tám giờ. Nhưng người đàn ông đứng dưới tàng cây hôm qua lại xuất hiện. Tính cảnh giác của Bùi Anh lập tức được đẩy lên cao nhất. Trong túi xách của cô có mấy loại mỹ phẩm dạng lọ phun sương, cô cố gắng nhớ vị trí để chúng, định lúc khẩn cấp sẽ lúi ra xịt thẳng vào mắt đối phương. Bùi Anh hơi cúi đầu cố gắng tránh tiếp xúc với ánh mắt đối phương, nhưng lúc đi ngang qua cái cây đó đột nhiên cô nghe được tiếng cười hi hi từ người đàn ông kia.

Bùi Anh hoảng sợ, tim như sắp nhảy bật ra ngoài, chạy thật nhanh về phía phòng bảo vệ gác cửa. Phòng bảo vệ chỉ có một người phụ nữ trung niên đang xem ti vi, thấy Bùi Anh bước vào không hề vui vẻ nhìn về phía cô: “Cô cần gì? Giao hàng chuyển phát nhanh à?”

“Không phải.” Bùi Anh thở ra một hơi, nhìn ra phía ngoài, người đàn ông kia vẫn đứng dưới tàng cây nhìn về phía cô. Bùi Anh vội vàng quay mắt lại, nói với người phụ nữ trong phòng bảo vệ: “Người đàn ông kia tôi không hề quen biết nhưng hình như anh ta đang theo dõi tôi, cô không nên để anh ta đi vào đây nữa.”

“Theo dõi cô?” Người bảo vệ nhìn về hướng tàng cây rồi quay đầu nói với Bùi Anh, “Người kia đã đứng ở đó từ lâu rồi, hình như đang đợi cô đấy.”

“Không phải...” Bùi Anh mím mím môi, nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt không kiên nhẫn của người bảo vệ, những lời sắp nói ra khỏi miệng đều bị cô nuốt xuống.

Thôi đi, nếu ngày mai người kia vẫn tới, cô sẽ đi báo cảnh sát ngay.

Về đến nhà, giống như hôm qua, Bùi Anh khóa toàn bộ cửa sổ, cửa chính thật kỹ, còn chưa kịp thở phào một hơi thì chuông điện thoại đã đột ngột vang lên.

Bùi Anh bị hù dọa thiếu chút nữa đã hét lên thành tiếng, cuống quýt lấy điện thoại ra xem, thì ra là Tống Nam Xuyên.

Cô ổn định tinh thần, đứng dậy nghe điện thoại: “Xuyên Xuyên.”

Ở đầu dây bên kia, Tống Nam Xuyên im lặng một giây, sau đó mở miệng hỏi: “Em có chuyện gì à? Sao nghe giọng em có vẻ không bình thường?”

Suýt nữa thì Bùi Anh đã kể chuyện có người đàn ông lạ đang theo dõi cô, nhưng lời đến khóe miệng rồi cô lại kìm nó lại. Tống Nam Xuyên giờ đang ở nước ngoài, không thể trở về ngay lập tức, cô nói chuyện này với anh chỉ khiến anh thêm lo lắng mà thôi. Hơn nữa chắc chắn công việc của anh rất bận, cô không muốn tạo thêm gánh nặng cho anh.

Bùi Anh cười một tiếng rồi nói: “Hai ngày nay chỉ tập võ đạo, vô cùng mệt mỏi.”

Tống Nam Xuyên nghiêm túc nói: “Em đừng cố quá, em là người phụ nữ của một tổng giám đốc, anh đã nói anh sẽ nuôi em.”

Bùi Anh bị lời nói này của anh chọc cười: “Anh vừa nói y như một tổng giám đốc ấy.”

Tống Nam Xuyên cười cười: “Bây giờ vui hơn chưa?”

“Vâng.”

“Nhưng anh nói sẽ nuôi em là thật, đừng giầy vò bản thân đến mức quá mệt, biết chưa?”

“Em biết rồi.”

“Hai ngày nữa anh sẽ về, em muốn quà gì, anh sẽ mang về cho em?”

“Ừ...” Bùi Anh suy nghĩ một lát, “Bên đó có cái gì?”

Tống Nam Xuyên trả lời: “Các nhãn hiệu túi xách, quần áo, giày dép nổi tiếng, tặng em một bộ nhé?”

“Ha ha ha, quá được.” Bùi Anh không nhịn được bật cười, nghe tuyệt thật đấy.

Tống Nam Xuyên nói tiếp: “Được rồi, nếu mệt thì ngủ sớm đi, chúc em có một giấc mơ đẹp.” Cuối cùng lại bổ sung thêm, “Tốt nhất là mơ về anh.”

Bùi Anh nở nụ cười đáp lại: “Vâng, ngủ ngon Xuyên Xuyên. À không phải, giờ này ở bên đó nên chúc anh buổi sáng tốt lành mới đúng.”

Tống Nam Xuyên cười khê: “Được rồi, mau đi ngủ đi, bé cưng Anh Anh.”

“Vâng, bảo bối Xuyên Xuyên.” Bùi Anh cúp điện thoại, tất cả bất an và thấp thòm đều không cánh mà bay.

Ngày tập nhảy thứ ba, cũng là ngày thứ năm Tống Nam Xuyên đi công tác.

Qua hai ngày tập đi tập lại, Bùi Anh đã thuộc lòng các động tác vũ đạo rồi, mặc dù còn vài động tác làm chưa được đúng nhưng cô vẫn quyết định bắt đầu thử sức với động tác xoay vòng.

Giáo viên dạy nhảy Kim Thiên cũng chủ yếu dạy cho cô vài kỹ thuật xoay vòng, chú tâm đứng bên cạnh chỉ dạy cô.

Hôm nay buổi chiều Đào Đào mới tới, nhảy được hai giờ lại đi. Bùi Anh cũng không để tâm đến cô ta, tiếp tục đứng trước gương xoay tròn từng vòng một. Đang cảm thấy dần dần đã tìm được cảm giác, nhưng có thể vì thời gian tập luyện quá dài khiến chân cô bị mất sức, trong lúc bất cẩn thì lại bị trượt chân.

“A.” Bùi Anh kêu lên đau đớn, chậm rãi đi tới bên tường ngồi xuống. Mắt cá chân hơi sưng đỏ, khi bắt động thì không cảm thấy gì, nhưng chỉ cần dùng chút lực sẽ thấy hơi đau.

Giáo viên kiểm tra vết thương cho cô: “Không sao, bị thương không nặng lắm, chườm nước đá xong sẽ không sao nữa.”

“Vâng.” Bùi Anh thử cử động, cô lo không biết liệu ngày kia có thể nhảy được không.

“Hôm nay cô về nghỉ ngơi đi đã, ngày mai sẽ đỡ hơn, hôm nay cũng không cần nhảy lại nữa.”

“Vâng.” Bùi Anh chậm rãi đứng lên, thu dọn đồ đạc rồi ra về. Vì để bảo đảm ngày kia có thể nhảy được, trước tiên cô tới bệnh viện kiểm tra rồi sau đó mới bắt taxi về nhà. Cô không ngờ rằng, dù bây giờ trời còn chưa tối nhưng người đàn ông xa lạ đứng dưới tầng cây kia đã xuất hiện ở đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mới Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Chuyển ngữ: Fei Ying

Ngay tức khắc Bùi Anh dừng bước.

Người đàn ông kia vẫn mặc áo khoác màu đen đi giày thể thao màu trắng, dưới hai con mắt rõ ràng là quầng mắt thâm đen.

Bùi Anh đứng sững hai giây rồi xoay người đi về phía ngược lại, quả nhiên tên kia cũng đi theo cô.

Bây giờ vẫn là ban ngày, hơn nữa lại ở trên đường lớn, Bùi Anh nghĩ có lẽ hẳn không dám làm vậy, cô vội vàng kéo lê cái chân bị thương từng bước từng bước đi về phía trước. Ở phía trước cách đây không xa có đồn cảnh sát, cô thực sự muốn xem xem kẻ kia có dám theo cô tới đồn cảnh sát không đây.

Ở khúc rẽ đầu đường kế tiếp, Bùi Anh nhìn thấy ký hiệu đồn cảnh sát từ phía xa. Bình thường khi đi ngang qua địa điểm này có thể không thấy gì đặc biệt, nhưng thời khắc này, màu xanh đậm trầm tĩnh lạnh lùng kia giúp cô an tâm hơn rất nhiều.

Người đàn ông phía sau đi theo cô đến giao lộ thì dừng lại, Bùi Anh không dám quay đầu, không thể làm gì khác ngoài việc tăng tốc độ đi thẳng tới đồn cảnh sát. Cảnh sát viên ở cửa ngăn cô lại, hỏi mục đích cô đến đây, Bùi Anh nói là mình tới báo án, cảnh sát viên vội đưa cô vào trong.

Trong phòng làm việc có mấy viên cảnh sát trực ban, nghe cô nói tới báo án thì kêu cô ngồi xuống.

“Cô muốn báo án gì?” Người cảnh sát ngồi đối diện hỏi cô.

Bùi Anh nói: “Có một người đàn ông lạ theo dõi tôi, liên tục đã ba ngày nay, mỗi ngày khi tôi tan sở về nhà đều thấy hắn đang đứng trong khu nhà tôi ở, thậm chí còn đi theo tôi đến tận lầu 1 tòa nhà tôi sống.”

“Chỉ đi theo sau cô? Hắn có làm gì cô không?”

“Hắn không làm gì, nhưng như thế rất đáng sợ, vừa nãy hắn còn liên tục đi theo tôi đến tận đầu đường.”

Đồng chí cảnh sát nhìn cô nói: “Nếu chỉ như vậy, chúng tôi chưa có đủ cơ sở để lập hồ sơ vụ án.”

Bùi Anh nhú mày: “Vậy phải làm sao mới có thể lập hồ sơ? Chẳng lẽ phải chờ đến lúc hắn làm gì tôi thật à?”

“Cô à, cô đừng nên kích động, tôi rất hiểu tâm trạng của cô, nhưng chúng tôi vẫn phải làm theo quy định.”

Bùi Anh khẽ mím môi, dịu giọng: “Vậy bây giờ tôi phải làm gì? Tiếp tục để cho hắn bám theo tôi à? Bây giờ tôi có nhà mà cũng không dám về nữa.”

Viên cảnh sát nói: “Trước mắt chúng tôi sẽ tăng cường tuần tra xung quanh khu vực này, nếu thấy người đàn ông mà cô nói, chúng tôi sẽ tiến hành giáo dục và cảnh cáo hắn ta.”

Bùi Anh nghe anh ta nói vậy thì cũng hơi nhụt chí, viên cảnh sát ngồi đối diện quan sát cô một hồi, hơi hoảng hốt: “Cô là người nổi tiếng? Hình như tên cô là Bùi Anh?”

“... Đúng.” Trong lòng Bùi Anh trăm mối tơ vò, không ngờ tới có một ngày cô lại bị cảnh sát nhận ra.

“Vậy có khi nào kẻ theo dõi cô là paparazzi không?”

Bùi Anh lắc đầu, trước đó cô cũng nghĩ tới khả năng này, nhưng kẻ đó không mang theo bất kỳ dụng cụ chụp ảnh nào, hơn nữa còn đường hoàng đứng dưới tàng cây chờ cô, nhìn thế nào cũng không giống thợ săn ảnh. Cô nói ra suy nghĩ của mình, cảnh sát lại hỏi tiếp: “Vậy fan cuồng của cô thì sao?”

Điều này thì Bùi Anh không xác định được, dù sao cô ra mắt đã lâu nhưng cũng chưa từng gặp fan cuồng lần nào.

“Tôi cảm thấy có vẻ không giống lắm, nếu là fan hâm mộ thì khi nhìn thấy tôi họ phải phấn khích xin chữ ký hoặc yêu cầu chụp ảnh chung các kiểu, nhưng hắn ta không nói một lời nào, chỉ đi theo tôi, còn nhìn tôi cười một cách biến thái nữa.” Đến bây giờ nghĩ lại hai tiếng hi hi kia, Bùi Anh vẫn cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Viên cảnh sát suy nghĩ một lát rồi nói: “Nhà cô ở khu vực gần đây đúng không? Tôi đưa cô về, nếu như tên kia vẫn ở dưới nhà đợi cô, tôi sẽ cảnh cáo hắn, cô không cần sợ nữa.”

“Được rồi...” Bùi Anh đồng ý, bây giờ cũng không còn biện pháp nào khác, cô chỉ có thể hy vọng cảnh sát này có thể uy hiếp được tên kia.

Người cảnh sát kia lại gọi thêm một đồng nghiệp nữa cùng đưa Bùi Anh về nhà. Thấy cô bị trẹo chân còn quan tâm hỏi han vài câu: “Vì chạy trốn tên theo dõi kia mà chân cô bị trật khớp đấy à?”

“À, không phải... Là vì tôi tập vũ đạo nên mới bị trật khớp thôi.”

Viên cảnh sát ồ lên một tiếng: “Công việc hàng ngày của các cô khổ cực ghê nhỉ.”

Bùi Anh cười nói: “Có ai làm việc mà không khổ cực đâu.”

“Cũng phải.” Hai cảnh sát cùng cô rời khỏi đồn cảnh sát, Bùi Anh liếc mắt lập tức phát hiện người đàn ông mặc áo khoác đen đó, hắn vẫn đứng ở giao lộ.

“Chính là người đàn ông đó, áo khoác màu đen, giày thể thao màu trắng.” Khi nói những lời này, Bùi Anh cố ý không dùng tay chỉ mà miêu tả với cảnh sát, nhưng tên kia đã nhanh chóng xoay người bỏ đi. Một trong hai cảnh sát gọi hắn một tiếng nhưng người đó không những không dừng lại mà còn bỏ chạy nhanh hơn, chớp mắt đã không thấy bóng người.

Bùi Anh vừa nhìn thấy người kia thì bắt đầu phát hoảng, cô lo lắng hỏi viên cảnh sát bên cạnh: “Hắn có trả thù vì biết tôi báo cảnh sát không?”

Viên cảnh sát nói: “Cô không nên lo quá, chúng tôi sẽ lưu ý khu vực này. Nhưng bình thường lúc ra vào cô vẫn nên nâng cao cảnh giác, tốt nhất là nói bạn trai cô giúp đỡ thêm”

Bùi Anh mím môi: “Bạn trai tôi giờ đang ở nước ngoài, phải mấy ngày nữa anh ấy mới trở về.”

Viên cảnh sát suy nghĩ gì đó rồi gật đầu: “Có lẽ vì thế nên tên này mới nhân cơ hội bám theo cô... vậy cô có còn người bạn nam giới nào khác không, nhờ họ tạm thời đưa đón cô trước đã?”

Bùi Anh suy nghĩ một chút, mặc dù cô có mấy người bạn khác giới thật, nhưng cũng chỉ có Trần Thắng là thích hợp. Nhưng mà phải làm phiền Trần Thắng thì cô cũng không dám mở lời, dù sao đó cũng là ông chủ của cô.

“Nếu không thì tạm thời tôi sẽ chuyển đến ở nhà bạn của tôi.” May mà ở thành phố này cô còn một người quen là Nhậm San San.

Viên cảnh sát nói: “Thế cũng được, chúng tôi sẽ chú ý tới người đàn ông kia.”

Bọn họ đưa Bùi Anh lên taxi xong thì rời đi, Bùi Anh nhìn đồng hồ, giờ này chắc Nhậm San San vẫn còn ở cửa hàng, thế là cô bảo tài xế đưa mình tới nơi làm việc của San San.

Lúc cô đến, Nhậm San San đang bung bát ăn cơm tối, thấy cô khập khểnh bước tới vội vàng đứng lên: “Cô sao thế này?”

Bùi Anh dựa vào cô, đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống rồi thở ra một hơi: “Chiều nay tập nhảy bị trẹo chân, không nghiêm trọng lắm đâu.”

“Không nghiêm trọng mà băng bó thành như vậy? Bệnh viện miễn phí băng gạc à?” Nhậm San San quan sát chân cô một chút rồi ngồi xuống bên cạnh, “Sao cô lại tới đây?”

Bùi Anh kể chuyện tên biến thái theo dõi mình cho cô ấy nghe, Nhậm San San nghe xong thì ngây người mất hai giây mới vội vàng để tay cầm bát xuống: “FML, chuyện này kinh khủng quá, Tống Nam Xuyên nhà cô không thêm đề ý à?”

“À, tôi không nói cho anh ấy biết, giờ anh ấy đang ở nước ngoài, cho anh ấy biết cũng chẳng tác dụng gì.”

“Sao không, nũng nịu để anh ta đau lòng một chút cũng tốt chứ sao!” Nhậm San San vừa nói vừa ngước mắt ra ngoài giống như bị thần kinh, “Tên đàn ông kia không theo dõi cô tới chỗ này đây chứ?”

“... Chắc là không đâu.”

“Vậy thì tốt.” Nhậm San San vỗ ngực một cái, thấy Bùi Anh nhìn com tời của mình thì khẽ chặc một tiếng nói, “Đừng nhìn nữa, còn ít lắm, để tôi sang bên cạnh gọi cho cô tở mĩ.”

“Hai phần mì sườn nhé, cảm ơn.”

Nhậm San San: “...”

Hai người ăn tối trong cửa hàng xong thì Nhậm San San lấy chiếc xe Polo nhỏ bé chở Bùi Anh về nhà mình. Vì chân Bùi Anh bị thương nên chỉ rửa mặt đơn giản rồi nằm ổ trên ghế salon.

Nhậm San San tắm xong thấy cô vẫn đang chơi trò chơi thì nhìn cô khinh bỉ: “Lớn bằng chừng đó rồi mà chơi trò thay quần áo vẫn còn mê mẩn như thế được.”

Bùi Anh không ngại ngần đáp: “Lần trước Tống Nam Xuyên cho tôi hơn hai trăm ngàn viên kim cương, không chơi thì phí quá.”

Nhậm San San: “...”

Ở trong nhà cô mà còn dám diễn cái bộ mặt ân ái đó! Coi trời bằng vung!

Đang chuẩn bị tiến tới dạy dỗ Bùi Anh một trận về cách làm người thì điện thoại di động của Bùi Anh lại đổ chuông. Bùi Anh nhìn qua rồi nhanh tay bắt máy: “Xuyên Xuyên à...”

Cô còn chưa kịp nói hết lời thì điện thoại đã bị Nhậm San San đoạt mất: “Này Tống Nam Xuyên phải không? Tôi hỏi anh làm bạn trai kiểu gì vậy? Có biết Bùi Anh nhà anh bị một tên đàn ông biến thái theo dõi, bị dọa sợ phải trốn sang nhà tôi không?”

Bên đầu kia Tống Nam Xuyên sững sốt một lúc rồi trầm giọng nói: “Cô đưa điện thoại cho Bùi Anh đi.”

Nhậm San San đẩy trả điện thoại cho Bùi Anh, vội vàng chạy mất, Bùi Anh nhìn bóng lưng vui sướng của cô ấy, thanh âm khô khốc nghe điện thoại: “Xuyên Xuyên...”

“Bùi Tú Quyên, lời bạn em nói là thật hả?”

Trong lòng Bùi Anh vang lên tiếng lộp bộp, vô cùng oán hận trợn mắt nhìn Nhậm San San: “Dạ, nhưng mà...”

“Chuyện nghiêm trọng như thế em lại không nói với anh một lời? Em có còn coi anh là bạn trai của em nữa không?”

Bùi Anh gấp gáp muốn giải thích: “Em muốn chờ anh trở về rồi mới nói cho anh biết, bây giờ anh đang ở nước ngoài, đâu cần làm anh lo lắng đâu...”

Tống Nam Xuyên mím môi thật chặt, anh trầm mặc một lúc lâu rồi hỏi: “Biết là ai chưa? Hắn có làm gì em không?”

“Không làm gì cả, hắn chỉ đi theo em, em cũng không biết là ai, hôm nay em đã đi báo cảnh sát rồi, nhưng họ nói chưa thể lập hồ sơ. Tên kia biết em báo cảnh sát, em sợ hắn trả thù nên tạm thời đến ở nhờ nhà Nhậm San San.”

Tống Nam Xuyên nhú mày, nói thế nào đi nữa Bùi Anh cũng là người của công chúng, nếu tên kia đã biết chỗ cô ở thì rất có thể cũng biết công ty cô làm việc ở đâu. Bây giờ anh chỉ hận không thể lập tức bay về nước, còn tốt hơn là ở bên này lo lắng sợ hãi: “Em tới nhà bạn mình, tên kia có đi theo em không?”

“Chắc là không đâu, cảnh sát đích thân đưa em lên xe taxi mà.”

Thế nhưng Tống Nam Xuyên không yên lòng là bao: “Buổi tối lúc ngủ, hai người nhớ đóng chặt cửa chính và cửa sổ, em gửi địa chỉ nhà bạn em cho anh, sáng mai anh sẽ cho tài xế tới đón em.”

“À không cần đâu...”

“Sao lại không cần, sau này em đi làm anh cũng sẽ để tài xế đưa đón em, còn nữa, đừng trở về nhà trọ của em nữa, dời sang nhà anh đi.”

Bùi Anh suy nghĩ một chút, mặc dù quả thực cô không dám trở về nhà trọ một mình, nhưng chỉ như vậy đã chuyển đến nhà Tống Nam Xuyên có vẻ cũng không thỏa đáng lắm: “Hay là trước khi anh về, em cứ ở tạm nhà Nhậm San San đi.”

Ngồi lên mạng bên cạnh, Nhậm San San nghe cô nói vậy thì vội vàng quay lại nói với cô: “Không được, cô ở chỗ này thì tôi không thể đưa bạn trai về nhà được.”

Bùi Anh: “...”

Nước bọt nhiều quá không biết nhổ vào đâu cho hết hả?

Không biết Tống Nam Xuyên có nghe được lời Nhậm San San nói không, anh vẫn kiên quyết muốn Bùi Anh chuyển tới nhà mình: “Chỗ đó khá an toàn, hơn nữa xung quanh còn có giám sát, có chuyện gì báo vệ tới cũng nhanh lắm.”

“Ừ được rồi... Nhưng đồ đạc của em thì làm sao?”

“Chờ anh trở lại sẽ đi lấy với em, ở nhà anh vẫn còn một ít đồ của em, tạm thời em cứ dùng trước đi.”

“Vâng.”

Tống Nam Xuyên nghe thấy cô ngoan ngoãn đồng ý, bấy giờ anh mới thả lỏng được đôi chút: “Nhớ gửi cho anh địa chỉ, lúc đi ngủ nhất định phải kiểm tra kỹ cửa sổ, có chuyện gì lập tức gọi điện thoại cho anh.”

“Vâng, anh đừng lo lắng quá, em ở cùng với San San sẽ không có chuyện gì đâu.”

Tống Nam Xuyên trầm mặc trong chốc lát, một hồi nói với cô: “Sao mà không lo lắng cho được...”

Anh bị dọa cho sợ muốn chết, không dám tưởng tượng nổi một mình cô ở nhà khi gặp phải chuyện này đã sợ hãi ra sao. Mà anh lại không ở cạnh cô, không thể làm được gì cả...

“Nếu không còn việc gì nữa thì mau nghỉ ngơi sớm đi, điện thoại di động của anh bật 24/24, bất cứ lúc nào em cũng có thể gọi điện cho anh.”

“Vâng.” Nghe Tống Nam Xuyên nói vậy, Bùi Anh cảm thấy như có một dòng nước ấm áp kỳ lạ rót vào lòng cô, chậm rãi chảy qua trái tim cô.

“Anh sẽ trở về rất nhanh thôi, chờ anh nhé.”

Nhậm San San này giờ vẫn ngồi bên cạnh giả vờ chơi máy tính, thấy Bùi Anh cúp điện thoại vội nghiêng người sang than thở: “Aizz, tôi còn tưởng rằng dạo này cô gặp vận may nữa chứ, sao vẫn xui xẻo thế? Lần này còn bị một tên biến thái theo dõi.”

Bùi Anh không nói gì, Nhậm San San lại đi tới kiểm tra chân cô: “Cả cái chân này nữa, đến lúc casting liệu có nhảy được không đây?”

“Không biết...” Bùi Anh thử cử động nhẹ, “Thật ra thì cũng không quá đau, bài nhảy này kéo dài một tiếng đồng hồ, lúc đó cổ nhện một tí thì sẽ qua thôi.”

“Ừ, mong cô sớm khỏi.” Nhậm San San vỗ vai cô, ngồi xuống bàn trang điểm đắp mặt nạ, “Cô có thử không? Bạn tôi mang từ nước ngoài về, đắp xong cảm giác mịn màng lắm.”

“Ha ha, cảm ơn.” Bùi Anh không chút ngại ngần cầm lấy chiếc mặt nạ.

Tối hôm đó, trước khi đi ngủ, Bùi Anh tuân theo ý chỉ của Tống Nam Xuyên, tỉ mỉ kiểm tra lại toàn bộ các cửa nẻo một lần rồi mới đi ngủ với Nhậm San San.

Ngày hôm sau hai người cùng ra cửa, Nhậm San San định đi lấy chiếc xe Polo nhỏ của mình thì thấy dưới lầu một, chiếc Mayback đang yên lặng đỗ ở đó.

Cô cười ha ha nói với Bùi Anh: “Thôi, có người đón cô rồi, cái xe bé nhỏ này của tôi không đủ chỗ ngồi cho Phật bà nhà cô rồi ~”

Bùi Anh: “...”

Cô ngồi lên xe của Tống Nam Xuyên, ở hàng ghế trước vẫn là người tài xế mà cô quen thuộc.

“Chào cô Bùi, Tống tiên sinh dặn tôi tới đón cô đi làm” Tài xế lễ phép nói với cô.

“Tôi biết, cảm ơn anh.” Bùi Anh cũng lễ phép trả lời anh ta. Có tài xế đưa đón thì tiện hơn nhiều so với trước kia khi cô tự bắt xe, thêm nữa là giờ chân cô đang bị thương, thế cũng đỡ vất vả hơn nhiều lắm.

Đến phòng tập võ đạo, cô thay quần áo rồi bắt đầu khởi động cho nóng người. Hôm nay nhiệm vụ chính vẫn là tập luyện động tác xoay tròn, chân bị thương hôm qua đã tốt hơn rồi, nhưng lúc nhảy vẫn cảm thấy hơi đau.

“Hôm nay em đừng nhảy quá lâu, nếu không ngày mai casting vết thương lại bị nặng hơn.” Giáo viên vũ đạo thấy cô tập rất chăm chỉ nên có lòng tốt nhắc nhở cô, “Thật ra thì mỗi người lại có một cách nhảy riêng, cùng một điệu nhảy nhưng vũ công khác nhau sẽ mang đến những cảm giác không giống nhau. Tôi nghĩ ngày mai hai người đi thử vai, chắc đạo diễn cũng không phải muốn xem ai nhảy tốt hơn mà chỉ muốn tìm xem ai tạo ra cảm giác phù hợp với nhân vật nhất. Các động tác vũ đạo em đã thuộc hết, có lẽ em nên nghiên cứu nhân vật kỹ hơn để mang cảm giác đó vào trong vũ đạo.”

Lời này đã gợi ý cho Bùi Anh rất nhiều, cô cảm kích nói với giáo viên: “Cảm ơn cô, cô nói không sai, em sẽ nghiên cứu kỹ hơn.”

“Ừ, vậy thì tốt, ngày mai thử vai cố gắng lên nhé.”

“Vâng ạ.” Căn nhắc việc chân mình cần được nghỉ ngơi, Bùi Anh cũng không cố tập đến khuya nữa, sau khi kết thúc lớp học là ra về.

Hôm nay mãi đến chiều Đào Đào mới đến, tập được hai tiếng rồi cùng ra về với cô. Cô ta thấy Bùi Anh bị thương ở chân thì hỏi: “Ngày mai cô có thể nhảy được không?”

“Được chứ, cũng không đau lắm, nhịn đau một tí là qua thôi.” Bùi Anh cười nói.

Đào Đào gật đầu rồi không nói gì thêm. Bùi Anh thay quần xong thì ra khỏi phòng làm việc. Tài xế đã đứng sẵn ở cửa chờ cô, lần này anh ta lái xe đưa cô đến vườn hoa, chờ cô vào phòng rồi mới báo cáo công việc cho Tổng Nam Xuyên.

Bùi Anh vào nhà nghỉ ngơi một lúc rồi bắt đầu chuẩn bị cơm tối. Lần trước cô vẫn cất mấy túi miến ốc ở đây, bây giờ nhân lúc Tổng Nam Xuyên đi vắng có thể yên tâm to gan mà nấu.

Buổi tối như thường lệ, sau mười phút nói chuyện điện thoại với Tổng nam Xuyên, Bùi Anh giữ tâm trạng thật tốt rửa mặt đi ngủ sớm.

Luyện tập lâu thế cuối cùng cũng đến ngày mai phải thử vai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Chuyện ngữ: Từ Nhi

Tối hôm qua Bùi Anh gỡ băng gạc trên chân, mắt cá chân vẫn còn hơi sưng đỏ, nếu không để ý thì sẽ không nhìn thấy. Buổi sáng, lúc rời nhà cô còn chọn mặc một bộ quần áo dễ vận động, trên chân là đôi giày thể thao luyện múa như ngày thường.

Vẫn là tài xế của Tổng Nam Xuyên đưa cô đến tòa nhà Hoàn Vũ, lúc đến nơi, Trần Thắng và Đào Đào đã ngồi chờ trong phòng.

“Em tới rồi à Tiểu Bùi.” Trần Thắng thấy Bùi Anh đi vào thì bước lên chào hỏi cô, “Hai mươi phút sau sẽ bắt đầu thử vai, hôm nay có tổng cộng năm người đến thử vai nữ chính, chắc lát nữa Lý Tư Tư cũng đến.”

Nghe thấy tên Lý Tư Tư, Bùi Anh và Đào Đào đều có vẻ dăm chiêu, có thể xem Lý Tư Tư là đối thủ cạnh tranh lớn nhất trong lần thử vai này của bọn cô.

Trần Thắng thấy hai người không nói gì thì chủ động trấn an: “Tụi em cũng đừng lo lắng quá, mặc dù vai vế của Lý Tư Tư rất cao nhưng Dịch Phi Dược không chỉ nhìn địa vị, tụi em cứ thể hiện cho tốt là được.”

Hai người đều đồng ý, không bao lâu sau có nhân viên công tác đến báo cho các cô biết bắt đầu thử vai rồi, còn tiện thể đưa sổ thứ tự cho hai người.

Bùi Anh số bốn, Đào Đào số năm.

Buổi thử vai tiến hành trong văn phòng rộng lớn, ngoài đạo diễn, biên kịch, nguyên tác của Khiêu vũ trong ánh nắng tuyệt vời còn có các lãnh đạo cấp cao của Hoàn Vũ cũng là một trong số các giám khảo.

Lý Tư Tư cũng đã ngồi bên trong, Bùi Anh nhìn thoáng qua hướng cô ấy rồi bước theo Đào Đào.

“Được rồi, nếu tất cả mọi người đã đến đông đủ thì chúng ta bắt đầu đi.” Dịch Phi Dược cầm một hộp giấy trong tay, nói với mọi người, “Hôm nay buổi thử vai chia làm hai đề mục, một là yêu cầu mọi người khiêu vũ một đoạn nhảy, tôi tin chắc mọi người đều đã biết cả rồi, còn một đề thi khác nằm ở trong chiếc hộp giấy này đây. Tôi và biên kịch đã lựa chọn năm phân cảnh để sử dụng, được viết ở trong các tờ giấy, ai lấy được tờ nào thì phải diễn cảnh đó. Hiểu không?”

Sau khi tất cả mọi người đều tỏ vẻ đã rõ, theo số thứ tự họ bắt đầu rút thăm. Lý Tư Tư là người diễn đầu tiên, vì đề công bằng, tất cả mọi người sẽ biểu

diễn đề bài mình bốc được ngay sau đó, những người khác phải im lặng đứng xem.

Dịch Phi Dược cho Lý Tư Tư thời gian một phút để bắt đầu. Cảnh Lý Tư Tư diễn là một đoạn suy nghĩ về tương lai khi đi ăn với nam chính, lúc đó cả nam nữ chính đều còn là bạn nhảy cho người khác, vai vế khá thấp, hai người ngồi trên bậc thang trước cửa hàng tiện lợi gặm bánh mì rồi nói về giấc mơ vĩ đại nhất thế giới.

Sau khi Bùi Anh quan sát thử, cô thấy diễn xuất của cô ta có tiến bộ hơn trước, chẳng qua Lý Tư Tư diễn quá kịch, dù là vai diễn gì cũng vẫn giống Lý Tư Tư.

Dịch Phi Dược nhìn cô ấy biểu diễn xong cũng không bình luận gì, anh bảo cô bắt đầu khiêu vũ. Lý Tư Tư khiêu vũ tốt hơn diễn xuất nhiều, hơn nữa vẻ ngoài của cô ấy rất trong sáng và xinh đẹp, coi như là cảnh đẹp ý vui.

Sau khi khiêu vũ xong cô ta kêu trợ lý của mình thu dọn rồi rời khỏi tòa nhà Hoàn Vũ.

Xem ba diễn viên trước mình biểu diễn xong, Bùi Anh thấp thòm đi lên rút thăm.

Cô hy vọng bản thân có thể bốc được một đề bài đơn giản.

Mặc niệm trong lòng một lúc, cô mở tờ giấy ra nhìn.

Đề bài: Mời biểu diễn phân đoạn sau khi nữ chính thi đấu thắng lợi, tạm biệt nam chính trước khi ra nước ngoài.

Trong lòng Bùi Anh hơi hồi hộp, nếu cô nhớ không nhầm, trong kịch bản đoạn này là cảnh khóc. Nhân viên công tác nhìn đề bài rồi đưa kịch bản phân đoạn này cho cô.

“Vẫn là một phút thời gian chuẩn bị.” Dịch Phi Dược nói.

Bùi Anh: “...”

Một phút đồng hồ để chuẩn bị diễn khóc! Cô còn chưa luyện thành tuyệt kỹ khóc trong vòng ba giây đâu!

Nhưng bây giờ cô cũng không có thời gian mà oán hận, vội vã bắt đầu xem kịch bản. Lời kịch rất ít, chỉ có ba câu, chỗ khó chính là cảnh diễn cuối cùng nữ chính phải rơi nước mắt.

Lúc trước Bùi Anh đã xem nguyên tác rồi nên hiện tại cô cảm nhận nội dung vở kịch cũng rất nhanh. Nữ chính của Khiêu vũ giữa ánh mặt trời có vẻ khá bạc tình. Từ nhỏ cô ấy đã đam mê sân khấu, cô khát vọng một ngày kia bản thân có thể khiêu vũ trên sân khấu lớn nhất trên thế giới. Trước khi cô thành danh, gặp được nam chính, yêu anh nhưng cô lại không vì anh mà dừng lại. Chỉ có một người thi đấu xuất sắc nhất được chọn lựa, người thắng cuộc có thể gia nhập vũ đoàn nước ngoài nổi tiếng và đạt được sự phát triển tốt nhất, mà rốt cuộc cô cũng giành được cơ hội này.

“Đã đến giờ, bắt đầu đi.” Dịch Phi Dược đột ngột lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của Bùi Anh, “Bạn diễn của cô là Tiểu Dương.”

Tiểu Dương là nhân viên công tác phụ trách phát tài liệu, hễ cần bạn diễn là anh ấy được lên.

Vì không phải là diễn viên nên sẽ không biểu diễn, anh ta chỉ cần đọc theo lời thoại trong kịch bản mà thôi.

Đối với nữ diễn viên thử vai mà nói, đây cũng là một kiểu khiêu chiến, bởi vì đối mặt với một người như vậy thì rất khó nhập vai.

Tiểu Dương mang ghế ra ngồi trước mặt Bùi Anh, trên mặt không biểu lộ chút xíu cảm xúc gì, anh đọc thẳng lời thoại: “Chúc mừng em, khoảng cách đến giấc mộng của em lại gần thêm một bước.”

“Cảm ơn.” Bùi Anh cong môi cười với anh, nhìn như một cô gái nhỏ hồn nhiên, “Hôm nay em là bước ngoặt trong cuộc đời của em rồi.”

Tiểu Dương tiếp tục đọc lớn: “Bước ngoặt trong đời cũng chính là anh sao?”

Bùi Anh nhìn anh ta, do dự một lát: “Sau này em sẽ cố gắng hơn, rồi sẽ có một ngày em đứng trên một sân khấu mang tầm quốc tế, nhưng em sẽ không quên khoảng thời gian từng khiêu vũ với anh.” Trên gương mặt cô, từ đầu tới cuối vẫn tươi cười như thế, “Tạm biệt.”

Nói xong hai chữ này cô đứng lên khỏi ghế, ngay lúc xoay người, một giọt nước mắt bất ngờ rơi ra từ khóe mi, lăn xuống gò má nhưng lại bị cô nhanh chóng lấy tay lau.

Bạc tình chứ không phải vô tình. Đây là người đàn ông mà cô yêu thương nhất.

Lúc cô đứng dậy, Tiểu Dương bắt gặp ánh mắt ngẩng đầu lên, nhìn bóng dáng khi cô rời đi đột nhiên anh ta cũng cảm thấy lòng đau nhói.

“Sao vậy, nhập vai rồi à?” Dịch Phi Dược ngồi trên ghế giám khảo trên choker anh ta. Nét mặt già nua của Tiểu Dương đỏ bừng, vừa rồi còn muốn xông lên nói: “Đạo diễn, tôi cũng muốn đóng phim!” Xúc động nhất thời tan thành mây khói.

Bùi Anh diễn xong cũng bắt đầu khiêu vũ. Tâm trạng vừa rồi khi diễn xuất vẫn còn đang vương vấn nên lúc này cô càng dễ nhập vai.

Mỗi một động tác cô đã thuộc nằm lòng, cứ theo tiếng nhạc mà bước đi, thậm chí là tạm quên đau đớn trên gót chân của mình. Mấy động tác xoay vòng khó khăn lúc trước cũng thuận lợi nhay xong, sau khi tiếng nhạc dừng lại tâm trạng của Bùi Anh mới dần dần bình ổn.

“Cám ơn cô Bùi.” Dịch Phi Dược nhìn cô nói, “Hai ngày sau chúng tôi sẽ thống nhất thông báo.”

Bùi Anh gật đầu, nói câu cảm ơn với họ rồi đi ra ngoài. Trần Thắng còn chờ ở ngoài cửa, thấy cô đi ra thì tiến lại hỏi han tình hình ở bên trong. Bản thân Bùi Anh cũng không biết diễn nghĩ thế nào, chỉ có thể nói cô đã cố gắng hết sức phát huy, cũng không tệ lắm.

Cô cảm thấy bản thân có thể khóc được là đã thắng lợi rồi.

Trần Thắng còn muốn ở lại chờ Đào Đào nên Bùi Anh đi trước. Lúc khiêu vũ cô không cảm thấy gì nhưng bây giờ thả lỏng rồi trên chân lại đau nhức nhiều hơn. Cô khập khiễng đi tới cửa ngồi lên xe của Tống Nam Xuyên.

Tài xế thấy chân cô dường như còn nghiêm trọng hơn lúc sáng thì chủ động hỏi cô có muốn tới bệnh viện khám trước không. Bùi Anh suy nghĩ, thuốc lần trước bác sĩ cho vẫn còn một ít nên không muốn lại đến bệnh viện nữa. Cô kêu tài xế đưa cô về nhà, lúc về đến nhà cô ngã lên cái sofa cỡ lớn của Tống Nam Xuyên, không muốn đứng dậy.

Gần đây vừa khiêu vũ vừa bị tên biến thái điên cuồng theo dõi, cô thật sự cảm thấy khá mệt mỏi. Cuối cùng bây giờ đã làm xong hết, cô có thể tạm thời thở phào một hơi.

Cô mới vừa nằm xuống một chút chợt nghe thấy tiếng động từ cửa chính vang lên, cô nghi ngờ ngồi dậy, giật mình nhìn thấy Tống Nam Xuyên kéo một túi hành lý lớn đang từ ngoài tiến vào.

“Xuyên Xuyên?” Trong lòng Bùi Anh rất bất ngờ, “Không phải anh nói ngày mai mới có thể về sao? Sao bây giờ đã ở đây?”

Tống Nam Xuyên đứng trước cửa, nhìn thấy cô thì đuôi lông mày lại bắt đầu nhíu lại. Bùi Anh cũng ngây ngẩn nhìn anh chưa kịp phản ứng, anh đã vất hết hành lý trong tay đi tới ôm lấy cô, hôn lên môi cô.

Nụ hôn của anh đầy mãnh liệt, bàn tay cũng vội vàng tiến vào từ dưới vạt áo, lướt lên xoa nắn trước ngực cô. Bùi Anh nức nở hai tiếng, thân thể như có gì chạm phải, Tống Nam Xuyên dùng đầu gối tách hai chân cô ra, cọ xát theo bản năng.

“Uhm...” Bùi Anh vất vả tránh né nụ hôn của anh, trước khi anh lại hôn đến nữa, cô thở hổn hển nói với anh, “Đừng ở đây, về phòng đi...”

Tống Nam Xuyên không nói hai lời lập tức ôm lên lầu, vừa thả cô xuống giường anh đã lao mình tới. Thân thể, hô hấp nóng bỏng phảng phất ở bên tai: “Anh Anh, anh rất nhớ em...”

Anh nói xong cũng không đợi Bùi Anh trả lời mà tiếp tục hôn lên môi cô lần nữa

Giữa lúc chìm nổi, Bùi Anh hí hóp nửa mắt nhìn người đang ở trên thân mình. Mặt anh hơi ửng hồng, nốt ruồi bên dưới khóe mắt càng tôn thêm phần gợi cảm và dụ dỗ. Người này...

Bùi Anh rất thích nốt ruồi này của anh, cô choàng tay qua cổ người kia rồi ngồi dậy, hôn lên nốt ruồi lệ đó.

Bởi vì động tác của cô mà hai người càng dán chặt nhau hơn, Tống Nam Xuyên thoải mái rên thành tiếng, nhìn đường nét khóe môi cô: “Sao hôm nay lại nhiệt tình như vậy?”

Bùi Anh thở hổn hển, bởi vì cô cũng muốn có anh...

Tống Nam Xuyên ôm cô sát lại, mỉm cười: “Về sự nhiệt tình của em, anh xin đáp lại gấp đôi.”

Sau khi chiến đấu một trận chiến say sưa tràn trề, Bùi Anh mềm nhũn nằm trong lòng Tống Nam Xuyên. Hai người nghỉ ngơi một hồi Tống Nam Xuyên mới mở miệng hỏi cô: “Sao chân của em lại bị thương? Đã khám bác sĩ chưa?”

“Rồi.” Bùi Anh lười biếng đáp lại anh, ngay cả mắt cũng không buồn mở ra, “Lúc trước em tập múa bị thương, bác sĩ đã cho thuốc rồi.”

“Còn đau không?” Tống Nam Xuyên nâng chân cô lên nhìn mắt cá chân cô.

“Uhm, không có gì đâu...” Bùi Anh khó chịu nhíu mày lại, “Anh buông tay đi...”

Tống Nam Xuyên cười một tiếng, thả chân cô xuống rồi lại hôn môi cô: “Mấy ngày nay còn có ai theo dõi em không?”

“Không có.”

Tống Nam Xuyên gật đầu: “Đội lát nữa chúng ta ra ngoài ăn cơm, sau đó anh trở về thu dọn đồ đạc với em.”

“Được ạ.”

Tổng Nam Xuyên tiếp tục nói: “Anh mang về rất nhiều quà cho em, chút nữa đưa hết cho em xem.”

“Được.”

Tổng Nam Xuyên mỉm cười: “Nhân tiện chúng ta lại thêm lần nữa nhé?”

“...” Không được!

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mới Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Chuyển ngữ: Nguyễn Thị Nga

Cuối cùng Tổng Nam Xuyên và Bùi Anh lại quấn lấy nhau lần nữa.

Bùi Anh nằm trên giường không sao nghĩ nổi: “Chẳng lẽ anh không bị lệch múi giờ à? Sao sinh lực lại dồi dào thế chứ?”

Tổng Nam Xuyên đáp: “Không cần thiết, vừa thấy em sinh lực anh đã sung mãn ngay rồi.”

Bùi Anh: “...”

Cô lặng lẽ bò dậy đi tắm, sau đó Tổng Nam Xuyên cũng vào theo.

Hai người lại giằng vò trong phòng tắm thêm lần nữa rồi mới chịu đi ra. Lúc này đã qua một giờ rồi, Tổng Nam Xuyên đưa cô đến nhà hàng Thiên Hạ ăn cơm trưa, sau đó bảo tài xế lái xe đưa cô về khu nhà.

Lòng Bùi Anh có hơi lo lắng, cô sợ lại nhìn thấy người đàn ông đứng dưới tàng cây kia, trong khi Tổng Nam Xuyên lại mong hấn vẫn còn ở đó, như thế anh cũng đỡ mất công đi tìm.

Lúc bọn họ tới đó, Bùi Anh vội vàng nhìn quanh, dưới tàng cây trống trơn không có người đàn ông lần nọ. Cô thoáng thở phào nhẹ nhõm rồi nói với Tổng Nam Xuyên: “Có lẽ cảnh sát đã dẫn hấn đi rồi.”

Tổng Nam Xuyên không nói gì mà chỉ đưa cô đi vào trong khu nhà ở.

Tuy đã tới đây nhiều lần nhưng anh lại chưa từng lên gác. Giờ anh mới lạ lắm đánh giá quanh vài lần, sau đó làm như bình luận: “Chỗ này nhỏ hơn so với tưởng tượng của anh, em nên chuyển đến chỗ anh sớm đi.”

Bùi Anh khép mi không quan tâm đáp lại, Tổng Nam Xuyên tiếp tục nói: “Hon nữa ở đây còn chẳng có bảo vệ, rất không an toàn, có phòng bảo vệ cũng như không.”

Mấy câu này thì Bùi Anh không sao phản đối được, cô lấy áo quần trong tủ đồ ra một nửa, sau đó cho vào vali: “Mấy thứ còn lại đợi bao giờ trả phòng thì tới lấy sau vậy.”

Tiền thuê phòng ở đây đến tháng sau mới hết hạn, cho dù không ở đây thì cô cũng không muốn để cho chủ nhà kiểm tra một tháng tiền thuê phòng.

“Ừ.” Tổng Nam Xuyên thấy cô thu dọn xong bèn chủ động giúp cô xách vali, đi xuống tầng dưới.

Trong khu, hoa đào vẫn còn chưa nở hết, từng cánh từng cánh liền với nhau như những đám mây hồng. Hai ba con mèo nhỏ kêu meo meo vòng quanh chân Bùi Anh.

“Tiểu Hoắc, Tiểu Hoa.” Bùi Anh dừng bước lại nhìn chúng, hơi khó xử: “Tao đi rồi sẽ không ai cho chúng mày ăn nữa, phải làm sao đây?”

Tổng Nam Xuyên cũng bị mấy con mèo dưới chân cô hấp dẫn: “Chậu đựng thức ăn anh vừa thấy trong nhà em là để cho bọn chúng ăn à?”

“Ừm, lúc trước em từng chụp ảnh đăng lên mạng, anh nhớ không?”

Nghe cô nói vậy Tổng Nam Xuyên mới có phản ứng, anh khẽ gật đầu, thấy hai mắt Bùi Anh đang lấp lánh nhìn mình: “Chỗ của anh có thể nuôi mèo không?”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Anh nhìn mấy con mèo dưới chân Bùi Anh, anh không thích nuôi thú cưng, hơn nữa cũng không có thời gian chăm sóc chúng, nhưng mà nếu như Bùi Anh thích, nuôi cũng không sao: “Ừ, dù sao chỗ anh cũng khá là rộng rãi, chúng có thể chơi trong vườn hoa, nhưng mà em phải tự chăm sóc chúng.”

“Được được”. Bùi Anh vui vẻ sờ đầu con mèo nhỏ, “Tiểu Hoắc, Tiểu Hoa, chúng mày có thể ở nhà giàu rồi đó!”

Tổng Nam Xuyên bảo tài xế đi vào ôm đồng mèo giúp họ, lúc Bùi Anh tới bắt một con mèo lông vàng, nó lại vô thức tránh ra. “Hình như Tiểu Hoàng không muốn đi cùng chúng ta, haiz.”

Tổng Nam Xuyên nhìn con mèo vàng kia, nói với Bùi Anh: “Con mèo này lớn rồi, có lẽ nó không thích bị nuôi nhốt, nó thích cuộc sống lưu lạc ở bên ngoài hơn.”

....Được rồi.

Bùi Anh không đi bắt nó nữa, cô ôm Tiểu Hoắc Tiểu Hoa với cả một con mèo nhỏ mới gia nhập nữa đi. Trước khi lên xe cô còn chạy lên tầng mang thức ăn và chậu đi cùng.

“Trước tiên mình phải đưa bọn mèo này đi kiểm tra cái đã, nhân tiện tắm rửa sạch sẽ, anh sẽ bảo tài xế đưa chúng đến bệnh viện thú y”, Tổng Nam Xuyên nói.

“Được.”

Lúc bọn chúng đang kiểm tra trong bệnh viện thú y, Tổng Nam Xuyên và Bùi Anh đi mua một bộ dụng cụ để nuôi mèo. Lúc về nhà trời đã khá muộn rồi, Tổng Nam Xuyên bảo người dọn thức ăn lên.

Mấy con mèo Bùi Anh mang về không thích ở trong phòng cho lắm, thế là cô để bọn chúng vào vườn hoa chơi, Tổng Nam Xuyên thấy cô đi vào mới kéo vali mình mang từ nước ngoài về tới trước mặt cô: “Lần trước bảo sẽ tặng quà cho em, mở ra xem đi.”

Bùi Anh hơi bối rối nhìn anh: “Tất cả mọi thứ trong vali này đều cho em cả à?”

“Ừ.”

Bùi Anh: “...”

Cô nhớ rõ ràng lúc đi Tổng Nam Xuyên không mang vali đi mà, sao lúc về lại có một vali to như vậy, lại còn là loại chuyên dùng để đựng quà nữa chứ?

Quà này cũng lớn quá đi thôi!

Cô phản khởi mở vali kia ra, bên trong đựng đầy quần áo, túi xách, giày dép và mỹ phẩm.

Bùi Anh nhìn một lúc lâu rồi mới ngẩng đầu lên hỏi Tổng Nam Xuyên: “Lúc anh đi qua cửa kiểm tra, hải quan không nghi ngờ buôn đồ đấy hả?”

Tổng Nam Xuyên: “...”

“Thủ tục quá cảnh do Tiểu Trương xử lý”, anh nói: “Em nhìn xem có thích hay không đi.”

“Thích thích!” Bùi Anh gật đầu như giả vờ.

Tổng Nam Xuyên cười nói: “Em còn chưa nhìn hết mà đã bảo thích rồi à?”

“Anh phải vượt cả trăm cây ngàn đáng để mua về cho em, đương nhiên phải thích rồi.”

Tổng Nam Xuyên cười cười ngồi xuống. Anh lấy một lọ nước hoa và hộp kem dưỡng da ra: “Tiểu Trương nói mấy ngôi sao nữ nước ngoài toàn dùng loại này cả, nên anh mua cho em.”

“Vâng vâng, em cảm ơn!” Bùi Anh cầm lọ nước hoa lên ngắm nghía một lúc, trên đó đều viết bằng Tiếng Anh nên cô không hiểu lắm, nhưng thương hiệu này đã từng nghe nói rồi. Tổng Nam Xuyên đưa tay lên xoa mái tóc đen mềm mại của cô, hỏi: “Đúng rồi, buổi diễn thử hôm trước em nói thế nào rồi?”

“Sáng sớm hôm nay mới thử vai xong, em diễn được lắm, đạo diễn nói hai ngày nữa mới thông báo.”

Thật ra thì Bùi Anh rất có lòng tin vào diễn xuất của mình, ngoài Đào Đào ra, diễn xuất của ba nữ diễn viên còn lại cô đều thấy cả, chỉ riêng hành động và lời thoại cô đã vượt trội rồi. Nhưng nếu muốn giành được một vai, các yêu cầu cũng khá là phức tạp, cho nên cô cũng chưa thể nói trước được điều gì.

Ngày thông báo kết quả, sáng sớm cô đã cầm điện thoại chờ được báo. Hình như Tổng Nam Xuyên và cô có thần giao cách cảm, làm việc xong anh nói với Tiểu Trương: “Lúc trước Bùi Anh có tham gia thử vai trong một bộ phim, cậu thử hỏi xem đã có kết quả chưa.”

“Vâng.” Tiểu Trương đáp lời rồi đi ra khỏi phòng, chẳng bao lâu sau cậu ấy đã quay về báo cáo: “Giám đốc Tổng, người phụ trách nói, đạo diễn cảm thấy Bùi Anh là người thích hợp nhất, nhưng mà người viết kịch bản lại thích Lý Tư Tư hơn, hình như cô ta là fan hâm mộ của Lý Tư Tư thì phải.”

Tổng Nam Xuyên ừ một tiếng: “Cho nên kết quả thế nào?”

“Nếu không có bất ngờ gì thì chính là Bùi Anh.” Tiểu Trương nói đến đây lại hỏi tiếp một câu: “Bộ phim này là Khiêu vũ trong ánh nắng tuyệt vời phải không?”

“Hình như thế.”

Tiểu Trương ngập ngừng rồi nói tiếp: “Giám đốc Tổng, có lẽ này có thể không hay lắm, nhưng mà tôi nghĩ anh nên biết thì hơn.”

Tổng Nam Xuyên ngược mắt lên nhìn cậu: “Có gì thì cứ nói thẳng đi.”

“Anh từng đọc bộ tiểu thuyết này chưa?”

“Đĩ nhiên là chưa.”

“Ừm...Sách của Phong Nam Lương có khá nhiều cảnh nóng, trong tiểu thuyết này nam nữ đều là diễn viên múa nên thường xuyên có cảnh tiếp xúc chân tay, hơn nữa nam nữ chính còn hay múa sát nhau.” Nhận thấy ánh mắt của Tổng Nam Xuyên đang thâm trầm nhìn mình, Tiểu Trương nhanh chóng nói hết câu: “Mấy đoạn này đạo diễn có cắt đi không thì tôi không biết, nhưng trong nguyên tác còn có cảnh nam nữ chính luyện múa ở trong phòng thì bị cúp điện, sau đó họ phải nương theo ánh trăng để tiếp tục nhảy múa, kết quả là càng nhảy càng có cảm xúc, sau đó....”

Tiểu Trương nhìn anh một cái, trong mắt như muốn nói: “Đều là người lớn cả, đoạn sau anh tự hiểu.”

Tổng Nam Xuyên không lên tiếng, Tiểu Trương trầm mặc một lúc rồi lại bổ sung thêm: “Đây là cảnh duy nhất nam nữ chính nảy sinh quan hệ, cũng là một cảnh kinh điển trong nguyên tác, có lẽ đạo diễn sẽ không cắt đi đâu, với lại, nam chính trong phim này là Du Khải Trạch.”

Nhiệt độ trong phòng làm việc khá thấp, Tiểu Trương đứng trong phòng cũng thấy thấp thòm theo. Anh từng tự hỏi có phải mình là người nhiều chuyện lắm đúng không, nhưng mà cho dù bây giờ anh không nói thì sau này Tổng Nam Xuyên vẫn sẽ biết thôi mà, rồi đến khi biết chuyện có lẽ sự việc càng nghiêm trọng hơn nữa.

Theo Tổng Nam Xuyên đã nhiều năm, tính tình của anh cậu đã sớm nắm lòng.

Tổng Nam Xuyên ngồi trên ghế giám đốc trầm mặc một lúc lâu, sau đó anh mới bảo Tiểu Trương: “Cậu nói với đoàn làm phim bên kia, tôi nghĩ Bùi Anh không thích hợp diễn vai này.”

Tiểu Trương hơi nín thở: “Tôi biết rồi.”

Cậu đi ra ngoài trước, Tổng Nam Xuyên lại gọi lại: “Với cả cậu thử xem gần đây bên đó có phim nào tương tự như vậy không, cho Bùi Anh làm nữ chính.”

“Vâng.” Tiểu Trương đi ra, thuận tay đóng cửa lại.

Rốt cuộc thì giám đốc Tổng cũng nhúng tay vào điện ảnh và truyền hình rồi, cậu còn tưởng anh ta không quan tâm đến việc mình bỏ ra hai trăm vạn cơ đấy.

Bùi Anh chờ đến 10 giờ sáng, Trần Thắng mới gọi điện cho cô. Bùi Anh nhìn thấy cuộc gọi hiển thị, cô hít sâu một hơi rồi nhấc máy: “Giám đốc Trần ạ, chào anh.”

“À, Tiểu Bùi này.” Nghe giọng Trần Thắng có vẻ là không phải tin tốt, “Nữ chính của Khiêu vũ trong ánh nắng tuyệt vời cuối cùng vẫn là Lý Tư Tư.”

Kết quả này Bùi Anh cũng đã nghĩ tới rồi, nhưng lúc nghe được thật cô vẫn thấy mất mát: “Ồ, tôi biết rồi, cảm ơn anh.”

“Này em cũng đừng nhụt chí, bộ này không được thì còn có bộ khác, bại dưới Lý Tư Tư cũng không oan uổng gì.”

“Vâng, tôi biết.”

“Vậy thì tốt, sau này tiếp tục cố gắng, sẽ có cơ hội tốt hơn thôi.” Trần Thắng an ủi.

Bùi Anh trò chuyện thêm vài câu nữa rồi cúp máy. Cô nằm ườn trên ghế salon, nhìn đèn chùm treo trên trần đến thất thần.

“Meo~” Tiểu Hắc bò đến cạnh bên cô, Bùi Anh cũng bế nó lên luôn.

“Tiểu Hắc à”. Cô thì thầm gọi nhỏ: “Tao thử vai rồi rồi đấy”.

“Meo~” Tiểu Hắc ghé sát vào mặt cô liếm láp.

Bùi Anh bị nó liếm đến bật cười, trêu chọc nó vài lần thì đúng lúc điện thoại trên bàn vang lên. Bùi Anh liếc mắt nhìn, là Du Khải Trạch nhắn tin cho mình.

Du Khải Trạch: “Hôm nay phim Khiêu vũ đã công bố nữ chính rồi, em biết chưa?”

Bùi Anh: “Ừ, vừa có người đại diện đã nói với em rồi [khò sở] “

Du Khải Trạch: “Em đừng buồn, anh vừa hỏi thăm, vốn Dịch Phi Được muốn chọn em kìa.”

Bùi Anh: “Sao? ”

Du Khải Trạch: "Nhưng sau đó Tống Nam Xuyên nói em không thích hợp, bọn họ mới đổi thành Lý Tư Tư."

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Chuyển ngữ: Từ Nhi

Hai ngày này Bùi Anh vẫn nghỉ ngơi ở nhà, nhân tiện để chăm sóc vết thương ở chân. Mỗi khi Tống Nam Xuyên từ công ty trở về, anh đều gọi người đưa thẳng cơm đến nhà.

Sau sáu giờ, Tống Nam Xuyên từ công ty quay lại, Bùi Anh đang ôm mèo ngồi bên ô cửa sổ thất thần. Tống Nam Xuyên nhìn cô một lúc mới đi sang hỏi cô: “Anh Anh, sao lại ngồi thất thần ở đây thế em?”

“Meo~”

Con mèo trong tay Bùi Anh kêu một tiếng rồi chạy đi, Bùi Anh ngẩng đầu nhìn Tống Nam Xuyên, cô đứng lên khỏi ghế: “À, hôm nay có kết quả thử vai rồi, giám đốc Trần nói em không trúng tuyển.”

Tống Nam Xuyên trầm mặc hai giây mới an ủi cô: “Không sao đâu, lần này không được còn có lần sau mà, biết đâu còn rất nhiều cơ hội tốt vẫn đang chờ em đấy.”

Bùi Anh vẫn nhìn anh: “Vậy sao?”

Đuôi mày Tống Nam Xuyên hơi giật giật: “Sao?”

“Anh muốn nói với em chỉ có nhiều đó thôi phải không?”

Tống Nam Xuyên càng im lặng, anh nhìn cô nói: “Em làm sao vậy?”

Bùi Anh nhếch môi: “Em nghe nói, bởi vì anh nói em không thích hợp với vai diễn này nên cuối cùng đạo diễn mới chọn Lý Tư Tư.”

Tống Nam Xuyên thoáng giật mình, mày cũng nhíu lại: “Em nghe ai nói?”

“Ai bảo không quan trọng, em muốn biết đây có phải là sự thật không thôi. Là anh và Phiến Phương nói rằng em không thích hợp?”

Khóe miệng Tống Nam Xuyên dần mím thành đường thẳng, lát sau anh mới nói: “Phải.”

Bùi Anh kim nén cơn tức giận của mình, cố gắng bình tĩnh hỏi anh: “Em muốn nghe ý kiến của anh, vì sao anh lại nghĩ em không thích hợp?”

Tống Nam Xuyên đáp: “Em đã xem nguyên tác của bộ tiểu thuyết này chưa? Trong đó có không ít cảnh nam nữ chính thân mật, thậm chí còn có cả cảnh họ xảy ra quan hệ. Anh không mong em phải diễn những cảnh thế này.”

Bùi Anh ngẩng đầu nhìn anh, khó mà nhìn ra được cảm xúc trên mặt cô là gì, cô im lặng một lát rồi đột nhiên bật cười: “Chỉ vì thế thôi sao? Chỉ vì anh không hy vọng em diễn những cảnh này?” Cô thấy hơi buồn cười, “Anh hỏi em đã đọc nguyên tác chưa à? Trước đây em tập múa bận rộn như vậy nhưng vẫn tranh thủ thời gian đọc lại nó ba lần, em tập múa đến mức trật cả chân cũng vẫn kiên trì theo đuổi nó. Vốn em nghĩ phải cố gắng hết sức, cho dù cuối cùng không được lựa chọn nhưng ít ra cũng không còn gì tiếc nuối, bây giờ thì sao? Bởi vì anh không muốn em diễn, cho nên em không thể diễn.”

Tống Nam Xuyên thấy cô như vậy trong lòng cũng cuống lên: “Anh Anh, Hoàn Vũ còn rất nhiều kịch bản hay, vì sao em cứ nhất định phải diễn phim này chứ? Anh đã nói Tiểu Trương tìm một kịch bản thích hợp rồi, chẳng mấy chốc sẽ có tin thôi mà.”

“Vấn đề hiện tại là chuyện này sao? Còn nữa, anh thấy kịch bản thế nào mới gọi là thích hợp?” Bùi Anh nhìn anh, đôi mắt hơi ửng đỏ, “Anh có tôn trọng suy nghĩ của em không? Em muốn diễn vai gì, không thích diễn vai gì anh đã từng hỏi chưa? Chẳng lẽ chuyện thế này anh không nên bàn bạc với em trước đã à?”

Tổng Nam Xuyên thở ra một hơi, nói: “Ok, chuyện này anh không nói trước với em là tại anh không đúng, nhưng anh cũng nói rồi, anh đã bảo Tiểu Trương tìm một kịch bản khác, không thua kém gì bộ phim mà em vừa thử vai, hơn nữa cũng là vai nữ chính, em còn bất mãn gì nữa chứ?”

Bùi Anh cười ha ha hai tiếng: “Đừng có nói là anh không đúng, thực ra anh không cảm thấy bản thân mình sai ở chỗ nào phải không? Tổng Nam Xuyên, có phải mọi người ngoài kia đều nói anh là kim chủ của em cho nên chính anh cũng nghĩ rằng mình đúng là kim chủ của em phải không? Nếu em muốn tìm một kim chủ thì đến lượt Tổng Nam Xuyên anh à!”

“Bùi Anh, em có biết mình đang nói gì không đấy?” Tổng Nam Xuyên cũng dần phát cáu, anh lớn tiếng quát cô một câu.

Bùi Anh cắn môi dưới, xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hơi thở gấp gấp như thể vừa mới chạy cự li dài xong.

Tổng Nam Xuyên cũng dịu giọng xuống, nhìn Bùi Anh rồi nói: “Anh không muốn vì chút chuyện này mà cãi nhau với em..”

“Chút chuyện này?” Anh còn chưa dứt lời Bùi Anh đã cắt ngang, “Theo ý anh thì chuyện này nó nhỏ lắm đúng không? Là do em cố tình gây sự phải không? Nếu anh cảm thấy đây chỉ là một chuyện nhỏ thật thì vì sao lúc em hỏi anh lại không dám nói cho em biết? Nếu không phải Du Khải Trạch nói với em thì anh vẫn tính giấu em sao, sau đó tìm cho em một vai nữ chính nào đấy, em còn phải cảm kích anh nữa à.”

Nghe thấy tên Du Khải Trạch, đôi mắt Tổng Nam Xuyên trầm xuống: “Du Khải Trạch? Chuyện này là hắn nói với em?” Anh bật cười một tiếng, “Thế chắc tin thử vai kia cũng do hắn nói cho em nghe nhỉ? Em có biết hắn là nam chính của bộ phim này không? Hay là em cũng không biết ý đồ của hắn với em luôn, em còn muốn vui vẻ xán tới à?”

“Du Khải Trạch thì sao? Ít ra anh ta làm việc gì cũng quang minh lỗi lạc!”

“Sao? Em đã tán thưởng hắn đến thế thì em đi mà tìm hắn đi!”

Bùi Anh liếc mắt nhìn anh, cầm túi xách trên sofa rồi đi thẳng ra ngoài. Tổng Nam Xuyên thấy cô đi đến cửa, anh cắn chặt răng gọi cô lại: “Em đi đâu đấy?”

Bùi Anh nói: “Em thấy bây giờ hai đứa mình đều đang xúc động cả, tách ra bình tĩnh một chút sẽ tốt hơn.”

“À.” Tổng Nam Xuyên cười một tiếng, “Tách ra bình tĩnh một chút? Em muốn chia tay thì cứ việc nói thẳng ra.”

Bùi Anh quay đầu nhìn anh, một tay mở cửa ra: “Chia tay thì chia tay!”

Nhân viên nhà hàng đứng ngoài cửa đang muốn gõ thì thấy cô nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, anh ta cứng đờ tại chỗ ngay lập tức.

Vừa rồi anh nghe được gì thế? Chia tay?

... Không lẽ mình tới không đúng lúc à.

Bùi Anh cũng không nhìn anh ta, bước qua người nọ rồi đi ra ngoài. Nhân viên nhà hàng cầm hộp thức ăn trong tay, nhìn thoáng vào bên trong. Tổng Nam Xuyên đang đứng trong phòng khách, nhìn có vẻ đang tức đến đỉnh điểm luôn rồi.

Nhân viên nhà hàng: “...”

Anh có cảm giác nếu mình bước vào đó bây giờ sẽ bị giết chết luôn.

Anh ta lặng lẽ đặt hộp thức ăn lên sàn nhà phòng khách, nhanh chóng bay ra khỏi cửa.

Sau khi Bùi Anh rời nhà Tổng Nam Xuyên, cô cũng không quay về phòng ở mình đã thuê mà đi thẳng đến cửa hàng của Nhậm San San.

Nhậm San San thấy Bùi Anh bước vào từ ngoài cửa, cô bị sặc một ngụm cơm trong miệng: “Sao gần đây cô cứ tới vào giờ cơm của tôi không vậy? Đã có Tổng Nam Xuyên nuôi cô rồi mà, cô còn muốn ăn chực cơm của tôi à?”

Nghe thấy tên Tổng Nam Xuyên, hai mắt Bùi Anh lại bắt đầu đỏ lên, Nhậm San San sững sốt kéo cô ngồi xuống: “Cô làm sao vậy? Cãi nhau với Tổng Nam Xuyên à?”

Bùi Anh hít một hơi mới nói: “Anh ấy muốn chia tay với tôi.”

Nhậm San San ngớ ra một giây: “Sao lại thế này?”

“Lúc trước tôi có tham gia thử vai một vai nữ chính ấy, vốn là được nhận rồi, nhưng anh ấy không muốn tôi diễn cảnh thân mật nên mới đòi tôi đi.”

“...” Nhậm San San tiêu hóa hết nửa phút, “Hả, tổng giám đốc Tổng của cô muốn chiếm hữu thật đấy, nhưng mà sao chuyện này lại âm ỉ đến mức chia tay được?”

Bùi Anh nói: “Không biết, dù sao tại tôi cũng âm ỉ to lắm, anh ấy còn thấy tôi có gì đó với Du Khải Trạch nữa.”

Nhậm San San: “...”

Cô lại tiêu hóa mất nửa phút: “Du Khai Trạch? Miếng thịt tươi đó à? Không phải anh ta là thái tử gia của Hoàn Vũ sao, sao lại có liên quan tới chuyện này?”

“Thì chính anh ta giới thiệu tôi tới thử vai, hơn nữa cũng chính anh ta nói với tôi chuyện Tổng Nam Xuyên đổi vai của tôi đó.”

“Ồ... Không lẽ anh ta cố ý nói xấu trước mặt cô à?”

Bùi Anh nhìn cô một cái: “Nếu Tổng Nam Xuyên không làm thì anh ta có thể nói xấu với tôi được à? Có oan ức gì đâu!”

“Rồi, rồi rồi!” Thấy Bùi Anh vẫn còn hơi xúc động, Nhậm San San vội thuận theo cô, “Đúng là giám đốc Tổng của cậu không đúng rồi, phải bắt anh ta xin lỗi liền!”

“Vấn đề là anh ấy không biết bản thân đã làm sai cái gì, anh ấy còn nghĩ tìm cho mình một vai nữ chính khác thì mình sẽ không tức giận nữa.”

“Ừ ừ.” Động tác của Nhậm San San dừng lại một chút, “Anh ta nói giúp cô tìm một vai nữ chính nữa?”

“Anh ấy nói thế đấy.”

“...Vậy cô còn tức giận cái gì?”

Bùi Anh mở to hai mắt trừng cô: “Cô cũng nghĩ thế à? Chẳng lẽ điểm mấu chốt của chuyện này không phải là anh ấy không tôn trọng tôi sao? Tôi cũng là một con người mà, có ý nghĩ riêng của mình, cho dù trước khi làm vậy anh ấy nói với tôi một tiếng cũng được rồi!”

“Được rồi, tôi hiểu ý cô rồi.” Nhậm San San vội vã đầu hàng, “Nhưng mà cô phải biết Tổng Nam Xuyên xuất thân giàu có, bây giờ lại là một tổng giám đốc ngang ngược, người có địa vị cao như thế đã quen thói ra lệnh từ lâu rồi, tôi tưởng là lúc cô ở cùng anh ta đã biết rõ rồi chứ.”

Bùi Anh mím môi không nói, lúc trước ở chung với Tổng Nam Xuyên, trong mắt cô chỉ toàn là ưu điểm của anh, nào có nghĩ nhiều như vậy.

Nhậm San San nhìn cô rồi nói: “Giờ cô nghĩ lại về gương mặt của anh ta xem, có phải là không nở chia tay rồi không?”

Bùi Anh: “...”

Mình thật đúng là đũa mê trai không có liêm sỉ mà...

“Tôi biết anh ấy là tổng giám đốc, nhưng tôi có phải là cấp dưới của anh ấy đâu, tại sao chuyện gì cũng phải nghe anh ấy, lại còn là chuyện của bản thân mình nữa.” Bùi Anh nói xong thì lấy bia trên bàn của Nhậm San San rồi uống liền một ngụm, “Nếu anh ấy không thích tôi diễn cảnh thân mật với người khác thì có thể nói thẳng với tôi, mọi người bàn bạc không được à? Sao cứ nhất định phải quyết định thay tôi? Mình thấy đây là vấn đề cơ bản, không thể nhượng bộ.”

Nhậm San San thờ dãi: “Tôi hiểu rồi, nếu bạn trai tôi không hỏi tiếng nào mà đã thay mình quyết định, tôi cũng sẽ giận thôi. Nhưng mà hai người ở bên nhau là như vậy, nhất định sẽ có cãi vã, cô thích gương mặt kia anh ấy đương nhiên cũng phải chịu được tính cách và khuyết điểm của anh ta, đâu thể cái gì tốt cô cũng chiếm hết được.”

Bùi Anh: “...”

Cô thấy cũng hơi hơi có lý...

Lại uống một ngụm bia, cô nói với Nhậm San San: “Thật ra trong chuyện này, tôi thấy một mối hơn là tức giận. Tôi cố gắng để nhận được vai diễn này như thế, tập múa hết mình, đọc đi đọc lại nguyên tác rồi nghiền ngẫm vai diễn, thế nhưng chỉ vì một câu của Tổng Nam Xuyên mà có thể dễ dàng phủ định tất cả cố gắng của tôi.”

Không phải lần đầu tiên cô gặp chuyện như vậy, cô biết thế giới này vô tình, cũng đã trải qua những thực tế tàn khốc, rất nhiều chuyện không phải cứ cố gắng là sẽ được kết quả. Nhưng lần này Tổng Nam Xuyên lại là người bạn trai gần gũi nhất của cô, anh ấy cũng đối xử với cô như vậy...

Nhậm San San giật lấy lon bia trong tay cô ra, kéo cô đứng lên từ trên ghế: “Được rồi, chút bia thừa này của tôi cũng bị cô uống hết rồi. Đi, chúng ta đi ra ngoài uống rượu, tôi mời cô!”

Nhậm San San đóng cửa cửa hàng trước rồi dẫn Bùi Anh đi đến quán nhỏ dưới lầu nhà cô. Hai người ngồi quanh bàn vừa uống bia vừa xi vãi đàn ông, cũng khá là vui sướng.

“Cạch.” Nhậm San San đặt lon bia xuống, vỗ vai Bùi Anh nói, “Đàn ông là vậy đó, cô đừng tưởng khi quan hệ của hai người ‘Em biết anh dài ngắn, anh biết em nông sâu’ thì đã hiểu rõ lẫn nhau rồi! Tôi nói cho cô nghe, còn xa lắm! Đàn ông ranh nhất là nói dối phụ nữ!”

Bùi Anh cũng uống hơi nhiều, cô giơ lon bia chạm cốc với cô ấy: “Cô nói rất đúng, hôm nay lúc tôi hỏi anh ấy, anh ấy còn muốn gạt nữa kìa!”

“Đứng rồi! Cô nghĩ lại xem, chắc chắn còn nghĩ ra nhiều khuyết điểm của anh ta hơn nữa!”

“Đứng...” Bùi Anh đặt mạnh lon bia xuống, “Mỗi lần anh ấy tức giận cứ gọi mình Tú Quyên! Anh ta tưởng tên anh ta hay thì gọi lắm đấy à!”

“Ha ha ha ha ha.” Nhậm San San cười lớn nhún mạnh, “Vây cô cũng đặt tên mụ cho anh ta đi, Đại Trụ Nhị Cầu Tam Mao Tứ Oa, muốn thế nào thì thế ấy!”

“Đứng!” Bùi Anh nói xong thì lấy di động của mình ra, tìm weixin của Tống Nam Xuyên, đổi thành Tống cầu đàn*.

*cầu đàn: chó con

Bên này cô và Nhậm San San uống đến vui vẻ, bên kia Tống Nam Xuyên cũng gọi Tiêu Cố ra ngoài uống rượu.

Tiêu Cố nhìn thấy người kia đã uống hết bốn ly rượu mạnh vào bụng, đuôi lông mày bên trái giật nhẹ một cái: “Giám đốc Tống làm sao vậy? Chuyện gì khiến anh không vui thế này, lại còn muốn mua rượu nữa?”

“Ha ha.” Tống Nam Xuyên cầm ly rượu trong tay đưa về phía Tiêu Cố, “Không có gì, bạn gái muốn chia tay tôi ấy mà.”

Tiêu Cố hơi giật mình, anh nhớ lại một lúc: “Bùi Anh?” Lúc trước anh ta có nhìn thấy trên mạng đưa tin tức liên quan.

“Ồ, cậu cũng biết?” Tống Nam Xuyên nói xong thì uống hết ly rượu trong tay.

Tiêu Cố hỏi anh: “Sao lại cãi đến mức phải chia tay?”

“Hả? Cô ấy đi tham gia thử vai, trong bộ phim đó có không ít cảnh thân mật, tôi yêu cầu thay thế cô ấy.”

Tiêu Cố hơi dăm chiêu gật đầu: “Thì ra là thế, đổi lại là tôi tôi cũng sẽ chia tay với anh.”

Tống Nam Xuyên: “...”

“Không phải chỉ một vai nữ chính thôi à? Tôi đã nói sẽ tìm cho cô ấy một vai nữa, thế mà cô ấy cũng không thèm cảm ơn...” Tống Nam Xuyên phiền não đặt mạnh ly rượu lên bàn, “Tôi thấy cô ấy không thích tiền của tôi.”

Tiêu Cố: “...”

Được rồi, đối mặt với vị giám đốc nghèo túng chỉ có mỗi tiền thế này thật khiến cho người ta vô cùng bối rối.

“Giám đốc Tống, trên thế giới này những chuyện có thể giải quyết bằng tiền đều là chuyện đơn giản nhất.” Tiêu Cố nói với Tống Nam Xuyên, “Nhưng nói đến yêu đương, tất nhiên là chuyện phức tạp nhất thế giới.”

Tống Nam Xuyên liếc mắt nhìn anh ta: “Cậu có ý gì?”

“Trước khi yêu một người, đầu tiên ta nên học cách tôn trọng cô ấy.”

“À, cậu cảm thấy tôi không tôn trọng cô ấy?” Anh phải làm thế nào mới được tính là tôn trọng cô đây? “Chẳng lẽ đổi thành vợ cậu, cậu sẽ mong cô ấy diễn cảnh thân mật với người khác à?”

“Tất nhiên là tôi không muốn thế, nhưng tôi sẽ nói chuyện thẳng thắn với cô ấy, tôi cũng tin rằng cô ấy sẽ không cương quyết đi diễn những cảnh kia, đúng không?” Tiêu Cố ngẫm nghĩ rồi nói, “Nếu đổi lại là anh, anh tự hỏi thử xem, hôm nay anh là một nhân viên bình thường, phải vất vả dốc sức làm việc để có một cơ hội thăng chức, vốn dĩ khó khăn lắm anh mới nhận được cơ hội thăng chức này, nhưng bạn gái anh lại ý mình có tiền có thế, từ chối giúp cậu, anh sẽ có cảm giác thế nào?”

“... Nghe cậu nói vậy, hình như tôi là một tên khốn nhỉ?”

“Bỏ hai chữ ‘hình như’ đi.”

Tống Nam Xuyên: “...”

“Tôi gọi cậu tới là để uống rượu chứ không phải giảng đạo.” Anh lấy ly rượu trước mặt mình đẩy tới trước mặt Tiêu Cố, bắt anh ta uống hết.

Uống rượu đến khuya, cuối cùng vẫn là Tiêu Cố gọi điện thoại kêu tài xế đến, đưa Tống Nam Xuyên say như chết trở về.

Tống Nam Xuyên ngủ thẳng một giấc đến mười hai giờ giữa trưa ngày hôm sau, lúc tỉnh lại anh cảm thấy đầu đau như muốn nứt.

Một tay anh xoa xoa huyệt thái dương, từ trên giường ngồi dậy, không thấy Bùi Anh thì gọi cô: “Anh Anh?”

Đợi nửa ngày cũng không ai để ý đến anh, anh mới chợt nhận ra ngày hôm qua Bùi Anh đã đi rồi.

Ngay lập tức đầu cẳng như đau hơn, anh nằm xuống lần nữa, gọi điện thoại cho Tiểu Trương nói hôm nay mình không đến công ty.

Sau đó Tiểu Trương tỏ vẻ như đã hiểu, thử hỏi anh: “Tổng giám đốc Tống, anh với cô Bùi chia tay có sao không?”

Tống Nam Xuyên nhướn mày: “Cậu nghe ai nói?”

“À... trên weibo nói vậy...” Sáng nay anh ta vừa đến công ty thì nhìn thấy trên weibo mới ra tập bốn loạt truyện Giám đốc Tống và Bùi Anh. Vì chuyện này mà trong lòng anh ta bất an cả buổi sáng, cảm giác như thể vì mình đã hại họ chia tay.

Tống Nam Xuyên nghe vậy thì lập tức ngắt điện thoại mở máy tính ra xem.

Quả nhiên, trên weibo nhóm paparazi đã mọc lên như nấm.

“Tin sốc! Bùi Anh và Tống Nam Xuyên tình cảm tan vỡ, tới ngày hôm qua đã chính thức chia tay!”

Khi chia tay lại âm ỉ rầm rộ còn hơn cả ồn ào xôn xao lúc bọn họ ở chung, trên weibo tiêu đề “Bùi Anh Tống Nam Xuyên chia tay” cũng là tin hot nhất.

Tống Nam Xuyên không mở hết mười vạn bình luận kia ra, anh gấp máy tính một phút, gọi điện thoại cho Tiểu Trương: “Lập tức tìm người xóa sạch tin tức trên weibo!”

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mới Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Chuyển ngữ: Ciel

Đúng lúc này Bùi Anh cũng đang dùng máy vi tính của Nhậm San San, cô nhìn thấy được bài báo liên quan đến chuyện mình và Tống Nam Xuyên chia tay.

Tối hôm qua cô và Nhậm San San đều uống say bí tỉ, sáng nay cả hai người đều không sao dậy nổi. Lúc này khó khăn lắm Nhậm San San mới bò dậy đi đến phòng làm việc. Bùi Anh chẳng muốn làm gì nên ở nhà cô ấy rồi lên mạng.

Không ngờ vừa mở Weibo đã phát hiện mình và Tống Nam Xuyên lại lên tiêu đề rồi.

Đám “chó săn” (paparazi) nói như đinh đóng cột khẳng định chuyện hai người họ chia tay, làm như tận mắt mình trông thấy. Bùi Anh khẽ cau mày, cô và Tống Nam Xuyên cũng không hẳn là chính thức chia tay phải không? Bọn họ định ninh kết luận thế này làm cho cô còn không biết liệu mình và Tống Nam Xuyên có phải đã chia tay thật hay không nữa.

Bình luận bên dưới cũng vô cùng đặc sắc, đa số mọi người đều cười trên sự đau khổ của người khác, như kiểu đã sớm biết kết cục sẽ thế này rồi. Cũng có một số người hâm mộ gửi lời an ủi đến cô, lúc này Bùi Anh mới cảm thấy trong lòng ấm áp hơn một chút.

Cô không có bất kì phản ứng gì trước những chuyện thế này trên Weibo, chỉ có điều lúc cô vừa ăn sáng trở về thì phát hiện ra những bài báo vừa rồi đều đã bị xoá sạch.

Tống Nam Xuyên cho người làm sao? Cô nghĩ vậy, thoát Weibo rồi tắt luôn máy tính.

Hôm qua lúc cô rời khỏi nhà Tống Nam Xuyên chỉ lấy mỗi túi xách của mình, quần áo đồ đạc còn lại đều để ở chỗ anh ta. Nhưng bây giờ sao mà đi lấy được, may là lúc chuyển vào cô chỉ mang một nửa số quần áo, bây giờ trong nhà vẫn còn đồ sót lại.

Cô suy nghĩ một lúc, cô cũng không thể ở lại chỗ của Nhậm San San, người theo dõi cô chắc cũng không còn ở đó, thế thì cô về nhà cũng không sao đâu nhỉ?

A, Bùi Anh cầm di động lên, nhắn tin cho Trần Thắng: “Tổng giám đốc Trần à, anh có thể giúp tôi tìm một căn hộ được không? Nhà tôi thuê bây giờ không an toàn nữa, tôi muốn đổi chỗ ở.”

Trần Thắng trả lời cô rất nhanh: “Được, nhà của Đào Đào cũng là tôi thuê giúp cô ấy mà, cô có muốn thuê phòng ở cùng một khu nhà với Đào Đào được không?”

Bùi Anh từng đến nhà Đào Đào, tiền thuê ở đó cũng gấp đôi so với nhà của cô. Nhưng bây giờ cũng chẳng còn cách khác, chắc chắn Trần Thắng tìm nhà sẽ nhanh hơn cô tự mình tìm kiếm.

Cô cắn răng, trả lời: “Được, cảm ơn anh”.

Trần Thắng: “Thế thì tốt, thuê được tôi sẽ liên lạc với cô sau”

Bùi Anh vừa cất điện thoại đi Trần Thắng lại gửi tin nhắn tới: "Cô và Tống Nam Xuyên chia tay thật à?"

Bùi Anh: “...”

Cô suy nghĩ một lúc rồi quyết định không nói chuyện Tống Nam Xuyên đối việc của mình: “Hôm qua chúng tôi cãi nhau một trận”.

Trần Thắng: “Đôi tình nhân nào mà chẳng cãi nhau, có vấn đề gì thì cố gắng giải quyết, hết giận rồi sẽ tốt đẹp cả thôi.

Bùi Anh: Vâng, cảm ơn giám đốc Trần đã quan tâm

Trần Thắng: Không có gì, vậy để tôi tìm nhà giúp cô.

Bùi Anh: Được

Giải quyết chuyện nhà ở xong, trong lòng Bùi Anh cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng trước khi tìm được nhà mới cô vẫn phải tạm thời chuyển về khu nhà cũ, nhân tiện thu dọn đồ đạc luôn.

Cô gọi xe rời khỏi chỗ của Nhậm San San, sau khi đến nhà mình còn cẩn thận nhìn xung quanh mấy bận. Quả nhiên người đàn ông hay theo dõi cô không còn ở đây nữa.

Cô xuống xe taxi, đi về thật nhanh. Chỉ mới mấy ngày không trở về, tự dưng cô lại có cảm giác nhớ nhung thế này. Nằm trên giường nhắn tin cho Nhậm San San: “San San, tôi về nhà mình rồi”.

Nhậm San San: “Cô không sợ gặp lại tên biến thái kia hả?”

Bùi Anh: Tôi có nhờ giám đốc Trần tìm nhà giúp, chắc hai ngày nữa có thể tìm được thôi.

Nhậm San San: Tốt quá, hôm nay lại có hàng mới về, sáng mai tới chụp ảnh nhé.

Bùi Anh:...Được

Cũng vào lúc này Tống Nam Xuyên đang chán chường ở nhà, sau khi say rượu thì cực kì khó chịu, bây giờ đầu anh vẫn còn đau. Anh nằm trên ghế sa lon trong phòng khách thất thần, bỗng nhiên lại nghe được mấy tiếng mèo kêu không to không nhỏ: “Meo”

Anh ngược mắt nhìn thử, là mấy con mèo hoang mà Bùi Anh mang về.

“Meo...” Tiểu Hắc đi tới bên ghế sa lon, ngược đầu nhìn anh, cái dáng vẻ này rõ ràng là muốn đòi ăn.

Tống Nam Xuyên bật cười: “Mẹ của mấy cưng đi rồi, không có ai đút mấy cưng ăn đâu”.

“Meo meo meo”, Tiểu Hắc kêu không ngừng, đầu Tống Nam Xuyên lại đau nhức một một hồi.

“Sợ bọn mày rồi đấy”. Anh đứng dậy khỏi ghế sa lon, đi xuống bếp tìm thức ăn cho mèo. Nói đến mấy con mèo này bình thường anh chẳng nhìn thấy bóng, nhưng khi đến giờ ăn thì tất cả đều có mặt.

Cũng thật tình khôn.

Lấy một ít thức ăn cho mèo và nước, Tống Nam Xuyên đặt chậu thức ăn tới trước ổ mèo của chúng. Lúc này ba con mèo đều có mặt đồng đủ, chăm chú ăn cơm.

Tống Nam Xuyên ngồi xổm nhìn bọn chúng, bỗng nhiên anh lại hứng thú sợ đầu Tiểu Hắc một cái.

“Meo” Tiểu Hắc bực mình vươn móng ra, cào lên tay anh một cái, để lại một vết đỏ rõ ràng.

Tống Nam Xuyên: “...”

“Được lắm, tao tốt bụng cho bọn mày ăn mà còn dám cào tao hả?” Tống Nam Xuyên nhướn mày, như cười như không nhìn nó.

“Meo” Tiểu Hắc lại kêu thêm một tiếng như đang nói: “Xúc phân*, đừng quấy rầy trẫm dùng bữa”

*ý nói người nuôi chó, mèo xúc phân cho chúng. Người yêu chó mèo đem so sánh với xúc đồng phân, với về ngoài khỏi hài để tạo không khí. Dùng để chỉ người cuồng chó, mèo.

Tống Nam Xuyên: “...”

Anh cảm thấy con mèo này còn thích hợp làm Tổng giám đốc ngang ngược hơn mình nữa.

...Rõ ràng trước mặt Bùi Anh chúng nó có vậy đâu!

Anh lại như muốn so cao phân thấp, xắn tới sờ đầu Tiểu Hắc một cái, lần này trước khi nó vươn móng anh đã tránh thật nhanh.

Nhìn Tiểu Hắc nhào lặn về phía trước, anh ngồi cười đắc ý.

Tiểu Hắc: “...”

Tên xúc phân này điên rồi hả?

Tổng Nam Xuyên: “....”

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng anh nghĩ anh đọc hiểu được ánh mắt con này.

Anh không tiếp tục để ý ba con mèo kia nữa, quay trở lại phòng bếp. Vốn dĩ cũng không thấy đói, bây giờ thấy bọn chúng ăn com anh cũng thấy hơi đói rồi.

Anh không muốn gọi điện kêu thức ăn ở ngoài nên đành mở tủ lạnh ra xem thử. Trong tủ còn một ít rau cải, là Bùi Anh mua. Anh lấy ra xem một chút lại bỏ vào tủ lạnh.

Sao tổng giám đốc ngang ngược có thể tự mình xuống bếp được chứ?

Đứng ở cửa tủ lạnh suy nghĩ một hồi, ánh mắt rơi trên gói miến ốc.

Cái này cũng là Bùi Anh mua về, vốn dĩ anh còn phản đối chuyện bỏ miến ốc vào tủ lạnh, nhưng nhìn xem, phản đối chẳng có hiệu lực gì.

Hơn nữa lúc trước trong tủ lạnh còn có hai gói miến, bây giờ chỉ còn lại một gói, nhất định là nhân lúc anh không ở đây Bùi Anh đã lên ăn một gói rồi!

Anh còn đang giận cô lên ở nhà nấu miến ốc, đột nhiên bật cười tự giễu.

Giận gì chứ Tổng Nam Xuyên, người ta đã nói chia tay với mày, mày còn luôn nghĩ về cô ấy làm gì?

Anh lấy gói miến ốc trong tủ lạnh ra ném vào trong thùng rác, ba giây sau lại nhặt trở về.

Hôm nay tâm trạng của anh không tốt, muốn ăn đồ nặng mùi thử xem, để coi miến ốc này ngon như thế nào.

Dựa theo hướng dẫn trên bao bì, anh nấu nước sôi đổ vào miến ngâm mười phút rồi bắt đầu nấu. Gói miến vị măng chua vừa được mở, một mùi hương nồng nàn bay ra, Tổng Nam Xuyên khó chịu nhíu nhíu mày.

Cái này có ăn được không? Anh do dự một lúc lâu giữa vứt và không vứt mới quyết định để măng chua xuống.

Tranh thủ lúc bắc nồi lên, anh nhanh chóng mở hết cửa sổ nhà bếp và phòng khách ra, những bao gì sau khi tháo cũng vất hết vào thùng rác.

Làm xong những việc này, rốt cuộc Tổng Nam Xuyên cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút. Chờ nấu miến xong, anh múc thức ăn vào chén, vượt qua chướng ngại tâm lý nếm thử một thìa.

Miến nấu vừa đủ, không mềm cũng không cứng, măng chua cũng không có vị gì kì lạ thậm chí có thể nói là rất ngon, quan trọng nhất là anh bỏ thêm một gói dầu gia vị, cay đến mức đã ghiền.

...Anh cảm thấy mùi vị cũng không tệ lắm.

Lặng lẽ ăn từng thìa một, lần thứ hai tự giễu trong ngày hôm nay.

Rốt cuộc một người có thể ảnh hưởng đến người khác bao nhiêu đây?

Trước ngày hôm nay, anh nằm mơ cũng không ngờ sẽ có ngày mình chui trong phòng bếp ăn miến ốc.

Buổi tối Bùi Anh không có hứng ăn com mà cũng lười ăn nữa, cô nằm trên giường nghe nhạc một lúc thì có tin nhắn mới.

Du Khai Trạch: Còn đang buồn vì việc chọn diễn viên của phim “Kiều vũ” à?

Bùi Anh suy nghĩ một lúc, trả lời anh: “Không có, con người phải hướng về tiền* mà”

Bùi Anh: phía trước*...

*Tiền và phía trước là đồng âm, tiền đầu tiên nghĩa là tiền bạc, tiền thứ hai phía trước.

Du Khải Trạch: Ha ha ha [nhe răng] buổi tối có rảnh không? Tôi mời cô ăn cơm, đừng buồn nữa.

Bùi Anh muốn từ chối anh ta theo bản năng, đột nhiên cô nghĩ đến lúc trước mình còn thiếu nợ người ta một chuyện, bèn trả lời: “Hay là tôi mời anh nhé, lúc trước đã nói là lần sau tôi mời rồi. Để tôi gọi cả Đào Đào nữa.”

Du Khải Trạch: Được.

Bùi Anh gửi tin nhắn cho Đào Đào, tự mình mời, vốn cô còn lo cô ấy có chịu tới hay không, không ngờ cô ấy đồng ý ngay.

Lần trước Du Khải Trạch mời khách ở Anh Đình, lần này Bùi Anh cũng chọn ở đó. Bởi vì cô là người mời cho nên tới sớm nhất, sau khi gửi tin nhắn số phòng bao cho Du Khải Trạch và Đào Đào, không lâu sau thì Du Khải Trạch đến.

Hai người không tính là quá thân quen, thật ra Bùi Anh vẫn còn hơi lúng túng, cũng may Du Khải Trạch là người nói khá nhiều, hai người nói chuyện một hồi, để tài lại quay trở về chuyện chọn diễn viên cho “Khiêu vũ”.

“Lần này tiếc thật, mặc dù người ngoài đều nói tôi là thái tử gia của Hoàn Vũ nhưng chút cổ phần trong tay tôi đều do ba cho cả, tôi ở Hoàn Vũ cũng không có quyền lên tiếng, chỉ có thể quyết định chuyện của mình thôi”. Du Khải Trạch có đôi phần xin lỗi giải thích với Bùi Anh.

Bùi Anh cười cười, có thể quyết định chuyện của mình đã khiến người ta hâm mộ lắm rồi, giống như cô đây ngay cả chuyện của mình cô cũng không quyết được: “Chuyện này sao mà trách anh, anh nói với tôi tin tức về việc thử vai tôi đã rất cảm ơn anh rồi”.

Du Khải Trạch hơi mím môi, hình như có hơi tức giận: “Vốn dĩ Dịch Phi Dược cũng thích cô, nhưng đến ngày công bố kết quả đột nhiên Tống Nam Xuyên lại nói muốn đổi người. Anh ta ý mình là cô đồng lớn của Hoàn Vũ nên muốn làm gì thì làm đấy”.

Ánh mắt của Bùi Anh trầm xuống, nhìn chăm chăm vào chiếc bàn trước mặt, không nói gì.

Vừa lúc đó thì Đào Đào cũng tới, cô vừa giải thích với họ vị trên đường kẹt xe, vừa ngồi xuống chỗ của mình. Sau khi com nước xong, Đào Đào lại kéo họ cùng đi uống rượu. Lần này thử vai Đào Đào cũng không được chọn, trong lòng cô vẫn thấy không phục lắm, lúc uống rượu còn oán trách với Bùi Anh mấy câu, Bùi Anh cũng chỉ cười cười không đáp.

Hơn mười giờ, Bùi Anh thấy không còn sớm nữa nên ba người giải tán. Vốn cô muốn tự đón taxi về thì Du Khải Trạch gọi lại: “Đã trễ thế này rồi, hay là tôi đưa cô về.”

Bùi Anh từ chối: “Không cần đâu, như vậy làm phiền anh quá.”

“Không phiền gì cả, yên tâm đi, lúc này tôi không uống rượu.” Du Khải Trạch cười với cô: “Trễ như vậy cô về một mình không an toàn.”

Bùi Anh nghĩ đến người đàn ông theo dõi mình, lòng lại thấy lo lo. Cô do dự một lúc rồi cũng nhận ý tốt của Du Khải Trạch: “Vâng cảm ơn anh”.

Đào Đào là do trợ lý của cô ấy đưa đến, lúc này cũng là trợ lý đến đón về. Du Khải Trạch nhìn trợ lý đón cô ấy đi xong mới lái xe đưa Bùi Anh trở về: “Giám đốc Trần của các cô cũng thiện vị quá đi, Đào Đào làm gì cũng có người đi theo, còn cô ngay cả trợ lý cũng không có”.

Bùi Anh khẽ cười không để ý: “Ai bảo Đào Đào kiếm được nhiều tiền hơn tôi chứ?”

Du Khải Trạch nghiêng đầu nhìn cô, nói: “Cô đừng nản chí, những bộ phim của Hoàn Vũ đều là tác phẩm xuất sắc cả, họ còn nhiều kịch bản hay khác nữa, tôi sẽ đề ý giúp cô, cuối cùng cũng có cơ hội thôi”.

“Cảm ơn anh”.

Du Khải Trạch cười một tiếng: “Không cần khách sáo vậy đâu, cô có thực lực rồi cũng sẽ có ngày nổi tiếng mà.”

Bùi Anh cũng cười theo, thì ra vị đại thiếu gia của Hoàn Vũ này cũng không xấu như trong lời đồn đại.

Sau khi Du Khải Trạch lái xe đến dưới nhà Bùi Anh thì cầm chiếc kính mát to dùng yêu quý của mình đeo lên. Bùi Anh nhìn bộ dạng này của Du Khải Trạch lại nhớ tới lần trước anh ta bị người hâm mộ nhận ra, cô phì cười thành tiếng. Du Khải Trạch nhìn cô: “Cười gì thế?”

“Không, chỉ là đột nhiên nhớ đến lần trước anh bị người hâm mộ bao vây, cuối cùng làm sao mà anh thoát ra được thế?”

Nhắc đến chuyện này, trong lòng Du Khải Trạch vẫn còn thấy sợ hãi: “Cô nhắc lại mà không thấy ngại à, lần trước hai người không thèm suy nghĩ đã chạy thẳng một mạch, sau đó nhờ cảnh sát đến giúp tôi”.

“Sặc, anh báo cảnh sát?”

“Còn cần tôi phải báo cảnh sát sao? Kẹt xe như thế đủ để cảnh sát giao thông chú ý rồi”.

Bùi Anh cười cười, cởi dây an toàn rồi xuống xe: “Cảm ơn anh đã đưa tôi về.”

Du Khải Trạch gạt đầu, nhìn theo bóng cô rời đi.

Lúc này Tống Nam Xuyên đã nằm trên giường rồi, tối qua thì uống say, hôm nay thì tỉnh táo, cho nên anh cũng cảm thấy bên cạnh mình vô cùng trống trải, làm thế nào cũng không sao ngủ được. Anh lấy điện thoại ra, mở Wechat của Bùi Anh, nhìn một lúc lâu nhưng không biết phải nói với cô ấy điều gì.

Nghĩ nghĩ hết năm phút, cuối cùng lại ném điện thoại về chỗ cũ.

Cả đêm không ngủ được, trời vừa tờ mờ sáng Tống Nam Xuyên đã dậy. Sau khi anh cầm điện thoại xem đồng hồ thì bắt đầu tiếp tục nhắn người nhìn wechat của Bùi Anh.

Bây giờ hai người đang chiến tranh lạnh, ai không kìm lòng được tìm đối phương trước thì thua. Anh nhìn chăm chăm avatar của Bùi Anh ít nhất cũng nửa giờ, cuối cùng đành ngồi dậy.

Thua thì thua đi, anh là đàn ông kia mà, nhường cô một chút thì có làm sao đâu!

Anh gõ tin nhắn “Chào buổi sáng”, nhưng trước khi gửi lại thấy sợ. Nghĩ một lúc rồi quyết định dạo một vòng trên Weibo của Bùi Anh, xem gần đây cô ấy có gì mới không.

Hai ngày nay Bùi Anh cũng không đăng Weibo, nhưng Tống Nam Xuyên vừa lên mạng lại thấy được tin tức đứng đầu ngày hôm nay.

“Bùi Anh và Du Khải Trạch đêm khuya ở quán bar! Thái tử gia của Hoàn Vũ đi làm hộ hoa sứ giả, tự mình đưa Bùi Anh về nhà!”

Chân mày Tống Nam Xuyên nhú lại, bài báo này viết rất cặn kẽ, ngay cả bọn họ uống gì ở quán bar cũng viết ra đầy đủ. Trong bài báo còn có không ít hình ảnh, đều là hình chỉ có Bùi Anh và Du Khải Trạch, địa điểm thì có ở quán bar cũng có cả dưới lầu nhà Bùi Anh.

Mặc dù bây giờ còn rất sớm, nhưng những cư dân mạng dậy sớm cũng bùng nổ luôn rồi.

“Thủ đoạn của Bùi Anh không tệ nhỉ! Đầu tiên là tổng giám đốc Tống sau đó là Du đại thiếu gia! Chất lượng cũng cao ghê!”

“Du Khải Trạch là của Đào Đào nhà chúng tôi! Cấm người thứ ba nhúng tay vào!”

“Cần Bùi nữ thần viết một quyển hướng dẫn dụ dỗ đàn ông, nhất định tôi sẽ mua orz”

“Mới vừa chia tay với Tống Nam Xuyên lại quyến rũ Du Khải Trạch...[tạm biệt]”

“Ôm Bùi Bùi của chúng tôi đi, chúng tôi keo kiệt đâu! [mim cười]”

“Tôi cũng cười, bây giờ paparazi chỉ kiếm sống bằng tin tức của Bùi Bùi nhà tôi đúng không?”

“Du Khải Trạch cũng chẳng phải loại tốt lành gì :)”

“Mấy fans của Đào Đào đúng là siao ghê*, không phải họ nói Du Khải Trạch và Đào Đào là một cặp sao, giờ vẫn tin à?”

*siao ý là buồn cười, khôi hài.

Nhìn tên của Bùi Anh và Du Khải Trạch không ngừng xuất hiện cùng nhau, Tống Nam Xuyên dùng một tiếng gấp màn hình máy tính lại.

Anh bảo cô đi tìm Du Khải Trạch thì cô đi thật à? Bình thường sao không thấy nghe lời như vậy!

Lòng như lửa đốt, Tống Nam Xuyên hung hăng đá vào bàn một cái, “Ầm”, tức giận không bớt được bao nhiêu, đầu ngón chân lại lại hơi hơi đau nhức

Đúng lúc đó điện thoại lại vang lên hai tiếng, anh không buồn nhìn mà bắt máy luôn: “Chuyện gì?”

Tiểu Trương bị giọng nói tức giận ngút trời của anh làm cho giật mình, nơm nớp lo sợ phía bên kia điện thoại, anh nói: “Tổng giám đốc Tống à, không phải anh nhờ tôi tìm giúp cô Bùi một kịch bản phim sao, tôi tìm được rồi.”

Bởi vì anh cảm thấy chuyện Tống Nam Xuyên và Bùi Anh chia tay mình cũng có trách nhiệm, cho nên Tiểu Trương cực kì hiệu suất đi tìm kịch bản ngay, hy vọng hai người họ mau mau hòa thuận lại.

Thế mà Tống Nam Xuyên nghe lời anh xong lại càng tức giận hơn: “Ai muốn quản cô ta đóng phim gì! Để cô ta đi tìm Du Khải Trạch đi!”

Anh nói xong ném điện thoại ra ngoài, đi hai vòng quanh phòng lại nhặt điện thoại lên.

“Cậu mới nói tìm được bộ phim nào?” Anh hỏi Tiểu Trương bằng một giọng điệu cực kì không tốt.

Tiểu Trương vội vàng đáp: “Là một tác phẩm của đại thần bên Phổ Giang*, tác giả tên là Nước nấu chanh!”

*Diễn đàn đăng tải truyện tương tự như Tấn Giang

“Tôi chỉ mới nghe nước nấu thịt bò thôi.”

“Đừng rỗi đó! Bộ tiểu thuyết lần này của cô ấy tên là “Thịt gào thét giữa trung tâm thế giới”!”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Cái này là cổ tình trêu chọc anh đấy hả?

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Chuyển ngữ: Ciel

“Tên phim gì lạ thế? Cậu đi tìm cái kịch bản thế à?” Tổng Nam Xuyên cau mày hỏi Tiểu Trương.

Tiểu Trương vội vàng giải thích với anh: ““Thịt gào thét giữa trung tâm thế giới” là tên gốc trên mạng ở trang Phổ Trang, sách xuất bản và phim thì đổi tên thành “Mùa yêu thương”!”

“Ừ”, Tổng Nam Xuyên đáp lại không tỏ ý kiến gì.

Tiểu Trương tiếp tục bán Amway* với anh: “Lúc đăng được nhiều kỳ, tác phẩm này có lượt view đứng đầu bảng vàng, xuất bản sách cũng bán rất chạy, tái bản nhiều lần rồi, hơn nữa lúc trước Nước Nấu Chanh đã có tiểu thuyết dựng thành phim, do Trương Thừa Diệc của Khải Hoàng đóng vai chính, hình như lần này Hoàn Vũ cũng định mời anh ta đóng nam chính.”

*Bán Amway: Bán hàng đa cấp, ý nói Tiểu Trương giới thiệu như đang quảng cáo bán hàng đa cấp

Những diễn viên nổi tiếng trong giới giải trí này Tổng Nam Xuyên cũng không biết mấy người, anh nói với Tiểu Trương: “Tìm tài liệu về Trương Thừa Diệc cho tôi, còn nữa nội dung bộ tiểu thuyết này là gì?”

“Là câu chuyện của một nữ trí thức cực kì thích ăn thịt và một đầu bếp nấu các món thịt rất ngon! Là câu chuyện đô thị thanh xuân vui vẻ, cực kì trong sáng, đến cảnh hôn cũng chẳng có đâu!”

“Ừ”. Nghe cũng được lắm.

Tiểu Trương nghe giọng của Tổng Nam Xuyên cũng khá là hài lòng, cuối cùng anh mới được thờ phào nhẹ nhõm: “Tôi đã nghĩ rồi, bây giờ cô Bùi vẫn chưa nổi tiếng lắm, so với việc đóng phim điện ảnh, phim truyền hình có thể giúp cô ấy thu hút thêm sự chú ý*!”

*Nguyên tác là từ nhân khí: thường được dùng trong giới showbiz, ý chỉ một người hay vật được chào đón hoặc chú ý ở mức độ nhất định.

Tổng Nam Xuyên bật cười: “Sau này cậu định làm người đại diện cho các diễn viên sao?”

“Nguyên vọng của tôi là cống hiến vì tổng giám đốc Tổng suốt đời”. Tiểu Trương nghiêm túc nói.

“Được rồi bớt lảm nhảm đi, thông báo tin này cho người đại diện của Bùi Anh đi.”

Tiểu Trương ngần ngừ: “Sao không nói thẳng với cô Bùi? Thế thì cô ấy mới biết anh giúp cô giành vai được chứ.”

Tổng Nam Xuyên ấn lên huyết thái dương, thờ dãi đáp: “Bây giờ cô ấy còn giận dữ với tôi, nếu biết tôi tìm giúp đỡ có khi còn không nhận nữa kia, cậu bảo Trần Thắng đừng nhắc đến tên tôi.”

“Được...”

“Cứ vậy đi”. Tổng Nam Xuyên đang chuẩn bị cúp điện thoại thì Tiểu Trương gọi lại, động tác của anh dừng một lát, hỏi cậu ta: “Còn chuyện gì nữa?”

“Là thế này, lúc tôi hỏi thăm về kịch bản còn nghe được một tin, Hoàn Vũ có ý định mua bản quyền bộ phim điện ảnh “Diễn Viên” của thầy Hạnh Tâm”.

Chân mày Tổng Nam Xuyên khẽ động: “Hạnh Tâm? Là nhà văn trinh thám rất nổi tiếng đấy à?”

“Tổng giám đốc Tổng cũng biết anh ấy à? Tôi là fan cuồng của anh ấy đấy!” Giọng của Tiểu Trương hiểm khi lại kích động như thế, “Sách của anh ấy không chỉ bán rất chạy ở trong nước mà ở nước ngoài cũng rất nổi tiếng nữa! “Diễn viên” là quyển đầu tiên trong series trinh thám An Nhiên của anh ấy,

Hoàn Vũ đã muốn mua từ sớm, nhưng nói với anh ấy mấy lần anh ấy cũng không chịu đồng ý. Nếu lần này có thể bàn bạc được thì sẽ là một dự án rất lớn* đấy!”

*Nguyên văn 超级超级大 ip: siêu cấp siêu cấp đại ip

Tổng Nam Xuyên hơi trầm tư: “Cho nên?”

“Nếu cô Bùi có thể đóng nữ chính trong “Diễn viên” thì danh tiếng của cô ấy sẽ nổi lên nhanh chóng, thậm chí còn vang xa ở nước ngoài nữa đấy!”

“Ừ”. Tổng Nam Xuyên gật đầu, “Chỉ có điều có lẽ vai diễn này rất khó mà giành được”. Dù anh có là cổ đông lớn của Hoàn Vũ cũng không thể tự mình quyết định chuyện này.

“Cũng đúng.” Tiểu Trương thở dài, “Hon nữa thầy Hạnh Tâm một mực không chịu bán bản quyền là vì ông ấy cảm thấy không ai có thể diễn được nhân vật chính. Mặc dù trong truyện này nhân vật chính là nam, nhưng nữ chính của “Diễn viên” Triệu Việt lại là linh hồn của câu chuyện, nhất định thầy Hạnh Tâm sẽ bắt bẻ rất nhiều.”

“Bây giờ còn chưa mua được bản quyền mà, bàn mấy chuyện này thì sớm quá rồi, cậu giúp tôi để ý chuyện này đi!”

“Vâng, khi nào có tin tức mới tôi sẽ báo ngay cho anh.”

“Ừ”. Lần này Tổng Nam Xuyên cúp điện thoại thật. Anh đứng yên tại chỗ một lúc rồi mới quay lại bàn, mở máy tính ra.

Trên màn hình còn hiển thị bài báo về Bùi Anh và Du Khải Trạch, Tổng Nam Xuyên hí hóp mắt lại nhìn một lúc.

Mặc dù paparazi đã cố gắng hết sức để chỉ chụp được Bùi Anh và Du Khải Trạch, nhưng không ngờ có một tấm ảnh dưới góc trái khung hình lại chụp được ví tiền của nữ đề trên bàn.

Cái ví tiền này chỉ ra góc nhỏ, nhưng Tổng Nam Xuyên chắc chắn Bùi Anh không có chiếc ví tiền này.

Anh lẫn lộn trên thương trường cũng đã rất nhiều năm, chút mách khéo này của paparazi đâu dễ dàng lừa được anh vậy chứ. Anh biết ở chỗ đó ít nhất còn có người thứ ba, mà paparazi chỉ chụp Bùi Anh và Du Khải Trạch, mục đích gì thì không cần nói cũng biết.

Cuộc điện thoại với Tiểu Trương đã làm anh tỉnh táo hơn nhiều so với trước, nhưng trong lòng vẫn thấy hơi buồn bực, ngược lại, anh muốn xem xem Bùi Anh định làm rõ chuyện này như thế nào.

Bùi Anh vừa bước vào phòng làm việc của Nhậm San San thì đã nghe cô nàng la ầm lên với mình: “Bùi Anh, chuyện của cô và tổng giám đốc Tổng ra ngoài truyền rồi đó!”

Bùi Anh: “...Cái gì?”

“Chuyện scandal giữa cô và Du đại thiếu gia.”

Bùi Anh đi đến trước máy tính, nhìn màn hình một lúc, quả nhiên hình của cô và Du Khải Trạch đã nằm ngay chính giữa.

“Ồ...”. Cô nhẹ nhàng khẽ đáp. Nhậm San San nhú mày, nhìn cô: “Sao trông cô không bắt ngờ chút nào thế hả?”

“Bởi vì tôi biết có paparazi vẫn đi theo tôi mà.” Bùi Anh nói, “Ngày tôi rời khỏi nhà Tổng Nam Xuyên ấy, tối hôm đó chúng ta cùng đi uống rượu kìa? Khi đấy tôi đã cảm giác có “chỗ sẵn” theo rồi”. Thậm chí cô còn nghi đám “chỗ sẵn” ấy đã nghe được chuyện lúc hai người tán gẫu nên mới biết cô và Tổng Nam Xuyên đã âm ỉ chia tay.

Nhậm San San nghe thế thì bối rối, qua một lúc lâu cô mới hoàn hồn lại: “Vậy sao cô lại ra ngoài cùng với Du Khải Trạch?”

“Không phải chỉ có hai người chúng tôi đâu, tôi còn gọi thêm Đào Đào nữa.” Bùi Anh click mấy cái vào máy tính của Nhậm San San, “Lúc trước Du Khải Trạch từng giúp đỡ tôi, tôi mắc nợ anh ta mà.”

“Ồ...nhưng paparazi lại chỉ chụp ảnh hai người thôi, cô không sợ tổng giám đốc Tổng hiểu lầm à?”, Nhậm San San nói đến đây thì bừng tỉnh hiểu ra, “Không lẽ cô có ý chọc giận anh ta đấy hả? Bùi Anh, cô lại học thói xấu rồi!”

Bùi Anh chép miệng mấy cái: “Đương nhiên không phải tôi cố tình chọc tức anh ấy...” Cô nói tới đây thì dừng lại một chút, “Cùng lắm thì xem là nhân tiện chọc giận anh ấy thôi mà.”

“...Thôi đi, tôi không tin đâu, nếu không phải có ý thì tại sao cô biết có paparazi mà vẫn đi ra ngoài?”

“Tất nhiên là vì tôi muốn giải quyết nợ nần với Du Khải Trạch nhanh chóng rồi.”

“Du Khải Trạch?” Nhậm San San nhanh chóng bày ra vẻ mặt đầy nhiều chuyện, “Dù gì người ta cũng là thái tử gia của Hoàn Vũ, vừa đẹp trai lại còn giàu có, sao cô tránh như nước lửa như mãnh thú vậy hả?”

“Quan hệ của anh ta và Tống Nam Xuyên không tốt.” Bùi Anh còn nhớ lần đầu tiên lúc Tống Nam Xuyên đến trường quay của bộ phim “Lư quang nghệ thuật”, Du Khải Trạch đã rất không khách sáo* với anh ấy rồi, “Mặc dù khi tiếp xúc tôi thấy Du Khải Trạch không giống như lời đồn, nhưng nói thế nào nhỉ...”

*Nguyên văn là “không mua món nợ”: tiếng vùng Nam Giang Tô, ý chỉ không ủng hộ, không quan tâm, ...

Cô sắp xếp lại câu từ: “Lúc trước tôi cảm thấy hình như anh ta đang có ý với tôi, nhưng sau khi tôi và Tống Nam Xuyên công khai quan hệ, anh ta không hề liên lạc với tôi nữa, chỉ có một lần là khi nói cho tôi tin tức chuyện thử vai, ngoài chuyện đó ra thì không nói gì cả. Nhưng mà sau khi tin tôi và Tống Nam Xuyên chia tay lộ ra ngoài, anh ta lại bắt đầu hẹn tôi, còn vô tình cố ý nói xấu Tống Nam Xuyên trước mặt tôi nữa. Tôi luôn cảm thấy anh ta rất chơi bời, thêm chuyện anh ta là Đại thiếu gia của Hoàn Vũ nữa, tôi không muốn đem dài lâu lắm nữa...”

“Thế thì...” Nhậm San San gật đầu như có điều suy nghĩ, “Cô muốn nhanh chóng phủi sạch quan hệ, nhưng bây giờ lại bị đám paparazi bóp méo sự thật, giờ cô định giải thích thế nào đây?”

Nói tới đây Bùi Anh trừng mắt nhìn cô ấy: “Thật ra thì tới qua tôi cũng có chụp hình, cho cô xem này.” Cô vừa nói vừa lấy điện thoại của mình ra, mở album, “Lúc ăn cơm và lúc ở quán bar tôi cũng kéo Đào Đào và Du Khải Trạch chụp ảnh.”

Nhậm San San nhìn hình trên điện thoại rồi đánh cô một cái: “Được lắm, còn giữ lại chiêu này.”

Chân mày Bùi Anh hơi nhướn lên: “Tôi đăng Weibo đã.”

Cô lấy điện thoại vào Weibo, đăng hình của mình lên rồi bắt đầu gõ gõ: “Tối hôm qua tôi đi ăn cùng Đào Đào và Du Khải Trạch, nhưng hôm nay paparazi lại đăng hình mà chẳng có Đào Đào, không biết làm sao nữa :) Đào Đào mới là nữ chính của chúng ta kia mà :) À, còn hình chụp dưới lầu nhà tôi là vì tôi không có xe bảo mẫu* và trợ lý nên anh Du mới tốt bụng đưa tôi về nhà, anh Du là chính nhân quân tử, đưa tôi đến dưới lầu thì đi ngay, xin đừng hỏi tôi bằng chứng, bởi vì nếu anh ấy đã lên lầu cùng tôi thật thì paparazi sẽ giấu hình không tung ra ngoài chắc :) Họ chỉ đăng hình ở dưới lầu nhà tôi thôi, đủ để nói rõ mọi chuyện rồi. Paparazi có ý gì thì chắc những người sáng suốt nhìn qua là thấy rõ, tôi không nói thêm gì nữa, cảm ơn những người hâm mộ đã luôn luôn tin tưởng tôi, trái tim”

*xe bảo mẫu: là loại xe lớn mà các ngôi sao thường sử dụng, ăn uống ngủ nghỉ ở trên xe.

Sau khi tin này được đăng trên Weibo, rất nhanh sau đó nó đã được các fans hâm mộ chú ý.

Fan của Du Khải Trạch bày tỏ: “Không sai, Trạch Trạch của chúng ta là chính nhân quân tử, đâu có phải cái loại thấy ai thì yêu ngay người ấy! Những kẻ kia ngày ngày muốn bôi xấu anh ấy toàn là vì ghen tị với vẻ đẹp trai của anh ấy mà thôi!”

Fan của Đào Đào bày tỏ: “Tại sao lại xóa Đào Đào đi hả?! Rõ ràng Đào Đào và Du Khải Trạch mới là một cặp mà, paparazi có hiểu hay không đấy!”

Fan Bùi Anh bày tỏ: “Xoa xoa Bùi Bùi này, nằm mà cũng trúng đạn nữa, à, mà tại sao cô ấy không có xe bảo mẫu và trợ lý! Tại sao cô luôn là người bị ức hiếp kia chứ! Tổng giám đốc Trần không cấp cho cô xe bảo mẫu và trợ lý thì chúng tôi cho cô!”

Người qua đường bày tỏ: “Cái giới này nham hiểm quá, chúng ta tiếp tục ăn dưa đi*”

*ăn dưa: làm lơ

Nhậm San San nhìn bão táp mây trời trên Weibo, âm thầm like cho Bùi Anh một cái.

Nhưng Bùi Anh còn chưa đăng hết hình thì Weibo lại chấn động thêm lần nữa.

Đào Đào và Lý Tư Tư trở mặt.

Nguyên nhân là do bức ảnh chụp màn hình (printscreen) của một weibo bất quáí khá hot.

Đào Đào: Lý Tư Tư mà diễn xuất cái gì? Cô ta chỉ nhờ vào mặt mũi mà lẫn lộn đến bây giờ thôi.

Chuyện này vừa tung lên Weibo, fans của Lý Tư Tư đã lập tức bùng nổ, không những thế, chuyện còn ầm ĩ tới mức không thể dẹp yên khi Lý Tư Tư cũng share bài viết này lên Weibo của mình cùng dòng chữ:

Cô cũng có đầu [mỉm cười]

Trên Weibo tranh cãi đến trời đất mịt mù, tin bất quáí của Bùi Anh và Du Khải Trạch đã bị người ta bỏ quên ở tận chín tầng mây.

Sau khi Bùi Anh đăng ảnh, thấy Nhậm San San say sưa nhìn về phía máy tính, không nhận được hỏi cô: “Thế nào?”

Nhậm San San nói: “Nói ra có thể cô không tin, Đào Đào và Lý Tư Tư trở mặt rồi! Đúng là trò hề.”

Bùi Anh ngăn người, cô đi tới nhìn thử, sau đó lại “ồ” lên một tiếng.

Nhậm San San nhướn mày: “Sao cô không ngạc nhiên chút nào hết vậy? Chẳng lẽ cô biết chuyện này trước rồi à?”

Bùi Anh đáp: “Lúc trước Đào Đào cũng nói xấu tôi trong nhóm chat, Tạ Hàm có chụp màn hình gửi cho tôi, nhưng mà tôi không để ý lắm. Tôi đã nghĩ rồi sẽ có một ngày Đào Đào gặp phải một người cứng rắn, xem đi, fans của Lý Tư Tư có đến hơn mấy triệu, cô ấy sẽ không chịu nuốt con giận đó đâu.”

Nhậm San San tiêu hoá tin một lúc rồi mới nhìn Bùi Anh đáp lại: “Bùi Bùi, tôi thấy sau khi cô vào giới giải trí đã thay đổi mất rồi, trước kia cô ngu ngốc bao nhiêu, chắc bây giờ đã đen thui hết rồi.”

Tôi hôm qua cô ấy kéo Đào Đào đi ăn com để bịa đỡ đạn, giấu kĩ chuyện như vậy để chờ xem Đào Đào sẽ khổ sở ra sao.

Cái giới này xấu xa nham hiểm quá, cô cũng đi ăn dưa thì hơn.

Bùi Anh lại không để tâm lắm: “Chắc Đào Đào bắt măn chuyện Lý Tư Tư đóng nữ chính trong “Khiêu vũ”, tối qua lúc ăn com còn than phiền mấy câu với tôi, tôi nghĩ cô ta không nhận được nên nói trong nhóm chat.”

“...Sao cô không nhắc nhở cô ấy mấy câu? Dù sao hai người cũng cùng một phòng làm việc mà.”

“Ai bảo lúc trước cô ấy nói xấu tôi trong nhóm đó kia chứ? Người như thế nếu không dạy cho một bài học thì không nhớ lâu đâu, tôi đang giúp cô ta đây biết không?”

...Được rồi.

Hai người đang trò chuyện thì Trần Thắng gọi tới, Bùi Anh vội vàng bắt máy: “Xin chào tổng giám đốc Trần.”

“Ừ, Tiểu Bùi.” Nghe giọng Trần Thắng có vẻ hơi mệt mỏi, hình như là mới xử lý xong một chuyện lớn nào đó, “Bên tôi vừa nhận được thông báo về nữ chính phim truyền hình “Mùa yêu thương” do Hoàn Vũ đầu tư, bên kia có ý định mời cô, cô có hứng thú không?”

Bùi Anh thoáng sững sờ, cô hỏi: “Sao họ lại muốn mời tôi đóng?”

“Không phải lần trước cô đi thử vai cho “Khiêu vũ” đó sao? Mặc dù cuối cùng không được chọn nhưng bên Hoàn Vũ rất tán thưởng khả năng diễn xuất của cô, cho nên bộ phim này họ mới mời cô diễn, xem như là nhân hoá đặc phúc* đi. Hiện tại cô cũng chưa có việc gì, có thể nhận được chứ?”

*giống như trong hoạ có phúc

“Được được, cảm ơn tổng giám đốc Trần”

“Ừ, không có gì, bộ phim này cũng là dự án lớn, tiếp sau “Lưu quang nghệ thuật”, buổi chiều cô qua phòng làm việc tôi sẽ nói kĩ với cô.”

“Được, bây giờ tôi qua ngay.” Bùi Anh tắt máy rồi cười với Nhậm San San: “Có việc mới, tôi đi qua phòng làm việc đây.”

“Ừ”: Nhậm San San nhìn cô đi khỏi lại bắt đầu tiếp tục lướt Weibo.

Sau khi Bùi Anh đến phòng làm việc thì đi thẳng tới phòng của Trần Thắng. Lúc này trong điện thoại cô cảm thấy giọng Trần Thắng có vẻ rất mệt mỏi, bây giờ gặp mặt, vẻ mệt mỏi lại hẳn rõ trên mặt.

Bùi Anh quan tâm hỏi: “Tổng giám đốc Trần, anh có sao không vậy? Trông anh mệt mỏi quá.”

Trần Thắng đáp: “Còn không phải vì các cô đấy à?” Trần Thắng nhìn cô, “Buổi sáng thấy scandal của cô và Du Khải Trạch làm tôi sợ hết hồn, cũng may là cô chú ý, giải thích rõ mọi chuyện, tôi còn chưa kịp thở phào thì Đào Đào lại trở mặt với Lý Tư Tư.”

“À...” Bùi Anh không biết nên nói gì cho phải.

Trần Thắng tiếp tục nói: “Chuyện này làm tôi giận quá thể, cô nói xem Đào Đào đâu còn là người mới, tại sao làm việc gì cũng không có đầu óc như vậy chứ? Lý Tư Tư có mấy triệu fans, sao cô ta lại đi gây chuyện được, bình thường lúc nói chuyện đã không biết suy nghĩ, cái gì cũng nói tuột ra ngoài...”

Trần Thắng nói tới đây thì khoát tay, “Tôi sẽ xem xét xử lý chuyện này, trước hết cứ nói chuyện của cô đi.”

Anh đưa kịch bản “Mùa yêu thương” cho Bùi Anh: “Đây là cải biên từ nguyên tác của Nước Nấu Chanh, đô thị nhẹ nhàng hài hước, nam chính là Trương Thừa Diệc, khí chất và kỹ thuật diễn xuất khá tốt, đóng cùng anh ta sẽ có lợi cho cô.”

“Ừ.” Bùi Anh vừa gật đầu vừa nhìn tài liệu trên tay: “Nghe anh nói thì nói tiếp sau “Lưu quang nghệ thuật”, bộ phim này cũng vừa quay vừa phát sóng sao?”

*Nguyên tác là Chu bá kịch: là một định nghĩa trong giới TV, vừa quay phim vừa phát sóng.

“Đúng thế, cho nên lịch quay rất gấp gáp, không sao chứ?”

“Không ạ”.

“Tốt lắm, tuần tới đoàn phim bắt đầu quay, thời gian biểu chi tiết tôi sẽ gửi mail cho cô, cô tự xem đi.” Trần Thắng nói tới đây thì dừng một chút, “Đúng

rồi, để tiện cho cô quay phim, tôi cũng phân một trợ lý cho cô rồi, việc đi tới trường quay bình thường cũng sẽ do cô ấy đưa đón.”

Bùi Anh ngẩng đầu nhìn anh: “Tổng giám đốc Trần à, anh xem trên Weibo của em rồi đấy ạ? Thật ra em không có ý đó đâu.”

Trần Thắng cười cười: “Bây giờ mà còn không phân trợ lý cho cô nữa chẳng lẽ để fans của cô tài trợ hả? Mỗi ngày đi quay phim không có xe đưa đón cũng bất tiện thật đấy, lúc trước là tôi sơ sót rồi.”

Bùi Anh chớp mắt, nói với anh: “Vậy thì cảm ơn tổng giám đốc Trần.”

“Nếu thật lòng muốn cảm ơn tôi thì đóng phim cho tốt.”

Bùi Anh gật đầu: “Tôi sẽ cố gắng, bây giờ tôi về xem kịch bản ngay đây.”

Sau khi rời khỏi phòng làm việc, cũng giống như lần trước, cô mua nguyên tác (tiểu thuyết gốc) để về xem. Trong tài liệu mà Trần Thắng đưa cô có ghi là, kịch bản bộ phim này có sự tham gia của tác giả nguyên tác, cho nên đọc trước tiểu thuyết cũng không hề uống công, chuẩn bị tốt mới hoàn thành việc tốt.

Đọc tiểu thuyết xong, cô ghi lại suy nghĩ ban đầu của mình về nữ chính vào sổ ghi chú rồi mới bắt đầu xem kịch bản.

Mới xem được mấy chục trang kịch bản, Nhậm San San gọi tới nói chuyện mấy bộ quần áo buổi sáng có vấn đề, phải chụp lại lần nữa. Bùi Anh bắt đắ dĩ phải chạy đi chụp lại, tiện thể ăn cơm ở cửa hàng quần áo của Nhậm San San.

Bởi vì trong lòng luôn nghĩ tới kịch bản, ăn cơm xong cô không ở lại lâu mà đón xe về thẳng. Trời đã nhảm nhem tối, cô xuống taxi đi tới khu nhà.

Trước cửa chính không có quá nhiều người, Bùi Anh cảm giác có người đi theo phía sau mình. Cô khẽ cau mày, quay đầu lại.

Một người đàn ông xa lạ sau lưng cô, vóc dáng không cao, mặc áo khoác màu đen, đi giày thể thao màu trắng.

Tên biến thái dưới tàng cây nọ đã trở lại rồi!

Bùi Anh xoay người chạy về phía khu nhà, người phía sau cũng nhanh chóng đuổi theo, nắm lấy tay Bùi Anh.

“Anh làm gì đấy, buông tôi ra!” Bùi Anh hét lớn, muốn khiến người qua đường chú ý. Người đàn ông kia vừa níu chặt vừa lúi, hấn không nói tiếng nào, cứ nhìn cô cười cợt. Chợt Bùi Anh nhấc chân, giẫm gót giày cao gót lên bàn chân của hấn, tên đó bị đau nên bàn tay buông lỏng, Bùi Anh vội vàng tránh thoát ra.

Hấn thấy Bùi Anh chạy đi thì không thêm để ý đến cái chân đau đớn nữa, tiếp tục đuổi theo thật nhanh bắt lấu cô. Vừa rồi Bùi Anh đã lấy một cái xịt hơi cay ở trong túi xách ra, định xịt vào hấn ta, nhưng phía sau thỉnh thoảng lại xuất hiện một người đàn ông, hét lớn: “Làm gì thế, bỏ tay ra!”

Dáng người đó hơi gầy, đeo một cái kính lớn trên mặt. Anh xông tới từ phía sau, đập thẳng máy chụp hình lên đầu tên áo đen hai cái. Đập mạnh tới mức khiến trán của tên kia bị thương, hấn ta ôm đầu ngồi xồm xuống, tên đàn ông cầm máy ảnh kéo tay hấn rồi đề luôn xuống đất.

Lúc này Bùi Anh cảm thấy chân mình như sắp nhũn ra rồi, cô đứng bên cạnh thở hổn hển, nhìn người đàn ông cầm máy ảnh rồi nói: “Anh là paparazi luôn đi theo tôi phải không?”

Anh ta sừng sốt, đáp: “À, tôi chỉ là người qua đường thôi.”

Bùi Anh cười lại với anh ta: “Thế anh đưa ảnh trong máy cho tôi xem đi.”

Anh ta thấy không gạt được cô nữa, nên đành dứt khoát thừa nhận luôn: “Tôi hạnh diện khi là paparazi! Cô biết tôi luôn đi theo cô à?”

“Ừ.” Bùi Anh nhìn tên biến thái đang bị đè dưới đất: “Nói thật với anh, lúc trước tên đàn ông này đã theo dõi tôi rồi, mỗi ngày tôi về nhà đều thấp thỏm lo lắng, nhưng tôi biết theo sau còn có các anh nữa nên cũng bớt lo hơn.”

Paparazi: “...”

“Hoá ra cô xem chúng tôi là vệ sĩ à?” Nhân sinh quan của anh chàng phóng viên sụp đổ.

Bùi Anh nói: “Không khác là bao, nhưng vệ sĩ thì tốn tiền, còn các anh thì miễn phí.”

Anh chàng: “...”

“Nhưng tôi không ngờ lúc này anh lại chạy đến giúp tôi, tôi còn nghĩ rằng nếu thấy hấn ta tấn công tôi thì anh sẽ chụp hình, như vậy nhân chứng vật chứng cũng đầy đủ.” Cô vừa nói vừa lấy ra một đồng hồ, “Mấy ngày nay ra ngoài tôi còn cả máy báo động đề phòng bọn biến thái, thậm chí cả bình xịt hơi cay cũng chuẩn bị nữa này.”

Paparazi: “...”

“Mặc dù các anh viết lung tung về chuyện của tôi, nhưng hôm nay anh đến cứu tôi, tôi rất cảm ơn.” Bùi Anh vừa nói vừa cười với anh ta, “Cảm ơn anh.”

Trong lòng anh chàng “bùm” một tiếng, anh ta cảm thấy cả người mình như hoa đào vậy đó, rục rịch cả lên.

Người trên đất vẫn còn đang giãy giụa, Bùi Anh thờ hồn hên lần nữa, nói với anh chàng paparazi: “Anh có thể giúp tôi đưa hân ta đến đồn cảnh sát không? Ngay ở giao lộ phía trước.”

“Không thành vấn đề!” Anh chàng phóng viên cao giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Chuyển ngữ: Alex Quiao

Trong đồn công an, người đang ngồi trước bàn trực ban lại là vị cảnh sát lần trước. Trước hết anh ta để cho người đàn ông áo đen bị đánh đến máu me đi rửa mặt, rồi đưa cho hân mấy miếng dán vết thương.

“Người theo dõi cô tên Nhậm Cường, trước đây đã từng thụ án vì tội dâm ô”, người cảnh sát nói với Bùi Anh, “Theo lời khai của hân, ngay từ đầu lúc vô tình nhìn thấy cô, hân cũng chưa biết cô là ngôi sao nổi tiếng, chẳng qua hân thấy cô xinh đẹp nên mới nảy ra ý đồ xấu. Sau lần trước khi cô báo cảnh sát, hân cũng hơi sợ hãi nên giảm bớt một chút, nhưng sau đó đọc tin trên Weibo thấy tin cô đã dọn về chỗ cũ, hân lại không nhịn được.”

Anh chàng paparazi ngồi một bên vỗ bàn đứng dậy: “Cái loại thể này không bao giờ biết hối cải đâu, phải xử lý thật nặng mới được! Phán hình*!”

*Dựa vào phát luật, ngành tư pháp sẽ xử tội phạm phải lĩnh hình phạt hình sự.

Cảnh sát lườm anh ta một cái: “Nên xử thế nào thì phải căn cứ theo luật pháp quy định, sao tên trẻ trâu nhà anh lại ra tay độc ác thế hả, đập đầu hân thành cái lỗ lớn thế này?”

Anh chàng paparazi nghe vậy vội vàng biện bạch: “Đồng chí cảnh sát, anh cần xem xét tình hình khi ấy nhé! Trời tối như thế, cô Bùi đây vừa kêu vừa giãy giụa, hân tóm chặt cô ấy sống chết không buông tay! Tình huống khẩn cấp như vậy, sao tôi suy nghĩ được nhiều như vậy chứ, sẵn có máy ảnh thì đập xuống thôi!”

Anh cảnh sát phát tay ý bảo anh chàng kia ngồi xuống: “Anh đừng có vội, tôi cũng chưa nói muốn truy cứu trách nhiệm của anh đúng không? Ý tôi là tiếc cái máy ảnh đắt tiền.”

Anh chàng paparazi: “...”

Anh ta cũng đau lòng lắm chứ qwq.

Cảnh sát nhìn mặt anh thấy có vẻ ủ rũ chau mặt, anh cười một tiếng: “Cũng không ngờ quan hệ giữa ngôi sao và paparazi lại tốt thế này cơ?”

Anh chàng paparazi lập tức nghiêm mặt nói: “Đồng chí cảnh sát, anh nói vậy là không đúng nhé. Mặc dù nghề của tôi là săn ảnh thật, nhưng tôi đây cũng là một người đàn ông chính trực! Trời tối đen thấy một thằng đàn ông bạo lực với phụ nữ lại không buồn can thiệp chút!”

Cảnh sát cười nói: “Nên chứ, cảm ơn anh đã làm việc tốt. Nếu mỗi người đàn ông đều giống như anh thì có thể bớt đi nhiều chuyện bi kịch rồi.”

Anh chàng paparazi kiêu ngạo hất cằm: “Dĩ nhiên, trong máy ảnh của tôi còn có rất nhiều ảnh đấy!” Vừa nói vừa lấy thẻ nhả ra, dù máy ảnh đã hỏng mất một nửa nhưng chắc thẻ nhớ không bị làm sao.

Cảnh sát nói: “Anh để thẻ nhớ lại đây chúng tôi giữ lại làm chứng cơ.” Nói xong, anh ta quay lại phía Bùi Anh: “Chắc cô Bùi bị dọa sợ rồi nhỉ, không bị thương gì chứ?”

Bùi Anh lắc đầu: “Không sao, mới vừa rồi đúng là tôi sợ lắm, bây giờ thì tốt hơn nhiều rồi.”

“Tốt lắm, chúng tôi đã ghi chép xong, mọi người ký tên đi rồi về nghỉ sớm đi.”

Bùi Anh và chàng paparazi ký tên xong rồi cùng rời khỏi đồn công an. Máy ảnh của anh ta bị giữ lại làm vật chứng. Bùi Anh thấy hơi áy náy nên nói với anh chàng: “Hôm nay cảm ơn anh quá, tôi sẽ mua một cái máy ảnh mới đền cho anh.”

“Không cần đâu, máy ảnh của bọn tôi có thể xin lãnh đạo trả tiền mà!” Anh ta lắc đầu lia lịa, “Ngược lại ấy, sau này cô nên cẩn thận hơn một chút, không biết hân ta sẽ bị bắt giam bao lâu đâu, nhớ mấy ngày đã được thả thì sao?”

Bùi Anh đáp: “Không sao, tôi sẽ chuyển nhà đi ngay.”

“Chuyển nhà sao?” Anh chàng chớp mắt lia lia hai cái: “Cô và giám đốc Tống làm lành rồi à?” Tinh cò lại lấy được một tin nóng hổi, quả nhiên người tốt sẽ gặp sự tốt lành, ha ha!

“Là tôi lại nhờ người đại diện tìm nhà ở một khu vực khác, chỗ này không an toàn.”

“Ồ...” Tin tức lớn xẹt ngóm như thế, anh chàng rất không vui.

“VẬY NHÉ, TÔI VỀ TRƯỚC ĐÂY, MỘT LẦN NỮ THẬT SỰ RẤT CẢM ƠN ANH.” Bùi Anh cười vẫy tay với anh ta, anh chàng nhìn theo bóng lưng cô rồi đi xa dần, từ từ biến thành một hình bóng màu hồng.

Bùi Anh đẹp thật, nụ cười quá quyến rũ, còn cả một đôi chân siêu dài...

Haizzz, quả là mùa xuân mà.

Dù anh chàng săn tin đã bị giữ máy ảnh, nhưng đến ngày thứ hai, không ngờ anh ta giật một tit lớn trên báo mạng. Bùi Anh vừa ngủ dậy đã nhìn thấy tin tức nóng hổi mới đăng hôm nay - Bùi Anh dừng cảm hạ gục tên cuồng rình theo dõi!

Bùi Anh “...”

Cô bấm một cái mở ra xem, bài báo mô tả đơn giản tình huống tối hôm qua, mỗi tội trong đó cô được mô tả như thể nữ siêu nhân, cuối bài còn nhắc tới chi tiết cô xông lên cứu vị nhà báo - Bùi Anh cảm thấy đây là anh ta đang viết cho chính anh ta ấy.

“Dưới sự giúp đỡ chính nghĩa của kí giả, Bùi Anh đã áp giải gã áo đen tới đồn công an chờ xử lý! Một lần nữa xin kêu gọi sẽ ngày càng có nhiều người như đồng nghiệp tôi hơn nữa, sẵn sàng đứng ra trong những thời khắc đó!”

Cuối bài có hai tấm ảnh minh họa, nhìn qua hình như là được chụp bằng điện thoại di động, hình ảnh không rõ ràng. Bùi Anh nhớ lại, anh chàng paparazi đúng là có chụp được thật.

Weibo của cô đã có mấy nghìn lượt cảm thán và bình luận đều liên quan đến chuyện này, các fan hỏi thăm cô có bị thương không, cũng có người muốn xin ý kiến cô nếu trong tình huống như vậy thì phụ nữ phải làm sao để tự cứu lấy mình. Bùi Anh không đủ sức trả lời từng câu, cô đành đánh một đoạn trả lời rất dài lên weibo.

Bùi Anh: Cảm ơn mọi người đã quan tâm, quả thật là tối hôm qua tôi bị một gã đàn ông lạ tấn công, hiện giờ đã bị đưa lên đồn công an xử lý. Tôi không bị thương nhưng cũng hoảng sợ lắm, bây giờ thì không sao nữa rồi ^_^, một lần nữa, xin cảm ơn mọi người đã quan tâm. Tôi thấy rất nhiều bạn gái muốn biết cách tự cứu mình nếu như bị rơi vào hoàn cảnh tương tự, thật ra thì tôi cũng không phải người chuyên nghiệp, chỉ có thể chia sẻ một ít kinh nghiệm cá nhân mình mà thôi. Đầu tiên phải kêu cứu thật lớn để được giúp đỡ, thứ hai là nên mang theo một cái còi có tiếng kêu rất to để báo động khi có kẻ gian, ngoài ra còn có một lọ xịt phun sương tự vệ phòng kẻ gian. Các cô gái thường mang nhiều đồ trong túi xách tay, vì thế mọi người cần nhớ chính xác chỗ để đồ tự vệ, như vậy thì khi gặp chuyện mới có thể lấy ra ngay tức thì. Dĩ nhiên, tối hôm qua tôi có thể chuyển nguy thành an, quan trọng nhất là nhờ có anh nhà báo đã giúp đỡ, nhân đây tôi xin kêu gọi mọi người khi đi đường nếu gặp phải cảnh tương tự hãy sẵn sàng ra tay giúp đỡ.

Cô lại mô tả tình huống tối hôm qua một chút, thêm một ít cảm nhận bản thân rồi đăng lên weibo. Rất nhanh sau đó bài đăng của cô được các fan trên weibo share rộng rãi, còn có nhiều weibo nổi tiếng cũng share theo, Bùi Anh thấy số fan của mình tăng lên như vũ bão.

...Thì ra những chuyện như thế này cũng có thể dùng để đánh bóng hình ảnh sao?

Chuyện này được truyền đi quá nhanh so với tưởng tượng của cô, hình tượng anh chàng paparazi cũng nhanh chóng được nâng lên, dĩ nhiên cũng có người comment, sao paparazi lại tốt thế, xông ngay vào cứu cô? Sao lại có mặt ở hiện trường đúng lúc thế? Nhìn qua đã thấy là cùng phối hợp dựng chuyện rồi!

Đối với loại người như vậy, Bùi Anh cũng không muốn để ý đến, nếu như đã có những suy nghĩ kiểu này thì cho dù cô có làm gì đi nữa họ cũng sẽ cho là cô tự dựng chuyện. Chuyện huyền ảo nóng hổi thế này, đương nhiên sẽ đến tai Tống Nam Xuyên.

Anh nhìn tấm ảnh trên mạng, cau mày gọi Tiểu Trương vào văn phòng.

“Tổng giám đốc Tống, anh cho gọi có chuyện gì thế ạ?” Tiểu Trương lo lắng đứng trước mặt anh, bầu không khí trong phòng làm việc quá căng thẳng, anh ta cũng không dám có biểu hiện dư thừa.

“Cậu đã xem bài báo này chưa?” Anh quay màn hình máy tính về phía Tiểu Trương. Tiểu Trương liếc nhanh một cái, gật đầu đáp: “Tôi vừa mới đọc xong trước khi vào đây.”

“Cậu tới đồn công an hỏi thăm tình huống bây giờ thế nào, tiện thể điều tra rõ gã đàn ông đã tấn công Bùi Anh, tôi không muốn hấn lại xuất hiện trước mặt Bùi Anh nữa.”

“Rõ.”

Tổng Nam Xuyên trầm ngâm một lúc, nói tiếp: “Tìm thêm hai vệ sỹ nữa đi theo Bùi Anh, đừng để cô ấy phát hiện.”

“Vâng, vậy tôi đi làm ngay.”

Sau khi Trần Thắng biết tin người của mình bị tấn công cũng nhanh chóng tìm nhà mới cho cô, cô chuyển đến ở cùng khu nhà với Đào Đào. Căn hộ mới này cũng có một phòng ngủ và một phòng khách nhưng diện tích lớn hơn, hơn nữa trang trí cũng đẹp hơn một bậc, tiền thuê nhà cũng đắt hơn.

Ngày thứ hai, Bùi Anh gọi Nhậm San San và hai công nhân tới nhà giúp dọn đồ. Thời tiết chưa nóng lắm nhưng vì Bùi Anh phải bê một hộp giấy lớn nên khắp người đều toàn là mồ hôi.

Cô cố nâng hộp giấy đặt vào cốp sau xe của Nhậm San San, trong đầu lại nghĩ đáng lẽ phải gọi công ty dọn nhà đến hỗ trợ.

Dưới bóng cây cách đó không xa, có một chiếc xe con đỗ lại cực kì kín đáo, Tổng Nam Xuyên ngồi ghế sau, nhìn Bùi Anh xa xa đối diện phía bên kia đường.

“Tiểu Trương, đi tìm hai người giúp Bùi Anh khuôn đồ.”

“À, được ạ.” Tiểu Trương gọi điện thoại cho hai vệ sỹ riêng của Bùi Anh ra giúp cô bê đồ. Thế là khi Bùi Anh bê một thùng giấy khác xuống, tự nhiên thấy hai người đàn ông to lớn giành lấy đồ trên tay cô đưa lên xe.

Bùi Anh “...”

Cô sững sốt một lúc lâu mới nói: “Cảm ơn các anh quá, các anh là...?”

“Chúng tôi là nhân viên công vụ của tòa nhà này, thấy cô đang dọn nhà nên tới giúp một tay.” Một vệ sỹ nghiêm trang nói.

Bùi Anh “...”

Hai ông anh này, nhìn thế nào cũng không thấy giống nhân viên của tòa nhà.

Cô đang suy nghĩ thì Nhậm San San cũng ôm một cái thùng đi xuống, hai vệ sỹ cũng giống như trước, đỡ lấy đồ trên tay cô, đặt vào xe.

Nhậm San San:??

Cô dùng ánh mắt hỏi Bùi Anh, Bùi Anh nói: “À thì, họ nói là nhân viên của tòa nhà, tới giúp mình dọn đồ.”

“...Đúng là không ngờ nhỉ, nhân viên tòa nhà các anh đúng là vẫn còn tình người lắm”

“Hừm hừm.”

Dù có nói gì đi nữa thì khi có hai anh chàng cường tráng đỡ việc công cuộc dọn nhà hoàn thành nhanh như chớp, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hai anh chàng “nhân viên công vụ của tòa nhà” im lặng rời đi.

Tiểu Trương thấy Bùi Anh chuẩn bị lên xe, thử hỏi dò Tổng Nam Xuyên ngồi bên cạnh: “Tổng giám đốc Tổng, anh không đến chào cô Bùi sao?”

Tổng Nam Xuyên im lặng suy nghĩ một lúc mới nói: “Không, tôi chỉ nhìn cô ấy chút thôi.”

Đọc bài viết trên Weibo hôm đó, quả thực anh đã bị dọa một hồi, nếu không chính mắt nhìn Bùi Anh một chút thì thế nào cũng không thấy yên tâm. Nhưng anh lại lo nếu hai người gặp nhau sẽ lại cãi vã một trận lớn như lần trước, không thể làm gì khác ngoài ngồi trên xe nhìn cô phía xa xa.

Thấy Bùi Anh và mấy người kia lái xe đi, Tổng Nam Xuyên mới nói với lái xe: “Đi thôi.”

Xe anh rời đi theo hướng ngược lại, trưa nay còn có cuộc hẹn với khách hàng quan trọng.

Bùi Anh và đội dọn nhà bận rộn cả buổi sáng, một đến không đứng vững, Bùi Anh mua rất nhiều thịt và rau mời họ ăn lẩu buổi trưa để cảm ơn.

“Căn hộ này rộng hơn căn trước nhiều đấy nhỉ.” Một tay Nhậm San San chân thịt bò, một tay khoát xung quanh đánh giá.

Bùi Anh nói: “Dĩ nhiên, tiền nhà cao gấp đôi căn cũ đó.”

“Nhưng bây giờ cô cũng kiếm được nhiều tiền hơn trước kia rồi mà, trước kia nhận làm bìa tạp chí, quảng cáo, hát, bây giờ đã được đóng nữ chính, thời kỳ khó cực cũng qua rồi!” Nhậm San San vừa nói vừa nhúng thịt bò cho vào bát, nâng ly nước trái cây trên bàn cùng ly cùng mọi người, “Nào, mọi người, chúng ta cùng chúc cho Bùi Anh tương lai rực rỡ! Cô ấy nổi tiếng rồi thì cửa hàng của chúng ta còn không nổi được sao!”

Một bàn người đồng loạt giơ cốc lên, Bùi Anh cùng ly với Nhậm San San, cười nói: “Thế này gọi là một người đắc đạo, gà chọi lên trời hả?”

“...Lời thì thô nhưng ý không thô*? Nào, cạn!”

*Ý nói câu nói bình thường, thậm chí không quá văn minh nhưng lại có ý nghĩa.

Uống hết ly nước trái cây, Bùi Anh cầm tờ mẫu tạp chí đưa cho Nhậm San San xem: “Ngày mai sẽ tung ra thị trường, nhớ mua ủng hộ một cuốn đấy.”

Mở trang bìa ra đã thấy ngay ảnh của Bùi Anh, Nhậm San San nhướn mày: “Ảnh chụp khá đấy, chắc tôi phải nói chuyện với nhiếp ảnh gia của nhóm mình về vấn đề giá cả.” Cô đặt tạp chí sang một bên, nhìn thấy Bùi Anh mua một chiếc máy ảnh kỹ thuật số: “Trời đất, cô phát tài rồi hả? Còn học người ta chơi máy ảnh kỹ thuật số?”

Bùi Anh liếc cô một cái, đặt cốc xuống: “Ồ, cái này sắp đưa cho anh chàng phóng viên săn ảnh đã cứu tôi đó, lúc ấy anh ta dùng máy ảnh đập vào đầu gã kia, máy bị đập hỏng rồi.”

“Ha, máy ảnh bị đập nát, thế cái người bị đập nát ấy, có ổn không?”

Bùi Anh nhún vai: “Nếu đã xác định làm chuyện xấu thì phải chuẩn bị tinh thần bị đánh thôi.”

“Có lý”. Nhậm San San nâng ly nước trái cây lên cùng với cô cái nữa.

Cơm nước xong, Bùi Anh gọi người của công ty giao hàng chuyển máy ảnh cho anh chàng paparazi, lúc trước khi làm biên bản ở đồn công an, cô đã chú ý ghi nhớ tên và cơ quan làm việc của anh chàng.

Anh chàng paparazi nhận máy ảnh, mừng rỡ xuýt chảy cả nước mắt. Mặc dù đã nói là không cần bồi thường, nhưng Bùi Anh vẫn mua cho anh một cái mới, hơn nữa trong túi máy ảnh gửi tới còn kèm theo một tấm thiệp nhỏ.

“Cảm ơn anh đã dừng cảm làm việc nghĩa, hy vọng qua đó có thể gây ảnh hưởng tốt đến nhiều người khác nữa ^ _ ^ . Bùi Anh”.

Anh Anh Anh, Bùi nữ thần, nàng thật ảm áp quá đi! Bùi nữ thần, cô là đỉnh của đỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Chuyển ngữ: Nguyễn Thị Nga

Sau khi ăn lẩu ở nhà mới của Bùi Anh, mấy người Nhậm San San quay về cửa hàng bắt đầu buổi làm việc buổi chiều. Bùi Anh thu dọn đồ đạc rồi quét dọn phòng một lúc, cô mệt mỏi nằm ườn xuống ghế salon.

Thuận tay cầm điện thoại đăng nhập vào Wechat.

Tổng Nam Xuyên vẫn vậy, anh chẳng đăng tin nào, tin nhắn cũng không gửi. Vốn Bùi Anh còn nghĩ sau sự kiện cuồng theo dõi kia, Tổng Nam Xuyên sẽ gửi tin hỏi thăm, thế là cô có thể dựa vào đó để nói tiếp vài câu rồi hai người sẽ tự nhiên làm hoà.

Nhưng cuối cùng Tổng Nam Xuyên có liên lạc gì đâu. Bùi Anh nhủ đôi lông mày tinh tế, nhìn chăm chăm ba chữ “Tổng cầu đàn” ngẩn người.

Anh ấy định chiến tranh lạnh với mình sao? Là đàn ông mà không thể mở miệng xin lỗi trước được à? Với lại rõ ràng lần này anh không đứng lại còn muốn cô chủ động đi làm hoà nữa hả?

Cô chun mũi một cái, ném điện thoại qua một bên. Lúc đi cô không mang theo gì cả, ngay cả mấy con mèo cũng để ở nhà anh, không biết anh có cho chúng nó ăn không nữa.

Bùi Anh phiền não nhắm mắt lại một lúc, sau đó cô dậy cầm lấy điện thoại, đưa về hướng góc nhà chụp một bức hình, chỉnh hình qua bộ lọc rồi đăng lên Wechat: “Dọn nhà mới ^ _ ^”

Không bao lâu sau, có rất nhiều người nhảy vào bình luận khen, nhưng không hề có Tổng Nam Xuyên.

Buổi trưa Tổng Nam Xuyên ngồi ăn cơm cùng khách hàng, gần hai giờ anh mới ra khỏi phòng quán bar.

Lúc đi đến đại sảnh lại gặp ngay Tạ Hàm. Hôm nay cô ấy mặc một bộ váy dài màu trắng, nhìn qua trông ngây thơ hơn trước rất nhiều.

“Giám đốc Tổng, trùng hợp quá.” Tạ Hàm mỉm cười, đi đến trước mặt Tổng Nam Xuyên chào hỏi.

Tổng Nam Xuyên gật đầu với cô ta, anh hỏi: “Cô Tạ cũng tới đây ăn cơm à?”

“Đúng vậy.”

“Vậy tôi không quấy rầy cô nữa.”

Tạ Hàm: "...”

“Tôi ăn xong rồi.” Thấy Tống Nam Xuyên muốn đi, cô ta vội vàng chạy sát bên người anh, “Giám đốc Tống, nếu đã trùng hợp như vậy hay là chúng ta đi uống ly cà phê nhé?”

“Xin lỗi, tôi có việc phải xử lý.” Tống Nam Xuyên nói xong, ánh mắt lơ đãng nhìn qua góc nào đó rồi sai bước ra ngoài.

Tạ Hàm còn muốn đuổi theo lại bị Tiểu Trương sau lưng Tống Nam Xuyên ngăn lại: "Cô Tạ, xin lỗi, giám đốc Tống của chúng tôi còn có việc thật mà.”

Tạ Hàm miễn cưỡng cười với cậu một tiếng, bảo: "Nếu vậy thì để lần sau tôi hẹn anh ấy vậy.”

Tiểu Trương cũng cười lại với cô ta một tiếng, không nói gì đi luôn.

Trên xe, Tiểu Trương hỏi Tống Nam Xuyên ngồi phía sau: "Giám đốc Tống, sao Tạ Hàm lại biết anh đang ở quán bar Định Âu vậy nhỉ?"

Tống Nam Xuyên đáp: "Chuyện này không phải do cậu à? Là ai tiết lộ lịch trình của tôi?"

“... Về công ty tôi sẽ điều tra xem thử.” Tiểu Trương cảm thấy mình như tự đào hố chôn mình, “Lần trước Tạ Hàm cố ý gọi phóng viên chụp ảnh hai người, liệu lần này có giờ trò cũ không?”

Tống Nam Xuyên thoáng trầm ngâm, nói: “Vừa rồi tôi cũng cảm thấy hình như có người đã chụp hình chúng tôi." Bây giờ ở chung với Bùi Anh, thành ra anh rất nhạy cảm với ống kính.

Đến ngày thứ hai, suy nghĩ này của anh đã được xác thực ngay. Lần trước đăng tin anh với Tạ Hàm "nhìn như thân mật", lần này lại nói anh với Tạ Hàm “Bí mật gặp nhau ở quán bar". Tống Nam Xuyên nhìn trên Weibo, im lặng xoá đi.

Tiểu Trương cũng đọc được tin này trên mạng, cậu sợ Tống Nam Xuyên và Bùi Anh lại hiểu lầm gì đó, lần này không đợi Tống Nam Xuyên bảo cậu đã chủ động tìm anh hỏi trước: “Giám đốc Tống, có cần tìm người xoá tin này không?"

"Ừ." Tống Nam Xuyên gật đầu, gọi cậu lại: "Chờ một chút, hay là để mai xoá đi.”

“...?” Tiểu Trương không hiểu, Tống Nam Xuyên cũng không giải thích, bảo cậu đi ra ngoài.

Mấy ngày nay Bùi Anh chuyên tâm ở nhà học thuộc kịch bản, đến tận trưa lúc ăn cơm cô mới tranh thủ lên mạng, kết quả là vừa vào Weibo đã thấy tên mình tràn ngập mặt báo.

-----Ngoại truyện chương II series dài tập giữa cô và Tống Nam Xuyên, scandal của Tống Nam Xuyên với Tạ Hàm

Bởi vì Tống Nam Xuyên không xử lý chuyện này, trên mạng báo chí lại khơi lại chuyện của Tống Nam Xuyên và Tạ Hàm từ tháng trước, còn nói Tạ Hàm mới là người Tống Nam Xuyên thật lòng yêu thương, Bùi Anh là kẻ xen vào, may mà giám đốc Tống đã quay đầu đúng lúc, nối lại tình xưa với Tạ Hàm.

Bùi Anh: "...”

Tin này do tên thần kinh nào viết vậy? Tưởng cô tốt tính thì sẽ không tức giận phải không?

Mặc dù nhóm thủy quân đều cùng bài như vậy, nhưng cư dân mạng cũng không hề hòa theo.

“Mấy người bị thần kinh đấy à? Tống Nam Xuyên tự mình thừa nhận có quan hệ với Bùi Anh, Tạ Hàm là cái quỷ gì vậy? Nhìn khó coi quá đi :) ”

“Mặc dù không thích Bùi Anh, nhưng Tạ Hàm...cho cô một ánh nhìn kinh bỉ [hình ảnh]

“Không muốn nói gì hết, ôm nhau đi Bùi Bùi của tôi, giám đốc Tống yêu ai thì yêu, đừng làm tổn thương Bùi Bùi [mím cười]"

“Có phải Tạ Hàm là diễn viên đã ngủ chung từ biên kịch đến nhà sản xuất phải không? Giám đốc Tống sẽ thích cô ta sao? [Ngóáy mũi] “

Thấy đa số các bạn thông minh đều ở phe của mình, Bùi Anh rất vui mừng. Cô xem thêm các bình luận khác, thấy số thông báo trên góc phải đã tăng vọt mấy lần.

Bình tĩnh một chút cô mới mở ra xem, là Weibo Official của tạp chí <> follow cô. Bởi vì hôm nay là ngày tạp chí được phát hành trong thành phố, cho nên weibo chính thức của tạp chí mới lấy ảnh cô ra tuyên truyền. Lúc đăng lên cô cũng có nhìn rồi, bây giờ nhìn lại trong máy tính lần nữa lại cảm thấy đẹp hơn. Cô không phản ứng gì về chuyện giữa Tống Nam Xuyên và Tạ Hàm mà lại share bài của <>.

Bùi Anh v: Trước có chụp hình cho <>, hôm nay tạp chí có mặt trên thị trường rồi, trong đó còn có bài phỏng vấn, nếu hứng thú thì các bạn mua một

quyền xem nha~ [đáng yêu]

Weibo của < có không ít fans hâm mộ, lại thêm Bùi Anh mới đăng lên, rất nhiều người đang vây xem chỗ Tổng Nam Xuyên với Tạ Hàm lại nhảy sang đây nhìn.

“Trời ơi, Bùi Anh của tôi đẹp như vẽ [Sắc]

“Mới đi ngang qua quây báo thấy là mua luôn đó! Bùi Bùi thật xinh đẹp [yêu em]

“Sao tôi lại thấy chân Bùi Bùi như dài ra thế nhỉ [cười cry] đi mua luôn một quyền để liếm đùi đẹp ngay đây [doge]”

“Thứ cho tại hạ nói thẳng, mắt Tổng Nam Xuyên bị mù mới bỏ Bùi Anh để đi với Tạ Hàm [cười cry]”

“Không so sánh thì sẽ không làm tổn thương Tạ Hàm”

Chuyện Bùi Anh không nghĩ tới là, anh chàng paparazi lúc trước theo dõi cô cũng dùng Weibo phòng làm việc nhảy vào: “Đẹp đẹp đẹp! Sau khi chia tay Bùi nữ thần, thưởng thức của giám đốc Tổng xuống dốc không phanh. [doge]”

Bùi Anh: “...”

Anh chàng paparazi này có ý tứ ghê...

Cô quay lại trang chủ lại thấy bài báo ngày trước của Tổng Nam Xuyên với Tạ Hàm. Nhân lúc tâm tình đang tốt, cô nhìn kỹ Weibo một chút. Paparazi chỉ chụp được hình hai người ở đại sảnh quán bar, hơn nữa nhìn hoàn cảnh đó chẳng giống hẹn nhau đi chút nào. Vậy mà bên báo lá cải còn viết thành hai người “Tình ý liên tục”, Bùi Anh cười haha hai tiếng, chắc bọn họ chưa từng thấy đáng về lúc Tổng Nam Xuyên tình ý liên tục chứ gì? Đáng về lúc đó không kiếm chế được đâu.

Cô nhìn thời gian đăng bài trên Weibo, hơn tám giờ sáng, đến bây giờ đã hết một buổi sáng, bài viết này vẫn còn nguyên trên này. Cô không tin Tổng Nam Xuyên không biết được chuyện này, trước kia trên Weibo viết tin gì lung tung về anh, ngay lập tức anh sẽ tìm người xoá, thậm chí còn cho gửi văn kiện của luật sư cho paparazi, vậy mà giờ lại để đó không xử lý?

Cô suy nghĩ hai giây, hình như hơi hiểu rồi.

Đây là cố ý cho cô xem hả? Dối vì scandal của cô với Du Khải Trạch à?

....Ha ha Tổng Nam Xuyên à, không liên lạc với cô thì thôi lại còn chơi trò này. Cô mỉm cười tìm một video trên mạng, đăng lên Wechat “Một trăm kiểu chết của bạn trai cũ”, chia sẻ cho mọi người ^_^ “

Tới đây, tới đây, tổn thương lẫn nhau đi!

Tổng Nam Xuyên vẫn online load xem Weibo và Wechat của Bùi Anh liên tục, anh bảo Tiểu Trương để mai mới xoá tin của mình với Tạ Hàm đúng là cũng có ý trả thù, nhưng chủ yếu là hy vọng Bùi Anh sẽ nổi giận đến mắng anh một trận, như vậy hai người sẽ nói chuyện trở lại.

Lần trước Bùi Anh gặp phải tên cuồng theo dõi nọ, anh cứ tưởng cô sẽ hoảng hốt không thể không liên lạc với anh, kết quả đợi suốt một đêm cũng không có tin tức gì từ cô nữa, lần này anh cũng không tin Bùi Anh sẽ không tức giận.

Kết quả lướt wechat một hồi, anh lại thấy “Một trăm kiểu chết của bạn trai cũ”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Tiện tay mở video ra, nghe thấy người ở bên trong ca hát: “... Lâu thế rồi còn chưa đến, chắc là cây nến đổ vào chần, nước lũ tràn bờ sông, vào quán bar thì gặp ngay trình sát, đòi người toàn là điều bất trắc, tháo ốc vít của quạt trần, đâm vào ngay cổ họng...”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Anh không thừa nhận mình là bạn trai cũ, cho nên mấy cái này hoàn toàn không phải dành cho anh :)

Anh thoát wechat, gọi Tiểu Trương vào phòng làm việc: “Tìm người xoá bài báo đó ngay cho tôi, sau đó báo với luật sư, tôi muốn kiện tòa soạn đó, để cho họ mau sớm xử lý.”

“...À, vâng” Tâm tình Tiểu Trương rất là phức tạp, cậu gạt đầu một cái, có câu “Gần vua như gần cọp”, tâm trạng của tổng giám đốc Tổng quả là không đoán nổi.

“Còn nữa, báo với bên Hoàn Vũ, hai ti cổ phần của tôi không được cho Tạ Hàm một xu”.

Tiểu Trương lại bối rối, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà giám đốc Tổng lại thay đổi nhanh như vậy?

“Không hiểu à?” Tổng Nam Xuyên thấy cậu đứng im một chỗ thì nhú mày hỏi một câu.

“Rõ, tôi đi làm ngay đây.”

“Chờ chút, mua giúp tôi quyển tạp chí < tháng này.

“....Được.” Trong lòng Tiểu Trương vô cùng cảm thông với Tống Nam Xuyên, đường đường là giám đốc, không có người thật để ôm mà chỉ có thể ôm tạp chí.

Chiếp (tiếng chim kêu)*

*còn đồng âm với Anh trong tên của Bùi Anh

Tiểu Trương mua luôn cho anh ba quyển, để cho anh liếm đủ.

Sau khi Bùi Anh đăng xong Một trăm kiểu chết của bạn trai cũ xong, trong lòng lại thoải mái hơn hẳn. Cô tắt máy, định xuống nhà mua ít thức ăn, buổi chiều học thuộc kịch bản tiếp.

Vừa xuống nhà đã nhìn thấy bên nhà đối diện có rất nhiều phóng viên bao vây. Đào Đào ở nhà đó, Bùi Anh nghĩ có lẽ phóng viên tìm cô ấy.

Mặc dù chuyện của cô ấy và Lý Tư Tư cũng xảy ra mấy ngày rồi nhưng sức nóng không hề giảm. Fan của Lý Tư Tư bám Đào Đào mãi không buông, bắt cô phải gửi video xin lỗi, Đào Đào cũng là ngôi sao nữ ăn khách, nhất định không chịu xuống nước nói xin lỗi, chuyện này vẫn còn giằng co mãi.

Bùi Anh nghĩ chắc hẳn Trần Thắng bây giờ đau đầu chết mất rồi, nhưng chả liên quan đến cô. Cô đeo kính râm, yên lặng đi cửa sau ra ngoài.

Lúc ở siêu thị có mấy fan nhận ra, nhưng may là không bị vây xem, xem ra cô cần phải có một trợ lý rồi.

Cuối tháng tư cô chuẩn bị phim mới, tháng năm vừa đến, trên Weibo đã tung ra một tin tức nặng ký.

Ảnh Hoàn Vũ v: Tin vui đặc biệt! Công ty tôi đã ký thành công hợp đồng bản quyền của bộ phim điện ảnh Diễn viên của thầy Hạnh Tâm!

[xoay quanh] về diễn viên, Mạt Trăn đã được xác định sẽ đóng vai Ngô Dạng! Ngoài ra phim sẽ do thầy Hạnh Tâm tự mình biên kịch, âm nhạc của phim sẽ do Kiều Di Thần chế tác! Nghe nói ca khúc chủ đề sẽ do Đinh Mông hát nhé! [mê gái]

Mọi người có mong đợi không? Tiểu Biên mong đợi chết mất thôi!

Weibo Hoàn Vũ vừa đăng tin, toàn bộ giới giải trí đã run lên phấn chấn. Có thể nói, lâu rồi trong nước không có bộ phim điện ảnh nào hoành tráng như vậy.

Vai nam chính đã xác định là Mạt Trăn Mạt Thiên Vương, nhưng nữ chính Triệu Việt vẫn đang tìm, chưa tiết lộ tin tức. Bùi Anh cũng là độc giả của thầy Hạnh Tâm, nhà cô có tất cả các sách của ông, mà series bộ trình thám An Nhiên này cũng là bộ truyện cô thích nhất.

Mặc dù cảm thấy cơ hội rất mong manh nhưng trước tiên cô vẫn gọi cho Trần Thắng hỏi xem tình hình của nhân vật nữ chính.

“Hôm nay sau khi đột ngột có tin về bộ phim điện ảnh Diễn viên được tung ra ngoài, điện thoại bên Hoàn Vũ đã bị bao nhiêu người gọi đến. Rất nhiều người đang nhìn chăm chăm vào nhân vật nữ Triệu Việt này, nhưng tôi nghe người phụ trách bên Hoàn Vũ nói, Hạnh Tâm rất bất bẽ về chuyện diễn viên, ngay cả Lý Tư Tư và Nghê Bạch cũng không được chọn.

Nghe Trần Thắng nói như vậy, quả thật Bùi Anh cũng có hơi bất ngờ, bây giờ ở trong nước Lý Tư Tư cũng chính là ngôi sao nữ đứng đầu, Nghê Bạch lại là ảnh hậu, vậy mà còn không lọt vào mắt của thầy Hạnh Tâm sao?

Trần Thắng nói: "Nghe nói ông ấy cảm thấy diễn xuất của Lý Tư Tư không tốt, Nghê Bạch thì diễn cũng khá nhưng tuổi tác không phù hợp vào vai Triệu Việt. Em biết đấy, khó khăn lắm Hoàn Vũ mới mua được bản quyền, danh tiếng của Hạnh Tâm rất nổi, Phiên Phương rất tôn trọng ý kiến của ông ấy."

Bùi Anh gật đầu: "Em biết".

“Bây giờ còn chưa công bố kịch bản phim, anh đoán sau khi công bố kịch bản cũng không biết chọn nhân vật nữ chính thế nào đâu, dù sao bên này nhất định anh sẽ theo dõi kỹ, em đừng gấp, diễn tốt phim truyền hình trong tay đã, có danh tiếng rồi mới có niềm tin”.

“Vâng, anh yên tâm, em học thuộc vở kịch rồi”.

“Vậy thì tốt.” Trần Thắng thở dài, “Em đừng lo lắng, anh sắp bị chuyện của Đào Đào làm phiền chết đây rồi, đang nghĩ thế lại tự mình tìm chỗ chết. Ngày mai Mùa yêu thương khởi quay, anh không đi cùng em được, anh sẽ để trợ lý tới đón em”

“Vâng.”

“À nói cho em nghe một tin tốt, tháng này đĩa nhạc của Quang Thần sẽ phát bài Nở rộ.”

“Thật à?” Bùi Anh vui vẻ, ánh mắt sáng lên: “Hậu kỳ đã sản xuất xong rồi sao?”

“Ừ, chờ tí nữa anh gửi cho em xem.”

“Dạ!” Bùi Anh cảm thấy đây là tin tức tốt nhất gần đây cô nghe được, đây cũng là ca khúc solo đầu tiên trong đời cô, còn là do Kiều Dĩ Thần sáng tác!”

“Chắc chắn sau này sẽ có nhiều buổi tuyên truyền cần em phối hợp, khoảng thời gian này em sẽ rất bận đấy, chuẩn bị sẵn đi nhé.”

“Không thành vấn đề.” Mấy năm qua cô nhàn rồi lắm rồi, bây giờ cũng nên bận rộn thôi.

Sáng sớm thứ hai, Bùi Anh ngồi xe của trợ lý đến hậu trường của Mùa yêu thương, Trợ lý của cô nhìn cũng không lớn hơn cô bao nhiêu, khoảng hai mươi tuổi, nhưng lại rất điềm tĩnh và ít nói, không giống như đại đa số các cô gái trong tầm tuổi này, đều tút ta tút tít.

Hôm nay ghi hình, theo thông lệ đoàn làm phim sẽ làm nghi thức bấm máy, mọi người thay nhau thắp hương cầu mong mọi điều đều thuận lợi. Ngoài Phiến Phương và các diễn viên chủ yếu, ngay cả biên kịch cũng tới đó tham gia, còn có cả không ít truyền thông theo vào hậu trường.

Bên này chưa tổ chức lễ xong, trên Weibo đoàn làm phim đã đăng đầy tin tức, chủ đề khai máy Mùa yêu thương cũng vuron lên đứng đầu. Fan của Bùi Anh trên Weibo cũng đi theo rải hoa, đặc biệt còn có một số fan lão làng, làm cho cô cảm động đến nước mắt như mưa.

Phấn đấu nhiều năm như vậy, rốt cuộc cô đã trở thành diễn viên chính rồi.

Mặc dù Bùi Anh không có thời gian vào Weibo, nhưng tâm trạng cũng giống như họ vậy, nhân lúc hôm nay biên kịch ở phim trường, cô đi theo cô ấy trao đổi một chút về nữ nhân vật chính.

Ngày đầu mọi người đều hăng hái, hợp tác với Trương Thừa Diệc cũng khá là vui vẻ. Đạo diễn kết thúc công việc, bảo mọi người hôm nay Hoàn Vũ mời ăn cơm, không ăn thì phí, mọi người đều phải tới đây.

Bùi Anh là nữ chính, đương nhiên cô sẽ phải đi cùng, nhưng sau khi tới cô mới phát hiện ra Tống Nam Xuyên cũng có mặt ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Chuyển ngữ: Fei Ying

Tống Nam Xuyên mặc bộ âu phục nhạt màu anh ưa thích dạo gần đây, đeo cà vạt màu đỏ rượu, khí chất tao nhã kết hợp cùng gương mặt kiểu mẫu đáng giá, vô cùng nổi bật giữa một nhóm đàn ông trung niên.

Nốt ruồi lệ nằm bên dưới con mắt hẹp và dài, không đậm và không nhạt, ánh mắt anh hờ hững nhìn về phía cửa ra vào, tất cả đều ẩn chứa một thứ phong tình vô hình nào đó chỉ thuộc về Tống Nam Xuyên.

Trong lòng Bùi Anh lại hưng hăng tự mắng mình một phen, chỉ mới nhìn thấy mặt anh thôi mà lòng cô đã bắt đầu dao động.

Lúc này đạo diễn đi đằng trước đang nhiệt tình giới thiệu mọi người trong phòng với các ông chủ lớn: “Vị này là Tổng giám đốc Vương, vị này là Tổng giám đốc Trương, còn đây là Tổng giám đốc Tống”.

Mọi người lên tiếng chào hỏi lẫn nhau, tổng giám đốc Vương ngồi ở giữa cất lời: “Được rồi đấy, hôm nay chúng tôi không mời các vị đến đây để phạt đứng đâu nhé, đừng đứng đó nữa, mau tìm một chỗ ngồi xuống đi.”

Ông ta vừa nói xong, mọi người cũng bắt đầu tự tìm chỗ cho mình. Căn phòng bao này rất lớn, dư sức chứa mười mấy người. Ngoại trừ ba ông chủ kia thì chỉ có mấy người của đoàn phim gồm bốn diễn viên, đạo diễn và phó đạo diễn, những nhân viên còn lại trong đoàn đều ngồi cả ở phòng ngoài.

Hà Uyển là nữ phụ trong Mùa yêu thương, vừa vào phòng cô ta đã nhắm ngay Tống Nam Xuyên rồi, thấy bên cạnh anh lúc này vẫn còn vị trí trống thì nhanh chân đi tới.

Còn chưa kịp ngồi xuống, Tống Nam Xuyên ở bên đã nghiêng đầu nhìn cô ta một cái. Nếu dùng cách miêu tả như trong tiểu thuyết võ hiệp thì có thể gọi đây là một ánh mắt đằng đằng sát khí. Hà Uyển bị dọa đến bối rối một hồi, cô vội bỏ qua vị trí đó rồi chuyển sang chỗ trống khác cạnh bên.

Vốn Bùi Anh đã nhắm chỗ này rồi, giờ lại bị Hà Uyển nhanh chân giành mất, cô không thể làm gì hơn ngoài việc phải đi tìm một vị trí khác thôi. Kết quả là nhìn khắp một vòng chỉ thấy còn duy nhất chỗ ngồi bên cạnh Tống Nam Xuyên là chưa có người.

... Mọi người cố ý sao?

Cô mím mím môi, đi tới ngồi xuống bên cạnh Tống Nam Xuyên.

Nhân viên phục vụ nhìn thấy mấy vị khách đã ổn định chỗ ngồi thì bắt đầu phục vụ đồ ăn. Đây là nhà hàng hải sản lớn rất nổi tiếng nên đồ ăn được đưa lên cũng toàn là hải sản, nhìn qua cực kì tươi ngon.

“Hải sản của nhà hàng này không tệ đâu, mọi người đừng ngại, cứ ăn tự nhiên nhé.” Tổng giám đốc Vương khai tiệc đầu tiên, ông cầm đũa gắp một con tôm hùm, những người còn lại thấy vậy cũng bắt đầu theo chân mà động đũa.

Bùi Anh ăn một miếng sò biển, cũng gắp một con tôm hùm, chuẩn bị lột vỏ thì nghe tiếng tổng giám đốc Vương ở bên cạnh hỏi mình: “Nghe nói cô Bùi rất thích ăn hải sản?”

Bùi Anh ngăn người, cười cười với ông ta: “Đúng vậy.”

“Vậy hôm nay cô nhớ ăn nhiều một chút nhé, nhất định phải nếm thử món bánh chèo nhân tôm hoàng đế ở đây, còn có món cá diếc hấp nứa, thịt cá cũng tươi non lắm đấy.” Tổng giám đốc Vương vừa nói vừa đẩy bánh chèo nhân tôm hoàng đế và cá diếc hấp nóng hổi đến trước mặt cô.

Bùi Anh vội nói: “Cảm ơn tổng giám đốc Vương, ngài cứ để tôi tự làm là được.”

“Đừng ngại, trong phim này cô đóng vai nữ chính, đương nhiên sẽ vất vả lắm rồi, nhớ diễn cho tốt, tổng giám đốc Tống đây rất yêu quý cô đấy.”

Tống Nam Xuyên nhìn anh ta một cái: “Tổng giám đốc Vương, hôm nay ngài nói nhiều quá rồi.”

Tổng giám đốc Vương cười cười rồi yên lặng bóc con tôm hùm của mình.

Bùi Anh nghe bọn họ nói vậy thì cũng hơi lúng túng, cô đưa mắt nhìn Tống Nam Xuyên, đối phương lại bỏ qua ánh mắt của cô cúi đầu ăn thức ăn trong chén. Mọi người ở đây đều đã nghe tin đồn giữa Bùi Anh và Tống Nam Xuyên rồi, bầu không khí trên bàn cơm cũng có phần kì lạ, đạo diễn vội túm lấy cơ hội này tìm chủ đề nói chuyện để khuấy động không khí.

Bùi Anh một mực giữ im lặng, khi nào câu chuyện nói đến mình cô mới ậm ờ đôi câu. Cô cảm một cái càng cua đưa lên cắn nhẹ, định lột vỏ cua ra, kết quả là nhất thời không để ý mới bị vỏ cua cắn đứt tay.

“Á.” Bùi Anh buột miệng khẽ thốt lên một tiếng, cô thả vội cái càng cua xuống để kiểm tra vết thương trên tay mình.

Vết cắt không quá sâu nhưng có máu chảy ra, Tống Nam Xuyên nghe thấy tiếng kêu của người bên cạnh thì nghiêng đầu nhìn thử, chân mày anh nhíu lại ngay lập tức: “Sao lại bất cẩn thế này? Không phải em có kinh nghiệm lột vỏ hải sản lắm mà?”

Vừa nói anh vừa cầm tay cô, cúi đầu mát mát vết thương trên tay một cách cực kì tự nhiên.

Động tác này thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người ngồi trên bàn tiệc, Bùi Anh lúng túng rút tay mình về, nói với Tống Nam Xuyên: “Anh không cần để ý đâu.”

Chân mày Tống Nam Xuyên lại càng nhíu chặt hơn, anh không buồn nói thêm gì nữa, lần thứ hai tóm lấy tay cô, thấy máu vẫn còn đang ứa ra, anh lấy một cái khăn ướt đề lên vết cắn rồi gọi: “Phục vụ, mang băng dán vết thương tới đây.”

“Vâng”. Nhân viên phục vụ đang đứng trong phòng vội lên tiếng đáp lời, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Tình huống vừa rồi khiến tim cô gái này cũng muốn nhảy vọt ra, trước kia cô cũng từng đọc được tin về Tống Nam Xuyên và Bùi Anh trên weibo, bây giờ cô chỉ muốn nói là, cái bọn bịa đặt chuyện Tạ Hàm mới là tình yêu đích thực của Tống Nam Xuyên đúng là đồ thiếu năng, Bùi Anh mới là máu thịt trong lòng người ta đấy, chỉ mỗi vết thương ở ngón tay thôi mà cũng lo đến vậy.

Nhân viên phục vụ sắp mang băng cá nhân đến rồi, mà Tống Nam Xuyên vẫn đang dùng khăn ướt đề lên vết thương trên tay Bùi Anh. Bùi Anh khẩn thiết muốn rút tay về, nhưng tiếc rằng Tống Nam Xuyên giữ tay cô rất chặt, cô căn bản không thể tránh thoát được.

Sau khi nhân viên phục vụ mang đồ quay lại, Tống Nam Xuyên xé miếng dán giúp cô băng vết thương. Khuôn mặt Bùi Anh đỏ bừng hết cả lên, những người còn lại thì như hữu ý như vô tình mà nhìn hai người bọn họ.

Mãi rồi vết thương cũng được xử lý xong, Bùi Anh vội rút tay về, quay người đi. Tống Nam Xuyên cau có nhìn cô: “Không phải ở đây có kéo à, sao phải dùng tay?”

Bùi Anh không quan tâm tới anh, nhưng sau đó cô lại cảm kéo để cắt càng cua thật.

Tống Nam Xuyên để ý đến miếng dán vết thương trên ngón trỏ của cô, cuối cùng anh giật luôn cây kéo ở trên tay: “Thôi được rồi, để anh.”

Bùi Anh tức giận muốn lật bàn, Tống Nam Xuyên, có phải anh không nhìn thấy tất cả mọi người đều đang nhìn chăm chăm về bên này này không hả?

Thế mà khi Tống Nam Xuyên thả thịt cua đã bóc hết vỏ vào bát cho mình, cô lại ăn sạch chẳng khí khái chút nào...

Sau khi ăn xong bữa cơm này, trong lòng Bùi Anh lại sâu sắc tự ngẫm về bản thân mình. Cô đi theo mọi người ra ngoài, bỗng nghe thấy Tống Nam

Xuyên đi bên cạnh hỏi cô: “Em về thế nào?”

Bùi Anh thấp giọng đáp: “Tôi có trợ lý, cô ấy sẽ đưa tôi về.”

Nói xong cũng chẳng thèm quay đầu lại mà đi thẳng về phía chiếc xe “bảo mẫu” của mình, để trợ lý lái xe đưa cô về.

*Xe bảo mẫu - 保姆车 - Xe bảo mẫu bình thường dùng để vận chuyển hàng hoá đồ vật trong nhà, hoặc chở rất nhiều người, bình thường xe có 7 chỗ ngồi trở lên. Xe bảo mẫu đặc biệt thích hợp cho các ngôi sao ăn uống, hóa trang, tạo hình trong xe, giống như bảo mẫu cung cấp những thứ cần thiết cho hoạt động hằng ngày của mình tính, cho nên gọi là xe bảo mẫu.

Tổng Nam Xuyên đứng sững tại chỗ nhìn xe cô chạy xa dần, chân mày nhướn cao.

Tổng giám đốc Vương cũng nhìn theo hướng đó, vỗ vai anh rồi cười cười sang sang: “Không hề gì, bộ phim truyền hình này còn phải quay mất mấy tháng, cậu có thể tiếp tục mời người ta đi ăn mà.”

Tổng Nam Xuyên hất cánh tay đang khoác trên vai mình ra, ngồi lên xe tài xế vừa lái tới.

Sau khi Bùi Anh về đến nhà, cô cúi nhìn miếng dán vết thương trên ngón tay trở ngẩn người. Cảm giác đầu lưỡi Tổng Nam Xuyên lướt qua ngón tay dường như vẫn còn vương vấn, khuôn mặt cô thoát cái bỗng dưng.

... Đợi đã đợi đã, Bùi Anh ơi, mày đang nghĩ gì thế này, mày hồi tưởng lại cái gì đấy hả!

Bùi Anh thở dài một hơi, ngã lưng xuống giường. Anh ấy còn không thèm nói lời xin lỗi mình nữa...

Cũng may, mỗi ngày công việc ở đoàn phim cũng cực kì bận rộn, cho nên cô không có nhiều thời gian để nghĩ tới Tổng Nam Xuyên. Hơn nữa vai chính của bộ phim này theo kịch bản là một người rất ham ăn thịt, nam chính trong phim lại đóng vai đầu bếp, thế nên diễn viên cũng có nhiều lợi ích.

Ví dụ như việc ăn chẳng hạn.

Bùi Anh: Hôm nay lại được một bữa thịt [icon thêm ăn] Ở các đoàn phim khác, thứ không được quan tâm nhất chính là đồ ăn, bởi vì thức ăn vốn chỉ là đạo cụ nên không những hương vị không ngon mà có thể còn bị hỏng, nhưng ở đoàn phim này, thức ăn đều là đồ được làm ngay tại chỗ, hơn nữa mùi vị quá là ngon. Bố Hoàn Vũ thật là giàu có mà ha ha ha [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh]

Fan hâm mộ thấy dòng trạng thái này của cô cũng nhiệt tình comment bên dưới.

“Hãy phù hộ cho Bùi Bùi mập lên năm cân, amen [icon chấp tay cầu nguyện]”

“Bùi Bùi à, đóng xong bộ phim truyền hình này chị sẽ từ Bùi Anh biến thành bé Bùi* :D”

*裴纓 Bùi Anh - tên nữ chính 纓: Anh được ghép từ hai bộ 纟 mịch (sợi tơ nhỏ) và 嬰 anh (trẻ sơ sinh). Ở đây chơi chữ, tách chữ Anh thành riêng 2 bộ 裴 纓.

“Mập mập mập mập mập mập [icon mỉm cười]”

“Bùi Bùi đừng lo, dù chị mập lên năm cân, à không, mười cân đi nữa, em vẫn thích chị [icon mỉm cười]~”

“Ôi, nghe nói phòng ăn là do công ty nhà họ Úc cung cấp, Bùi Bùi không mập lên mười cân* thì thật là có lỗi với danh tiếng công ty nhà họ [icon Doge]”

*1 cân tính theo đơn vị TQ bằng 0,5kg. Nên ở đây đã chuyển thành kg.

Trong phòng làm việc, Tổng Nam Xuyên cũng đọc được dòng trạng thái này trên weibo của Bùi Anh, trong lòng anh có gì đó không yên, ngẩn người nhìn chằm chằm màn hình máy tính.

Lần trước mời đoàn phim ăn cơm đúng là anh đã có ý đồ riêng, anh muốn gặp Bùi Anh một lần. Ban đầu anh cứ ngỡ chỉ cần gặp cô một lần thì sẽ không nhớ nhưng như vậy nữa, nhưng thực tế thì ngược lại, sau lần gặp đó anh càng nhớ cô hơn.

“Tổng giám đốc Tổng.” Tiểu Trương đi tới trước bàn làm việc, gọi anh một tiếng, “Ở đây có mấy tập tài liệu cần anh ký tên”.

“Ừ.” Tổng Nam Xuyên nhận lấy tài liệu, nhìn lướt qua rồi cầm bút ký lên trên.

Nhận tài liệu vừa mới được ký xong, Tiểu Trương kiểm tra lại thì nhất thời có hơi 囧: “Tổng giám đốc Tổng à, tài liệu này phải ký tên anh mới có hiệu lực.”

“Hà?” Tổng Nam Xuyên nhìn anh không hiểu.

“À, cái này...” Tiểu Trương đưa trả tài liệu, “Anh tự xem đi ạ.”

Tổng Nam Xuyên cúi đầu, nét chữ rồng bay phượng múa trong khung ký tên lại là hai chữ, Bùi Anh.

“...”

Đột nhiên Tống Nam Xuyên càng bức bối trong lòng, anh thở ra một hơi, tựa lưng vào ghế ngồi bằng da thật: “Đi in lại bản khác để tôi ký lần nữa.”

“Vâng.” Tiểu Trương rời khỏi phòng làm việc của anh mà không dám cầm theo tài liệu bị ký hỏng.

Ánh mắt Tống Nam Xuyên nặng trĩu, anh lại ngẩn người mà nhìn chằm chằm hai chữ “Bùi Anh” mình vừa viết.

Vài ngày nữa, đĩa đơn của Bùi Anh sẽ chính thức được bán ra. Công ty Quang Thần sắp xếp một loạt các hoạt động tuyên truyền quảng bá, sau khi Bùi Anh quay phim, giờ còn chen thêm thời gian biểu để tham gia các hoạt động này nữa.

Lịch trình công việc được cập nhật lên weibo, sau khi fan hâm mộ đọc xong thì vui mừng khôn xiết.

“Gần đây Bùi Bùi làm việc năng suất quá! Mua mua!

“Bìa đĩa quá xuất sắc! Bùi của em thật đẹp! Mong chờ quá!”

“Aaaaa, cảm giác lần này Bùi Bùi sẽ rất thành công, cảm giác giống như gà con gái đi vậy qwq”

- qwq: bày tỏ cảm xúc hưng phấn thích thú.

“Nhà sản xuất Kiều Dĩ Thần... Đau lòng quá, mau kể em nghe chị bị nắng mấy lần đi [icon doge]”

Tống Nam Xuyên yên lặng theo dõi weibo của Bùi Anh bao lâu nên đương nhiên anh cũng biết được tin tức này từ sớm, anh nhìn đồng hồ, ngày kia là ngày bán đĩa ra.

Bấm điện thoại nội bộ cho Tiểu Trương, anh ra chỉ thị: “Ngày một đĩa đơn “Nở rộ” của Bùi Anh sẽ phát hành, cậu mua giúp tôi một ngàn bản nhé.”

“... Cần nhiều như vậy à?” Tiểu Trương có hơi choáng váng.

Tống Nam Xuyên nói: “Ừ, phát cho nhân viên công ty mỗi người một bản.”

“... Vâng, cảm ơn tổng giám đốc Tống đã quan tâm đến mọi người như vậy.”

Hai ngày sau, đĩa đơn “Nở rộ” của Bùi Anh được phát hành đúng thời gian như thông báo, đồng thời bản online cũng nhanh chóng được cập nhật lên các phương tiện nghe nhạc số.

Trên mạng ngày hôm đó, rất nhiều người hâm mộ gửi quà tặng cho Bùi Anh, trong số đó có một người hâm mộ giấu mặt tặng cho cô hai mươi ngàn tệ, đưa cô thăng lên vị trí số 1 trên bảng xếp hạng.

Quần chúng ái mộ: ... Đây là địa chủ giàu đến mức nào đây.

Âm nhạc do Kiều Dĩ Thần sản xuất luôn được bảo đảm về mặt chất lượng, ngày đầu tiên phát hành album “Nở rộ”, không chỉ có lượng tiêu thụ đĩa đơn mà ngay cả trên mặt trận âm nhạc số cũng thường xuyên dao động quanh vị trí đầu bảng, bản thân bài hát này cũng thu được không ít danh tiếng.

Tất nhiên có khen ngợi thì cũng sẽ có những phê bình chê bai, chỉ sau một buổi sáng, người ta đã đưa ra nghi ngờ Bùi Anh không dám diễn live ca khúc này. Những thông tin kiểu đó mọi người đã quen thuộc lắm rồi, cách đây một thời gian có nữ danh ca Tư Mã Tiêu Tiêu, còn gần đây là nữ ca sĩ mới nổi Đinh Mông, cả hai người đều từng gặp phải những nghi vấn kiểu này. Nhưng nếu xét về độ khó thì “Nở rộ” không thể bằng được những ca khúc tạo nên tên tuổi của hai danh ca nọ, thế nên phần đông dư luận vẫn cho rằng, mặc dù không phải là ca sĩ chuyên nghiệp nhưng nếu Bùi Anh hát live bài hát này cũng sẽ không quá tệ.

Tận dụng cơ hội này, Quang Thần nhanh chóng sắp xếp hai buổi ký tặng của Bùi Anh.

Mặc dù mỗi buổi chỉ diễn ra trong 40 phút, nhưng đây cũng là bốn mươi phút mà khó khăn lắm Bùi Anh mới rút ra được từ lịch quay phim dày đặc. Hai buổi ký tặng đều diễn ra ở thành phố A, người hâm mộ ở thành phố A hết sức vui mừng, sấm rền gió cuốn thành lập “hội người hâm mộ Bùi Anh ở thành phố A”.

Buổi ký tặng đầu tiên tổ chức tại trung tâm thương mại Ánh Sao, Bùi Anh vừa kết thúc công việc buổi sáng lại ngựa không ngừng vó nhanh chóng chạy tới, ngay cả trang điểm thay đồ cũng làm hết trên xe.

Trần Thắng đến sớm chờ cô, thấy cô tới vội thì hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Bùi Anh gật đầu nói: “Đã ăn lót dạ một ít bánh mì trên xe rồi.”

“Tốt rồi, MC đang chờ em ở hậu đài, mau qua đó đi.”

“Ok.” Bùi Anh tìm được MC, hai người nhanh chóng trao đổi qua một vài thông tin về chương trình, buổi ký tặng chính thức bắt đầu.

Dưới khán đài có rất nhiều người hâm mộ tay cầm theo đĩa nhạc hoặc giơ cao banner cổ vũ Bùi Anh, thậm chí có người còn mang theo biểu ngữ.

Đây là lần đầu tiên Bùi Anh tiếp xúc gần với fan hâm mộ của mình như vậy, tận mắt thấy tình cảm của mọi người, trong lòng cô vô cùng cảm động.

Cô vừa lên sân khấu, những người hâm mộ phía dưới bắt đầu hò reo ầm ỹ, MC vội đi lên cười nói: “Xin chào tất cả mọi người, đây là buổi ký tặng đầu tiên trong chuỗi hoạt động quảng bá đĩa đơn “Nở rộ” của Bùi Anh, ngay bây giờ chương trình xin được chính thức bắt đầu.”

Lời dẫn vừa kết thúc, quần chúng bên dưới lại hét ầm lên. MC đưa micro cho Bùi Anh: “Cô có thể gửi lời chào tới người hâm mộ của mình.”

Bùi Anh vẫy tay chào khán giả bên dưới: “Xin chào tất cả mọi người, tôi là Bùi Anh.”

Cô vừa nói xong, dưới sân khấu vang lên những tiếng hô “Bùi Bùi” “Bùi nữ thần” “Chân dài”.

MC ra hiệu cho mọi người im lặng rồi nói vào micro: “Bài hát “Nở rộ” của Bùi Anh vừa ra mắt đã nhận được rất nhiều lời khen ngợi, các khán giả may mắn có mặt ở sân khấu ngày hôm nay có muốn nghe thử Bùi Anh hát live ca khúc này không ạ?”

“Muốn _____!” Tiếng hô to cuồng nhiệt đồng loạt vang lên từ phía khán giả.

Thế nhưng, hồi hộp và lo lắng lại là cảm xúc của Trần Thắng đang đứng dưới khán đài ngay lúc này. Lần trước Kiều Dĩ Thần có nói với anh, trong bài hát này của Bùi Anh có điểm, đó là một câu hát được tạo ra bởi kỹ thuật phòng thu, chỉ cần hát trực tiếp thì có thể lộ ra.

Cho nên anh ta đã thống nhất với đối tác, hôm nay chỉ ký tặng mà không biểu diễn. Thế mà dẫn chương trình đang làm gì thế này?

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Chuyển ngữ: Fei Ying

Tiếng hô của người hâm mộ vang lên vô cùng cuồng nhiệt, giữa khung cảnh hỗn loạn đó, MC vẫn thong dong nhìn Bùi Anh, cười hỏi khán giả: “Mọi người có muốn Bùi Bùi hát tặng chúng ta một bài không?”

“Muốn -----!”

Bùi Anh còn chưa kịp lên tiếng, tiếng hô lớn đồng loạt vang lên từ phía người hâm mộ.

Nở nụ cười với khán giả, Bùi Anh quay sang gật đầu đồng ý với MC: “Được, tôi sẽ hát.”

Trần Thắng cảm thấy ruột gan đang xoắn cả lại rồi, dẫn chương trình làm vậy, sao đến cả Bùi Anh cũng bừa bãi thế này! Nhờ chẳng may hát không tốt thì hình tượng vụt và lăm mới xây dựng nên chẳng phải sẽ sụp đổ trong chốc lát sao!

Nhạc dạo ca khúc “Nở rộ” vừa vang lên, fan hâm mộ bên dưới lập tức hét vang trời, rất nhiều cánh tay cầm đĩa nhạc vurun lên cao đưa qua đưa lại theo điệu nhạc.

“Khi vạn vật héo khô, hai ta trở nên xa lạ...” Bùi Anh vừa cất tiếng hát, fans hâm mộ lại bắt đầu cổ vũ cuồng nhiệt. Âm sắc của cô vốn đã tốt, cao độ cũng rõ ràng, thế nên khi thực sự cất giọng hát thì rất dễ nghe.

Phần hát đầu tiên khó ở chỗ nắm chắc tiết tấu, ở đoạn này lúc ghi âm Bùi Anh đã vượt qua thành công, ngay sau đó là đoạn điệp khúc. Bên dưới sân khấu, Trần Thắng chấp hai tay cầu nguyện.

“Anh nở rộ như pháo hoa giữa ngày hè, nhuộm bảy sắc cầu vồng rực rỡ lên vùng lãnh địa, che đi sắc màu ảm đạm của mùa đông”

Trần Thắng sững sờ lắng nghe Bùi Anh hát. Hơi thở điều hòa lên xuống giống như sự nhấp nhô của dãy núi trập trùng, để lên được các nốt cao Bùi Anh phải dùng kỹ thuật hát giả thanh, nhưng sự chuyển đổi cực kỳ tự nhiên, không hề bị phò chênh một nốt nào. Đoạn điệp khúc là phần khó nhất nhưng vì cô giữ hơi đủ dài nên không khiến cho người nghe cảm thấy giọng ca sĩ quá yếu, thậm chí âm sắc của cô còn chạm tới nốt cao nhất, đầy đặn mà chắc chắn.

... Không phải Kiều Dĩ Thần trêu anh ta đấy chứ? Rõ ràng Bùi Anh hát rất tốt mà! Còn tốt hơn nhiều người mang danh ca sĩ nữa ấy chứ!

Bài hát kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên rung trời. MC phải rất vất vả để kiềm chế được sự cuồng nhiệt của khán giả, tuyên bố buổi ký tặng chính thức bắt đầu.

Các nhân viên xuất hiện ngày càng nhiều để duy trì trật tự, còn người hâm mộ sẵn sàng với đĩa hát trong tay, bắt đầu xếp hàng đợi tới lượt được ký tên.

Bùi Anh luyện ký suốt mấy năm trời, cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Bốn mươi phút ký tặng, khoảng thời gian nghe thì không dài nhưng đối với người cầm bút ký mà nói thì đúng là một khổ hình. Bùi Anh ký xong, cả cổ tay đều cực kì đau nhức.

Thời điểm MC tuyên bố kết thúc thời gian ký tặng thì vẫn có một vài người hâm mộ chưa xin được chữ ký. Để giữ chân Bùi Anh, họ đã ngăn không cho cả ekip rời khỏi hiện trường. Mặc dù các nhân viên trong đoàn đã nhấn mạnh rất rõ là vẫn còn một buổi ký tặng nữa nhưng những người này cố chấp chẳng chịu nghe, nhất quyết đứng lì tại chỗ không dời bước.

Bùi Anh rất hiểu tâm trạng của những khán giả này, xếp hàng lâu như thế mà cuối cùng lại không nhận được chữ ký, sao cam lòng cho được, nếu như có thể cô sẵn sàng ký cho tất cả mọi người, nhưng bây giờ cô phải chạy về phim trường ngay lập tức, cả đoàn làm phim bên kia đang chờ cô.

Các nhân viên vây xung quanh Bùi Anh, bảo vệ cô rời khỏi khu vực ký tặng, ngay cả Trần Thắng cũng phải đích thân ra tay. Vất vả lắm mới ra khỏi Trung tâm thương mại Ánh Sao mà vẫn có rất nhiều fan nhỏ tuổi theo đuôi cô.

“Bùi Bùi ~ Bùi Bùi~” người hâm mộ vừa chụp hình vừa la hét, có người còn to gan với tay ra túm lấy cô. Chỉ một đoạn đường ngắn ngủi mà Bùi Anh đi rất chậm, rất mệt mỏi, trước mặt toàn là khán giả đang chặn đường, đúng lúc này xuất hiện hai người đàn ông mặc âu phục, dùng thân thể to lớn ngăn cản người hâm mộ bên ngoài. Bùi Anh tò mò nhìn hai người mới đến, đây không phải là... hai “nhân viên cộng đồng” lần trước sao!

Chưa kịp suy nghĩ thêm gì thì Bùi Anh đã bị Trần Thắng thừa dịp nhét vào “xe bảo mẫu”. Trợ lý ngồi trên ghế lái thấy họ đã lên xe lập tức đánh tay lái chạy thật nhanh.

“Ha, mệt quá đi mất.” Trần Thắng thở phào một hơi, lấy chai nước trên xe uống một hớp, “Lần sau nhất định phải yêu cầu ban tổ chức giới hạn lượng khán giả, tránh trường hợp không ký được hết lại thành ra bạo động.”

Anh ta vừa nói vừa quay sang nhìn Bùi Anh: “Hôm nay em hát live không tệ chút nào.”

Bùi Anh cười cười nói: “Lần trước bị Kiều Di Thần mắng, ngày nào em cũng tập thở, nhưng dạo gần đây vì mãi quay phim nên có hơi bê trễ, thật ra lúc nãy em cũng không dám chắc trăm phần trăm mình có thể hát tốt.”

Bây giờ nghe cô nói Trần Thắng mới biết, thì ra ngày nào cô cũng tập luyện hơi thở, anh bỗng thấy vui mừng: “Thế mới nói cơ hội chỉ dành cho những người có sự chuẩn bị, hôm nay em hát live như thế đã bật miệng được mấy người tung tin nghi ngờ. Nhưng mà chuyện ban tổ chức không làm theo thỏa thuận ban đầu với chúng ta, nhất định anh sẽ truy cho rõ.”

Bùi Anh gật đầu một cái. Hôm nay, người dẫn chương trình cũng khiến cô bất ngờ khi đưa ra tình huống ép buộc cô phải hát, cũng may mà bình thường có luyện tập. Rút điện thoại di động ra, cô nói với Trần Thắng: “Em sẽ up một bài lên weibo, giải thích một chút về buổi ký tặng hôm nay.”

“Được.” Trần Thắng cũng cầm điện thoại lên bắt đầu xem weibo. Trên weibo đã có không ít người hâm mộ ghi hình buổi ký tặng đang share video, anh ta xem một hồi thì xem đến weibo của Bùi Anh.

Bùi Anh v: Buổi ký tặng đầu tiên trong đời đã thành công mỹ mãn~ hơi tiếc một chút vì thời gian có hạn nên có không ít fan không kịp xếp hàng nhận chữ ký, thật lòng xin lỗi các bạn, bởi vì ngay sau đó Bùi Anh phải quay lại phim trường ngay nên không kịp ký cho từng người, lần tới nhất định sẽ cố gắng tranh thủ ký cho nhiều fan hơn nữa! Cảm ơn sự ủng hộ của tất cả mọi người ^ _ ^

Update này Bùi Anh đăng lên vô cùng đúng lúc, không ít kẻ đang muốn nhân cơ hội bôi xấu cô, nào là “Kẻ lừa bịp” rồi thì “Chưa ký xong đã rời đi”, nhưng mà chưa kịp viết xong bài đăng thì weibo của cô đã xuất hiện rồi. Trần Thắng thầm khen ngợi cô.

Bùi Anh up xong weibo thì bắt đầu đọc bình luận của mọi người. Ngày trước, mỗi một bài đăng cô đưa lên, cả một ngày mà chỉ nhận được mười mấy comment, nhưng bây giờ mỗi dòng trạng thái có thể thu được cả trăm comment chỉ sau mấy phút.

“Bùi Bùi, em không xin được chữ ký chị [qaq] lần sau em sẽ đến trước 2 tiếng [qaq]”

“Đã được nhận chữ ký, ha ha ha ha [hình ảnh]”

“Bùi Bùi hôm nay thật tuyệt vời, chip chip chip ~”

“Cuối cùng hôm nay đã được nhìn thấy chân dài Bùi Bùi ở khoảng cách gần! Thiếu chút nữa đã không kiểm chế được mà đưa tay sờ một cái [icon háo sắc]”

“Fan hâm mộ các nơi chỉ biết yên lặng mà xem mấy bạn [icon mỉm cười]”

“Bùi Bùi hãy tới thành phố C đi!”

“Bùi chân dài lại khổ cực rồi~ [yêu chị]”

Những lời nhắn gửi của người hâm mộ luôn là động lực, cũng là liều thuốc hóa giải tất cả mệt nhọc trong công việc của Bùi Anh, đang chăm chú đọc bình luận thì cô nhận được một tin nhắn cá nhân. Tin nhắn cá nhân của cô ở trạng thái đóng, chỉ những người được cho phép mới có thể gửi tin. Xem qua tin nhắn, hóa ra người gửi là Kiều Di Thần.

Bùi Anh bị dọa suýt nữa ném luôn điện thoại trên tay.

Kiều đại nhân tìm cô làm gì? Chẳng lẽ anh ta thấy sự việc ở hiện trường buổi ký hôm nay nên đặc biệt gửi tin nhắn để mắng cô cho đã sao!

Bùi Anh làm công tác chuẩn bị tâm lý thật vững vàng, như một tráng sĩ rứa chặt cổ tay nhấn nút mở tin nhắn của Kiều Di Thần.

Kiều Di Thần: “Tôi đã xem video về buổi ký tặng ngày hôm nay, kỹ thuật hát của cô tiến bộ rất nhiều, chắc là bình thường vẫn chịu khó tập luyện đúng không?”

Bùi Anh: “Vâng, lần trước anh dạy tôi một vài kỹ thuật luyện hơi thở, sau đó tôi tự tập ở nhà, mặc dù thời gian luyện tập mỗi ngày không quá dài, nhưng nhất định phải dành vài phút để tập orz.”

Kiều Di Thần: “Uh, nếu sau này có cơ hội thì cùng hợp tác lần nữa nhé!”

Bùi Anh thoáng sửng sốt, Kiều đại nhân muốn hợp tác tiếp với cô! Chẳng phải trước đó anh ta còn chân thành khuyên cô nên tập trung cho diễn xuất đấy thôi! Như thế tức là cuối cùng thì Kiều Di Thần cũng đã công nhận năng lực của cô rồi?

Trong lòng Bùi Anh vui mừng muốn phát điên nhưng vẫn cố kiềm chế nhẹ nhàng hỏi lại: “Anh đồng ý sản xuất âm nhạc cho tôi thật à?”

Kiều Di Thần: “Giọng hát của cô không tệ, nhưng mà kỹ năng cơ bản hầu như không có, nhưng màn trình diễn vừa rồi của cô đúng là khiến tôi vừa ngạc nhiên vừa mừng.”

- __ -... đúng là phong cách khen ngợi người khác gần mức Kiều Di Thần đây mà.

Bùi Anh: “Cảm ơn anh! Tôi rất mong đợi được hợp tác lần nữa với anh!”

Kiều Di Thần: “Hãy cảm ơn chính bản thân cô đi, tôi đánh giá rất cao sự cố gắng của cô, trong ngành này, thiếu nhất chính là những người như vậy.”

Bùi Anh kích động tới mức muốn gửi một bát cháo gà để cảm ơn anh ta thì bỗng thấy người kia gửi thêm 1 tin nhắn nữa: “Nhưng nếu là ở phòng thu, màn biểu diễn vừa rồi của cô chắc chắn sẽ phải làm lại.”

Bùi Anh: “...” Trong cháo gà lại có độc.

Cuối cùng thì hai buổi ký tặng cũng diễn ra trọn vẹn, sau đó đến lượt bộ phim “Mùa yêu thương” chính thức công chiếu. Ngày chiếu đầu tiên, tuy con số rating chỉ vượt qua mức rating của “Ánh sáng Nghê Thường” mùa trước, cả đoàn phim cực kì vui sướng.

Tháng này Bùi Anh vô cùng vô cùng bận rộn, nhưng nhìn thấy thành tích khả quan cũng cảm thấy bận thế cũng đáng. Hơn nữa, phim truyền hình rất dễ thu hút người hâm mộ, hiện tại, lượng fan của Bùi Anh đã bước sang hàng triệu, rất nhiều fan trên weibo đề nghị chúc mừng fangclub đạt con số một triệu. Bùi Anh còn chưa nghĩ ra chúc mừng thế nào thì được đạo diễn thông báo Hoàn Vũ sắp có một buổi tiệc gặp mặt, Tổng giám đốc Vương đã mời họ ăn cơm lần trước đặc biệt có lời mời Bùi Anh.

Bùi Anh nghe thấy tin này thì ngỡ ngàng: “Tiệc gặp mặt của Hoàn Vũ sao lại mời tôi?”

Đạo diễn đáp lời: “Cô đóng vai nữ chính mà, buổi tiệc này ngoài nhân viên Hoàn Vũ cũng có không ít ngôi sao nổi tiếng tham gia, như đoàn phim “Khởi vũ” có Lý Tư Tư và Du Khải Trạch ấy, cô và Thừa Diệc đại diện đoàn phim của chúng ta tham gia đi.”

“À, ra là thế, vậy cũng được, thời gian là khi nào ạ?”

“Chiều mai, ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu làm việc sớm hơn để kết thúc sớm.”

“Vâng.”

Ngày thứ hai, sau khi kết thúc công việc ở đoàn phim, cô cùng Thừa Diệc cùng nhau đi tới tham gia tiệc gặp mặt. Địa điểm diễn ra buổi tiệc là quán bar Hoàn Vũ, toàn bộ quầy rượu ngoài trời bên hồ bơi được Hoàn Vũ bao trọn, thì ra là một buổi Pool Party.

Bùi Anh đi phía sau nhận ra có không ít ngôi sao nổi tiếng tới đây, nhưng phần lớn đều là người nhà của những nhân vật cấp cao trong Hoàn Vũ. Phải rồi, Tổng Nam Xuyên xuất hiện ở đây cũng không có gì là lạ.

Lúc cô tới Tổng Nam Xuyên đang đứng cạnh hồ bơi nói chuyện với tổng Giám đốc Trương, hai người đều mặc đồ nghiêm chỉnh, không phù hợp với không khí ở hồ bơi chút nào.

Bùi Anh không đi lên chào hỏi mà tự lấy một ly nước trái cây rồi ngồi sang một bên. Thừa Diệc đi cùng cô vừa tiến đến đã bị mấy em gái nhỏ vây quanh, Bùi Anh đoán mấy cô gái đó đều bị Thừa Diệc hợp hồn rồi. Aizz, đầu thai đúng là một công việc đòi hỏi kỹ thuật mà, cũng giống như mê mẩn, có người chỉ biết “liếm” màn hình suốt cả đời, nhưng có người lại có thể tham gia một buổi tụ họp nào đó rồi gặp được nam thần.

Bùi Anh đang mãi suy nghĩ lung tung thì Du Khải Trạch đi tới. Anh ta chỉ mặc mỗi quần bơi, trên người khoác một cái khăn tắm, may mà không lộ cái gì chứ không thì Bùi Anh cũng chẳng biết nên đưa mắt nhìn đâu.

“Lâu rồi không gặp, dạo gần đây hình như cô rất bận.” Du Khải Trạch chào cô rất tự nhiên. Bùi Anh lễ phép cười với anh ta rồi nói: “Gần đây có hơi bận một chút, cũng may là dạo diễn đồng ý để tôi tham gia bữa tiệc này.”

Du Khải Trạch lại cười hỏi cô: “Có muốn xuống bơi không? Ở chỗ này cũng có chuẩn bị sẵn đồ bơi đấy.”

Bùi Anh vội lắc đầu: “Không cần đâu, tôi không biết bơi.”

Du Khải Trạch hơi bất ngờ nhìn cô: “Không ngờ cô lại là vịt cạn, thật tiếc cho cặp chân dài này quá.”

“...” Bùi Anh nhấp một hớp nước trái cây rồi nói: “Lúc còn bé, vì học bơi mà suýt chút nữa tôi đã chết đuối đấy, từ đó tôi không dám bơi nữa.”

Du Khải Trạch nhún mày, đề nghị: “Nếu không thì để tôi dạy cô, từ nhỏ tôi đã bơi giỏi rồi, tôi bảo đảm an toàn tuyệt đối cho cô.”

“Không không, tôi không dám thật.” Bùi Anh vẫn còn đang từ chối thì có hai bạn nhỏ mặc đồ bơi chạy tới, quanh hông là một chiếc phao tròn.

“Chú ơi, chú nói chuyện xong thì cùng bơi với tụi cháu nhé?”

“Hừ, chú chỉ mãi nói chuyện với chị gái xinh đẹp này thôi, không để ý tới chúng ta, mình đi mách ba đi.”

Du Khải Trạch đỡ khóc đỡ cười nhìn bọn trẻ: “Mấy đứa này là con của anh trai tôi...” Anh ta còn chưa nói xong đã bị hai bạn nhỏ kéo thẳng đến bên cạnh hồ, bé gái đẩy mạnh một cái, anh ta rất phớt lờ mà rơi thẳng xuống nước. Hai bạn nhỏ đứng trên bờ vỗ tay, sau đó lại chạy tới kéo Bùi Anh: “Chị xinh đẹp cũng xuống bơi đi.”

Bùi Anh bị mấy đứa nhóc kéo lên, cô liên tục lắc đầu: “Chị không biết bơi.”

“Không sao, em cho chị mượn phao.” Cô bé ngây thơ nói.

Bùi Anh: “...”

Cô bé kia vừa dứt lời thì còi phao bơi quanh eo mình ra thật, Bùi Anh vội vàng ngăn nó lại. Đúng lúc này có một bé trai cầm vôi cứu hỏa xông thẳng về phía Bùi Anh, theo bản năng cô tránh sang một bên, không ngờ nền đá cạnh hồ lại quá trơn, cô không đứng vững bị trượt chân rơi tòm ngay xuống nước.

“Ùm” một tiếng, nước văng tung tóe.

Du Khải Trạch nhìn thấy Bùi Anh rơi xuống nước thì lòng càng hoảng hốt, anh vừa định bơi qua thì nghe bên cạnh vang lên một tiếng “Ùm”.

Tổng Nam Xuyên còn mặc nguyên âu phục đi giày da đã nhảy thẳng xuống nước, nhanh chóng bơi tới bên cạnh Bùi Anh. Nước trong hồ không sâu, vốn chỉ đến cổ Bùi Anh thôi, nhưng vì cô quá sợ hãi khi bị ngã nên mới không tỉnh táo, vùng vẫy một hồi đã uống mấy ngụm nước.

Một tay Tổng Nam Xuyên giữ đầu cô, kéo cả người cô lên. Hình như cảm nhận được sức lực từ đôi tay Tổng Nam Xuyên đặt trên eo mình nên Bùi Anh tỉnh táo hơn một chút. Tổng Nam Xuyên thấy cô đã đứng vững thì leo lên bờ trước, sau đó mới kéo cô lên.

Cả người Bùi Anh ướt đẫm, Tổng Nam Xuyên nhanh chóng cởi áo khoác âu phục choàng lên người cô, sau đó bế cô lên.

Mặc dù áo khoác anh cũng ướt sũng rồi nhưng ít ra sẽ không ai thấy gì.

Bùi Anh rúc vào lòng Tổng Nam Xuyên, người run rẩy. Tổng Nam Xuyên vội vỗ vỗ lưng cô để trấn an, nhẹ giọng an ủi: “Không sao, không sao cả, có anh đây rồi.”

Anh bế Bùi Anh lên thẳng phòng nghỉ trong quán bar, để nhân viên phục vụ giúp mở cửa phòng rồi ôm cô vào bên trong.

“Nhanh thay quần áo đi.” Tổng Nam Xuyên tìm thấy quần áo ngủ trong tủ, đưa tới cho Bùi Anh. Cô vẫn còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, chậm chậm cầm lấy quần áo anh đưa. Tổng Nam Xuyên lấy khăn lông giúp cô lau lau tóc, kéo cô từ trên giường đứng lên: “Cần anh giúp em thay quần áo không?”

Cuối cùng Bùi Anh cũng bình tĩnh ít nhiều, cô cầm quần áo đi vào trong phòng tắm.

Chờ đến lúc cô đi ra thì Tổng Nam Xuyên cũng đã thay xong quần áo ngủ, đang lấy khăn lông lau khô tóc. Thấy Bùi Anh đã ra, anh vỗ tay gọi cô: “Tới đây ngồi.”

Bùi Anh đi tới ngồi xuống, Tổng Nam Xuyên bật máy sấy, sấy tóc cho cô. Bùi Anh ngắm nhìn Tổng Nam Xuyên qua gương, nỗi sợ đuối nước cũng tan biến dần.

“Vừa nãy cảm ơn anh.” Cô nói.

Tổng Nam Xuyên nhìn cô qua gương, đáp lại: “Cảm ơn anh cái gì?”

“Cảm ơn anh cứu em...”

“Anh không cứu chẳng lẽ để Du Khải Trạch cứu em?”

Bùi Anh mím môi, không nói thêm gì nữa.

Tổng Nam Xuyên đưa một ly nước ấm tới tay cô: “Vừa nãy anh yêu cầu phòng ăn mang tới, nhanh uống một ngụm đi.”

“À...” Bùi Anh nghe lời uống một hớp, sau đó ôm ly nước ấm trong tay.

Tổng Nam Xuyên vừa sấy tóc cho cô, vừa hỏi: “Lúc nãy em nói chuyện gì với Du Khải Trạch thế?”

“... Không có gì cả, anh ta rủ em xuống bơi, nhưng em nói em ko biết bơi.”

“Sao em còn tới cạnh hồ bơi làm gì?”

“Bị mấy đứa bé kéo đến...”

Tổng Nam Xuyên hừ một tiếng: “Mấy đứa nhỏ nghịch ngợm nhà họ Du cần phải dạy bảo tốt hơn, để anh nói chuyện với tổng giám đốc Du.”

Bùi Anh: “...”

Sau đó hai người không nói thêm lời nào, cả căn phòng chỉ vang tiếng “vo ve” của máy sấy tóc, nhưng Bùi Anh lại cảm thấy vô cùng thoải mái. Tổng Nam Xuyên sấy khô tóc cho cô rồi tắt máy sấy đi.

“Cảm...” Bùi Anh vừa mở miệng thì từ phía sau, Tổng Nam Xuyên đã ôm chầm lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mới Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Chuyển ngữ: Fei Ying

“Anh Anh, anh nhớ em lắm...” Tổng Nam Xuyên níu non bên tai của Bùi Anh, hơi thở ấm áp mon man trên da thịt khiến người cô run rẩy.

“Anh Anh...” Tổng Nam Xuyên gọi tên cô, đưa tay vén tóc rồi nhẹ nhàng hôn lên sau gáy. Kích thích bất ngờ khiến Bùi Anh không nhịn được khẽ ưm một tiếng, vòng tay Tổng Nam Xuyên đặt ngang eo cô từ từ thắt chặt, một cánh tay khác luồn qua cổ áo ngủ trượt vào bên trong.

“Ưm...” Cảm giác bàn tay ấm áp của anh đặt trên ngực mình, theo bản năng Bùi Anh khẽ ngâm nga. Nụ hôn của Tổng Nam Xuyên từ gáy cô chuyển dần sang bờ vai mượt mà, cánh tay bên eo cũng chẳng chịu yên mà vén vạt áo choàng ngủ, lướt dọc theo bắp đùi trượt lên trên.

Bùi Anh không ngăn nổi tiếng rên vang lên từ miệng mình, ngay khi sắp hóa thành một vũng nước mềm mại dưới kỹ năng thành thục của Tổng Nam Xuyên thì cô bỗng vùng dậy, đẩy người phía sau ra rồi đứng lên: “Tổng giám đốc Tổng, đề nghị anh tôn trọng em một chút, chúng ta đã chia tay rồi.”

Tổng Nam Xuyên nhìn cô kéo cổ áo lên, đôi môi mỏng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo: “Anh đồng ý chia tay em lúc nào?”

Vì khiêu khích ban nãy, sắc mặt Bùi Anh phơn phớt đỏ, cô quay đầu sang chỗ khác, nhìn góc tường không nói một lời.

Tổng Nam Xuyên đi tới ôm cô vào lòng, đôi tay mạnh mẽ giam chặt cô trong lồng ngực, ghì sát vào cô, Bùi Anh có thể cảm nhận rõ ràng nơi nào đó trên cơ thể anh đã rục rịch “tình dậy” rồi.

Cô mím môi, gầy gĩa muốn tránh khỏi vòng ôm của anh, nhưng có vẻ như Tổng Nam Xuyên đã dùng toàn bộ sức lực, thế nên không những cô không thoát ra được, mà trong lúc vùng vẫy cô còn cảm thấy thứ gì kia hình như còn lớn hơn nữa kia.

Khuôn mặt Bùi Anh đỏ hơn nãy mấy phần, cô quyết định đứng bất động tại chỗ.

Cô nhìn anh, ánh mắt vừa giận dữ vừa xấu hổ: “Tổng Nam Xuyên, rốt cuộc anh muốn làm gì hả?”

“Làm em.” Tổng Nam Xuyên trả lời cô chỉ hai từ ngắn gọn.

Bùi Anh: “...”

Ngay lúc này đây, Bùi Anh có thể cảm nhận được sự thâm sâu tinh túy của tiếng Trung. Cô túm lấy đôi tay của Tống Nam Xuyên đang đặt trên eo mình, muốn gỡ chúng ra, nhưng Tống Nam Xuyên lại tiến về phía trước, chuẩn xác hôn lên đôi môi cô.

Bùi Anh thẹn quá hóa giận nghiêng đầu tránh né nụ hôn này, Tống Nam Xuyên theo đà vùi đầu vào cổ cô, nhẹ nhàng nói một câu: “Anh xin lỗi...”

Bùi Anh hơi sững người, khẽ nhún mày hỏi lại: “Anh vừa nói gì?”

“Anh xin lỗi...” Tống Nam Xuyên thấp giọng nhắc lại thêm lần nữa, “Anh không nên tự tiện quyết định mọi việc mà không hỏi ý kiến của em.”

Đôi mắt của cô thoáng xôn xao, cô đợi lâu như thế, đợi mãi cuối cùng cũng nghe được lời xin lỗi từ anh.

Đã nhắc tới khúc mắc giữa hai người, Tống Nam Xuyên quyết định vứt bỏ hết lớp vỏ găng mắc tổng giám đốc của mình. Bây giờ anh chỉ muốn trút hết một bụng tâm sự cho Bùi Anh nghe mà thôi. “Em đừng tức giận nữa, sau này làm việc gì nhất định anh sẽ bàn bạc với em, tha lỗi cho anh được không? Đừng bỏ mặc anh, em có biết anh đã vượt qua khoảng thời gian này thế nào không? Tiếp tục như thế anh sẽ phát điên mất...”

Lời anh nói đáng thương như thế, lòng Bùi Anh cũng mềm nhũn cả theo. Cô quay lại ôm lấy Tống Nam Xuyên, dụi vào lòng anh một cái: “Chuyện lần này em cũng sai, đáng lẽ em nên nói trước với anh là trong kịch bản phim sẽ có cảnh diễn thân mật. Sau này nếu còn gặp những phim như thế em sẽ nói trước với anh.”

“... Chuyện này không cần bàn bạc thương lượng gì cả, chắc chắn anh sẽ không đồng ý.”

Bùi Anh: “...” Này! Đây là thái độ của người đang nhận lỗi đây à!

Cô nghiêng đầu, đột nhiên đối diện với ánh mắt của Tống Nam Xuyên. Trong mắt anh lấp lánh làn hơi nước, đôi đồng tử ướt át kết hợp với nốt ruồi lệ nơi khóe mắt, đẹp tới mức khiến Bùi Anh phải than thở trong lòng.

“... Được rồi, thật ra thì em cũng không thích diễn cảnh thân mật.” Cứ như thế cô lại chịu thua trước sắc đẹp của Tống Nam Xuyên. Đúng là trước cái đẹp, con người ta dễ mắc sai lầm mà.

Rốt cuộc thì khóe miệng của Tống Nam Xuyên cũng hơi vênh lên, anh nhìn cô: “Vậy bây giờ em không tức giận nữa đúng không?”

“Vâng...”

Lấy được lời khẳng định, Tống Nam Xuyên thở phào nhẹ nhõm, giọng nói cũng trở nên mờ ám hơn: “Vậy có phải hai đứa mình có thể làm vài chuyện nên làm khi yêu nhau không nhỉ?”

“... Chẳng lẽ ngày nào anh cũng chỉ nghĩ đến mỗi chuyện này à?” Vừa nãy anh mới nói là anh sắp phát điên, có phải là vì ghen lâu quá không đấy?

Tống Nam Xuyên đặt cô nằm xuống giường, cả người mình đè lên, một tay cởi áo ngủ của cô: “Ngày nào anh cũng nhớ em cả, không chỉ nhớ trong lòng, mà ngay cả thân thể anh cũng nhớ em.”

Bùi Anh: “...”

Có lẽ là đã lâu quá không gần gũi nhau, lần này Tống Nam Xuyên yêu cô vô cùng mạnh mẽ, Bùi Anh bị gầy vò đến mức hơi tàn sức kiệt mà anh mới chỉ được một lần.

Lâu thật lâu sau mới thấy anh ngừng lại, Bùi Anh vừa mới thở phào nhẹ nhõm xong, anh lại lập tức sấn tới gần. Cô khó khăn trốn tránh cơn mưa hôn của anh, yếu ớt đẩy vai anh một cái: “Anh đủ rồi đó...” Dù sao hai người cũng tới tham gia buổi tiệc của Hoàn Vũ, không thể cứ ở trong phòng nghỉ của quán rượu cho đến lúc trời tối được!

Tống Nam Xuyên hơi ngẩng đầu lên, đầu lưỡi vẫn thân mật nhẹ liếm môi cô: “Không đủ, “yêu” em bao nhiêu cũng không đủ.”

Bùi Anh: “...”

Tiếp đó đương nhiên lại là một cuộc chiến mới, hân hoan tràn trề. Sau khi chiến sự kết thúc, Bùi Anh đẩy cái tên họ Tống đang nằm trên người mình một cái: “Nên đi xuống thôi anh, dưới lầu còn bao nhiêu người đang chờ đấy.”

“Quan tâm họ làm gì?” Tống Nam Xuyên nói như thể đó là chuyện đương nhiên.

“... Chẳng lẽ anh định ngồi chờ ở đây đến tối sao?”

Tống Nam Xuyên ôm cô rồi khẽ vuốt vuốt eo, hôn lên môi một cái: “Anh định ở đây đến sáng luôn.”

Bùi Anh: “...”

Cô trừng mắt lườm anh một cái, nhất định không để anh tùy ý làm bừa nữa. Tống Nam Xuyên thấy thái độ kiên quyết của cô, không thể làm gì khác hơn

ngoài việc phải bò dậy theo cùng.

“Ở đây em không có quần áo.” Bùi Anh khoác áo choàng ngủ lên người, đi vào phòng tắm. Tổng Nam Xuyên ôm lấy cô, nói bên tai: “Anh đã sai người mua quần áo mới rồi, để anh gọi họ mang vào đây nhé?”

“Vâng...”

Tổng Nam Xuyên buông cô ra, đi gọi điện thoại, không lâu sau có tiếng gõ cửa phòng. Anh đi ra mở cửa, không mất tới năm giây cửa đã bị khép lại, trên tay anh là một bộ váy đầm dài, còn thêm cả một bộ âu phục nam nữa, Bùi Anh chợt nhớ ra lúc anh cứu mình vẫn còn mặc nguyên bộ âu phục nên hỏi: “Quần áo của anh đâu?”

Tổng Nam Xuyên vừa đưa váy cho cô vừa trả lời: “Mang đi giặt rồi.”

“À... bộ vest đó chắc đắt lắm.”

Anh cười cười nói: “Không đáng giá bằng em.”

Bùi Anh bấu môi, cầm lấy váy trên tay anh, đi tới trước gương thay quần áo. Tổng Nam Xuyên chọn một bộ váy rất đúng chuẩn kín đáo hợp quy củ, gấu váy dài quá đầu gối. Bùi Anh vừa thầm khinh bỉ sự nhỏ mọn của anh vừa mặc váy lên người.

Mặc dù bộ váy này kiểu cách bình thường, nhưng vóc dáng cô rất chuẩn cộng thêm khuôn mặt xinh xắn nên khi mặc lên người vẫn khiến đối phương phải trầm trồ. Bộ váy vô cùng vừa vặn, giống như dùng thước may ra. Sau khi mặc váy xong, Bùi Anh vén tóc ra trước ngực, nói với Tổng Nam Xuyên: “Anh kéo khóa lên giúp em đi.”

Tổng Nam Xuyên rất vui lòng thực hiện, anh cài lại nút áo sơ mi, vòng qua sau lưng cô. Trên lưng Bùi Anh còn rất nhiều “ký ức vui vẻ” của hai người. Nhìn những dấu vết lưu lại sau cuộc yêu, trong lòng Tổng Nam Xuyên vô cùng thỏa mãn. Anh không nhịn được lại hôn lên lưng cô, Bùi Anh nhũn mày nheo tay anh: “Đừng lộn xộn.”

Tổng Nam Xuyên buông tha cô, cầm móc khóa kéo lên.

“Trên dây khóa còn một cái móc nhỏ cài bên trong, anh có thấy không?”

“Có.” Tổng Nam Xuyên đáp lời, cài móc lại cho cô, “Xong rồi.”

Bùi Anh hất tóc ra phía sau, soi mình trong gương: “Cũng không tệ lắm, thiết kế rất vừa vặn.”

Tổng Nam Xuyên đắc ý nói: “Chuyện đương nhiên, do anh tự tay đo mà.”

Bùi Anh bấu môi, nhìn thấy mấy dấu hôn nhàn nhạt trên cổ mình. Cô lấy tóc che lại, hờn dỗi nói: “Đáng ghét, lần sau không được để lại mấy cái dấu này nữa đâu đấy.”

Tổng Nam Xuyên ôm eo cô từ phía sau, nghiêng đầu nhìn cô: “Dù không có mấy cái dấu này thì ai cũng biết chúng mình ở trong phòng lâu thế là đang làm gì mà.”

Bùi Anh: “...”

Đột nhiên Bùi Anh cảm thấy chẳng muốn nhớ gì hết.

Tổng Nam Xuyên hôn lên vành tai ung ửng hồng của cô, cười nói: “Đi thôi.”

Khi hai người quay lại hồ bơi thì số người ở đó đã vắng vẻ đi nhiều, anh trai của Du Khải Trạch cùng với hai đứa nhóc nhà mình đang chờ họ ở dưới.

“Mau lên xin lỗi chị đi.” Tổng giám đốc Du vỗ mông hai đứa con nhấc nhở, hai đứa trẻ vội vàng vàng chạy lên.

“Chị, bọn em xin lỗi, bọn em không nên kéo chị đến bên hồ bơi như thế.” Hai bạn nhỏ ra vẻ tội nghiệp nói.

Bùi Anh cười với chúng, nhẹ nhàng an ủi: “Không sao, chị cũng ổn rồi.”

Tổng Nam Xuyên ở bên cạnh lạnh nhạt góp lời: “Tổng giám đốc Du, trẻ con chưa biết gì thì không thể nuông chiều, chuyện hôm nay quá nguy hiểm, không đánh một trận cho chúng nhớ lâu là không được đâu.”

Bùi Anh nhìn anh một cái, anh cũng nhìn lại cô, ngài Du đối diện với hai người cười nói: “Hai đứa nhỏ khiến cô Bùi ngã xuống nước khiến tôi vô cùng áy náy, may mà ngài Tổng đây kịp thời cứu cô lên, tôi hứa sẽ dạy bảo hai đứa nhóc kia thật nghiêm khắc.”

“Hy vọng Tổng giám đốc Du nói được làm được.” Tổng Nam Xuyên cúi đầu liếc liếc hai đứa bé dưới chân.

“Được rồi, xin lỗi chị lần nữa đi nào.” ngài Du nói.

“Chị, em xin lỗi.” Cô bé đeo phao bơi ngẩng đầu nhìn Bùi Anh, “Chị ở trên kia làm gì thế ạ, ba với bọn em đứng chờ lâu ời là lâu.”

Bùi Anh: “...”

Thằng bé bên cạnh cũng ngẩng đầu nhìn Bùi Anh hỏi: “Chị, vết đỏ trên cổ chị là cái gì thế ạ?”

Bùi Anh: “...”

“Ha ha ha.” Tống Nam Xuyên đứng bên cạnh bật cười, còn ngài Du thì ho khan một tiếng, vội dắt hai tiểu bảo bối của mình đi ra chỗ khác: “Trẻ con không được hỏi những chuyện này biết chưa?”

Cô bé nghi ngờ nói: “Vì sao ạ?”

“Chờ mấy đứa lớn lên thì sẽ biết.”

Thằng bé hỏi lại: “Ba là người lớn, vậy là ba được hỏi ạ?”

“... Ba không cần hỏi cũng biết.”

“Vì sao ạ?”

“Bởi vì ba là người lớn.”

“...”

Bùi Anh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Chuyện ngữ: Từ Nhi

Ngày hôm sau khi Bùi Anh và Tống Nam Xuyên hòa thuận, series truyện về họ trên weibo đã cập nhật tập năm.

“Thực hư chuyện Bùi Anh và Tống Nam Xuyên tình xưa rục rủa! Giám đốc Tống cứu mỹ nữ ở bể bơi, nam hữu lực* bộc phát!”

*Nam hữu lực 男友力: là một cách nói được sử dụng rộng rãi trên internet, ý chỉ những người đàn ông sẵn sàng, dịu dàng và ngang ngược.

Không biết đám paparazzi chỗ-nào-cũng-có-mặt đó làm thế nào mà đột nhập vào được buổi tiệc của nội bộ Hoàn Vũ, còn chụp được chùm ảnh Tống Nam Xuyên nhảy xuống bể bơi cứu Bùi Anh, cởi áo vest khoác lên người cô rồi còn ôm cô rồi đi.

Nhóm fan mạng vẫn chú ý chuyện này ngay lập tức sục sôi.

“Má ơi mỹ nhân rơi xuống nước! Tui cá năm cọng lông là sau đó giám đốc Tống không thể khống chế được! [doge]”

“Giám đốc Tống keo kiệt quá, che kín mít như vậy có nhìn được gì đâu [moi mũi]”

“Ôm kiểu công chúa! Trời ơi moa giám đốc Tống nam hữu lực max!”

“Tui nhìn ra bộ vest và đồng hồ của Tống Nam Xuyên toàn là đồ quý giá trên trời, cứ mặc thế mà nhảy xuống nước [nụm cười] tui nể anh là đàn ông chân chính [nụm cười]”

“Rót cuộc lại vui vẻ rồi à [tạm biệt] mấy vụ cãi nhau mà không phải chia tay thế này toàn là ân ái mặn nồng cả thôi [tạm biệt]”

“Nói thật, với giá trị sắc đẹp nghịch thiên thế này - đây là khởi đầu của nhóm quần chúng ăn dưa*.”

*quần chúng ăn dưa: là từ ngữ hay dùng trên internet, ý chỉ một nhóm cư dân mạng không hiểu rõ chuyện gì, thể hiện thái độ vây xem, quan tâm.

“Xem ra thẩm mỹ của giám đốc Tống vẫn còn bình thường [cười cry]”

Weibo của Bùi Anh cũng nhận được rất nhiều lời an ủi của fan, chỉ có điều cô bận quay phim quá nên cũng không có nhiều thời gian để đọc. Buổi tối sau

khi kết thúc công việc, Tổng Nam Xuyên lái xe tới đón cô. Bởi vì hai người đã nói lại tình xưa, nên anh kiên quyết yêu cầu Bùi Anh chuyển về chỗ bên kia của mình.

Bùi Anh cho trợ lý của mình về trước rồi ngồi lên xe của Tổng Nam Xuyên. Tài xế lái xe về chỗ ở hiện tại của Bùi Anh trước, giúp cô dọn đồ đạc, Tổng Nam Xuyên cầm một hộp đồ ăn tuyệt đẹp đưa cho Bùi Anh: “Có muốn ăn thêm chút gì không?”

“Muốn!” Bùi Anh vui vẻ mở hộp đồ ăn ra, bên trong là một số các món ăn hàng ngày, “Vừa nhìn đã biết món của Thiên Hạ Cư rồi, cơm nhà mà làm đẹp chưa này.”

Cô gỡ gỡ chiếc đũa, gấp một miếng thịt cho vào miệng. Tổng Nam Xuyên thấy cô ăn ngon miệng như vậy thì cười cười nói: “Đoàn làm phim của bọn em không phát cơm hộp à? Anh nhớ thức ăn của Hoàn Vũ cũng ăn được mà.”

Bùi Anh nói: “Một ngày chỉ có hai hộp cơm thôi, sao mà ăn no được.”

“Thế em ăn thêm cơm tối như vậy không sợ béo lên à? Với lại lúc quay phim em cũng hay ăn thịt mà đúng không?”

Bùi Anh ngẹn một chút: “Em không sợ, em làm việc nhiều thể mà, hơn nữa thể chất của em ăn không mập.” Cô nói xong thì liếc mắt nhìn Tổng Nam Xuyên một cái, “Nghe ý của anh, có phải anh lo em béo lên đúng không?”

“Không có, mập một chút có khi cảm giác còn tuyệt hơn.”

Khóe miệng Bùi Anh co giật, nếu không phải vì tiếc, nhất định cô sẽ cầm hộp đồ ăn trong tay úp thẳng lên mặt anh.

Lúc Bùi Anh giải quyết sạch sẽ hộp đồ ăn, tài xế cũng lái xe tới dưới lầu nhà trọ của cô. Tổng Nam Xuyên theo cô lên lầu, giúp cô cất đồ đạc vào vali hành lý, anh hỏi: “Bảo Trần Thắng trả phòng lại đi.”

“Không muốn.” Bùi Anh ngồi xổm trên mặt đất, kéo khóa hành lý lại rồi đứng lên. Tổng Nam Xuyên hơi cau mày, nhìn cô hỏi: “Sao không trả lại? Tiền thuê nhà là tự em chi trả đúng không?”

“Vâng, nhưng mà giữ lại nơi này em thấy yên tâm hơn, nếu không ngày nào đó em lại cãi nhau với anh, đến chỗ để về em cũng không có thì sao.”

“...” Tổng Nam Xuyên thoáng nín thở, anh đáp, “Chúng ta sẽ không cãi nhau nữa.”

Bùi Anh buồn cười nói: “Làm gì có đôi nào yêu nhau mà không cãi nhau đâu.” Nói xong cô nhướn nhướn đuôi lông mày, “Đừng tưởng bây giờ anh bên em là vậy, nhưng thật ra muốn trở mặt chỉ một sớm một chiều, em phải chừa lại đường lui cuối cùng cho mình chứ.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Anh im lặng một lúc mới nói: “Anh không tạo cho em cảm giác an toàn như vậy à?” Quả nhiên âm ỉ một trận thì sự tin nhiệm anh đã giảm xuống!

Bùi Anh kéo hành lý trong tay lên, nhìn anh nói: “Với tư cách một người đàn ông mà nói, anh thuộc loại người có thể mang lại cảm giác an toàn cho phụ nữ, nhưng cảm giác an toàn của một người phụ nữ không phải tất cả đều đến từ đàn ông, đối với em, có tiền mới có cảm giác an toàn. Tiền của chính em.”

Tổng Nam Xuyên lại im lặng một lúc, anh nói với Bùi Anh: “Phòng của em cứ để trống ở đây thì còn phải nộp tiền thuê nhà và phí vật dụng nữa, không có lời gì cả. Vậy đi, anh mua cho em một căn hộ đăng ký tên của em, vậy thì đó chính là tài sản của em rồi.”

“...Không phải ý này, cái em nói chính là tiền do em kiếm được! Chờ em kiếm được tiền tự em sẽ mua nhà, không cần anh mua, hừ.”

Tổng Nam Xuyên cười cười với cô: “Dùng hay không là chuyện của em, còn mua hay không là chuyện của anh, anh thích thì anh mua nhà cho em”

Bùi Anh: “...”

Cô cảm thấy hiện tại má trái của Tổng Nam Xuyên viết hai chữ 'có tiền', má phải viết 'tùy hứng'.

Không tranh cãi vấn đề này với anh nữa, hai người kéo hành lý ra ngoài. Tài xế giúp họ để hành lý lên xe rồi lái xe chạy về hướng biệt thự của Tổng Nam Xuyên.

Vừa xuống xe còn chưa vào trong nhà, mấy con mèo hoang Bùi Anh nuôi đã meo meo xông tới ngay lập tức, lượn vòng quanh chân cô. Bùi Anh ngồi xổm xuống thân thiết sờ sờ đầu chúng nó, nói: “Tiểu Hắc, Tiểu Hoa, trong khoảng thời gian này anh ấy có cho tụi em ăn cơm đảng hoàng không?”

“Meo~” Tiểu Hắc ngẩng đầu lên tiếng.

Tổng Nam Xuyên đứng sau lưng Bùi Anh nhìn chăm chăm mấy con mèo nhỏ bên chân cô: “Anh cung phụng chúng nó như tổ tông”

Bùi Anh khẽ cười, đứng dậy đi vào nhà, mấy con mèo nhỏ cũng đi vào theo cô.

“Hôm nay anh cho bọn chúng ăn chưa?” Bùi Anh đặt hành lý lên sofa phòng khách, hỏi Tổng Nam Xuyên ở phía sau. Tổng Nam Xuyên đáp: “Buổi

sáng lúc đi anh có chuẩn bị đủ nước với đồ ăn cho mèo rồi.” Nói xong anh nhìn thoáng qua bát ăn, bên trong đã trống không. “Chúng nó ăn sạch sẽ thật.”

“Tụi em có đói bụng không?” Bùi Anh cúi đầu, mấy con mèo nhỏ kêu meo meo mấy tiếng.

Cô lại đi lấy thêm ít đồ ăn cho chúng nó, ngồi chồm hổm nhìn bọn mèo một lúc, hình như đột nhiên lại nhớ ra cái gì, cô hỏi Tống Nam Xuyên bên cạnh: “Đúng rồi, anh có biết hai người đàn ông mặc đồ tây không?”

“Người mặc đồ tây?” Tống Nam Xuyên còn chưa phản ứng kịp. Bùi Anh gật gật đầu, nói tiếp: “Hôm em chuyển nhà đột nhiên bọn họ xuất hiện đến giúp em chuyển nhà, sau đó lúc em rời khỏi buổi ký tên bị fan vây kín, cũng nhờ bọn họ đi ra giúp em giải vây.”

Cô vừa nói như vậy, Tống Nam Xuyên cũng nhớ ra “người mặc đồ tây” mà cô nói chính là vệ sĩ lúc trước anh tìm cho cô. Chuyện này không có gì phải giấu giếm, anh nói thẳng: “Là lúc trước anh bảo Tiểu Trương tìm vệ sĩ cho em.”

“Vệ sĩ?”

“Phải, không phải hỏi trước em gặp tên cuồng theo dõi kia sao? Anh sợ em lại xảy ra chuyện gì nên có bọn họ đi theo anh cũng yên tâm hơn.”

“Ồ, quả nhiên là người của anh.” Bùi Anh nghĩ nghĩ rồi nói, “Dù sao bây giờ cũng không có chuyện gì, anh rút bọn họ đi lại đi.”

“Cứ để họ đi theo em đi, họ sẽ không quấy rầy gì đâu, có công việc gì cần thể lực thì để cho họ làm.”

“...Nói là như vậy, nhưng thuê vệ sĩ thì không rẻ mà.”

Tống Nam Xuyên lại cười với cô như vừa rồi: “Anh thích tiêu tiền vì em.”

Ừ, tốt lắm

Buổi tối Bùi Anh tắm gội sạch sẽ rồi nằm yên ở trên giường đọc kịch bản, Tống Nam Xuyên đến quán quýt lấy cô muốn đòi yêu. Bùi Anh đẩy anh ra, nhìn anh cảnh cáo: “Em muốn học thuộc lời thoại trong kịch bản trước, anh tự đi ngủ đi.”

Anh trai Tống Nam Xuyên mất hứng: “Cái gì chứ? Kịch bản đẹp hơn anh à?”

Bùi Anh: “...”

Nói cũng có lý, trong phút chốc cô không thể phản bác lại anh được.

Tống Nam Xuyên thấy cô sững sờ thì nhanh chóng sát lại, bàn tay tiến vào theo cổ áo. Bùi Anh quay đầu đi, né tránh nụ hôn của anh, giọng cô tức giận nói: “Hôm qua mới làm mà, anh buông ra.”

Cô nghiêng đầu đi, Tống Nam Xuyên dứt khoát hôn xuống bên cần cô, nhất định không buông ra: “Ai nói hôm qua làm rồi thì mấy ngày tiếp không thể làm?”

“Em nói rồi! Một tuần chỉ được làm hai lần!”

Khóe miệng Tống Nam Xuyên co rút: “Hai lần? Có ít quá không?”

“Không ít, tần suất như vậy là thích hợp rồi.”

Tống Nam Xuyên nhìn cô: “Một ngày một lần được không?”

Bùi Anh: “...”

Cô đẩy Tống Nam Xuyên ra, cầm kịch bản đứng lên: “Em còn phải học thuộc lời thoại, anh đừng làm loạn nữa.”

Tống Nam Xuyên thấy cô quyết tâm muốn xem kịch bản, anh thờ phỉ phò đi ngủ, còn quay lưng lại với cô. Bùi Anh đọc kịch bản cũng gần nửa tiếng mới tắt đèn đi ngủ.

Vừa mới nằm xuống thì cảm giác Tống Nam Xuyên nhích lại gần, còn quen tay ôm lấy cô.

Bùi Anh khẽ cười, nhìn về phía anh trong bóng tối: “Anh còn chưa ngủ hả?”

Tống Nam Xuyên cọ đầu trên người cô hai cái, lười biếng đáp: “Không ôm em anh ngủ không được.”

“Thôi đi, thế hơn hai mươi năm qua anh trải qua thế nào?”

“Anh sống hai mươi bảy năm quá ư phí.” Anh nói xong, tay lại lướt dọc theo chân của Bùi Anh, “Một lần cũng không được hả em?”

“... Em muốn đi ngủ, ngủ ngon.”

Tổng Nam Xuyên thấy cô nhắm mắt lại không để ý tới mình thật, anh ngượng ngùng rút tay về: “Được rồi, xem như hôm nay tính lãi cho ngày mai đi.”

Bùi Anh: “...”

Anh không chịu thiệt chút nào cả.

Sau đó đoàn làm phim vẫn tiến hành công tác quay phim đầu vào đây, Trần Thắng có đến tham quan một chuyến, nhân tiện nói cho Bùi Anh biết MC buổi ký tên lần trước là bạn của Tạ Hàm.

Đột nhiên cô ta yêu cầu Bùi Anh hát không biết có phải xuất phát từ mưu kế của Tạ Hàm hay không, dù gì cũng tự bản thân cô ta nói là không khí ở hội trường quá sôi động, cho nên cảm xúc bị ảnh hưởng từ fans hâm mộ mới yêu cầu Bùi Anh hát.

“Em còn nhớ lần trước Tổng Nam Xuyên kiện tòa soạn viết bài nói về scandal của anh ta và Tạ Hàm không?” Trần Thắng nói, “Quan hệ giữa Tạ Hàm và tòa soạn đó không tệ, chuyện lần trước cô ta cũng bị liên lụy tới ít nhiều, nhất định trong lòng vẫn khó chịu lắm đây.”

“Chắc là vậy.” Bùi Anh suy nghĩ, nói với Trần Thắng, “Tùy cô ta đi, chúng ta cũng không có bằng chứng chứng minh cô ta yêu cầu MC đó, hơn nữa chuyện này cũng không ảnh hưởng gì đến em.”

“Nói thì nói như vậy, nhưng ai biết cô ta sẽ lại ngáng chân em ở chỗ nào nữa đây? Sau này em nên chú ý cô ta nhiều hơn một chút.”

“Vâng, em biết rồi.”

“Anh không quấy rầy em nghỉ ngơi nữa, gắng diễn thật tốt.” Nói xong, Trần Thắng đứng lên rời khỏi trường quay.

Bùi Anh nhân lúc nghỉ thì onl lướt weibo, vừa lên weibo đã phát hiện lượng fan của mình vượt hơn trăm vạn, nhóm fan đều kêu gào chờ quà tặng trăm vạn fans của cô.

Bùi Anh thấy hơi phiền não, cô đọc qua bình luận, yêu cầu nhiều nhất là muốn cô đăng hình lúc bé.

...Ồ, nếu đã muốn xem hình lúc nhỏ thì cô đăng hình lúc nhỏ thôi.

Sau khi về nhà cô lật tìm trong tập album ảnh mấy tấm hình chụp lúc được mấy tháng, đưa điện thoại chụp lấy một tấm rồi đăng lên weibo.

Đăng hình xong cô vẫn onl chờ đợi, muốn xem thử mọi người sẽ phản ứng thế nào.

“...Nhìn cái này tôi sẽ thành fan cha* quá thôi [cười cry]”

*Fan hâm mộ có các kiểu như fan em gái, fan mẹ, fan cha, ...

“Luc nhỏ Bùi Bùi đã siêu chân dài!”

“Con vịt nhỏ màu vàng trong bồn tắm, tui có một con giống như vậy [doge]”

“Cái này không tính! [mắng] [mắng] [mắng]”

“Phi lễ chó nhìn. (*w*)”

Tổng Nam Xuyên tắm xong đi ra thấy cô cười ha ha với di động, anh tò mò đi qua xem: “Em đang xem cái gì mà vui vẻ vậy?”

Bùi Anh ngẩng đầu lên liếc nhìn anh một cái: “À, hôm nay fan trên weibo vượt trên trăm vạn, mọi người muốn em đăng quà.”

Tổng Nam Xuyên liếc nhìn màn hình trên tay cô thấy bức hình lúc nhỏ: “Đây là em lúc còn nhỏ à? Đáng yêu quá.”

Anh nói xong thì thấy quyển album Bùi Anh đặt ở bên, cầm lên lật qua lật lại: “Sao lúc nhỏ em chụp ít hình vậy?”

“À... Ba mẹ em không thích chụp ảnh cho em, nhưng ảnh chụp của em trai em thì có rất nhiều.” Lúc còn bé đầu giống như bây giờ, thời nay ai cũng có điện thoại sẵn trên tay, muốn chụp là chụp ngay lúc ấy. Thời đó muốn chụp ảnh thì phải ra tiệm tìm thợ chuyên chụp hình.

Tổng Nam Xuyên nghe cô nói vậy thì khẽ nhủ mày: “Sao lại có người không thích con gái chứ? Lúc mẹ anh biết anh là con trai thì cực kì ghét bỏ.”

Bùi Anh phì cười, trước kia cô từng nghe anh nói, mẹ anh luôn muốn có con gái, nhưng mà sinh ba lần vẫn đều là con trai, chắc chắn bà sẽ buồn phiền lắm ha ha ha.

Tổng Nam Xuyên đưa tay ôm cô, dịu dàng tựa trên đỉnh đầu cô rồi nói: “Sau này con của chúng ta, dù là trai hay gái anh sẽ đều thích hết.”

Mặt Bùi Anh hơi đỏ lên: “Ai muốn sinh con với anh chứ.”

“Em.”

Bùi Anh: “...”

Lại bị sụp hố rồi.

Tay Tống Nam Xuyên khép quyển album rồi quăng qua một bên, ôm Bùi Anh ngồi lên đùi mình: “Hay là giờ chúng ta sinh một đứa đi?”

“...Ngài Tống à, chúng ta còn chưa kết hôn đâu.”

Tống Nam Xuyên trừng mắt nhìn cô: “Em đang ám chỉ với anh gì đó hả?”

Bùi Anh nhếch mép, cầm quyển album anh quăng qua một bên lại nhét vào tay anh: “Anh tiếp tục xem album đi.”

Hai tay Tống Nam Xuyên vòng qua lưng cô, ôm cô vào lòng mình, lật qua lật lại mấy trang album: “Uhm...Đây là em trai em?”

“Phải.” Bùi Anh cũng cúi đầu cùng nhìn vào trang ảnh, lên tiếng đáp.

“Em trai em không đáng yêu như em chút nào.”

Bùi Anh bật cười thành tiếng: “Từ nhỏ em trai em đã được các bạn gái thích lắm.”

“Mắt nhìn người của mấy nữ sinh này hạn hẹp thật.” Tống Nam Xuyên vừa lắc đầu vừa nói, “Sau này con gái của chúng ta phải dạy dỗ cẩn thận, đâu thể tùy tiện gặp ai cũng vừa ý được đâu.”

“... Anh nghĩ xa xôi quá rồi đấy.”

Tống Nam Xuyên nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng thoáng cong lên: “Nói đến chuyện sinh con đẻ cái thì đúng là xa vời thật, trước tiên chúng ta cứ hưởng thụ niềm vui tạo ra con cái đi đã nhé.”

... Nói nửa ngày vẫn quay trở lại chỗ ban đầu!

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Môi Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Chuyển ngữ: Tử Nhi

Bùi Anh tổng kết lại cuộc sống của mình vào hiện tại, về cơ bản thì mỗi ngày sẽ làm việc trong đoàn làm phim và đắm chìm trong nam sắc.

Ừ, lại thêm một lần ăn thịt, cái này là thịt thật.

Hôm nay quay phân cảnh nữ chính ăn thịt, hơn nữa còn là nam chính mời nữ chính ăn bò bít tết thượng hạng. Bò bít tết do bếp trưởng nhà hàng của tập đoàn Úc tự mình đảm nhiệm, Bùi Anh chụp hình trước theo thông lệ rồi đăng lên weibo.

Giống với mọi ngày, fan weibo oán thù bình luận cực kì tích cực.

“Từ khi nhận phim Mùa yêu thương, Bùi ta nhanh chóng chuyển mình thành weibo mỹ thực rồi. :)”

“Mỗi ngày đều thấy chị ăn thịt trên weibo, sau này còn xem lại lần nữa trên tv, lòng mệt quá [tạm biệt]”

“Bạn Bùi Anh plus sắp online. [mim cười]”

“Quyết định tối nay ăn bò bít tết [mim cười]”

“Com của Hoàn Vũ thơm ngon có tiếng, nhưng tui chưa bao giờ thấy có weibo nào mát trí như cô [tạm biệt] chỉ cần cô mập mập mập lên.”

“Bùi Bùi, đoàn làm phim của chị còn thiếu người không? qaq thể loại của hội ăn thịt qaq”

Bùi Anh đăng trên weibo xong rồi chưa đủ, cô còn chạy sang weixin gửi tin cho Tống Nam Xuyên.

Anh Anh: Đang làm việc ạ? Em đang ăn thịt :) [hình ảnh]

Tổng Nam Xuyên: “...”

Anh tìm ảnh chụp trong album điện thoại, gửi cho Bùi Anh.

Tổng Cầu đàn: Anh cũng có thịt ăn :) [hình ảnh]

Bùi Anh nhìn thoáng qua ảnh chụp anh gửi đến, lập tức đầu chảy đầy vạch đen. Tấm hình anh gửi là lúc Bùi Anh ngủ trên giường.

Anh Anh: Anh chụp tấm ảnh này hồi nào? [tức giận]

Tổng Cầu đàn: Buổi tối hôm trước?

Anh Anh: xóa ngay [mỉm cười]

Tổng Cầu đàn: Không được, đây là vật báu có một không hai của anh. [mỉm cười]

Bùi Anh: “...”

Không biết xấu hổ!

Buổi tối quay phim xong, Tổng Nam Xuyên lại đến đón cô. Lịch làm việc và nghỉ ngơi của đoàn làm phim anh đã xem trước rồi, anh vừa cài dây an toàn giúp Bùi Anh vừa hỏi cô: “Ngày mai em được nghỉ phải không?”

“Uhm.” Các diễn viên trong đoàn quay liên tục mười ngày thì sẽ được nghỉ một ngày, Bùi Anh tính ngủ hết ngày mai, nghỉ ngơi đằng hoàng một chút.

Tổng Nam Xuyên gật đầu nói: “Vay mai anh cũng không đi làm.”

“...Thân là giám đốc sao anh lại tùy tiện như vậy được?”

“Thì bởi vì anh là giám đốc nên mới có thể tùy tiện như vậy chứ.” Tổng Nam Xuyên nhướn đuôi mày, nhìn Bùi Anh, “Nếu ngày mai được nghỉ anh sẽ dạy em bơi nhé.”

Lông mày Bùi Anh vô thức giật giật lên: “Em nói muốn học bơi lúc nào?”

“Biết bơi là kỹ năng sinh tồn cơ bản đấy, đương nhiên là phải biết chứ sao, chẳng lẽ em còn muốn rơi xuống nước thêm lần nữa à?”

“Tất nhiên là không, bởi vì em có đứng bên bờ sông đâu chứ.” Bùi Anh mỉm cười.

“Dù gì hiện tại cũng sắp đến hè rồi, nhất định sẽ có rất nhiều tiệc tùng ở bể bơi, nếu em được mời chẳng lẽ cũng không tính đi hả?”

“...Chờ được mời rồi nói sau, ngày mai em muốn ngủ.”

“Ok, buổi sáng ngủ, buổi chiều bơi.”

Bùi Anh: “...”

Vốn cô còn tưởng Tổng Nam Xuyên chỉ là nhất thời nổi hứng, ai ngờ hôm sau anh thật sự tàn nhẫn kéo cô dậy. Bùi Anh buồn ngủ vì mớ tóc đen hơi rối của mình, mặt mày rất không tốt nhìn anh: “Vì sao em phải học bơi chứ? Bao nhiêu năm không biết bơi, chẳng phải em vẫn sống được đó à?”

Tổng Nam Xuyên mở to mắt vô tội nhìn cô: “Nếu em không học bơi, anh sẽ không yên tâm dẫn em đi du thuyền ra biển, cũng sẽ không yên lòng đưa em đi chơi bên bờ biển.”

Bùi Anh: “...”

“Hay là em muốn mặc áo cứu sinh suốt hành trình?”

... Bùi Anh thử tưởng tượng hình ảnh kia một chút, cô cảm thấy mình vẫn nên học bơi đi.

Trong biệt thự của Tổng Nam Xuyên có hồ bơi, Bùi Anh ăn cơm trưa xong thì theo anh đến hồ bơi.

Mặc dù ở đây lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô tới nơi này, không ngờ nó lại lớn như vậy. Tổng Nam Xuyên đưa cho cô một bộ áo tắm bảo cô đi thay. Bùi Anh nhìn bộ bikini hai mảnh màu xanh biển trong tay, cau mày: “Không có bộ nào liền thân sao?”

Tổng Nam Xuyên kinh ngạc nhìn cô: “Thời nào rồi mà có người mặc áo tắm liền thân nữa chứ?”

Bùi Anh: “...”

Em không phục!

Nhưng vị giám đốc Tổng tài sản khách sạn nào đó lần này chỉ chuẩn bị mỗi một bộ áo tắm, Bùi Anh đành phải đi thay. Lúc cô đi ra, Tống Nam Xuyên cũng đã thay quần bơi, đang nằm nghỉ ngơi trên ghế bên bờ cát. Bùi Anh chần chừ đi qua, Tống Nam Xuyên ngẩng đầu nhìn thấy cô, kim lòng không được mà cười nói: “Rất vừa người, em thể này còn gọi cảm hơn cả không mặc gì nữa ấy.”

Bùi Anh chán nản: “... Cho nên đây mới là mục đích chính của anh phải không! Háo sắc!”

Tống Nam Xuyên đứng lên, hào phóng nói: “Không phải anh cũng cho em nhìn rồi mà?”

...Ai thèm nhìn anh!

Trong lòng Bùi Anh phi nhỏ như vậy nhưng ánh mắt vẫn không ngừng lướt qua lướt lại trên cơ bụng tuyết vờ của Tống Nam Xuyên. Nhìn thấy động tác mờ ám đó, Tống Nam Xuyên cười hỏi cô: “Em thấy có vừa lòng không?”

Bùi Anh: “...”

Nói thật này tổng giám đốc Tống, không phải anh ghét mấy bộ tiểu thuyết giám đốc này nọ lắm à?

Trước tiên Tống Nam Xuyên kéo cô đi vận động làm nóng người, sau đó làm quen với nước ấm rồi mới cho cô xuống nước. Nghe nói phải xuống nước, trong lòng Bùi Anh lại thấy thoáng hoang mang. Cô đứng bên cạnh hồ, nói với Tống Nam Xuyên: “Lúc còn bé em học bơi thiếu chút nữa thì chết đuối, thế nên trong lòng em mới có bóng ma tâm lý, không bao giờ muốn xuống nước nữa.”

Tống Nam Xuyên vỗ vỗ lưng cô an ủi, anh dịu dàng nói: “Không sao, chúng ta đi khu nước cạn, mực nước chỗ đó chỉ có một mét rưỡi, em đứng thẳng người thì đến ngang vai em thôi.”

“Được rồi.” Bùi Anh đi theo anh đến khu nước cạn, cẩn thận bước xuống nước. Tống Nam Xuyên vẫn sát bên cạnh nắm chặt lấy tay cô, dẫn cô đi về phía trước hai bước: “Em đừng sợ, anh ở ngay bên cạnh mà, không để em chìm xuống đâu.”

“Vâng...”

“Ai cũng có sức nổi cả, trước tiên em phải cảm nhận cảm giác nổi trên mặt nước đã.” Tống Nam Xuyên nói xong thì kéo hai tay của cô lui về sau mấy bước để cho Bùi Anh từ từ nổi lên trên mặt nước.

Hai chân Bùi Anh vừa rời khỏi mặt đất thì bắt đầu luống cuống. Cảm giác sợ hãi chìm trong nước lúc trước cô vẫn còn ghi nhớ, bây giờ mặt vừa tiếp xúc với nước thì cảm giác đó lại cuộn cuộn ập sang. Tống Nam Xuyên thấy cô sợ như vậy thì nhanh chóng chạy lại đỡ cô lên.

“Em có sao không?” Hai tay anh vòng qua thắt lưng cô tránh cô lại ngã xuống. Bùi Anh thở hổn hển mấy hơi, dựa trên đầu vai anh nói: “Không được, em rất sợ, nhất định em không đi nghỉ bên bờ biển đâu mà.”

Tống Nam Xuyên khẽ cười hai tiếng, vỗ nhẹ sau lưng cô trên choker: “Không sao rồi, em nghĩ tới chuyện lúc trước bị đuối nước sao?”

“Uhm, nước tràn đến là em thấy sợ rồi.”

Tống Nam Xuyên lại an ủi cô một lúc mới hỏi: “Lúc đó xảy ra chuyện gì vậy? Ai dạy em bơi?”

“Em trai em...” Bùi Anh khẽ nhủ mày, “Em không biết bơi mà cũng không ai dạy em cả, mấy năm cấp hai lúc nghỉ hè em trai rủ em đi bơi, vốn em vẫn mang theo phao bơi nhưng mà không ngờ em ấy lại lấy mất, em ấy nói em là học sinh trung học rồi mà còn mang theo phao bơi rất mất mặt... Sau đó em ấy nói dạy em bơi, chân em bị chuột rút, em ấy không kéo em lên được, cuối cùng nhờ một chú bên cạnh cứu em lên.”

Lúc ấy Bùi Anh đã nghĩ mình sẽ chết thật rồi, sau khi lên được bờ cả người cô vẫn còn run lẩy bẩy. Về đến nhà thì ba mẹ đã biết chuyện, họ không phê bình em trai nhưng lại dạy dỗ cô một lúc, sau đó cô không học bơi lợi gì nữa.

“Em trai em không hiểu chuyện gì cả, mình chỉ biết một chút mà còn dám dạy người khác bơi?” Vốn Tống Nam Xuyên đã có ấn tượng không tốt vì trong nhà Bùi Anh phân biệt đối xử giữa với cô và em trai, giờ thêm việc này nữa thì anh lại càng không thích cậu em đó.

Bùi Anh không nói gì, Tống Nam Xuyên nhìn cô nói: “Giờ em sợ nước như thế chần chẫn không học được gì rồi, thể này đi, trước tiên em học ngâm nước, chờ em quen rồi sẽ không sợ thế nữa.”

“Ngâm nước?” Bùi Anh không hiểu lắm.

Tống Nam Xuyên giải thích: “Em ngồi xổm xuống, ngâm mình trong nước, nín thở xem có thể giữ được bao lâu.”

“...Sao nghe có hơi đáng sợ.”

Tống Nam Xuyên bị ánh mắt như thỏ nhỏ của cô chọc cười, anh kéo tay cô nói: “Không cần sợ, anh vẫn nắm tay em, nhất định sẽ không buông ra.”

“VẬY... anh cũng ngâm nước với em sao?”

“Phải.”

Bùi Anh suy nghĩ một lúc mới gật đầu nói: “Vậy được rồi, em sẽ thử xem.”

Tổng Nam Xuyên cầm một cái kính bơi mang vào giúp cô, sau đó bản thân mình cũng đeo một cái. Anh nắm tay Bùi Anh, mỉm cười với cô: “Chuẩn bị xong chưa?”

“Rồi ạ.” Bùi Anh gật đầu.

“Anh đếm từ một đến ba, chúng ta cùng nhau ngồi xuống.”

“Được.”

“Một, hai, ba.” Tổng Nam Xuyên đếm xong thì ngụp vào trong nước đồng thời với Bùi Anh.

Nước ủa tới từ bốn phương tám hướng khiến Bùi Anh lại bắt đầu sợ hãi, dường như nhận ra cảm xúc của cô, hai tay Tổng Nam Xuyên càng siết chặt hơn, đan vào giữa mười ngón tay cô.

Bùi Anh bất giác nhìn về phía anh, Tổng Nam Xuyên cong môi cười lại, cả người anh sát lại gần hôn lên môi cô.

Lớn thế này rồi nhưng đây là lần đầu tiên Bùi Anh hôn người ta dưới nước, cảm giác đó thực sự rất lạ kì, giống như hô hấp của mình cũng là của đối phương, không sao thiếu được, tìm kiếm đòi hỏi lẫn nhau, giống như câu chuyện đồng thoại lãng mạn trên thế giới.

Chìm trong nụ hôn sâu dài của Tổng Nam Xuyên, Bùi Anh đã quên hết nỗi sợ nước lên chín tầng mây. Đến khi không khí trong phổi hai người không còn thừa lại bao nhiêu thì Tổng Nam Xuyên mới kéo Bùi Anh đứng dậy.

Vừa lên khỏi mặt nước, Bùi Anh thở hổn hển mấy hơi. Tổng Nam Xuyên tháo kính bơi xuống, vòng qua thắt lưng cô đỡ cô lên thành hồ: “Cảm giác thế nào? Có phải thích hơn lúc hôn trên mặt đất không?”

Cả người Bùi Anh còn chưa bình thường trở lại nhưng vẫn cố gắng lùm anh một cái.

Tổng Nam Xuyên cười xong lại nhích tới hôn lên khóe môi cô, nhìn cô nói: “Như vậy sau này lúc ở trong nước em sẽ nhớ lại nụ hôn vừa rồi của chúng ta chứ không phải kí ức của lần chết chìm đó nữa.”

Tuy rằng Bùi Anh không muốn thừa nhận nhưng cô vẫn bị những lời đó làm rung động mất rồi, nhất định là do đại não thiếu không khí.

Tổng Nam Xuyên càng dán sát lại cô, đụng chạm ám chỉ cô: “Em nói xem cảm giác yêu ở dưới nước thế nào nhỉ?”

“...Anh là đồ háo sắc!” Mặc dù chưa bình tĩnh lại nhưng Bùi Anh vẫn nhin không được lớn tiếng mắng mỏ anh.

“Chỉ trước mặt em thôi.” Tổng Nam Xuyên trả lời rất quân tử, vô cùng thẳng thắn, “Hôm nay cứ học thể này đã, chúng ta về phòng, nhé?”

“Không về!”

“Vậy em muốn ở ngay chỗ này sao?”

“...Trong đầu anh không nghĩ được cái gì khác sao?”

Tổng Nam Xuyên cảm thấy thật oan ức: “Hai ngày trước em nói một quá, anh đã nhịn không làm, hôm nay khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi, em còn muốn chơi xấu thế à? Nghẹn lâu như vậy không tốt cho sức khỏe.”

Bùi Anh: “...”

Cô biết ngay Tổng Nam Xuyên dạy cô bơi chắc chắn không có gì tốt mà!

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Chuyển ngữ: Ciel

Trở về từ hồ bơi, Bùi Anh bị Tống Nam Xuyên quán lấy đến tận năm giờ.

Sau khi tắm rửa xong, cô vừa thay quần áo vừa nói: “Em đói bụng quá, em muốn ăn miến ốc.”

Tống Nam Xuyên còn nằm trong rèm che, nghe cô nói như vậy anh lại khẽ cau mày: “Anh gọi điện thoại cho nhà hàng mang thức ăn đến nhé!”

“Không, em chỉ muốn ăn miến ốc thôi.”

“Bây giờ mới năm giờ, em ăn cái này khuya sẽ đói.” Tống Nam Xuyên trả lời hết sức chân thành.

Bùi Anh suy nghĩ, gật gật đầu nói: “Có lý, vậy anh gọi cho nhà hàng mang cơm tối đi!”

Tống Nam Xuyên còn chưa kịp vui vẻ, Bùi Anh lại nói thêm một câu: “Em ăn miến ốc xong rồi sẽ ăn bữa chính.”

“...” Tống Nam Xuyên nhìn cô: “Em ăn nhiều như thế không sợ béo lên à? Em không thấy trên Weibo bao nhiêu người nguyện rửa cho em béo lên sao?”

Bùi Anh thờ ơ “ừ” một tiếng rồi vén mái tóc dài ra khỏi áo, “Ai nguyện rửa em thì sẽ bị như thế.”

Tống Nam Xuyên: “...”

“Anh nói nhiều như vậy là vì không muốn cho em ăn miến ốc đó à?” Bùi Anh nghiêng đầu nhìn anh, chun mũi, “Chiều nay anh thoải mái quá chứ gì?! Bây giờ em muốn ăn miến ốc.”

...Thế thì hai chuyện này có quan hệ nhân quả gì sao? Tống Nam Xuyên thấy cô đi xuống lầu dưới thật thì nhanh chóng mặc đồ ngủ đi theo. Bùi Anh tới nhà bếp, mở tủ lạnh ra nhìn vào trong: “A, còn một gói miến ốc nữa đâu rồi? Em nhớ rõ rằng lúc đi thì còn lại một gói bên trong mà.”

Cô còn đau lòng vì chuyện này nữa đấy.

Tống Nam Xuyên đi tới bên cạnh cô, chống tay trái lên tủ lạnh: “Em nhớ nhầm rồi!”

“Làm sao nhầm được.” Bùi Anh nhú mày nhìn về phía Tống Nam Xuyên: “Có phải anh vớt của em rồi không?”

“...” Tống Nam Xuyên suy nghĩ một hồi rồi gật đầu đáp: “Ừ”.

Anh sẽ không thừa nhận mình đã ăn nó đâu.

“Sao anh lại vớt của em? Nó chưa hết hạn đâu! Để yên trong tủ lạnh anh cũng không chịu nổi há?

“...Anh cứ có cảm giác những thứ khác sẽ bị bám mùi.”

Bùi Anh: “...”

Nhìn vẻ mặt khó chịu của cô, Tống Nam Xuyên đóng cửa tủ lạnh dở dằn: “Ngày mai anh bảo Tiểu Trương mua một thùng cho em có được không?”

Bùi Anh nghĩ một lúc: “Được, em muốn ăn từng gói trước mặt anh.”

Tống Nam Xuyên: “...”

Thù dai thật.

Bởi vì miến ốc đã “bất hạnh vong trận” (không may mà chết trận), Bùi Anh không thể không để Tống Nam Xuyên gọi nhà hàng giao thức ăn tới đây. Lúc anh đi ra phòng khách gọi điện, điện thoại của Bùi Anh cũng vang lên, cô lấy ra nhìn thử, là mẹ.

Khẽ cau mày, Bùi Anh đi sang chỗ khác nghe điện thoại: “Mẹ ạ, có chuyện gì sao?”

“Tú Quyên này, không phải em trai con sắp thi cuối kỳ rồi sao, mẹ lo nó không có đủ tiền sinh hoạt. Con xem cuối kỳ ôn tập rất cực khổ, dù sao cũng phải lo cho nó ăn uống đầy đủ mà!”

“Vâng, con biết rồi, con sẽ chuyển tiền cho em.”

“Vậy thì tốt.” Mẹ Bùi Anh nói xong thì im lặng vài giây, bà lại hỏi: “Mẹ nghe nói con và tổng giám đốc Tống gì đó cãi nhau, bây giờ lại làm lành rồi đúng không?”

Bùi Anh nhú mày, nhẩn nhẩn đáp: “Vâng”.

“Vậy mới đúng chứ, lúc ở bên cậu ta con đừng hờ ra là giận với dỗi. Mấy người giàu có hiếu thắng lắm, con nhường nhịn một chút là được rồi.”

Bùi Anh nghe bà nói vậy thì càng khó chịu hơn: “Mẹ à, hai người ở bên nhau nhường nhịn nhau là phải, nhưng không thể lúc nào cũng là con nhường anh ấy! Hơn nữa còn phải xem là chuyện gì nữa chứ.”

“Con nói xem con giận tổng giám đốc người ta cái gì đây, người ta để ý con là phúc đức của con, huống hồ tổng giám đốc Tống còn thiếu phụ nữ sao?”

“Con đồng ý là địa vị trong gia đình có liên quan với thu nhập kinh tế, nhưng tự con cũng có thể kiếm tiền, dù không kiếm được nhiều như anh ấy nhưng con sẽ không xin anh ấy mua cho con cái gì hết, nếu như cả đời không mua nổi thì con không mua nữa. Con không muốn phải cúi đầu trước anh ấy.”

“Con xem đi, chính con cũng biết con không kiếm được nhiều tiền như người ta, vậy con còn hiếu thắng làm gì? Làm nũng nịu một chút là có được nó ngay, sao còn phải khổ cực đi làm lụng làm gì?”

“Mẹ nghĩ sống chung như thế có thể lâu bền sao? Chỉ có bình đẳng thì tình yêu mới có thể duy trì lâu dài được.”

“Được rồi, mẹ không tranh cãi mấy chuyện này với con, chỉ cần con và cậu ta sống tốt với nhau, thích sống thế nào thì tùy con.”

Bùi Anh biết họ vẫn đề ý tiền bạc của Tống Nam Xuyên, cô bèn nhắc lại chuyện cũ: “Mẹ, trước đó con đã nói, con sẽ hết lòng phụng dưỡng ba mẹ, nhưng mọi người đừng nghĩ đến tiền của anh ấy.”

“Con bé này nói gì thế? Sau này hai đứa kết hôn rồi, chẳng lẽ cậu ta không đưa sinh lễ à?”

Bùi Anh bật cười: “Vậy của hồi môn của con đâu?”

Thấy đầu dây im lặng, Bùi Anh cười cười: “Cứ vậy đi, tiền sinh hoạt của em trai con sẽ chuyển ngay cho nó.”

Cô cúp máy, xoay người lại mới phát hiện Tống Nam Xuyên dựa vào ghế sa lon nhìn mình. Anh nhú mày, cười hỏi cô: “Nói chuyện điện thoại với ai đấy?”

“À, mẹ em.” Bùi Anh nắm chặt điện thoại trong tay, như thể bị người ta bắt được điểm yếu của chính mình, trông cô có vẻ mất tự nhiên, “Mẹ bảo em gửi tiền sinh hoạt cho em trai, sắp đến cuối kỳ rồi.”

“À...” Tống Nam Xuyên nhướn mày sâu xa, “Sao anh nghe thấy của hồi môn gì đó?”

“Sao anh lại nghe trộm người khác nói chuyện điện thoại thế?” Bùi Anh thẹn quá hoá giận. Tống Nam Xuyên cười cười đi đến hôn lên tóc Bùi Anh an ủi: “Có phải đi muốn nhanh chóng gả em cho anh rồi không?”

Bùi Anh mím môi, bà ấy muốn nhanh chóng lấy tiền của anh thì có.

Thấy Bùi Anh không nói tiếng nào, Tống Nam Xuyên kéo cô qua ghế sa lon ngồi xuống, hỏi cô: “Lại cãi nhau với mẹ em à?”

Bùi Anh khó chịu nói: “Gần đây mỗi lần nói chuyện điện thoại hai mẹ con toàn cãi nhau.” Cô vừa nói vừa ngửa đầu nhìn về phía Tống Nam Xuyên, “Sau này anh đừng mua đồ cho em nữa.”

“Vì sao thế?”

“Để em khỏi được nước làm tôi.”

Tống Nam Xuyên không nhịn được khẽ cười: “Em cho là như vậy à?”

“Mẹ em nghĩ vậy đấy, anh đã áp đảo em về mặt kinh tế thì tất cả mọi chuyện em phải nghe lời anh.” Cô nói đến đây thì thoáng dừng một chút, nghiêm túc hỏi Tống Nam Xuyên, “Có phải anh cũng nghĩ thế không?”

Tống Nam Xuyên xoa đầu cô, nói: “Trước đây ít nhiều anh cũng nghĩ như thế! Nhưng sau khi cãi nhau với em, anh đã nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này. Anh thấy em nói rất đúng, khi hai người ở bên nhau thì nên tôn trọng lẫn nhau chứ không phải áp đặt đối phương. Mặt khác về việc tiêu tiền, đàn ông không tiêu tiền cho bà xã của mình thì cho ai?”

Bùi Anh hừ hừ hai tiếng, không phát biểu ý kiến về hai từ “bà xã” này. Tống Nam Xuyên nhìn cô, mắt đọng đầy tình cảm: “Em chỉ cần hiểu rõ một điều, tiêu tiền vì em không phải là để thỏa mãn em mà là thỏa mãn chính bản thân anh. Nếu như không tiêu tiền cho em thì anh kiếm tiền để làm gì?”

...Nghe thật là có lý.

Bùi Anh bị anh thuyết phục thật rồi.

“Meo...meo...” Không biết Tiểu Hắc chạy từ đâu ra, nhẹ nhàng nhảy lên sofa, Bùi Anh ôm nó đùa giỡn, Tống Nam Xuyên mắt kiên nhẫn liếc nhìn con mèo chường mắt kia. Không sớm không muộn lại cố tình chạy ra vào lúc này. Anh cảm thấy bầu không khí bây giờ đang rất tốt, không chừng có thể ôm Bùi Anh một lúc nữa kia.

Bùi Anh ôm mèo nhân tiện cầm kịch bản bắt đầu học thuộc lời thoại, Tống Nam Xuyên không thể làm gì khác nên đành phải ngồi một bên, cầm ipad đọc tin tức.

Nửa giờ sau thức ăn mà Tống Nam Xuyên gọi được đưa tới, Bùi Anh bỏ Tiểu Hắc xuống đi rửa tay, ngồi xuống đối diện Tống Nam Xuyên.

Tống Nam Xuyên gấp đồ ăn vào trong bát của cô, hỏi: “Cuối cùng cũng chịu bỏ quyền kịch bản xuống rồi à?”

Bùi Anh ngẩn người, sau đó lại bật cười: “Chưa quá, anh còn muốn ăn giấm chua* với kịch bản nữa à?”

*ăn giấm chua: ghen tuông

“Không phải sao? Em nói xem có bao nhiêu buổi tối em sẽ hạnh kịch bản mà không phải là anh chứ?”

Bùi Anh càng cười vui vẻ hơn, Tống Nam Xuyên đợi cô cười xong mới hỏi: “Em đóng bộ phim này bao lâu nữa mới xong?”

Bùi Anh nói: “Trước mắt việc quay phim diễn ra rất thuận lợi, có thể xong trước thời hạn đấy! Em đoán chừng trung tuần* tháng sau là có thể hoàn tất.”

*trung tuần (từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng)

“Ừ, vậy chờ em xong việc, chúng ta ra ngoài chơi”

“Được”.

Tống Nam Xuyên đã bắt đầu có kế hoạch đi du lịch từ sớm, như đã nói với Bùi Anh, du thuyền và bãi biển đều được anh bao trọn. Để có thể vui chơi thoải mái trên bãi biển, anh không ngừng bảo Bùi Anh học bơi, mỗi khi đoàn làm phim cho nghỉ, anh đều tận dụng khoảng thời gian này kéo cô đi hồ bơi.

Trải qua mấy lần được huấn luyện, Bùi Anh đã không còn sợ nước nữa những vẫn chưa học được bơi hoàn toàn, bơi được hai ba mét sẽ chìm ngay.

Công việc của Bùi Anh ở đoàn phim vẫn bận rộn như trước nhưng đều tiến hành đầu vào đấy, cùng với độ hot của “Mùa yêu thương”, cô cũng nổi tiếng rất nhanh, càng ngày càng có nhiều khán giả biết đến cô, mà diễn xuất trong phim này cũng nhận được sự khen ngợi của số đông khán giả và giới truyền thông.

Đến tháng bảy, lúc thấy bộ phim đã sắp sửa hoàn thành, Tống Nam Xuyên biết được tin từ chỗ của Tiểu Trương, kịch bản của bộ phim “Diễn viên” về cơ bản đã hoàn tất.

Anh tính toán thời gian, phim của Bùi Anh trung tuần là có thể hoàn tất, lúc cuối tháng, “Diễn viên” sẽ tổ chức họp báo, sau đó chắc hẳn là casting nữ chính.

Vừa hay ở giữa hai sự kiện này có nửa tháng nghỉ ngơi, anh có thể đi chơi với Bùi Anh rồi.

Trung tuần tháng bảy, “Mùa yêu thương” hoàn thành đúng hạn, cùng ngày đoàn phim tổ chức lễ đóng máy long trọng. Giới truyền thông nghe tin đến rất đông, đoàn phim còn chuẩn bị rất nhiều thức ăn, tặng cho mỗi diễn viên một bó hoa tươi.

Bùi Anh chụp hình tiệc mừng đóng máy với hoa tươi, đăng lên Weibo.

Bùi Anh v: Hôm nay “Mùa yêu thương” quay xong, cảm xúc trong lòng hơi lộn lộn. Đây là vai nữ chính đầu tiên của tôi, cho nên nó có một ý nghĩa rất đặc biệt. Làm việc ở đoàn phim mấy tháng này, tôi học được rất nhiều thứ, tất cả diễn viên và nhân viên trong đoàn phim đều vô cùng tuyệt vời, đương nhiên, còn cả những khán giả canh đúng giờ để xem phim cũng tuyệt lắm nữa. Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, bây giờ phim chỉ mới phát sóng một nửa, về sau mong mọi người tiếp tục ủng hộ ah~~ Cuối cùng tôi muốn gửi lời cảm ơn sâu sắc đến đoàn phim, đã cho tôi được ăn nhiều thịt như vậy [đáng yêu] sau này nếu có phim giống thế này nhớ phải tìm tôi nhé [đáng yêu]

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Chuyển ngữ: Ciel

Phim truyền hình của Bùi Anh đóng máy, Tống Nam Xuyên chuẩn bị bắt đầu kế hoạch nghỉ phép của mình.

Buổi tối, anh hào hứng lôi kéo Bùi Anh vận động một hồi mới thoả mãn mang vé máy bay ra khoe khoang: “Vé máy bay anh đã đặt xong rồi, chín giờ rưỡi sáng ngày mốt, ngày mai em nghỉ ngơi cho khoẻ, nhân tiện chuẩn bị hành lý cần mang theo.”

“Được.” Bùi Anh cầm vé máy bay lật qua lật lại xem một hồi, lòng có hơi lo lắng, “Em đi máy bay sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Tổng Nam Xuyên thắc mắc hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Bùi Anh ngồi dậy, lấy gối kê sau lưng rồi nghiêng đầu nhìn Tổng Nam Xuyên: “Từ nhỏ đến lớn vận may của em nó chẳng tốt lành gì, nói ra có thể anh không tin, nhưng những chỗ làm trước kia của em đều vì đủ nguyên nhân mà phá sản hết đó.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Anh bỗng nhớ lại, lúc trước Tiểu Trương có viết trong tài liệu về cô rằng, đến một nửa công việc của Bùi Anh đều bị mất giữa chừng.

Bùi Anh thở dài, nói: “Trước đây em có thi tiếp viên hàng không, nhưng vì tiếng Anh quá kém nên không đậu, Nhậm San San luôn nói may mà em không đậu, nếu không mỗi ngày lại có máy bay rơi.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Tuy anh là một người theo chủ nghĩa duy vật, nhưng tổng hợp lại những chuyện Bùi Anh đã trải qua, anh không thể không thừa nhận thể chất của cô ấy đã chiến thắng cả khoa học luôn rồi.

Nhưng chuyến đi này anh mong chờ đã lâu, sao có thể vì chuyện này mà lo lắng được chứ: “Em nghĩ nhiều rồi, ít nhất từ khi anh và em quen nhau đến nay, công việc của em đều diễn ra rất thuận lợi mà.”

Ngoài trừ việc bị anh quấy rối.

Bùi Anh cũng cảm thấy từ khi gặp Tổng Nam Xuyên, cô đã gặp không ít chuyện tốt lành, có thể anh chính là ngôi sao may mắn của cô: “Ừ, đúng là gần đây em gặp nhiều may mắn, phim truyền hình cũng hoàn thành thuận lợi, gặt hái được nhiều thành công, không chừng là phúc của anh.”

Tổng Nam Xuyên cười cười nói: “Vì thế em đừng suy nghĩ lung tung, hơn nữa dựa trên số liệu thống kê, máy bay là phương tiện giao thông an toàn nhất rồi.”

“Ừm!”

Bởi vì Tổng Nam Xuyên đã bắt đầu lên kế hoạch cho chuyến đi này từ tháng trước, đến bây giờ đã cực kì tỉ mỉ, về cơ bản Bùi Anh chẳng có gì bận tâm, chỉ cần mang theo vài thứ cần thiết cho mình là được.

Vừa mới bỏ kem chống nắng mới mua vào túi, điện thoại để trên bàn vang lên. Bùi Anh đi tới nhìn, thì ra là em trai cô gọi tới.

Em ấy tìm cô có việc gì chứ? Cô nhủ mày nghi hoặc, bắt máy. Điện thoại vừa kết nối, cô còn chưa kịp nói thì giọng nói trẻ trung phấn chấn của em trai vang lên từ ông nghe: “Chị ơi, em được nghỉ hè, em đến thành phố A tìm chị chơi nhé!”

Bùi Anh ngạc nhiên, hỏi: “Khi nào em đến?”

“Bây giờ em đã ở thành phố A rồi!” Bùi Tu Nhiên ngồi trên xe taxi, nhìn ra bên ngoài: “Em đang thuê xe đi đến nhà chị.”

“Ồ, chị đã dọn nhà rồi.” Bùi Tu Nhiên bất ngờ đến thành phố A, Bùi Anh không kịp chuẩn bị, “Chị đưa địa chỉ mới cho em, em đưa cho tài xế xem.”

“Được.”

Bùi Anh cúp máy, gửi địa chỉ mới của mình cho Bùi Tu Nhiên, lúc trước Trần Thắng thuê giúp cô chỗ đó, cô vẫn chưa trả lại.

Vừa gửi xong, điện thoại lại vang lên lần nữa, lần này là mẹ cô. Cô bắt máy, hỏi: “Mẹ, có chuyện gì vậy ạ?”

“Tú Quyên à, Tu Nhiên đến thành phố A chơi, nó có gọi cho con chưa?”

“Vâng, lúc nãy vừa mới gọi cho con.”

“Vậy thì tốt, khó khăn lắm thằng bé mới được đến thành phố A một lần, con chăm sóc cho nó, dẫn nó đi chơi khắp nơi đi.”

“Vâng...” Bùi Anh miễn cưỡng đáp lời, cúp máy.

Em trai đến không đúng lúc chút nào, trong lòng Bùi Anh bất giác lại buồn rầu, cô phải nói sao với Tổng Nam Xuyên đây? Họ đi chơi không thể dẫn theo cả em trai cô được, nhưng cô lại không thể bỏ em một mình ở lại thành phố A, nếu không cô có thể tưởng tượng ra được mẹ cô sẽ chỉ trích thế nào...

Haiz, quả nhiên cô vẫn không may mắn! Đồi vận gì chứ, toàn là ảo tưởng!

Cô cất điện thoại, nhanh chóng thay quần áo, định đi gặp em trai trước. Dưới tầng, Tổng Nam Xuyên đang bàn giao công việc cho Tiểu Trương, thấy Bùi Anh vội vàng đi xuống anh bèn hỏi: “Em đi đâu vậy?”

“Em có việc cần ra ngoài một chút, sẽ trở về ngay.” Bùi Anh chưa nói cho anh biết Bùi Tu Nhiên đã đến, cô không biết em trai mình và Tổng Nam Xuyên gặp nhau thì sẽ thế nào đây, cho nên cô đi trước gặp em trai thì tốt hơn.

Tổng Nam Xuyên nhìn cô, lại hỏi: “Cần tài xế đưa em đi không?”

“Không cần đâu, em tự đi được rồi.” Bùi Anh nói xong thì đi ra ngoài, Tổng Nam Xuyên nhìn bóng lưng của cô, khẽ nhủ mảy.

Tiểu Trương suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Có cần đi theo cô Bùi không?”

Tổng Nam Xuyên lắc đầu: “Chờ cô ấy quay lại rồi hỏi.”

Bùi Anh đi được một đoạn, thấy có một chiếc taxi trống, hôm nay đường cũng không đông lắm cho nên đi đến chỗ căn hộ của cô cũng không mất thời gian.

Vì Bùi Tu Nhiên không có chìa khoá phòng, sau khi đến vẫn đứng dưới chờ cô, Bùi Anh xuống xe, đi nhanh tới hỏi: “Đợi lâu không em?”

“Sắp nửa tiếng rồi đấy.” Bùi Tu Nhiên có vẻ khá không vui.

“Xin lỗi xin lỗi.” Bùi Anh ngước lên nhìn cậu, cười nói: “Lại cao lên rồi sao?”

“Tăng một cm mà chị cũng nhìn ra được à?” Bùi Tu Nhiên đáp xong cũng nhìn Bùi Anh đánh giá: “Chị, em đã nói chị rồi, cao thế này không cần mang giày cao gót đâu, như thế chẳng phải tổng giám đốc Tổng sẽ có áp lực rất lớn à?”

Tự nhiên nghe được chữ “tổng giám đốc Tổng” thốt ra từ miệng cậu, Bùi Anh hơi khó chịu, cô giúp Bùi Tu Nhiên xách một cái túi, dẫn cậu về hướng khu nhà mình: “Tổng Nam Xuyên cao 1m87 đấy, chị mang giày cao gót cũng không tới 1m8 đâu.”

“Anh rể thật cao nhì, lại còn giỏi.” Bùi Tu Nhiên cố ý dùng giọng điệu trêu tức. Lòng mảy Bùi Anh giật giật, mới vừa rồi còn gọi tổng giám đốc Tổng, nói một hồi lại biến thành anh rể.

“Còn chưa phải là anh rể của em, đừng gọi bừa.”

“Có gì đâu, sớm muộn cũng thành anh rể.”

Bùi Anh không tranh luận chuyện này với cậu, dẫn cậu vào thang máy lên lầu. Bởi vì nhà đã quá lâu không ai ở, vừa mới mở cửa một đồng bụi phả ngay vào mặt.

“Khụ khụ” Bùi Tu Nhiên sặc ho dữ dội, che mũi miệng lùi lại vài bước, “Chỗ của chị không có ai ở bao lâu rồi? Còn bẩn hơn cả ký túc xá của bọn em.”

“Cũng một khoảng thời gian không ở rồi, chị đi quét dọn một chút là được.” Cô gọi Bùi Tu Nhiên vào, đóng cửa lại. Bùi Tu Nhiên nhìn qua một lượt mà chẳng tìm được chỗ để ngồi. Bùi Anh giặt một chiếc khăn, xóc mảnh vải phủ trên ghế salon, lau mấy lần, để Bùi Tu Nhiên ngồi xuống trước.

Bùi Tu Nhiên ngồi lên ghế salon, hỏi cô: “Chị ở đâu?”

“À, chị ở cùng với Tổng Nam Xuyên.”

Bùi Tu Nhiên nhìn cô, nói: “Đã ở chung với người ta rồi mà còn không cho gọi là anh rể hả?”

Bùi Anh bị cậu nói nên đỏ bừng cả mặt, cô hỏi cậu: “Sao đột nhiên em lại đến thành phố A? Không báo trước với chị một tiếng.”

“Em thi xong thì đến ngay, muốn cho chị niềm vui bất ngờ mà.”

“...” Bùi Anh im lặng một giây, hỏi: “Em định ở thành phố A bao lâu?”

“Nửa tháng đi, chị em ta đã lâu không gặp, à đúng rồi, bây giờ chị đã là một minh tinh lớn rồi.”

Bùi Anh nghe cậu nói muốn ở lại nửa tháng thì biết chuyến đi lần này sẽ hoãn lại thật rồi. Cô đi rửa tay, cầm di động ra ban công: “Chị gọi điện thoại, em ngồi chơi một chút đi.”

Cô nói xong không quên đóng cửa ban công, gọi cho Tổng Nam Xuyên. Điện thoại vang lên chưa được hai tiếng thì Tổng Nam Xuyên đã bắt máy: “Anh Anh, có chuyện gì thế?”

“À, là thế này.” Bùi Anh cảm thấy khó mở lời, “Em trai em đột nhiên đến thành phố A, lúc này em vội đi ra ngoài là để đón em ấy.”

Ở bên kia điện thoại, Tổng Nam Xuyên suy nghĩ chốc lát mới hỏi: “Bây giờ hai người đang ở đâu?”

“Ở nhà em, em ấy nói muốn ở thành phố A nửa tháng, em phải đến cùng với em ấy...”

Sau khi nói xong cô thấp thỏm chờ Tổng Nam Xuyên trả lời, cô biết Tổng Nam Xuyên đã lên kế hoạch cho chuyến đi này từ lâu, bây giờ đột nhiên không đi được, nhất định anh sẽ không vui.

Quả nhiên Tống Nam Xuyên rất không vui, giọng anh hờn giận: “Em trai em biết chọn thời gian thật đấy, sao lại đến vào lúc này chứ?”

“À...”

“Cậu ta lớn như vậy rồi, em để cậu ta ở thành phố A nửa tháng cậu ta cũng chết đói được đâu?”

“....Như vậy không hay lắm, dù sao cũng là em trai em.” Không được đi du lịch trong lòng Bùi Anh cũng thấy tiếc lắm chứ, nhưng bây giờ cô chỉ có thể an ủi cảm xúc của Tống Nam Xuyên, “Em xin lỗi anh lắm lắm, em không biết em ấy lại đến đột xuất như thế, em xin lỗi...”

Nghe giọng nói áy náy đáng thương của Bùi Anh, Tống Nam Xuyên mềm lòng, anh buồn bực nói một hơi: “Quên đi, để anh bảo Tiểu Trương trả vé máy bay lại, lần sau chúng ta đi.”

“Ừ, xin lỗi anh....”

“Để dành lòng áy náy của em đến tối đi.” Tống Nam Xuyên nói.

Bùi Anh: “....”

Lúc này mà còn có thể đùa bốn lưu manh, được lắm.

Từ trong thâm tâm cô lặng lẽ like cho Tống Nam Xuyên một cái.

“Nếu đi đón em trai em sao lúc này không nói với anh?”

“Chuyện này...anh cũng biết người nhà em thế nào mà, em không muốn để mọi người gặp mặt.” Bùi Anh khó xử, chưa nhìn thấy Tống Nam Xuyên mà lúc nào họ cũng nhớ đến tiền của anh, nếu gặp mặt không biết sẽ còn nói gì đâu.

Tống Nam Xuyên cười: “Trước sau gì anh cũng phải gặp họ, em yên tâm đi, anh đã nói trên đời này người có thể lừa tiền của anh chỉ có em thôi.”

Bùi Anh: “...”

“Thế này đi, bây giờ cũng không còn sớm, anh bảo tài xế qua đón hai người, anh đặt một phòng riêng ở Thiên Hạ Cư, mời em trai em ăn cơm trưa.”

“Được, để em nói với nó.” Bùi Anh cúp máy, đẩy cửa kính ban công, vào phòng khách. Bùi Tu Nhiên ngồi trên ghế salon, hình như đang lấy điện thoại chơi game, thấy Bùi Anh đi vào, cậu không ngẩng đầu hỏi: “Chị gọi cho ai thế?”

“À, Tống Nam Xuyên mời chúng ta ăn cơm, lát nữa tài xế sẽ đến đón chúng ta.”

Bùi Tu Nhiên chơi xong, để điện thoại xuống rồi đứng dậy: “Anh rủ mời ăn cơm à, chắc là bữa tiệc lớn rồi! Còn có tài xế tới đón, ra dáng người có tiền thật đấy!”

Bùi Anh nhìn cậu, không nhịn được cắn dận đôi câu: “Một lát nữa gặp anh ấy em đừng nói lung tung gì đấy.”

“Chị yên tâm, em có chừng mực.”

Bùi Anh nhìn cậu vài lần rồi không nói gì nữa. Chẳng bao lâu sau, tài xế của Tống Nam Xuyên đã đến, Bùi Tu Nhiên theo Bùi Anh xuống lầu, vừa nhìn thấy xe chờ phía ngoài cậu đã chạy bay như gió tới, phấn khích đến mức giọng nói cũng lạc đi: “Trời ạ, là Maybach 62s, chiếc xe này đến cả ngân vạn đấy!”

Cậu hưng phấn chạy quanh xe một vòng, lấy điện thoại ra nhét vào tay Bùi Anh: “Chị, chụp cho em đi! Em muốn chụp cùng với chiếc xe!”

Bùi Anh cầm điện thoại, hỏi tài xế: “Có thể chụp hình không?”

Tài xế gật đầu với cô: “Cô Bùi cứ tự nhiên.”

“Quá tốt rồi, nhanh chụp cho em vài tấm đi, em muốn đăng lên Weibo, cho bọn họ ghen tị chết đi, haha!”

Bùi Anh chụp cho Bùi Tu Nhiên ba tấm, trả điện thoại cho cậu. Kéo cậu lên xe, cô xin lỗi với tài xế phía trước: “Thật ngại quá, em trai tôi còn đang đi học, chưa từng thấy xe này bao giờ.”

Tài xế lịch sự nói với cô: “Cô Bùi khách khí rồi!”

Bùi Anh mỉm cười, Bùi Tu Nhiên ở bên cạnh đã chìm đắm trong những tấm ảnh chụp chung với xe Maybach: “Trời ạ, quả nhiên thật đẹp trai! Em được ngồi Maybach 62s đấy!” Cậu vừa nói vừa giơ điện thoại lên tự chụp selfie vài tấm.

Trên đường đi cứ kích động như khi, đến Thiên Hạ Cư còn không rời xuống xe. Vất vả lắm Bùi Anh mới kéo cậu xuống được, vừa đi vào đại sảnh, tiếp viên xinh đẹp cười với cô: “Xin chào cô Bùi, anh Tống đã đến rồi, tôi dẫn mọi người đến đó.”

“Được, cảm ơn.” Bùi Anh lôi kéo Bùi Tu Nhiên còn đang ngó đồng ngó tây, vào thang máy lên phòng riêng. Đi tới cửa, cô tiếp viên dừng lại gõ hai tiếng, nói với người bên trong: “Anh Tổng, cô Bùi đã đến rồi.”

Cô tiếp viên đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, đẩy cửa ra làm tư thế mời vào.

Không đợi Bùi Anh bước vào trong, Bùi Tu Nhiên đã ồa đi không đợi được. Tổng Nam Xuyên ngồi một mình bên trong, thấy cậu ta đi vào thì cười cười khẽ vuốt cằm.

Bùi Tu Nhiên nhanh chân đi đến bên cạnh, ngưỡng mộ nhìn anh: “Chắc là anh rồi. Chào anh, em là Bùi Tu Nhiên, làm em trai của Bùi Tú Quyên.”

Bùi Anh: “...”

Nhất định phải gọi tên thật của cô vào lúc này à!

Tổng Nam Xuyên đứng lên, bắt tay với cậu ta, Bùi Tu Nhiên lại kích động nói: “Em vừa thấy chiếc Maybach của anh, quá đẹp luôn anh rề, anh là thần tượng của em đó!”

Tuy rằng Tổng Nam Xuyên không thích “cậu em trai” này lắm, nhưng gọi một tiếng anh rề thì vô cùng dễ nghe. Anh cười cợt với Bùi Tu Nhiên: “Anh còn một chiếc Lamborghini và Ferrari.”

Mắt Bùi Tu Nhiên sáng lên: “Anh rề, anh có thể cho em mượn một chiếc không?”

Bùi Anh cau mày kéo cậu ta, hình như Bùi Tu Nhiên vẫn chưa nhận ra gì, hai mắt vẫn sáng lấp lánh nhìn chăm chăm Tổng Nam Xuyên. Tổng Nam Xuyên vẫn giữ nụ cười trên mặt, nhìn cậu hỏi: “Em có giấy phép lái xe sao?”

“Em định hè này sẽ thi!”

“Khi nào em đậu thi nói sau.”

“Cảm ơn anh rề!”

Tổng Nam Xuyên nhếch môi không đáp, anh kéo Bùi Anh đến cạnh mình ngồi xuống: “Anh gọi rất nhiều món em thích, một lát ăn nhiều vào.”

“Vâng, được ạ.” Bùi Anh ngẩng đầu nhìn Bùi Tu Nhiên còn đứng ngốc ở một bên, nói: “Em cũng ngồi xuống đi.”

“Vâng.”

Bùi Tu Nhiên kéo ghế ngồi xuống, cuối cùng Tổng Nam Xuyên cũng nhìn tới cậu ta: “Ngại quá, vì không biết em thích cái gì nên anh chỉ gọi món chị em thích ăn thôi.”

“Không sao, khẩu vị của em với chị giống nhau mà!”

Tổng Nam Xuyên nở nụ cười: “Vậy thì tốt.”

“Anh rề à, anh làm gì mà kiếm được nhiều tiền vậy?”

“Không có gì, chỉ làm ăn nhỏ thôi.”

“Anh rề đừng trêu em, anh mà làm ăn nhỏ thì còn ai làm ăn lớn nữa.” Bùi Tu Nhiên giờ tay vừa uống trà vừa khen ngợi: “Trà này thật ngon!”

Tổng Nam Xuyên nói: “Ừ, Bích Loa Xuân.”

“À.” Bùi Tu Nhiên uống một hớp, lại tiếp tục hỏi: “Anh rề, anh định khi nào kết hôn với chị em?”

Tổng Nam Xuyên nhìn Bùi Anh ngồi bên cạnh mình, cười nói: “Chuyện này phải xem lúc nào thì chị em đồng ý gả cho anh.”

Bùi Anh lờm anh một cái, giọng Bùi Tu Nhiên lại vang lên: “Không phải em hỏi thúc mọi người đâu, anh chị xác định sớm một chút, bạn bè thân thích dưới quê đều biết anh chị ở cùng nhau hết rồi.”

Tổng Nam Xuyên gạt đầu không lên tiếng, Bùi Tu Nhiên còn đang lải nhải: “Lúc đó anh rề định tổ chức tiệc cưới như thế nào? Nhất định phải về quê đây...”

Rốt cuộc Bùi Anh cũng không thể nhịn nữa, cô hỏi: “Tu Nhiên, em thi cuối kì thế nào rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Chuyển ngữ: Nấm lùn

Bùi Anh thành công bịt miệng Bùi Tu Nhiên.

Sau đó trên bàn ăn yên tĩnh đi không ít, ba người com nước xong, Bùi Tu Nhiên nói muốn đi chơi quanh thành phố A, Bùi Anh bảo với tài xế đi đến khu thương mại Ánh Sao, Tống Nam Xuyên cũng đi theo cùng.

Trời buổi chiều rất nóng, Bùi Anh không muốn phơi nắng ở bên ngoài nên để cho Bùi Tu Nhiên tự đi chơi một mình, cô và Tống Nam Xuyên ngồi trong một cửa hàng bánh ngọt, có điều hòa mát lạnh rồi nhâm nhi bánh ngọt.

Tống Nam Xuyên nhìn cốc soda chanh và một miếng mousse thạch cam trước mặt cô, anh nhú mày hỏi: “Vừa nãy em vẫn chưa no à?”

Cả bàn thức ăn vừa rồi người ăn nhiều nhất chính là cô, ngay cả Bùi Tu Nhiên cũng không ăn nhiều bằng.

Bùi Anh uống một ngụm soda rồi cầm thìa múc một miếng bánh ngọt: “Ăn thịt là một dạ dày, ăn bánh ngọt lại là một dạ dày khác, anh không biết à?”

“... Cho hỏi nguyên nhân phi khoa học này em học từ ai vậy?” Nhưng mà nhìn cô ăn sung sướng thế này, anh cũng vô thức cầm lấy một ly kem.

Một ly kem rất nhiều, đủ để ba người ăn, Bùi Anh múc một muỗng rồi nhìn anh đáp: “Em xin lỗi, câu em trai em nói lúc nãy anh đừng để trong lòng.”

Tống Nam Xuyên khẽ cười: “Em yên tâm, trước mặt anh, em trai em chưa đủ trình để anh phải để ý.”

“Hà...” Bùi Anh ghen một lúc mới trả lời, “Thật ra thì bản tính của em trai em không xấu, nhưng mà bố mẹ em chiều quá nên hư, em ấy bị nuông chiều từ bé.”

Tống Nam Xuyên nói: “Chiều chuộng con gái thì cũng được, nhưng mà con trai cũng nuông chiều từ bé như vậy thì không tốt lắm đâu.” Anh vừa nói vừa ăn kem ly trong khay, không ngờ hương vị cũng rất ngon, “Anh thấy em trai em vẫn có thể chỉnh đốn lại được. Dạy dỗ một thời gian chắc sẽ thay đổi thôi.”

“... Vâng.” Không biết tại sao, cô cảm thấy những lời tổng giám đốc Tống vừa nói có gì đó kì kì.

Gần năm giờ, cuối cùng Bùi Tu Nhiên cũng mệt mỏi quay về tìm Bùi Anh và Tống Nam Xuyên. Bùi Anh ngồi ăn trong cửa hàng bánh ngọt suốt buổi chiều, cho nên buổi tối cô cũng không muốn ăn thêm chút gì nữa, Tống Nam Xuyên tính để cho Bùi Tu Nhiên ăn mấy miếng bánh ngọt rồi về nhà thẳng luôn.

Bùi Anh suy nghĩ một chút, cô nói: “Buổi tối em với Tu Nhiên về phòng em thuê nhé.”

“Tại sao?” Bùi Tu Nhiên vừa nghe cô nói vậy thì ngẩng đầu lên hỏi, “Không phải ở nhà anh rẻ à?”

“Không được, làm phiền anh ý lắm.”

“Không sao.” Lần này Bùi Tu Nhiên còn chưa lên tiếng, Tống Nam Xuyên đã nói trước, “Cứ ở nhà anh đi, ở đó có rất nhiều phòng.”

“Chị xem đi, anh rẻ cũng nói vậy rồi!” Bùi Tu Nhiên uống một ngụm soda, nhìn Tống Nam Xuyên nói, “Cám ơn anh rẻ!”

Tống Nam Xuyên khẽ cười không đáp lại.

Lúc ra khỏi cửa hàng bánh ngọt, Tống Nam Xuyên mua thêm mấy miếng bánh ngọt mang về, anh nghĩ mua sẵn để ngày mai Bùi Anh có thể ăn. Sau khi trở về biệt thự, Bùi Tu Nhiên lại phấn khích đi quan sát mọi nơi.

Tống Nam Xuyên sắp xếp cho cậu ở một gian phòng bé nhất trong biệt thự, nhưng lúc Bùi Tu Nhiên nhìn thấy vẫn cực kì hứng thú: “Phòng đẹp quá, cám ơn anh rẻ!”

“... Không cần cám ơn.” Tống Nam Xuyên ra ngoài, đưa tay đóng cửa lại.

Bùi Tu Nhiên ngã xuống giường, nẩy lên hai cái, sau đấy cậu ngồi dậy gọi điện thoại cho mẹ ngay: “Mẹ ơi, tối hôm nay con ở lại nhà của anh rẻ! Nhà của anh ấy to lắm cơ, biệt thự siêu sang trọng, có cả vườn hoa với bể bơi! Phòng cũng rất rộng rãi...”

Cứ như vậy Bùi Tu Nhiên nói chuyện điện thoại hơn nửa tiếng, cuối cùng mới nói hết sự hưng phấn trong lòng.

Ở căn phòng bên cạnh, Tống Nam Xuyên tắm xong bước ra từ phòng tắm, anh ngồi bên mép giường thuận tay vòng quanh eo Bùi Anh: “Em trai em chẳng khác gì đứa ngốc, anh để nó ở căn phòng nhỏ nhất mà còn hài lòng như vậy.”

“...” Bùi Anh giật giật khoe miệng, “Điều kiện nhà em rất bình thường, trước đây cũng không được đi lại tiếp xúc với nhiều nơi, cũng chưa từng nhìn thấy nhà nào to như vậy.”

“Ừ, anh còn muốn chen ép nó một chút, thế mà lại chẳng có cảm giác thành tựu một chút nào.”

“...”

“Chỉ số thông minh của em trai em như vậy thì sao mà thi đại học được?”

“... Lúc học mười hai nó cũng cố gắng lắm, ừ, mặc dù cuối cùng chỉ vừa đủ điểm đỗ.” Nhưng mà khi lên đại học lại lười biếng hẳn đi, hôm nay cô hỏi cậu kết quả kì thi cuối kỳ, thằng bé còn chẳng chịu trả lời.

Bùi Anh mới vừa nói xong, Tống Nam Xuyên đã vén tóc cô qua, hôn lên cằm cô. Chân mày Bùi Anh khẽ nhíu lại, nghiêng đầu né tránh nụ hôn của anh: “Anh định làm gì đấy? Bây giờ mới mấy giờ?”

Trời chưa tối mà!

Tống Nam Xuyên ngược mắt nhìn cô, ánh mắt có vẻ như bất bình: “Em có biết không được đi du lịch anh đã buồn như thế nào không hả?”

“...”

“Chẳng lẽ em không nên đền bù cho anh à?”

“Em...” Bùi Anh vừa mở miệng, Tống Nam Xuyên đã chặn môi cô lại nhanh như chớp. Môi lưỡi quấn quýt một hồi, tay của anh cũng không hề nhàn rỗi, anh cởi quần áo ngủ của Bùi Anh ra, thuận thế đè cô xuống giường.

Bùi Anh không kịp được tiếng rên, lúc Tống Nam Xuyên mở ra hai chân cô ra, chạm phải cô, theo bản năng hai chân cô cũng vòng quanh eo anh, hai tay đưa ra sau lưng ôm chặt: “Đừng...”

“Hả?” Tống Nam Xuyên trả lời đơn giản, vừa hôn cô vừa hòa nhập chính mình. Tiếng thờ đóc vang lên không ngớt, Tống Nam Xuyên nghe được càng hưng phấn lạ thường.

“Anh Anh...” Anh vừa gọi tên cô vừa không ngừng va chạm. Bùi Anh tựa lên đầu vai anh, không cách nào chịu nổi, cô nói đứt quãng: “Đừng như vậy... ưm... Em trai em... đang ở phòng bên cạnh mà...”

Tống Nam Xuyên cắn lấy đôi môi mọng đỏ tươi, khoe miệng mập mờ đáp lại: “Em trai em ở phòng bên cạnh nên em thấy kích thích hơn phải không?”

“... Không, không có...” Chỉ ba chữ đơn giản nhưng Bùi Anh lại không nói thành lời. Tống Nam Xuyên mút mát vành tai cô, thì thầm bảo: “Anh cảm giác được, em kích thích hơn trước rất nhiều mà.”

Bùi Anh nghe anh nói vậy thì xấu hổ và giận dữ đan xen, nhưng sau đó cô lại bị cuốn vào một đợt tấn công mới, trầm luân mê mẩn.

Hôm nay cứ thế Tống Nam Xuyên làm từ lúc trời sáng đến khi trời tối mới bỏ qua cho cô.

Hôm sau Bùi Anh ngủ một giấc tới mười giờ rưỡi mới bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Tống Nam Xuyên đang ngủ bên cạnh cô, khẽ nhíu mày hỏi: “Ai vậy?”

“À, là giám đốc Trần.” Thực ra Bùi Anh cũng không muốn nghe điện thoại, nhưng nhìn thấy tên Trần Thắng thì cô vội vực dậy tinh thần: “Chào buổi sáng, tổng giám đốc Trần.”

“Cũng mười một giờ rồi, còn sáng nữa sao.” Ở đầu dây bên kia Trần Thắng còn trêu cô, “Lúc trước em nói muốn đi du lịch nước ngoài hai tuần đúng không?”

“Đúng vậy ạ, nhưng mà em có việc đột xuất nên tạm thời hủy bỏ.”

“À, vậy thì tốt quá.” Trần Thắng nói, “Mùa yêu thương vẫn đang rất hot, hình tượng nữ chính cũng đi sâu vào lòng khán giả, có doanh nghiệp muốn tranh thủ thời điểm này mời em làm đại diện phát ngôn cho sản phẩm của bọn họ.”

“Vâng, là sản phẩm gì ạ?”

“Thịt.”

Bùi Anh: “...”

Có phải khán giả khắp cả nước đều nghĩ cô thích ăn thịt phải không? :)

Mặc dù cô thích ăn thịt thật... .

“Chuối cửa hàng thức ăn nhanh tung ra thị trường một món mới là cơm thịt bò sốt tiêu đen, công việc chính của em là ăn nó vui vẻ vào.”

“... Vâng, không thành vấn đề.”

“Vậy bây giờ em có tiện đến công ty một lát không?”

“Có thể ạ.” Bùi Anh cúp điện thoại, đứng lên thay quần áo. Người vẫn hơi đau nhức, cô rất muốn giơ chân đạp lên mặt Tống Nam Xuyên một cái.

Tống Nam Xuyên thấy cô đứng lên thì cũng ngồi dậy theo: “Em muốn đi ra ngoài à?”

“Ừ, giám đốc Trần nói có một quảng cáo.” Bùi Anh tùy tiện búi tóc ra sau gáy, mở tủ quần áo bắt đầu chọn áo quần.

Tống Nam Xuyên ôm gối của cô, ngồi trên giường nhìn lại: “Em không ở cùng với em trai em à?”

Bùi Anh nhú mày: “Không được.” Nếu ngày hôm qua nó nói chuyện biết để ý một chút thì cô còn có thể dẫn nó đi thăm thú vài nơi, bây giờ ngẫm lại công việc vẫn quan trọng hơn cả, hơn nữa công việc cô thích nhất chính là quay quảng cáo làm đại diện phát ngôn sản phẩm mà.

Thoải mái nhất, lại kiếm được nhiều tiền.

“Thế hôm nay em trai em thì sao, em định để anh chăm sóc nó một ngày đấy à?”

Bùi Anh mặc một chiếc váy đầm rồi quay đầu cười với anh: “Không cần đâu, em sẽ tìm việc cho nó làm.” Cô nói xong thì vẫy vẫy tay với Tống Nam Xuyên, “Anh tới đây kéo khóa giúp em với.”

Tống Nam Xuyên bỏ gối xuống, vô cùng tình nguyện đi tới cạnh. Việc kéo khóa này lằng nhằng mất mười phút, cuối cùng mới kéo xong. Bùi Anh gọi điện cho trợ lý của mình, để cô tới đón, còn mình thì đi vào phòng tắm.

Lúc này Bùi Tu Nhiên vẫn còn đang say giấc, Bùi Anh cũng không gọi cậu dậy, cô và Tống Nam Xuyên ngồi trong phòng bếp ăn hết chỗ bánh ngọt ngày hôm qua mua về, ăn xong thì trợ lý cũng lúc vừa tới nơi.

Bùi Anh uống ngụm nước trái cây cuối cùng, cầm khăn giấy lau miệng vừa nói với Tống Nam Xuyên: “Anh chờ em một chút, em bảo trợ lý mua ít đồ cho Tu Nhiên, chờ nó dậy, anh đưa cho nó nhé.”

Chân mày Tống Nam Xuyên khẽ nhíu lên, gật gật đầu, tự nhiên anh lại thấy tò mò không biết cô đang định làm gì.

Bùi Anh đi ra ngoài một lát, lúc trở về tay xách theo túi giấy: “Bài thi tiếng Anh cấp bốn, cấp sáu, có cả đề thi thật chuyên ngành hàng năm của nó nữa, tất cả đều ở đây.” Cô bỏ túi giấy xuống, lấy ra một loạt các bài thi ra, “Lần trước anh bảo tìm vệ sĩ cho em, họ vẫn còn ở đây chứ.”

Tống Nam Xuyên nhìn bài thi đầy màu sắc trên bàn, gật đầu: “Vẫn ở đây”.

“Thế anh bảo họ không cần theo em nữa, để họ giám sát Bùi Tu Nhiên làm bài tập, làm xong một bộ mới cho nó ra ngoài chơi.”

Tống Nam Xuyên khẽ cười thành tiếng, ngẩng đầu lên nói với cô: “Không cần đâu, anh có thể tìm người khác giám sát thằng bé mà, vệ sĩ của em cứ để theo em đi”.

“Vậy cũng được.” Bùi Anh nghiêng đầu nhìn anh, “Vậy em đi trước, sau khi xong việc em sẽ gọi điện thoại cho anh.”

“Được.” Tống Nam Xuyên nhìn Bùi Anh ra ngoài, anh nghĩ hôm nay mình nên tới công ty thì tốt hơn. Anh gọi điện cho Tiểu Trương nói qua một lượt, sau đó bảo cậu ta tìm hai vệ sĩ tới.

Sau khi xử lý xong toàn bộ, Bùi Tu Nhiên mới bước từ trên lầu xuống, cả người vẫn mơ mơ màng màng.

“Anh rể, chào buổi sáng.” Cậu ngáp một cái, theo bản năng nhìn tới chỗ bàn ăn, “Còn có gì ăn không ạ?”

“Anh với chị cậu ăn sáng xong rồi.” Tống Nam Xuyên nói.

“À... Vậy anh có ăn trưa không? Chúng ta ra ngoài ăn à?”

“Lát nữa anh phải đến công ty, không ăn cơm trưa, em muốn ăn cái gì?” Anh nói xong còn bổ sung thêm, “Dù sao nhà cũng không còn gì.”

Bùi Tu Nhiên: “...”

Cậu còn đang suy nghĩ từ lạnh to như vậy chẳng lẽ chẳng còn gì để ăn, Tống Nam Xuyên lại nói: “À, anh nhớ ra rồi, em nói mình với chị có khẩu vị rất giống nhau phải không?”

“Vâng ạ.”

“Vây thì tốt.” Tổng Nam Xuyên mở tủ lạnh ra, cầm ra một túi miến ốc rồi cười cười với cậu, “Chị em rất thích ăn cái này, anh có mua một thùng cho chị em đó.”

“... Miến ốc?”

“Đúng đấy, buổi trưa em ăn cái này đi, anh nấu cho em” Tổng Nam Xuyên vừa nói vừa làm, đầu tiên anh mở ra túi đựng măng chua.

Mùi nồng bay ra rất nhanh, Bùi Tu Nhiên lui về sau hai bước, nhìn anh rồi nói: “Chị em thích ăn cái này từ bao giờ đấy ạ?”

“Em không biết à?” Tổng Nam Xuyên ngạc nhiên hỏi, nhưng trên tay lại không hề ngừng lại, bắt đầu nấu miến ốc. Sau khi nấu xong mùi càng tỏa xa hơn, giống như tràn ngập cả căn nhà này vậy.

Bùi Tu Nhiên lui ra khỏi phòng bếp, nhìn Tổng Nam Xuyên cười nói: “Thật ra thì em cũng không đói lắm, em không ăn trưa đâu.”

Cậu nói xong thì chui tọt lên lầu, vội vã trở về phòng của mình.

Tổng Nam Xuyên đứng dưới lầu cười cợt, tự mình ăn bất miến ốc mới nấu xong.

Lúc anh vừa ăn xong, Tiểu Trương cũng đưa hai người vệ sĩ tới báo cáo. Vừa bước vào nhà, mùi miến ốc trong phòng khiến cậu ta hoảng hốt, không dám đi vào thêm: “Tổng giám đốc Tổng à, anh đang làm gì trong nhà vậy?”

“Nấu miến ốc, làm sao à?” Tổng Nam Xuyên thoải mái nhìn anh ta.

“Không có gì.” Tiểu Trương cung kính trả lời anh, nhưng mà trong lòng lại điên cuồng muốn ói.

Tổng giám đốc Tổng ăn miến ốc? Anh nhìn thấy tổng giám đốc Tổng ăn miến ốc?

“Tôi lên thay quần áo, sẽ xuống ngay, cậu tranh thủ thời gian này ngắt hết điện và internet ở biệt thự đi.”

“... Sao ạ?” Mặt Tiểu Trương ngập tràn dấu hỏi.

Tổng Nam Xuyên nhíu chân mày nhìn anh: “Gì, không nghe rõ à? Tôi bảo cậu ngắt hết điện lưới ở đây.”

“Vâng...” Tiểu Trương cảm thấy mình chỉ là một trợ lý nhỏ nhoi, có lẽ sẽ chẳng bao giờ có khả năng hiểu được suy nghĩ của tổng giám đốc Tổng này.

Tổng Nam Xuyên thay âu phục xong thì từ trên lầu bước xuống, Tiểu Trương lập tức đi lên báo cáo công việc: “Tổng giám đốc Tổng, internet và điện đã ngắt hết rồi ạ.”

“Ừ.” Anh đi tới phòng khách cầm chồng bài thi mà Bùi Anh để lại, nói với mấy người vệ sĩ, “Sau khi tôi đi, các anh ở lại giám sát em trai Bùi Anh làm bài thi, cậu ta đang ở trên lầu đấy. Nếu hai mươi phút nữa cậu ta còn chưa xuống thì các anh cứ đi lên gõ cửa.”

“Dạ vâng, anh Tổng.”

Dặn dò xong xuôi, Tổng Nam Xuyên hài lòng rời đi. Trên lầu, Bùi Tu Nhiên vừa mới ăn hết một túi bánh bích qui, đang định lên mạng xem một lúc thì lại không có mạng.

Cậu ra khỏi phòng xem có chuyện gì không, nhưng không ngờ ở dưới lầu lại xuất hiện hai người đàn ông mặc âu phục ngồi đó, thiếu chút nữa đã sợ đến nỗi không đứng nổi: “Mấy người là ai? Vào đây bằng cách nào?”

Hai người vệ sĩ đáp: “Chào cậu Bùi, chúng tôi là vệ sĩ được anh Tổng mời đến cho cậu.”

“Vệ sĩ?” Bùi Tu Nhiên hết sức bất ngờ, anh rề rỏ thế sao, tìm vệ sĩ cho cậu nữa. Cậu chậm rãi bước xuống, nghi ngờ đánh giá bọn họ, “Anh rề tôi đâu?”

“Anh Tổng đến công ty rồi ạ.”

“Vây hai người các anh ở đây làm gì vậy?”

Hai người vệ sĩ nói: “Công việc của chúng tôi là giám sát cậu Bùi làm bài thi.”

Bùi Tu Nhiên: “? ? ?”

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mới Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Chuyển ngữ: Nấm lùn

Bùi Tu Nhiên ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, hai người vệ sĩ một trái một phải đứng sau lưng, thẳng tắp như hai cây cột đá.

Trên bức tường đối diện là một chiếc đồng hồ kiểu dáng khá đơn giản, kim giây chạy tích tắc tích tắc khiến cho Bùi Tu Nhiên có cảm giác như ở giữa phòng thí.

Cậu nhìn chằm chằm phần đáp án trước mắt gần năm phút, cuối cùng chọn bừa đáp án C. Bực bội bỏ bút xuống, Bùi Tu Nhiên cầm điện thoại gọi cho Bùi Anh.

“Xin chào.”

Tai nghe vang lên một giọng nói xa lạ, Bùi Tu Nhiên thoáng nhú mày rồi hỏi: “Cô là ai? Tôi muốn tìm Bùi Anh.”

“Tôi là trợ lý của Bùi Anh, cô ấy đang làm việc, không tiện nghe điện thoại, có chuyện gì anh có thể nói với tôi.”

“Nói với cô có tác dụng gì không?” Tâm trạng Bùi Tu Nhiên lại càng thêm bực bội, “Tôi muốn tìm Bùi Anh, tôi là em trai của chị ấy.”

Cô trợ lý vẫn nói: “Xin lỗi cậu, bây giờ cô Bùi không tiện nghe điện thoại, nếu cậu không phiền thì chút nữa gọi lại nhé.”

“Tôi muốn gặp chị ấy ngay lúc này!”

“Xin lỗi cậu, bây giờ cô Bùi không tiện nghe điện thoại.”

“... Cô là người máy à?” Bùi Tu Nhiên nhú mày, “Cạch” một tiếng cúp máy.

Cậu đứng dậy khỏi ghế sofa, hai vệ sĩ phía sau cũng đứng lên lập tức, Bùi Tu Nhiên quay đầu tròn mắt nhìn bọn họ, hai vệ sĩ dường như không hề phát hiện ra, vẫn đi theo sau mà không rời nửa bước.

Bùi Tu Nhiên đi hết một vòng trong phòng khách rồi cầm điện thoại gọi điện cho mẹ mình.

“Tu Nhiên à, hôm nay con đi chơi đâu vậy?” Mẹ Bùi nhận máy rất nhanh, vui vẻ hỏi Bùi Tu Nhiên.

Bùi Tu Nhiên nói: “Có đi chơi đâu đâu, chị nhốt con ở nhà, còn bắt con làm bài kiểm tra nữa!”

“Hả? Sao nó lại nhốt con ở nhà, con đừng sốt ruột, con bảo chị nghe điện thoại, mẹ sẽ nói với chị con.”

“Chị ấy đi làm rồi, con gọi thì không nhận máy”.

“Vậy anh rê con đâu?”

“Anh ấy cũng đi làm! Con đang ở nhà một mình, cơm trưa còn chưa ăn nữa!”

“Được rồi, mẹ biết rồi, bây giờ mẹ sẽ gọi điện thoại cho Tú Quyên ngay, con chờ một chút.” Mẹ Bùi nói xong thì điện thoại ngay cho Bùi Anh, nhưng mà người nghe điện thoại vẫn là cô trợ lý.

“Xin chào.”

Mẹ Bùi thoáng sững sờ, hỏi người ở đầu dây: “Cô là ai? Tôi tìm Bùi Tú Quyên.”

Trợ lý đáp: “Xin chào bác, cháu là trợ lý của cô Bùi, bây giờ cô ấy đang làm việc, không tiện nghe điện thoại, có chuyện gì bác có thể nhắn lại cho cháu.”

Mẹ Bùi tức giận hét lên: “Cô bảo nó nghe điện thoại!”

“Xin lỗi bác, bây giờ cô Bùi không tiện nghe điện thoại.”

“Sao nó lại không nghe máy được, làm việc thì vẫn phải có lúc nghỉ ngơi chứ? Cô bảo nó tới nghe điện thoại cho tôi, tôi là mẹ nó”.

“Xin lỗi bác, dù bác là mẹ cháu, cháu cũng không có cách nào.”

“...”

Mẹ Bùi còn chưa kịp phản ứng, trợ lý lại nói: “Nếu bác không muốn nhắn lại, vậy cháu cúp máy trước, chào bác.”

Ngay sau đó, phía đầu dây vang lên một tiếng “cạch”, cuộc nói chuyện kết thúc.

Mẹ Bùi: “...”

Sau đó bà gọi thêm hai cuộc điện thoại nữa, trợ lý của Bùi Anh vẫn đáp lại bằng lý do như trước.

Sau khi Bùi Anh đi ra khỏi phòng làm việc của Trần Thắng, cô hỏi trợ lý đang chờ ở bên ngoài: “Người nhà của tôi gọi điện cho tôi à?”

Trợ lý gật đầu, trả điện thoại di động lại cho cô: “Em trai cô gọi một cuộc, còn mẹ cô gọi tới ba lần.”

Bùi Anh nhìn danh sách cuộc gọi một lúc, sau đó mới nói với trợ lý: “Cám ơn cô, làm phiền cô rồi.”

“Không có gì đâu, đây là việc mà trợ lý như tôi phải làm.”

Bùi Anh khẽ cười nói với cô: “Chờ sau này tôi kiếm được nhiều tiền hơn sẽ tăng lương cho cô.”

“Cám ơn cô Bùi.” Trợ lý theo cô vào thang máy, cô hỏi tiếp, “Lịch trình tiếp theo là đi đâu?”

“Kí xong hợp đồng quảng cáo thì ngày mai sẽ bắt đầu quay luôn, chắc tổng giám đốc Trần sẽ gửi lịch trình cụ thể vào mail cho cô.”

Trợ lý bày tỏ mình đã hiểu, sau đó lại hỏi: “Vậy bây giờ tôi đưa cô về nhà à?”

“Không.” Bùi Anh suy nghĩ một lúc, cô nói, “Cô đưa tôi đến cửa hàng của Nhậm San San đi, lâu rồi chưa qua chỗ cô ấy.” Cứ để Bùi Tu Nhiên ở biệt thự một mình, từ từ làm bài tập.

Trên đường trợ lý lái xe đưa cô tới cửa hàng của Nhậm San San, mẹ Bùi lại gọi điện thoại thêm lần nữa. Bùi Anh nhìn tên người gọi đến, tự mình nghe máy: “Mẹ ạ, có chuyện gì sao ạ?”

“Cô còn biết tôi là mẹ của cô sao? Tôi tưởng cả đời này cô cũng không thèm nghe điện thoại của tôi nữa cơ đấy.”

Giọng nói của mẹ cô khá tức giận, nhưng Bùi Anh vẫn không thèm để ý, cô đáp lại như bình thường: “Con vừa mới kết thúc công việc, đang chuẩn bị gọi lại cho mẹ. Mẹ tìm con là có chuyện gì gấp sao?”

“Mẹ nghe em trai con nói con nhốt nó ở nhà?”

“Con để em ở nhà làm bài tập thôi mà, làm xong bài thì có thể ra ngoài chơi rồi.”

“Nó vừa mới nghỉ hè, con không để cho nó nghỉ ngơi một chút sao? Nó tới thành phố A tìm con chơi, không phải đến để làm bài thi.”

Bùi Anh trả lời: “Con đang bận quá, không có thời gian để đi với nó cả ngày.”

“Công việc để khi khác không được à? Em trai con quan trọng hay công việc quan trọng hơn?”

Bùi Anh bật cười rồi hỏi lại: “Nếu con không làm việc thì ai sẽ cho em trai tiền sinh hoạt phí ạ?”

Mẹ Bùi ghen hờn một lúc, bà nói: “Không phải còn có Tổng Nam Xuyên sao?”

“Bùi Tu Nhiên là con trai của mẹ, có phải là con trai của anh ấy đâu, tại sao người ta lại phải nuôi con trai cho mẹ chứ?”

“Sau khi hai đứa kết hôn Tu Nhiên cũng là em vợ cậu ta...”

“Em vợ giống như con trai hả mẹ?” Bùi Anh không đợi mẹ mình trả lời đã nói tiếp, “Hon nữa con bảo Bùi Tu Nhiên làm bài thi cũng là vì tốt cho nó, có phải mẹ không biết thành tích học tập của nó đâu, cứ thế này con cũng không biết nó có thể tốt nghiệp được không nữa là.”

Mẹ Bùi còn muốn nói thêm nữa, Bùi Anh đã nói trước: “Đạo diễn gọi con rồi, cứ như vậy đã, con cúp máy đây.” Cô nói xong thì cúp điện thoại luôn, sau đó lại đưa cho trợ lý.

Quả nhiên Mẹ Bùi lại gọi điện thoại tới, nghe thấy người nhận là trợ lý thì không nói gì mà dập máy thẳng luôn.

Bà gọi điện thoại cho Bùi Tu Nhiên, hỏi bây giờ cậu ấy như thế nào, Bùi Tu Nhiên đang than vãn với mẹ được một lúc thì điện thoại lại hết pin, tắt máy. Bùi Tu Nhiên tìm sạc điện thoại, cắm sạc vào nhưng chẳng thấy hiện gì. Vệ sĩ đi theo sau mặt không đổi sắc nói: “Cậu Bùi, điện lưới cả biệt thự đã bị cắt rồi.”

Bùi Tu Nhiên: “...”

Phải làm tới mức tuyệt tình thế này sao?

Cậu tức giận lên phòng thu dọn đồ, muốn đi về nhà luôn, không ngờ xuống lầu dưới lại bị vệ sĩ ngăn lại: “Cậu Bùi, cậu muốn đi đâu?”

Bùi Tu Nhiên tức giận nói: “Tôi phải về nhà! Tiểu gia không ở đây nữa!”

Vệ sĩ nói: “Anh Tống đã nói, cậu phải làm xong bài thi mới có thể rời đi.”

Bùi Tu Nhiên: “...”

Cậu ta nhìn hai người vệ sĩ trước mặt một lúc, như con hổ giấy hất cằm hỏi: “Nếu tôi nhất định muốn đi ra ngoài thì sao?”

Vệ sĩ nói: “Chúng tôi không để cậu rời đi.”

Bùi Tu Nhiên: “...”

Cậu bỏ túi xách của mình xuống, đi thật nhanh về phòng khách, mấy phút sau đã làm hết bài thi của mình.

“Bây giờ tôi có thể đi được chưa?” Cậu bỏ bút xuống đi ra cửa, không ngờ vẫn bị hai vệ sĩ ngăn lại.

“Xin cậu chờ một lát, chúng tôi phải kiểm tra cái đã.”

Bùi Tu Nhiên: “...”

Hai người vệ sĩ, một người ngăn cậu, một người khác cầm đáp án dò xem, sau đó nghiêng đầu nói với cậu: “Xin lỗi cậu Bùi, bài thi của cậu làm sai quá nhiều, chúng tôi không chấp nhận bài này là hoàn thành bài thi. Tôi nói thẳng, dù tôi làm bừa cũng đúng nhiều hơn bài cậu đó.”

“... ..” Không phải chỉ cần làm xong là được rồi sao? Còn phải làm chính xác nữa à??

“Mời cậu làm lại.” Vệ sĩ đưa bài thi và bút đưa cho cậu ta.

Bùi Tu Nhiên: “...”

Lúc cậu đang liều chết vật lộn với bài thi tiếng Anh, Bùi Anh đang ngồi trong cửa hàng của Nhậm San San vừa ăn quà vặt vừa nói chuyện.

Nhậm San San nhìn Bùi Anh trước mặt, cười có phần thô bỉ: “Dạo này nhìn sắc mặt cô tốt hơn trước nhiều ghê, mặt mũi hồng hào, da dẻ mịn màng.”

“...” Bùi Anh liếc lại cô ấy, “Sao nhìn cô giống tên biến thái theo dõi tôi vậy chứ?”

“Tôi nói thật mà.” Nhậm San San nhìn cô bằng ánh mắt quyến rũ, “Nhìn là biết được tổng giám đốc Tống tươi tắn đều đều phải không?”

Bùi Anh: “...”

Xem ra dù sao một thời gian dài không gặp, Nhậm San San vẫn đen tối như xưa.

Cô ho khan một tiếng, nói lảng sang việc khác: “Đúng rồi, người mẫu mới tới thế nào?”

“Cũng được, nhưng mà phải trả tiền, đúng là phiền phức.”

“...” Không trả tiền mới là kì lạ đó, Bùi Anh oán thăm. Cô uống một ngụm trà sữa rồi nói với Nhậm San San: “Hôm nay nghe giám đốc Trần nói Mùa yêu thương đã trả catse rồi, chờ tôi nhận tiền sẽ mời cô đi ăn.”

“Được.” Mấy chuyện ăn chùa uống chùa kiểu này Nhậm San San thích nhất, “Đến lúc đó cô nhớ báo tổng giám đốc Tống nhà cô hẹn cả mấy người bạn giám đốc đi cùng đi, nhớ là phải độc thân, giới tính nam.”

Bùi Anh không nhịn được liếc mắt nhìn sang: “Cô vẫn còn ý định này nữa hả?”

“Đương nhiên rồi, có phải ai cũng ngủ được với giám đốc đâu.”

Bùi Anh: “...”

Nhậm San San tưởng tượng một lúc, sau đó cô lại hỏi Bùi Anh: “Cô nói em trai mới tới chơi mà, không ở cùng với nó hả?”

“Ừ, nó hả, bây giờ chắc đang làm bài thi ở nhà.” Bùi Anh đang nói thì chuông điện thoại di động lại vang lên, nghe giai điệu quen thuộc này, Nhậm San San lại có phản hoài niệm.

“Là Tống Nam Xuyên.” Bùi Anh vừa nói vừa nghe đứng lên nghe điện thoại, “Xuyên Xuyên à, có chuyện gì hả anh?”

Tống Nam Xuyên nói: “Vừa rồi vệ sĩ gọi điện cho anh, nói Bùi Tu Nhiên làm xong bài thi tiếng Anh cấp bốn, sau đó thu dọn đồ đạc bỏ đi rồi.”

“Bỏ đi? Nó quay về nhà à?”

“Ừ, cậu ta nói vậy với vệ sĩ.” Tổng Nam Xuyên nói tới đây thì có hơi tiếc nuối, “Nếu biết thằng bé nhất chết như vậy thì anh đã không trả lại vé máy bay.”

“... Thôi mà, em đoán nó sẽ đi thôi, lần này anh vui về chưa.”

Tổng Nam Xuyên cười cười: “Đúng thế, cho nên tối nay chúng ta tổ chức một bữa tiệc lớn chúc mừng nhé.”

“... Vâng”. Nếu em trai mà biết được, chắc chắn nó sẽ khóc mất thôi.

Mặc dù Bùi Tu Nhiên rời đi, nhưng Bùi Anh lại nhận hợp đồng quảng cáo, cho nên chuyến du lịch vẫn bị hoãn như kế hoạch lúc đầu. Quay quảng cáo cực kì thuận lợi, Bùi Anh ăn com thịt bò sốt tiêu đen vô cùng hạnh phúc, hạnh phúc nhất là cô còn được ăn com thịt bò sốt tiêu đen miễn phí suốt cả đời.

Thế là nửa đời sau cũng không lo bị chết đói nữa rồi.

Sau khi quay quảng cáo xong thì cũng đến cuối tháng bảy, dưới cặp mắt theo dõi của hàng vạn người, bộ phim Diễn viên tổ chức buổi họp báo.

Hôm đó Bùi Anh cũng không có việc gì, cô ngồi trước tivi chờ xem truyền hình trực tiếp từ rất sớm.

Buổi họp báo bộ phim Diễn viên chỉ có Mạc Trần, đạo diễn, người phụ trách của Hoàn Vũ và tác giả - Thầy Hạnh Tâm tham gia, về phía đoàn làm phim, ngoài nam chính Mạc Trần thì họ không công bố thêm những diễn viên nào khác, bởi vậy quần chúng càng chú ý nhiều hơn.

Nhưng mà dù chỉ có một mình Mạc Trần cũng đủ để chống hết cả bộ phim này rồi.

Từ lúc anh ấy xuất hiện trên sân khấu, khán giả phía dưới vẫy đèn flash không ngừng nghỉ, ngay cả phóng viên cũng có không ít người là fan hâm mộ của anh.

Nhưng mà lúc nhìn thấy thầy Hạnh Tâm bước ra trước sân khấu, cảnh tượng điên cuồng này dừng lại mất hai giây, sau đó phóng viên trong buổi họp báo lại ồn ào náo nhiệt, không ngừng chụp hình người ấy.

Bên ngoài màn hình, Bùi Anh cũng sửng sốt ngây người, cô nhìn người đàn ông ngồi sau tấm bảng tên “Tác giả thầy Hạnh Tâm”, đến cặp mắt đều quên chớp mắt.

— Trời ơi không ngờ thầy Hạnh Tâm lại đẹp trai thế này! ! !

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Chuyển ngữ: Năm lùn

Trong nước, thầy Hạnh Tâm là một tác giả truyện trinh thám nổi tiếng, từ lúc ra mắt cho tới nay, đã có hơn mười bộ tiểu thuyết được xuất bản, nhưng cho tới bây giờ thầy ấy chưa bao giờ xuất hiện, ngay cả buổi ký tặng sách cũng chưa từng tham gia.

Hôm nay buổi họp báo phim Diễn viên cũng là lần đầu tiên anh công khai xuất hiện trước mọi người, ngay cả phóng viên trong buổi họp báo cũng không kìm nén được tâm tạng háo hức của mình, sau khi bắt đầu phỏng vấn, câu hỏi đầu tiên không dành cho Mạc Trần mà lại hướng mũi nhọn về phía Ngôn Nho Ngữ.

“Xin hỏi anh là thầy Hạnh Tâm thật sao?” Có phóng viên hỏi ngay không thể chờ được nữa.

Bùi Anh đỏ mặt, nghe thầy Hạnh Tâm trên sân khấu trả lời: “Đúng vậy, tại sao tôi lại không nghĩ ra chuyện tìm người tham gia thay mình nhỉ.”

Phóng viên ở đây đều bật cười, Bùi Anh nắm được điểm chính ngay, giọng thầy ấy hay quá!

Phóng viên nọ lại hỏi: “Thầy ơi, ngoại hình của thầy xuất sắc như vậy, thầy có nghĩ tới việc đổi nghề gia nhập giới giải trí không?”

Trên sân khấu, thầy Hạnh Tâm nhún mày đáp lại: “Tại sao lại hỏi tôi chuyện này? Không phải người mọi người nên quan tâm là Mạc Trần đấy sao? Biên tập của tôi đã nói như vậy mà.”

Bùi Anh: “...”

Phóng viên phía dưới lại cười ầm lên nữa, cuối cùng sự chú ý của mọi người đã thành công chuyển sang người Mạc Trần. Bình thường buổi họp báo chỉ kéo dài nhiều nhất là ba mươi phút, người được lợi nhiều nhất chắc chắn chính là tác giả của truyện, thầy Hạnh Tâm.

Độc giả của anh và giới truyền thông không chỉ tranh nhau công bố ảnh chụp của anh trong buổi họp báo mà ngay cả câu nói “Biên tập của tôi nói như vậy” đều được nhắc đi nhắc lại ở trên mạng nhiều lần.

Tổng Nam Xuyên ngồi trên ghế sofa xem buổi họp báo cùng với Bùi Anh, tâm tình nhẩn nại chờ đến khi kết thúc, anh cảm điều khiển tắt tivi.

Bùi Anh cau mày xoay người sang nhìn anh: “Sao anh lại tắt tivi?”

Tổng Nam Xuyên nói: “Không phải đã hết rồi mà?”

“Nhờ sau đó còn có thêm tin tức gì thì sao?”

Tổng Nam Xuyên nhìn cô như thể đang nghiên cứu điều gì: “Em là fan của Mạc Trần à?”

“Em là độc giả trung thành của thầy Hạnh Tâm!” Nói tới điều này, hai mắt Bùi Anh lại sáng bừng hẳn lên, “Tất cả sách của anh ta em đều đọc hết rồi, đúng rồi, lúc dọn nhà em còn cầm theo tiểu thuyết của anh ấy nữa mà, anh không nhìn thấy à?”

“Anh có nhìn thấy.” Tổng Nam Xuyên gật đầu, bây giờ những quyển sách kia đang được đặt trong giá sách của anh, “Nhưng mà anh cứ tưởng em muốn tiếp cận vai nữ chính trong phim Diễn viên nên mới đọc.”

“Không không không, em rất thích sách của anh ấy thật, anh nói xem, nếu nhận được vai nữ chính trong phim này, có khi nào em sẽ gặp được anh ấy không? !”

Cho tới bây giờ, thầy Hạnh Tâm chưa hề tham gia bất cứ buổi kí tặng sách nào, đây cũng là điều mà nhiều độc giả tiếc nuối nhất.

Tổng Nam Xuyên đáp: “Anh nghe bên Hoàn Vũ nói, buổi casting vai nữ chính sẽ diễn ra vào đầu tháng tám, nhưng mà thầy Hạnh Tâm yêu cầu rất khắt khe đối với việc chọn lựa diễn viên.”

Anh nói vậy vốn là muốn nhắc nhở Bùi Anh, không nên ôm quá nhiều hi vọng, tránh cho khi không nhận được vai lại buồn rầu thất vọng, nhưng sau khi nghe xong, Bùi Anh lại nghe ra điểm khác: “Nói vậy à trong buổi thử vai này thầy Hạnh Tâm sẽ đến đó nữa sao? Nghĩa là nếu em tham gia thử vai là có thể gặp được thầy Hạnh Tâm rồi? !”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Kiều Di Thần mới đi, thầy Hạnh Tâm lại tới, hay thật.

Mặc dù bây giờ Tổng Nam Xuyên đang rất là tức giận, nhưng trên mặt vẫn mím cười như trước: “Em không biết ngay cả Lý Tư Tư và Nghê Bạch cũng không lọt vào mắt thầy Hạnh Tâm nữa à? Xoi xét như vậy hơn phân nửa là bị bệnh tâm lý.”

“... Anh mới bị bệnh tâm lý ấy, thế là ghen tị!” Bùi Anh liếc anh.

Tổng Nam Xuyên đáp: “Trước kia anh có đọc sách của anh ta viết, có thể sáng tạo một nhân vật vắn vẹo đến thế, không bệnh tâm lý thì cái gì nữa đây?”

“Đây là phản ứng của mặt tối nhân cách! Hơn nữa cuối cùng những người xấu đều bị Ngô Dạng bắt hết mà!”

Vai nam chính Ngô Dạng là do Mạc Trần thủ diễn, nhân vật này đã từng là một thần thám nổi danh ở đội cảnh sát. Nhưng mà anh lại nghĩ mình đã hại đồng đội hi sinh nên sau khi nhiệm vụ đó kết thúc, anh đã xin nghỉ việc, mở một quán internet, thỉnh thoảng mới giúp đàn em trong đội cảnh sát điều tra.

Tổng Nam Xuyên thấy Bùi Anh vì Hạnh Tâm mà phản đối lời mình, anh khẽ nhếch miệng: “Em đừng đi casting nữa, nếu không lúc nào đó lại tự biến mình thành tâm lý biến thái”.

“Bởi thế nhân vật Triệu Việt mới cực kì kích thích, thôi, em không muốn nói chuyện với một người không hiểu gì về nghệ thuật như anh.”

Người nào đó không hiểu gì về nghệ thuật: “...”

Bùi Anh cầm điện thoại lên, gọi điện thoại cho Trần Thắng, hỏi anh ta vài vấn đề liên quan đến việc thử vai phim Diễn viên. Tổng Nam Xuyên chờ cô cúp điện thoại xong mới ôm cô từ phía sau: “Muốn biết tin tức liên quan đến việc thử vai hỏi anh sẽ nhanh hơn mà em?”

Bùi Anh chớp chớp mắt, nghiêng đầu nhìn anh: “Anh biết tin tức nội bộ sao?”

Tổng Nam Xuyên đặt cằm lên vai cô, khẽ miệng hơi cong lên: “Cô gái à, em có nghe nói nói về quy tắc ngầm chưa?”

Bùi Anh: “...”

“Ngủ với anh một đêm, anh sẽ nói cho em nghe.” Tổng Nam Xuyên diễn vai này rất thành công, thậm chí anh còn tỉnh tề nhưn mảy nhìn Bùi Anh.

Bùi Anh: “...”

Anh đang muốn chứng minh mình cũng là hiểu về nghệ thuật đấy à?

Cô còn chưa lên tiếng, tay của Tống Nam Xuyên đã luồn vào vạt áo, những nụ hôn nóng bỏng bắt đầu vương vít phía sau tai. Bùi Anh nín lấy bàn tay đang sờ loạn trên người mình, khẽ nhủ mày nói: “Bây giờ đang là ban ngày mà?”

Tống Nam Xuyên cắn nhẹ rai tai cô, dụ dỗ: “Ai nói ban ngày thì không được ngủ?”

Cảm giác được dục vọng trên người Tống Nam Xuyên đang bành trướng rất nhanh. Bùi Anh bắt đắc dĩ mím môi, cô nói: “Vậy thì ít ra cũng phải trở về phòng chứ.”

“Nghe em” Tống Nam Xuyên vừa nói xong thì bế Bùi Anh lên, đi thật nhanh về phòng ngủ.

Ngủ một giấc” dài trong phòng ngủ, Bùi Anh đưa ánh mắt đe dọa nhìn Tống Nam Xuyên: “Rốt cuộc anh biết được tin gì?”

“Thật ra thì cũng chẳng có tin gì...” Anh nói đến đây thì cảm giác được ánh mắt của Bùi Anh như kim châm vào người, anh vội vã sửa lời, “Nhưng anh có thể giúp em lấy được cơ hội thử vai.”

“Hà?” Chân mày Bùi Anh khẽ nhíu lại, “Thử vai mà cũng phải cạnh tranh kịch liệt đến vậy sao?”

“Dĩ nhiên, em tưởng ai cũng có thể đi thử vai như phim khác ấy à? Ai cũng biết đây là dự án lớn, hơn nữa bộ tiểu thuyết này của thầy Hạnh Tâm còn vang danh thế giới, bộ phim có thể sẽ được chiếu cả những nước khác, đây là cơ hội tốt để vượt ra khỏi biên giới nước nhà, ai mà không muốn diễn?”

“À... Vậy ai mới đủ tư cách để thử sức?”

“Đương nhiên phải là người có thành tích, mặc dù Lý Tư Tư và Nghệ Bạch không khiến thầy Hạnh Tâm hài lòng, nhưng chắc chắn các cô ấy vẫn sẽ đi thử vai, dù sao một người là nữ thần quốc dân, một người là ánh hậu mã.”

“Vâng...” Bùi Anh gật đầu như có điều suy nghĩ, hơn nữa còn có thể hợp tác với anh để Mạc Trăn, một cơ hội hiếm hoi đến vậy, “Hình như em chả có thành tích gì đáng kể...”

Về mặt Bùi Anh cười mà rom róm nước mắt.

Tống Nam Xuyên nhìn cô thì phì cười, anh nói: “Ngủ với anh thêm giấc nữa, anh sẽ nói tiếp cho em một bí mật.”

“... Vậy em lựa chọn không nghe.”

Tống Nam Xuyên: “...”

Chẳng lẽ bây giờ cơ thể của anh không còn sức hấp dẫn với cô đến vậy à!

Bùi Anh nhìn vẻ mặt như thể mình thất bại của anh, cô bước tới hôn môi anh một cái: “Anh nói đi.”

Tống Nam Xuyên đưa lưỡi liếm liếm môi của mình, bất mãn nhìn Bùi Anh: “Em hẹp hòi quá, ít nhất cũng phải hôn lưỡi chứ.”

Bùi Anh véo phần hông thon gầy của người kia: “Anh có nói hay không?”

Cái véo của cô đối với Tống Nam Xuyên không đau cũng không nhột, nhưng mà lại càng làm cho anh thêm hứng thú, Bùi Anh nhìn vẻ mặt như chuẩn bị bùng nổ của anh thì kéo gối ngăn ở giữa hai người: “Anh nói chuyện đi, đừng có động tay động chân.”

Tống Nam Xuyên bật cười, anh quyết định bỏ qua cho cô: “Lần thử vai này, Hoàn Vũ, đạo diễn và tác giả đều có thể đề cử hai ba diễn viên, sau đó mọi người cùng nhau bình chọn, chọn ra hai người được nhất, cho diễn thử.”

“... Đây mà là chuyện bí mật đấy à?” Cô quá thiệt thòi rồi!

Tống Nam Xuyên nói tiếp: “Anh đề cử em, mà em là người duy nhất có được ba phiếu.”

Bùi Anh ngần ngại thật lâu, sau đó mở to hai mắt hỏi lại anh: “Anh nói là, thầy Hạnh Tâm hài lòng với em sao? !”

“Em đừng phấn khích như vậy, trong hồ sơ cá nhân của em có kèm theo một số cảnh quay trong Lưu Quang Nghệ Thường và Mùa Yêu Thương, nói cho chính xác thì anh ta hài lòng với diễn xuất của em ở hai bộ phim kia, chứ không phải đồng ý đề em diễn thử vai Triệu Việt. Lúc diễn thử, em phải được sự đồng ý của ba người mới được tính là nhận vai.”

“Tốt quá tốt quá, em sẽ cố gắng. Xuyên Xuyên! Bây giờ em vui quá!”

“Nếu vẫn có tinh thần như vậy thì chúng ta làm thêm lần nữa đi.”

Bùi Anh: “...”

Sau buổi họp báo mấy ngày, Trần Thắng thông báo thời gian và địa điểm thử vai phim Diễn viên cho Bùi Anh. Cùng hôm đó, tạo hình trong phim của Mạc Trần cũng được công bố, hấp dẫn sự chú ý của giới truyền thông.

Bùi Anh bận bịu chuẩn bị cho buổi thử vai, cô chỉ vội vội vàng vàng xem qua một chút, tạo hình này rất giống với hình tượng nhân vật trong tiểu thuyết. Mạc Trần không hổ danh là ảnh đế, anh có thể hóa thân thành một nhân vật lười biếng lười thôi lếch thếch như Ngô Dạng, nhưng ẩn giấu bên trong lại là một ánh mắt tinh anh, vô cùng thích hợp.

Vai nam chính đã tuyệt vời như vậy, vô hình trung lại khiến cô áp lực, bởi vì dưới ánh hào quang của anh ấy, chỉ cần không cẩn thận một chút, vai nữ chính sẽ lu mờ hoàn toàn.

Hôm thử vai, trợ lý Bùi Anh đến đón cô từ sớm, Bùi Anh ngồi trên xe mà còn cầm theo cuốn tiểu thuyết Diễn viên để đọc. Cầm theo quyển sách này, một mặt cô muốn nắm bắt được nhân vật, mặt khác, nếu như cuối cùng cô vẫn không được chọn, gặp được thầy Hạnh Tâm cô sẽ xin anh ấy kí tên sách cho mình.

Lúc cô đang chăm chú đọc, đột nhiên xe bị va chạm nhẹ, cả người cô lao về phía trước. May mà trên người có thắt dây an toàn nên không bị hất ra.

Sau lần va chạm đó, xe bị lệch ra khỏi đường đi, trợ lý giảm tốc độ xe, còn chưa điều chỉnh xong, chiếc xe vừa rồi mới va chạm với họ hình như còn muốn va chạm tiếp.

Trợ lý nhíu mày một cái, tình huống này không giống như va chạm giao thông bình thường, mà là họ cố ý đụng vào xe các cô.

Cô không biết chiếc xe màu đen kia, hai tay nắm thật chặt tay lái, nhìn Bùi Anh phía sau rồi nói to: “Cô Bùi, ngồi yên nhé!”

Cô vừa mới nói xong, quả nhiên chiếc xe kia lại đâm vào, nhưng mà lần này nó lại bị một chiếc xe từ phía sau chạy lên ngăn cản. Chiếc xe màu đen nọ thấy tình hình không ổn nên nhanh chóng chuyển hướng chạy đi hướng khác, trợ lý dừng xe lại, quay đầu nhìn Bùi Anh: “Cô Bùi, cô có sao không?”

“Tôi không sao.” Bùi Anh còn chưa kịp hoàn hồn, cô nhìn ra ngoài cửa sổ xe, đúng lúc nhìn thấy một vệ sĩ bước từ trên xe xuống. Vệ sĩ gõ lên cửa kính, hỏi cô: “Cô Bùi, cô bị thương à?”

“Tôi không sao, chỉ bị trầy chút da một chút thôi.”

“Chúng tôi đã ghi lại biển số rồi, bây giờ tôi đưa cô đi bệnh viện trước nhé?”

Bùi Anh lắc đầu nói: “Không cần, các anh đưa tôi đi thử vai trước đã.”

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Chuyển ngữ: Từ Nhi

Trợ lý của Bùi Anh và một người vệ sĩ ở lại hiện trường chờ cảnh sát, một vệ sĩ khác đi đến nơi thử vai cùng với cô.

Ở trên xe của mình, Bùi Anh rửa sơ miệng vết thương một chút, mày hơi nhíu lại, cô tự hỏi rốt cuộc vụ tai nạn này là chuyện gì xảy ra.

Rõ ràng chiếc xe nhỏ kia cứ chạy về phía cô, nhưng bình thường cô không kết thù chuốc oán với ai mà, nếu có khúc mắc với cô thì chỉ có một người chính là Tạ Hàm mà thôi.

Dường như đang nghĩ tới điều gì, cô mở quyển Diễn viên đang cầm trên tay ra xem.

Sắp thử vai rồi, cô không thể phân tâm được, cứ chờ thử vai xong rồi nghĩ tiếp.

Tuy rằng trên đường đi bị kéo dài một chút nhưng Bùi Anh vẫn đến được chỗ thử vai đúng giờ. Những nữ diễn viên khác cũng đã đến đông đủ, giống như Tống Nam Xuyên đã nói, Lý Tư Tư và Nghê Bạch cũng ở đây.

Tạ Hàm cũng vậy.

Ánh mắt cô ta chạm phải Bùi Anh thì nhanh chóng cúi đầu nhìn điện thoại trên tay. Đôi mắt cô đảo quanh hai lần, Bùi Anh cảm thấy suy nghĩ trong lòng mình hình như đã được chứng thực.

Vừa rồi chiếc xe nọ không liệu chết đụng vào chiếc xe bảo mẫu của cô, giống như nó chỉ muốn tạo một sự cố nhỏ để ngăn cản hành trình của cô thôi vậy.

“Cô Bùi, cô tới rồi à.” Nhìn thấy Bùi Anh lại đây, người phụ trách của Hoàn Vũ đi đến trước mặt cô nói: “Nửa giờ sau bắt đầu thử vai, mời cô theo tôi qua bên này để hóa trang tạo hình.”

Bùi Anh hơi bất ngờ: “Còn phải tạo hình sao?”

“Đúng vậy, thầy Hạnh Tâm nói để mọi người hóa trang thành nhân vật Triệu Việt xem thử hình ảnh của ai phù hợp với vai diễn nhất.” Người phụ trách giải thích.

“Thì ra là thế.” Thảo nào cô cảm thấy quần áo trên người Tạ Hàm không giống với phong cách của cô ta.

“Chúng tôi chuẩn bị tổng cộng năm bộ quần áo, diễn viên thoải mái chọn lấy một bộ để mặc, bởi vì cô là người đến cuối cùng nên chỉ còn lại một bộ mà thôi.” Người phụ trách vừa nói vừa lấy bộ quần áo cuối cùng ra.

Đây là một bộ sườn xám màu đỏ rực, cổ áo cài khuy, hoa thêu trên bộ áo tinh tế mà phức tạp, Bùi Anh vừa nhìn thấy đã sáng bừng hai mắt.

“Sườn xám đẹp quá.” Cô buột miệng ngợi khen.

Người phụ trách cười nói: “Trang phục chính thức còn đẹp hơn cái này nhiều, hy vọng tôi sẽ có cơ hội thấy cô được mặc nó.”

“Cám ơn, tôi cũng mong là vậy.” Bùi Anh cười với anh ta, lấy sườn xám xuống rồi nói, “Tôi đi thay quần áo trước.”

“Được, cô thay xong sẽ có nhân viên hóa trang đến giúp cô tạo hình.”

Bùi Anh thay sườn xám xong thì soi gương nhìn thử. Mặc dù không phải là quần áo đặt may nhưng vẫn rất vừa người, vạt áo trên đầu gối, bên phải xẻ tà đến trên đùi, không tính là cao, vừa vặn mà không lộ liễu.

Sườn xám là trang phục có thể thể hiện được vẻ nữ tính dịu dàng và quyến rũ của người mặc nhất, thiết kế ôm sát người và đường may mượt mà càng tôn thêm dáng người nóng bỏng của Bùi Anh.

Cô bước ra khỏi phòng thay đồ, ánh mắt người phụ trách vô thức lướt trên đôi chân dài của cô mấy lượt. Lý Tư Tư và Nghê Bạch đang trang điểm cũng hướng mắt nhìn sang.

“Bùi Bùi, cô mặc sườn xám gọi cảm thật đó.” Tạ Hàm ngồi trên sofa đằng xa nói với cô một câu.

Bùi Anh cười nói cảm ơn, bỗng một cô gái bên cạnh gọi tên mình: “Chị Bùi, phiền chị ngồi xuống bên này, em sẽ hóa trang giúp chị.”

Bùi Anh nghiêng đầu nhìn cô gái mang theo hộp đồ hóa trang rồi gạt đầu ngồi xuống trước gương trang điểm.

Triệu Việt là người có tính cách mạnh mẽ, khí chất có thể sánh với nữ hoàng, cho nên lúc nhân viên trang điểm cho cô thường dùng nhiều gam màu lạnh khiến vẻ mặt cô càng thêm sắc bén. Tóc không búi lên như bình thường mà giữ lại để tạo hình xoắn ra.

Chất tóc của Bùi Anh rất đẹp, một mái tóc dài đen bóng suôn mượt. Tóc cô dài đến thắt lưng, màu đen của tóc đối lập với màu đỏ của sườn xám trên người, cũng là hai màu tương phản nhất.

Tuy chỉ là một buổi thử vai, nhưng Bùi Anh cũng phải bội phục về công tác chuẩn bị trên tất cả các phương diện của tập đoàn Hoàn Vũ. Hóa trang thể này nhìn thì đơn giản nhưng sau khi làm xong vẫn khiến người ta cảm thấy hết đời ngạc nhiên.

“Chị Bùi, chị nhìn thử xem còn gì không hài lòng không?” Nhân viên trang điểm hỏi.

Bùi Anh để gương sát lại, đổi góc độ rồi cẩn thận đánh giá vài lần, cô nói: “Không có, thế này được rồi.”

Nhân viên trang điểm gạt đầu, bắt đầu thu dọn mớ dụng cụ trên bàn.

Đúng lúc này, người phụ trách khộp thời gian bước vào tuyên bố bắt đầu buổi thử vai.

“Trước khi chính thức thử vai, tôi sẽ giải thích với mọi người một chút, từ giờ trở đi các cô chính là Triệu Việt, khoảnh khắc các cô bước vào phòng thử vai có nghĩa là đã bắt đầu thử vai rồi.” Người phụ trách nói tới đây thì tạm dừng một chút. “Bây giờ chúng tôi sẽ chụp cho mọi người mấy tấm ảnh, sau đó đạo diễn sẽ căn cứ theo ảnh để quyết định thứ tự thử vai.

Tạ Hàm bên cạnh buột miệng nói: “Sao phải phiền phức vậy chứ?”

Người phụ trách nhìn cô ta mỉm cười đầy chuyên nghiệp: “Cô Tạ đừng lo lắng, phòng chụp ảnh chuẩn bị xong xuôi, mỗi người chỉ cần chụp hai đến ba tấm, rất nhanh thôi.”

Tạ Hàm mỉm môi dưới không nói gì thêm nữa, Bùi Anh hỏi: “Cái này là so sánh tạo hình phải không?”

Người phụ trách đáp: “Bởi vì muốn so sánh tạo hình, nên đạo diễn Hòa Nguyên sẽ tham khảo những bức ảnh này, xem ai phù hợp với nhân vật nhất, vì

vậy mọi người nên nghiêm túc làm việc.” Anh ta nói xong thì nhìn quanh một chút, “Mọi người còn vấn đề gì không?”

Tất cả mọi người đều lắc đầu, người phụ trách nói: “Vậy mời mọi người bước sang phòng chụp hình.”

Trong phòng chụp ảnh, ánh sáng và nhiếp ảnh gia đã sẵn sàng vào chỗ, chờ diễn viên đến. Năm diễn viên lần lượt chụp ảnh xong, người phụ trách copy ảnh gốc vào máy tính bảng, sau đó nói với mọi người: “Để mọi người đợi lâu rồi, bây giờ chúng ta sẽ đi thử vai, tôi vẫn muốn nhắc nhở mọi người một câu là từ giờ trở đi hãy nhớ kỹ các cô chính là Triệu Việt.”

Đạo diễn, thầy Hạnh Tâm và đại diện của Hoàn Vũ đều đã ngồi trong phòng thử vai, nghe tiếng gõ cửa vang lên ở ngoài phòng thì nhân viên công tác đứng trước cửa mở ra.

Người phụ trách hướng dẫn nhóm Bùi Anh đi vào nói vài câu với đạo diễn rồi gọi các cô cùng nhau tiến vào. Đột nhiên Bùi Anh lại thấy hơi hồi hộp, thật ra không phải bởi vì đang thử vai mà là bởi vì... thầy Hạnh Tâm đang ngồi bên trong đó!

Cô rất muốn được như người bình thường, thấy thần tượng của mình thì vui vẻ nhảy cẫng lên, thậm chí là la hét ầm ĩ, nhưng người phụ trách đã nhấn mạnh nhiều lần, bây giờ đây, các cô chính là Triệu Việt, mà Triệu Việt thì đâu thể có những hành động kiểu này.

Để lại ấn tượng đầu tiên cho đạo diễn rất quan trọng, Bùi Anh hít sâu một hơi, điều chỉnh bản thân về trạng thái của Triệu Việt.

Nếu là Triệu Việt nhìn thấy thần tượng của mình thì sẽ phản ứng thế nào?

Người như Triệu Việt chắc sẽ rất khó hãm mộ ai lắm nhỉ.

Thầy Hạnh Tâm ngồi giữa đạo diễn và đại biểu của Hoàn Vũ, Bùi Anh bước vào cửa thì đã nhìn thấy anh, khi đi qua người đó cô vô ý cong môi, mỉm cười.

Một cô gái không được phấn khích khi nhìn thấy thần tượng của mình, thì người đó sẽ có chút quan tâm, giống như một bức tranh thủy mặc điểm lên những giọt màu rực rỡ.

Ở một bên phòng đã đặt sẵn năm chiếc ghế tựa song song dựa vào tường, chắc là chuẩn bị cho các cô. Sau khi năm người ngồi xuống ghế, nhóm đạo diễn bắt đầu xem ảnh chụp trên máy tính bảng, rồi thì thăm bàn luận.

Khoảng hơn một phút đồng hồ, thầy Hạnh Tâm ngẩng đầu nhìn Bùi Anh: “Cô Bùi, mời cô bắt đầu diễn thử.”

“Vâng.” Bùi Anh đứng lên chờ họ nói đề mục thử vai. Lần này không có nhân viên chuẩn bị đề bài rút thăm mà chính thầy Hạnh Tâm nói thẳng: “Cô đã xem nguyên tác tiểu thuyết Diễn viên chưa?”

“Xem rồi ạ.”

“Vậy mời cô diễn cảnh Triệu Việt ở nhà một mình ăn cơm Tây sau lần đầu tiên giết người, Không có kịch bản nên cô cứ tự do phát huy.”

Bùi Anh nhớ rõ tình tiết này trong tiểu thuyết, vì muốn diễn một cảnh giết người hoàn hảo trong phim Đuổi gió, Triệu Việt đã giết chết một người. Sau khi phạm án, cô về nhà một mình, làm món cơm Tây mà mình thích nhất. Trên chiếc bàn bập bùng ánh nến trắng, cô bình tĩnh đến lạ kỳ, ăn món bò bít tết rồi uống rượu vang đỏ, sau đó đột nhiên lại bật cười ha ha.

Lúc Bùi Anh đọc tiểu thuyết, cô đã bị hình ảnh kinh khủng này dọa đến mức mồ hôi lạnh đầy lưng.

Cô lấy chiếc ghế mình vừa ngồi đến giữa phòng giả vờ như là chiếc ghế của bàn ăn rồi ngồi xuống. vén một lọn tóc đen trong tay ra sau tai, Bùi Anh cầm lấy “dao nĩa” bắt đầu cắt “thịt bò”.

Cả quá trình vô cùng im lặng, bởi vì không có đạo cụ để diễn thật nên ngay đến âm thanh nhai nuốt thức ăn cũng không có. Tất cả mọi người đều nín thở tập trung nhìn cô, Bùi Anh lại ăn thêm một miếng “thịt bò” nhỏ rồi cầm lấy “ly rượu vang đỏ” bên cạnh nhấp một ngụm.

Cô không để “ly rượu” lại chỗ cũ mà vẫn niết trong tay. Một lúc sau cô nhẹ nhàng huơ huơ “ly rượu” trong tay, bật cười thành tiếng: “Ha ha”.

Thanh âm trong trẻo lại lạnh lùng như băng đột nhiên vang lên trong căn phòng im lặng đúng là khiến người ta phải rợn người. Sau khi cười xong hai tiếng đó, Bùi Anh lại không hề dừng lại, cô hơi cúi mắt, càng cười lớn tiếng hơn: “Ha ha ha ha ha ha.”

Giống như một người bị gồng cùm xiềng xích đã lâu nay rốt cuộc cũng gãy khỏi trói buộc, một lần nữa hồi sinh trở lại.

“Ha ha ha ha ha.” Bùi Anh ngẩng đầu lên bật cười, uống một hơi cạn sạch ly “rượu vang đỏ” trong tay.

Phản biểu diễn của cô không một lời thoại nhưng lại hấp dẫn hết mọi người trong phòng. Nhân viên công tác đứng ở cửa sờ sau gáy một phen, lòng vẫn còn sợ hãi, đang giữa mùa hè mà người anh lại đầy mồ hôi lạnh, chỉ vì điệu cười của một người.

Sau khi Bùi Anh biểu diễn xong cả căn phòng thử vai vẫn rất im lặng. Cô đứng lên khỏi ghế nhìn về phía nhóm đạo diễn lần nữa.

“Biểu diễn rất khá.” Dù sao đạo diễn cũng là người đã trải qua nhiều trường hợp kinh hơn, ông là người đầu tiên lấy lại tinh thần giữa không khí do Bùi

Anh vừa xây dựng, “Bây giờ cô có thể trở về, kết quả thử vai chúng tôi sẽ thông báo sau cho người đại diện của cô.”

“Được ạ, cảm ơn.” Bùi Anh cúi chào với bọn họ rồi đi ra khỏi phòng.

Không ngờ Tống Nam Xuyên lại đang chờ ở ngoài, vừa thấy cô đi ra anh đã vội vã lại gần: “Anh Anh, em không sao chứ?”

“Sao?” Bùi Anh nhất thời không phản ứng kịp.

“Vừa rồi vệ sĩ nói với anh biết em xảy ra tai nạn ở trên đường.” Tống Nam Xuyên trầm giọng nói.

Lúc này Bùi Anh mới giật mình: “Em không sao, chỉ trầy da một chút, miệng vết thương cũng đã xử lý rồi.”

“Bị thương thế nào? Để anh xem.”

Bùi Anh đưa cánh tay mình qua rồi nói với anh: “Chỉ trầy da một chút thôi, không có gì đâu.”

Tống Nam Xuyên nhú mày kiểm tra vết thương của cô, ánh mắt anh vẫn bình tĩnh nói: “Anh báo cảnh sát rồi, chuyện này anh sẽ tra đến cùng.”

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Chuyển ngữ: Năm lùn

Bùi Anh nghe Tống Nam Xuyên nói vậy thì trầm ngâm một lúc “Về chuyện tai nạn xe, em có suy nghĩ thế này. Nhưng mà ở đây không tiện để nói chuyện, anh chờ em thay quần áo xong rồi mình nói trên xe.”

Bây giờ Tống Nam Xuyên mới chú ý đến bộ sườn xám thêu hoa cô đang mặc trên người, đôi chân dài thẳng tắp làm người ta phải máu nóng sôi trào.

“Sao em lại mặc trang phục này?” Anh nhìn chân cô, khẽ nhếch lông mày lên hỏi.

Bùi Anh đáp: “Lúc diễn thử cần mặc đồ này ạ, giờ em đi thay quần áo ngay đây.”

“Không cần thay đâu, em mặc như vậy nhìn rất đẹp.”

“...” Bùi Anh không cần nhìn cũng biết anh lại nghĩ đến chuyện gì đấy kia, cô xoay người thật nhanh, “Em đi thay quần áo.”

Tống Nam Xuyên nhìn bóng lưng cao gầy của cô từ phía sau, trong đầu anh lại nghĩ, hôm nào phải tìm thợ may may cho cô một bộ sườn xám theo số đo mới được, hơn nữa chỗ xẻ tà phải cao hơn một chút, phần trên cũng hở thêm nhiều.

Mới nghĩ đã thấy phản kích rồi.

Sau khi Bùi Anh thay quần áo xong thì phải trang điểm lại, sau đó cô cầm túi xách và tiểu thuyết *Diễn viên* đi ra ngoài.

Buổi thử vai vẫn chưa kết thúc, Bùi Anh bước tới hỏi thử xem, hiện tại bên trong chỉ còn mỗi Tạ Hàm.

“Sao còn chưa đi?” Tống Nam Xuyên hỏi cô.

Bùi Anh nói: “Em chờ thầy Hạnh Tâm ra đã, em muốn xin chữ ký của anh ấy.” Nói xong, cô giơ quyển sách trong tay lên, nhìn Tống Nam Xuyên rồi vẫy vẫy hai cái.

Tống Nam Xuyên: “...”

Họ đứng ngoài chờ đợi được một lúc thì cửa phòng thử vai được mở ra từ phía trong, đạo diễn là người đi ra đầu tiên, lúc nhìn thấy Bùi Anh đang đứng ở bên ngoài, ông có vẻ khá ngạc nhiên, hỏi: “Cô Bùi, cô vẫn chưa về sao?”

Bùi Anh ngại ngùng cười đáp: “Tôi đang chờ thầy Hạnh Tâm, tôi muốn xin chữ ký của thầy ấy.”

Đạo diễn nhìn quyển sách trong tay cô, khoe miệng khẽ cong lên mỉm cười: “Hóa ra cô Bùi thích truyện của thầy Hạnh Tâm, khó trách vừa rồi tâm lý của nhân vật cô lại nắm chắc như vậy.”

Nghe đạo diễn khen mình, trong lòng Bùi Anh cũng vô cùng phấn khởi: “Cảm ơn đạo diễn.”

“Không cần đâu.” Ông vừa nói xong, thầy Hạnh Tâm cũng bước ra từ phòng diễn thử, đạo diễn nghiêng đầu nhìn anh rồi khẽ cười một tiếng, “Thầy Hạnh Tâm tới đúng lúc quá, ở đây có người thích truyện của anh này, cô ấy muốn xin chữ ký của anh.”

Thầy Hạnh Tâm nghe vậy thì quay sang nhìn Bùi Anh hai giây, sau đó ánh mắt rơi vào quyển sách cô đang cầm trên tay.

Thầy Hạnh Tâm nhìn nhìn, Bùi Anh vội vàng đưa sách qua: “Thầy Hạnh Tâm, anh có thể ký tên cho tôi được không ạ?”

Thầy Hạnh Tâm nhận lấy quyển sách trên tay cô rồi gật đầu hỏi lại: “Cô có bút không?”

Bùi Anh vội vàng quay lại hỏi Tổng Nam Xuyên: “Anh có bút không?”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Đường đường là một tổng giám đốc, hôm nay anh lại xuống cấp làm thư ký cho người khác đây à?

Tiểu Trương đứng sau lưng anh lặng lẽ bước lên đưa bút máy cho thầy Hạnh Tâm. Anh luu loát ký tên mình lên trang bìa rồi trả lại truyện và bút cho Bùi Anh.

Cô hài lòng cầm sách ngắm nghía, nét mực ghi hai chữ “Hạnh Tâm” còn chưa khô, Bùi Anh cong môi nói với người kia: “Cảm ơn thầy, tôi là độc giả trung thành của thầy, bộ truyện mới Bức thư tuyệt mệnh tôi cũng có mua rồi!”

Cô vừa nói xong, Tạ Hàm và người phụ trách của Hoàn Vũ cũng bước ra từ trong phòng thử vai. Cô ta nhìn quyển truyện trên tay của Bùi Anh, cười bảo: “Không phải cứ ai thích truyện của thầy Hạnh Tâm là có thể tăng cơ hội nhận vai đâu.”

Bùi Anh khẽ nhũn mày, cô ta nói vậy là sao chứ, ý nói cô giả vờ thích truyện của thầy Hạnh Tâm để tạo ấn tượng tốt với anh ấy đấy à?

Cô đang định đáp lời thì Hạnh Tâm đang đứng bên cạnh đã mở lời nói trước: “Vết nhẵn trên bìa quyển tiểu thuyết này khá cũ, có thể thấy đây không phải là quyển truyện mới mua, hơn nữa nó còn được người ta thường xuyên lật giở.” Anh vừa nói vừa cầm lấy quyển truyện trên tay Bùi Anh, lật tới trang cuối cùng, “Ngoài ra, mỗi lần xuất bản thì đều có những kí hiệu khác nhau, đây là quyển truyện của đợt in đầu tiên, hiện nay trên thị trường không mua được nữa.”

Đạo diễn đứng bên cạnh còn chưa rời đi càng nghe càng hứng thú: “Hóa ra cuộc sống thường ngày của tác giả truyện trinh thám là thế này sao? Anh có thể đoán ra buổi sáng tôi ăn gì không?”

Hạnh Tâm không để ý tới ông ta, anh trả sách lại cho Bùi Anh rồi nói với Tạ Hàm: “Đương nhiên rồi, cũng có thể cô ấy cho người khác mượn quyển truyện này, nhưng nếu có thể để ý đến cả những chi tiết nhỏ nhặt như vậy, khiến câu chuyện này trở nên hoàn hảo nhất và phù hợp với tính cách của nhân vật Triệu Việt. Từ đó có thể thấy, cô ấy rất thích hợp với nhân vật này.”

Hạnh Tâm nói xong thì sải bước đi luôn, không quay đầu lại nhìn, làm như đang có chuyện gì gấp lắm. Tạ Hàm nghiêng đầu nhìn Bùi Anh, mím chặt môi đi thẳng.

Bùi Anh nhìn bóng lưng thẳng tắp đã đi xa của Hạnh Tâm, lòng chấn động: “Thầy Hạnh Tâm đẹp trai. quá” Mặt mũi của Tạ Hàm cũng bị anh ấy đập nát hết rồi.

Tổng Nam Xuyên nhếch miệng, anh bước lên kéo tay Bùi Anh: “Được rồi, ký tên rồi đó, chúng ta đi thôi.”

“À, vâng.” Bùi Anh bị Tổng Nam Xuyên kéo thẳng xuống dưới, sau khi ngồi lên xe cô vẫn còn hào hứng ngắm nghía chữ ký của Hạnh Tâm, “Chữ của thầy Hạnh Tâm đẹp quá, không phải họ nói người càng đẹp chữ càng xấu đó à? Thế hóa ra người xấu mà chữ cũng xấu đang tự an ủi mình hả?”

Trên trán Tổng Nam Xuyên hiện lên một chữ “井”, anh lấy sách trên tay cô đặt sang một bên: “Vừa nãy em nói em có ý kiến gì với vụ tai nạn xe đó hả?”

“À, cái này thì...” Bùi Anh thoáng trầm ngâm, nói với Tổng Nam Xuyên, “Thật ra em nghi ngờ Tạ Hàm.”

Lông mày Tổng Nam Xuyên nhíu lại, hình như đang suy nghĩ gì đó: “Tại sao?”

“Chiếc xe hôm nay đâm vào xe em ấy, chắc chắn là họ cố ý, nhưng mà không phải kiểu đâm ác ý gì đâu, nếu không em đâu thể chỉ trầy da thôi chứ. Cho nên em đoán người lái xe chỉ muốn làm chậm lịch trình đến thử vai của em, nếu như giả thiết này là đúng thì nghi ngờ lớn nhất chính là những người đến thử vai nữ chính hôm nay.”

Bùi Anh nói xong thì phản kích hỏi lại Tổng Nam Xuyên: “Anh thấy em có giống thầy Hạnh Tâm không anh?”

“... Anh đang nói chuyện nghiêm túc với em đấy.” Tổng Nam Xuyên bắt đầu xoa xoa đầu cô.

“Vâng được rồi, gần đây em đọc đi đọc lại truyện Diễn viên, hình như em rất thích trò suy luận này rồi.” Bùi Anh vừa nói vừa khẽ ho, bày ra một vẻ mặt nghiêm túc, “Sở dĩ em nghi ngờ Tạ Hàm là vì trước đây cô ấy và em cũng từng có xung đột, lần trước lúc em tham gia ký tên Nở rộ, thực ra lúc trước bên em đã nói với người tổ chức là ký thôi chứ không hát, nhưng không ngờ MC lại yêu cầu em phải hát. May là bình thường em cũng có luyện tập, nếu không chắc chắn sẽ mất hết thể diện ở buổi họp báo đó, sau đó tổng giám đốc Trần nói với em, MC nọ là bạn thân của Tạ Hàm.”

Tổng Nam Xuyên cau mày, hỏi cô: “Sao em không nói chuyện này với anh?”

“Lúc ấy em với anh đang chiến tranh lạnh mà, đương nhiên là không thể nói với anh rồi.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Được rồi.

“Nhưng mà em vẫn thấy không hiểu, nếu như đúng Tạ Hàm chính là người chủ mưu thì tại sao cô ta lại chia mũi nhọn vào em được chứ? Rõ ràng Lý Tư Tư và Nghê Bạch cạnh tranh hơn em mà.” Bùi Anh nghiêng đầu, có vẻ như không hiểu, mặc dù gần đây cô nổi tiếng hơn trước thật, nhưng so với Lý Tư Tư và Nghê Bạch thì không cùng một đẳng cấp nữa mà.

Tổng Nam Xuyên nói: “Có thể bởi vì em là người duy nhất có ba phiếu để vào diễn thử, cô ta cảm thấy em có sức uy hiếp hơn, hơn nữa bạn trai em lại là đại cổ đông của Hoàn Vũ, cũng chính là anh.”

“Phi.” Bùi Anh bị anh chọc cười thành tiếng.

Tổng Nam Xuyên cầm tay cô, kiểm tra vết thương trên tay rồi nói: “Dù sao chúng ta đã ghi lại biển số xe của người nọ rồi, tìm hiểu số đăng kí là có thể tra ra được người đứng đằng sau. Dù là ai đi nữa anh cũng sẽ bắt cô ta phải trả giá cực lớn.”

Về lạnh lùng trong ánh mắt của anh khiến Bùi Anh hoảng sợ, cô kéo tay anh nói: “Xuyên Xuyên, anh đừng làm chuyện gì vi phạm pháp luật nhé!”

“... ..” Tổng Nam Xuyên im lặng nhìn cô, “Yên tâm đi, dù anh có làm cũng không để lại dấu vết.”

Bùi Anh: “...”

Anh nói vậy càng làm cô lo lắng hơn nữa đó!

Sau đó, cảnh sát cũng tới tìm cô hỏi tình huống tai nạn, cô kể lại những gì mình đã nói với Tổng Nam Xuyên cho cảnh sát, họ cũng xem Tạ Hàm là tình nghi số một.

Hai ngày nay, tinh thần Tạ Hàm cứ thấp thỏm không yên, hôm nay, vừa ra khỏi công ty cô đã nhìn thấy Tổng Nam Xuyên đứng chờ trước đại sảnh, cảm giác lo lắng đó như thể được chứng minh, sắc mặt cô càng trở nên tái nhợt.

Lúc đầu cô muốn giả vờ như không nhìn thấy anh, nhưng Tổng Nam Xuyên lại đứng dậy đi thẳng về phía này: “Cô Tạ, xin chào.”

Tạ Hàm không thể không dừng bước, miễn cưỡng nghiêng người cười nói với anh: “Xin chào tổng giám đốc Tổng.”

Tổng Nam Xuyên mỉm cười nhìn cô: “Lần trước lúc gặp cô ở khách sạn, tôi có nói lúc nào rảnh sẽ mời cô ăn cơm, không biết hôm nay cô có thời gian không?”

Nếu như là bình thường, Tạ Hàm không rảnh cũng sẽ nói mình rảnh, nhưng mà bây giờ nụ cười trên mặt Tổng Nam Xuyên lại khiến cho người ta sợ hãi.

“Xin lỗi tổng giám đốc Tổng, hôm nay tôi có việc bận rồi.”

“Vậy à.” Tổng Nam Xuyên khẽ gật đầu, “Vậy tôi nói ở đây luôn. Cô tìm người đâm vào xe Bùi Anh phải không?”

Trợ lý đi theo sau Tạ Hàm thoáng sùng sốt. Vốn cô còn tưởng Tổng Nam Xuyên tới hẹn Tạ Hàm đi ăn thì sắp có scandal lớn rồi, bây giờ nhìn lại, đúng là chuyện lớn đấy, nhưng mà... chiều hướng câu chuyện thì có vẻ không ổn.

Ở trước mặt mọi người trong công ty, bị Tổng Nam Xuyên chất vấn thẳng thừng như vậy, đầu óc Tạ Hàm lại càng thêm trống rỗng, nhưng cô vẫn tỏ vẻ bình tĩnh đáp lời: “Tổng giám đốc Tổng, anh nói gì vậy? Tôi nghe không hiểu.”

“AJ2S501, biển số xe này cô có ấn tượng không?” Tổng Nam Xuyên nhìn cô khẽ mỉm cười. Tạ Hàm biến sắc, nuốt nước miếng rồi nói: “Không... Tôi không biết.”

Tổng Nam Xuyên vẫn nhìn cô, khẽ nhếch môi: “Cô Tạ này, tôi đã từng nói với cô là diễn xuất của cô kém lắm chưa?”

...

Cả buổi trời Tạ Hàm cũng không biết nói gì, Tổng Nam Xuyên nói tiếp: “Chúng tôi đã tìm ra người cô thuê rồi, những gì nên nói hay không nên nói anh ta đều khai hết.”

Môi Tạ Hàm trắng trợt run run, ngay cả ra về cô cũng không làm được: “Tôi không biết thật...”

Tổng Nam Xuyên khẽ cười: “Nếu cô không nhận thì tôi chỉ có thể giao cho cảnh sát xử lý mà thôi.”

Hai chữ “cảnh sát” đã thành công đánh tan ranh giới cuối cùng của Tạ Hàm, cô nắm lấy cánh tay Tổng Nam Xuyên, vội vàng nói: “Tổng giám đốc Tổng không phải như anh nghĩ đâu. Tôi chỉ bảo anh ta ngăn Bùi Anh lại, để cô ấy lỡ buổi thử vai chứ tôi không có ý hại cô ấy!”

“Cô cứ giữ lại mà nói với cảnh sát đi.” Tổng Nam Xuyên rút tay ra rồi xoay người rời đi. Tạ Hàm chạy sát lưng anh, cuống cuống giải thích: “Tổng giám đốc Tổng, đây là hiểu lầm thật mà, tôi xin lỗi anh...”

“Người cô nên xin lỗi không phải là tôi.” Tổng Nam Xuyên dừng chân lại, nghiêng đầu nhìn cô ta, con ngươi đen như mực khiến người ta khiếp sợ.

Tạ Hàm dờ dằng không nói thành lời, Tổng Nam Xuyên cứ nhìn cô một lúc, sau mới nói: “Cô cần gì phải sợ, tôi đâu giống như cô, tôi là người luôn tuân thủ pháp luật, không làm những chuyện vi phạm luật pháp. Nhưng mà tốt nhất cô nên chuẩn bị tâm lý sẵn, tôi sẽ không bỏ qua chuyện này để dằn đến vậy đâu, cô đừng mong lần tránh được chuyện này.”

Tạ Hàm nhìn bóng lưng Tổng Nam Xuyên rời đi, cả người như rơi vào băng giá. Cô lấy điện thoại từ trong túi xách ra, đang định gọi cho ai đó thì lại bị hai cảnh sát ngăn lại: “Xin lỗi, xin hỏi cô có phải là cô Tạ đứng không? Có một vụ án tai nạn giao thông, chúng tôi muốn cô hợp tác điều tra.”

Tạ Hàm mím môi, nhét điện thoại lại vào trong túi xách, cô trợ lý chứng kiến toàn bộ sự việc lại đang há hốc mồm kinh ngạc.

Sự việc chuyển biến nhanh quá, cô sẽ thất nghiệp thật sao? ? ?

Tạ Hàm bị đưa về đồn cảnh sát để hợp tác điều tra, Tổng Nam Xuyên ngồi trên xe nhìn Tạ Hàm bị cảnh sát đưa đi, khi thấy anh mới để cho tài xế lái xe.

Tiểu Trương ngồi bên ghế phụ quay đầu nhìn lại, hỏi anh: “Tổng giám đốc Tổng, tiếp theo phải làm thế nào ạ?”

Tổng Nam Xuyên trả lời: “Công bố chuyện Tạ Hàm tìm người đâm vào xe Bùi Anh cho truyền thông, tôi muốn Tạ Hàm thân bại danh liệt.”

“Vâng”.

Lúc Tạ Hàm đang khốn đốn, Bùi Anh nhận được một số tiền lớn —— thù lao đóng phim Mùa Yêu Thương !

Nhìn chuỗi dài con số trong tin nhắn, Bùi Anh vô cùng vui vẻ, cô gọi điện thoại hẹn Nhậm San San đi ra ngoài ăn cơm. Nhậm San San không chỉ đi một mình mà còn dẫn theo hai nhân viên, làm như kiểu phải ăn sạch hết số tiền của cô.

Lúc đầu Bùi Anh định mời họ đi ăn buffet, nhưng bây giờ nếu ra ngoài rất dễ bị nhận ra, cho nên cô đành phải hoãn bữa buffet nàu lại, bao một phòng ở Thiên Hạ Cư chờ họ.

Nhậm San San dẫn hai nhân viên cùng đi tới, vừa ngạc nhiên xen lẫn cả vui mừng: “Bùi Bùi à, bây giờ cô có thể bao cả phòng Thiên Hạ Cư rồi hả? Các con, hôm nay ăn thoải mái, không cần khách sáo!”

Bùi Anh: “...”

Quả nhiên cô vẫn nên mời họ ăn buffet, bị nhận ra cũng không đau lòng như vậy.

Thức ăn ở Thiên Hạ Cư nổi tiếng là rất ngon và cực đắt, mỗi món ăn đều là một tác phẩm nghệ thuật, chỉ có điều mỗi món chỉ một chút, so với sức ăn của mấy người Nhậm San San, muốn ăn no chắc phải rất nhiều tiền. Bùi Anh xới cơm cho cô ấy liền tay, để người này ăn nhiều cơm một chút.

Cũng may Nhậm San San còn có ít lương tâm, không đánh chén tan bành như khi ăn buffet. Sau khi ăn xong, hai nhân viên bị Nhậm San San đuổi đi tiếp tục về làm việc, cô với Bùi Anh đi tới một cửa hàng bách hóa mà các ngôi sao nổi tiếng hay lui tới.

Người đến đây mua sắm không nhiều lắm, nhưng áo quần lại vô cùng phong phú, Nhậm San San nhìn quanh bốn phía lại xúc động ghen ngào: “Bùi Bùi, cô đúng là người có tiền rồi, còn tới đây mua sắm nữa.”

Một đôi tất bình thường còn đắt hơn giá trung bình nhiều lắm.

Bùi Anh đáp: “Biết sao giờ, mua đồ ở đây mới an toàn, hơn nữa tôi định mua đồ cho Tổng Nam Xuyên mà, muốn mua ở cửa hàng tốt một chút.”

Cô vừa nói vừa cầm lên một chiếc kẹp cà vạt lên, hỏi Nhậm San San bên cạnh: “Cái này thế nào?”

“Ừ, rất đẹp, cũng rất hợp với khí chất giám đốc Tổng nhà cô.” Nhậm San San lật xem chiếc thẻ nhỏ bên trong, ho khan khụ khụ, “Nhưng mà tốt nhất cô nên xem giá cả trước đi đã.”

Bùi Anh nghe lời nhìn thử xem, sau đó mặt đỏ cứng lại, tại sao một cái kẹp cà vạt nhỏ xíu lại đắt như vậy chứ? ? ?

Cô bán hàng thấy hai người đang nhìn giá của chiếc kẹp cà vạt thì cười nói đi sang: “Hai cô tình mắt quá, chiếc kẹp cà vạt này là một thiết kế cực kì đặc biệt, số lượng hạn chế trên khắp thế giới. Vàng và đá quý phía trên đều là thật.”

Nhậm San San nhìn Bùi Anh do dự, cô nói: “Cô muốn tặng quà cho Tổng giám đốc Tổng thì mua kẹp cà vạt làm gì, cô nghĩ anh ta thiếu kẹp cà vạt sao?”

“... Vậy tôi nên mua cái gì?” Nếu nói thiếu thì anh thiếu gì đâu.

Nhậm San San nói: “Quần áo ngủ!”

“Quần áo ngủ?”

“Ừ, đồ ngủ sexy, đồ ngủ tình thú, cái loại mà hờ càng nhiều càng tốt ý.”

Bùi Anh: “...”

Suy nghĩ của người này không giống người bình thường chút nào.

Cuối cùng cô vẫn mua chiếc kẹp cả vạt nọ, mặc dù nó đắt đến mức khiến lòng cô tất thò, nhưng thiết kế trên đó đúng là đặc biệt thật, gia công tinh tế, cô nhìn qua mới một lần đã thích, Tống Nam Xuyên đeo nó chắc sẽ hợp lắm đây.

Khi đi qua một cửa hàng bán nội y nữ, Nhậm San San cưỡng ép kéo cô vào bên trong. Nhậm San San hứng thú búng búng tham khảo ý kiến của người bán hàng, giúp Bùi Anh chọn ra một bộ.

Váy ngủ bằng lụa tơ tằm trong suốt, sau lưng hở hết, cổ áo cũng rất thấp, có che được gì đâu, mặc cũng như không mặc.

Nhậm San San uốn nắn cô: “Không, mặc cái này vào còn hấp dẫn hơn không mặc cái gì ấy, bảo đảm tổng giám đốc Tống sẽ hóa thân thành sói sau một giây.”

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mới Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Chuyển ngữ: Năm lùn

Bùi Anh nghe Nhậm San San nói vậy thì bật cười ha hả: “Bình thường tổng giám đốc Tống cũng mãnh liệt lắm rồi.”

Nhậm San San: “...”

Cô đơ một lúc mới tiếp thu được ý nghĩa đen tối từ câu nói của Bùi Anh: “Đúng là có đàn ông rồi thì không như trước nữa, nhưng cô đâu cần phải khoe khoang vậy chứ...”

“...” Mặt Bùi Anh hơi đỏ, cô nói lắp bắp, “Không, không phải, chẳng qua là... tôi thấy thế nào thì nói ra vậy thôi.”

Nhậm San San: “...”

Được rồi, tôi biết người đàn ông của cô rất mạnh mẽ rồi đó!

Cuối cùng dưới sự khuyên bảo nhiệt tình của Nhậm San San, Bùi Anh cũng mua chiếc váy kia. Sau khi về nhà, cô đứng trong phòng tắm mặc thử, cô nhìn mình trong gương, xấu hổ quá nên lại cởi nó ra.

Sao trên đời lại có một bộ váy không biết xấu hổ như vậy chứ!

Cô đổi quần áo ngủ thường ngày đi ra, nhìn đồng hồ. Đã gần sáu giờ rồi, Tống Nam Xuyên bảo hôm nay có việc phải xử lý, có thể anh sẽ về muộn, lúc về anh sẽ gọi người mang đồ ăn đến, bảo cô ở nhà chờ anh về rồi cùng ăn cơm tối.

Rất lâu rồi Bùi Anh mới có một ngày rảnh rỗi như hôm nay, cô ngồi vào máy vi tính định lên mạng xem tin. Kết quả là vừa đăng nhập vào weibo, cô mới phát hiện weibo đang bùng nổ.

Một số phương tiện truyền thông và quảng cáo tranh nhau đăng tải tin tức “Tạ Hàm muốn ngăn cản Bùi Anh tham gia thử vai nên cố tình tạo ra vụ tai nạn giao thông”, thậm chí cụm từ tìm kiếm hot nhất trên weibo cũng là “Tạ Hàm cố tình tạo ra tai nạn giao thông”.

Bùi Anh ngăn người, sao truyền thông lại biết được việc này? Tống Nam Xuyên tiết lộ cho họ sao? Nếu là như vậy, chắc chắn anh đã xác minh được việc này là do Tạ Hàm làm.

“Trên đường đến tham gia buổi thử vai nữ chính Triệu Việt của bộ phim Diễn viên, một chiếc xe ô tô tư nhân màu đen đâm vào xe cô hai lần, sau đó nhờ có vệ sĩ chạy đằng sau ngăn lại. Từ biển số xe ghi được, cảnh sát đã tìm ra được người chủ mưu phía sau của việc này. Đó chính là Tạ Hàm, người đang cạnh tranh vai nữ chính Diễn viên với Bùi Anh! Hiện Tạ Hàm đã bị cảnh sát đưa đi điều tra, nếu có thêm tin tức mới chúng tôi sẽ cập nhật ngay, mong

mọi người tiếp tục theo dõi!”

Bùi Anh đọc tin xong, ánh mắt cô lại âm ảm đi nhiều, giới nghệ sĩ là vậy, họ phải sống dưới cặp mắt của tất cả mọi người, chỉ cần không chú ý một chút, sự việc đó cũng có thể bị đẩy lên rất lớn, huống chi bây giờ còn liên quan đến hành động trái pháp luật, lần này Tạ Hàm rất khó mà làm lại từ đầu.

Mặc dù trước kia hai người từng hợp tác với nhau nhưng cô lại không đồng cảm với cô ấy chút nào, người làm sai thì phải chịu trách nhiệm, hơn nữa nếu lần này không có vệ sĩ đi theo cô, nói không chừng cô đã không đến được buổi thử vai ngày ấy.

Sau khi tin tức được đăng lên, fan hâm mộ của Bùi Anh bùng nổ, mọi người cùng chạy sang weibo của Tạ Hàm lấy ngòi bút làm vũ khí, ngay cả người qua đường cũng ngoái mông đôi câu.

Tạ Hàm debut đã nhiều mất như vậy, cô có không ít fan hâm mộ, một trong số đó còn bắt bẻ lời nói của vệ sĩ Bùi Anh, họ cho rằng chuyện này là do Bùi Anh cố tình gài bẫy Tạ Hàm, một số khác tinh táo hơn thì nói trước khi có kết quả điều tra của cảnh sát, họ sẽ không tin bất cứ lời nào từ báo chí truyền thông.

Weibo Bùi Anh cũng nhận được rất nhiều tin nhắn, phần lớn đều là fan hâm mộ, tâm trạng mọi người có vẻ khá kích động, cô lướt xem bình luận rồi quyết định đăng một tin lên weibo để trấn an mọi người.

Bùi Anh v: Xin lỗi đã khiến mọi người lo lắng, đúng là tai nạn lần này khiến tôi hơi hoảng sợ, nhưng may mà chỉ bị thương nhẹ một chút thôi, buổi thử vai phim Diễn viên cũng diễn ra suôn sẻ, không bị ảnh hưởng gì, mong mọi người yên tâm [đáng yêu] sau khi sự việc xảy ra, chúng tôi đã báo cảnh sát, bây giờ cảnh sát đang tập trung điều tra, tôi sẽ chú ý sự việc lần này, hi vọng họ sẽ cho chúng ta câu trả lời thỏa đáng, cảm ơn. [đáng yêu]

Sau khi bài đăng lên, các fan hâm mộ đã đồng loạt chia sẻ và để lại bình luận, một số bạn bè thân thiết còn gửi tin nhắn đến hỏi thăm. Bùi Anh đang load tin nhắn thì Tống Nam Xuyên vừa về.

“Em đang xem gì đấy?” Tống Nam Xuyên thấy cô đang chăm chú nhìn màn hình máy tính thì bước sang hỏi thử. Bùi Anh ngẩng đầu lên nhìn anh, nói: “Có tờ báo đăng tin Tạ Hàm tìm người đâm vào xe em, bây giờ mọi người đều đang mắng chửi cô ta.”

Tống Nam Xuyên thoải mái trả lời: “Cô ta xứng đáng bị như thế.”

Bùi Anh trừng mắt nhìn anh: “Là anh tiết lộ tin tức đó cho truyền thông đấy à?”

“Ừ, một khi hình tượng nghệ sĩ bị công chúng phá hủy, sự nghiệp cũng coi như xong rồi, đây chỉ là mới bắt đầu thôi đấy.”

“Dạ?”

Tống Nam Xuyên xoa xoa mái tóc đen mềm mại của Bùi Anh, cười nói: “Được rồi, đừng nói về cô ta nữa, bữa tối anh gọi đã đưa tới rồi, bây giờ xuống ăn cơm đi, có tôm càng xanh mà em thích đó.”

“Vâng.” Nghe sẽ được ăn tôm, Bùi Anh vui sướng chạy vội xuống lầu, ánh mắt lạnh lùng của Tống Nam Xuyên lướt qua tin tức liên quan đến Tạ Hàm trên máy tính, sau đó anh tắt máy xuống theo.

Sau khi ăn xong, nhân lúc Tống Nam Xuyên đang tắm, Bùi Anh lấy chiếc kẹp cà vạt vừa mới mua lúc chiều. Cô mở hộp ra nhìn lại, lo lo không biết Tống Nam Xuyên có thấy thích nó không —— mặc dù cô thấy chiếc kẹp cà vạt này sang trọng và đặc biệt lắm.

Nghe tiếng nước trong phòng tắm ngừng chảy, Bùi Anh nhanh chóng đóng hộp lại.

Có nên đưa anh không, anh có thấy mình buồn xin không nhỉ...orz

Bình thường Tống Nam Xuyên vung tay một cái đã mua cả ngôi nhà, cô nghĩ hay là đừng đưa cái kẹp này cho anh nữa. Nhưng mà tốn nhiều tiền như vậy, bây giờ nghĩ lại còn vẫn thấy đau lòng, nếu không đưa thì càng thiệt thòi hơn.

Cửa phòng tắm vang lên một tiếng “két”, nhẹ nhàng mở ra, Bùi Anh vội vàng giấu chiếc hộp sau lưng. Phát hiện ra động tác lén lút của cô, Tống Nam Xuyên khẽ cong môi, đi tới khom lưng kề sát mặt: “Em giấu cái gì đấy?”

“Không có gì.” Bùi Anh đặt cược vào phẩm chất của một diễn viên, diễn vai một cô gái vô tội!

Tống Nam Xuyên nhú mày, càng đến gần hơn: “Không có gì? Vậy đưa tay anh xem.”

Anh mới vừa từ phòng tắm đi ra, trên người còn vương đầy hơi nước, mùi sữa tắm nam tính phảng phất quanh chóp mũi Bùi Anh, xâm chiếm tâm trí cô từng chút từng chút một.

“Đã nói không có gì mà.” Cô đưa tay ra, trống trơn.

Tống Nam Xuyên nói: “Đưa cả hai tay ra.”

Bùi Anh bấu môi, lăm bắm một câu thật trẻ con, rồi đưa chiếc hộp nhỏ màu đen trong tay ra.

“Đây là gì thế em?” Tổng Nam Xuyên hỏi.

“À, hôm nay em nhận được tiền catse đóng phim truyền hình ấy, nên nhân tiện mua quà tặng cho anh.”

“Tặng cho anh?” Tổng Nam Xuyên có hơi bất ngờ, đôi mắt anh nhanh chóng ngập tràn niềm vui sướng. Anh cầm chiếc hộp trong tay Bùi Anh lên, nhẹ nhàng mở nắp ra.

Chiếc kẹp cà vạt lẳng lẳng nằm bên trong, viên đá quý tròn nhẵn lấp lánh đầy ắp ánh sáng.

“Kẹp cà vạt rất đẹp, cảm ơn em.”

Bùi Anh nghe anh nói vậy thì vui vẻ ngẩng đầu: “Anh thích không?”

Tổng Nam Xuyên cười, hôn lên môi cô, dịu dàng nói: “Em tặng cho anh mà, đương nhiên anh sẽ thích.”

Ngay cả mi้ม ố ố anh cũng ấ ấ rồi mà, nói gì đến cái kẹp cà vạt tinh xảo thế này chứ.

“Ừ, anh thích là tốt rồi, em cứ lo anh chê thôi.” Bùi Anh vừa nói lòng vẫn chưa yên tâm, cô xác nhận thêm lần nữa, “Anh thích nó thật không? Nếu không thích thì không cần nói dối, em mang đi trả lại được mà.”

Tổng Nam Xuyên nhìn cô, đôi đồng tử màu đen như nước xanh trong vắt: “Anh phải làm sao em mới tin anh thích thật đây hả?”

Lúc anh nói chuyện, từng chữ mang theo hơi thở anh phả lên mặt của cô, mặt mày bừng đỏ. Không khí mập mờ bao trùm xung quanh người Tổng Nam Xuyên, tim Bùi Anh nảy lên thành nhịp: “Em tin anh thích thật mà, đừng dựa dẫm thế nữa...”

Sau khi cô nói xong, Tổng Nam Xuyên không những chẳng dịch ra mà còn nhích gần hơn: “Thế này mà cũng gần nữa hả? Có khi bọn mình còn không có khoảng cách nữa mà.”

“...” Bởi vậy cô mới nói, tổng giám đốc Tổng chẳng cần nội y tình thú gì cả đâu.

“Chiếc kẹp cà vạt này đắt lắm phải không em, muốn tặng quà cho anh thì cần gì phải phiền phức thế chứ?” Tổng Nam Xuyên vừa nói vừa đặt cái hộp nhỏ sang một bên, ôm lấy eo Bùi Anh, “Em biết mà, thứ anh muốn nhất mãi mãi chỉ có mình em thôi.”

Bùi Anh: “...”

Quả nhiên người đen tối sẽ hiểu suy nghĩ của người đen tối, Nhậm San San đúng là cố vấn tâm hồn mà, mỉm cười.

Tổng Nam Xuyên càng dựa sát vào hơn, lúc môi anh sắp chạm đến môi Bùi Anh, cô bỗng kêu lớn một tiếng: “Xuyên Xuyên!”

“... Chuyện gì thế?” Không hôn được Bùi Anh như mong muốn, Tổng Nam Xuyên mất hứng nhún mày.

Bùi Anh đứng dậy, chạy đến chỗ tủ quần áo, nói với anh: “Thật ra em còn một món quà nữa muốn tặng cho anh!”

“Cái gì thế?” Không lẽ là quần áo?

Quả nhiên Bùi Anh mở tủ quần áo ra, lấy một bộ ... đồ ngủ, nhưng là của phụ nữ.

“Tặng cái này cho anh?” Tổng Nam Xuyên nghi ngờ, chẳng lẽ cô muốn chơi hoán đổi nhân vật với anh à?

Bùi Anh khô giọng: “Mặc dù là tặng cho anh nhưng để cho em mặc.”

Một giây sau Tổng Nam Xuyên hiểu được ý của cô, thiếu chút nữa anh đã huyêt sáo ngay tại chỗ nhưng vẫn kiềm chế được.

“Đâu giống với tính cách của em, là ý kiến của bạn em phải không?” Anh nhìn cô, ánh mắt đầy thú vị.

Bùi Anh bị anh nhìn tới xấu hổ, miễn cưỡng gật đầu: “Vâng.”

Tổng Nam Xuyên cười nói: “Cô bạn này của em không tệ đâu, cửa hàng của cô ấy có cần đầu tư không?”

Bùi Anh: “...”

Đúng là kiểu người giống nhau!

“Nhưng mà chuyện đầu tư để sau này rồi bàn tiếp, giờ em thay quần áo đi cái đã.” Tổng Nam Xuyên đầy mong đợi nhìn cô.

Bùi Anh: “...”

Cô lẻ mề trong phòng tắm năm phút mà chưa chịu đi ra, Tổng Nam Xuyên trực tiếp phá cửa xông vào. Bùi Anh bị anh dọa giật mình, ánh mắt Tổng

Nam Xuyên dán chặt trên người cô.

Váy ngủ gần như trong suốt sao có thể che được gì bên trong, về quyền rũ mê hoặc khiến người ta không thể nào kìm nén, khó khăn lắm mới che kín được mông. Ở dưới váy, đôi chân dài thẳng tắp không bỏ sót. Tổng Nam Xuyên cảm thấy chỉ trong phút chốc máu trong cơ thể mình đều dồn về một phía.

Anh bước lên ôm lấy Bùi Anh, váy ngủ được thiết kế hở lưng, bàn tay anh có thể cảm nhận được hết làn da mịn màng của cô gái đó. Anh thỏa mãn khẽ rên lên thành tiếng, đẩy Bùi Anh dựa vào tấm gương phía đằng sau: “Em yêu, em muốn làm ở đây à?”

Bùi Anh: “...”

Không để cho cô có cơ hội nói chuyện, Tổng Nam Xuyên đã vội vàng chặn miệng, nửa người dưới dán sát vào người cô, không ngừng đụng chạm.

Ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên qua lớp kính, vương vãi trên nền đất một lớp màu xám bạc, trong phòng tắm vang lên tiếng rên rỉ đứt quãng không ngừng, như thể có ai đó đang khẽ khàng ngâm thơ.

Tối nay, nhất định lại là một đêm nồng nhiệt. :)

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mới Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Chuyển ngữ: Nấm lùn

Triền miên suốt cả đêm, Bùi Anh ngủ thẳng cho đến trưa ngày hôm sau mới có thể rời giường.

Lúc cô tỉnh dậy, Tổng Nam Xuyên đã thức dậy trước rồi, anh đang ngồi trước bàn máy tính xem gì đó. Nhận ra động tĩnh của Bùi Anh, anh đứng dậy đi tới, cúi người xuống hôn lên trán cô: “Em tỉnh rồi à?”

“Vâng...” Giọng nói nhẹ nhàng êm ái, hình như vẫn còn hơi buồn ngủ.

Tổng Nam Xuyên nhìn cô cười cười, thấp giọng hỏi: “Em đói không?”

“Đói.” Lần này Bùi Anh lại trả lời rất chắc chắn.

Tổng Nam Xuyên đỡ cô đứng dậy, ánh mắt không biết vô tình hay cố ý lại lướt qua những dấu vết xanh xanh tím tím trên người: “Anh vừa gọi đồ ăn rồi, em rửa mặt xong là ăn ngay.”

“Quá tốt rồi.” Bùi Anh ôm chần, ngồi ở trên giường nhìn Tổng Nam Xuyên, “Anh lấy giúp em bộ quần áo ngủ.”

Ánh mắt Tổng Nam Xuyên lướt đi lướt lại trên người cô, cố ý tỏ ra không hiểu: “Không phải em đang mặc váy ngủ rồi đó sao?”

“... Em không muốn mặc cái này, anh lấy giúp em một bộ khác tới đây đi.”

Tổng Nam Xuyên nhìn cô như thể “thật hết cách với em” rồi đi tới tủ quần áo lấy đồ cho Bùi Anh.

Bùi Anh giật giật khoe miệng không nói gì, anh kia, anh đừng có được tiện nghi rồi còn khoe mẽ thế nhé, anh Tổng! Không, phải gọi là Tổng cảm thú!

Tổng Nam Xuyên lấy cho cô một bộ quần áo ngủ thường ngày, Bùi Anh thay cực nhanh, sau đó đi vào phòng tắm rửa mặt, lúc đi ra, Tổng Nam Xuyên nói với cô: “Cảnh sát đã có kết quả điều tra về chuyện của Tạ Hàm rồi đây.”

Bùi Anh thoáng sửng sốt, cô đi tới chăm chú nhìn màn hình máy tính: “Kết quả thế nào ạ?”

“Tạ Hàm thừa nhận mấy người đó là do chính cô ta tìm tới, nhưng cô ta vẫn khẳng định là mình chỉ muốn ngăn hành trình của em mà thôi. Cô ta còn muốn cùng hòa giải với chúng ta, anh đã từ chối rồi, phía cảnh sát sẽ xem xét tình hình cụ thể, tạm thời họ sẽ giữ cô ta một thời gian.”

“Vâng...” Bùi Anh gật đầu, cô đọc lướt qua tin tức trên weibo, sau đó vô tình phát hiện ra chủ đề hot tìm kiếm ngày hôm nay.

“Lí do Tạ Hàm nhiều lần nhận được vai chính?” Mắt Bùi Anh mở to, chủ đề tìm kiếm hot này thú vị đây.

Tổng Nam Xuyên bật cười, trả lời cô: “Có paparazzi tung ảnh chụp cô ta hẹn hò với đủ loại đàn ông. Nếu mấy bức ảnh phòng the được công bố thì thú vị chẳng khác gì phim nhĩ.”

Anh vừa nói vừa mở weibo nọ ra, Bùi Anh lại sửng sốt một lúc: “Ồ, paparazzi này là người đã giúp em bắt tên theo dõi biến thái trước kia đấy.”

“Ừ, bây giờ anh ta là fan cuồng của em, trong chuyện công khai bí mật của Tạ Hàm lần này, anh ta cũng là quân chủ lực nữa đấy.”

Bùi Anh: “...”

Ngón tay giữa của cô gõ gõ bàn phím, phóng to ảnh trên weibo ra.

Có lẽ trước kia anh paparazzi này cũng từng theo dõi Tạ Hàm, như dự đoán, các bài đăng trên weibo đều liên quan đến cô ta. Mặc dù tin tức về Tạ Hàm rất nhiều, tin đồn về chuyện “ngủ” cũng không hề ít, nhưng tổng kết đầy đủ vẫn hay tranh đẹp y hệt sách giáo khoa như vậy thì chắc chắn đây là lần đầu tiên.

Nhân vật chính trong hình đều là Tạ Hàm, nhưng vai nam chính trong mỗi bức ảnh lại khác nhau, có đạo diễn, có nhà sản xuất phim, có biên kịch, có cả người phụ trách đạo cụ... Có thể nói là tập hợp đủ tổ kịch.

Cư dân mạng trên weibo cũng ồn ào sục sôi, có người anti, có người qua đường cũng vào đây chen chân một lúc.

“Tạ Hàm lại... liều mạng quá [cười cry]”

“Đau lòng ghê, ngủ với nhiều người như vậy mà chưa nổi tiếng được [doge] chuyện này chứng tỏ một điều là, thay vì cả ngày cứ nghĩ tới chuyện “ngủ” thì nên rèn luyện các kĩ năng diễn xuất đi thì hơn [doge]”

“Tôi muốn nói một lời cuối cùng là, xin lỗi Bùi Bùi!”

“Thế này mà trước kia còn muốn ngủ với tổng giám đốc Tống nữa đấy, tự tin quá thể [cười cry] @ Bùi Anh”

“Người cũng bị bắt rồi, mọi người mắng đôi ba câu, mắng xong thì giải tán thôi [doge] “

“Đáng ghét đáng ghét! Khả năng diễn xuất thì kém, nhân phẩm thì tệ! Đáng đời!”

“Fan cuồng trước giải thích giúp Tạ Hàm đầu rồi áy nhi? Xuất hiện đi chứ, chúng ta cùng nhau đối chất nào. [mỉm cười] “

“Má ơi, Tạ Hàm đang sưu tập tem đây à [cười cry] ngoài ra tôi cũng hy vọng Bùi Bùi nhà chúng ta có thể tuyên bố cô ấy có khả năng tự lo được cuộc sống của chính mình [doge] “

“Giới giải trí kinh khủng quá, tổng giám đốc Tống phải bảo vệ Bùi Bùi nhà chúng tôi tốt vào nhé [đáng thương][đáng thương][đáng thương] “

Ngoài những điều này, trong phần bình luận còn có rất nhiều câu mắng chửi cực kì khó nghe, Bùi Anh xem mấy comment rồi không xem tiếp nữa.

Tống Nam Xuyên thấy cô thoát weibo thì cảm tay cô đi thẳng xuống dưới lầu: “Đi ăn cơm trước đã.”

“Vâng.”

Hai người còn chưa ra khỏi phòng ngủ, điện thoại di động của Bùi Anh đã vang lên.

“Chờ một chút, em nghe điện thoại đã.” Bùi Anh chạy tới cầm di động lên nhìn thử, lo lắng thờ hắt ra một hơi.

“Sao thế?” Tống Nam Xuyên hỏi.

“Là giám đốc Trần, có lẽ là thông báo kết quả của buổi thử vai.”

“Ừ...” Tống Nam Xuyên khẽ gật đầu, lúc trước anh có bảo Tiểu Trương nghe ngóng thử, bên Hoàn Vũ nói khả năng Bùi Anh nhận được vai là rất lớn, “Em cứ nghe máy trước đi đã.”

“Vâng...” Bùi Anh hít sâu một hơi, nhấc máy, “Xin chào giám đốc Trần.”

“Tiểu Bùi, chúc mừng em! Vừa rồi bên Hoàn Vũ mới thông báo với anh, cuối cùng vai Triệu Việt đã quyết định giao cho em đảm nhiệm!” Hiện khi thấy Trần Thắng phấn khích như thế này, phía đầu máy khá ồn ào, giọng nói của anh ta cũng vui sướng rõ ràng.

Bùi Anh ngẩn người một lúc, cô mừng đến nỗi thiếu chút nữa đã nhảy bật cả lên: “Có thật không? Chắc chắn hả anh?”

“Đương nhiên là chắc chắn rồi, họ còn gửi cả thời gian biểu cho anh nữa, mai em phải đi tạo hình nhân vật đấy!”

“Cám ơn anh giám đốc Trần, em vui quá!”

“Là anh phải cảm ơn em chứ! Anh cũng rất vui!”

Hai người vui vẻ cùng nhau hết năm phút mới chịu kết thúc cuộc gọi này. Bùi Anh ném điện thoại đi, chạy tới ôm eo Tống Nam Xuyên nhảy nhót: “Xuyên Xuyên, em được chọn rồi, em được chọn diễn vai Triệu Việt rồi!”

Tống Nam Xuyên ôm cô bật cười, hôn lên môi người nọ: “Chúc mừng em!”

“Ha ha ha.” Bùi Anh cười ngây ngô, cô lại nhảy lên lần nữa, “Đúng rồi, em phải đăng tin này lên weibo cho fan hâm mộ biết! Mọi người cũng đang chờ tin tức đây!”

Thấy Bùi Anh vừa nói xong đã định chạy tới bàn máy tính ngay, Tống Nam Xuyên vội vàng kéo cô lại: “Chờ một chút, em khoan nói gì đã, anh sẽ bảo bên Hoàn Vũ chờ hai ngày nữa mới công bố.”

Bùi Anh dừng lại, không hiểu anh có ý gì: “Tại sao vậy ạ?”

Tống Nam Xuyên nói: “Đương nhiên là để Tạ Hàm đứng mũi chịu sào hai ngày nữa.” Nếu lúc này mà công bố vai nữ chính của Diễn viên, nhất định chuyện kia sẽ bị giảm nhiệt xuống, bên Tạ Hàm cũng sẽ không bị công kích và mất chữ nhiều nữa.

Bùi Anh suy nghĩ một chút thì hiểu ngay, cô khẽ cong môi cười: “Anh cũng mưu tính quá ha.”

“Thế mà là mưu tính hả? Cô ta tìm người đâm vào em, bây giờ anh chỉ để cô ta bị mất chữ thêm hai ngày, nhân từ lắm rồi đấy.” Vốn anh còn chuẩn bị công bố những việc mà Tạ Hàm từng làm, cũng chính là video “Tạ Hàm và những vai chính của cô ta”. Không ngờ paparazzi nọ đã đi trước anh một bước, tung ra nhiều hình ảnh, hiệu quả cũng không tệ lắm, anh không cho người chia sẻ video lên mạng nữa, xem như là cho Tạ Hàm một con đường sống.

“Chờ hai ngày nữa, phía Hoàn Vũ sẽ công bố người được chọn vào vai nữ chính, Tạ Hàm cũng sẽ dần mờ nhạt trong mắt người hâm mộ, sau đó sẽ không còn ai nhớ tới cô ta nữa.” Cái anh muốn là vậy, anh muốn Tạ Hàm yên lặng biến mất khỏi giới giải trí.

Mọi chuyện được diễn ra theo như dự tính của Tống Nam Xuyên, ba ngày sau trên weibo của Hoàn Vũ công bố vai nữ chính của bộ phim Diễn viên sẽ do Bùi Anh đảm nhiệm, họ cũng tung ra tạo hình của nhân vật Triệu Việt, chuyện của Tạ Hàm cũng bị cư dân mạng ném ra sau đầu ngay lập tức.

Chắc chắn, việc lựa chọn diễn viên cho vai diễn Triệu Việt là một trong những sự kiện lớn của giới giải trí thời gian này, không chỉ người trong giới chú ý mà ngay cả fan hâm mộ cũng rất quan tâm tới chuyện này. Bây giờ có kết quả, fan hâm mộ của Bùi Anh vui mừng phấn khởi, chỉ thiếu nước ăn mừng hát múa tung bừng nữa mà thôi.

“Bùi Bùi nhà chúng ta giỏi quá! Bùi Bùi nhà chúng ta xinh nhất! Chân Bùi Bùi nhà chúng ta dài nhất!”

“Cảm ơn Hoàn Vũ tv, cảm ơn Weibo tv, cảm ơn ba mẹ! Bùi Bùi được diễn Triệu Việt rồi qaaaa”

“Lần này Bùi Bùi nhà ta may mắn quá, tôi đã biết trước sau này bạn sẽ là một ngôi sao lấp lánh rồi mà, là một fan lâu năm, đột nhiên lại có hơi xúc động [rơi lệ]”

“Khoan đã, fan hâm mộ của Bùi Anh không nên cảm ơn tv các loại và khóc lóc thế chứ! Mọi người không nhìn thấy tạo hình nhân vật sao! Quá đẹp! !!”

Tạo hình chính thức của Bùi Anh vẫn là một bộ sườn xám màu đỏ rực, nhưng mà lần này lại là một chiếc sườn xám dài, vạt váy dài thẳng đến mắt cá chân, hoa thêu tinh tế và tuyệt mỹ hơn lần trước rất nhiều. Mái tóc dài của Bùi Anh được thoải mái rũ xuống bên vai, dưới chân đi một đôi giày cao gót đỏ, hai tay đặt trước ngực, chân trái hơi duỗi ra, lấp ló bên đường xẻ của chiếc sườn xám, vừa thon dài vừa hấp dẫn (sexy).

Góc bên phải tấm hình in logo diễn viên, bên cạnh là dòng chữ màu đen—— Triệu Việt (Bùi Anh thủ vai)

Sau khi fan hâm mộ của Bùi Anh cảm ơn đủ các hãng tv, cuối cùng bây giờ mọi người mới tập trung sự chú ý của mình vào tạo hình nhân vật, sau đó lại ồn ã như pháo hoa nổ rộ.

“Đội trưởng một phân đội báo cáo, liếm chân Bùi Anh! Đã liếm!”

“Mẹ nó tôi có thể ngậm cái chân này cả đời mất thôi! Tổng giám đốc Tống hỏi quá!”

“Một fan qua đường bày tỏ, hâm mộ tổng giám đốc Tống quá [cười cry] chắc chắn hàng đêm đều thôi kèn đó nha [cười cry]”

“Trời ơi! Đây chính là Triệu Việt trong lòng tôi! Kỹ năng diễn xuất và nhan sắc của Bùi Bùi nhà tôi đang bùng nổ, tôi gọi bạn là Nữ vương đại nhân đó, bạn có dám trả lời không!”

“A a a a! Bây giờ tôi mới nhận ra này! Vai Ngô Dạng là do Mạc thiên vương đảm nhận! Nói cách khác, Bùi Bùi nhà tôi sẽ đóng chung với Mạc thiên vương đó! Tôi tôi tôi tôi! [hộc máu]”

“Nhan sắc của nam nữ chính bộ phim này đẹp quá, tôi có thể xem hàng trăm lần, nghiêm túc đó. [mỉm cười]”

“Thầy Hạnh Tâm, thầy đã chọn tạo hình này sao! Cảm giác như Triệu Việt bước ra từ trong sách vậy đó! Ánh mắt của Bùi Anh rất tốt, tôi muốn chuyển sang làm fan hâm mộ của cô ấy!”

Từ lúc Hoàn Vũ công bố tạo hình nhân vật, fan hâm mộ Bùi Anh tăng lên rất nhiều, chớp mắt đã tăng gần trăm ngàn người. Thầy Hạnh Tâm cũng đăng lên weibo bày tỏ, đây chính là nhân vật Triệu Việt mà anh chọn, sau khi Bùi Anh nhìn thấy bài đăng đó, cô vui vẻ đọc lại truyện Diễn viên lần nữa.

Nhưng mà cô không ngờ được là, Nghệ Bạch cũng share bài weibo đó, còn có lời khen cô.

Nghê Bạch v: Đẹp quá~ lúc casting, tôi đã rung động trước kỹ năng diễn xuất của cô ấy, quả nhiên là hậu sinh khả úy, người lớn tuổi như tôi càng phải cố gắng nhiều [cười trộm]

Bùi Anh vừa mừng vừa sợ, Nghệ Bạch debut đã nhiều năm, giành được rất nhiều giải ảnh hậu, cô ấy cũng được xem là tiền bối trong giới giải trí này. Mặc dù lần này cô ấy không được chọn, nhưng chủ yếu là vì thầy Hạnh Tâm cảm thấy tuổi tác của cô không hợp với nhân vật Triệu Việt, nếu như cô ấy trẻ hơn vài tuổi, nhân vật này do ai đảm nhận thì còn chưa biết được.

Nghĩ đến lúc trước vì muốn ngăn cản cô tham gia buổi thử vai mà Tạ Hàm không ngại làm những chuyện phi pháp, vậy mà lúc cô được chọn, Nghệ Bạch lại hào phóng chúc mừng, đây chính là phong cách của một ảnh hậu đó!

Cô share lại weibo của Nghệ Bạch, bày tỏ lời cảm ơn cô ấy: “Cám ơn chị Nghệ Bạch, trong lòng em lúc nào chị cũng ở mãi tuổi mười bảy [đáng yêu] hy vọng sau này em sẽ có cơ hội được theo chị học tập. [đáng yêu]”

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mới Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Chuyển ngữ: Nấm lùn

Bùi Anh tương tác với Nghệ Bạch trên weibo đã giành được thiện cảm của phần lớn fan hâm mộ Nghệ Bạch. Vốn họ còn đang tức giận bất bình vì Nghệ Bạch thất bại trước Bùi Anh, nhưng bây giờ chính Nghệ Bạch đã hào phóng như thế, họ cũng không còn gì để nói. Thêm nữa là thái độ của Bùi Anh không có gì ngạo mạn kiêu căng, họ càng nhìn càng thấy cô vừa ý.

Bên Lý Tư Tư thấy Bùi Anh tương tác với Nghệ Bạch thì cũng đăng một bài bài tỏ ý chúc mừng, Bùi Anh không biết có phải cô ấy sợ mọi người thấy mình hẹp hòi quá hay không, nhưng dù sao người ta đã chúc mừng rồi, cô cũng gửi trả lời một tin nhắn cảm ơn.

Sau đó mấy hôm, weibo của Hoàn Vũ đăng thêm hình các diễn viên tham gia bộ phim này, thu hút được sự chú ý rất lớn từ dư luận. Nam nữ diễn viên chính của bộ phim này được đầu tư hết sức công phu, vai phụ cũng không hề thua kém, theo danh sách đã được công bố thì đây đều là những diễn viên đang rất ăn khách, có lượng fan hâm mộ khá lớn, Du Khải Trạch cũng nằm trong số đó.

Với tư cách là thái tử gia của Hoàn Vũ, việc anh xuất hiện trong bộ phim này cũng không quá ngạc nhiên, mặc dù kỹ năng diễn xuất còn chưa tốt, nhưng ít ra cũng khá là nổi tiếng, số người theo dõi trên weibo cũng lên đến hai mươi triệu người.

Trong phim Diễn viên, vai diễn của Du Khải Trạch là nhân vật đàn em của nam chính Ngô Dạng trong đội cảnh sát, chủ yếu chỉ phải diễn các cảnh ... khi gặp khó khăn thì đi tìm Ngô Dạng.

Trong khoảng thời gian này, có thể nói bộ phim Diễn viên đã tạo đủ thanh thế, vượt qua cả sự mong chờ lúc đầu của công chúng hâm mộ. Hơn nữa đội ngũ diễn viên quá tuyệt vời, khiến cho không ít fan mong ngóng chỉ trông ngày mai có thể chiếu phim ngay, xem cho đã mắt. Đương nhiên, thành quả này có được là nhờ một bước đệm trước kia—— từ lúc Hạnh Tâm bắt đầu bán bản quyền cho Hoàn Vũ.

Nhưng mà dù ngoài kia gió nổi mây vần như thế nào, Bùi Anh vẫn đang yên lặng học kịch bản ở nhà.

Cuối tháng bộ phim sẽ chính thức ghi hình, cô diễn vai nữ chính nên phần diễn rất nặng, có rất nhiều cảnh phải diễn tay đôi với Mạc Trần, cho nên nhất định cô phải chuẩn bị kỹ.

Lúc Tống Nam Xuyên về đến nhà, Bùi Anh vẫn đang ngồi trước cửa sổ học kịch bản, ngay cả tư thế cũng chả khác bao nhiêu so với lúc anh đi.

Anh cởi áo khoác âu phục, đi tới bên cạnh ngồi cùng cô: “Em vẫn học kịch bản à? Học cả ngày luôn sao?”

Lúc này đây dường như Bùi Anh mới nhận ra bên cạnh mình có thêm một người nữa, cô kinh ngạc nghiêng đầu nhìn Tống Nam Xuyên, từ từ chớp mắt: “Vâng, kịch bản này là do thầy Hạnh Tâm tự viết, mặc dù em đã đọc nguyên tác tiểu thuyết rất nhiều lần, nhưng lúc đọc kịch bản lại có cảm giác hoàn toàn khác nhau, viết rất xuất sắc.”

Thầy Hạnh Tâm không hổ là Hạnh Tâm, cô nghĩ có lẽ sau khi bộ phim này được công chiếu, những người từng nói phim ảnh làm hỏng nguyên tác sẽ mất mặt lắm đây.

Tổng Nam Xuyên lấy cuốn kịch bản từ tay cô, phía trên được đánh dấu và ghi chú cũng khá nhiều. Anh thờ dài, kéo Bùi Anh ngồi dậy từ trên ghế sofa: “Đừng ngồi một chỗ lâu như vậy, em phải vận động một chút chứ.”

Bùi Anh bĩu môi nói: “Lúc anh ngồi trong phòng làm việc cũng không động đậy mà.”

Tổng Nam Xuyên cười cười, gật đầu đáp: “Em nói cũng đúng, xem ra cả hai chúng ta đều thiếu vận động nhiều lắm đấy, đành phải vận động bù vào buổi tối thôi.”

Bùi Anh: “...”

Đừng tưởng rằng cô ngốc không hiểu vận động buổi tối là gì nhé.

Cô giật lại cuốn kịch bản bị Tổng Nam Xuyên cướp đi, vừa lật vừa hỏi anh: “Đúng rồi, anh học đại học ở nước ngoài phải không?”

“Ừ, sao vậy?”

“Vậy tiếng Anh của anh chắc tốt lắm!” Khi Bùi Anh nói tới đây thì vừa lúc tìm được trang kịch bản mình muốn thấy, “Có một cảnh diễn cần nói tiếng Anh, anh cũng biết tiếng Anh của em rất kém mà, chắc chắn đến lúc đó đạo diễn sẽ không để em qua đâu.”

Tổng Nam Xuyên khẽ mỉm cười, đi lên nhìn kịch bản: “Anh xem một chút.”

Cảnh diễn này là lúc Triệu Việt nói chuyện cùng với một phóng viên nước ngoài, chỉ có năm câu đối thoại, cấu trúc câu cũng không khó lắm, nhưng có một số từ đơn hơi khó đọc. Nhưng điều khiến anh buồn cười là, bên cạnh những từ đơn tiếng Anh này đều được dùng bút đỏ phiên âm lại, hẳn là Bùi Anh tự mình tra ra.

Anh không nhận được vuốt ve đầu Bùi Anh, nhìn cô cười nói: “Em đáng yêu thật đấy.”

“... ..” Gương mặt Bùi Anh nhin đến mức đỏ bừng, cô biết trong mắt một người thông thạo tiếng Anh như anh, việc đọc tiếng Anh lại dùng tiếng Hán để ghép vần chẳng khác nào một học sinh tiểu học, “Buồn cười vậy sao! Buồn cười cũng không cho cười!”

Tổng Nam Xuyên còn cười vui hơn trước: “Không phải anh cười em, anh cảm thấy em đã rất cố gắng học tập mà.”

Bùi Anh: “...”

Thế không phải là cười nhạo cô à!

“Anh đi đi! Em không cần anh dạy nữa!” Bùi Anh lấy lại kịch bản, tức giận dùng dùng nhìn Tổng Nam Xuyên. Tổng Nam Xuyên vội vàng lấy lòng ngay, bắt đầu nghiêm chỉnh chỉ cho cô cách phát âm: “Thật ra em cần chú ý một số điểm sau thì khi nói tiếng Anh sẽ chuẩn hơn rất nhiều. Ví dụ như lúc phát âm, cố gắng dùng phần sau của khoang miệng để phát âm, không nên dựa vào đầu lưỡi với môi như nói tiếng trung.”

“Phần sau?” Bùi Anh thử “A “ một tiếng, “Có khác nhau mấy đâu.”

“Đương nhiên là khác chứ, giống như khi em hát vậy, hát bình thường và hát làm kiểu có khác nhau không?”

“... Hình như là có.”

Tổng Nam Xuyên nhướn đuôi mày: “Em chỉ cần cố gắng tập cái này thì sẽ nhanh nắm vững thôi. Ngoài ra phát âm nguyên âm cũng rất quan trọng, nguyên âm dài thì phải đọc chắc, nguyên âm ngắn phải đọc nhanh và có lực, tđkgp những chữ này, có thể bỏ bớt được thì bỏ đi.”

“Vâng...” Bùi Anh chỗ hiểu chỗ không.

Tổng Nam Xuyên cười cười, cầm kịch bản của cô, đọc một lần tất cả các lời thoại phía trên. Sau khi Bùi Anh nghe xong, cô kim lòng không đậu vỗ tay tán thưởng anh: “Xuyên Xuyên, anh nói tiếng Anh hay quá, còn hay hơn thầy giáo tiếng Anh của bọn em nữa ấy.”

Tổng Nam Xuyên vui vẻ nhận lời khen của cô, anh háng giọng nói: “Như vậy đi, anh đọc một câu, em đọc theo anh một câu, nhớ mấy điểm anh vừa nói không, dùng phần sau của khoang miệng để phát âm.”

“Vâng.”

Hai người cứ vậy, anh một câu, em một câu, đọc lời thoại đến bốn năm lần, lúc Bùi Anh tự đọc một lần nữa, cô cảm thấy tốt hơn trước rõ ràng. Cô ngạc nhiên nhìn Tổng Nam Xuyên: “Xuyên Xuyên giỏi quá, nếu như năm đó giáo viên tiếng Anh của em la anh thì chắc chắn em đã thi đỗ rồi!”

Tổng Nam Xuyên suy nghĩ một chút rồi hỏi cô: “Trường học của em có cảm thầy trò yêu nhau không?”

“... Có.”

“May mà anh không phải giáo viên dạy tiếng Anh của em.”

Bùi Anh: “...”

Muốn vẫy tay tạm biệt với anh quá.

“Được rồi, luyện tới đây thôi, đồ ăn anh đặt chuẩn bị mang đến rồi, mình đi rửa tay rồi chuẩn bị ăn cơm.”

“Vâng.” Cuối cùng Bùi Anh cũng chịu đặt cuốn kịch bản xuống, vui vẻ chạy đi rửa tay.

Nhân viên giao đồ ăn đến rất đúng giờ, Tống Nam Xuyên cầm hộp đựng thức ăn, tự mình bày lên bàn rồi mới gọi Bùi Anh ăn cơm. Bùi Anh ăn một miếng sườn xào chua ngọt xong thì bỗng quay sang nói với Tống Nam Xuyên: “Xuyên Xuyên, hay là từ ngày mai em nấu cơm nhé, ngày nào cũng mua đồ ăn như này cũng không tốt lắm đâu.”

Tống Nam Xuyên vừa xới cơm vừa ngược mắt nhìn cô: “Sao thế, không hợp khẩu vị của em à?” Mặc dù mỗi ngày anh đều đổi món ăn, nhưng nếu Bùi Anh ăn ngấy rồi thì anh sẽ đổi nhà hàng khác.

Bùi Anh trả lời: “Không phải, em chỉ thấy nếu mình tự nấu thì sẽ rẻ hơn nhiều, giống như món sườn xào chua ngọt này, em cũng làm được mà.” Mặc dù cô làm thì không ngon được thế. Bùi Anh tự động bỏ đi nửa câu sau, nói tiếp: “Hơn nữa không phải anh nói em không chịu vận động sao, tranh thủ nấu cơm cũng có thể vận động một chút.”

Bây giờ cô đang rảnh ở nhà học kịch bản, vừa dịp có thời gian, chờ đến khi bộ phim khởi quay, cô muốn nấu cơm cũng không thể nấu được.

Tống Nam Xuyên nói: “Em muốn nấu thì cứ nấu, ngày mai anh không mua đồ ăn nữa, hi vọng lúc về nhà sẽ có cơm để ăn.”

“... Nhất định sẽ có cơm ăn, hy vọng anh có thể ăn hết ấy.”

Tống Nam Xuyên khẽ cười nói: “Yên tâm, em tự nấu thì dù nuốt nước mắt anh cũng sẽ ăn hết.”

Bùi Anh: “...”

Thích ăn thì ăn, hừ!

Cô nhần nhần mũi đi ra ngoài phòng khách, bật chiếc tivi trên tường, không chọn chương trình nào mà chỉ xem quảng cáo.

Tống Nam Xuyên liếc mắt nhìn màn ảnh rồi hỏi cô: “Em làm gì vậy?”

Bùi Anh nói: “Lúc trước em có quay quảng cáo cho món cơm thịt bò sốt tiêu đen ấy, hôm nay bắt đầu phát sóng! Họ cũng tung sản phẩm ra thị trường cả nước hôm nay luôn, em được ăn miễn phí cả đời, lần sau em mời anh ăn nhé.”

Tống Nam Xuyên bật cười: “Cảm ơn em.”

“Không cần khách sáo.” Bùi Anh đang nói thì trên tivi cũng bắt đầu chiếu đoạn quảng cáo của cô, “A a a, cái này này!”

Tống Nam Xuyên dừng đùa lại, chuyên tâm xem hết quảng cáo.

“Quay không tệ, nhìn em còn mỹ vị hơn món cơm thịt bò sốt tiêu đen nhiều.”

Bùi Anh: “...”

“Bây giờ đi ăn còn được ảnh ký tên à?”

“Vâng, ảnh tạo hình của Triệu Việt, nhưng mà cũng ít thôi, may lắm mới có được.”

Tống Nam Xuyên nghe vậy thì nhìn cô nhếch môi nói: “Nói như thế thì anh là may mắn nhất nhì? Bởi vì anh có thể ôm người thật, cô gái duy nhất trên thế giới này mà.”

“...” Đúng đó, chắc chắn kiếp trước anh đã cứu cả thế giới đó!

Cơm nước xong xuôi, Bùi Anh chơi với mấy con mèo một lát rồi lấy máy tính bảng của Tống Nam Xuyên bắt đầu lướt weibo. Hôm nay quảng cáo của cô chính thức phát sóng, fan hâm mộ ồ ạt phát hiệu bình luận cảm nghĩ của mình sau khi xem.

“Bùi Bùi, cô lại ăn thịt! [hừ]”

“Tôi cứ tưởng sau khi phim Mùa yêu thương chiếu hết thì sẽ không được nhìn thấy tư thế oai hùng lúc ăn thịt của Bùi Bùi, tôi nghĩ quá sớm rồi [gấp lại] “

“Bùi Bùi, hôm nay em có đi ăn đó, ngon lắm [thèm ăn] tiếc là em chưa lấy được ảnh ký tên [đáng thương] “

“Hôm nay Bùi Bùi ăn thịt sao? Ăn. Hôm nay Bùi Bùi lên cân sao? Mập. [mỉm cười] “

“Nhìn Búi Búi nhà tôi ăn thịt thật thỏa mãn quá mà, đói ghê [roi lệ] “

“Cô lại là người đại diện cho thịt hả, thương hiệu quảng cáo thật hiểu cô [cười cry] “

Tổng Nam Xuyên tắm xong đi ra thấy cô vẫn miệt mài lướt lướt weibo. Anh đi tới giật lấy máy tính bảng trong tay rồi giục cô đi tắm: “Em đi tắm đi đã, xong rồi chơi tiếp.”

“Vâng...” Búi Anh trả lời, lấy di động của mình đưa cho anh, “Xuyên Xuyên, em mới nghĩ ra, anh ghi âm mấy câu lời thoại kia vào di động của em đi, như thế lúc nào em cũng có thể lấy ra nghe được.”

“Ừ.” Tổng Nam Xuyên cầm di động của cô, “Anh sẽ ghi âm cho, em đi tắm đi.”

“...” Sao anh cố chấp với chuyện tắm rửa quá thế!

Búi Anh nghe lời đi tắm, nhưng lúc đi ra cô lại không thấy Tổng Nam Xuyên đâu. Cô chạy sang phòng sách xem thử, quả nhiên Tổng Nam Xuyên đang ngồi gọi điện thoại ở trong. Nhìn thấy Búi Anh đẩy cửa thò đầu vào, Tổng Nam Xuyên vừa nghe Tiểu Trương báo cáo công việc, vừa gật đầu với Búi Anh.

Thấy anh đang bàn chuyện công việc, Búi Anh cũng không quấy rầy thêm, cô lặng lẽ lui ra ngoài. Điện thoại di động của cô để ở đầu giường, cô mở ra bản ghi âm giọng nói, nghe thử xem Tổng Nam Xuyên đã ghi âm lời thoại cho cô chưa.

“A, chắc là cái này.” Búi Anh tự nhủ rồi ấn vào phần ghi âm mới nhất, giọng nói bằng tiếng Anh cuốn hút dễ nghe của Tổng Nam Xuyên vang lên.

Búi Anh vừa nghe, vừa nhớ theo kịch bản, nhưng sau đó cô lại phát hiện ra, sau khi lời thoại kết thúc, anh còn nói thêm một câu.

“I love you, my angel.”

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Chuyển ngữ: Tặc Gia

Búi Anh đeo tai nghe lên, câu nói đó như thì thầm bên tai, vương vấn cả hơi thở của riêng mình Tổng Nam Xuyên.

Mặt của cô thoáng đỏ, gỡ tai nghe xuống.

Thật là, đến đọc lời thoại mà cũng làm đáng thế nữa! Nhưng mà... giọng của Xuyên Xuyên hay thật, chỉ nghe thôi mà trái tim thiếu nữ của cô đã nhảy loạn lên rồi.

Tổng Nam Xuyên vừa bước sang đã thấy mặt cô đỏ ửng đến mang tai. Ánh mắt lướt qua di động trên tay cô, anh biết ngay là cô đã nghe được câu nói của mình rồi.

Khóe môi khẽ cong lên, Tổng Nam Xuyên giả vờ tò mò nhìn Búi Anh rồi hỏi: “Anh Anh à, sao mặt em lại đỏ thế này? Nóng lắm à? Có cần hạ nhiệt độ điều hòa xuống không?”

Búi Anh: “...”

Anh cố ý!

Cô giờ điện thoại trong tay lên, nhìn anh nói: “Em vừa nghe lời thoại của anh, hình như còn có một câu nữa, câu cuối cùng là gì vậy ạ?”

“Câu cuối cùng...” Tổng Nam Xuyên nhìn cô đầy mờ ám: “Là câu anh muốn nói với em đấy.”

Búi Anh nhún mày: “Nhưng mà em nghe không hiểu, này, anh cũng biết em kém tiếng Anh lắm mà.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Có kém đến mấy thì câu này cũng phải hiểu chứ! Học sinh tiểu học còn hiểu hết nữa đó!

Nhìn vẻ mặt Tổng Nam Xuyên từ đom đóm trở nên phiền muộn, trong lòng Búi Anh vô cùng sáng khoái. Nhưng mà rất nhanh sau đó, Tổng Nam Xuyên bày ra một nét mặt âm u, vòng tay hông cô đầy khiêu khích: “Nghe không hiểu cũng không sao, anh có thể dùng hành động thực tế để em hiểu mà.”

Bùi Anh còn chưa kịp hét lên thành tiếng, cả người đã bị anh ném lên giường. Cô hoảng hốt nhủ may, nhìn Tống Nam Xuyên đang được đà lần tới: “Tống Nam Xuyên, anh làm gì đó?”

Tống Nam Xuyên cong môi cười với cô: “Yêu em”.

Bùi Anh: “...”

Tống Nam Xuyên vẫn yêu cô nhiệt tình như lửa, mỗi lần đều muốn đốt cháy Bùi Anh đến không còn một mống. Sau một hồi tắm tấp trong vui sướng tràn trề, Bùi Anh buồn ngủ nằm trong lòng Tống Nam Xuyên: “Mệt à em?” Tống Nam Xuyên vén mái tóc mượt mồ hôi trên trán cô, hôn lên trán cô một cái. Bùi Anh nhắm mắt lại, nhẹ giọng đáp: “Vâng”.

Tống Nam Xuyên còn hài hước nhìn sang: “Mới một lần đã mệt, tổ chức cơ thể em không ổn chút nào”.

Lông mày Bùi Anh giật hai lần, mở mắt ra nhìn anh: “Anh một lần, chứ em không phải”.

Tống Nam Xuyên phì cười, Bùi Anh cũng ý thức được mình vừa nói cái gì, cô đỏ bừng mặt mắc cỡ không thôi.

Trời ơi, cô bị Tống Nam Xuyên làm hư rồi, bây giờ cô nói chuyện chẳng biết xấu hổ ngại ngùng gì hết trơn!

Tống Nam Xuyên hôn lên gò má đỏ hồng, cười nói: “Càng ngày em càng đáng yêu”.

Bùi Anh: “...”

Định nghĩa về đáng yêu của hai chúng ta không giống nhau chút nào đâu anh Tống.

“Chờ em nghỉ đủ rồi mình thêm lần nữa nhé, thể lực của em phải rèn luyện nhiều hơn một chút”. Tống Nam Xuyên chính trực nói thêm.

Bùi Anh bấu môi quàng khăn tắm đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, “Em đi tắm”.

Tống Nam Xuyên bước theo cô, trước khi cửa phòng tắm khép lại anh còn chen mình vào: “Tắm chung đi, tiết kiệm nước”.

Địa điểm được đổi thành phòng tắm, cô vẫn không thể tránh được móng vuốt của người kia.

Ăn no sinh dâm dục. Cứ thế đến cuối tháng, Bùi Anh bắt đầu bận rộn. Diễn viên chính thức khai máy, trời còn chưa sáng cô đã được trợ lý đón đi, chạy tới trường quay.

Mùa yêu thương đạo trước cũng thế này, hôm nay là ngày đầu tiên khai máy chính thức. Lần khai máy này được tổ chức cực kì long trọng, ngoài diễn viên chính, các diễn viên phụ thì cả thầy Hạnh Tâm cũng có mặt tại trường quay. Đương nhiên truyền thông sẽ không bỏ qua cơ hội tốt thế này, họ tới trường quay chờ đợi khi còn sớm.

Hôm nay Bùi Anh cũng thấy hơi lo lo, mặc dù cô debut đã ba năm nhưng nếu so về thành tích cô vẫn là người mới. Cô ít khi được đóng phim truyền hình, nhân vật chính thì chỉ có một vai, diễn viên nổi tiếng từng hợp tác... thì nổi nhất chỉ có Trương Thừa Diệc lần trước.

Nghĩ tới chuyện hôm nay sẽ nhìn thấy Mạc Trăn, cô vừa điều chỉnh hô hấp của mình vừa thở dài một hơi.

Mạc Trăn là diễn viên nổi bật trong giới, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu ảnh đế, ngay cả kết hôn cũng không ảnh hưởng đến số fans và độ hot của anh - về điểm này Bùi Anh thật lòng cảm phục. Kết hôn giữa lúc mình hot nhất, có phải nghệ sĩ nam nào cũng có thể quyết đoán đến vậy đâu.

Khi Bùi Anh đến Mạc Trăn còn chưa tới nhưng mà Du Khải Trạch đã có mặt rồi. Thấy Bùi Anh bước xuống từ xe bảo mẫu, Du Khải Trạch chủ động đi qua chào hỏi: “Bùi Anh, lâu không gặp”.

Bùi Anh cười gật đầu: “Đúng vậy, lâu rồi không gặp”.

“Đúng rồi, quên chúc mừng cô được nhận vai nữ chính”.

“Cảm ơn anh”.

Đạo diễn thấy họ đang đứng cùng với nhau thì đi tới trò chuyện giết thời gian. Không bao lâu sau, xung quanh hơi náo nhiệt, Bùi Anh ngẩng đầu lên nhìn, thấy một chiếc Bentley đang lái tới bên này.

“Là xe của Mạc Trăn”. Đạo diễn cũng nhìn sang bên kia, sau đó ông quay đầu nói với Bùi Anh, “Cô là bạn diễn với Mạc Trăn, đến lúc đó nhớ học tập anh ta một chút”.

Bùi Anh gật gật: “Dạ, em hiểu rồi”.

Đạo diễn lại nhìn Du Khải Trạch: “Du đại thiếu gia cũng nên học tập Mạc thiên vương nhé, cố gắng rèn luyện diễn xuất thêm”.

Du Khải Trạch bấu môi nhưng vẫn đáp: “Biết rồi”.

Đạo diễn bảo: “Lúc đóng phim tôi sẽ không quan tâm cậu là ai, diễn không tốt thì tôi sẽ mắng”.

“...Vâng”. Uy danh của đạo diễn Triệu Du Khải Trạch đã nghe nói rồi, bình thường nói đất nói trời với nhau đấy, nhưng một khi đã nổi con lên thì chửi mình đến mức nghi ngờ cả cuộc sống.

Ba người đang nói chuyện thì Mạc Trần cũng đi tới bên này. Trên mặt anh đeo một chiếc kính mát lớn nhưng vẫn không ngăn được khí chất mạnh mẽ trên người anh, ngay cả một đoạn đường bình thường như bao con đường khác mà anh cũng biến nó thành thảm đỏ lấp lánh ánh kim cương.

Sau khi bước tới, anh gỡ cặp kính trên mặt xuống rồi hỏi thăm đạo diễn, sau đó ánh mắt lướt qua người Du Khải Trạch và Bùi Anh.

Đạo diễn chủ động giới thiệu với anh: “Đây là Du Khải Trạch, diễn vai đàn em của cậu”.

Mạc Trần sẽ gật đầu: “Tôi biết cậu ấy, công tử Hoàn Vũ”.

“Xin chào, rất vui khi được hợp tác với anh”. Du Khải Trạch đưa tay phải ra, chào hỏi Mạc Trần. Mạc Trần bắt tay lại rồi nhìn sang Bùi Anh. Đạo diễn vội vàng giới thiệu: “Đây là Bùi Anh, đóng vai Triệu Việt trong phim”.

Mạc Trần vẫn gật đầu như trước: “Tôi cũng biết cô ấy”.

Nghe Mạc thiên vương nói biết mình, Bùi Anh vừa mừng vừa sợ, hai năm qua Mạc Trần chủ yếu phát triển ở nước ngoài, cô không ngờ một người không có tên tuổi như mình mà anh ta cũng biết!

Như thể hiểu được suy nghĩ trong lòng cô, Mạc Trần nói: “Nói thế nào đi nữa thì cô cũng là nữ chính được chọn giữa bao người, tôi cũng rất mong chờ được hợp tác cùng cô”.

Sau một thoáng sững sờ, Bùi Anh vội nói: “Em cũng rất vui khi được hợp tác với anh, mong anh chỉ bảo nhiều hơn”.

“Không nên nói là chỉ bảo, nên gọi là mọi người học hỏi nhau đi”. Mạc Trần nói chuyện với họ xong thì có một người khác tới tìm anh nói chuyện. Nhân lúc anh trò chuyện với người ta, Bùi Anh thấp giọng nói với Du Khải Trạch cạnh bên: “Cái cặp kính mát của Mạc thiên vương cùng hiệu với anh có phải không?”

“...Ừ”. Du Khải Trạch hơi khó chịu, “Thực ra tôi rất thích anh ta”.

Bùi Anh khẽ cười thành tiếng, cô không ngờ đường đường là thái tử gia của Hoàn Vũ mà cũng là fan của Mạc thiên vương. Nhưng mà cũng không có gì lạ, mười sáu tuổi Mạc Trần đã debut, lúc ấy Du Khải Trạch vẫn còn là học sinh trung học nhỉ.

Được hào quang của Mạc thiên vương tỏa rạng khắp mọi nơi, cả đoàn làm phim đều hân hoan phấn khởi, sắp tới giờ tốt, thầy Hạnh Tâm còn chưa tới trường quay, đạo diễn bắt đầu thấy sốt ruột. Phó đạo diễn đi tới bên cạnh ông, hốt hoảng hỏi: “Thầy Hạnh Tâm có lạc đường không nhỉ?”

Đạo diễn: “...”

Ông lấy điện thoại ra, gọi điện cho Hạnh Tâm. Điện thoại vang lên ba tiếng mới có người nhận máy, tiếng Hạnh Tâm vang lên từ đầu dây: “Sao thế? Tôi đang lái xe”.

Đạo diễn mím môi môi khô khốc, hỏi: “Thầy à, bây giờ thầy đang ở đâu thế?”

“Sắp tới rồi”.

“Thế, thầy cần chỉ đường không?”

Đầu dây bên kia trầm mặc một giây mới đáp: “Tôi sống ở thành phố A hai mươi mấy năm, ông nghĩ tôi không tìm được đường à?”

“Không không không, có điều thành phố kiến thiết, thay đổi từng ngày, lạc đường cũng không có gì lạ cả...”

“Tôi chưa từng lạc đường bao giờ đâu”. Thầy Hạnh Tâm đáp lại vô cùng kiên định.

“Được, tôi tin rồi”. Đạo diễn cảm giác miệng mình càng khô khốc: “Nhưng mà chỉ còn mười lăm phút nữa là tới lễ khai máy rồi, anh có tới kịp không?”

“Đương nhiên, nếu như ông đừng quấy rối tôi”.

“Vâng, tạm biệt”. Đạo diễn cúp máy, phó đạo diễn ở bên hỏi luôn: “Sao? Thầy Hạnh Tâm đến đâu rồi?”

“Không biết”. Đạo diễn mặt mày đáp: “Bây giờ chúng ta chỉ có thể trông mong vào cảm giác phương hướng của anh ta thôi”.

Phó đạo diễn: “...”

Đừng nói với vẻ tuyệt vọng như thế chứ đạo diễn Triệu!

Bùi Anh thấy họ như thế thì hiếu kỳ hỏi: “Sao vậy ạ, thầy Hạnh Tâm không tìm được đường tới đây sao?”

Đạo diễn nhìn cô đáp: “Đồng ý với tôi, sau này đừng bao giờ nói tới hai chữ mù đường trước mặt thầy Hạnh Tâm, nếu không vai nữ chính của cô cũng khó lòng giữ được”.

Bùi Anh: “...”

Phó đạo diễn bổ sung: “Cũng cố gắng đừng nói đồng thời hai chữ “mù” và “đường” nhé”.

Bùi Anh: “...”

Thế nghĩa là thầy Hạnh Tâm là một người mù đường hả?

...Cái này không phù hợp với tư duy của một tác gia trình thám đẳng cấp đâu!

Giữa lúc đạo diễn và phó đạo diễn đang cầu khẩn, cuối cùng thầy Hạnh Tâm cũng chạy tới trước lúc khai máy. Lúc anh tới, phóng viên ở trường quay lại nháo nhào hẳn lên.

Phía trước đoàn làm phim có đặt một cái lò nướng, sau đó lại bắt đầu mang heo sữa ra quay. Vốn Bùi Anh định sau khi kết thúc lễ khai máy sẽ trao đổi với thầy Hạnh Tâm một chút về vai diễn, kết quả là sau khi buổi lễ kết thúc, anh ta lại vội vã bỏ đi.

“Thầy Hạnh Tâm không xem quay phim ạ?” Bùi Anh hỏi đạo diễn.

Đạo diễn đáp: “À, gần đây anh ta bận kết hôn, không rảnh”.

Bùi Anh: “!!!”

“Kết hôn? Thầy Hạnh Tâm sắp kết hôn rồi?” Sao nam thần nào cô biết đều lần lượt kết hôn hết vậy!

Đạo diễn nói: “Đúng thế, có người nói vào dịp Quốc khánh đấy”.

Bùi Anh tiêu hóa một hồi lâu mới hỏi: “Cô dâu là ai ạ?”

“Biên tập của anh ta”.

...Là người mà “biên tập của tôi nói thế mà” đó sao?!

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Chuyển ngữ: Fei Ying

Ngay sau khi buổi lễ khai máy kết thúc, cả đoàn lại vắt chân lên cổ chuẩn bị cho công việc quay phim. Trong bộ phim này xuất hiện một tình tiết, đó là sau khi nhân vật Ngô Dạng rời ngành cảnh sát đã tự mở một quán cafe internet, cho nên cả đoàn làm phim lại cất công tạo dựng hậu trường này.

Bùi Anh cực kì yêu thích cuốn tiểu thuyết nổi tiếng “Cafe net An Nhiên”, thế nên khi nhìn thấy khung cảnh quán cafe được xây dựng vô cùng cẩn thận, như thể tái hiện lại một cách chính xác hình ảnh được miêu tả trong tiểu thuyết, cô không kiềm lòng được chụp một tấm ảnh rồi đăng lên weibo.

Bùi Anh v: “Cafe net An Nhiên” [icon quá tuyệt] [hình ảnh]

Fan hâm mộ rối rít để lại dấu chân mình trên weibo của Bùi Anh

“Bùi Bùi ơi, chụp ảnh quán cafe làm gì, chụp Mạc Thiên Vương đi!”

“A a a, hang ổ của Ngô Dạng! Bùi Bùi tung lên đi!”

“Nếu không phải được tung lên từ weibo chính thức thì toàn là lừa phỉnh cả [chào tạm biệt]”

“Bùi Bùi ơi chị gặp Mạc Thiên Vương rồi à? Có phải bên ngoài anh ấy còn đẹp trai hơn trên ti vi nữa không?”

Bùi Anh còn chưa kịp xem hết một trang bình luận, phó đạo diễn bên cạnh đã gọi cô: “Bùi Anh, đi thôi!”

“Vâng.” Bùi Anh vội vàng cất điện thoại, ngồi lên xe bảo mẫu đi theo hướng cả đoàn.

Vì ở phần đầu phim, nhóm diễn viên nam nữ chính không có chung cảnh nào, cho nên đạo diễn quyết định chia đoàn phim thành hai nhóm, quay riêng để đẩy nhanh tiến độ.

Tốc độ quay phim mấy ngày này diễn ra vô cùng thuận lợi, mặc dù thời gian quay rất dài, nhưng Bùi Anh vẫn hoàn thành rất tốt. Chừng một phần nhỏ nội dung được quay xong, đoàn của đạo diễn Triệu cũng nhập vào đoàn cô, bắt đầu từ đây thì nảy sinh vấn đề.

Trước đây, hầu hết các bộ phim điện ảnh Bùi Anh đóng đều là vai phụ hoặc là vai quần chúng, cảnh đối mặt với nam nữ chính còn ít chứ đừng nói đến việc hợp tác cùng những người quan trọng. Lần này làm việc cùng với Mạc Trần, mặc dù trước đó cô đã chuẩn bị rất kỹ, nhưng khi chính thức vào quay thì khí phách mạnh mẽ của Mạc Trần vẫn dễ dàng trấn áp được cô.

“Cắt.” Đạo diễn ngừng quay thêm lần nữa, cau mày nhìn Bùi Anh, “Bùi Anh, cô làm sao thế? Khí thế khi thử vai của cô đâu? Tại sao trước mặt Mạc Trần lại run rẩy thế này?”

“...” Bùi Anh nín thở, tiếp tục nghe đạo diễn mắng.

“Triệu Việt là một cô gái mạnh mẽ lại còn rất thông minh, khi cô ấy đứng bên cạnh Ngô Dạng cần phải có sự cân bằng, chứ như cô bây giờ là có thể tổng thẳng vào nhà giam luôn đấy, phần sau còn diễn cái gì nữa? Chúng ta đóng máy kết thúc luôn còn hơn!”

Đạo diễn Triệu mắng xong một tràng dài thì cầm chai nước suối bên cạnh lên uống một hớp: “Nghỉ 10 phút, cô tự điều chỉnh trạng thái của bản thân đi!”

Bùi Anh ỉu xiu quay về khu vực nghỉ ngơi của mình, trợ lý đưa nước uống cho cô.

Về lý mà nói, một diễn viên gạo cội như Mạc Trần sẽ rất dễ dàng giúp bạn diễn nhập vai, nhưng vì Bùi Anh có quá ít kinh nghiệm, thế nên khi gặp một diễn viên phong thái mạnh mẽ như vậy, cô rất dễ bị “khớp” khiến cho diễn xuất của mình bị gò bó.

“Lúc đạo diễn Triệu mắng chửi người ta toàn như vậy cả đấy, không nể nang ai mà cứ to mồm như vậy. Cô đã có kinh nghiệm làm việc với Kiều Di Thần thì chắc tầm như đạo diễn Triệu cũng chưa là gì cả.” Không biết Mạc Trần đã đi tới trước mặt Bùi Anh từ lúc nào, anh thản nhiên nói vậy.

Bùi Anh hơi bất ngờ, cô vội vàng đứng dậy nói: “Cũng không thể trách đạo diễn được, là diễn xuất của tôi quá tệ.” Cô đang nói thì bỗng nhớ ra gì đó, bật cười nhìn Mạc Trần, “Nhưng mà đúng là nhà sản xuất Kiều Di Thần, Kiều đại nhân nể chửi người ta còn độc địa hơn cả đạo diễn Triệu nhiều lần.”

Mạc Trần gật đầu vô cùng đồng cảm: “Có thể sống sót rời khỏi phòng thu âm của hắn đều là anh hùng hết.”

Bùi Anh nghe thế thì có hơi tò mò: “Chẳng lẽ anh cũng từng bị anh ấy mắng rồi sao?”

“Đương nhiên, chẳng nể mặt tôi tí nào, nhưng sau đó nghe nói đến cả vợ mình anh ta cũng mắng, trong lòng tôi cũng thoải mái ít nhiều.”

Bùi Anh cười khẽ, Mạc Trần nhìn cô rồi nói: “Bây giờ hai chúng ta nói chuyện đã tự nhiên hơn nhiều rồi, đúng không?”

“À...” Thật ra cô vẫn hơi lo lắng, nếu không cô đã không đứng thẳng tắp thế này.

“Phong thái của diễn viên phải trải qua một quá trình tích lũy mới hình thành nên được, con đường nghệ thuật của cô quá ngắn, cho nên khó tránh khỏi bị tôi làm ảnh hưởng, vấn đề này phải do chính cô tự điều chỉnh thôi.”

“Tôi biết.”

“Thật ra cô cũng có phong thái của riêng mình, nhưng vì thiếu tự tin nên mới vì tôi mà tự tạo ra áp lực cho bản thân.”

“Vâng... tôi sẽ cố gắng điều chỉnh.”

Mạc Trần nói không sai, cô còn thiếu tự tin. Mặc dù có được sự đồng ý của cả đạo diễn lẫn thầy Hạnh Tâm khi nhận vai diễn này, nhưng khi đối mặt với Mạc Trần, cô lại thấy trống rỗng. Sự tự tin của một diễn viên sẽ mang lại cho người đó khán giả và rất nhiều giải thưởng, nhưng sự từng trải của Bùi Anh quá ít, không nói tới việc cô chưa từng nhận được bất cứ giải thưởng nào, ngay cả những vai diễn quen thuộc với khán giả cô cũng mới chỉ có hai vai.

Hình như càng nghĩ lại càng cảm thấy mất tự tin rồi.

“Trong tâm lý học có nói, tự kỷ ám thị có thể tạo nên tác dụng tốt, hay là cô thử xem sao, tự khích lệ trong lòng, mình là người giỏi nhất, mình là người tốt nhất.”

- Tự kỷ ám thị: Tự kỷ ám thị (tự mình che mắt) hay tự thôi miên (Autosuggestion) tự tâm niệm là thuật ngữ đề cập đến tất cả những hình thức tự kích thích và khuyến khích bản thân qua năm giác quan của con người, là quá trình tự tâm niệm, tự khích lệ.

“... Được, tôi sẽ thử xem sao.” Được Mạc Thiên vương góp ý, dù không lọt tai đi chăng nữa thì cô cũng phải thử, mà quá là thế đấy.

“Được rồi, tiếp tục tiếp tục nào!” Đạo diễn hô to một tiếng, mọi người bắt đầu làm việc. Lần diễn này Bùi Anh làm tốt hơn lần trước, nhưng vẫn chưa làm cho đạo diễn thấy hài lòng: “Xem ra vừa rồi cô nói chuyện với Mạc Thiên Vương cũng có ích đấy, nhưng thế vẫn chưa được.”

Bùi Anh: “...”

Đến lúc thực hiện cảnh quay khó nhất trong ngày, Bùi Anh vừa nghe mắng chửi vừa cố gắng học hỏi cuối cùng cũng đã làm tốt hơn, từ từ bắt nhịp được công việc.

Quay đến tận đêm khuya, công việc cả ngày hôm nay mới kết thúc, đạo diễn vừa thu dọn đồ đạc, vừa nói chuyện với Bùi Anh: “Hôm nay cô diễn tiến bộ hơn nhiều rồi, hy vọng biểu hiện ngày mai của cô sẽ tốt hơn.”

“Em sẽ cố gắng.”

“Lúc Mạc Trần mới bắt đầu đóng phim cũng bị giới truyền thông nhận xét là bình hoa di động, cô đừng quá tôn sùng anh ta thành thánh thần làm gì, thả lỏng tinh thần sẽ tốt hơn nhiều đấy. Bộ phim này tên là ‘Diễn viên’, nội dung chính xoay quanh nhân vật Triệu Việt, cô mới thật sự là nhân vật chính, nơi này do chính cô làm chủ.”

“Em biết ạ.” Bùi Anh thâm nhủ trong lòng, mình là người giỏi nhất tốt nhất, đây là sân nhà mình, mình là người làm chủ.

Về đến nhà thì trời đã rạng sáng, Bùi Anh rón rén đi lên lầu, sợ đánh thức Tống Nam Xuyên, không ngờ vừa mở cửa phòng ra mới biết, anh không hề ngủ.

“... Sao anh còn chưa ngủ?”

Tống Nam Xuyên nhìn cô, nói: “Em chưa về sao mà anh ngủ được, trông em còn bận rộn hơn một tổng giám đốc là anh đây nữa nhì.”

Gần đây Bùi Anh về nhà càng ngày càng muộn, mỗi khi ngồi một mình trong phòng trống tự nhiên anh lại cảm thấy hối hận vì đã để cô nhận vai Triệu Việt này. Thấy anh có vẻ không vui, Bùi Anh vội bước lên ôm eo anh dỗ dành: “Xuyên Xuyên, anh cũng biết Hoàn Vũ rất coi trọng bộ phim này mà, mọi người ai ai cũng rất cố gắng. Với lại phim điện ảnh quay cũng không lâu, chỉ cần hai ba tháng là xong rồi.”

Cô nũng nịu dỗ dành mấy câu khiến Tống Nam Xuyên muốn giận cũng không giận nổi, anh nhìn cô một lát, hơi nhíu chân mày: “Em sao thế, có tâm sự phải không?”

Rõ ràng người cô đơn là anh, sao dáng vẻ của cô lại buồn buồn không vui như thế chứ?

Bùi Anh thở dài nói: “Hôm nay bắt đầu diễn chung cảnh với Mạc Thiên vương, em diễn không tốt, bị đạo diễn mắng cả ngày.”

Tống Nam Xuyên thờ phào một cái: “Đạo diễn Triệu vẫn nóng tính quá.”

“Cũng không thể trách ông ấy được, dù sao cũng là tại em làm chậm tiến độ của đoàn làm phim”

Tống Nam Xuyên ôm cô ngồi lên chân mình, hỏi cô: “Chẳng phải lần trước em diễn tốt lắm sao?”

“Vâng, nhưng diễn chung với Mạc Trần tạo cho em một áp lực hơi lớn.”

Tống Nam Xuyên nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Không thi đôi vai nam chính đi.”

Bùi Anh mở to hai mắt vì bất ngờ: “Đôi ai?”

Tống Nam Xuyên trừng mắt nhìn cô: “Em thấy anh thế nào? Anh diễn với em chắc chắn không có áp lực gì.”

Bùi Anh nhìn Tống Nam Xuyên, bật cười: “Nhưng mà áp lực rất lớn cho đạo diễn.”

Tống Nam Xuyên thấy cô phì cười, cuối cùng cũng thoáng yên tâm: “Mạc Trần cũng chỉ là người bình thường, đừng bị hào quang của anh ta hù dọa, trong mắt anh em còn tốt hơn anh ta nhiều lắm đấy.”

“Vâng.” Bùi Anh cười trả lời anh.

Tống Nam Xuyên kéo cô đứng dậy, đẩy cô vào phòng tắm: “Em mau đi tắm trước đi, tắm xong thì đi ngủ sớm”

“Em biết rồi.” Bùi Anh nhanh chóng chạy vào phòng tắm, sau đó lên giường nằm. Cô thực sự rất mệt mỏi, đầu vừa đặt xuống gối là có thể ngủ ngay được rồi.

Nhưng Tống Nam Xuyên không định để cô được như mong muốn, anh sáp lại gần hôn cô, bàn tay quấy rối trượt vào cổ áo.

“A...” Bùi Anh cau mày khẽ lăm bầm, đè tay anh lại: “Đừng lộn xộn mà, hôm nay em quay phim mệt lắm”

Mặc dù Tống Nam Xuyên không bằng lòng nhưng vẫn thu tay lại: “Ngày nào em cũng nói thế cả...”

Lời của anh len vào tai cô như một đứa trẻ đang tủi thân uất ức, Bùi Anh mở mắt nhìn anh rồi nói: “Hai ngày nữa đoàn phim được nghỉ, lúc đó em sẽ bù cho anh.”

Tống Nam Xuyên ôm eo cô, hôn một cái lên môi: “Ồ trên giường cùng anh một ngày đi.”

Bùi Anh: “...” Không thèm để ý đến anh nữa.

Thấy cô lại nhắm mắt, Tống Nam Xuyên hờn dỗi gọi một tiếng: “Bùi Tú Quyên.”

“... Tống Cầu Đan, sao anh lại phiền thế chứ!” Bùi Anh vội mở mắt ra nói.

Tống Nam Xuyên sững sờ hỏi cô: “Tống Cầu Đan là ai?”

“Tất nhiên là anh rồi! Sau này anh mà gọi em là Bùi Tú Quyên, em sẽ gọi anh là Tống Cầu Đan!”

Tống Nam Xuyên “...” Đúng là đòn trả thù mạnh mẽ đó.

Anh cười cười đưa chóp mũi của mình đụng đụng vào chóp mũi của cô, dịu dàng nói với Bùi Anh: “Chờ đoàn phim được nghỉ, anh với em cùng nhau trở về thành phố C nhé.”

Bùi Anh ngẩn ngơ, hơi hồi hộp hỏi anh: “Trở về thành phố C làm gì ạ?”

“Gặp cha mẹ anh.” Tống Nam Xuyên nói xong, không nhịn được lại cắn môi dưới của cô, tí mi nhắm nháp.

Một lúc lâu sau Bùi Anh mới hoàn hồn lại được, so với lúc đối diện với Mạc Trần còn căng thẳng hơn thế nữa: “Gặp cha mẹ anh?”

“Ừ, chẳng lẽ em định cả đời này cứ duy trì mối quan hệ như hiện tại với anh sao?” Tống Nam Xuyên khẽ nhếch đôi môi quyến rũ của mình: “Gặp cha mẹ là có thể suy nghĩ đến chuyện kết hôn của chúng mình rồi.”

Bùi Anh mím môi, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn Tống Nam Xuyên đang gằn trong gang tấc, còn anh thì nhân lúc cô ngẩn người lại “ăn vụng chút đậu hũ” của cô. Mỗi một lúc Bùi Anh mới lấy lại được giọng nói bình thường: “Aizzz, anh nói bất ngờ như thế, em còn chưa kịp chuẩn bị gì cả.”

Tống Nam Xuyên cười nói: “Yên tâm đi, cần chuẩn bị gì anh sẽ làm hết.”

“Nhưng mà em thấy hồi hộp quá, cha mẹ anh thích cái gì? Có khi nào họ không thích em không?”

“Chân em dài như vậy, chắc chắn họ sẽ thích em.”

Bùi Anh: “...”

Anh nghĩ cha mẹ anh cũng giống anh đấy hả!

“Được rồi, chuyện này anh sẽ thu xếp, bây giờ đi ngủ đã, ngày mai em còn phải dậy sớm đấy.”

“Vâng...” Trái tim Bùi Anh vẫn không ngừng nhảy nhót, cô đã nghĩ là thôi xong đời rồi, tối nay chắc sẽ mất ngủ mất, thế mà vì mệt mỏi quá, hồi hộp lo lắng chưa được hai phút cô đã nặng nề ngủ mất.

Tống Nam Xuyên lắng nghe tiếng hít thở mềm mại đều đều, đặt lên trán cô một nụ hôn rất nhẹ: “Ngủ ngon.”

Anh ôm cô trong vòm ngực rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Chuyển ngữ: Fei Ying

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng Bùi Anh đã tỉnh dậy vì tiếng reo của đồng hồ báo thức, cô nhanh chóng đứng dậy rửa mặt. Tống Nam Xuyên cau mày nhìn cô đi tới đi lui, trong đầu suy nghĩ có nên khiển nạt đoàn phim của họ nữa không đây.

Không kịp ăn sáng, Bùi Anh mang theo bánh mì lên xe của trợ lý. Trên xe, cô ngủ một lúc rồi tự trang điểm đơn giản cho bản thân, cũng vừa kịp lúc xe ô tô dừng bánh trước trường quay.

Mặc dù mới tăng sáng nhưng một số nhân viên làm việc đã bận bịu bên ngoài. Sau khi Bùi Anh hóa trang xong thì lấy kịch bản ra đọc lại. Hôm nay cô có rất nhiều cảnh đối mặt với Mạc Trần, cô thực sự không muốn mình lại bị đạo diễn mắng chửi té tát như hôm qua vậy nữa.

Lời thoại trong kịch bản đã thuộc lòng hết rồi, chỉ sợ sau khi đối mặt với Mạc Trần thì khí thế sẽ lại xẹp xuống thôi. Sau khi Mạc Trần đến, cô mặt dày chủ động đi lên đề nghị được tập diễn với anh ta, Mạc Trần không hề kiêu ngạo mà đồng ý tập chung.

Diễn tập cũng khá ôn hòa, Mạc Trần còn hướng dẫn thêm cho cô đôi chỗ, Bùi Anh lắng nghe lời của anh rồi lấy sổ tay ra ghi chép lại góp ý.

Mạc Trần nhìn quyển sổ nhỏ trên tay cô thì hỏi: “Cô còn dùng cả cái này sao?”

“Vâng.” Bùi Anh xấu hổ cười nói: “Ghi lại để lúc nào cần còn mở ra xem, đúc kết được rất nhiều, có câu trí nhớ có tốt đến mấy cũng không sánh bằng một ngòi bút gãy mà.”

Mạc Trần không thể không gật đầu đồng ý. Hai người tập thêm một lần thì bị đạo diễn gọi tới để bắt đầu làm việc.

Cảnh quay này thực hiện trong nhà, bối cảnh là tại công ty quản lý của Triệu Việt. Lúc này, Ngô Dạng bắt đầu cảm thấy hứng thú hoặc cũng có thể là nghi ngờ cô ta, anh dẫn theo đàn em đến tìm Triệu Việt.

Trong phòng nghỉ ngơi, Triệu Việt mặc váy đầm dài ngồi trên ghế salon, Ngô Dạng và Cố Tư Bác ngồi phía đối diện. Nhân vật Cố Tư Bác, chàng cảnh sát đàn em chính là vai diễn của Du Khải Trạch.

Dù ra vào một công ty cao cấp, Ngô Dạng vẫn giữ dáng vẻ chân đi dép lê xỏ ngón, mái tóc đen rũ rượi bơ phờ, nhưng ánh mắt dành cho Triệu Việt lại không hề mất đi tính cảnh giác.

“Ôi, không ngờ lại có một ngày tôi có cơ hội được gặp một ngôi sao lớn như vậy.” Ngô Dạng khẽ nhếch đôi môi mông mê người, Triệu Việt bỗng nhớ tới con mèo già lười biếng kiêu ngạo dưới lầu một. Anh ta hơi xích lại gần cô, vài sợi tóc mái dài đã lâu chưa cắt từ lông mi rơi xuống: “Cô Triệu ngoài đời còn xinh đẹp hơn trên ti vi nữa đó.”

Khoe miệng Triệu Việt khẽ cong lên, như có ý cười: “Cảnh sát Cố tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Câu này cô hỏi Cố Tư Bác nhưng Ngô Dạng lại không để cho anh ta cơ hội trả lời, anh tự nhiên đáp lại: “Tôi đã biết cô Triệu là một người vô cùng chuyên nghiệp, lần trước để đóng vai một nữ công nhân xưởng may mà cô đã đến làm tại công xưởng trong nửa tháng.” Nói tới đây, anh nhẹ nhàng hát hát tóc trên trán, ánh mắt không ngần ngại rơi xuống người Triệu Việt, “Lần này đóng vai kẻ sát nhân trong “Đuổi giết”, chắc không phải cô cũng đi giết người thật chứ?”

Triệu Việt hơi cúi mắt, cô cảm thấy vấn đề mà anh hỏi hết sức buồn cười: “Anh nghĩ có thể không?”

Ngô Dạng cười nói: “Suy nghĩ này đúng là điên thật đấy.”

Bên ngoài, quản lý của Triệu Việt gõ cửa, cô nhìn về phía đó đứng dậy cáo từ: “Xin lỗi, bây giờ tôi còn có việc phải làm.”

Cô giẫm chân trên đôi giày cao gót đi ra ngoài, đạo diễn ở bên cạnh hô “cắt” một tiếng: “Hôm nay Bùi Anh diễn tốt hơn hôm qua rất nhiều, đối mặt với Mạc Thiên vương cũng không bị mất bình tĩnh, nhưng Du Khải Trạch lại giống như một khúc gỗ ngồi ở trong đó vậy, cậu nghĩ cậu là vật cát tường chắc?”

Du Khải Trạch: “...”

“Đoạn này tôi không có lời thoại.” Cậu ta tự biện bạch cho mình. Đạo diễn giễu cợt: “Không có lời thoại chẳng lẽ cậu không biết dùng biểu cảm để nói chuyện được à? Cái này còn phải để tôi dạy cậu nữa sao? Bây giờ cậu ngồi giữa hai người họ như hai con thiên nga bỗng nhiên lại bị một con vịt xấu xí chen ngang vậy đấy!”

Du Khải Trạch: “...”

Đạo diễn Triệu à, ông vừa mới tham gia lớp học bổ túc khả năng nắn chỉnh người khác của Kiều Dĩ Thần đó sao? Trình độ mắng chửi càng ngày càng cao rồi đấy.

“Làm lại!”

Bùi Anh: “...”

Cứ tưởng chỉ cần mình diễn tốt là có thể hoàn thành cảnh quay, đúng là cô vẫn quá ngây thơ rồi.

Hôm nay lại tiếp tục kéo dài thời gian đến đêm khuya, Du Khải Trạch bị đạo diễn kêu ca, tê liệt ngồi trên ghế nghỉ ngơi: “May mà ngày kia được nghỉ rồi, đạo diễn Triệu thật là biết hành hạ người khác.”

Đang thu dọn dụng cụ, đạo diễn nghe được lời anh nói thì cười bảo: “Tôi còn biết hành hạ người khác hơn cậu tưởng nữa cơ. Lịch nghỉ ngày kia hủy bỏ.”

Lời vừa ra khỏi miệng, toàn bộ hoạt động của đoàn phim đều dừng lại. Đạo diễn Triệu ho khan hai tiếng, nhân cơ hội này ông cũng tuyên bố luôn: “Ngày kia phải sang nơi khác quay, vừa đúng lúc lịch trường quay đến lượt chúng ta, không thể nghỉ lúc này được, mọi người chịu khó nhé.”

“Chúng ta đã quay liên tục nửa tháng, có định để cho người khác sống nữa không đây!”

Đạo diễn Triệu nhìn về phía Du Khải Trạch đang ra sức kêu ca: “Nếu cậu diễn tốt hơn thì có lẽ chúng ta đã sớm có ngày nghỉ rồi.”

Du Khải Trạch: “...”

Bùi Anh nghe thấy chuyện kỳ nghỉ bị hủy thì cũng hơi sững sờ, cô đã hẹn đi thành phố C với Tống Nam Xuyên rồi mà.

“Tôi về trước nhé, mọi người vất vả rồi.” Mạc Trần đeo kính râm, đi về phía chiếc xe Bentley của mình. Lúc đi qua ngang qua đạo diễn, ông ân cần hỏi anh một câu: “Mạc thiên vương không phản đối gì chứ?”

“Tôi không có ý kiến gì.” Mạc Trần trả lời, anh không quay đầu lại mà mở cửa bước lên xe.

Đạo diễn lập tức nói to với cả đoàn phim: “Mọi người thấy không, phải học tập Mạc thiên vương nhiều vào, nhìn xem, người ta vô cùng chuyên nghiệp đây!”

Ai cũng tức giận mà chẳng dám nói gì, chỉ yên lặng làm công việc của mình. Du Khải Trạch oán thán vài câu rồi mới rời khỏi phim trường, Bùi Anh đi cùng trợ lý ngồi vào xe bảo mẫu.

Trên đường về cô tranh thủ ngủ một giấc, cuối cùng nhờ trợ lý đánh thức cô dậy: “Cô Bùi, đến nơi rồi.”

Bùi Anh mở mắt, gật đầu một cái nói: “Hà, được.”

Khi cô bước vào nhà, quả nhiên Tống Nam Xuyên vẫn còn chưa ngủ, anh mặc quần áo ngủ tựa vào đầu giường, nhìn cô đi tới: “Sao hôm nay em còn trễ hơn hôm qua nửa tiếng thế, lại xảy ra chuyện gì rồi hả?”

“À... Quay phim không thuận lợi nên kéo dài hơi muộn.”

Chân mày Tống Nam Xuyên khẽ động dậy: “Sao nữa, đạo diễn Triệu lại mắng em à?”

“Không phải, hôm nay là Du Khải Trạch.”

Tống Nam Xuyên trầm mặc một lát, anh chân thành đề nghị: “Kiểu diễn viên làm ảnh hưởng đến tiến độ đoàn phim như vậy thì nên thẳng tay đổi người là tốt nhất.”

“.... Em đi tắm trước đã.” Vẫn như thường lệ, Bùi Anh tắm mất năm phút rồi đi ra nằm thẳng cẳng như xác chết trên giường.

Tống Nam Xuyên nhìn bộ dáng này của cô thì cũng biết hôm nay đừng mong ngóng chuyện gì. Bây giờ anh có hơi phiền lòng, phim điện ảnh quay phải mất hai ba tháng, chẳng lẽ cô định để anh không làm gì trong ba tháng đó sao?

... Quả thực không dám nghĩ nữa.

Đang định bàn bạc với Bùi Anh về vấn đề này một chút thì giọng ngái ngủ của cô vang lên ngay bên cạnh: “À, đạo diễn nói ngày kia không được nghỉ nữa, bọn em phải đi vùng khác quay phim.”

Tống Nam Xuyên sững sốt một lát rồi nhủ chặt chân mày: “Tại sao? Đã không được nghỉ rồi mà còn phải đi nơi khác nữa sao?”

Bùi Anh ngược mắt nhìn anh: “Vâng, ở điểm quay lần này lịch diễn chật kín ấy, phải đặt trước rất lâu, mãi mới đến lượt đoàn phim nên không thể lãng phí thời gian nghỉ ngơi được.”

Tống Nam Xuyên cau mày: “Vậy đến lúc nào mới ra mắt cha mẹ anh?”

“Đành phải để đến ngày nghỉ sau vậy, em xin lỗi, Xuyên Xuyên.” Bùi Anh làm bộ tội nghiệp xin lỗi anh, nói xong cô lại hơi lo lắng, “Anh đã nói với bố mẹ là chúng ta sẽ tới vào ngày kia chưa thế?”

“Vẫn chưa nói.”

“Vậy thì tốt rồi.”

“Tốt chỗ nào?” Tống Nam Xuyên buồn bực “Không có ngày nghỉ, lại còn đi nơi khác?” Nói cách khác, đến quyền lợi được ngủ cùng cô mỗi tối của anh cũng bị tước mất rồi!

Bùi Anh ôm eo anh, nhích đầu lại gần: “Xuyên Xuyên, đừng giận nhé, em cũng muốn nghỉ ngơi mà, mọi người cũng thế, nhưng có còn cách nào nữa đâu anh. Chờ phân quay ngoại cảnh này hoàn thành thì nhất định em sẽ được nghỉ mà.”

Mặc dù Tống Nam Xuyên không vui về gì nhưng cũng biết làm sao, anh hờn dỗi nói: “Lần trước em quay phim cũng đâu bận rộn như thế này.”

“Bộ phim lần này không giống vậy, đạo diễn yêu cầu rất cao.”

Tống Nam Xuyên cau mày hỏi: “Phải đi bao lâu?”

“Chừng một tuần.”

“Lâu thế?”

“Đâu có lâu...” Bùi Anh vừa nói xong mấy chữ này thì phát hiện Tống Nam Xuyên đang lườm cô cháy mắt, cô vội vàng đổi ngay, “Nếu mà thuận lợi có khi hai ba ngày là được về rồi!”

Tống Nam Xuyên mỉa mai hừ một tiếng: “Có Du Khai Trạch thì sao mà thuận lợi được.”

Bùi Anh: “...”

Cô lại dỗ dành Tống Nam Xuyên một lúc, còn chưa dỗ cho anh vui được mà bản thân mình đã ngủ gật mắt luôn. Tống Nam Xuyên nhìn cô vừa nói đã ngủ, anh bắt đắc dĩ thở dài một hơi. Đỡ cô nằm xuống, đắp kín chăn lên, sau đó anh hôn cô một cái rồi mới nằm xuống bên cạnh.

Bây giờ ngày nào Bùi Anh cũng đi sớm về muộn, nếu không phải buổi tối anh nhất quyết chờ đến khi cô về mới ngủ thì hai người chắc chẳng thấy mặt nhau.

.... Tất cả đều là lỗi của đạo diễn Triệu! Ngay cả nhà tư bản có tiền như anh cũng chẳng bóc lột nhân viên đến vậy đâu!

Anh quyết định sau này sẽ không đầu tư cho phim của đạo diễn Triệu nữa.

Ngày hôm sau Bùi Anh vẫn đến trường quay từ sáng sớm, đạo diễn Triệu cân nhắc việc ngày mai phải di chuyển sang vùng khác quay phim nên hôm nay đặc cách cho mọi người nghỉ sớm để về nhà chuẩn bị.

Bùi Anh gọi điện thoại cho Tống Nam Xuyên, hai người ăn tối ở bên ngoài. Sau khi về nhà, Bùi Anh bắt đầu thu xếp đồ đạc, Tống Nam Xuyên ngồi một bên im lặng nhìn cô.

“Phải rồi, phải mang theo mặt nạ.” Bùi Anh bỏ mặt nạ vào túi, quay đầu thì bị khuôn mặt u ám của Tống Nam Xuyên làm cho sợ hết hồn: “Xuyên Xuyên, anh sao thế?”

“Anh không vui, em không nhìn thấy à?”

Bùi Anh bỏ mấy thứ đang cầm trong tay rồi đi tới ôm cổ anh, nhón chân khẽ hôn lên môi anh một cái: “Bây giờ đã vui hơn chưa?”

Chân mày Tống Nam Xuyên khẽ nhíu: “Nhiều đó mà mong anh vui hả? Ít nhất cũng phải như thế này...” Một tay anh không ngại ngần mò vào làn váy, cúi đầu gặm cắn xương quai xanh của Bùi Anh.

Bùi Anh ngẩng đầu rên rỉ, dần dần cô không đứng vững nổi: “Xuyên Xuyên...”

Theo bản năng cô kêu tên anh như cầu cứu, Tống Nam Xuyên ôm cô đặt lên giường rồi nằm đè lên trên: “Bé yêu, gọi ông xã cho anh nghe đi.”

“Ơ...” Bùi Anh xấu hổ không nói nên lời, bàn tay tác quái của Tống Nam Xuyên lại mạnh mẽ hẳn lên, khiến cô phải cầu xin tha thứ, “Ông xã, nhẹ chút đi.”

Tiếng “ông xã” này làm cho cả người Tống Nam Xuyên thoải mái hẳn ra, anh cúi xuống, ánh mắt nóng bỏng nhìn Bùi Anh: “Ngọt tai lắm, gọi thêm mấy tiếng đi.”

“Ông xã...”

Ánh mắt Tống Nam Xuyên trầm xuống, anh hôn cô mãnh liệt, ngăn chặn toàn bộ tiếng than thở của người kia.

Vì khoảng thời gian này Bùi Anh quá mệt mỏi nên mới chỉ làm một lần cô đã mê man mất, giữa lúc cô còn đang nửa tỉnh nửa mê, Tống Nam Xuyên lại yêu cô lần nữa rồi mới ôm cô vào phòng tắm tắm yên ương.

Lúc ra ngoài, Bùi Anh vẫn chưa tỉnh lại nổi, nhớ đến chuyện mấy ngày gần đây cô chỉ ngủ được bốn tiếng mỗi ngày, anh cũng không nỡ làm phiền cô thêm nữa, đành ôm cô đi ngủ.

Sáng sớm ngày kế tiếp, Bùi Anh bị tiếng chuông đồng hồ đánh thức như lịch hẹn. Tống Nam Xuyên ôm chặt cô vào lòng không cách nào thoát ra.

“Xuyên Xuyên...”

Thì thầm gọi anh, Tống Nam Xuyên không chịu mở mắt ra nhưng lại thấp giọng đáp lời: “Tối hôm qua còn luôn mồm gọi anh là “ông xã”, bây giờ anh hầu

hạ em thoải mái rồi, em lại trở mặt không chịu nhận anh sao.”

Bùi Anh: “...”

Anh bớt kiêu đã chiếm được lợi còn khoe mẽ thế đi!

Nhưng đúng là khoảng thời gian này cô đã bận quá rồi, không ở bên anh được, tự biết bản thân mình đuối lý, Bùi Anh không thể không nghe lời anh: “Ông xã, em phải đến trường quay mà.”

Tổng Nam Xuyên lao tới hôn cô một lúc rồi mới mở lòng từ bi thả cô ra.

Lấy được tự do, Bùi Anh thở sâu một hơi trước, sau đó nhanh chóng bỏ dậy đi rửa mặt. Đồ đạc đã chuẩn bị xong từ tối qua, cô xách túi hành lý của mình, đứng trước cửa rồi nói với Tổng Nam Xuyên: “Vậy em đi nhé?”

“Ừ.” Tổng Nam Xuyên phụng phịu đáp lời.

Bùi Anh chớp mắt, cô bước tới hôn anh: “Tạm biệt ông xã, em sẽ trở về sớm thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Chuyển ngữ: Ciel

Nhân viên trong đoàn lần lượt đến nơi khác quay phim. Khách sạn ở mỗi vùng đã đặt xong, mọi người vừa chuẩn bị xong thì đạo diễn lại thúc giục để bắt đầu khai máy.

Sau khi đến khách sạn, trước tiên Bùi Anh gọi điện cho Tổng Nam Xuyên thông báo về lịch trình của mình, hai người ngọt ngào một hồi, ngay cả đồ đạc cô còn chưa kịp dọn thì đạo diễn đã hối thúc chạy ngay đến phim trường.

Sau khi chính thức khởi quay, mọi người mới đột nhiên phát hiện...Hoa sát* Mạc Thiên vương còn dẫn cả vợ theo!

*chửi thề

Mặc dù Mạc Trần kết hôn đã hai năm nhưng vẫn có rất nhiều fans hứng thú vây xem hai vợ chồng nhà anh, và không khéo là hơn một nửa nhân viên trong đoàn phim đều là fan anh ấy.

Du Khải Trạch đứng nhìn vợ chồng Mạc Trần trò chuyện tâm tình, anh chắc lười nói: “Khó trách lúc đạo diễn hỏi anh ta có vấn đề gì về thời gian hay không, anh ta còn bảo không vấn đề gì cả, mang vợ tới đương nhiên là chẳng có vấn đề gì rồi!”

Đây cũng là lần đầu tiên Bùi Anh nhìn thấy vợ của Mạc Trần, cô tò mò đánh giá hai người họ: “Vợ anh ấy vốn là trợ lý mà, dẫn cô ấy theo cũng không có gì lạ.”

Cũng vì “trợ lý” này cuối cùng lại gả cho Mạc thiên vương, đạo ấy trong nước còn lan truyền con sói điên cuồng muốn được làm trợ lý.

“A, hình như họ đang chụp hình.” Bùi Anh hứng thú nhìn Mạc Trần đưa máy lên chụp cho vợ một tấm.

“Sao lại không chụp chung nhỉ?” Cô hơi thắc mắc.

Du Khải Trạch đáp: “Không biết, chúng ta cũng tới chụp hình đi.”

“Chụp cái gì? Chút nữa là quay rồi!” Đạo diễn Triệu đứng lúc đi ngang qua, thuận miệng mắng Du Khải Trạch một câu.

Du Khải Trạch: “...”

Rêu rao với anh mà là hảo hán cái gì, có giỏi thì đi mắng Mạc Trần đi.

Đạo diễn Triệu cứ thế chờ Mạc Trần chụp hình cho vợ xong, mọi người mới bắt đầu làm việc. Bây giờ thời tiết đang độ nóng, phơi nắng ngoài trời suốt một buổi sáng, Bùi Anh cảm thấy mình cũng bị cảm nắng mất luôn rồi. Lúc nghỉ giải lao, vợ Mạc Trần phát cho mỗi người trong đoàn phim một chai nước suối ướp lạnh.

“Cảm ơn cô.” Lúc phát đến chỗ Bùi Anh, cuối cùng cô cũng có thể quan sát “Mạc phu nhân” ở khoảng cách cực gần. Mái tóc suôn dài, nụ cười rất

ngọt, nhìn thật đáng yêu. Khuôn mặt đó rất đẹp, khó trách tòa soạn () còn chạy theo mời cô ấy làm người mẫu đặc biệt.

Ồ, không đúng, phải nói là khó trách ngay cả Mạc thiên vương cũng không chịu nổi phải cướp lấy cô ngay.

Mạc phu nhân phát nước xong một lượt thì quay trở về bên cạnh Mạc thiên vương. Mạc Trần khẽ cau mày nói với cô ấy chuyện gì đó, cô phồng má, cười híp mắt đưa chai nước cho anh ấy. Mạc Trần vừa cầm chai vừa bắt đầu xoa xoa đầu cô ấy.

...Mạc đầu sát*. Bùi Anh lặng lẽ dời mắt đi, quả nhiên là muốn làm mù mắt đoàn phim rồi.

*Skill xoa đầu rồi giết ngay lập tức

Cô uống một hớp nước mà vợ Mạc Trần vừa mới phát, lấy điện thoại định lướt Weibo tỉnh táo hơn một chút.

Không ngờ là, trên Weibo cũng trở thành nơi cho Mạc thiên vương ngược cầu*.

*ý là ngược đãi tâm hồn của dân tình đấy!

Chín giờ rưỡi sáng, thiên vương họ Mạc nào đó đăng một tin lên Weibo.

Mạc Trần v: Hôm nay trời rất đẹp, phong cảnh cũng rất đẹp :) [ảnh]

Hình được đăng là một tấm hình của anh ấy, chắc là lúc này vợ anh vừa chụp giúp. Nếu chỉ mỗi cái này thì chắc đã chẳng có chuyện gì lớn cả, nhưng những người kết bạn với anh và cả vợ anh lại nhanh chóng phát hiện ra vấn đề.

Cùng lúc chín giờ rưỡi, vợ của vị thiên vương họ Mạc nào đó cũng đăng một tin lên Weibo.

Là đại lê chứ không phải đại lực: Hôm nay trời rất đẹp, phong cảnh cũng rất đẹp :) [ảnh]

Không chỉ có thời gian mà nội dung cũng giống hệt Mạc Trần, ngay cả hình cũng cùng một góc độ, cùng một động tác,...Điểm không giống duy nhất trong tấm hình này là cô ấy mà thôi.

Bùi Anh: “...”

Rốt cuộc cô cũng hiểu được vì sao Mạc thiên vương lại không chịu chụp chung rồi đấy, đây mới là cảnh giới tối cao của ngược cầu đấy mà.

Tự than thở là mình không bằng họ.

Có một Weibo lớn đăng hình bài đăng hai người họ cùng nhau, Bùi Anh nhấp vào để xem thử bình luận.

“Trong giới ngược cầu tôi chỉ phục mỗi Mạc thiên vương. [mim cười]”

“Đinh Mông_Mông Chủ @ Kiều Dĩ Thần ngược cầu cả đôi, cực kì không phục.”

“Lạnh lùng qua loa nhét thức ăn cho chó vào trong miệng [cười cry]”

“Ăn quả phi - thức ăn cho chó - hai năm, tôi béo lên năm mươi cân* :) “

*1 cân TQ = 0.5kg

“Ngay cả Weibo cũng phải biến thành tài khoản tình nhân nữa đấy à [tạm biệt]”

“Bây giờ là mình tỉnh rồi mà, không lo làm việc cho tốt, ngày ngày cứ bận rộn ngược cầu [mim cười]”

“Bùi Anh, Bùi Bùi, tổng giám đốc Tổng nhà cô đâu! Không thể thua được!”

Bùi Anh: “...”

Từ đó các kênh truyền thông đều biết chuyện Mạc thiên vương mang vợ ra ngoài để quay phim, mỗi ngày ở phim trường đều có vô số người không ngừng chạy đến cập nhật những thông tin ngược cầu.

Để khen ngợi lòng dũng cảm của bọn họ, cư dân mạng còn gọi đùa đó là “Chiến trường ký giả”.

Mấy ngày sau khi câu chuyện ngược cầu của Mạc thiên vương được lan truyền rộng rãi, rốt cuộc truyền thông cũng bắt ngờ tung ra một tin hot

“Bùi Anh và Du Khải Trạch hợp tác lần hai, Du đại thiếu gia ân cần chăm sóc người đó ở phim trường?”

Nhân vật chính trong bài báo không còn là vợ chồng Mạc Trần nữa mà lại là Bùi Anh và Du Khải Trạch, trong báo chỉ ra rằng, hai lần Du Khải Trạch hợp tác với Bùi Anh, ngay giữa phim trường anh đều biểu hiện rất ân cần, lấy nước rồi lại lấy con, như thể còn chưa dứt tình được với Bùi Anh vậy.

Cuối cùng còn tung ra mấy tấm hình Du Khải Trạch lấy com hộp và nước giúp Bùi Anh.

Báo chí gắng gượng mở đường máu từ tin tức hai vợ chồng Mạc Trấn ngược cầu, và cuối cùng họ đã thành công thu hút sự chú ý của cư dân mạng lúc này.

“Lại lấy Bùi Bùi của tôi ra tiêu khiển đấy à, có phiền không thế :)”

“Chỉ cầm com hộp giùm thôi mà, vậy mà cũng viết ra được? Ký giả rảnh rồi buồn chán quá phải không? [mim cười]”

“Đu đại thiếu nắm cho chặt nhé, nhân lúc hai người đang đơn độc bên ngoài [tà ác]”

“Không phải ý vào việc tổng giám đốc Tống không dùng Weibo sao? Đừng quên chuyện công ty truyền thông bị kiện cáo lần trước, mấy người đang đùa với lửa đó [mim cười]”

“Cái gì mà chưa dứt tình? Trước giờ Trạch Trạch của tôi và Bùi Anh chưa từng là couple đâu đấy! Chắc không phải là Bùi Anh tự tung tin đấy chứ?”

“Nói Bùi Bùi của tôi tự tung tin à? Hình như trong “Diễn viên” Bùi Bùi của tôi là vai chính, Trạch Trạch của mấy người chỉ là vai phụ thôi [hếch mũi]”

“Được rồi mọi người giải tán đi, là do ký giả nào tàn, đã giám định xong”

Bởi vì Bùi Anh đi quay phim, tâm trạng của Tống Nam Xuyên đã cực kì không tốt, bây giờ đột nhiên còn nhìn thấy dòng tin tức hồng bét như kiểu này, anh vô cùng phiền não.

Anh cầm điện thoại trên bàn lên gọi cho Bùi Anh. Lúc này Bùi Anh vẫn còn đang quay phim, điện thoại là do trợ lý của cô bắt máy. Trợ lý nhìn thấy ba chữ “Tống Cầu Đản” trên màn hình thì trầm tư một lúc, cung kính đứng lên nghe điện thoại: “Xin chào tổng giám đốc Tống”.

Nghe thấy không phải giọng của Bùi Anh, Tống Nam Xuyên thoáng giật mình rồi hỏi: “Bùi Tú Quyên đâu?”

Trợ lý nói: “Cô Bùi đang quay phim, anh tìm cô ấy có chuyện gì không ạ? Nếu được tôi sẽ chuyển lời giúp anh.”

Tống Nam Xuyên nhú mày, hỏi: “Khi nào cô ấy quay xong?”

Trợ lý đáp: “Chuyện này tôi không biết ạ, còn phải xem tâm trạng của đạo diễn.”

Tống Nam Xuyên: “...”

Sau này nhất định anh sẽ không đầu tư cho phim của đạo diễn Triệu nữa! Không chỉ mình anh không đầu tư, mà còn phải khuyên những người khác cũng không được đầu tư!

Anh cúp điện thoại một cái thật mạnh, ngồi trong phòng làm việc giận dữ.

Có lẽ đạo diễn Triệu cảm nhận được oán niệm của anh nên sau khi quay xong cảnh này, ông cho mọi người nghỉ giải lao mười phút. Lúc Bùi Anh về lại chỗ của mình thì trợ lý đưa điện thoại cho cô: “Lúc này tổng giám đốc Tống có gọi, nghe giọng hình như tâm trạng không được tốt cho lắm.”

Bùi Anh ngẩn người, gạt đầu cầm điện thoại: “Tôi biết rồi.”

Nhìn cô cầm máy rồi đi qua một bên, trợ lý nghĩ trong đầu, Tống cầu đản và Bùi Tú Quyên... Cô cứ tưởng chuyện tình yêu của tổng giám đốc Tống và đại minh tinh Bùi là một thiên truyện tổng tài văn, không ngờ lại là một câu chuyện tình yêu mang phong vị nông thôn* như thế này.

*Giải thích: tên Tú Quyên thường phổ biến ở nông thôn, còn Cầu đản (ý là chó con) là tên ở nhà ở nông thôn hay đặt.

Bùi Anh đi đến một chỗ yên tĩnh hơn, gọi lại cho Tống Nam Xuyên. Điện thoại chỉ vang lên một tiếng thì có người bắt máy: “Bùi Tú Quyên, em và Du Khải Trạch xảy ra chuyện gì đấy?”

Bùi Anh nghe anh hỏi thì mơ màng một lúc, cô hỏi lại: “Xảy ra chuyện gì ạ?”

“Em không xem tin tức sao? Weibo cũng đưa tin rồi đó!”

Cả buổi sáng Bùi Anh đều ở đây quay phim, nào có thời gian mà đi lướt Weibo. Cô khiêm tốn hỏi anh: “Họ lại viết gì thế?”

“Viết là Du Khải Trạch chưa dứt tình với em, lúc ở phim trường thì lấy nước lấy com hộp cho em, ân cần lắm phải không?!”

Bùi Anh nghe xong thì yên lặng mấy giây, bây giờ ký giả bát quái đã hết thời rồi hả, cái này mà cũng lấy ra nói được?

Bên kia Mạc thiên vương đang ngược cầu rất tốt, sao không đăng chuyện anh ta đi ấy!

Cô thở hắt một hơi, giải thích với Tống Nam Xuyên: “Com hộp và nước là anh ta nhân tiện mang tới giúp em, nhắc tay* một cái thôi mà!”

*nguyên văn: cử thủ chi lao 举手之劳 - jǔ shǒu zhī láo (để chỉ việc nhẹ và dễ, không tốn tí sức lực nào, chỉ như nhấc cánh tay. Hay đọc thấy trong tình huống là làm việc gì giúp đỡ người khác, được người ta cảm ơn, thì khiêm tốn nói là chỉ là cử thủ chi lao mà thôi...)

“Nhấc tay một cái? Em không sợ hấn bỏ thuốc vào nước của em à?”

“...” Bùi Anh lại im lặng một hồi rồi nói với Tống Nam Xuyên, “Được rồi, sau này nếu anh ta có mang com hộp và nước tới cho em thì em sẽ không nhận.”

“Không chỉ không nhận mà còn phải lên án quyết liệt hành động của cậu ta!”

“...Được, em biết rồi.”

Thấy Bùi Anh ngoan ngoãn nghe lời như vậy, giận dữ trong lòng Tống Nam Xuyên cũng vơi bớt ít nhiều: “Khi nào em mới về? Đã năm ngày rồi.”

“Vâng...Có khi còn phải ở lại thêm mấy ngày nữa.”

“Còn phải ở thêm mấy ngày? Lần trước em nói đúng một tuần, chẳng lẽ còn muốn kéo dài hơn nữa hả?”

“Dạ, chuyện này em cũng không thể quyết định được, phụ thuộc vào tiến độ của đoàn làm phim mà.”

“Có phải Du Khải Trạch kéo dài tiến độ không? Cả ngày không lo quay phim cho tốt đi, chỉ lo đi giúp người khác lấy com hộp, cậu ta thích com hộp như thế sao không đi bán com hộp luôn đi!”

Bùi Anh: “...”

Nghe có vẻ như oán khí của tổng giám đốc Tống càng ngày càng lớn nhĩ.

“Tôi đã mười ngày, mười ngày sau nhất định em sẽ về.”

Tống Nam Xuyên vẫn cau mày: “Nói cách khác là anh phải trải qua năm ngày như vậy nữa?”

“Ừm...”

Bùi Anh còn muốn nói tiếp nhưng trợ lý đã đi đến gọi cô: “Bùi Bùi, đạo diễn gọi cô.”

Bùi Anh gật đầu với cô ấy tỏ ý đã biết, vội vã nói với Tống Nam Xuyên: “Đạo diễn gọi em rồi, em cúp máy trước, lát nữa em gọi cho anh.”

Cô nói xong thì cũng cúp máy luôn, Tống Nam Xuyên nghe điện thoại thỉnh thoảng bị ngắt, tâm trạng lại càng khó chịu.

Bùi Tú Quyên, em được lắm, bây giờ còn dám cúp điện thoại của anh.

Anh ném điện thoại lên bàn, gọi nội tuyến cho Tiểu Trương: “Huỷ hội nghị hôm nay cho tôi, tôi phải đi thành phố H.”

Tiểu Trương: “...Được, tổng giám đốc Tống.”

Thành phố H chính là nơi đoàn phim “Diễn viên” đang quay ngoại cảnh. Lúc Tống Nam Xuyên đến trường quay, bên ngoài sân đã chật ních đầy những xe lớn nhỏ, còn có cả bảo vệ đang giăng dây cảnh giới giữ trật tự.

“Hình như là phóng viên, còn có cả fans hâm mộ của các minh tinh nữa.” Tiểu Trương nhìn ra cửa sổ rồi giải thích với Tống Nam Xuyên.

Tống Nam Xuyên cũng không buồn quan tâm những người này là ai, anh chỉ hy vọng xe của mình có thể lái vào trong càng nhanh càng tốt: “Đi thẳng vào, để bảo vệ cho đi.”

“Vâng.”

Là cổ đông lớn của Hoàn Vũ, dĩ nhiên bảo vệ không dám làm khó dễ, mà ký giả và fan hâm mộ nhìn thấy chiếc xe xa xỉ lao vào cũng đoán được người bên trong nhất định không đơn giản.

Xe của anh vừa lái vào thì có một ký giả nói: “À, tôi nhớ ra rồi, đây chẳng phải là xe của tổng giám đốc Tống hay sao?”

Một ký giả khác la ầm lên: “Anh ta tới thăm Bùi Anh à? F*ck sao cậu không nói sớm, lúc này tôi đâu có chụp hình!”

“Tách tách tách tách...”

“...”

Qua khu bị phong tỏa, đường bên trong đi thuận lợi hơn nhiều. Tài xế tìm chỗ đậu xe, Tống Nam Xuyên mở cửa đi xuống.

Xa xa có thể nhìn thấy phía trước là một đám người vây quanh, bên cạnh còn có mấy giá đỡ máy quay phim. Bùi Anh và Mạc Trần đứng ở giữa đang chuyện trò gì đó.

Tiểu Trương theo sau Tống Nam Xuyên, kinh hồn bạt vía. Nhìn dáng vẻ này của tổng giám đốc Tống chẳng khác nào hỏi tội, nếu cãi nhau với cô Bùi trước mặt đông người như vậy, ngày mai lại được lên báo cho mà xem.

Tống Nam Xuyên đi đến phía sau, đứng lúc nghe đạo diễn hô “cắt” với Bùi Anh: “Cô làm sao thế hả Bùi Anh? Một câu thoại đơn giản như vậy mà cũng không nói được? Hai ngày trước vừa khen cô thì cô kiêu ngạo rồi đấy hả? Cô nên mừng vì thầy Hạnh Tâm bận bịu việc kết hôn nên không tới phim trường, nếu không thấy cô diễn như lúc này chắc sẽ giận đến mức hủy vai nữ chính của cô!”

Bùi Anh: “...”

Đây là lần thứ n trong hôm nay đạo diễn lên con một cách không thể lý giải, mọi người đã quen rồi, Mạc Trần vỗ vai Bùi Anh một cái, an ủi cô chớ để trong lòng.

Quả thật Bùi Anh cũng bận tâm lắm đâu, nhưng Tống Nam Xuyên vừa đến phim trường thì lại không giống vậy.

Đạo diễn Triệu này ghê gớm quá nhỉ, lúc trước anh chỉ mới nghe Bùi Anh nói thôi, bây giờ chính mắt mình nhìn thấy, lửa giận càng bùng lên dữ dội.

Người phụ nữ của anh anh còn không nở mắng, ra bên ngoài lại bị mắng thế này!

Anh cau mày bước tới, Bùi Anh nhìn thấy anh thì sùng sốt cả người: “Xuyên Xuyên sao anh lại tới đây?”

Tống Nam Xuyên không trả lời cô mà nhìn sang đạo diễn: “Đạo diễn Triệu, Bùi Anh diễn không tốt chỗ nào ông có thể chỉ ra, cứ mắng chửi thế này là coi tôi chết rồi đấy hả?”

Bùi Anh thấy Tống Nam Xuyên đối mặt với đạo diễn, cô vội vàng kéo vạt áo của anh, nhỏ giọng nói: “Hôm nay tâm trạng đạo diễn không tốt, để ông ấy mắng vài câu cũng không sao mà.”

Tống Nam Xuyên lạnh giọng cười nói: “Tâm trạng không tốt? Tâm trạng không tốt thì có thể tùy tiện mắng chửi người khác ở trường quay nữa à? Ai chọc anh thì anh tìm người đó mắng lại, trút giận lên Bùi Anh là sao?”

Toàn bộ trường quay đều yên tĩnh, đạo diễn và Tống Nam Xuyên giằng co mấy giây, ông ta mới hô to một tiếng: “Nghỉ ngơi nửa giờ!”

Đạo diễn vừa nói xong thì xoay người bỏ đi không thèm quay đầu lại, phó đạo diễn vội vàng đuổi theo, nhân viên đoàn phim cũng xì xào bàn tán.

Bùi Anh vội vàng kéo Tống Nam Xuyên đến khu nghỉ ngơi, hỏi anh: “Sao đột nhiên anh lại tới đây?”

Tống Nam Xuyên nói: “Em không muốn về thì anh phải tới tìm em thôi.”

“...” Bùi Anh nghẹn một chút, “Không phải em không muốn về, anh cũng thấy mà, đạo diễn như thế này thì tiến độ hôm nay cũng chậm hơn nhiều rồi.”

Vừa nghĩ tới đạo diễn Triệu, Tống Nam Xuyên lại nhú mày một cái: “Ông ta thế nào? Ăn phải thuốc nổ hả?”

Bùi Anh nhún vai: “Em cũng không biết, từ sáng tới giờ cứ như vậy đấy, có khi mua cổ phiếu bị rớt giá cũng nên.”

Tống Nam Xuyên: “...”

Tiểu Trương thấy Bùi Anh và Tống Nam Xuyên ngồi một bên chuyện trò vui vẻ thì thở phào nhẹ nhõm, hình như tổng giám đốc Tống đã quên mục đích tới đây lần này rồi thì phải.

Xem ra với anh ấy, Bùi Anh như thể một miếng dưa hấu lạnh giữa ngày hè nóng nực.

Đạo diễn rời đi hơn mười phút thì đã quay về cùng với phó đạo diễn. Ông ta đi đến khu nghỉ ngơi của Bùi Anh, mệt mỏi nói: “Xin lỗi, vợ tôi đột nhiên muốn ly hôn với tôi, cho nên tâm trạng hôm nay không được tốt.”

Bùi Anh vô tình nghe được tin bất quất này thì có hơi ngỡ ngàng, Tống Nam Xuyên giật giật chân mày, ngược mắt nhìn về phía ông ta: “Thường xuyên ra ngoài như vậy nên ở trong nhà rất dễ xảy ra chuyện đó.”

Đạo diễn cầm một điều thuốc, định lấy ra hút thì bị Tống Nam Xuyên rút ra: “Bùi Anh không thích mùi thuốc lá, đừng hút thuốc ở chỗ này.”

Đạo diễn: “...”

MD mình thì phải ly hôn, ở phim trường lại xuất hết đôi này sang đôi khác! Trước giờ chưa thấy đạo diễn nào thảm như mình vậy!

Tống Nam Xuyên rút điều thuốc đi, lấy cây kẹo que từ chỗ Tiểu Trương đưa cho ông ta: “Ăn cái này đi, tốt cho sức khỏe lại còn ngon.”

Đạo diễn: “...”

Anh ngâm cây kẹo que vào miệng, Tống Nam Xuyên vỗ vai anh một cái, nói: “Hôn nhân không phải cứ nói bỏ là bỏ, anh nhanh quay xong phân đoạn này rồi cho đoàn phim nghỉ ngơi, quay về nhà dỗ vợ mình đi đã.”

Đạo diễn ngâm kẹo que gât đầu một cái, khoé miệng Tống Nam Xuyên nhếch lên: “Vậy được rồi, khoảng thời gian này mọi người đã cực khổ nhiều, tối nay tôi mời cả đoàn phim ăn com.”

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mới Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Chuyển ngữ: Ciel

Sau khi nghỉ ngơi, tâm trạng của đạo diễn đã tốt hơn rất nhiều. Bùi Anh cảm thấy tổng giám đốc Tống tự mình giám sát cũng mang đến một tác dụng không nhỏ.

Trước khi trời tối, đạo diễn cho kết thúc công việc, nhân tiện đưa mọi người đến chỗ dùng com tối.

Có câu, nơi nào có người nơi đó có quán ăn. Bởi vì suốt thời gian dài có đoàn phim đến quay ngoại cảnh ở nơi này nên ngành ẩm thực cũng phát triển không ít, nuôi sống được đầu bếp khắp một vùng. Nhưng ý vào ưu thế về địa lý, giá cả các quán ăn ở khu này cũng đẩy lên khá cao, bình thường nhiều nhất nhóm đạo diễn chỉ mời mọi người đến ăn mấy que thịt xiên nướng, tổng giám đốc Tống vừa ra tay đã đặt luôn một căn phòng lớn nhất trong nhà hàng.

Thật là hào phóng.

Nhân viên đoàn phim ăn com hộp đã lâu, hiếm khi có cơ hội được cải thiện bữa ăn, người nào người nấy đều vui vẻ đến mặt mũi hồng hào. Bùi Anh không ngồi xe bảo mẫu nữa mà bị Tống Nam Xuyên kéo lên chiếc Maybach của anh, Mạc thiên vương bên này cũng kéo vợ mình ngồi lên chiếc Bentley yêu dấu.

Đạo diễn vô tình bị cấm hai nhát đao liên tục, đau lòng đến không thở nổi.

Phó đạo diễn thân thiết vỗ vai ông ta một cái: “Trở về dỗ chị dâu cho thôi.”

Đạo diễn: “...”

Nhà hàng Tống Nam Xuyên đặt mắt khoảng hơn mười phút đi xe, nhân viên đoàn phim lộp lộp theo sau, đưa đến vô số ánh mắt dõi theo nhìn ngấm. Bà chủ nhà hàng là fan cứng của Mạc Trăn, sau khi nghe nói hôm nay Mạc thiên vương sẽ tới đây ăn com, bà còn đặc biệt chạy về nhà thay một bộ quần áo khác, đứng trước cửa hàng mà ngóng trông từ sớm.

Lúc Mạc Trăn bước xuống từ chiếc Bentley, ánh mắt bà chủ sáng hẳn lên. Bà chạy đến, nhiệt tình nói: “Mạc thiên vương, tôi rất vui khi anh đến nhà hàng của tôi ăn com! Bữa ăn của mọi người hôm nay sẽ được giảm giá hai mươi phần trăm!”

Mạc Trăn thoải mái gật đầu với bà chủ: “Cảm ơn chị nhiều.”

“Đừng khách sao đừng khách sáo.” Được nói chuyện với Mạc Trăn, bà chủ quá lâng lâng như bay tới thiên đường. Nhìn ngấm nam thần ở khoảng cách gần như vậy trông còn đẹp trai hơn hẳn trên ti vi.

Tống Nam Xuyên nghe bà chủ nói chuyện với Mạc Trăn thì khẽ cười một tiếng: “Hôm nay tôi mời khách, không cần phải giảm giá đâu.”

Bùi Anh đi cạnh anh giật giật khoé môi: “Vừa nhìn đã biết bà chủ là fan của Mạc Trăn rồi, được giảm giá có gì không tốt chứ?”

Tống Nam Xuyên liếc mắt về phía Mạc Trăn: “Không cần anh ta tiết kiệm tiền giúp anh.”

Mạc Trăn bật cười: “Quả nhiên tổng giám đốc Tống tài đại khí thô*.” Nói xong thì dẫn vợ mình lên lầu thẳng.

*Tài đại khí thô là có tiền nhưng khí chất thì thô thiển, khoe khoang thô tục.

Bùi Anh cũng đi theo Tống Nam Xuyên lên lầu, cô nhỏ giọng thì thầm: “Anh có bệnh không hả, người ta bớt hai mươi phần trăm sao anh lại không cần?”

Tống Nam Xuyên hỏi ngược lại: “Anh mời khách sao phải dựa vào mặt mũi của anh ta để được bớt hai mươi phần trăm chứ?”

Bùi Anh im lặng một lúc rồi nói tiếp: “Xuyên Xuyên, gánh nặng tư tưởng tổng giám đốc của anh lớn thật.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Phòng bao trên lầu đã được chuẩn bị đặc biệt cho các diễn viên chính và đạo diễn. Thức ăn được dọn lên rất nhanh, còn là bà chủ tự mình đem lên, Bùi Anh nghĩ có lẽ là vì bà ấy muốn nhìn Mạc thiên vương lâu thêm một chút mà liều mạng.

Toàn bộ quá trình Mạc Trần đều giúp vợ mình gấp thức ăn, làm cả bàn phải liếc mắt nhìn sang. Tổng Nam Xuyên cũng không chịu yếu thế, không ngừng gấp thức ăn cho Bùi Anh, đạo diễn lại bị cấm hai dao một cách vô cùng tàn nhẫn.

Ông ta rót cho mình một ly rượu trắng, đứng lên nói với mọi người: “Hôm nay tôi có lỗi với với mọi người, mong mọi người đừng để trong lòng. Ly rượu này tôi kính trước, mọi người cứ thoải mái.”

Nói xong đạo diễn uống một hơi cạn hết, mọi người cũng rồi rít nâng ly, chỉ là có ly thì rượu đỏ, có ly lại là nước trái cây.

Tổng Nam Xuyên nhấp một hớp rượu trong ly mình, nói với đạo diễn: “Đạo diễn Triệu, anh phải học hỏi Mạc thiên vương nhiều vào, khi quay phim về là phải dễ dàng vờ thật tốt.”

Mạc Trần ngồi đối diện bình thản đáp lời: “Nói đến chuyện dễ dàng dành vợ thì tổng giám đốc Tổng mới là nhất đây, vợ tôi rất đơn giản, có cần dễ gì đâu.”

Mạc phu nhân đơn thuần bắt mắt nhìn anh: “Tại sao lại không cần dễ em?!”

Mạc Trần gấp một miếng cá khô thả vào chén của cô: “Ăn cá khô đi.”

“Cảm ơn Trần Trần.” Mạc phu nhân vui vẻ ăn cơm.

Đạo diễn: “...”

Lúc ông ta còn đang trầm tư thì bà chủ đã dọn thức ăn lên không biết bao nhiêu lần, Tổng Nam Xuyên nhìn món bà ấy vừa mang lên thì nhướn mày hỏi: “Hình như chúng tôi không gọi mấy món này.”

Bà chủ cười híp mắt đáp: “Mấy món này tôi đem cho Mạc thiên vương!” Dù không được giảm bớt hai mươi phần trăm thì bà cũng phải mang nhiều mấy món cho Mạc thiên vương chứ.

Tổng Nam Xuyên: “...”

Bùi Anh ở bên cạnh bật cười.

Sau khi cơm nước no nê, đoàn phim rời khỏi nhà hàng. Hôm nay Tổng Nam Xuyên đến gấp nên quên đặt trước phòng khách sạn, mà vốn anh cũng không cần đặt.

Trở về khách sạn với Bùi Anh, Tổng Nam Xuyên rất vô si bước vào phòng cô luôn.

Cửa phòng vừa đóng lại, anh đã đè Bùi Anh lên cửa hôn lập tức. Nụ hôn đó có phần hơi mạnh bạo, như muốn ăn cả cô vào bụng, cơ thể cũng khẽ sát Bùi Anh, thỉnh thoảng lại cọ sát ít nhiều.

Động tác của anh tràn đầy tính xâm lược, Bùi Anh chìm trong những cái hôn dày đặc của anh, suýt chút nữa thì đã không thở nổi.

“Có thể, có thể tắm trước được không...” Khó khăn lắm cô mới tìm được khe hở, đây Tổng Nam Xuyên đang dán chặt trên người mình ra. Ở bên ngoài quay phim suốt một ngày, cô rất muốn tắm trước, không biết sao Tổng Nam Xuyên cứ hôn mãi...

Tổng Nam Xuyên hôn cô còn chưa đã, anh bế bổng cô lên: “Được, làm trong phòng tắm kích thích hơn.”

Bùi Anh: “...”

Đã lâu không gặp, lửa nóng trên người Tổng Nam Xuyên không có chỗ phát tiết, bây giờ vừa đụng đến Bùi Anh đã liều chết triền miên.

Một đêm này không biết gần bao lâu, dù sao cuối cùng Bùi Anh cũng ngủ mất, hoặc phải nói là mê man mất rồi. Nhưng ngày thứ hai vẫn phải quay phim, đồng hồ reo lại làm cô thức giấc.

Tối qua quá mức điên cuồng, sáng nay vừa tỉnh lại cả người đều đau nhức. Tổng Nam Xuyên đang ngủ bên cạnh cô, ôm cô vào trong lòng thật chặt, vô cùng thoải mái.

Anh ôm cô chặt quá, làm Bùi Anh không cách nào đứng dậy mà không động vào anh, cô đành phải quay sang đánh thức người kia dậy: “Xuyên Xuyên?”

Chân này Tổng Nam Xuyên giật giật, sau đó không có phản ứng gì nữa.

Bùi Anh nhăn nhó gọi anh thêm lần nữa: “Xuyên Xuyên em phải đến phim trường.”

Rốt cuộc lần này Tống Nam Xuyên cũng bắt đầu đi mở mắt ra, giọng điệu miễn cưỡng: “Trời còn chưa sáng, em đến phim trường làm gì?”

“Phải trang điểm trước chứ.” Cô đẩy tay anh, định ngồi dậy nhưng tay Tống Nam Xuyên lại như cái kim sắt kìm chặt lấy người cô.

Bùi Anh bắt đầu dỗi: “Xuyên Xuyên, đừng phá mà, đạo diễn đợi lâu sẽ mắng đấy.”

“Hừ, ông ta mà mắng nữa thì anh sẽ rút vốn đầu tư.”

Bùi Anh: “...”

“Chồng à...” Cô không thể không sử dụng đòn sát thủ, kêu một tiếng lấy lòng anh.

Mất Tống Nam Xuyên khẽ động, anh thỉnh thoảng xoay người dè cô xuống hôn cô. Hai người đều không mặc quần áo, tay của anh dễ dàng di chuyển trên người Bùi Anh. Sau khi hôn đến mức phải thở dốc hồng hộc, anh mới quyến luyến rời khỏi môi Bùi Anh, khẽ sát chớp mũi của cô, hơi thở không ổn định: “Anh đợi em thêm năm ngày nữa, năm ngày sau cùng anh về gặp ba mẹ nhé, được không?”

“Được...”

“Lần này không được đòi lại nữa.”

“Ừ”

Hôn cô thêm cái nữa, cuối cùng Tống Nam Xuyên cũng chịu buông cô ra.

Bùi Anh kéo thân thể tàn phế một nửa vội vàng chạy vào phòng tắm bắt đầu đánh răng, Tống Nam Xuyên cũng chậm rãi đi vào phòng tắm, đứng cạnh cô đánh răng.

Hai người cùng nhau rửa mặt súc miệng, Tống Nam Xuyên thay áo phục xong thì cùng Bùi Anh rời khỏi phòng khách sạn.

“Em muốn ăn bữa sáng không?” Tống Nam Xuyên hỏi Bùi Anh.

Bùi Anh nói: “Giờ không kịp rồi, để trợ lý mang qua giúp em, em ăn ở phim trường là được.”

Tống Nam Xuyên thoáng nhăn mày nhưng lại không nói gì, dù sao đầu sỏ gây nên chuyện “không kịp rồi” là anh.

Anh đưa Bùi Anh đến phim trường, trước khi cô xuống còn hôn thêm lần nữa: “Lát nữa anh về thẳng thành phố A luôn, em phải tự chăm sóc mình đấy nhé.”

“Được.” Bùi Anh ôm anh, đột nhiên nhớ ra, “Tiểu Trương đâu?” Tối qua lúc ăn cơm không thấy anh ta đâu.

“Cậu ta chờ anh ở khách sạn, lúc quay về anh sẽ đón cậu ta.”

“Anh ta ở khách sạn nào? Khách sạn ở đây lúc nào cũng đông, khó đặt phòng lắm ấy.”

Tống Nam Xuyên suy nghĩ một lúc: “Lát nữa để tài xế hỏi cậu ta thì biết.”

Bùi Anh: “...”

Tổng giám đốc Tống à, anh không thể đối xử với trợ lý của mình tốt hơn chút được sao.

Thật đau lòng mà.

Cuối cùng, Tiểu Trương không hề ở khách sạn đợi Tống Nam Xuyên đến đón mình mà đặc biệt tự mình đến phim trường chờ trước, anh ta cũng biết nhất định tổng giám đốc Tống sẽ đưa Bùi Anh đến phim trường.

Sau khi thuận lợi gặp Tống Nam Xuyên, tài xế quay đầu xe, lên đường về thành phố A.

Sau khi anh đi, đạo diễn thở phào nhẹ nhõm. Cô đông lớn đích thân tới phim trường giám sát, trong lòng ông cũng áp lực ít nhiều. Hôm qua tâm trạng mình không tốt nên tiến độ cũng chậm hơn rất nhiều, hôm nay phải cố gắng đẩy nhanh.

Đoàn phim tranh thủ quay từng giây từng phút, mà lúc này, trên Weibo, loạt chuyện của Bùi Anh và Tống Nam Xuyên đã rầm rộ tung ra tập thứ sáu.

“Xem đi! Tổng giám đốc Tống không quản đường xa đến phim trường “Diễn viên” giám sát, cùng ra cùng vào với Bùi Anh, triền miên suốt đêm trong khách sạn!”

Cái tiêu đề “bẩn” như vậy đương nhiên hấp dẫn đa số ánh mắt của cư dân mạng, nhưng sau khi xem xong bài báo, mọi người đều có cảm giác bị gài

bấy.

“Quần đã cởi rồi mà anh cho tôi xem cái này áy hả? Nói người ta triền miên suốt đêm ở khách sạn gì chứ? Đăng hai tấm hình vào ra khách sạn để chúng tôi tự bỏ não đó sao? [tạm biệt] “

“Người anh em à, thế này không được rồi, đến khăn giấy tôi cũng chuẩn bị rồi mà [mỉm cười]”

“Phát đồ bắt chùng lưu*...Nửa câu sau tự hiểu :) “

*Cả câu là Phát đồ bắt chùng lưu, hoa cúc vạn người đâm .=.

“Không gắn camera lỗ kim ở khách sạn mà cũng không biết xấu hổ tự nhận mình là paparazi à? [doge]”

“A a a tôi muốn xem Bùi Bùi và tổng giám đốc Tống triền miên suốt đêm! Quý cầu tác giả viết truyện đồng nhân!!!”

“Mặc dù không có trái cây khô, nhưng bỏ não một chút cũng khiến tôi nhiệt huyết sôi trào rồi, chân Bùi nữ thần dài quá [sắc]”

“Tổng giám đốc Tống chẳng có mắt gì cả [doge] ngoài ra thì khinh bỉ tựa đề [doge]”

“Cho hỏi một câu, khi nào kết hôn vậy?!”

“Đùa à, tôi không tin tổng giám đốc Tống sẽ lấy Bùi Anh đâu [ngoáy mũi]”

Tống Nam Xuyên ngồi trên xe cầm máy tính bảng lướt Weibo, sau khi nhìn thấy bình luận này thì cười nhạo một tiếng.

Không tin anh sẽ cưới Bùi Anh sao...?

Vậy thì anh cưới cho họ xem.

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mới Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Chuyển ngữ: Nấm lùn

Sau một tháng làm việc liên tục, cuối cùng đoàn làm phim Diễn viên cũng nghênh đón kỳ nghỉ đầu tiên.

Các cảnh quay ngoài trời đã hoàn thành vào ngày diễn cuối cùng, đạo diễn Triệu vung tay cho phép mọi người được nghỉ ngơi ba ngày.

Cả đoàn làm phim vui mừng nhảy nhót như nắng hạn gặp mưa, chỉ có mình Tống Nam Xuyên sau khi nghe được tin này lại khẽ nhíu đôi mày. Anh tự gọi điện thoại cho đạo diễn Triệu, nghiêm túc thảo luận với ông ta việc vợ ông ồn ào đòi ly hôn, liệu chỉ trong ba ngày có thể giải quyết chu đáo hết được không.

Kết quả của việc thảo luận là, kỳ nghỉ của đoàn làm phim từ ba ngày tăng lên thành năm ngày.

Mặc dù còn chưa vừa ý lắm, nhưng Tống Nam Xuyên cảm thấy chuyển biến thế này cũng đã khá ổn rồi, không nên được voi đòi tiên. Để chào đón Bùi Anh, anh bảo nhà hàng chuẩn bị một bữa ăn thật lớn, đưa đến biệt thự của mình.

Anh tính thời gian rất chuẩn, người đưa com vừa mới rời đi, xe của Bùi Anh đã dừng ngay ngoài cửa.

Tống Nam Xuyên đi ra ngoài đón cô, mấy con mèo trong nhà cũng tranh nhau chạy tới.

“Meow~ “

Mấy con mèo nhỏ lượn vòng xung quanh chân Bùi Anh như mọi lần, Bùi Anh bỏ vali hành lý của mình xuống, cúi người sờ đầu mèo Tiểu Hắc: “Tiểu Hắc, mày lên cân à.”

Tống Nam Xuyên giúp cô cầm hành lý, thờ ơ đáp: “Em mà ở ngoài thêm mấy hôm nữa thì cái tên tiểu Hắc này có thể nhuròng cho em rồi đó.”

Bùi Anh: “...”

Anh đang chê cô phơi nắng đen người đấy hả? Có biết nói chuyện hay không thế?

Bùi Anh nhếch miệng: “Mỗi ngày em đều bôi ba lớp kem chống nắng mà lại chẳng có tác dụng gì mấy, ánh nắng mặt trời bên ngoài gay gắt quá.”

Tổng Nam Xuyên cười cười, một tay cầm vali, một tay nắm tay cô bước vào trong. Tiểu Hắc và Tiểu Hoa đi phía sau bọn họ, Bùi Anh đưa tay lên nhìn thử, không yên tâm hỏi lại Tổng Nam Xuyên: “Em cháy nắng đen lắm hả anh?”

Cô cảm thấy cũng không đen lắm mà, mặc dù có đen hơn lúc trước, nhưng da cô vốn trắng, như bây giờ vẫn trắng hơn nhiều người.

Tổng Nam Xuyên nghiêng đầu nhìn cô một lúc rồi mới nói: “Tạm được, nhưng mà chờ đến lúc đi biển về, chắc chắn em sẽ đen thêm nữa.”

Bùi Anh hơi ngần ngại: “Phải đi biển ă? Không phải anh nói đi thành phố C gặp bố mẹ anh sao?”

“Ừ, sau khi gặp mọi người xong thì mình đi biển, vé máy bay anh đã đặt hết rồi.” Kế hoạch lần trước vì Bùi Tư Nhiên đột ngột đến chơi mà phải hủy bỏ mất, mặc dù lần này không có nhiều thời gian nhưng ít nhất có thể ở cùng nhau. Chờ sau này đi hưởng tuần trăng mật, lúc đó họ sẽ chơi thoải mái.

Bùi Anh không biết Tổng Nam Xuyên đang tính toán những gì, cô cau mày suy nghĩ một lúc, thấy lịch trình như vậy thì có phần gấp gáp: “Chúng ta chỉ có năm ngày nghỉ, em muốn nghỉ ngơi thôi.”

“Nghỉ ngơi ở biển cũng vậy mà, chúng ta chỉ đi một chỗ, em vẫn có thể nghỉ ngơi được.”

“Vâng, vậy cũng được.” Ít nhất ở biển chắc sẽ mát mẻ hơn.

Sau khi Bùi Anh vào phòng, đồ đạc cũng lười không thu dọn, cô đi tắm trước rồi ra ăn cơm tối. Tổng Nam Xuyên gọi toàn những món cô thích ăn, Bùi Anh nhìn một bàn đầy mớ, không biết nên bắt đầu từ món nào trước đây.

Tổng Nam Xuyên lật vỏ tôm rồi đặt trước mặt Bùi Anh, lấy khăn giấy lau tay: “Ngày mai đi gặp cha mẹ, em phải ăn mặc đẹp một chút, quần áo anh đã chuẩn bị sẵn cho em rồi, chờ tí nữa em lên thử xem sao.”

“Vâng, được ạ.” Bùi Anh gật đầu rồi hỏi anh, “Cha mẹ anh thích gì? Em đâu thể đi tay không đến được?”

Tổng Nam Xuyên nói: “Quà biếu anh cũng chuẩn bị rồi, em không cần lo lắng.” Anh nói tới đây thì hơi dừng một chút, sau đó mới nhìn cô nói tiếp, “Nhưng mà cha mẹ anh thích con gái kiểu tiểu thư khuê các ý, ngày mai em cố gắng biểu hiện tiểu thư khuê các một chút nhé.”

Bùi Anh khẽ cau mày: “Tiểu thư khuê các một chút là thế nào?”

“Giống như các cô gái con nhà thế gia hay chiếu trên tivi đó, nhã nhặn một chút, phong thái tao nhã một chút là được.” Anh vừa nói vừa nhìn bàn tay dính đầy dầu mỡ vì bóc hải sản của cô, “Như tướng ăn của em bây giờ chắc chắn là không được.”

Bùi Anh: “...”

Cô để đĩa xuống, lau lau tay mình: “Em hiểu rồi, anh đang chê bai em chứ gì, thế anh cứ đi tìm một thiên kim tiểu thư đến gặp cha mẹ mình là được.”

Tổng Nam Xuyên bắt đầu dĩ vãng: “Lòng của anh ở đâu em còn không biết nữa hay sao? Anh ghét bỏ ai chứ không bao giờ ghét bỏ em, anh chỉ không muốn xảy ra thêm phiền phức từ phía cha mẹ mình thôi mà.”

“Vâng, cho nên anh bảo em diễn một thiên kim tiểu thư?”

“Ừ... xem như nhân cơ hội này em luyện thêm diễn xuất. Không phải em đang đóng phim Diễn Viên đó sao? Nhiệm vụ ngày mai là đóng vai một thiên kim tiểu thư.”

“... ..” Bùi Anh im lặng một lúc lâu mới nhìn anh thán phục, “Anh giỏi ngụy biện ghê. Cứ xem như em qua được cửa ải ngày mai đi, sau này thì phải làm thế nào?”

“Chuyện sau này nói sau.” Tổng Nam Xuyên nhíu mày, “Dù sao chắc chắn thời gian em sống chung với cha mẹ cũng không nhiều, nửa đời sau của em đều chung sống bên anh.”

“... Nghĩ hay thế.” Bùi Anh ngoài miệng thì khinh bỉ, nhưng khuôn mặt lại từ từ ửng đỏ, “Nhưng mà dù em có là một tiểu thư khuê các đi nữa cha mẹ anh cũng không nhất định sẽ thích em đâu.”

Gia thế nhà cô và Tổng Nam Xuyên chênh lệch quá lớn, chắc chắn cha mẹ Tổng Nam Xuyên sẽ hỏi rõ bối cảnh của gia đình cô, như vậy, cho dù lời nói và cử chỉ của cô có giống một thiên kim tiểu thư hơn nữa thì cũng ích lợi gì?

Tổng Nam Xuyên cầm bàn tay cô đang đặt trên bàn, nắm thật chặt trong lòng bàn tay mình: “Cho dù họ không thích em đi nữa thì anh vẫn yêu em, không, càng yêu em nhiều hơn trước nữa, bù thêm cho cả phần của họ.”

... Thật biết nói chuyện mà. Mặt Bùi Anh lại ửng đỏ phừng phừng.

“Em đừng lo lắng quá, mẹ anh không phải là người chỉ biết nhìn vào dòng dõi và gia cảnh, chỉ cần ấn tượng đầu tiên thật tốt thì sẽ dễ được mọi người yêu

quý”.

“Vâng, được rồi...” Làm cho bậc trưởng bối yêu thích cũng là một kỹ năng sống mà.

“Vậy em ăn nhanh lên một chút, ăn xong mình lại luyện tập thêm”

Bùi Anh: “...”

Luyện tập mà Tống Nam Xuyên nói chính là anh bắt đầu chỉ dạy cho Bùi Anh thật. Bước đầu tiên là tư thế đi lại của một thiên kim tiểu thư.

Thật ra thì những điều này hoàn toàn không gây được khó khăn cho Bùi Anh, dù sao đi nữa cô cũng là diễn viên, đã tham gia không ít các khóa học huấn luyện hình thể, tư thế bước đi là không thành vấn đề.

Sau khi Tống Nam Xuyên cho cô 101 điểm về cách đi, anh bắt đầu chuyển sang cách nói chuyện.

“Lúc nói chuyện trên khuôn mặt em phải nhớ mỉm cười, mẹ anh thích các cô gái hay cười.”

“Vâng...” Bùi Anh cười nhìn anh, “Thầy Tống.”

“Em cười thế này anh sẽ rất muốn hôn em một cái.”

Tống Nam Xuyên vừa nói vừa tiến lại gần định hôn cô, nhưng Bùi Anh thì vội vàng né tránh. Cô cười tươi nhìn anh đáp lại: “Anh Tống, tôi là tiểu thư khuê các đây, anh xán lại gần như vậy có phóng đảng quá không?”

Tống Nam Xuyên đưa tay ôm lấy eo cô, kéo cô vào trong ngực: “Anh thấy em biểu hiện tuyệt lắm rồi, không cần tập luyện thêm gì nữa, chương trình học hôm nay đến đây là kết thúc.”

Nói xong, anh cúi đầu hôn cô.

Chuyện lau súng cướp cò đều bắt đầu từ một nụ hôn cả, hai người vừa hôn nhau, đương nhiên chuyện gì phải đến thì sẽ đến. Sau khi xong việc, Tống Nam Xuyên còn vẫn chưa thỏa mãn, muốn lại thêm lần nữa nhưng Bùi Anh thì cứ đẩy anh ra, nhún mày nói: “Không được, ngày mai mình phải đi gặp cha mẹ anh mà, tối nay em muốn nghỉ ngơi dưỡng sức.”

“Chúng ta đã năm ngày không gặp...”

“Không được, ngày mai còn một trận đánh ác liệt nữa.” Mặc dù nhìn vẻ mặt của Tống Nam Xuyên vừa uất ức vừa đáng thương, nhưng thái độ của Bùi Anh thì vẫn rất cương quyết.

Tống Nam Xuyên: “...”

Được rồi, cho cô nợ lần này, chờ sau khi gặp mặt cha mẹ xong, nhất định anh phải đòi lại hết.

“Anh Anh...”

“Em đã nói không được mà!”

“... Anh chỉ muốn nói, em quên chưa thử quần áo anh chuẩn bị cho em.”

Bùi Anh: “...”

“Còn không phải là lỗi của anh sao!” Cô hung dữ lườm anh, “Sáng mai dậy rồi thử.”

“Cũng được, nếu không anh lại không nhịn được mà giúp em cởi nó.”

Bùi Anh: “...”

Muốn đạp anh một đạp lẫn xuống giường luôn quá.

Đêm nay Tống Nam Xuyên ngủ rất ngon, còn trong đầu Bùi Anh vẫn nghĩ đến chuyện gặp mặt người lớn nên không sao ngủ được. Hôm sau trời còn chưa sáng cô đã tỉnh giấc rồi, một chút buồn ngủ cũng không còn sót lại, cô đứng lên tìm áo quần mà Tống Nam Xuyên đã chuẩn bị cho cô, bắt đầu thử.

Đây là một chiếc váy liền thân màu trắng sữa, kiểu dáng tinh tế với ba tầng váy xếp, phía trên là ren được đính với ngọc trai.

Váy dài trên gối khoảng mười phân, cặp chân dài của Bùi Anh hở ra một đoạn lớn, trông càng dài nhưng cũng đầy khí chất. Trong phòng còn có một đôi giày cao gót mới màu trắng, cô đoán Tống Nam Xuyên mua để phối với bộ đồ.

Bình thường Bùi Anh hay mặc đồ màu đỏ, đây là lần đầu tiên cô mặc một chiếc váy màu trắng. Nghiêng đầu nhìn gương, trắng kết hợp với đen đúng là kiệt tác muôn thuở mà.

Bởi vì Tống Nam Xuyên đang ngủ nên cô không bật đèn, chỉ nương theo ánh sáng mờ mờ xuyên qua rèm cửa sổ. Vừa khéo lúc này đây mặt trời đã lên cao, tia nắng đầu tiên chiếu thẳng vào người cô, phủ lên sợi tơ màu bạc trên chiếc váy trắng mờ, nhìn như kim cương lấp lánh.

Tống Nam Xuyên vừa tỉnh dậy đã đập ngay vào mắt hình ảnh lúc bấy giờ, anh còn tưởng thần cupid thật sự đang tồn tại, bởi vì anh cảm giác mũi tên của thần tình yêu đã bắn trúng tim mình.

Tống Nam Xuyên đứng dậy, ôm lấy eo cô từ phía sau, giữ chặt trong lòng ngực: “Em yêu, em như thiên sứ ấy.”

Cô xinh đẹp là thế, khiến cho anh say mê như thế. Anh khao khát có cô, từng giây từng phút cũng không muốn xa cô, thậm chí anh còn bắt đầu nghi ngờ, trước khi gặp được cô gái đó, mình có đang sống hay không.

Đột nhiên bị anh ôm, Bùi Anh hơi giật mình một chút, cô nghiêng đầu nhìn đầu tóc mềm như nhung đang tựa trên vai mình: “Anh dậy rồi thì chuẩn bị đi thôi, chúng ta phải đi bây giờ.”

“Không vội...” Tay phải của Tống Nam Xuyên luồn vào từ dưới váy của cô, nghiêng đầu hôn lên cằm cổ trắng nõn. Bùi Anh hơi nghiêng đầu, giọng nói như có phần kìm nén: “Đừng làm rộn mà, không tí nữa đi muộn sẽ để lại ấn tượng không tốt trong lòng ba mẹ anh đấy.”

“Nhưng bây giờ anh không có cách nào dừng lại được...” Tiếng anh trầm khàn đè nén, hô hấp cũng trở nên nặng nề, “Làm một lần thôi, bây giờ vẫn còn sớm, sẽ không muộn đâu.”

Anh nói xong thì không chờ thêm nữa, bế thốc đặt Bùi Anh trên giường. Muốn dán chặt vào cô hơn một chút, siết chặt hơn một chút, chỉ có như vậy mới có thể vỗ về trái tim đang rung động của mình.

Chờ Tống Nam Xuyên làm xong một lần trời đã sáng bánh mắt, Bùi Anh đi thay quần áo thêm lần nữa, sau đó trang điểm kĩ càng xong mới tức giận dùng ngón tay ấn vào mắt anh: “Tống Nam Xuyên, anh nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi! Đến trễ thì làm thế nào!”

Tống Nam Xuyên cười cười trấn an cô: “Không sao hết, anh sẽ nói vì anh nên em mới dậy muộn.”

Bùi Anh: “...”

Cút ngay đi! Rõ ràng trời chưa sáng cô đã tỉnh dậy rồi!

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Chuyển ngữ: Nấm lùn

Khoảng cách từ thành phố A đến thành phố C cũng không xa, đi xe khoảng hai giờ là tới. Vừa đến thành phố C, Bùi Anh đã cực kì hồi hộp. Tống Nam Xuyên nhìn cô ngồi nghiêm chỉnh một bên thì buồn cười không chịu được: “Nhìn em như vậy anh thấy căng thẳng theo đấy.”

Bùi Anh suy sụp nói: “Có ai gặp người lớn mà không hồi hộp chứ, chờ sau này anh đến gặp cha mẹ em... chẳng lẽ cũng không căng thẳng, hồi hộp chút nào à?”

Đến lúc Tống Nam Xuyên gặp cha mẹ cô, người căng thẳng, hồi hộp vẫn là cô...

Tống Nam Xuyên nghe vậy thì mỉm cười đáp lại: “Anh lại rất muốn gặp mặt cha mẹ em đấy.”

Bùi Anh: “...”

Nhìn đi, cô là tới chào hỏi người lớn, còn Tống Nam Xuyên thì đi gặp cha mẹ mình.

Hai người trò chuyện làm Bùi Anh thả lỏng hơn một chút, nhưng sau khi xe chạy tới cửa chính nhà họ Tống, cô lại căng thẳng đến nỗi quên mất cả hít thở.

Nơi ở của nhà họ Tống còn to lớn hơn cả khu nhà cao cấp của Tống Nam Xuyên ở tại thành phố A, hoa viên được xây dựng chỉnh tề, thậm chí còn có cả một đài phun nước nhỏ.

Thật ra thời gian Tống Nam Xuyên ở đây cũng không nhiều, lúc đi học anh vẫn ở nước ngoài, sau này quay về nước lại một mình chạy tới thành phố A. Nhưng mà nhà họ vẫn rất có hơi người, ngoài cha mẹ anh, hai người anh của anh và chị dâu cũng sống cùng ở đây, còn có thêm bảy tám người giúp việc.

Sau khi xe lái vào đây Bùi Anh không nói thêm gì nữa, Tống Nam Xuyên cầm tay cô rồi dịu dàng động viên: “Đừng sợ, cho dù có chuyện gì anh cũng ở

bên em”

“Vâng...”

“Đến đây, cười xem nào.”

Bùi Anh nhếch miệng cười cười.

Tổng Nam Xuyên cười khê: “Cười tự nhiên chút.”

Bùi Anh sững lại rồi mỉm cười thật tươi. Tổng Nam Xuyên cong môi nói: “Ừ, tốt hơn nhiều rồi, giữ nguyên thế này nhé.”

Nụ cười trên mặt Bùi Anh duy trì được hai giây thì chiếc xe dừng lại, quản gia đang đứng chờ bước tới, mở cửa xe cho Tổng Nam Xuyên: “Cậu út, hoan nghênh cậu trở về.”

Tổng Nam Xuyên mỉm cười đáp lại, anh đi vòng qua bên kia xe, mở cửa giúp Bùi Anh: “Anh Anh.”

Anh đưa tay về phía cô, Bùi Anh lại đỡ dẫn đặt tay vào, từ trên xe bước xuống.

Nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay của Tổng Nam Xuyên khiến cô thoáng an tâm, quản gia đi theo sau lưng anh cũng lễ phép chào hỏi: “Xin chào cô Bùi.”

Bùi Anh không ngờ ông ấy cũng biết mình, nhưng nghĩ tới tin tức về mình và Tổng Nam Xuyên cứ phát phới đầy trời, cô lại thấy cũng dễ hiểu thôi mà. Cô duy trì nụ cười trên mặt, nhìn quản gia rồi cũng khẽ gật đầu: “Chào ông.”

Tổng Nam Xuyên cho cô 101 điểm trong lòng, dẫu cô bước vào trong: “Được rồi, đừng đứng ở ngoài nữa, cha mẹ tôi ở nhà chứ?”

Quản gia đáp: “Vâng, đang ở trong phòng chờ cậu và cô Bùi.”

“Ừ, trên xe có quà mà Bùi Anh chuẩn bị tặng mọi người, ông lấy ra đây luôn đi.”

“Vâng, cậu út.”

Quản gia ôm quà ở trên xe, đi theo sau họ bước vào nhà. Tổng Nam Xuyên một mực nắm chặt tay Bùi Anh, điều này khiến lòng cô yên tâm hơn một chút.

Đôi giày cao gót của Bùi Anh giẫm trên sàn nhà sáng bóng, tiếng “cạch cạch cạch” không lớn, nhưng vang vào tai cô lại có phần chấn động.

Trong phòng khách rộng lớn có mấy người ngồi sẵn, lúc này đây họ đều nhìn về phía hai người, Bùi Anh hơi nhếch miệng, cố gắng giữ nụ cười trên mặt.

Sau khi Tổng Nam Xuyên nhìn thấy số người ở phòng khách, anh khẽ cau mày. Anh cả với chị dâu thì không nói làm gì, thậm chí ngay cả anh hai cũng chạy tới xem nào nhiệt, ha ha.

Anh dắt Bùi Anh đến giữa phòng khách rồi giới thiệu với cô: “Đây là cha mẹ anh.”

Bùi Anh nhìn về phía họ, cười thân thiết như nữ tiếp viên hàng không, nụ cười mà cô đã luyện tập vô số lần: “Cháu chào hai bác ạ.”

Sau khi chào hỏi xong, cô vẫn cười dịu dàng, cha Tổng chỉ khẽ gật đầu, không nói thêm gì cả, ngược lại mẹ Tổng lại cười nói với cô: “Chào cháu Bùi, cháu ngoài đời còn xinh đẹp hơn trong tivi nữa đấy.”

“Cám ơn bác, bác cũng chăm sóc rất tốt ạ.”

Mẹ Tổng hơi mấp máy miệng, dường như còn muốn nói thêm gì, kết quả Tổng Nam Xuyên đã kéo Bùi Anh chuyển sang hướng khác, tiếp tục giới thiệu với cô: “Đây là anh cả và chị dâu của anh, em cứ gọi anh cả với chị dâu là được.”

Anh cả nhà họ Tổng ngồi trên ghế sofa, ngược mắt nhìn lại anh, Bùi Anh vội chào hỏi: “Chào anh cả chị dâu ạ.”

“Chào em”

Chào hỏi xong, chị dâu cả nhà họ Tổng khẽ mỉm cười nói với Bùi Anh: “Em Bùi xinh thật đấy, chẳng trách chú ba lại thích em như vậy.”

Tổng Nam Xuyên nhướn mày nói: “Em thích cô ấy có phải bởi vì cô ấy xinh đâu chứ.”

“Ừ, còn bởi vì chân cô ý dài mà.” Anh hai nhà họ Tổng là người nói mấy câu vừa rồi, vốn Bùi Anh đang nghĩ chị dâu cả nhà họ Tổng mới dịu dàng làm sao, quả nhiên là đúng chuẩn thiên kim tiểu thư, kết quả lại bị câu nói của anh hai thu hút.

Anh hai nói xong thì anh cả bên kia cũng bật cười đáp lại, rõ ràng trong lòng họ hiểu rất rõ sở thích của em trai nhà mình.

Thấy Bùi Anh nhìn sang, anh hai không đợi cô chào mình đã chủ động đứng lên, đưa tay về phía cô nói: “Chào em Bùi, anh là anh hai của Tổng Nam

Xuyên.”

“Chào anh.”

Bùi Anh cũng đưa tay ra, bắt tay với anh, chưa tới hai giây, tay đã bị Tống Nam Xuyên kéo về: “Được rồi, cầm tay cái gì, sau này em thấy anh ý thì cách xa một chút.”

“Em nói vậy anh không thích đâu nhé, sao em lại bảo em ấy phải cách xa anh?”

“Không sao hết, em chỉ sợ đám bạn gái của anh hiểu lầm thôi.”

Anh hai: “...”

Anh yên lặng một chút rồi quay sang nói với Bùi Anh: “Em Bùi, em đừng nghe chú ấy nói linh tinh, bây giờ anh vẫn đang độc thân.”

Tống Nam Xuyên giải thích cho Bùi Anh: “Mấy cô gái kia chỉ là đối tượng để anh ấy vui vẻ thôi đó mà, không xem là bạn gái gì đâu, cho nên anh ấy vẫn còn độc thân.”

Bùi Anh: “...”

Anh hai: “...”

“Khụ khụ.” Anh cả ho hai tiếng, nhìn bọn họ rồi nói, “Được rồi, cha mẹ vẫn còn ở đây này.”

Ba Tống nghe anh em họ tranh luận xong thì khẽ hừ một tiếng, ông nhìn Tống Nam Xuyên nói: “Con có thua gì thằng hai đâu, sau khi tới thành phố A, ngày nào con cũng xuất hiện trên trang nhất của bản tin giải trí, phóng viên còn viết hàng loạt câu chuyện về con đấy.”

Tống Nam Xuyên: “...”

Nhưng mà anh hai lại đề ý chuyện khác: “Ba, con đã nói rồi đừng gọi con là thằng hai như thế.”

“Được rồi được rồi, đừng tranh cãi nữa, Nam Xuyên và cháu Bùi đi từ thành phố A tới đây chắc cũng đói bụng rồi, bây giờ vừa đúng lúc, chúng ta ăn cơm trưa trước đã.” Mẹ Tống đi ra giảng hòa, gọi mọi người đến phòng ăn dùng cơm.

So với Tống Nam Xuyên ngày ngày đều ăn ở nhà hàng, một ngày ba bữa ở đây đều có đầu bếp chịu trách nhiệm xử lý. Bởi vì hôm nay Tống Nam Xuyên đưa Bùi Anh về, bữa trưa lần này còn phong phú hơn thường.

Lúc ăn cơm, Bùi Anh nghe theo lời chỉ bảo của Tống Nam Xuyên, từ đầu tới cuối vẫn dằn đi dằn lại bản thân phải lịch sự và nhã nhặn hơn nữa, có ăn no hay không chỉ là chuyện thứ yếu!

Mặc dù khiến dạ dày uất ức, nhưng cuối cùng cô đã chiếm được cảm tình của cha mẹ Tống Nam Xuyên. Mẹ Tống uống ngụm canh trong bát, hỏi Bùi Anh đang ngồi cạnh Tống Nam Xuyên: “Bình thường cháu Bùi chắc bận bịu lắm nhì? Bác nghe nói gần đây cháu mới nhận vai nữ chính phim Diễn viên.”

Bùi Anh khẽ gật đầu đáp lại: “Đúng là gần đây cháu cũng hơi bận thật, nhưng mà công việc của bọn cháu cũng khá là linh động.”

Anh hai ngồi đối diện với cô, nhướn mày đáp lại: “Anh nghe nói em pk loại Lý Tư Tư và Nghê Bạch mới lấy được vai nữ chính này, ghê quá.”

“Lần này là do nhân vật phù hợp ạ, nói về tư cách và sự từng trải, em còn phải học tập các chị ấy rất nhiều.”

Chị dâu cười nói với cô: “Em Bùi khiêm tốn quá, chị có xem em đóng Mùa yêu thương, diễn xuất của em rất tốt mà.”

“Cảm ơn chị dâu.” Bùi Anh cũng mỉm cười nhìn cô.

Sau khi anh hai kéo câu chuyện chạy quanh, cuối cùng mẹ Tống cũng kéo nó quay về: “Cha mẹ của cháu Bùi làm nghề gì? Bác nghe Nam Xuyên nói cháu còn có một em trai?”

“Vâng, em cháu vẫn còn đang đi học, vừa mới lên năm tư đại học, cha mẹ cháu chỉ là công nhân bình thường thôi ạ.”

Anh hai lại nói xen vào: “Không sao không sao, mẹ chúng ta là một mỹ nhân nhìn xa trông rộng, thông minh sáng suốt, mẹ không để ý chuyện dòng dõi gì đâu.”

Cuối cùng mẹ Tống cũng trừng mắt nhìn anh: “Con nói nhiều thế hả, mẹ nói một câu con cũng phải chêm thêm một câu à?”

Anh hai nhìn bà kéo khóa miệng mình lại.

“Được rồi mọi người đừng tranh cãi nữa, ăn cơm thì ăn cơm đi, có chuyện gì ăn cơm xong rồi nói.” Cha Tống vừa nói xong, ngay lập tức trên bàn cơm đã yên tĩnh hơn nhiều.

Sau khi ăn trưa xong, anh cả nhà họ Tống và chị dâu đi về phòng nghỉ ngơi, anh hai tự lái xe ra ngoài, không biết là đi đâu. Ba Tống gọi Tống Nam Xuyên đi lên lầu cùng mình. Tống Nam Xuyên khẽ nhủ mày, không yên lòng nhìn Bùi Anh đang ngồi trong phòng khách cùng mẹ Tống.

“Sao thế, sợ mẹ ăn mất Bùi Anh à?” Mẹ Tống cười tùm tùm nhìn anh. Tống Nam Xuyên nín thở: “Con thấy mẹ với cô ấy đứng cùng nhau trông như chị em gái ấy.”

“Được rồi, dẻo miệng quá, mau lên với ba con đi, Bùi Anh ở chung với mẹ, con còn lo lắng cái gì?”

Tống Nam Xuyên vẫn chưa chịu rời đi, ánh mắt anh nhìn Bùi Anh như cũ. Bùi Anh khẽ cười nói với anh: “Em không sao”.

“Ừ.” Tống Nam Xuyên khẽ gật đầu, nắm chặt bàn tay để bên người của cô, sau đó mới xoay người đi theo cha Tống lên phòng.

Mẹ Tống ngồi cùng Bùi Anh trên ghế sofa phòng khách, bà bảo giúp việc mang ra mấy đĩa bánh ngọt nhỏ cùng với một bình trà, tiếp tục trò chuyện với Bùi Anh: “Cháu với Nam Xuyên quen nhau như thế nào?”

Bùi Anh nói: “Có lần cháu đi gặp đạo diễn, anh ấy lại đang cùng ăn cơm với đạo diễn, cho nên chúng cháu biết nhau như thế ạ, sau đó cháu tiếp tục quay một bộ phim truyền hình, của Hoàn Vũ đầu tư, lúc anh ấy đến kiểm tra, chúng cháu gặp mặt thêm lần nữa, rồi từ từ bắt đầu tìm hiểu nhau kĩ hơn.”

“Thì ra là vậy.” Mẹ Tống khẽ gật đầu, vừa cười vừa hỏi cô, “Lần đầu tiên cháu gặp Nam Xuyên, cháu thấy nó thế nào?”

Nghĩ đến cảnh tượng lần đầu tiên gặp mặt Tống Nam Xuyên, Bùi Anh kim lòng không đậu khẽ mỉm cười: “Lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, cháu cảm thấy anh ấy là một người cực kì lịch sự, trí thức, cũng rất tôn trọng phái nữ, lúc ấy mọi người trên bàn cơm đều có địa vị cao hơn cháu, cháu cũng không dám tùy tiện gặp thức ăn. Anh ấy nhận ra điều đó nên chuyển món ăn tới trước mặt cho cháu, mặc dù chỉ là một việc rất nhỏ thôi, nhưng lúc ấy cháu lại vô cùng cảm động.”

Mẹ Tống khẽ cười, nghe cô nói xong bà mới hỏi: “Tình cảm của cháu với Nam Xuyên tốt lắm hả?”

“Vâng, khá tốt ạ.” Bị hỏi vấn đề này, mặt Bùi Anh lại thành linh ứng đỏ, thật ra cô muốn nói là, từ trước đến giờ vẫn gắn bó keo sơn như tình trùng lên não...

Nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Bùi Anh, hình như mẹ Tống cũng hiểu ra gì đó. Hai người bỗng im lặng ba giây, mẹ Tống đứng lên nói với Bùi Anh: “Cháu có hứng thú đi thăm phòng để quần áo bí mật của bác không?”

Bùi Anh thoáng nghi ngờ, phòng để quần áo bí mật? Đó là cái gì?

“Vâng, dĩ nhiên rồi, cháu rất vinh hạnh.” Cô cười vui vẻ trả lời mẹ Tống.

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mới Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Edit: Fei Ying

Bùi Anh cung kính đi theo mẹ Tống vào “phòng quần áo bí mật”.

Mặc dù gọi là phòng quần áo nhưng diện tích còn lớn hơn cả căn hộ trước kia cô thuê trọ. Trong phòng có một chiếc gương siêu to, không gian còn lại chủ yếu dùng để chứa quần áo - đa dạng và đủ loại, từ quần áo, giày dép, cho tới túi xách và trang sức cỡ nhỏ.

Tất cả mọi thứ được sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp, không chỉ phân loại theo màu sắc chủng loại mà còn phân biệt theo loại quần áo trẻ em, thiếu nữ, phong cách nữ tính, nhẹ nhàng. Có thể nói là thiên đường của phụ nữ.

Bùi Anh ngỡ ngàng, không ngờ mẹ Tống lại có sở thích sưu tầm những thứ này, nhưng mà tại sao lại có cả quần áo của trẻ em nữa chứ?

Rất nhanh sau đó, mẹ Tống đã trả lời cho nghi vấn trong lòng Bùi Anh: “Cháu đã nghe Nam Xuyên kể bao giờ chưa? Bác chỉ thích sinh con gái, nhưng cả ba đứa con sinh ra đều lại là con trai. Con trai sao mà đáng yêu như con gái được, con gái còn có thể mặc giống như búp bê, chụp ảnh đáng yêu, ôi, nghĩ thôi cũng đã thấy vui rồi.”

Bùi Anh: “....”

Ừ, con gái ai cũng thích chơi game thay đổi trang phục, lúc còn bé thì chơi Barbie, lớn hơn thì... Ôi cô vẫn còn đang chơi trò thay trang phục trên điện thoại đi động đấy...orz

Nhưng mà, chơi game thay đồ phiên bản người thực thì có vẻ khẩu vị cũng hơi nặng rồi đây...

Mẹ Tổng tiếp tục nói: “Lần đầu mang thai anh cả, bác đã mua rất nhiều váy con gái, chỉ mong đợi nó nhanh lớn để chơi đùa cùng mình, thế mà, nó sinh ra lại là thằng con trai.”

...Ừ, quả là rất thương tâm.

“Nhưng mà quần áo bác mua đáng yêu thế này mà, không mặc thì quá tiếc, thế nên bác vẫn để anh cả mặc chúng.”

Bùi Anh: “...?!?” What?

“Cháu có muốn xem album ảnh không?” Mẹ Tổng tràn trề hứng thú hỏi Bùi Anh

“... Có ạ!” Mặc dù lúc này có vẻ hơi gian nan nhưng Bùi Anh vẫn cố duy trì nụ cười trên mặt mình.

Nhất định phải để lại ấn tượng tốt cho mẹ Tổng.

Nghe được lời đồng thuận của Bùi Anh, mẹ Tổng đi tới trước bàn trang điểm, mở ngăn kéo lấy một quyển album từ bên trong: “Xem này, hồi anh cả còn nhỏ có giống con gái không?”

... Chân mày Bùi Anh giật giật, ăn mặc như thế đương nhiên sẽ giống con gái rồi.

“Vâng, đúng là rất đáng yêu ạ~” Trái ngược với cảm giác mắc ói trong lòng, trên gương mặt Bùi Anh tỏ ra đang vô cùng vui vẻ, thậm chí còn hơi kích thích cùng mẹ Tổng.

Mẹ Tổng vẫn tiếp tục hỏi tương: “Sau đó bác có thai anh hai, lại mua bao nhiêu là quần áo con gái, tiếc là thằng thứ hai vẫn lại là con trai.”

Bùi Anh: “...”

Chờ đã, chẳng lẽ anh hai cũng không tránh khỏi bị bác gái hạ độc thủ?

Lật giờ tiếp album, quả nhiên người mẫu được đổi thành anh ba: “Tính thằng ba bướng bỉnh, chẳng có tí điềm đam nào, lần nào chụp ảnh nó cũng mệt không chịu được, may mà bác lại mang bầu lần thứ ba.”

Bùi Anh: “...”

Đứa bé thứ ba không cần nói là ai, đau lòng thay anh ba mười giây.

Mẹ Tổng nói tiếp: “Lúc đó bác cảm thấy, đã sinh được hai thằng con trai rồi, lần này không thể nào lại là trai tiếp được, cho nên bác chẳng băn khoăn gì mua càng nhiều đồ hơn, nhưng mà...” Mẹ Tổng nói tới đây, ánh mắt bỗng trở nên ảm đạm, “Lúc Nam Xuyên ra đời, bác chỉ muốn đánh tráo nó với bé gái mới sinh giương bên cạnh.”

Bùi Anh: “...”

“Cũng may mà trong ba đứa, Nam Xuyên lại là đứa đáng yêu nhất, còn có một nốt ruồi lệ rất xinh đẹp nữa chứ, thế nên cô quyết định không chụp hình thằng cả thằng hai nữa, cho nó mặc đồ nữ là đẹp nhất. “

...Thêm lần nữa đau lòng thay anh ba mười giây.

Nhưng mà còn chưa tới ba giây, Bùi Anh đã bị bé gái xinh xắn như búp bê trong bức ảnh thu hút: “Trời ơi, đáng yêu quá, đây là Xuyên Xuyên ạ?”

“Đúng thế, cô cũng thích lắm, chỉ mong được nuôi nó như con gái thôi ấy, mà ba nó không đồng ý. Sau này ba đứa chúng nó lớn dần lên, không có đứa nào đồng ý cho cô chụp ảnh nữa, những bộ quần áo này đều bị cắt hết đi...” Mẹ Tổng nói tới đây, ánh mắt lại dần dần sáng lên, “Nhưng mà sau này tự nhiên cô lại nghĩ ra, bọn nó sau này sẽ cưới vợ, chờ mấy đứa cưới một cô gái thật xinh về làm vợ, cô có thể chụp ảnh cho mấy đứa con dâu mà.”

Bùi Anh: “...”

Đợi một lát, không phải giống như cô nghĩ chứ?

“Cháu nhìn xem, những thứ này là cô chụp con dâu cả, rất đẹp đúng không?” Mẹ Tổng lật tới một trang album, lần này người mẫu đã đổi thành chị dâu, “Con bé nó dịu dàng như nước, rất hợp để mặc kỳ bào, hoặc là mặc váy đầm dài cũng thướt tha lắm đó. Nhưng bây giờ nó lại đang mang thai, không thể chụp ảnh cùng cô được.”

Bùi Anh ngăn người: “Chị dâu mang thai ạ?”

“Ừ, mới được hai tháng, còn chưa thấy rõ, mong là nó sinh được một đứa con gái.”

Bùi Anh: “...”

Mẹ Tổng đúng là rất... có chấp ấy.

“Vóc dáng cháu Bùi đẹp như vậy, có muốn mặc thử mấy bộ quần áo này không?” Mẹ Tổng nhìn Bùi Anh, ánh mắt vô cùng tha thiết.

“...Vâng được ạ!” Bùi Anh thể hiện mình cũng rất hứng thú.

Mẹ Tổng bưng bưng sức sống bắt đầu chọn quần áo cho Bùi Anh, cô mặc thử một bộ quần áo ngọt ngào theo phong cách công chúa, rồi lại thử một bộ màu đỏ đầy quyến rũ, ngay cả phong cách Lolita phương Tây cô cũng mặc, cuối cùng kết thúc một buổi chiều hết sức vui vẻ.

Mặc lại bộ quần áo của chính mình, Bùi Anh thực sự rất muốn giới thiệu cho mẹ Tổng trò thay trang phục cô vẫn chơi trên điện thoại.

Sau đó, mẹ Tổng đưa một tấm ảnh Tổng Nam Xuyên mặc đồ con gái khi còn bé để Bùi Anh lưu lại làm kỷ niệm.

Tổng Nam Xuyên ngồi với ba Tổng trong phòng khách, thấy Bùi Anh theo mẹ mình đi từ trên lầu xuống, anh vội đi lên nhỏ giọng nói thầm: “Mẹ anh bảo em làm gì thế?”

Bùi Anh trả lời: “Chơi trò thay đổi trang phục một lúc thôi.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Anh thuận tay kéo Bùi Anh lên sân thượng, trên trán chảy ba hàng hắc tuyến: “Mẹ kéo em vào phòng quần áo à?”

“Vâng, bên trong có rất nhiều quần áo, em còn được xem ảnh hồi các anh còn bé nữa.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Chưa thấy ai bán con trai một cách quả quyết dứt khoát không chút do dự như mẹ mình, khụ khụ

“Bác nói lúc sinh anh ra, bác chỉ một lòng muốn đổi anh với bé gái giường bên cạnh.”

“...” Tổng Nam Xuyên im lặng một lúc, chẳng trách anh vẫn cảm thấy mình không phải là con ruột của bà. Anh thờ dãi một hơi rồi nói với Bùi Anh: “Xin lỗi, trước đây anh chưa nói chuyện này với em, lần trước đến tận sau khi kết hôn mẹ mới dẫn chị dâu đi thăm phòng quần áo... Đây là lịch sử bí mật cực kỳ đen tối của nhà họ Tổng, em nhất định đừng kể nó với ai.”

“...Vâng” Bùi Anh dờ khóc dờ cười gật đầu chắc nịch, “Thực ra em lại thấy khá ổn, trước đây em cũng là người mẫu, cũng phải thay quần áo rồi chụp ảnh mà.”

Mặc dù sở thích của mẹ Tổng có đôi chút khác biệt, nhưng mà quần áo được cất giữ trong phòng lại không hề rẻ, có không ít là đồ thiết kế bởi các nhà tạo mẫu nổi tiếng, mặc vào thì dù xấu xí vẫn thỏa mãn được thói ham hư vinh của chị em phụ nữ.

“Đúng rồi, để cảm ơn em, bác còn tặng cho em một tấm hình của anh nữa.” Bùi Anh vừa nói vừa lấy bức ảnh từ trong túi xách tay ra, quơ quơ trước mặt Tổng Nam Xuyên, “Không ngờ khi còn bé anh lại đáng yêu như vậy, em gái nhỏ Nam Xuyên ơi.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Anh im lặng không lên tiếng rồi bất ngờ đưa tay cướp tấm hình của Bùi Anh, nhưng Bùi Anh lại phản ứng khá nhanh, cô kịp thời tránh được: “Anh làm gì thế? Định trước đoạt thành quả lao động của em à?”

“Bức ảnh này giữ lại làm gì?”

Tổng Nam Xuyên nói xong không cam lòng cướp lại, mẹ Tổng đi tới nói với họ: “Ăn cơm đã, tí nữa về phòng rồi hẵng dính lấy nhau.”

Bùi Anh & Tổng Nam Xuyên: “...”

Trên bàn ăn vắng mặt rất nhiều người, vợ chồng anh cả và anh hai đều không tới. Mẹ Tổng nhìn Bùi Anh, cười khanh khách hỏi: “Sau này cháu Bùi muốn sinh con gái hay con trai?”

“Con gái ạ.” Bùi Anh đáp lời

Mẹ Tổng gật đầu đồng ý: “Con gái đáng yêu hơn con trai nhiều, là cái áo bông nhỏ thân thiết của mẹ.”

“Vâng ạ.” Bùi Anh cười phụ họa.

Mẹ Tổng lại hỏi Tổng Nam Xuyên: “Nam Xuyên thì sao? Thích con gái hay con trai?”

Tổng Nam Xuyên nói: “Chỉ cần do Bùi Anh sinh, gái trai con đều thích.”

Bùi Anh nghe anh nói thì có hơi lúng túng, ba Tổng đang uống canh vội buông bát, gọi người phòng bếp tới: “Canh này ngọt quá, đổi cho tôi bát khác.”

Bùi Anh: “....”

Sau bữa cơm tối, cuối cùng Tổng Nam Xuyên và Bùi Anh cũng có chút thời gian riêng tư, anh dắt tay cô dạo bộ dưới ánh trăng trong vườn hoa.

“Biểu hiện của em hôm nay không tệ đâu, mẹ anh có vẻ rất thích em, chắc là qua cửa rồi.”

“Vâng, nhưng ba anh thì lại không vui lắm.”

Ba anh vốn thế mà, em không cần để ý, chỉ cần mẹ anh thích thì ông ấy cũng không làm gì được.” Phòng quần áo kia vẫn tồn tại đến bây giờ trong nhà họ chính là bằng chứng tốt nhất.

“Vâng...” Bùi Anh gật đầu.

Tổng Nam Xuyên dừng bước, đặt một nụ hôn lên trán cô: “Tối nay nghỉ sớm đi, sáng mai chúng ta sẽ lên đường ra biển.”

Bùi Anh vừa ừ một tiếng, trong bụi rậm bên cạnh vang lên tiếng một người đàn ông: “Chắc chắc chắc, trước mặt người khác có thể ý tứ một tí được không? Đúng là mặt ngọt trong đầu nha ~”

Tổng Nam Xuyên nhíu mày kéo Bùi Anh đi tới, nhìn thấy một người nhàn nhã ngồi trong vườn hoa... Anh hai đang nướng thịt.

“Anh nướng thịt ở đây à?” Nhiều khi chính Tổng Nam Xuyên cũng không hiểu nổi đường về của não anh hai ở đâu nữa.

Anh hai nhíu mày, ngửa đầu nhìn anh nói: “Có phải lần đầu anh nướng thịt ở đây đâu, ngắm trăng uống bia ăn thịt nướng, cuộc sống gia đình tạm ổn, không nên quá yên bình.”

“...Em thấy anh bị ba đánh mà vẫn chưa chừa thì có.”

Anh hai vô tình vuốt vuốt tay: “Hai người có muốn nướng chung không? Anh mua nhiều thịt lắm, một người ăn không hết.”

Bùi Anh nhìn cái khay được bày đủ các loại thịt, yên lặng nuốt nước miếng. Hôm nay mặc dù cô ăn cả bữa trưa và bữa tối, nhưng hai bữa cộng lại còn không bằng một bữa ăn hằng ngày của Bùi Anh, dạ dày cô... trống rỗng ấy.

Tổng Nam Xuyên thấy cô thèm ăn như vậy, biết cô chưa ăn no, anh suy nghĩ một lát rồi nói: “Anh nướng cho em, em muốn ăn gì?”

“Thịt trâu, cánh gà và sò biển, cảm ơn anh!”

Anh hai đứng bên cạnh bật cười: “Xem ra cơm nhà anh không hợp khẩu vị của em rồi.”

Tổng Nam Xuyên tròn mắt lườm anh một cái, vén tay áo, bắt đầu quét dầu nướng thịt.

Anh hai cầm mấy xâu thịt để lên giá, nói với Tổng Nam Xuyên: “Cảm ơn em, nướng cùng nhau đi.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Bùi Anh đi tới bên cạnh nói: “Không thì để em nướng cho.”

“Không cần, em đứng xa ra đi, đừng để dính mùi lên người.”

“A...” Xem ra Xuyên Xuyên muốn cô làm quen với thân phận thiên kim tiểu thư đây mà.

Xa xa Bùi Anh đứng nhìn Tổng Nam Xuyên bận bịu, anh hai mang ghế tới cho cô rồi ngồi bên cạnh để hai người tán chuyện.

Tổng Nam Xuyên không nhịn được ném mấy hạt ngô hồng, đúng lúc đập vào người anh hai: “Anh tới giúp một tay được không thế?”

Anh hai đáp: “Chờ tí nữa anh hỗ trợ phần ăn.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Vì Anh Anh, anh nhin.

Vừa lật mặt tất cả mọi thứ, quán gia đã mò tìm tới nơi. Đối mặt với một cái giá nướng thịt xuất hiện trong vườn hoa, quán gia không hề lạ lẫm, mắt ông nhìn thẳng Tổng Nam Xuyên nói: “Cậu, lão gia ở trong thư phòng nói có chút chuyện công ty cần bàn bạc với cậu.”

Tổng Nam Xuyên gật đầu, giao nhiệm vụ nướng thịt cho anh hai: “Anh tới nướng đi.”

“Được được được.” Rốt cuộc thì anh hai cũng đứng lên đi tới cạnh giá thịt. Tổng Nam Xuyên sửa lại quần áo của bản thân, nói với Bùi Anh: “Để cho anh

ta nướng, em đừng động tay, nếu bị ba mẹ anh phát hiện, cứ nói là anh ấy cương quyết kéo chúng ta đến ăn thịt nướng.”

“A...”

Anh hai khinh thường hừ một tiếng, chờ sau khi Tống Nam Xuyên đi theo quản gia, anh bỏ thịt trâu đã nướng xong vào khay, đưa tất cả cho Bùi Anh

“Cảm ơn anh.” Bùi Anh nhận lấy, ăn một miếng nhỏ xong thì thấy hơi bất ngờ, “Ăn ngon thế?”

Anh hai đắc ý trả lời: “Buổi tối anh thường hay nướng thịt chỗ này, hấp thụ nhiều tinh hoa trời đất, đương nhiên nướng lên phải ngon rồi.”

Bùi Anh bật cười, anh hai lại đưa qua một lon bia: “Muốn uống không?”

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Edít: Fei Ying

Tống Nam Xuyên và ba Tống nói chuyện công việc hơn nửa tiếng đồng hồ mới đi ra khỏi phòng. Trước khi đi, ba Tống gọi anh lại, khẽ chau mày hỏi: “Lúc con mới vào ba đã định hỏi rồi, sao trên người con lại có mùi thịt nướng?”

“...” Tống Nam Xuyên nhất quyết đổ hết tội lỗi cho anh hai nhà mình, “Là anh hai nướng thịt trong vườn hoa, còn nhất quyết kéo con và Bùi Anh đến cùng.”

“Hừ, ba biết ngay lại là nó mà.” Ba Tống cho gọi quản gia đang đứng ngoài cửa vào, “Chẳng phải lần trước ta đã bảo ông vứt giá nướng thịt của thằng hai rồi mà? Sao giờ nó lại đang nướng thịt trong vườn hoa như vậy?”

Quản gia cung kính lễ phép trả lời: “Thưa lão gia, hình như cậu Hai lại mua thêm cái nữa.”

Ba Tống tức giận đến mức bật dậy từ trên ghế: “Thằng nhóc con này không có ngày nào chịu ngoan ngoãn cho được, chỉ giỏi làm mấy thứ không đáng hoàng, hôm nay nhất định ta phải lột da nó.”

Tống Nam Xuyên thấy ba mình đi thẳng từ thư phòng ra ngoài, anh cũng vội vàng đuổi theo sát nút.

Vườn hoa nhà họ Tống luôn có người chăm sóc riêng, các loại hoa được nuôi trồng rất đẹp. Giữa đêm hè, tiếng côn trùng rả rích vang vọng từ xa xa, trăng sáng giữa trời đêm phủ một màu xám bạc lên mặt đất mịt mù, gió mát thổi qua, nhẹ nhàng hít một hơi cũng có thể cảm thấy tràn ngập trong khoang mũi... mùi thịt nướng.

Ba Tống cau mày, lần tìm theo mùi thịt nướng. Tống Nam Xuyên vẫn nhất quyết theo sát phía sau ông, bước qua bụi cây nhỏ đã thấy Bùi Anh đang ngồi cùng cậu hai nhà họ Tống.

Trong tay cô cầm lon bia, cười hi hi nói với anh hai: “Không nói dối anh đâu, sò biển như thế này em có thể ăn hết hai mươi con một lúc, không nói quá tí nào ha ha ha.”

“Ha ha ha, anh có thể ăn được bốn mươi con!” Anh hai cũng giơ lon bia trong tay lên, cụng ly một cái với Bùi Anh, “Nào, cạn ly!”

“Cạn ly!”

Tống Nam Xuyên: “...”

Anh mới đi được có nửa giờ, sao Bùi Anh lại hoàn toàn hiện nguyên hình là yêu tinh thể này!

Trên mặt đất ngổn ngang mấy lon bia rỗng, Tống Nam Xuyên nhìn sang Bùi Anh vẫn còn đang cạn ly cùng anh hai, chỉ tức không thể đi tới đập cho anh ta một cái.

Ba Tống cũng bị tình huống trước mắt làm cho chán động, ngay lúc này ông không vội vàng dạy dỗ Tống Nhị thiếu gia mà nghiêng đầu nhìn Tống Nam Xuyên, hừ một tiếng rồi xoay người bỏ đi.

Tống Nam Xuyên nhú mày, anh không vội đuổi theo ông mà đi tới bế Bùi Anh lên. Bùi Anh đã uống say lú lút, trên người thoang thoảng mùi rượu, mặt mày cũng đỏ bừng cả đên. Bị Tống Nam Xuyên bế bổng, cô khẽ kêu một tiếng rồi mới vòng hai tay ôm cổ anh: “Xuyên Xuyên, anh về rồi, anh hai nướng thịt rất ngon đấy~”

Tổng Nam Xuyên sụ mặt không lên tiếng, còn Tổng nhị thiếu gia thấy Bùi Anh bị ôm đi thì vội đứng dậy kéo anh lại: “Em ba, đi đâu thế? Ngồi xuống uống rượu ăn thịt cùng nhau đã, anh còn chưa uống đủ đâu!”

Ánh mắt Tổng Nam Xuyên lạnh như băng lườm anh ta: “Chờ đó, em sẽ tính sổ với anh sau.”

Nói xong, anh không thèm để ý đến anh hai mình đang ở phía sau lưng kêu la om sòm, bế Bùi Anh đi thẳng về phòng mình.

Thả Bùi Anh lên giường, cô còn mơ mơ màng màng gọi tên Tổng Nam Xuyên. Anh cầm khăn lông ẩm giúp cô lau mặt, sau đó gọi người tới phòng bếp làm cho Bùi Anh một ly nước trái cây giải rượu.

Lúc xuống dưới lầu, anh thấy ba Tổng đang ngồi trên ghế salon trong phòng khách, có vẻ là đang đợi anh đây. Tổng Nam Xuyên muốn giả vờ như không thấy, đi thẳng tới phòng bếp nhưng vẫn bị ba anh gọi lại: “Con tới đây cho ba.”

Tổng Nam Xuyên hơi xụ khóe miệng, đi tới: “Ba à, chuyện gì ạ?”

“Chuyện gì?” Ba Tổng hỏi ngược lại anh, “Chuyện vừa nãy con không cảm thấy nên giải thích với ba hay sao?”

Tổng Nam Xuyên đáp: “Không có gì phải giải thích cả ạ, Bùi Anh chỉ uống say thôi mà.”

“Hừ, một cô gái mà uống tới thành như thế được sao?”

“Bình thường cô ấy rất ít khi uống rượu, hôm nay bị anh hai lôi kéo nên cô ấy mới uống như thế.”

“Đừng có cái gì cũng đổ tại anh con, anh hai con thì vẫn luôn như thế, nhưng ba chưa từng thấy chị dâu con uống với nó lần nào.” Ông ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng về phía Tổng Nam Xuyên, “Xuất thân gia thế hèn mọn thì khi ra ngoài không thể nào so sánh với một đại gia khuê tú được, ba chỉ không hiểu, tại sao con không tìm một thiên kim tiểu thư để kết hôn mà lại chọn một diễn viên nhỏ nhoi như vậy?”

Tổng Nam Xuyên nói lòng căm phẫn, thờ ra một hơi: “Ba, nếu con đã đưa cô ấy về gặp cha mẹ có nghĩa là con quyết tâm sẽ phải cưới cô ấy. Còn vì sao con lại không muốn kết hôn với một tiểu thư lá ngọc cành vàng...” Tổng Nam Xuyên cười đáp, “Rất đơn giản, bởi vì con chỉ muốn cưới người con yêu.”

Nói xong anh cũng lười tới phòng bếp lấy ly nước trái cây mà đi thẳng lên lầu. Bùi Anh đã ngủ, anh nhìn cô, thờ dài rồi đi tắm.

Sau khi ba Tổng trở về phòng vẫn tiếp tục than phiền với mẹ Tổng về chuyện của Bùi Anh: “Ban đầu tôi đã phản đối chuyện Nam Xuyên yêu một nữ minh tinh rồi, tối nay cô ta còn uống rượu cùng thằng hai trong vườn hoa, nói cái gì mà một lúc có thể ăn tới hai mươi con sò biển!”

Mẹ Tổng kinh ngạc đáp lời: “Nó ăn nhiều như thế nhưng mà không mập tí nào, lần trước xem nó đóng phim trên TV cũng toàn là ăn thịt, thế mà eo nó không dư một chút thịt nào luôn.”

“...” Ba Tổng hết ý kiến, “Trọng điểm là cái này sao? Bà không nhìn thấy dáng vẻ của con bé đó lúc nãy với thái độ trên bàn cơm hôm nay như hai người khác nhau ấy!”

Mẹ Tổng nói: “Ông cũng đừng có nóng giận quá, uống say thì sao còn giống lúc bình thường được chứ, ông cũng chẳng lạ gì thằng hai nữa, nếu nó nhất quyết lôi kéo con bé uống rượu, con bé cũng không tiện từ chối đâu.”

Ba Tổng nhìn vợ mình: “Mới một buổi chiều mà bà đã bị con bé đó mua chuộc rồi? Dù sao tôi cũng không đồng ý cho Nam Xuyên cưới nó, xuất thân tầm thường đã đành, lại còn là người nổi tiếng, nói ra chẳng phải để cho người ta chê cười à?”

“Bây giờ nhà giàu cưới sao nữ nhiều lắm, Nam Xuyên nhà chúng ta chẳng phải là người đầu tiên đâu.” Mẹ Tổng nhìn ba Tổng, “Tu tưởng của ông quá lạc hậu, bây giờ kẻ có tiền phải cưới nữ minh tinh mới về vang, khoe khoang với thiên hạ khắp nơi, thằng nhóc nhà họ Đồng chẳng thế đấy thôi sao? Chắc, mà người nó cưới nào có đẹp được như Bùi Anh, thế mới thấy Nam Xuyên nhà ta thật tình mắt.”

Ba Tổng: “...”

“Hơn nữa bây giờ Bùi Anh đóng phim “Diễn viên”, có nhà sản xuất lớn đấy, tương lai nhất định sẽ vượt qua biên giới, nổi tiếng khắp châu Á, nói không chừng còn vươn đến cả Hollywood ấy chứ.”

“...” Ba Tổng im lặng một lát, “Bà chỉ sợ tuột mất con bé thì không tìm được người chơi trò thay quần áo với mình thôi chứ gì?”

Lại còn Hollywood? Bollywood cũng không khác lắm đâu.

Mẹ Tổng không hài lòng lườm ông một cái: “Không ngờ tầm nhìn của ông lại hạn hẹp thế này, không biết làm thế nào mà đi đầu tư được.”

Ba Tổng: “...”

Mẹ Tổng nói tiếp: “Dù sao tôi cũng nhận được tình cảm giữa con bé với Nam Xuyên nhà mình rất tốt, cứ coi như ông không đồng ý thì cũng có ích gì? Ba đưa con gái ngoài thẳng cả ra thì còn có đứa nào chịu nghe lời ông không?”

Ba Tổng: “...”

Thế nên lúc đầu chỉ sinh mình thằng cả là được rồi! Sao lại còn sinh hai đứa nữa làm gì để chúng chọc tức ông!

“Được rồi được rồi, ông đừng tức giận nữa.” Mẹ Tổng an ủi vỗ lưng ông một cái để ông nguôi cơn giận, “Tôi thấy cháu Bùi không tệ chút nào đâu, vóc người rất đẹp, tiền đồ cũng chưa biết được, mặc dù không có nét đẹp nội tâm như con dâu cả nhưng nhân phẩm cũng tốt, nếu Nam Xuyên thích con bé đến thế thì ông không nên xoi mói nữa làm gì, dù sao có phải ông cưới vợ đâu chứ.”

Ba Tổng: “...”

Ngày xưa lúc cưới vợ đáng ra ông cũng nên xoi mói kỹ hơn mới phải.

Một đêm ồn ào trôi qua, chào đón ánh bình minh ngày kế tiếp. Mặc dù đang trong kỳ nghỉ phép, nhưng đồng hồ sinh học vẫn rất đúng giờ đánh thức Bùi Anh. Cô mở mắt, nhìn căn phòng xa lạ một lúc lâu mới định thần được đây là nhà họ Tổng.

“ Tỉnh rồi?” Tổng Nam Xuyên tựa vào tay vịn ban công, cúi đầu nhìn về phía cô. Bùi Anh chống hai tay lên giường, từ từ ngồi dậy, cảm thấy đầu hơi nặng.

“Nhức đầu?” Tổng Nam Xuyên hỏi.

“Vâng...” Bùi Anh vẫn còn hơi choáng váng.

Tổng Nam Xuyên hừ lạnh một tiếng, đưa tới ly nước ấm cùng một viên thuốc nhỏ: “Uống thuốc đi.”

Bùi Anh ngẩng đầu nhìn anh: “Đây là thuốc gì?”

“Thuốc trị say rượu đau đầu.”

Bùi Anh sững sờ, say rượu? Tối hôm qua cô uống say á?

Trong đầu thoáng lướt qua vài hình ảnh đứt quãng, anh hai đưa cho cô một lon bia, hai người còn cụng ly với nhau...

“Tối hôm qua em... uống say?” Cô hơi chột dạ hỏi anh.

Tổng Nam Xuyên cười lạnh, không trả lời cô, chỉ đưa tay lên để cho cô uống thuốc.

Sau khi Bùi Anh uống xong vẫn tiếp tục hỏi anh: “Rốt cuộc tối hôm qua thế nào? Em nhớ em uống rượu cùng anh hai...”

“Thì ra em vẫn nhớ? Vậy em có nhớ đúng lúc hai người đang nhậu nhẹt hăng say nhất thì bị ba anh bắt gặp không?”

Bùi Anh: “...” Không phải chứ...

“Xuyên Xuyên...” Cô nhỏ giọng gọi anh nhưng Tổng Nam Xuyên lại không thèm để ý. Bùi Anh thanh minh: “Tối qua anh hai rủ em uống rượu, em chỉ nghĩ chẳng qua là một lon bia thôi mà, chắc sẽ không say được, nhưng mà lúc sau càng uống lại càng hăng...”

Tổng Nam Xuyên vẫn thờ ơ làm Bùi Anh hơi luống cuống: “Xuyên Xuyên, em xin lỗi, em không nên uống rượu... Có cần em sang bên kia giải thích với chú không...?”

“Không cần, những gì nên nói anh đã nói cả rồi.” Cuối cùng anh cũng chịu trả lời cô một câu, “Em đi tắm đi, chờ một lúc nữa sẽ lên đường.”

“Đi đâu ạ?”

Anh ngược mắt nhìn cô: “Đi nghỉ ở bờ biển, đừng nói là em uống rượu đến mất luôn cả trí nhớ nhé?”

“... Không phải, em cứ nghĩ anh sẽ hủy chuyến đi này.”

Tổng Nam Xuyên mỉm môi, quay đầu rồi nói: “Em còn mè nheo thêm nữa thì có thể sẽ hủy thật luôn đó.”

“...” Bùi Anh nhanh nhẹn đi tắm.

Tắm xong người ngòm cũng thoải mái hơn, có điều Xuyên Xuyên vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng. Bùi Anh biết là anh đang tức giận, như con chim cút bám theo sau anh, đến thờ ơ mạnh cũng không dám. Bữa sáng họ không ăn cùng ông bà Tổng, Bùi Anh cũng không dám hỏi nhiều, dù sao thì Tổng Nam Xuyên cũng chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng để đáp lại lời cô.

Trên đường ra sân bay, cô định cầu cứu Nhậm San San, hỏi xem nên làm thế nào để đỡ dành bạn trai, không ngờ vừa mở wechat lên đã thấy cô ấy gửi cho mình một tin.

Nhậm San San: Chuyện của cô với Tổng giám đốc Tổng vừa ra tập thứ bảy, tựa đề là “Tổng Nam Xuyên bí mật đưa Bùi Anh về thành phố C gặp cha mẹ, nghi vấn hai người sắp có tin vui?!”

Bùi Anh: “...”

Bùi Anh: ... hình như bị tôi làm hỏng rồi orz

Nhậm San San đang online, rất nhanh sau đó đã trả lời lại cô: “Làm sao? Cha mẹ anh ta không thích cô à?”

Bùi Anh: Tối qua tôi với anh trai anh ấy uống rượu say, còn bị ba anh ấy nhìn thấy [roi lệ]. Bây giờ Xuyên Xuyên vẫn còn đang giận kìa [roi lệ]

Nhậm San San: Tin này hơi lớn, cô từ từ cái đã.

Nhậm San San: Anh trai Tổng Nam Xuyên? Cũng là một ông chủ? Có bạn gái chưa?

Bùi Anh...[icon hẹn gặp lại]

Nhậm San San: Đàn ông thì có gì mà không dỗ được, cô cứ chủ động hôn anh ta, nhất định anh ta sẽ không cảm lòng được đâu.

Bùi Anh: Cơ bản là bây giờ tôi không dám chọc vào anh ấy... Sáng nay anh ấy còn cười lạnh nữa kìa :)

Nhậm San San: Dùng nhiệt tình của cô để hòa tan anh ấy :) Tin tôi đi, định lực của Tổng giám đốc Tổng ấy mà, không cần phải sợ, leo lên trên anh ta ấy :)

Nhậm San San: Cô vẫn chưa trả lời tôi đây, anh trai hấn còn độc thân không đó?

Bùi Anh: Anh ấy nói anh ấy vẫn còn độc thân.

Bùi Anh trả lời xong câu này thì thoát khỏi wechat, nghiêng đầu nhìn Tổng Nam Xuyên đang ngồi bên cạnh.

... Quả nhiên là cô vẫn không có gan để leo lên anh được.

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Chuyển ngữ: Từ Nhi

Hơi lạnh trên người Tổng Nam Xuyên vẫn duy trì cho tới khi đến thẳng sân bay cũng không ấm là bao. Sau khi vào phòng chờ, Tổng Nam Xuyên cầm ngay máy tính bảng vào mạng xem tin tức.

Bùi Anh thấy Tổng Nam Xuyên lạnh lùng như thế thì mím môi ngồi một bên lướt weibo.

Quả nhiên trên weibo đã bùng nổ thật rồi, nhóm fans và antifans đều sôi nổi thảo luận chuyện cô theo Tổng Nam Xuyên về nhà gặp ba mẹ. Bùi Anh buồn chán không việc gì làm nên xem hết từng bình luận một, Tổng Nam Xuyên ngồi đối diện liếc mắt nhìn cô một cái rồi quay lại tiếp tục xem tin tức.

Không bao lâu sau anh nhận được tin nhắn từ anh hai: “Em ba, sao lại đi mà không nói tiếng nào thế?”

Tổng Nam Xuyên bỏ qua tin nhắn, không muốn nói chuyện với anh ta.

Anh hai kiên trì gửi thêm tin nhắn nữa: “Anh đã nghe ba nói chuyện tối hôm qua rồi, anh không ngờ sẽ thành ra như vậy, em đừng giận.”

Chân mày Tổng Nam Xuyên giật giật, cuối cùng không nhịn được mà trả lời lại anh: “Anh không ngờ sẽ thành ra như vậy? Em thấy anh cố ý thì có, anh nói đi anh có dụng ý gì?”

Anh hai: “Anh có ý gì đâu, em đừng xem anh như bọn biến thái thế.”

Tổng Nam Xuyên: “Anh không có sao? Tán tỉnh phụ nữ ở quán bar, hình như anh chưa từng thất bại thì phải.”

“...” Anh hai im lặng một giây mới nhắn tin trả lời, “Cảm ơn.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

“Em không khen anh!” Ngón tay Tổng Nam Xuyên gõ mạnh mấy kí tự trên màn hình, “Món nợ này em nhớ kỹ, chờ em về sẽ từ từ tính sổ với anh.”

Anh hai: “Đừng như vậy chứ, anh chỉ giúp Bùi Anh bộc lộ bản thân trước ba mẹ mình thôi mà?”

Tổng Nam Xuyên: “Đừng nói nhiều nữa, em thấy anh không muốn em kết hôn thuận lợi thì có. Chẳng lẽ anh yêu thầm em? Đừng có ngốc, chúng ta không có khả năng đâu.”

Anh hai: “... Em ba à, khẩu vị của em nặng quá rồi.”

“Anh không mê sắc đẹp của em thì vì cái gì đây?”

Anh hai: “...”

Em ba vẫn luôn tự tin như vậy, haha.

Anh hai: “Em còn nhớ lần trước là ai mách lẻo với Cố Trần làm bọn anh chia tay không? :)”

Tổng Nam Xuyên: “... Trời đất, chuyện ngày trước lâu vậy rồi mà anh còn nhớ hả?”

Anh hai: “Mặc dù trí nhớ anh hai em không tốt nhưng ghi thù thì vẫn có thể nhớ. :)”

“... Được, tốt nhất anh nên cầu nguyện sau này mình không bị em tóm được nhược điểm gì. Trí nhớ em rất tốt, ghi thù cũng cực tốt. :)” Tổng Nam Xuyên gửi xong tin nhắn này thì có thông báo nhắc nhở lên máy bay.

Anh cất máy tính bảng vào, nói với Bùi Anh: “Đi thôi.”

“Vâng.” Bùi Anh nhanh chóng cất đi động rồi đi qua chỗ anh.

Sau khi lên máy bay thì Tổng Nam Xuyên nhắm mắt lại nghỉ ngơi, Bùi Anh ở bên cạnh nhìn anh vài lần, do dự xem mình có nên ở trên anh một lần thử không.

Còn chưa nghĩ xong thì máy bay đang bay ổn định bỗng rung lắc hai lần. Hành khách trên máy bay bắt đầu thì thầm bàn tán. Nhưng sau chấn động vừa rồi, máy bay không khôi phục lại sự ổn định như trước mà còn xóc nảy dữ dội hơn.

Trên máy bay, có người bắt đầu hét lên, Bùi Anh cũng bị hoảng sợ, cô nắm chặt lấy tay Tổng Nam Xuyên.

Ở lần xóc nảy đầu tiên, Tổng Nam Xuyên đã mở mắt tỉnh rồi, giờ thấy sắc mặt Bùi Anh trắng bệch như vậy, anh vội vàng nắm lấy tay cô an ủi: “Đừng sợ, chắc gặp phải luồng không khí ấy mà, không có gì đâu.”

Sau đó tiếp viên hàng không cũng đi tới giải thích máy bay gặp một luồng không khí, yêu cầu mọi người cài dây an toàn và giữ trật tự.

Tổng Nam Xuyên kiểm tra dây an toàn trên người Bùi Anh một lúc, xác định nó giữ chặt eo cô rồi mới nắm lấy tay Bùi Anh lần nữa. Sắc mặt Bùi Anh vẫn trắng bệch như trước, cô nhìn Tổng Nam Xuyên như muốn khóc: “Xuyên Xuyên, đúng là em không nên đi máy bay thật rồi.”

Ngồi lên máy bay nào thì máy bay đó sẽ rơi ngay lập tức!

Tổng Nam Xuyên như nghĩ tới gì đó, anh khẽ nhủ mảy: “Em đừng nghe Nhậm San San nói bậy.”

Anh vừa nói xong thì máy bay lại xóc lên hai cái, lần này Bùi Anh không nhịn được nữa cũng hét theo mọi người. Tổng Nam Xuyên càng nắm chặt tay cô không ngừng an ủi. Tiếp viên hàng đứng ngồi không yên nhưng vẫn trấn an tâm trạng của mọi người.

Trên máy bay, có hành khách bắt đầu thì thầm cầu nguyện, cả phê của hành khách ngồi bên cạnh hành lang bị vung vẩy ra ngoài, văng lên đầu Bùi Anh mấy giọt. Nhưng bây giờ Bùi Anh đâu thể nhận ra cả phê nóng trên đầu, mắt cô long lanh nước nhìn Tổng Nam Xuyên: “Xuyên Xuyên, tiếp viên hàng không sẽ để chúng ta viết di thư sao?”

“Không đâu, đừng sợ.” Máy bay giật như vậy Tổng Nam Xuyên cũng thấy hơi hoảng hốt, sau đó anh bắt đầu cảm thấy hối hận vì sao sáng sớm nay mình lại cãi nhau với Bùi Anh kia chứ?

Bùi Anh ngồi không ngừng giải thích với anh: “Xuyên Xuyên, em xin lỗi, nếu biết thế này thì lúc ở trên xe em sẽ ở trên anh.”

...

Tổng Nam Xuyên ngắt ra một lúc, Bùi Anh vẫn tiếp tục nói: “Anh đừng giận, là em sai cả, sau này em sẽ không bao giờ uống rượu nữa, cũng không bao giờ khiến anh tức giận nữa.”

“Đừng nói ngốc như vậy, không sao đâu, tin anh.” Tổng Nam Xuyên cầm bàn tay lạnh run của cô đặt bên môi mình rồi nhẹ nhàng hôn lấy.

Máy bay cứ giật như vậy hơn mười giây cuối cùng cũng dần ngừng lại. Trên radio vang lên giọng nói của cơ trưởng, ông thông báo máy bay đã ổn định, xin mọi người bớt lo.

Nhóm hành khách đều thờ phào nhẹ nhõm, không khí trong cabin cuối cùng cũng yên tĩnh ít nhiều. Niềm vui sướng sống sót sau tai nạn ngập tràn trong lòng Bùi Anh, cô nhìn Tống Nam Xuyên vui vẻ nói: “Xuyên Xuyên, không có gì rồi, không có việc gì nữa rồi!”

“Phải...” Tống Nam Xuyên cũng nhìn cô nhẹ nhàng cong khóe miệng.

Anh nắm tay Bùi Anh đến khi máy bay hạ cánh cũng không chịu buông ra, bước ra ngoài lần nữa, ánh mặt trời sưởi ấm trên đỉnh đầu, dưới chân giẫm lên đất phẳng, anh cảm thấy thế giới này tốt quá.

Bùi Anh cũng cảm nhận được ánh mặt trời nóng rực, câu đầu tiên cô thốt ra là: “Em muốn cho Nhậm San San vào danh sách đen một tháng.”

Roi máy bay gì đấy nó đáng sợ lắm đó, cái đồ miệng quạ đen.

Tống Nam Xuyên mỉm cười, nắm tay cô bước ra ngoài: “Đến khách sạn trước đã.”

Nơi Tống Nam Xuyên dẫn Bùi Anh tới là một hòn đảo nhỏ có cảnh sắc tuyệt vời, ngập tràn hoa và quả. Hiếm thấy một điều là hàng năm có rất nhiều người đến đây du lịch nhưng nước biển ở đây vẫn luôn luôn xanh biếc.

Người nước ngoài ở trên đảo rất nhiều, trên đường đi, Bùi Anh thấy không ít người nước ngoài tóc vàng mắt xanh nhìn đẹp lắm. Sau khi đặt hành lý vào trong phòng khách sạn, cô thả người nằm lên giường để cho mình bình tĩnh.

Chuyện vừa xảy ra trên máy bay làm cô sợ muốn khóc, bây giờ nhớ lại vẫn còn thấy hơi run. Cô chưa bao giờ cảm nhận được thi ra sinh mạng lại mong manh như vậy, chỉ một chấn động nhỏ thôi cũng khó mà chịu được.

Lúc cô còn đang lỉnh ngoẻo đạo lý đòi người thì Tống Nam Xuyên đã nằm xuống bên cạnh cô, hít mắt nhìn mình: “Lúc này trên máy bay em nói gì ấy nhỉ?”

“Sao?” Bùi Anh nghi ngờ nhìn anh, vừa rồi trên máy bay cô nói rất nhiều mà, cụ thể anh muốn ám chỉ câu nào?

Giống như đọc hiểu được ánh mắt của cô, Tống Nam Xuyên hé môi nói tiếp: “Hình như anh nghe được em nói phải ở trên anh?”

Bùi Anh: “...”

Trong khoảnh khắc chỉ treo mảnh绸 như thế mà anh còn chú ý tới chi tiết nhỏ này nữa à?

“Em không nói gì hết, có lẽ trong hoàn cảnh đó hoảng hốt quá nên anh nghe lầm rồi chăng?” Bùi Anh bắt đầu giả vờ.

“Vậy sao?” Tống Nam Xuyên chậm rãi dịch sát vào cô, mặt có phần lơ đãng, “Không sao, nếu em muốn ở trên anh thì cứ đến đây đi, anh sẽ không phản kháng đâu.”

Bùi Anh: “...”

“Ha ha, em đi tắm đây, vừa rồi sợ đổ cả mồ hôi lạnh.”

Cô nói xong thì muốn chuẩn bị đi ngay nhưng kết quả lại bị Tống Nam Xuyên túm được tay cô trước, xoay mình đè lên người cô: “Anh Anh.”

Anh gọi tên cô, làm Bùi Anh run rẩy cả tâm hồn: “Có chuyện gì?”

Tống Nam Xuyên áp lên trán cô, chuyên chú nhìn cô đầy tình cảm: “Lúc ở trên máy bay anh đã nghĩ rất nhiều, đòi người ngăn ngui như vậy, những chuyện ngoài ý muốn lại dễ dàng xảy ra, nếu thời gian của chúng ta đã ít ỏi như thế, tại sao mình phải lãng phí cái vã rồi giận dỗi làm gì? Chúng ta nên tận dụng từng giây từng phút để làm điều mình thích mới phải đúng không em?”

“... Đúng.”

“Cho nên em muốn ở trên anh. Anh đây, đến đi, không cần đắn đo.”

“...”

“Nếu em thấy thẹn thùng thì cứ để anh ở trên. Đầu của em hết.”

“...”

Đây là việc anh yêu thích đó hả? Đạo lý đòi người của anh là đây đó hả!

Nhưng dưới sự tấn công nhiệt tình của Tống Nam Xuyên, từ trước đến giờ Bùi Anh nào có sức chống trả. Không biết có phải vì sự cố máy bay lúc này hay không, hai người đều trở nên nhạy cảm, cảm giác lần này vô cùng đặc biệt, Tống Nam Xuyên cũng kiên trì rất lâu.

Đợi khi đánh trận xong xuôi thì đã nhá nhem tối. Bùi Anh đã đói bụng lắm rồi, Tống Nam Xuyên gọi nhân viên khách sạn đưa bữa tối đến, hai người giải quyết bữa cơm ở trong phòng.

Sau khi ăn uống no đủ, Tổng Nam Xuyên rủ Bùi Anh đi dạo bên bờ biển. Lúc đi Bùi Anh có mang theo một bộ áo tắm nhưng thay xong Tổng Nam Xuyên lại rất không hài lòng: “Em mặc thế này mà ra ngoài ấy hả? Còn dám ít vải như vậy nữa.”

“...” Bùi Anh im lặng một hồi mới nói, “Áo tắm trước của em bị anh lấy mất rồi, không phải anh nói thời nay làm gì còn ai mặc áo tắm liền thân đó sao?”

“Tình huống khác nhau thì xử lý phải khác nhau.” Tổng Nam Xuyên bình thản mở túi hành lý của mình ra đưa cho Bùi Anh một bộ áo tắm, “Đổi cái này.”

Bùi Anh nhìn thoáng qua bộ áo tắm mà anh đưa cho mình, còn nhiều vải hơn cả bộ trước của cô. Ha ha, đúng là đàn ông.

Cô vào phòng tắm thay đồ lần nữa, lúc đi ra Tổng Nam Xuyên còn mượn cớ nắng gắt mà ép cô mặc thêm áo khoác tơ tằm chống nắng, cái loại siêu dài che tới tận mắt cá chân.

Bùi Anh co rút khóe miệng, mặc áo khoác tơ tằm chống nắng lên người xong, Tổng Nam Xuyên mới bằng lòng để cô ra khỏi cửa.

Tuy rằng lúc trước Bùi Anh có theo Tổng Nam Xuyên học bơi nhưng vẫn không dám đến gần chỗ nước sâu, chỉ dạo ở bên rìa bờ cát. Tổng Nam Xuyên dạy cô bơi một lúc rồi cùng về khách sạn.

Vốn dĩ Bùi Anh muốn ngủ sớm một chút vì ngày mai Tổng Nam Xuyên sẽ dẫn cô ngồi du thuyền ra biển, kết quả là sau khi trời tối Tổng Nam Xuyên lại gọi cô ra ngoài.

Buổi tối trên bờ biển cũng không đông người lắm, Bùi Anh đi theo một người mà Tổng Nam Xuyên nhờ họ tới chuyển lời, khi nhìn thấy Tổng Nam Xuyên ở cách đó không xa, người nọ lập tức cúi chào cô, lui xuống.

Trên người Tổng Nam Xuyên mặc âu phục vô cùng nghiêm túc, Bùi Anh không biết anh lại định bày trò quý gì đây, cô đi về phía anh hai bước, hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Tổng Nam Xuyên không trả lời cô mà biến ra một cây đàn violin từ phía sau như ảo thuật, đặt lên vai mình.

Sóng biển nhẹ nhàng vỗ vào bờ cát, Tổng Nam Xuyên đứng dưới ánh trăng, chậm rãi kéo dây đàn violin.

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Chuyển ngữ: Từ Nhi

Khi giai điệu du dương của Cô gái biển sâu vang lên trong đêm tối, Bùi Anh ngây ngẩn cả người.

Bản nhạc đàn bằng violin này cô đã nghe từ hơn một năm trước, nhưng đây lại là lần đầu tiên được nghe trực tiếp như thế này. Tổng Nam Xuyên đứng bên bờ biển, sóng biển liên tục vỗ vào chân anh khiến cả không khí đều mon man hơi biển.

Không có nơi nào thích hợp để diễn tấu Cô gái biển sâu hơn nơi này.

Bùi Anh hoàn toàn đắm chìm vào trong đó, âm thanh du dương như thơ của cây đàn violin khiến người khác say mê.

Tổng Nam Xuyên cũng tập trung diễn tấu, ánh trăng màu bạc rơi trên người anh như phủ thêm một lớp sáng long lanh. Trong nét phác họa của ánh trăng, mỗi một sợi mi anh rung động, nốt ruồi lệ nơi khóe mắt trái, tất cả đều như được ống kính phim điện ảnh đặc tả, từ từ hiện lên trước mắt của Bùi Anh.

Bờ biển, đàn violin, còn có người đàn ông mình thích, cảnh tượng này đủ để Bùi Anh khắc ghi suốt cả đời.

Không biết vì sao, đột nhiên cô xúc động muốn khiêu vũ. Cô cởi đôi giày cao gót trên chân, đi đến bờ biển, nhón mũi chân rồi bắt đầu nhảy múa.

Vũ đạo cô múa chính là điệu dùng để thử vai Khiêu vũ giữa ánh nắng mặt trời lúc trước, cô luyện tập một tuần, cuối cùng lại không thể biểu diễn cho khán giả được xem.

Mặc dù âm nhạc không giống nhau nhưng kỹ thuật nhảy của cô kết hợp với tiếng đàn của Tổng Nam Xuyên lại vô cùng phù hợp. Nước biển lạnh lạnh hôn lên mũi chân cô, dính ướt cả làn váy, tất cả cô không buồn để ý.

Giờ phút này, cô chỉ muốn khiêu vũ dưới ánh trăng trong trẻo lạnh lùng.

Sau khi diễn tấu Cô gái biển sâu gần ba mươi phút, điệu múa của Bùi Anh và nốt nhạc cuối cùng của cây đàn violin cùng dừng lại. Hai người không ai nói

câu nào, như thể còn chưa thoát ra được khung cảnh lúc vừa rồi. Một hồi sau, Tống Nam Xuyên mới cất cây đàn trên vai, nghiêng người nhìn về phía Bùi Anh, nở nụ cười: “Khúc nhạc Cô gái biển sâu này xin tặng cho quý cô Bùi Anh mà anh yêu thương nhất.”

Bùi Anh cười với anh, mở lời: “Điều múa Khiêu vũ trong ánh nắng tuyệt vời xin gửi tặng cho quý ngài Tống Nam Xuyên mà em yêu thương nhất.”

Ý cười bên khóe môi Tống Nam Xuyên càng sâu hơn, một tay anh ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Bùi Anh, thì thầm hỏi: “Nếu chúng ta đã yêu nhau như vậy thì có phải nên đi đăng kí kết hôn rồi không nhỉ?”

Bùi Anh thoáng sửng sốt, Tống Nam Xuyên thấy cô ngẩn ra thì bỗng hơi căng thẳng: “Lúc trước em đã nói thế mà, ai diễn tấu đàn violin bài Cô gái biển sâu tặng cho em thì em sẽ gả cho người đó, em không được đổi ý.”

Ánh mắt anh như ngôi sao tỏa sáng rực rỡ giữa trời đêm, trong đó còn ngập tràn hình ảnh cô ở đây.

Khóe môi Bùi Anh cong lên, hỏi anh: “Sao anh biết chơi đàn violin? Không phải anh chỉ biết chơi dương cầm thôi mà?”

Nhắc tới chuyện này, Tống Nam Xuyên có vẻ hơi oán giận: “Anh theo học Kiều Dĩ Thần.”

Bùi Anh kinh ngạc há hốc mồm, đây là lần thứ mấy trong đêm cô ngó người rồi nhỉ?

Tống Nam Xuyên nói: “Anh cũng không hiểu nổi tại sao lúc trước em chịu nổi người như hán nữa đây, trong quá trình dạy anh đàn violin, hán đã vô số lần muốn cho công ty đĩa nhạc Quang Thần của bọn họ phá sản.”

“... Vậy cuối cùng làm sao anh nhịn được?” Công ty đĩa nhạc Quang Thần giờ vẫn còn khỏe mạnh đó.

“Anh suy nghĩ lại, chờ hán dạy anh xong anh mới làm cho công ty họ phá sản.”

“...” Bùi Anh im lặng một giây, “Rồi sau đó?”

“Sau đó?” Tống Nam Xuyên nhìn cô, “Sau đó anh học xong rồi, vui quá nên tha cho họ một lần.”

Bùi Anh: “...”

“Anh theo học Kiều Dĩ Thần từ khi nào thế? Sao em không biết chút gì vậy?” Chơi đàn violin cần kỹ xảo diễn tấu rất điều luyện, có phải dễ dàng mà học được ngay đâu, cho dù Tống Nam Xuyên chỉ học một bài này thì ít nhất cũng phải cần một tháng.

Vấn đề này của Bùi Anh khiến cho Tống Nam Xuyên nhớ lại chuyện khác mà bất mãn: “Em hơi hay lắm, một tháng này em bận bịu như vậy còn chẳng nói được với anh câu nào, sao biết anh học violin được chứ?”

Bùi Anh: “...”

Sao cô lại tự đào hố cho mình nhảy thế này.

“Em xin lỗi mà.” Hai tay Bùi Anh vòng lấy thắt lưng anh, làm nũng, “Chờ quay phim xong là em sẽ có thể ở bên cạnh anh rồi.”

Tống Nam Xuyên cúi đầu nhìn cô, nói: “Nếu thấy có lỗi với anh thì em nên suy nghĩ về đề nghị của anh đây nhỉ, đi lấy giấy chứng nhận với anh?”

“Ồi...” Bùi Anh vui đầu vào ngực anh, mặt bắt đầu nóng lên.

Tống Nam Xuyên ho khan một tiếng, nhẹ nhàng đẩy cô ra rồi đặt đàn violin sang một bên. Anh lấy một chiếc hộp nhỏ xinh xắn trong túi quần mình ra, Tống Nam Xuyên quỳ một chân xuống bờ cát, mở hộp ra: “Quý cô Bùi Anh, em có bằng lòng gả cho anh không?”

Lúc hộp nhỏ mở ra, viên kim cương trên nhẫn lấp lánh khiến Bùi Anh chói mắt. Chiều đến mức khóe mắt của cô uơn ướt.

Tống Nam Xuyên vẫn còn quỳ trên cát, hoàn toàn không thương xót chút nào chiếc quần âu đắt tiền dính cát biển li ti.

Ánh trăng kéo dài bóng dáng của hai người, một quỳ một đứng. Khi chân Bùi Anh ngập trong nước lặn nửa, cô mới gật gật đầu: “Em bằng lòng.”

Khóe miệng Tống Nam Xuyên lập tức tùm tùm cười, anh đứng dậy vòng lấy thắt lưng Bùi Anh, ôm cô xoay quanh hai vòng.

“Ha ha ha ha đừng giận nữa, bỏ em xuống đi.” Mái tóc đen của Bùi Anh và làn váy tung bay, hai tay cô đặt trên vai Tống Nam Xuyên, thì thầm rất khẽ.

Tống Nam Xuyên để cô xuống nhưng hai tay vẫn không chịu buông ra, anh nhìn cô thật lâu, kim lòng không được mà hôn lên làn môi đó.

Sóng biển vỗ vào bờ cát rì rào to nhỏ, biển rộng ngút ngàn như tình yêu sâu đậm dịu dàng của Tống Nam Xuyên bao bọc cả Bùi Anh.

Cô không nhớ nổi tới hôm nay mình đã theo Tống Nam Xuyên về khách sạn thế nào, nhưng giữa lúc điên cuồng triền miên, cơ thể cô lại khắc ghi thật kĩ.

Nụ hôn nhiệt tình như lửa của anh, hơi thở và thì thầm nóng rực, cả làn da bỏng cháy như một chiếc bàn ủi để lại ký hiệu trên người cô, kết quả là ...

Cô cảm thấy bây giờ mình không khác gì tàn phế.

Xương cốt toàn thân như bị ai đó mở ra rồi ráp lại, chỉ cần hơi cử động một chút thì khắp người đều đau nhức không sao chịu nổi. Cô xoay đầu nhìn ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ, chỉ muốn đá tên cầm thú Tống Nam Xuyên xuống giường.

“Anh Anh...” Trong giấc ngủ, Tống Nam Xuyên gọi tên cô, lúc này rồi mà thân thể anh vẫn có thể tự động áp lên người Bùi Anh như thế.

Bùi Anh: “...”

Người này chắc chắn là sao Thái Tuế chuyển thế mà.

Đoán chừng đã giữa trưa rồi mà cô còn chưa được ăn sáng, thế là cô mặc kệ, chính âm lượng của đồng hồ báo thức trên di động đến mức lớn nhất cho nó reo bên tai Tống Nam Xuyên.

Rất nhanh sau đó, Tống Nam Xuyên bị đánh thức, hay nên nói chính xác là bị làm cho tỉnh. Anh mơ màng một lúc mới phản ứng lại: “Em không có cách đánh thức nào dịu dàng hơn chút à?”

“Không có.” Bùi Anh tắt đồng hồ báo thức nhìn anh, “Em muốn ăn cơm.”

Tống Nam Xuyên: “...”

Anh cảm thấy đôi mắt đen láy cô chấp muốn ăn cơm của cô đã thay lời muốn nói.

Mặc đại một cái áo ngủ lên người, Tống Nam Xuyên gọi điện cho nhà hàng đặt cơm. Hai người rửa mặt xong xuôi thì cơm trưa cũng vừa lúc mang tới. Tống Nam Xuyên cầm hộp quả nhỏ ở đầu giường rồi nói với Bùi Anh: “Đưa tay em đây.”

Bùi Anh ngoan ngoãn đưa tay qua, Tống Nam Xuyên lấy nhẫn ra đeo lên ngón áp út của cô: “Được rồi, bây giờ em đã bị trói buộc rồi, chạy không thoát được đâu.”

Bùi Anh nâng tay lên nhìn chiếc nhẫn kim cương, hơi lo lắng hỏi anh: “Nhưng mà ba anh không thích em mà.”

“Chỉ cần em đồng ý thì những người khác đều không thành vấn đề. Bên phía ba anh sẽ nói chuyện với ông.”

“Vâng...” Bùi Anh gật đầu, ánh mắt hơi tối lại, “Có điều còn ba mẹ em...”

Tống Nam Xuyên đáp: “Anh đã nghĩ tới chuyện này rồi, chờ sang năm mới anh và em sẽ cùng nhau về quê gặp họ. Nhân cơ hội này em lấy sổ hộ khẩu luôn, chúng ta đi đăng kí kết hôn.”

Mắt Bùi Anh chớp chớp: “Thì ra anh tính toán hết rồi?”

“Chuyện lớn cả đời đương nhiên là anh phải lên kế hoạch từ trước chứ. Cuối năm phim của em cũng sẽ quay xong, chúng ta có thể tập trung chuẩn bị cho đám cưới.” Tống Nam Xuyên nói tới đây thì cười cười hỏi cô: “Em muốn tổ chức đám cưới ở đâu?”

“Em á?” Bùi Anh suy nghĩ một lúc, “Em chưa từng nghĩ tới vấn đề này, không phải quan trọng nhất là được đứng ở bên cạnh anh sao?”

Tống Nam Xuyên bật cười, hôn lên môi cô một cái: “Vậy bây giờ em bắt đầu suy nghĩ thử xem, lâu đài cổ, giáo đường, bờ biển, bãi cỏ, chỉ cần em thích là được.”

“Lâu đài cổ nghe lãng mạn ghê cơ! Nhưng mà bờ biển cũng tuyệt lắm!”

“Vậy chúng ta tổ chức hai đám cưới là được.”

“Có được không?”

“Được, chồng em nhiều tiền, không sao cả.”

Bùi Anh dựa vào người anh cười mãi không ngừng được, Tống Nam Xuyên xoa xoa gáy của cô, cười nói: “Được rồi, không phải mới sáng sớm em đã nói muốn ăn cơm rồi à? Giờ không đói nữa sao?” Anh nghĩ ngợi, “Có phải người ta gọi đây là đang yêu uống nước cũng no không?”

“Uhm... Nhưng mà em vẫn thích ăn thịt hơn.”

“...”

Buổi chiều Tống Nam Xuyên dẫn Bùi Anh ngồi du thuyền rời bến, trên du thuyền xem một đĩa phim blu-ray, tới tới, họ cùng nhau ngắm mặt trời lặn nhìn sao lên, chơi đến đêm khuya mới quay về khách sạn.

Chớp mắt đã qua ba ngày nghỉ phép bên bờ biển, sáng sớm ngày thứ tư, hai người lên đường trở về.

Bốn ngày đi chơi Bùi Anh đều không sờ đến kịch bản, nghĩ tới tiếng thét giận dữ của đạo diễn Triệu thì cô vội vàng ôm kịch bản đọc luôn trên máy bay.

Điều này làm cho Tống Nam Xuyên rất không hài lòng, anh giật kịch bản trên tay Bùi Anh đi, nghiêm túc nhìn cô: “Em có nhớ lúc chúng ta gặp phải luồng khí bất thường đó không?”

Bùi Anh nghe anh nói lại bắt đầu căng thẳng: “Sao vậy, chẳng lẽ bay về cũng gặp phải nữa à?”

“Có phải đã thấy sợ rồi không? Em còn thấy kịch bản quan trọng nữa không thể?”

Bùi Anh: “...”

Tống Nam Xuyên nói tiếp: “Người ta vẫn bảo đòi người ngắn lăm, phải tranh thủ làm những việc mình thích.”

Bùi Anh cầm kịch bản về: “Nếu bây giờ em không xem kịch bản thì thể nào ngày mai đến trường quay đòi người ngắn ngủi của em sẽ ngắn hơn nữa kia.”

Tống Nam Xuyên: “...”

Lúc về nhà đã là buổi chiều muộn, khi họ đi quán gia đã giao mèo cho Tiểu Trương nuôi giúp, không ngờ bây giờ Tiểu Trương lại mang theo đám mèo đến thẳng sân bay đón.

Bùi Anh ôm Tiểu Hắc vào lòng đùa giỡn, Tiểu Trương vô tình liếc mắt qua chiếc nhẫn cô đeo trên ngón áp út thì hơi bị chói mắt.

Viên kim cương lớn quá, nếu lúc giám đốc Tống chỉ tiền làm việc cũng hào phóng thế này thì tốt biết bao nhiêu.

Chờ hai người về tới biệt thự, anh thông báo lịch trình ngày mai với Tống Nam Xuyên xong, Tiểu Trương nhanh chóng thành công lui về nhà. Buổi tối, hiếm khi được Bùi Anh nấu cơm, Tống Nam Xuyên uống hết canh cô nấu rồi cảm thán: “Có vợ thật là tốt.”

Bùi Anh bĩu môi nói: “Ừ ừ ừ đi, đâu phải trước kia em chưa nấu cơm đâu?”

“Nhưng mà anh phát hiện ra em đeo nhẫn này nấu cơm càng ngon hơn.”

Bùi Anh: “...” Nhẫn này của anh còn ẩn giấu kỹ năng khác nữa à.

“Phải rồi, trang sức kiểu này không nên đeo trên tay.”

Thấy Bùi Anh đang định tháo nhẫn ra, Tống Nam Xuyên hốt hoảng kêu to: “Bùi Tú Quyên em làm gì vậy hả?”

Bùi Anh bị anh dọa sợ: “Nhẫn của anh lấp lánh như vậy, nếu bị cướp giật thì làm sao bây giờ? Hơn nữa em quay phim cũng không thể đeo mà, nếu rớt mất ở trường quay thì sao?” Cô nói xong thì quăng cho Tống Nam Xuyên một ánh mắt khinh bỉ, “Còn nữa, không cho phép gọi em Bùi Tú Quyên, Tống Cầu Đan!”

Tống Nam Xuyên tròn mắt nhìn cô, thấy cô hỏi thì vô cùng nghiêm túc: “Trên giấy chứng nhận kết hôn của chúng ta vẫn phải viết Bùi Anh là Bùi Tú Quyên mà?”

“...Chứng minh thư và sổ hộ khẩu của em đều đổi tên thành Bùi Anh cả rồi!”

“Ồ, tiếc thật.”

“Đúng vậy, thử nghĩ lúc đám cưới mà xem, trên thiệp mời viết Quý cô Bùi Tú Quyên và Quý ngài Tống Cầu Đan, anh nói xem sẽ có ai đến dự không?”

“...Chắc là hai con chó đực cái ngu ngốc của nhà hàng xóm sẽ đến tham gia.”

“Phụt”, Thiếu chút nữa Bùi Anh phun hết canh trong miệng, “Ha ha ha ha ha, tự nhiên em lại thấy tên mình cũng không dở lắm đâu.”

“So với Bùi Tú Nhiên thì sao?”

Bùi Anh bĩu môi không nói. Tống Nam Xuyên nhìn nhẫn kết hôn anh đeo cho cô rồi lại hỏi: “Em xem, có phải em nên công khai chuyện của chúng ta lên weibo rồi rồi không?”

“Uhm...” Bùi Anh suy nghĩ, “Bây giờ em chưa định công khai.”

“Vì sao?” Tống Nam Xuyên nhú mày mắt hứng, “Anh mắt mắt lăm à?”

“Không phải mà, giờ công khai thể nào họ cũng xăm xoi cái nhẫn.”

Tống Nam Xuyên suy nghĩ: “Đã vậy thì đợi đến lúc lấy được giấy chứng nhận, tung cả giấy cả nhẫn thì lực sát thương sẽ lớn hơn nhiều nữa.”

Anh từng xem được các cách thức ngược FA của mấy đôi vợ chồng trên weibo, nếu độ về ngược FA, một giám đốc như anh mà thua bọn họ à? Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Chuyển ngữ: Ciel

Sau khi kỳ nghỉ kết thúc, Bùi Anh lại tiếp tục vui đầu vôi vãi quay phim. Trở lại thành phố A, trợ lý của Mạc Trần trở thành người đại diện của anh, nhìn người đại diện với khuôn mặt tròn trịa làm sai vật* ở phim trường, Bùi Anh lặng lẽ tiếc nuối cho người đó.

*nguyên văn 鞍前马后 an tiền mã hậu

1. to always be there for sb at their beck and call

2. to follow everywhere

Người đại diện của Mạc Trần là át chủ bài ở Khai Hoàng, nhưng ở chỗ của Mạc Trần lại không khác người vú em là bao...

Diễn xong cảnh giấu xác, sau khi đạo diễn hô dừng, diễn viên quần chúng tháo đạo cụ biểu diễn dính đầy máu, ngồi dậy từ dưới đất.

“Bùi Anh, tôi là fan của cô đó, cô cho tôi xin chữ ký được không?”

Anh ta vùng dậy như xác chết chạy hồng hộc đến bên cạnh Bùi Anh, Bùi Anh kinh ngạc, cười với anh ta: “Được, nhưng trước tiên anh có muốn chùi máu đi không đã?”

“Không sao, lát nữa chúng tôi sẽ đi tắm.” Anh chàng diễn viên quần chúng kích động lục lọi khắp nơi trên người mình muốn tìm ra một vật gì đó để Bùi Anh ký tên, “Cô ký lên người tôi đi, đây là quần áo của tôi, tôi không tắm!”

Bùi Anh cầm bút từ tay trợ lý, ký tên lên áo của anh ta. Không hiểu sao tự nhiên cô lại nhớ đến người tài xế taxi cũng từng xin chữ ký của mình, bảo cô ký tên lên áo của anh ta, không biết bây giờ đã như thế nào rồi.

Ký tên xong, diễn viên quần chúng thoải thoải, ngẩng đầu lên hào hứng nói với Bùi Anh: “Cảm ơn! Tôi sẽ giữ gìn cẩn thận!”

Bùi Anh cười khế, có lẽ nhiệt tình của anh ta cũng lây sang cho mình, cô cứ thế nói chuyện cùng người đó: “Anh thường làm việc ở những đoàn phim thế này sao?”

“Lúc trước tôi làm ở hãng phim điện ảnh và truyền hình, thấy có đoàn phim thì sẽ đi xin đóng vai diễn viên quần chúng, sau đó “Diễn viên” quay, tôi quyết định chạy đến thành phố A! Đoàn phim này cũng quá đáng lắm đó, ngay cả vai diễn viên quần chúng cũng phải cạnh tranh! Dù chỉ là một diễn viên quần chúng, nhưng có thể xuất hiện trong bộ phim này tôi đã rất vui rồi!”

Diễn viên quần chúng ngay cả tên cũng không được nhắc đến, nhưng lại là người khổ cực quay cả ngày, cuối cùng chỉ có được mấy giấy trước ống kính truyền hình, vậy mà họ vẫn ôm giấc mơ và tình yêu mạnh mẽ, chăm chỉ tìm hiểu về mỗi nhân vật.

Anh chàng diễn viên quần chúng làm cho Bùi Anh nhớ đến mình của những ngày trước kia, cô cong cong khoé miệng, cười nói với anh ta: “Trước kia tôi cũng thường xuyên chạy vai diễn quần chúng, đúng rồi, tôi cũng từng diễn vai thi thê, ngay cả mặt cũng không được quay kìa. Cố lên, nhân lúc này anh cố gắng luyện diễn xuất cho thật tốt, rồi sẽ có cơ hội để mọi người biết đến anh nhiều hơn.”

Được Bùi Anh khích lệ, anh chàng diễn viên quần chúng rung rung nước mắt*: “A a a, Bùi Bùi ơi, cô đúng là nữ thần của tôi! Cảm ơn cô, tôi sẽ cố gắng thật nhiều! Hi vọng sau này tôi sẽ có cơ hội gặp may mắn được diễn xuất cùng cô!”

*nguyên văn 热泪盈眶 nhiệt lệ doanh khuông; lệ nóng doanh trong

“Được, mong ngày đó sẽ tới.”

Hai người đang nói chuyện, giữa phim trường lại vang lên tiếng ồn ào xôn xao. Bùi Anh nhìn sang hướng mọi người, thấy thầy Hạnh Tâm cùng đi tới với một người phụ nữ mà cô không hề biết.

Đạo diễn trò chuyện cùng họ vài câu, vỗ tay thu hút sự chú ý của mọi người: “Thầy Hạnh Tâm tới quan sát, đây là vợ của anh ấy, mọi người đều biết chuyện lễ quốc khánh vừa rồi thầy Hạnh Tâm vừa kết hôn phải không?”

Bùi Anh tròn tròn mắt kinh ngạc...vợ!

Vợ của thầy Hạnh Tâm là fan của Mạc thiên vương, vừa thấy Mạc Trần hai mắt đã sáng bừng nhiệt tình chào hỏi với anh ta, mời anh ta ăn kẹo cưới.

Thầy Hạnh Tâm một mực ở bên cạnh cô ấy, sắc mặt rất khó coi. May là vợ mới cưới của anh nhanh chóng vẫy tay chào tạm biệt Mạc thiên vương, sau đó lần lượt phát kẹo cưới cho mọi người trong đoàn phim.

“Mọi người vất vả rồi, mời cùng ăn kẹo cưới.” Cô ấy phát đến chỗ của Bùi Anh, phát luôn cho cả diễn viên quần chúng đứng bên cạnh. Anh ta thoáng giật mình, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ hỏi cô: “Tôi cũng có phần sao? Tôi chỉ là một diễn viên quần chúng thôi!”

“Ăn kẹo cưới mà cũng phân biệt diễn viên quần chúng nữa sao anh? Anh nhìn xem trên mặt anh nhiều máu giả như vậy, cũng rất vất vả rồi, nhanh đi tắm đi thôi.”

Trong vòng năm phút đồng hồ, anh chàng diễn viên quần chúng lần thứ hai cảm động đến rớt nước mắt: “Cảm...Cảm ơn! Cô là biên tập của thầy Hạnh Tâm đúng không, vừa xinh đẹp lại tốt bụng!”

“...Ôi, anh khéo miệng quá.” Vợ thầy Hạnh Tâm được khen mà lúng túng, “Vì thầy Hạnh Tâm viết tiểu thuyết trinh thám nên mới làm các anh vất vả như vậy. Nhưng mà thi thể dưới ngòi bút của anh ấy cũng còn tốt, ít nhất bọn họ đều có tên!”

Hạnh Tâm: “...”

Bùi Anh đứng bên trường mất nhìn sang, cô cảm thấy trong chuyện này có huyền cơ gì đó.

“Cô Bùi, cô cũng ăn kẹo cưới đi! Vai diễn Triệu Việt mà cô thể hiện xuất sắc hơn cả nguyên tác, tôi rất mong đợi phim điện ảnh lần này!”

“Cảm ơn cô.” Trong tay Bùi Anh cầm một nắm kẹo cưới, nhìn về phía đạo diễn.

Bóng dáng đạo diễn thật cô đơn.

Vợ chồng thầy Hạnh Tâm phát kẹo cưới xong, không bao lâu thì rời khỏi phim trường, Bùi Anh nghe đạo diễn nói, bọn họ gấp rút đi hưởng tuần trăng mật.

“Haiz, tiểu thuyết của mình dựng thành phim cũng chả thêm quan tâm, từ lúc khai máy thì bận bịu kết hôn, đến lúc đó có chỗ nào không hài lòng thì đừng có trách tôi.” Đạo diễn nhìn theo bóng lưng họ, oán trách một câu.

Bùi Anh đang ăn kẹo cưới, vừa nghe đạo diễn cảm thán mà thấy...thật là chua. Tuy nhiên suy nghĩ một lúc cô lại đẩy thông cảm, vợ của Mạc thiên vương vừa đi thì vợ của thầy Hạnh Tâm lại tới, quả là chua xót trong lòng.

Không biết chuyện li hôn của đạo diễn và vợ đã giải quyết sao rồi?

Buổi tối đoàn phim lại quay đến tận khuya mới kết thúc công việc, Tống Nam Xuyên tự mình đến trường quay đón Bùi Anh, từ biểu cảm của anh có thể thấy rằng anh rất không hài lòng với thời gian hoàn tất công việc.

“Đạo diễn Triệu, chuyện ly hôn của anh và vợ anh thế nào?”

Nghe Tống Nam Xuyên hỏi vấn đề mà mình cũng quan tâm, Bùi Anh dựng lỗ tai lên. Đạo diễn Triệu vừa dọn đồ đạc vừa nói với Tống Nam Xuyên: “Cô ấy nói từ từ đã, cô ấy suy nghĩ thêm một chút.”

“Vậy thì lúc này chính là thời kỳ khảo sát, anh mà thể hiện không tốt là không được đâu đó.” Tống Nam Xuyên vừa nói vừa đưa cổ tay lên nhìn đồng hồ: “Giờ này mới xong việc, nhất định cô ấy sẽ có ý kiến.”

Đạo diễn: “...”

Anh ta đã nhận ra, người có ý kiến chính là Tống Nam Xuyên.

Bùi Anh cười khan, kéo Tống Nam Xuyên lên xe: “Đạo diễn Triệu, chúng tôi đi trước đây.”

“Ừ, đi thôi đi thôi”. Đừng lảng vảng trước mắt ông ta, mỗi ngày một đôi cũng đủ rồi.

Đi theo Tống Nam Xuyên lên xe, Bùi Anh dứt một viên kẹo cưới mà thầy Hạnh Tâm cho vào miệng Tống Nam Xuyên: “Ngon không anh? Là kẹo cưới của thầy Hạnh Tâm đấy.”

Tống Nam Xuyên khẽ gật đầu một cái: “Anh nghe nói trong hôn lễ vừa rồi anh ta cũng lạc đường, cuối cùng đã lỡ mất thời gian cử hành hôn lễ.”

“...” Bùi Anh im lặng, thì ra bệnh mù đường của thầy ấy không phải do đạo diễn tùy tiện bêu xấu, “Thế cô dâu phải làm sao?”

“Cô dâu? Cô dâu ở cùng với anh ta, cả hai cùng lạc đường.”

“...Thật là xứng đôi.”

Tổng Nam Xuyên cười cười, nắm tay cô: “Chờ đến hôn lễ của chúng ta cũng phát kẹo cưới cho đạo diễn Triệu.”

“...Anh phát thẳng cho ông ấy thức ăn cho chó đi, cần gì phải vòng vo như vậy.”

Tổng Nam Xuyên lại cười khẽ một tiếng, hỏi cô: “Sau khi kết hôn em muốn đi tuần trăng mật ở đâu?”

“À, ở đâu cũng được ạ, em cũng không thích nhất chỗ nào cả.”

“Vậy chúng ta đi mỗi nước một nơi đi.”

“...Anh cho em chút thời gian, em nhất định sẽ nghĩ ra một chỗ em muốn đi.”

Tổng Nam Xuyên nâng cằm cô lên, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đó: “Sao em lại đáng yêu vậy chứ.”

Hai người hôn nhau một lúc, đột nhiên Bùi Anh nói: “Em thấy viên kẹo cưới anh ăn ngon hơn viên em ăn!”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Thời gian quay Diễn viên còn kéo dài một tháng, đến trung tuần tháng mười một mới chính thức hoàn thành. Ngày hoàn công, Hoàn Vũ tổ chức một buổi tiệc lớn, mời không ít người của giới truyền thông tham gia.

Tổng Nam Xuyên là cổ đông lớn của Hoàn Vũ, đương nhiên anh cũng tham gia buổi tiệc này. Lúc anh và Bùi Anh cùng nhau đến đó, họ đón nhận hàng loạt ánh mắt của mọi người vây quanh. Ký giả đến dự tiệc hoàn công cũng không bỏ sót cơ hội này, quay qua chỗ họ rồi chụp hình liên tục.

Theo sát phía sau hai người là vợ chồng Mạc Trần, hai anh chị khoác tay nhau bước xuống xe cũng nhận được sự chú ý như thế. Ký giả không dám chậm trễ một chút nào, chớp nháy liên hồi như sợ sẽ bỏ qua những chi tiết nhỏ nhất.

Chắc tiêu đề ngày mai sẽ phải cạnh tranh khốc liệt lắm đây.

Là tiệc hoàn công, dĩ nhiên nhân vật chính chính là các diễn viên. Bùi Anh và Mạc Trần là nam nữ chính, họ thay phiên nhau lên sân khấu phát biểu cảm tưởng, lúc nói xong còn có nhân viên trong đoàn lên bục để tặng hoa. Sau khi đạo diễn và từng diễn viên phát biểu, cuối cùng mới đến khâu ăn uống.

Trong những trường hợp thế này, đi cùng nhau là sự lựa chọn hàng đầu, tất cả mọi người đã xác định được mục tiêu từ trước, ăn cần đi mời rượu.

Tổng Nam Xuyên một mực đứng cạnh Bùi Anh, hai người, một người là cổ đông lớn của Hoàn Vũ, một người là nữ minh tinh tiền đồ xán lạn, từng nhóm người lần lượt đến làm quen.

Cuối cùng ngay cả đạo diễn cũng đưa nhân viên đoàn phim ra ứng phó, tới mời rượu Bùi Anh: “Ly rượu này mời nữ chính của chúng ta, lúc ở phim trường tôi mắng cô không ít, nếu có chỗ nào đắc tội thì cô đừng để trong lòng, cũng là vì công việc cả mà, lúc không làm việc thì tôi là người rất dễ ở chung đúng không?” Ông ta vừa nói vừa uống cạn ly rượu, “Bùi Anh diễn rất tốt, tôi đánh giá cô rất cao, tương lai tiền đồ xán lạn. Đề cử giải Kim Ngưu lần sau nhất định sẽ có tên của cô!”

Mọi người lại ồn ào đứng lên mời rượu Bùi Anh, Bùi Anh khoát tay nói: “Tôi không uống được rượu, tôi uống nước trái cây được không?”

“Đương nhiên là không được! Chúng tôi thì uống rượu, cô lại uống nước trái cây, coi sao được.” Đạo diễn đưa cho cô một ly rượu vang đỏ, “Trắng không được thì uống đỏ, cạn một hơi nào!”

Bùi Anh khó xử nhìn Tổng Nam Xuyên, lúc trước đã hứa là sẽ không uống rượu nữa rồi.

Tổng Nam Xuyên hiểu cô muốn nói điều gì, anh thấp giọng nói: “Anh ở đây, em uống một chút cũng không sao.”

Bùi Anh chớp mắt, uống ly rượu đạo diễn đưa cho cô, đạo diễn sáng khoái nói “tốt” rồi lại rót cho cô thêm ly nữa: “Ly này chúc cô tiền đồ rộng mở*, sẽ đạt được ảnh hậu của giải Kim Ngưu!”

*nguyên văn 前程似锦 tiền trình tự cảnh tương lai tươi sáng, tốt đẹp

Lần này Tổng Nam Xuyên không đợi Bùi Anh từ chối đã lấy ly rượu trong tay đạo diễn uống: “Cảm ơn đạo diễn Triệu, nhưng từ lượng Bùi Anh không tốt, chắc anh cũng không muốn nữ chính của anh thất lễ trước mặt mọi người chứ?”

Tổng Nam Xuyên là nhà đầu tư, đạo diễn Triệu sẽ không chọc giận anh ta, anh đã nói như vậy thì đạo diễn Triệu cũng không thể bắt Bùi Anh uống rượu thêm được nữa, mọi người cùng chuyển sang một mục tiêu kế tiếp. Người đại diện của Mạc Trần đợi mọi người đi hết thì cầm một ly rượu đỏ đi tới: “Anh Tống và cô Bùi thật là một đôi bích nhân*, xem ra chuyện tốt của hai vị sắp đến rồi?”

*璧人 bích nhân: đẹp đôi

Tổng Nam Xuyên nhìn anh ta, nói: “Tôi nhớ anh là người đại diện của Mạc Trần mà, chuyển qua làm “chó săn” khi nào vậy?”

Người đại diện của Mạc Trần im lặng một lúc, nghiêng đầu nhìn Bùi Anh: “Không biết cô Bùi có hứng thú ký hợp đồng với Khải Hoàng chúng tôi không?”

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Chuyển ngữ: Ciel

Bùi Anh không ngờ anh ta lại mời mình gia nhập vào Khải Hoàng.

Trước mắt, Khải Hoàng là công ty giải trí lớn nhất, dưới trướng có rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng, còn có ngôi sao lớn là Thiên vương Mạc Trần. Mà anh ta chính là người đại diện tốt nhất, cực kì nổi tiếng ở trong giới, có không ít nghệ sĩ muốn làm việc với anh ta nhưng đã lâu rồi anh ta không thu nhận người mới.

Bùi Anh suy nghĩ một chút rồi nói với người kia: “Anh Đường muốn tôi ký hợp đồng với Khải Hoàng sao? Nhưng tôi nghe nói đã lâu rồi anh không nhận người mới nữa.”

Đường Cường nói: “Quả thật tôi không nhận người mới nữa, nhưng mọi thứ đều có ngoại lệ của nó, nếu cô đồng ý đến Khải Hoàng, tôi sẽ hết lòng ký hợp đồng với cô.”

“Ừ... Tôi ký hợp đồng với Thăng Cảnh năm năm, đến giờ vẫn còn hai năm nữa.”

“Chuyện này cô không cần lo lắng, là chúng tôi mời cô gia nhập, tiền vi phạm hợp đồng đương nhiên là do chúng tôi chi trả.”

Bùi Anh khẽ mỉm cười, không nói gì như thể đang suy tư.

Tổng Nam Xuyên đứng bên cạnh cũng nhìn sang Đường Cường, anh hỏi: “Anh Đường đang đào chân tường đó hả, tổng giám đốc Trần có biết không?”

Đường Cường nói: “Tổng giám đốc Tổng đừng nói lời khó nghe như vậy mà, chẳng qua tôi đang hoạch định một con đường tốt hơn cho sự nghiệp trong tương lai của cô Bùi mà thôi.” Anh ta vừa nói vừa quay đầu nhìn Bùi Anh, “Dù là quy mô công ty hay kinh nghiệm đào tạo thì Thăng Cảnh đều thua xa Khải Hoàng, chắc chắn một điều là, đến công ty chúng tôi cô ấy sẽ phát triển tốt hơn. Ba năm ở Thăng Cảnh, Trần Thăng cũng không coi trọng cô, nhưng tôi thì không thế, trước giờ Khải Hoàng vẫn thiếu một ảnh hậu, mà tôi lại cho rằng cô chính là người thích hợp nhất.”

Khải Hoàng thành lập đã nhiều năm, có ca hậu ca vương trong giới âm nhạc, có ảnh đế, chỉ duy nhất là chưa có ảnh hậu, đây cũng là niềm tiếc nuối trước giờ của Đường Cường. Nếu có thể kéo Bùi Anh về đây, anh có lòng tin mình sẽ đào tạo cô trở thành ngôi sao lớn không thua gì Mạc Trần.

Lời mời của Đường Cường quả thật có sức hấp dẫn rất lớn với Bùi Anh, vị trí tổng ngôi ảnh hậu ở Khải Hoàng mọi người trong giới đều biết cả, cũng thường hay lấy ra trêu chọc. Cô tin Đường Cường sẽ chú tâm đến mình, nhưng cô và Thăng Cảnh còn hợp đồng hai năm nữa, trước không nói đến tiền vi phạm hợp đồng, cô nhảy qua công ty khác như vậy thật không có đạo nghĩa.

Cô suy tư một lúc rồi nói với Đường Cường suy nghĩ của mình: “Đồng sự Đường, trước đây là tổng giám đốc Trần đưa tôi gia nhập giới giải trí, thời gian trước tôi phát triển không tốt, nhưng không phải do anh ấy cố tình bạc đãi tôi mà chỉ có thể nói là vì thời vận mình chưa đến. Lúc tôi ở giai đoạn khó khăn nhất họ cũng không vứt bỏ, vẫn sắp xếp công việc cho tôi, bây giờ tôi vừa hơi nổi tiếng một chút lại đá anh ta đi, thế thì không tốt lắm đâu?”

“Cô Bùi nặng tình như vậy, tôi rất tán thưởng, nhưng tôi cảm thấy cô cần phải cân nhắc cho bản thân mình hơn, ở dưới trướng của Trần Thăng cô sẽ không có điều kiện tốt như dưới sự quản lí của tôi.”

Bùi Anh cười cười với anh ta: “Tôi nghe nói lúc Mạc thiên vương vừa ra mắt, đồng sự Đường cũng vừa mới gia nhập, nguồn tài nguyên cũng khá là hạn chế, còn bị người ta đào góc tường, nhưng anh và Mạc Trần đã đi cùng nhau đến tận bây giờ, hơn nữa lại còn phát triển tốt như vậy. Tôi rất hâm mộ tình cảm giữa các anh.”

Đường Cường cúi đầu cười khẽ: “Được rồi, nếu như lúc trước Mạc Trần bị người ta đào mất, tôi cũng sẽ đau lòng lắm đây. Nhưng đổi lại bây giờ tôi đi đào người khác, tôi vẫn hy vọng cô suy nghĩ thử xem, nếu như Khải Hoàng và Thăng Cảnh cạnh tranh cùng một vai, cô thấy phần thắng của bên nào hơn chứ?”

Tổng Nam Xuyên nãy giờ vẫn yên lặng lắng nghe, nghe đến đoạn này anh cong môi khẽ cười với Đường Cường: “Đồng sự Đường đừng quên còn có tôi, tôi là cổ đông lớn của Hoàn Vũ, tôi cũng có thể khiến cô ấy nổi tiếng, tốn bao nhiêu tiền không thành vấn đề.”

Đường Cường: “...”

Được rồi, anh ta quên phía sau Bùi Anh còn một vị tổng tài.

Bùi Anh nhìn Tống Nam Xuyên, rồi cười với Đường Cường: “Tôi thật sự rất vui khi đồng sự Đường mời tôi về, nhưng bây giờ tôi và Thắng Cảnh còn hợp đồng hai năm, nếu như hai năm sau Đồng sự Đường còn giữ ý định này, chúng ta có thể bàn lại, được không.

Đường Cường trầm ngâm một chút, nói với cô: “Được rồi, mong sau này có hơi hội hợp tác với cô.”

Mặc dù nói như thế, nhưng anh ta cho rằng không đến hai năm nữa Bùi Anh sẽ cực kì nổi tiếng, đến lúc đó người đại diện là ai đã không còn quan trọng.

Sau khi Đường Cường đi, Tống Nam Xuyên cầm ly rượu chất, nhú mày với Bùi Anh: “Tình cảm của em và Trần Thắng cũng khá khít ghê nhỉ?”

Bùi Anh thoáng sững sốt, nhìn anh cười nói: “Không phải ngay cả giám đốc của tổng giám đốc Trần anh cũng ăn đấy chứ”

“Hừ, em nhớ tình xưa như vậy, chắc Trần Thắng phải muôn phần cảm tạ.”

Sau khi Trần Thắng biết Bùi Anh từ chối lời mời của Đường Cường, ở lại Thắng Cảnh, quả thật anh ta cảm động mà suýt rơi nước mắt.

Vừa qua tháng mười một, bầu không khí cuối năm càng ngày càng nồng đậm, sau khi hoàn thành bộ phim “Diễn viên” Bùi Anh đóng một quảng cáo, còn phần lớn thời gian cô ở cùng Tống Nam Xuyên, điều này khiến cho người nào đó cũng hết sức hài lòng.

Gần tới lễ Giáng Sinh, đột nhiên Tống Nam Xuyên nói muốn dẫn Bùi Anh tới New York để ăn tôm hùm.

Bùi Anh: “...”

Cô cảm thấy có lẽ mình không thể lý giải được mạch não của mấy kẻ có tiền, khi buồn chán thì đi Paris ngắm bò câu, hoặc là đến New York ăn tôm hùm.

Đối với điều này, Tống Nam Xuyên nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Còn nhớ lần trước lúc anh đi công tác ở New York, post cho em xem tám ảnh món tôm hùm kia không?”

Bùi Anh khẽ gật đầu, lấy di động của mình ra lướt tìm ảnh: “Nhớ mà, lúc ấy em lưu hình ảnh vào trong album rồi, còn chưa xóa đâu, đây, chính là cái này này.”

Tống Nam Xuyên cười cười với cô, nói: “Khi đó anh đã nghĩ, tôm hùm ngon như thế nhất định phải dẫn em ăn cùng, rốt cuộc bây giờ mình cũng có cơ hội rồi. Vé máy bay anh đã bảo Tiểu Trương đặt trước, em thu xếp công việc rồi mình cùng đi đi, nhân tiện chúng ta đón Giáng Sinh ở New York luôn.”

Bùi Anh: “...”

Cách sống của kẻ có tiền này, cô cần phải cố gắng thích ứng thôi.

Cuộc sống thảnh thơi lại nảy ra những chuyến hành trình chỉ cần nói là đi ngay như vậy, ngày hôm sau Bùi Anh đã đặt chân lên mảnh đất New York. Ngược lại với ban ngày trong quán rượu, buổi tối cô lại bị Tống Nam Xuyên níu kéo, lái xe đến nhà hàng Tây mà anh vẫn thường ăn.

New York là một thành phố quốc tế hóa, lễ Giáng Sinh cũng là ngày lễ của quê hương bọn họ, trên con đường nhộn nhịp bao phủ đầy hơi thở giáng sinh. Đây là lần đầu tiên Bùi Anh đến New York, dọc đường đi, nhìn những người dân bản xứ đa sắc tộc, cô lại thấy kinh ngạc rồi cảm thán.

Sau khi đến nhà hàng Tây, đầu bếp chính đích thân đến mời Tống Nam Xuyên chọn món ăn. Anh ta thấy Tống Nam Xuyên dẫn Bùi Anh đến thì ra vẻ búng tỉnh: “A, cô gái xinh đẹp này là người yêu của Tống sao? Lần trước cô không đến dùng cơm cùng cậu ta, Tống không ăn được mấy.”

Bởi vì anh ta nói chuyện bằng tiếng Anh nên Bùi Anh lúng túng. Mặc dù lúc trước Tống Nam Xuyên đã dạy cô đọc lời thoại tiếng Anh, nhưng điều đó cũng không nâng cao được trình độ kém tiếng Anh mười năm như một của cô.

Ánh mắt như cầu cứu của cô nhìn về phía Tống Nam Xuyên, anh không nhìn thực đơn nữa, ngược mắt lên nói chuyện với cô: “Cách tốt nhất để rèn luyện khẩu ngữ là phải nói chuyện với dân bản xứ.”

“... Nhưng mà, em hoàn toàn không nghe hiểu gì cả, chỉ nghe được mỗi cái beautiful lady.”

Tống Nam Xuyên: “...”

Cô rất biết bắt đúng trọng tâm mà nghe đấy.

Anh cười khẽ một tiếng, nói với cô: “Ừ, cậu ta đang khen em xinh đẹp đó.”

“Vậy em chỉ cần nói cảm ơn là được rồi sao?”

“Ừ, nhớ kỹ cách phát âm mà anh dạy em lúc trước.”

“Vâng.” Bùi Anh hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí nói với đầu bếp chính một câu, “Thank you.”

Đầu bếp nghiêng đầu cười với cô, Tống Nam Xuyên ho nhẹ một tiếng, dùng tiếng Anh lưu loát gọi món ăn. Sau khi đầu bếp chính rời đi, Bùi Anh dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Tống Nam Xuyên: “Xuyên Xuyên, lúc anh nói tiếng Anh trông thật là gọi cảm.”

“Vậy sao?” Tống Nam Xuyên thoáng suy nghĩ một lúc, “Vậy sau này lúc chúng ta làm anh đều nói tiếng Anh nhé?”

“... Không cần, cảm ơn.”

“Đêm nay có thể thử xem.” Thoạt nhìn người kia có vẻ khá chờ mong.

Bùi Anh: “...”

Thử cái quý nhà anh ấy!

Sau khi món tôm hùm mà Tống Nam Xuyên vẫn tâm tâm niệm niệm được bùng lên, Bùi Anh cầm điện thoại chụp hình rồi đăng lên weibo.

Bùi Anh v: Đột nhiên anh Tống nói muốn đến New York ăn tôm hùm, nhân tiện đón Giáng Sinh ở đây [cười trộm] [cười trộm] [cười trộm]

Sau khi đăng xong, cô logout weibo, bắt đầu chuyên tâm hưởng thụ mỹ thực của mình, nhưng cũng vào lúc đó, trên weibo lại dường như bùng nổ.

“... Tôi cũng đột nhiên muốn đến nước Pháp nghe ca kịch một lần!”

“Bùi Bùi, cô thay đổi rồi, trước kia cô là một cô gái dịu dàng nhỏ nhẹ chẳng nói gì khó nghe [bye bye] nhớ cô gái chỉ biết ăn thịt xura kia quá.”

“Anh Tống đúng là ngang ngược quá [cười khóc] Bùi của tôi gả vào nhà giàu rồi, cảm ơn [cười khóc].”

“Tổng giám đốc Tống à, em thích anh lắm đó, hâm mộ [đáng thương].”

“Lúc yêu thương mặn nồng thì cho tôi 82 xu, 18 xu dư lại sẽ đưa cho cô bằng 666 cách khác nhau, ừ.”

“Cho nên Bùi Bùi à, cô đang yêu đương hay khoe khoang đó hả [tức giận mắng]. Chó độc thân không tiền không đàn ông không cần thức ăn cho chó đâu [tức giận mắng].”

“Bùi Bùi Bùi Bùi, tôi tới giục kết hôn nè [đáng yêu] Khi nào thì kết hôn với anh Tống vậy [đáng yêu] Đừng để anh Tống đợi quá lâu nhé ~”

“Thấy sắp có chuyện tốt rồi, không tới ba tháng nữa ắt sẽ có tin vui [doge] Đặt lời tiên đoán này lên đây trước [doge].”

“Bùi Bùi, lễ Giáng Sinh vui vẻ ~ Chơi với tổng giám đốc Tống ở New York vui vẻ nha ~”

Sự thật chứng minh, tổng giám đốc Tống chơi vô cùng vui sướng, anh bảo mình muốn nói tiếng Anh, không gọi là em yêu nữa mà gọi là baby.

Bùi Anh: “...”

Mặt đầy vạch đen.

“Here.” Tống Nam Xuyên tựa vào đầu giường, vẫy tay với Bùi Anh. Bùi Anh đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, Tống Nam Xuyên khề nhượng lờng mày bên trái lên, kéo tay cô qua đây, để cô xuống dưới: “Anh nên nói tiếng Trung thôi nhỉ, trình độ tiếng Anh của em hạn chế quá.”

Bùi Anh: “...”

Cô tức giận quay đầu đi, muốn tránh né nụ hôn của người đó, tay phải Tống Nam Xuyên đã cầm sẵn cằm cô, quay đầu của cô lại: “Làm sao vậy?”

Anh nhẹ nhàng hôn môi cô một cái, Bùi Anh cau mày, nhìn anh nói: “Không muốn để ý đến anh!”

Tống Nam Xuyên cười cười, cúi xuống. Dán chặt lên môi cô: “Vậy chúng ta đừng nói gì nữa, dùng thân thể trò chuyện là được rồi.”

Bùi Anh: “...”

Cô không muốn “trò chuyện” với anh, bất kể hình thức gì!

Nhưng mà đương nhiên, cuối cùng Tống Nam Xuyên vẫn tiến hành “trò chuyện” vô cùng vui vẻ.

Sau lễ Giáng Sinh, Tống Nam Xuyên và Bùi Anh về nước, lúc này Bùi Anh mới tin tưởng, anh chỉ muốn đi New York ăn tôm hùm mà thôi.

Thoáng cái lễ Giáng Sinh đã trôi qua, ngay sau đó chính là tết Nguyên Đán, mười hai tháng thoăn thoắt qua đi, cách lễ mừng năm mới cũng không còn xa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mới Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Chuyển ngữ: Tặc Gia

Trước Tết, Tống Nam Xuyên về thành phố C một chuyến, mục đích là để trộm hộ khẩu nhà mình. Anh không báo trước cho bố mẹ vì định cứ tiền trăm hậu tậu đi đã. Không ngờ gừng càng già càng cay, lúc anh về đến nhà ông Tống đã ngồi sẵn trong phòng khách chờ mình.

Trong lòng Tống Nam Xuyên hơi kinh ngạc, nhưng về ngoài vẫn ngụy trang như thể chưa có chuyện gì xảy ra: “Ba à, hôm nay ba không đến công ty à?”

Ba Tống liếc mắt nhìn anh, hừ cười một tiếng: “Con cũng không đến công ty hả?”

“Con về thăm ba mẹ mà”.

“Thăm à? Ba thấy con về nhà để lấy cái này thì đúng hơn”. Ba Tống đưa tay phải lên, trong tay đang cầm chính quyền hộ khẩu gốc mà Tống Nam Xuyên cần lấy.

Tống Nam Xuyên nín thở, anh đi tới ngồi xuống sa lon đối diện với ba: “Ba có điều kiện gì thì cứ nói đi ạ”.

Ba Tống khề ồ: “Tổng giám đốc Tống muốn đàm phán làm ăn với ba à?”

Tống Nam Xuyên nhìn ông im lặng một lúc mới hỏi: “Sao ba biết con về?”

“Con tưởng ai nuôi con khôn lớn? Con đó, con chỉ cần nhếch đuôi lên là ba biết con muốn ị cái gì rồi”.

Tống Nam Xuyên: “... Ba ơi, càng ngày ba nói chuyện càng thô tục”.

“Ừ, thế con đã hứng đến đây thì phải tới New York ăn tôm hùm ấy nhỉ.”

Tống Nam Xuyên: “...”

Ba mình còn cho người giám thị weibo của Bùi Anh nữa à?

“Nhưng con đã quyết phải cưới cô ấy rồi”. Anh tựa vào ghế sa lon, làm ra vẻ như ba thích thế nào thì cứ thế đó đi.

Ba Tống nhàu mày: “Ba không hiểu con thích cô ta ở chỗ nào nữa?”

“Tất cả”. Tống Nam Xuyên đáp lại cực kì dứt khoát.

Anh nói xong hai chữ đó, cả phòng khác lại rơi vào trầm mặc. Ánh mắt hai người chạm vào nhau như đang giao chiến trong im lặng. Một lát sau, ba Tống thờ dãi một hơi: “Mà thôi, mẹ con nói rất đúng, trong ba đứa con chỉ có thằng cả là nghe lời, không biết lúc trước sinh hai đứa ra làm cái gì nữa”.

Tống Nam Xuyên đáp: “Nếu không có con với anh Hai làm giảm hai phần ba sức khỏe của mẹ thì chắc anh cả đã bị mẹ nghịch chết rồi”.

Ba Tống: “...”

Đúng là có lý.

Ông ho khan một tiếng: “Con đã quyết phải cưới Bùi Anh, thế thì con phải nói rõ với con bé, nếu bước vào cửa nhà họ Tống chúng ta thì hành vi cử chỉ hằng ngày phải chú ý nhiều vào, không được để mấy phóng viên kia bắt được nhược điểm gì, ví dụ như vụ Du Khải Trạch trước kia”.

“Cái này ba cứ yên tâm”. Anh hơi ngẩng mặt, nhìn đối diện với ba Tống: “Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, sao ba cứ chú ý tin giải trí làm gì?”

“Hừ, ngày nào cũng thấy mặt con trong giới giải trí, mặt ba cũng sắp dài rồi đây”.

“Nếu sau này ngày nào con cũng xuất hiện trên tạp chí tài chính thì ba đưa hộ khẩu cho con ạ?”

“...” Ba Tống cau mày nhìn anh rồi ném hộ khẩu ra trước bàn: “Cầm đi”.

“Cảm ơn ba”. Tống Nam Xuyên đổi mặt, cong môi cầm quyền hộ khẩu gốc đi thẳng ra ngoài cửa.

Ba Tống với theo sau lưng anh: “Không ăn cơm à?”

“Không ăn ạ, con phải vội đi chuẩn bị hôn lễ, sau khi quyết định sẽ thông báo cho ba mẹ sớm”. Tổng Nam Xuyên phát phát quyển hộ khẩu trong tay, cười híp mắt rồi đi.

Ba Tổng: “...”

Người ta hay nói con gái lớn không giữ được trong nhà, mà tại sao ông nuôi đến ba thằng con trai mà vẫn có cảm giác này kia chứ?

Sau khi Tổng Nam Xuyên ra khỏi nhà họ Tổng, anh không chờ được đến lúc về thành phố A mà gọi điện cho Bùi Anh ngay lập tức. Vì chuẩn bị hôn lễ, Bùi Anh cũng không nhận việc gì, lúc này cô đang ở nhà làm bữa trưa. Nghe tiếng di động trong phòng khác vang lên, cô nhẹ nhàng đưa mũi chân hất Tiểu Hắc đang ôm dưới chân mình ra, đi thẳng tới bắt máy: “Xuyên Xuyên?”

“Anh lấy được hộ khẩu rồi, ba cũng đồng ý chuyện hai đứa mình kết hôn”. Giọng Tổng Nam Xuyên nghe hết đôi nhẹ nhàng.

“Thật à, tốt quá rồi”. Như bị cuốn theo tâm trạng của anh, khóe môi Bùi Anh cũng bắt giắc cong lên.

Tổng Nam Xuyên bên đầu dây nói tiếp: “Nhưng mà ba có nói, sau khi kết hôn em nhớ chú ý, đừng có scandal với những người khác, đặc biệt là Du Khải Trạch”.

Bùi Anh: “...”

Cô và Du Khải Trạch có cái gọi là scandal à? Vốn là những tin vô căn cứ hết mà. Nhưng mà lúc này đây cô vẫn ngoan ngoãn đồng ý ngay: “Em sẽ chú ý”.

Ngoài công việc ra, vốn cô cũng chẳng có tiếp xúc gì với các nghệ sĩ nam khác rồi.

“VẬY NHÉ, GIỜ ANH ĐANG CHẠY VỀ THÀNH PHỐ A, EM XÁC ĐỊNH THỜI GIAN VỚI BỐ MẸ EM ĐI”.

“Vâng, anh ăn cơm chưa?”

“Anh chưa ăn”.

“Thế em chờ anh về rồi ăn chung nhé, em đang nấu cơm này”.

Tổng Nam Xuyên nở nụ cười đáp lại: “Em ăn trước đi, đừng chờ anh, không lại đói bụng đấy”.

“Không sao cả, em ăn lót dạ gì đó là được mà haha, cơm có hai người ăn mới ngon”.

Tổng Nam Xuyên lại bật cười: “Thế em ăn trước đồ ăn vặt thì sao?”

“Toàn đồ ăn cho chó cả”.

“Phĩ”. Tiếng cười của anh đứt quãng vang vọng bên tai: “Anh Anh, sao em lại khiến người ta thích thế chứ?”

Nghe câu “làm cho người ta thích”, Bùi Anh lại tự bỏ nã là Tổng Nam Xuyên đang thừa nhận yêu mình, điện thoại cầm trong tay cũng trở nên nóng phồng: “Không nói với anh nữa, em gọi cho mẹ đây”.

Cô nói xong thì tắt máy tức thì, phần khởi bùng bùng gọi điện thoại cho mẹ.

Nghe Tổng Nam Xuyên muốn tới nhà gấp gờ, đương nhiên người nhà Bùi Anh sẽ hoan nghênh cực kì, họ hẹn vào ngày mùng năm dịp Tết sẽ chuẩn bị đón tiếp Tổng Nam Xuyên.

Quê Bùi Anh là một thành phố nhỏ ở phương Bắc, ở đó không có sân bay, cho nên Tổng Nam Xuyên và cô sẽ dừng chân ở sân bay thành phố bên cạnh rồi lái xe về nhà.

Từ máy bay đi xuống, Bùi Anh đã bị lạnh cứng đờ. Nhiệt độ ở đây còn thấp hơn cả thành phố A, ngoài trời lạnh đến mức suýt chút nữa cô đã chui lại vào máy bay.

“LẠNH LẠM À?” Tổng Nam Xuyên kéo hai tay cô vào lòng bàn tay mình, vừa xoa vừa hà hơi: “Không phải em lớn lên ở phương Bắc này mà, sao lại sợ lạnh chứ?”

“Không phải đâu! Trong nhà em có lò sưởi, anh cứ thử ở bên ngoài là biết”. Đây không phải là lần đầu tiên Bùi Anh bị người ta hỏi thế này, cô bất giác chun mũi nhìn Tổng Nam Xuyên.

Anh bật cười quàng khăn quàng cổ của mình cho cô, vòng từng vòng một: “Vậy được không? Còn lạnh không em?”

Bùi Anh lắc lắc đầu, thấy anh chỉ còn một cái áo lông cao cổ: “Anh không lạnh à?”

“Anh không lạnh, anh là đàn ông mà”.

Bùi Anh: “...”

Đàn ông không sợ lạnh với người phương Bắc không sợ lạnh đều là hai lời nói bịp lớn nhất của loài người này đây.

“Thế anh sẽ bị cảm mất, anh mang khăn quàng cổ đi”. Bùi Anh vừa nói vừa gỡ khăn quàng trên cổ mình ra. Tống Nam Xuyên nắm chặt lấy tay cô, trả lời: “Anh không lạnh thật, em xem em mặt đỏ lên rồi kìa”.

“Không lạnh cũng phải mang, em quàng hai cái khăn quàng cổ sao mà nhìn được chứ”. Bùi Anh nhón chân lên, quàng lại khăn cho anh mà không cho phản kháng.

Nữ tiếp viên hàng không bên cạnh không kim nổi mà lầm bầm chữ “well”. Lạnh hay không thì hai người đi nhanh đi giùm cái! Đứng đây ngược cầu thì ấm lên được à!

Mọi người nói xem, đối mặt với một đôi tình nhân như vậy thì có thể mỉm cười phục vụ được chắc?

Đương nhiên cô tiếp viên này cũng biết chuyện giữa Bùi Anh và Tống Nam Xuyên, vốn lúc mới nhìn thấy họ cô còn phản kích ít nhiều, bây giờ cô chỉ muốn đăng lên weibo bôi móc họ mà thôi.

Móc thì móc, ngay khi có thời gian rảnh, cô on weibo tung chuyện của cặp tình nhân bất lương này với quần chúng người xem.

“Hôm nay gặp được Bùi Anh và Tống Nam Xuyên giữa sân bay, hai người chẳng coi ai ra gì cứ thi nhau ngược cầu, tôi bị tổn thương sâu sắc. [bye bye] nhé, đoạn đối thoại của họ như sau: Em lạnh không? Anh quàng khăn cho em. Em không lạnh, anh mang khăn đi. Anh cũng không lạnh, em cứ mang khăn quàng cổ này đi. (tôi lạnh, đưa khăn cho tôi! Hai người biến [tức giận mắng])”.

Tuy rằng weibo của nữ tiếp viên hàng không này không nổi tiếng là bao, nhưng không biết vì sao, bài đăng này lại bị một weibo hot phát hiện, sau đó đăng lên cho toàn thể cư dân mạng xúm xít vào xem.

“Trời đất, tổng giám đốc Tống có tiền như vậy mà không mua nổi một cái khăn quàng cổ nữa sao?! [bye bye]

“Thương cô tiếp viên hàng không quá [cười cry], nhưng mà có thể có mặt ở hiện trường để xem ngược cầu, tôi cũng thấy hâm mộ rồi [cười cry]”

“Đoạn đối thoại này... kịch bản là bà nội Quỳnh Dao sao [cười cry] Bùi Anh”.

“Mọi người đều tới xem ngược cầu hết à, chẳng lẽ chỉ có mình tôi phát hiện sao, hôm nay nữ tiếp viên này bay đến thành phố H, quê của Bùi Anh ở thành phố bên cạnh đó!”

“Σ(°△°|||)〃 Nói thành phố H cái là thức tỉnh người trong mộng liền! Bùi Bùi dẫn tổng giám đốc Tống về nhà ăn tết sao???”

“Paparazi, mấy người theo dõi đưa tin đi. Series tập thứ tám! Hai người về nhà vào cuối năm! Mấy người còn muốn làm việc nữa không đó [tức giận mắng]”

“Tôi có một dự cảm mãnh liệt! Một sự kiện làm thịt chó quy mô lớn đang đến gần, tôi chuẩn bị đây”.

Chính nữ tiếp viên hàng không cũng không ngờ chuyện mình đăng lên lại giành được sự quan tâm lớn đến vậy, cô vội vàng xóa bài đăng kia đi, nhưng đề tài Bùi Anh đưa Tống Nam Xuyên về nhà ăn tết đã bò lên đứng đầu top chủ đề với tốc độ chẳng khác nào tên lửa.

Chỉ có điều cả Tống Nam Xuyên và Bùi Anh đều không biết.

Lúc tài xế đưa xe vào khu nhà của Bùi Anh, bảo vệ khu nhà còn há hốc mồm đến mức nhét được một quả táo vào trong.

Ông làm bảo vệ lâu như thế mà đây là lần đầu tiên nhìn thấy một chiếc xe sang đó! Thân thích nhà ai vậy ta?

Nhìn chiếc xe dần dần đi xa, mãi mà ông vẫn không rời chuyển mắt mình sang chỗ khác.

“Ồ đây”. Lúc xe đi tới dưới lầu nhà họ Bùi, Bùi Anh bảo lái xe dừng lại.

Mẹ Bùi và Bùi Tu Nhiên đã đứng dưới lầu chờ đợi, Bùi Tu Nhiên nhận ra chiếc xe này, cậu vội vàng kêu to: “Là xe anh rể!”

Đang nói giữa chừng thì cửa xe mở ra, Tống Nam Xuyên bước xuống. Bùi Anh cũng đi xuống theo anh rồi giới thiệu: “Đây là mẹ em, còn đây là em trai em anh từng gặp rồi đó”.

Tống Nam Xuyên gật đầu với cô rồi nhìn về phía mẹ Bùi đang mặc một chiếc áo bông đỏ mới tinh. Không thể không nói, đường nét khuôn mặt của Bùi Anh giống y hệt mẹ mình, mặc dù bây giờ đã có tuổi nhưng anh cũng đoán được lúc trẻ chắc chắn bà ấy đã xinh đẹp ra sao.

“Chào đi ạ, con là Tống Nam Xuyên”.

“Chào cậu Tống, chào cậu Tống”. Mẹ Bùi không sao dời mắt đi được, trước kia bà từng được xem hình của anh trên báo, nhưng bây giờ lúc nhìn thấy

người thật, cậu thanh niên này còn đẹp hơn trên báo chí nhiều lần. Đẹp chỉ là thứ yếu, quan trọng là còn có tiền như vậy, lại còn yêu quý Bùi Tú Quyên nhà ta, quả là tổ tiên đời trước tích đức.

Thấy mẹ mình cứ nhìn chằm chằm Tống Nam Xuyên một cách lộ liễu như thế, Bùi Anh đi tới đẩy bà rồi nói: “Mẹ, mình vào nhà rồi nói đi, đừng đứng ở đây nữa”.

Đúng đúng, lên lầu trước, mời cậu Tống! Mẹ Bùi nhiệt tình mời Tống Nam Xuyên lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Chuyển ngữ: Tặc Gia

Nhà Bùi Anh ở lầu bảy, ba phòng ngủ và một phòng khách nhỏ. Trong phòng khách có kê một bộ sa lon không lớn, lúc này đây, một hàng người ngồi ngay ngắn bên trên, toàn là các thân thích họ hàng mà cả năm không gặp, bây giờ đều tập trung tới cả.

Mẹ Bùi cười khanh khách: “Mọi người nghe nói hai con thăm nhà nên tranh thủ sang đây chào hỏi hai con đó”.

Bùi Anh mỉm cười gật đầu, chuyện họ về nhà cô chỉ nói cho mình mẹ cô biết, nếu bà không nói ra thì mấy họ hàng thân thích này làm sao biết được mà sang đây hôm nay. Tính toán của mẹ mình đương nhiên là cô hiểu, bà muốn khoe khoang với họ hàng đây mà.

“Tú Quyên đẹp quá, mấy năm không gặp, con càng lớn càng đẹp nh”! Di Hai đứng dậy từ trên ghế sa lon, nhiệt tình kéo tay Bùi Anh, Bùi Anh cũng mỉm cười chào hỏi với di ấy.

Di Hai là họ hàng giàu có nhất trong số các thân thích của cô, bình thường lúc nào mắt cũng cao hơn cả đầu, mỗi lần gặp mặt ăn một bữa com là đủ kiểu khoe khoang, cho nên lần nào về mẹ cô cũng bụng đầy tức giận. Giờ di ấy thân mật kéo tay cô y hệt như suy nghĩ của mình, tự dưng cô lại thấy buồn cười.

Nhưng mà cô cũng hiểu điệu bộ hãnh diện của mẹ mình.

Di Hai thấy Bùi Anh khách sáo như thế thì cười cười chuyển sang Tống Nam Xuyên: “Đây là cậu Tống sao, chào cháu chào cháu, di là di Hai của Tú Quyên đó”.

Tống Nam Xuyên hơi nghiêng người, duy trì một khoảng cách vừa phải với di ấy: “Chào di”.

Di Hai đưa tay ra giữa không trung một lát rồi lúng túng rút về. Nhân lúc đó Bùi Anh vội kéo Tống Nam Xuyên giới thiệu với ba Bùi: “Đây là ba em”.

Cảm giác ánh mắt của Tống Nam Xuyên rơi trên người mình, ba Bùi bất giác ngồi thẳng lưng: “Chào cậu Tống”.

Ông có vẻ khá uy nghiêm, Tống Nam Xuyên cười cười đáp lại: “Chào chú ạ”. Hai người chỉ hỏi thăm qua loa một lúc, Tống Nam Xuyên mới nhớ ra, mặc dù nói là đến gặp gỡ bố mẹ Bùi Anh nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh đến, anh có cầm một vài món đi theo: “Cháu biếu chú và di chút quà mọn, để trên xe mà quên mang lên, đợi lát nữa cháu nói tài xế mang lên giúp”.

Sau khi mẹ Bùi nghe câu ấy thì vội vàng nói: “Không cần làm phiền tài xế đâu, để Tu Nhiên xuống lấy là được rồi”. Bà nói rồi còn vỗ vỗ vào vai Bùi Tu Nhiên, bảo cậu đi xuống tìm tài xế.

Lúc Bùi Tu Nhiên ôm quà cáp trên xe lên, ba mẹ Bùi đang bắt chuyện với mọi người trong phòng khách, chuẩn bị ăn com trưa.

Các họ hàng thân thích trên bàn ăn đều nói bóng gió chuyện của Tống Nam Xuyên, hai ti cô phần ở Hoàn Vũ của anh người trên bàn đều biết, sao có thể bỏ qua một lớp mỡ dày thế được.

Bùi Anh vẫn im thin thít ăn com, vốn cô nghĩ đối phó với bố mẹ đã phiền phức lắm rồi, bây giờ còn xuất hiện cả một nhóm họ hàng. Nhưng mà Tống Nam Xuyên vẫn giải quyết gọn gàng đầu vào đây, dù sao so với các đối thủ làm ăn, nhưng người này kém hơn đầu chỉ một hai phần.

“Sao em cứ ăn com trắng mãi thế?” Tống Nam Xuyên gấp một cái đùi gà đặt vào bát Bùi Anh, không hề khách sáo. Bùi Anh hơi sững sốt, cô khẽ nói cảm ơn với anh rồi yên lặng gặm đùi gà.

Mặc dù chỉ có xú mớ ám mà cả một bàn người đều chằm chằm nhìn họ. Bùi Tu Nhiên bật cười sang sảng: “Anh rể quan tâm chị quá, lúc nào thì kết hôn ạ?”

Vốn cậu chỉ thuận miệng hỏi thôi, không ngờ Tống Nam Xuyên lại trả lời lại cậu: “Lần này anh tới là để bàn chuyện hôn sự của anh với Bùi Anh”.

Về mặt ba mẹ Bùi biến sắc, liếc mắt nhìn nhau, mẹ Bùi vui vẻ ra mặt nói: “Đây là chuyện tốt mà! Tú Quyên nhà mình có thể gả cho con là phúc đức tu được ba đời!”

Tổng Nam Xuyên cũng cười cười nhìn bà: “Con lại thấy có thể cưới cô ấy làm vợ là phúc đức ba đời của con”.

Bùi Anh: “...”

Họ hàng trên bàn ăn lại biến sắc lần nữa, người duy nhất bình thường chỉ có mỗi Tổng Nam Xuyên.

So với vẻ ung dung bình thản của anh, mặt Bùi Anh đã đỏ bừng lên cả. Bùi Tu Nhiên tiếp tục hét la anh rõ biết nói chuyện quá, Bùi Anh ho khan một tiếng, gấp một cái cổ vịt cho Tổng Nam Xuyên: “Lúc ăn đừng nói chuyện”.

“...” Tổng Nam Xuyên nhìn cái cổ vịt khô đét bị cắt cực sâu trong bát mình, nhưng mà là do Bùi Anh gấp cho anh, anh vẫn ăn hết sạch.

Bữa trưa kéo dài đến khi món ăn nguội lạnh hết mới dừng bữa, ba mẹ Bùi gấp rút muốn bàn chuyện kết hôn của Tổng Nam Xuyên với Bùi Anh, nhưng mà giờ bị vướng nhiều người quá, họ đành phải đuổi hết họ hàng thân thích đi trước đã.

Khó khăn lắm mới có cơ hội tạo mối quan hệ với Tổng Nam Xuyên, sao mà họ chịu bỏ đi cho được, quấy rầy đến ba bốn giờ trưa, nhiều họ hàng thấy sắc mặt ba Bùi khó nhìn quá mới bắt đầu đi rồi đi.

Bọn họ vừa đi, mẹ Bùi đã mời Tổng Nam Xuyên ngồi xuống ghế sa lon, cả nhà vây quanh thảo luận chuyện đại sự cả đời của Bùi Anh.

“Cậu Tổng định tổ chức hôn lễ vào lúc nào?” Mẹ Bùi cười híp mắt.

Tổng Nam Xuyên đáp: “Lần này đến đây con định đăng kí kết hôn với Bùi Anh trước, tổ chức hôn lễ chắc sẽ khoảng tháng tư, ngày xuân về hoa nở”.

“Được được”. Ba mẹ Bùi đều hết sức hài lòng, mẹ Bùi lại hỏi: “Tổ chức ở thành phố A hay ở chỗ nhà mình?” Mẹ thấy làm ở cả hai nơi mới tốt.

Tổng Nam Xuyên cười đáp: “Con định tổ chức ở nước ngoài, trước kia Bùi Anh nói muốn tổ chức hôn lễ ở bãi biển và trong lâu đài cổ, cho nên con định làm hai chỗ, địa điểm cũng đã xác định rồi”.

Ba mẹ Bùi còn đang kinh ngạc, Bùi Tu Nhiên là người đầu tiên thốt lên: “Trời ơi trời đất ơi, ý là em có thể xuất ngoại sao? Có thể đi hai lần lận sao?”

Mẹ Bùi cũng giật mình tỉnh táo: “Thế có tốn kém quá không?”

Tổng Nam Xuyên đáp: “Chuyện chi phí chú và dì không cần quan tâm ạ, con có thể tổ chức hai lần hôn lễ được”.

“Hả, vậy thì tốt”.

Mẹ Bùi vừa gật đầu vừa định nói gì đó đã bị Bùi Anh chặn lại: “Mẹ, hộ khẩu nhà mình đâu ạ?”

Mẹ Bùi nhìn cô một cái: “Còn chưa bàn xong chuyện đâu, hộ khẩu thì gấp cái gì?”

Bùi Anh nhúm mày: “Còn gì phải bàn nữa à? Không phải đã nói xong rồi à?”

“Còn chuyện lễ hỏi chưa bàn bạc nữa đó? Quy củ sao mà bỏ được con”.

Bùi Anh càng đau đầu hơn: “Thời đại nào rồi mà còn quy với củ ạ?”

Tổng Nam Xuyên nắm chặt tay cô, để cho cô bình tĩnh đừng nóng giận: “Con sẽ chuẩn bị lễ hỏi, con đã liên lạc với luật sư rồi, một phần bất động sản và cổ phần của con sẽ chuyển sang danh nghĩa của Bùi Anh, qua năm là làm xong thủ tục”.

Bùi Anh ngẩn người, đây là lần đầu tiên cô nghe được chuyện này: “Anh chuyển bất động sản và cổ phần cho em?”

Tổng Nam Xuyên nói: “Không phải di muốn lễ hỏi mà, anh thấy mình cũng nên chuẩn bị chút lễ hỏi, vốn lễ hỏi và đồ cưới là do gia trưởng hai bên mua nhà cho con cái. Nhưng mà anh nghĩ như thế cũng phiền phức cho dì và chú đây, nên anh đưa thẳng cho em”.

...

Căn phòng im lặng một lúc, sắc mặt ba mẹ Bùi không dễ nhìn chút nào. Tổng Nam Xuyên lại nói: “Nếu di muốn chuẩn bị đồ cưới cho Bùi Anh thì cứ đưa cho cô ấy là được ạ”. Anh còn xong còn dừng lại một lúc: “Có vấn đề gì nữa không?”

Một lúc sau mẹ Bùi mới nhìn lại Tổng Nam Xuyên: “Tu Nhiên nhà chúng ta năm nay đã tốt nghiệp năm thứ tư đại học rồi, giờ trong trường để bọn trẻ tự đi thực tập, nhưng mà thằng bé còn chưa tìm được chỗ thích hợp”.

Bà đã nghĩ xong rồi, dù không kiếm được tiền lễ hỏi thì chỉ cần Bùi Anh gả đi, họ cũng không quản thúc được gì, việc cấp bách bây giờ là dọn sẵn đường cho Bùi Tu Nhiên.

Tổng Nam Xuyên nghe xong thì nhìn về phía Bùi Tu Nhiên, hỏi cậu: “Em học ngành gì?”

Bùi Tu Nhiên đáp: “Máy tính ạ”.

Tổng Nam Xuyên nhú mày: “Đưa bằng điểm anh xem”.

Bùi Tu Nhiên: “...”

Cậu quay đầu nhìn sang mẹ của mình.

Nhận được tín hiệu của cậu, mẹ Bùi cười ha ha hai tiếng: “Tu Nhiên ham chơi lắm, lúc học ở trường không chăm chỉ học hành, nhưng mà nó thông minh lắm con ạ, nhất định có thể giúp được con”.

Tổng Nam Xuyên mỉm cười: “Qua được cấp bốn, cấp sáu không ạ? Cháu thấy bài thi viết lần trước em làm vô cùng thảm hại, cháu còn nghi em ấy không tốt nghiệp đại học được nữa là?”

Đầu gối của Bùi Tu Nhiên bất ngờ bị đâm thủng hai lỗ, không sai, cậu rớt vài môn, học kì sau mới được thi lại nên sẽ không nhận được bằng tốt nghiệp.

Nụ cười trên mặt mẹ Bùi thoáng cứng đờ: “Bằng cấp cũng đâu thể hiện năng lực của một người đâu con”.

“Nhưng có thể kiểm tra trí lực của một người”. Bà còn chưa nói hết Tổng Nam Xuyên đã ngắt lời nói ngay.

Mẹ Bùi: “...”

Trong căn phòng lại rơi vào một khoảng không trầm mặc mới, cuối cùng Tổng Nam Xuyên phải lên tiếng trước nói với Bùi Tu Nhiên: “Học bốn năm đại học, cha mẹ em không nở tiêu đồng nào cho Bùi Anh, cuối cùng bây giờ em còn không kiếm được bằng tốt nghiệp, em nói xem anh phải thuyết phục mình thế nào để em có thể giúp anh đây?”

Bùi Tu Nhiên bị đá kích liên tiếp, cậu tức giận không phục: “Đó là vì em không chăm chỉ học, anh tưởng trí lực em có vấn đề chắc?”

“Nhìn giống vậy lắm”. Tổng Nam Xuyên nhìn cậu như cười như không: “Thế này đi, nếu em có thể tốt nghiệp được thì anh sẽ cho em một cơ hội đến công ty thực tập”.

“Thật không?” Anh vừa dứt lời đôi mắt của mẹ Bùi đã sáng bừng hẳn lên: “Tu Nhiên sau này làm phiên con rồi”.

Tổng Nam Xuyên cười khê: “Cháu còn chưa nói hết, đi đừng vội mừng”. Anh nghiêng đầu sang nhìn Bùi Tu Nhiên: “Thời gian thực tập sẽ được giám sát nghiêm ngặt theo yêu cầu của quản lý công ty và người huấn luyện, nếu cuối cùng cấp trên của em chấm điểm là không đủ tiêu chuẩn, vậy thì sau khi kết thúc kì thực tập, em không thể tiếp tục ở công ty được nữa”.

Mẹ Bùi mới vừa phấn khích đã bị dội nước lạnh tạt hơn phân nửa, bà cười gượng nói tiếp: “Nếu Bùi Anh kết hôn với con thì mọi người đều là người một nhà mà, người một nhà cần gì phải khắt khe khó chịu vậy chứ, xa lạ quá”.

“Người một nhà?” Tổng Nam Xuyên cười mĩa đầy châm chọc: “Đi có xem Bùi Anh là người một nhà không ạ?”

Bùi Anh ngồi bên xem anh khẩu chiến lại bỗng chốc sững người, cô không ngờ anh lại hỏi thẳng vấn đề này như vậy. Có lẽ là tự biết đuối lý, có thể là do áp lực của Tổng Nam Xuyên quá mức mạnh mẽ, ba mẹ Bùi không nói thêm gì nữa.

“Hôm nay cháu đến đây thăm mọi người đều là vì Bùi Anh gọi chủ và đi là tiếng ba tiếng mẹ”. Tổng Nam Xuyên nói xong thì hơi mím khóe môi, thở ra một hơi rồi nói tiếp: “Trước đây mọi người đối xử với cô ấy thế nào cháu sẽ không hỏi nữa, sau này đã có cháu chăm sóc cho cô ấy rồi. Chủ và đi không cần lo lắng. Bùi Anh nặng tình nặng nghĩa như vậy, nhất định cô ấy sẽ phụng dưỡng hai người. Hai người cũng không cần suy nghĩ. Còn Bùi Tu Nhiên, cháu đã nói rất rõ, cháu sẽ không cho cậu ấy nhà, xe, nhưng chỉ cần cậu ấy có năng lực ở lại công ty, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, cậu ấy có thể tự kiếm được nhà, xe. Sống cả đời mà chỉ biết dựa vào chị mình thì tốt hơn cả nên sống dựa vào sức mình đi, em tự nghĩ xem, dù thế nào đi nữa về mặt sinh lý em cũng là một thằng đàn ông”.

Câu “về mặt sinh lý em cũng là một thằng đàn ông” có phần khó nghe, như kiểu ngoài sinh lý ra thì Bùi Tu Nhiên cậu không phải là đàn ông vậy đó.

Cậu cứng môi, cau mày nhìn Tổng Nam Xuyên: “Anh đừng xem thường người khác, em sẽ tốt nghiệp cho anh xem, xem rốt cuộc ai không phải là đàn ông”.

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Chuyển ngữ: Tặc Gia

Từ nhà đi ra, Bùi Anh còn đang cảm thán màn biểu hiện vừa rồi của Tống Nam Xuyên: “Anh giỏi quá đi, trước đây em nói với em trai thế nào cũng không được, hôm nay anh bảo có đám ba câu đã kích thích được ý chí chiến đấu của nó rồi”.

Tống Nam Xuyên lơ đãng nói: “Em còn chưa đủ cứng rắn với em trai, mấy thằng bé thế này là do từ nhỏ đã không được rắn đe, đánh một trận là ớn thôi”.

Bùi Anh im lặng một lúc: “Thế sau này con trai của anh anh cũng định thế sao?”

“Đương nhiên là không rồi, con của anh anh phải cưng chiều chứ”.

“...Anh làm thế thật à? Không sợ tập hù con hả?”

“Hừ thì cứ hù, em có thể nuôi con cả đời”. Có lẽ là chịu ảnh hưởng từ người mẹ của mình, anh đã tự mặc định con mà Bùi Anh sinh ra phải là con gái, “Lên xe trước đi, ngoài lạnh lắm”.

Anh nói xong thì mở cửa xe, Bùi Anh sửa lại tóc của mình, ngồi lên. Tống Nam Xuyên bảo tài xế lái tới một khách sạn mà tối hôm nay anh nghỉ lại ở đó.

Ngoài cửa sổ khung cảnh lướt về phía sau, hai hàng cây bên đường được bao trùm trong lớp tuyết rất dày. Bùi Anh nhìn một lúc rồi quay đầu hỏi Tống Nam Xuyên: “Đúng rồi, anh chuyển chỗ phần và bắt động sản cho em làm gì?”

“Anh thích chuyển thì chuyển thôi, còn cần lý do sao?” Tống Nam Xuyên hỏi như chuyện đương nhiên.

Bùi Anh nghẹn họng: “Bắt động sản thì thôi đi, nhưng chỗ phần công ty là sao, em có hiểu gì đâu chứ”.

“Anh sẽ bảo luật sư quản lý cho em, hằng năm em cứ chờ được chia tiền là được”.

Bùi Anh: “...”

Không làm mà hưởng thì cũng vui thật đấy, nhưng mà Bùi Anh vội vàng chấn chỉnh lại tinh thần: “Giờ em đã kiếm được nhiều tiền hơn trước kia rồi mà, làm việc cùng Hoan Vũ được hưởng lợi rất nhiều, đặc biệt là bộ phim Diễn viên em còn kiếm được một số tiền lớn nữa”.

Tống Nam Xuyên nói: “Em kiếm tiền là việc của em, có liên quan gì tới bắt động sản và chỗ phần anh đưa hả?”

Bùi Anh: “...”

Được rồi, không liên quan, Xuyên Xuyên nhà cô nhiều tiền quá nên nổi điên vậy đó.

Cô giờ mấy ngón tay ra rồi nói: “Giờ hộ khẩu em đã lấy được rồi, nhưng mà bây giờ đang dịp Tết xuân, cục dân chính cũng nghỉ mất rồi, không làm thủ tục được”.

“Không sao cả, hôm nay là mùng năm, có lẽ mùng bảy họ sẽ làm việc thôi”.

“Ồ...” Bùi Anh gật đầu, lại hiếu kì nhìn anh: “Nghe nói tổng giám đốc có thể bảo cục dân chính làm việc trong ngày nghỉ kia mà”.

Tống Nam Xuyên bật cười: “Hay anh thử nhé?”

“Thôi vậy, tết nhất mà bắt người ta chạy tới chạy lui cũng không hay, đợi hai ngày nữa vậy”. Cô nói xong thì giới thiệu với Tống Nam Xuyên: “Mặc dù thành phố em rất nhỏ nhưng có không ít chỗ vui chơi đâu nhé”.

Cô cứ tưởng Tống Nam Xuyên ở đây hai ngày thì sẽ buồn chán lắm nên mới đề nghị với anh như vậy, không ngờ người kia lại chẳng hề hứng thú: “Trời lạnh thế này thì có gì mà vui? Minh cứ ở khách sạn hai ngày đi”.

Bùi Anh: “...”

Keke

Cuối cùng Tống Nam Xuyên vẫn bị Bùi Anh kéo đi dạo thành phố giữa ngày đông giá rét, ngày đầu tiên sau khi kì nghỉ tết kết thúc, hai người không chờ nổi mà chạy tới cục dân chính làm thủ tục ngay.

Sau dịp lễ, mọi người nô nức đến đây để công chứng. Nhân viên cục dân chính làm việc mệt mỏi suốt cả ngày, lúc nhìn thấy Bùi Anh và Tống Nam Xuyên, lần đầu tiên họ có cảm giác công việc này thật tốt, cô yêu quý công việc của cô ghê.

Mặc dù Tống Nam Xuyên và Bùi Anh tới đăng kí kết hôn, nhưng nhân viên còn phần khích và căng thẳng hơn cả họ, như thể người kết hôn chính là cô

vậy đó.

Nhưng cô vẫn còn đang độc thân mà.

Thiếu sự tươi mát của tình yêu, bình thường cô phải dựa vào chuyện bát quái của người ta để bù đắp cho nỗi lòng hiu quạnh, mà series câu chuyện giữa Bùi Anh và Tống Nam Xuyên chính là câu chuyện mà cô yêu thích nhất, chờ đợi từng tập một. Sau khi giúp hai người làm thủ tục xong, cô vội vàng cầm điện thoại lên weibo.

Series câu chuyện giữa Bùi Anh và Tống Nam Xuyên, hồi kết!

Vốn cô định bỏ hết đạo đức nghề nghiệp để đăng lên weibo, không ngờ người trong cuộc không cho cơ hội đó.

Bởi vì khi cô vừa online, cô nhìn thấy weibo đồ rục của Bùi Anh.

Đừng hỏi vì sao lại là đồ rục :)

Bùi Anh v: Chúc mọi người năm mới vui vẻ, tôi kết hôn rồi ~\(\geq \nabla \leq)/~[hình ảnh]

Hình ảnh này được chụp theo ý tưởng của Tống Nam Xuyên, đặt một chiếc nhẫn lấp lánh trên giấy đăng kí kết hôn của hai người. Bài được đăng lên, chỉ trong nháy mắt đã khơi dậy hàng ngàn làn sóng.

“Trời đất trời đất trời đất ơi! Giờ tôi phấn khích quá biết nói gì nữa đây? Kim cương của Bùi nhà tôi lớn quá!!!”

“Bùi Bùi à, hết năm em lên ba cân, chị không chờ nổi nữa nên muốn cho em ăn đồ ăn của chó sao, em từ chối [bye bye] nhưng mà em vẫn phải nói, trời ơi cuối cùng cũng kết hôn!”

“Kim cương làm mù mắt rồi! Tổng giám đốc Tống giàu có quá! Chúc anh và Bùi Bùi tân hôn hạnh phúc!”

“Quả nhiên về nhà là kết hôn! Nhưng mà nói như thế thì hình như có hơi không may mắn! Trước kia mình đã đoán như thần! Cuối cùng Bùi Bùi và tổng giám đốc Tống cũng kết hôn rồi! Nhớ phát thức ăn cho chó và kẹo cưới nhé!”

“Đây là tờ giấy đăng kí kết hôn có giá trị cao nhất mà tôi biết! Bùi Bùi và tổng giám đốc Tống đều quá đẹp! Chắc con hai người cũng sẽ đẹp lắm đây! Cuối cùng cũng kết hôn rồi, nhanh có con nhé! [tức giận mắng]”

“Giấy chứng hôn của Bùi Anh và Tống Nam Xuyên, cảm động quá qaq Bùi Bùi tới với tổng giám đốc Tống không dễ dàng, chúc hai người luôn hạnh phúc qaq”.

“Tôi muốn cười vào mặt mấy người đã nói Tống Nam Xuyên sẽ không cưới Bùi Anh [ngoáy mũi]”

“Thình lình không kịp chuẩn bị một bao thức ăn cho chó, không nói nữa, tôi cũng muốn kết hôn, à mà hình như mình còn chưa có bạn trai [bye bye]”.

“Hiện trường làm thịt chó.. ngã xuống không dậy nổi.jpg”.

“Chúc mừng Bùi Bùi và tổng giám đốc Tống! Cuối cùng cũng hợp pháp rồi! [cười trộm]”.

“Kết hôn thật kia, tổng giám đốc Tống đúng là trai đẹp si tình [bye bye] xem hai người vui vẻ được bao lâu ~”.

“Sao có mấy người âm dương quái khí thế nhỉ, cứ im lặng bỏ đi không được à, đừng ép tôi mắng chửi [mim cười]”.

“Anti tới chiến à! Giờ fans của Bùi Bùi đến mấy triệu, không sợ mấy người đâu”.

Dưới weibo của Bùi Anh rất náo nhiệt, truyền thông bạn bè cũng không hề nhàn rỗi, hơn nửa tiếng sau, tin kết hôn của Bùi Anh và Tống Nam Xuyên càng lúc càng ầm ỹ.

“Cuối cùng cũng tới rồi! Bùi Anh và Tống Nam Xuyên tu thành chính quả, tới ngày chính thức đăng kí kết hôn rồi!”

Dưới weibo này các bạn bè trên mạng bình luận cực kì tích cực.

“Đừng nói tới cuối cùng! Tôi muốn xem phiên ngoại nữa. Phải giám sát họ sinh con kia!

“Hôn lễ mọi người không theo sao? Tôi muốn xem hôn lễ của Bùi nhà mình và tổng giám đốc Tống, mau cút đi! [tức giận mắng]”

“Tôn nghiêm của paparazi đâu chứ? Tin kết hôn tự đăng lên! Cần mấy anh làm gì?”

Tống Nam Xuyên bình tĩnh lướt nhìn weibo một lượt, anh cầm điện thoại vào weixin, đăng bài viết đầu tiên trong đời mình.

Xuyên: :) [hình ảnh]

Bạn bè của anh đa số toàn là bạn bè thân thuộc và các đối tác làm ăn, bình thường những người này rất ít đăng weixin, nhưng tin anh vừa up lên, nhóm bạn bè đã nhao nhao tíu tít. Không ít người gửi tin chúc mừng, có cả Anh hai lòng xù nữa.

Anh hai: Trời đất em kết hôn rồi à? Ba mẹ biết không?

Tổng Nam Xuyên trả lời: “Đương nhiên là biết, nếu không thì sao em lấy được hộ khẩu chứ :)”

Anh hai: Anh là người biết cuối cùng đấy hả [bye bye]

Xuyên trả lời Anh hai: Đúng đó, cảm ơn weixin vạn năng đi, nếu không phải chờ đến hôm tổ chức hôn lễ anh mới biết :)

Anh hai trả lời Xuyên: Đoạn tuyệt quan hệ [bye bye]

Ba: Nhận giấy rồi thì mau về công ty làm việc, còn đăng weixin làm gì?

...

Ba Tổng vừa trả lời, nhóm bạn bè đều trở nên im lặng.

Bùi Anh không nhìn thấy đoạn chat giữa Anh hai, ba Tổng và Tổng Nam Xuyên, chỉ là trong lúc vô tình cô lướt qua weixin của anh thì có hơi kinh ngạc.

Cô nhìn chăm chăm bức ảnh hai tờ giấy đăng kí kết hôn một hồi, yên lặng like một cái.

Hóa ra Xuyên Xuyên cũng sẽ đăng bài, mà cô chỉ có thể like một cái.

Lại một tháng ba qua, hoa đào nở rộ khắp thành phố.

Bùi Anh bận rộn cho việc chuẩn bị hôn lễ. Cuối cùng cũng chọn ngày mùng 7 tháng 4 để tổ chức lễ cưới, mẹ Tổng chọn ngày hoàng đạo.

Hôn lễ đầu tiên tổ chức ở Đức, Tổng Nam Xuyên nhân tiện tìm một nhà thiết kế áo cưới ở Đức, may áo cưới. Thế là Bùi Anh phải bay sang kia thử áo cưới, qua vô số lần sửa chữa, rốt cuộc Tổng Nam Xuyên cũng hài lòng.

Không sai, là Tổng Nam Xuyên hài lòng, còn Bùi Anh... mẹ nó cô rất hài lòng được chưa! Cô có muốn bay nhiều lần thế đâu.

Nhưng mà chiếc áo cưới cuối cùng đẹp hơn lần đầu tiên rất nhiều, sau khi Bùi Anh thử xong, cô quay lại gương selfie một tấm, đăng lên weibo ngược cầu.

Một tháng nay trên weibo của cô toàn hiện trường làm thịt chó, nhưng những fans hâm mộ vừa hết la ngược quá vừa ảm ỉ muốn cô đăng nhiều hơn, cuối cùng thành một cái máy sửa soạn nành một mới.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, rốt cuộc cũng tới ngày mùng 6 tháng 4, trước hôn lễ một ngày. Bởi vì trong hôn lễ có thăm dò và một loạt quy trình, cho nên hôm nay họ phải tới diễn tập.

Nhân viên diễn tập bao gồm phụ rể và phù dâu, trong tiệc cưới này họ không mời đoàn phụ rể phù dâu sang trọng, mà phụ rể của Tổng Nam Xuyên chính là anh hai của anh, còn phù dâu của Bùi Anh là Nhậm San San.

Không có đội hình minh tinh rạng ngời rực rỡ, nhưng hạnh phúc của Bùi Anh lại không kém một ai.

Cánh cửa vừa dày vừa nặng trước mặt Bùi Anh được mở ra từ từ, ánh mặt trời ban mai lóe lên rực rỡ. Tổng Nam Xuyên dần xuất hiện trong tầm mắt của cô. Anh hơi nghiêng người, khẽ cười rồi đưa tay trái ra.

Bùi Anh vòng lên tay anh, hai cô bé nhỏ rải cánh hoa xung quanh.

Thăm dò trong cửa hàng mềm mại quá thì phải, cả người Bùi Anh đều nhẹ bồng cả lên, như thể đang đi giữa đám mây. Trên đường đi, cô nghiêng đầu hỏi Tổng Nam Xuyên: “Anh nói xem lát nữa cha xứ sẽ hỏi mình cái gì?”

Tổng Nam Xuyên đáp: “Thì em có đồng ý gả cho anh không các kiểu đấy”.

“Hả, thế sao cha xứ không hỏi vì sao em lại để ý đến anh?”

“...Anh nghĩ ông không bắt quái vậy đâu”. Tổng Nam Xuyên nói xong thì nghiêng đầu nhìn Bùi Anh: “Nhưng mà anh cũng thấy tò mò, sao em lại để ý đến anh?”

Bùi Anh nói: “Bởi vì khi ấy em bị mù chứ sao”.

Tổng Nam Xuyên: “...”

May mà cha xứ không hỏi câu hỏi đó.

Anh khẽ cười tựa sát vào Bùi Anh, thì thầm bên tai cô: “Xem ra mắt của em phải mù cả đời rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mới Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Ngoại truyện 3

Chuyển ngữ: Fei Ying

Biên tập: Iris

Mặc dù Tống Nam Xuyên đưa chuyện sinh con vào kế hoạch nhưng Bùi Anh vừa mới giành được vị trí ảnh hậu, giá trị bản thân cũng tăng lên nên có rất nhiều hợp đồng được công ty liên tục ký kết. Nếu quyết định sinh con vào lúc này thì đó cũng không phải là một lựa chọn tốt.

Cô thương lượng với Tống Nam Xuyên, quyết định lùi kế hoạch sinh con lại hai năm, chờ khi sự nghiệp của cô ổn định, vững chắc hơn sẽ suy nghĩ thêm về vấn đề này.

Mặc dù Tống Nam Xuyên thật lòng rất muốn có một cô công chúa nhỏ, nhưng nghĩ tới việc có thêm hai năm sống cuộc sống hai người với Bùi Anh thì cũng bằng lòng.

Trong hai năm này, Bùi Anh nhận lời diễn một bộ phim truyền hình, hai phim điện ảnh, một vài quảng cáo, còn lại là hợp tác với Kiều Di Thần phát hành một đĩa đơn nữa. Lịch trình trong hai năm này của Bùi Anh kín đặc, chưa nói tới việc thu được danh tiếng, riêng tiền sữa bột kiếm được cũng dư sức có thừa.

Cuối cùng, dưới sự thúc giục kiên nhẫn không dừng lại của người hâm mộ suốt hai năm, Bùi Anh tuyên bố tạm thời rời giới giải trí, chuyên tâm chuẩn bị mang thai.

Tin này khiến cho không ít người hâm mộ kì cựu nước mắt tuôn rơi, hết như là mình sắp sinh con vậy. Các ký giả tuyên thông cũng rít rịt nhộn nhịp, tất cả đều chú ý tới động tĩnh cái bụng của Bùi Anh.

Bùi Anh nhìn đại quân thúc giục sinh nở trên internet, nghiêng đầu nói với Tống Nam Xuyên: “Xuyên Xuyên, em cảm thấy áp lực cho anh rất lớn đó.”

Tống Nam Xuyên nhướn nhướn mày, hỏi lại: “Vì sao?”

“Bởi vì nếu em mãi mà không có thai, họ sẽ cho rằng là do anh không được.”

Tống Nam Xuyên: “....”

“Á à, vậy thì thử xem xem rốt cuộc anh có được hay không nhé.” Anh không nói lời nào ôm Bùi Anh đặt lên giường.

Hai người cùng nhau nỗ lực cố gắng, rất nhanh chóng đã có tin mừng, dưới ánh mắt áp bức của Tống Nam Xuyên, Bùi Anh chia sẻ tin này lên Weibo đầu tiên, để chứng minh rằng anh rất được.

Bùi Anh v: Chào mọi người, hôm nay tôi đã đến bệnh viện kiểm tra, xác nhận đã mang thai rồi [xấu hổ] Máy tháng nữa sẽ có một sinh mệnh nhỏ bé gặp mặt mọi người [trái tim]

Bây giờ mỗi một Weibo Bùi Anh gửi đi, chưa đến một phút đã có mấy trăm bình luận, thế nên cô chỉ mới uống một ngụm nước trong thời gian ngắn ngủi, các bình luận phía dưới Weibo đã nổ tung.

Trời ơi trời ơi, Bùi của em sắp làm mẹ!!! [yêu chị]

Cuối cùng cũng chờ được chị, may mà em chưa tắt thở!!!

Em bé sắp chào đời, không uống công em thuốc giục suốt hai năm! Chúc mừng Bùi Bùi, chúc mừng Tống giám đốc Tống! Để em suy nghĩ xem nên thúc giục cái gì tiếp theo!

Nhân dân khu tây nam đã gửi điện chúc mừng! Con gái Bùi của em với Tống giám đốc Tống khi khóc sẽ rất xinh đẹp!

Hai năm đầu sau khi Bùi Bùi kết hôn với Tống giám đốc Tống, mấy kẻ nói muốn xem họ hòa thuận được bao lâu đâu? Bây giờ người ta còn sắp sinh con rồi kìa, mấy người còn có gì muốn nói nữa? [ngoáy mũi]

Có vài người vốn không chịu được cảnh người khác hạnh phúc [mỉm cười] chúc mừng Bùi Bùi cùng Tống giám đốc Tống, phải chăm sóc bản thân thật

tốt nhé, mong đời sinh linh bé nhỏ chào đời!

Bùi Bùi đồng ý với em, nhất định phải sinh con trai nhé! Em không gả được cho sếp Tổng thì có thể gả cho bé cũng được! Đúng rồi, em năm nay mới mười ba tuổi, tính ra thì cũng không lớn hơn bé bao nhiêu đâu [xấu hổ]

Dưới sự trông mong tha thiết của người hâm mộ cả nước, cuối cùng cũng đến ngày dự sinh của Bùi Anh. Mấy tiếng cô nằm trong phòng sinh, lòng dạ Tổng Nam Xuyên cũng bị thít chặt. Sau khi Bùi Anh được đẩy ra, anh gần như nhào tới ngay lập tức.

Sắc mặt Bùi Anh tái nhợt, vì ra nhiều mồ hôi mà tóc bết vào mặt. Tổng Nam Xuyên nhìn thấy mà đau lòng, cau mày hỏi bác sĩ bên cạnh: “Cô ấy thế nào rồi?”

“Mất quá nhiều sức nên hơi yếu, nghỉ ngơi một hồi sẽ khỏe lại.”

Nghe lời bác sĩ nói Tổng Nam Xuyên mới hơi thở phào nhẹ nhõm. Anh hôn lên cái trán nhễ nhại mồ hôi của Bùi Anh rồi mới nghỉ tới ra xem em bé.

Bùi Anh sinh được một bé gái, chao ôi là mềm mại, giống như một khối cầu tuyết trắng vậy.

Lần trước con dâu cả nhà họ Tổng cũng sinh được một bé trai, thế nên cái em bé này là bé gái duy nhất trong nhà họ Tổng. Vậy nên đứa cháu gái này ở nhà họ Tổng rất được yêu thương nuông chiều.

Ngay hôm bé chào đời, bà nội tặng cho bé một ngôi biệt thự nhìn ra biển. Tổng Nam Xuyên thấy nhà đã có người tặng, đành tặng cho bé đá quý - một viên ngọc Sapphire cao cấp trong truyền thuyết, xanh thẫm tinh lạng tựa như biển khơi.

Hai tin tức này gây chấn động toàn bộ làng giải trí, ngay cả một người qua đường cũng không nhịn được phải lên weibo quỳ lạy một phen.

Tặng xong quà sinh nhật, đặt tên cho công chúa nhỏ cũng là chuyện lớn hàng đầu. Mẹ Tổng nói hồi mới mang thai anh cả, bà đã nghĩ trong tên nhất quyết phải có một chữ Giai, kết quả là đã nhiều năm trôi qua mà chữ này vẫn không có cơ hội xuất hiện...

Để hoàn thành mong ước của bà, tên của báu vật nhỏ nhà họ Tổng sẽ có một chữ Giai này. Tổng Nam Xuyên lại hỏi Bùi Anh có đặc biệt yêu thích chữ nào không, Bùi Anh suy nghĩ một lát rồi nói, cô chỉ mong con gái có thể vui vẻ cả đời không âu lo, thế nên cô chọn chữ Nhạc.

Vậy là cuối cùng tên của công chúa nhỏ cũng được quyết định, là Tổng Giai Nhạc

Đến tận khi Bùi Anh kết thúc một tháng ở cữ, sức nóng từ sự ra đời của Tổng Giai Nhạc vẫn chưa ngừng lại. Đúng lúc này Đường Cường tới tìm cô, đầu tiên là tặng em bé quà gấp mặt, sau đó lại cùng Bùi Anh nhắc lại chuyện cũ: “Cô Bùi, còn nhớ hai năm trước tôi đã đề nghị cô chuyển sang công ty Khải Hoàng chứ? Bây giờ hợp đồng của cô và Thăng Cảnh cũng sắp hết hạn, dù có chuyển sang công ty chúng tôi cũng là điều dễ hiểu.”

Thật sự là Bùi Anh không nghĩ Đường Cường còn nhớ chuyện này, cô mím môi suy nghĩ, Đường Cường vẫn tiếp tục thuyết phục cô: “Trần Thăng không phải kẻ ngu, hai năm qua lịch trình của cô rất nhiều, kiếm cho anh ta không ít tiền, cho dù là có ân tình gì thì cũng đã trả hết, Khải Hoàng có thể cho cô một bộ đồ và một không gian phát triển tốt hơn. Thêm nữa, nhờ sự thành công của cô, Thăng Cảnh cũng tìm được một nhóm người mới căn bản khá tốt, dù cô ra đi cũng sẽ có người kế cận.”

Đường Cường trò chuyện với Bùi Anh suốt nửa giờ, cô thật sự có hơi dao động, không chỉ bởi vì tài ăn nói của anh ta, mà còn vì điều kiện anh ta đưa ra.

Trước khi cô mang bầu, Trần Thăng có tìm cô để trao đổi chuyện hợp đồng. Thỏa thuận hợp đồng cô cũng đã xem, mặc dù tốt hơn nhiều so với hợp đồng đã ký trước đó, nhưng so với điều kiện Đường Cường đưa ra thì đúng là một trời một vực.

Bùi Anh bây giờ đã có con, theo bản năng sẽ suy nghĩ làm sao kiếm được nhiều tiền, mặc dù về chuyện nuôi đứa bé này về cơ bản cô không cần bận tâm chuyện tiền bạc.

Nhưng mà ai lại đi chê tiền nhiều chứ?

Dựa vào ba tác lược của Đường Cường, cuối cùng cũng lôi kéo được Bùi Anh về đầu quân cho mình, Bùi Anh vừa quay lại đã truyền ra tin tức này, giới giải trí lại rúng động một lần nữa.

Nếu đã về với chủ mới thì đương nhiên phải cố gắng thể hiện cho tốt, nhưng mà cô vừa sinh Giai Nhạc nên vẫn muốn dành nhiều thời gian ở bên con gái. Cũng may Đường Cường là người nặng về chất không nặng về lượng, chỉ giúp cô nhận lời một phim, không nhận các công việc lật lọng khác.

Thời gian một năm trôi qua rất nhanh, công chúa nhỏ Tổng Giai Nhạc vui mừng chào đón sinh nhật một tuổi của mình.

Bạn nhỏ Tổng Giai Nhạc mới một tuổi đã biết gọi bố mẹ, lần đầu tiên Tổng Nam Xuyên nghe con gái gọi tiếng ba đã kích động mà lôi kéo Bùi Anh “chiến đấu” cả đêm.

Tất nhiên, chuyện quan trọng chính là tiệc sinh nhật của bạn nhỏ Tổng Giai Nhạc. Tổng Nam Xuyên dứt khoát thay đổi ngôi biệt thự ông bà nội tặng bé thành một lâu đài, tìm một đoàn xiếc tạp kỹ tới biểu diễn.

Anh mời rất nhiều bạn bè thân thiết, có rất nhiều người nổi tiếng trong giới nghệ thuật. Tiệc sinh nhật một tuổi của bạn nhỏ Tổng Giai Nhạc lại lần nữa tạo được tiếng vang trong nước

Có phóng viên còn viết một bài báo tám trăm mười tám chữ, đếm kỹ những món quà bạn nhỏ Tổng Giai Nhạc mới một tuổi nhận được suốt một năm qua, cũng ước đoán sơ lược tổng giá trị.

Kết quả không tính thì không biết, tính rồi mới bị dọa cho giật mình, kể từ thời điểm ra đời đến nay, bạn nhỏ Tổng Giai Nhạc đã trải qua tổng cộng là hai lần sinh nhật, nhưng đã nhận được chỗ quà tặng lên tới mười hai tỷ đồng...

Đồng dân cư dân mạng bị mấy con số này làm tổn thương sâu sắc... Ban đầu là ai nói Tổng Nam Xuyên sẽ không cưới Bùi Anh, cưới rồi cũng sẽ không bền lâu! Các người mau đứng ra đây cho chúng tôi chém mấy dao giảm bớt bức bối đi!

Mặc dù cư dân mạng bị giày xéo về tinh thần, nhưng người nhà họ Tổng dường như không biết mệt mỏi cứ đáp tiền lên người bạn nhỏ Tổng Giai Nhạc.

Trong yến tiệc sinh nhật một tuổi, ngoại trừ việc ăn uống rồi khoe khoang con gái mình thì Tổng Nam Xuyên cũng chuẩn bị cho bé bất đồ vật đoán tương lai. Trên thảm đỏ đặt không ít đồ đặc, có ngọc quý, có nhân dân tệ, có đô la...

Bùi Anh nhìn mà nhức đầu, đây là triển lãm tiền nội địa à!

Cô nghiêng đầu sang chất vấn Tổng Nam Xuyên, anh đáp: “Chẳng phải cũng có búp bê Barbie cao cấp phiên bản giới hạn và túi xách trẻ con hàng hiệu đây thôi?”

Bùi Anh: “...”

Cô không muốn lúc con gái còn nhỏ như thế đã bị vấy bẩn tâm hồn đâu!

Nhưng mà bạn nhỏ Tổng Giai Nhạc của chúng ta, dưới sự tiến đánh trong vòng ba trăm sáu mươi độ không góc chết của tiền vàng lại chọn một cái thước tam giác tầm thường nhất.

Tổng Nam Xuyên: “...”

Là ai đã bỏ thước tam giác vào! Cái vật này sao mà xứng với công chúa nhỏ nhà ta!

Ngược lại Bùi Anh thì rất kinh ngạc vui mừng nói: “Nhạc Nhạc thích thước tam giác, hay là thích toán học? Tương lai có khi lại trở thành một nhà toán học ấy chứ.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Không có cửa đâu! Ai nói công chúa nhỏ nhà mình phải làm nhà toán học chứ! Anh không đồng ý!

Anh không thể không tưởng tượng hình ảnh con gái mình đeo một cái kính dày cộp không thấy mắt, tóc tai rũ rượi ngồi trước bàn tính toán chứng minh định lý toán học.

Quá đáng sợ!

Nhưng kết quả lại chứng minh, lo lắng của anh là dư thừa, bởi thành tích toán học của Tổng Giai Nhạc... còn kém hơn cả kết quả môn tiếng Anh năm đó của mẹ mình...

Trong tiệc sinh nhật một tuổi tại sao con bé lại chọn thước tam giác đã trở thành nghi vấn lớn nhất trong đời Bùi Anh.

Thấy con gái mạng về không biết bao nhiêu bài thi toán học không đạt tiêu chuẩn, Bùi Anh cảm thấy trong lòng rầu rĩ.

Cô xoa đầu Tổng Giai Nhạc, hỏi bé: “Nhạc Nhạc, con có thích toán học không?”

Tổng Giai Nhạc nhăn nhó cái mũi nhỏ, lắc đầu nói: “Không thích.”

Bùi Anh lại hỏi: “Có thích cái thước tam giác kia không?”

Tổng Giai Nhạc vẫn lắc đầu: “Không thích.”

Bùi Anh: “...”

Thế thì tại sao con lại chọn thước tam giác! Con nói mẹ nghe đi!

“A, nhưng mà ở trường tiểu học có một anh rất giỏi ạ, con nghe nói anh ấy giành chức vô địch Olympic toán học đó, hiệu trưởng trong lễ chào cờ toàn khen ngợi anh ấy.”

“Thế sao?” Bùi Anh chẳng quan tâm con của người khác thì Olympic được giải nhất, cô chỉ biết là Tổng Giai Nhạc lại không đạt điểm môn toán học.

“Hôm nay hiệu trưởng mời anh ấy lên sân khấu nói chuyện, anh trai nhỏ tóc xoăn xoăn, rất đáng yêu.”

Bùi Anh thả lỏng đầu óc một lát, đột nhiên ý thức được cái gì đó, xoay đầu lại hỏi cô bé: “Vậy con có thích anh trai nhỏ tóc xoăn không?”

“Có ạ!” Tổng Giai Nhạc mạnh mẽ gật đầu một cái.

Bùi Anh: “...”

Thì ra thước tam giác là tiêu chuẩn chọn chồng sao??!

Tổng Nam Xuyên vừa về nhà, thấy hai người Bùi Anh và Tổng Giai Nhạc mắt mẹ trừng mắt con. Không cần hỏi anh cũng đoán được, chắc là Tổng Giai Nhạc thi toán học lại không qua rồi.

Anh đi tới ghế salon ngồi xuống, ôm con gái nhỏ đặt lên chân mình, nói với Bùi Anh: “Nhạc Nhạc còn nhỏ, em không nên ép buộc con bé quá, học toán không giỏi cũng không sao, có thể tính toán được chỉ tiêu hàng ngày là đủ rồi.”

Bùi Anh nghiêng đầu sang, nhìn về phía anh cười ha ha: “Vừa rồi con bé nói, nó thích một anh trai nhỏ tóc xoăn học rất giỏi đấy.”

Tổng Nam Xuyên: “...”

Bầu trời nổ một tiếng sấm, bão thẳng xuống đầu anh.

Con gái anh còn nhỏ như thế, sao mà đã biết thích con trai!

Nét mặt nghiêm túc đặt Tổng Giai Nhạc xuống đất, anh hỏi cô bé: “Anh trai nhỏ nào? Tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi? Nhà ở đâu? Bố mẹ là ai?”

Bùi Anh: “...”

Một loạt câu hỏi của Tổng Nam Xuyên làm Tổng Giai Nhạc bị hỏi đến chóng mặt, cô bé nghiêng cái đầu nhỏ, chọn một câu mình nhớ được để trả lời: “Anh trai nhỏ hình như tên là Kỳ Nhượng, có ba là một nhà toán học ạ!”

Bạn đang đọc truyện *Em Muối Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Ngoại truyện 4

Chuyển ngữ: Tặc Gia

Biên tập: Iris

Cuộc gặp gỡ của Tổng Mộc Dương và Nhậm San San, lại phải nhắc đến đám cưới của Tổng Nam Xuyên.

Bởi vì trong buổi tập dợt hôn lễ, phù rể phù dâu cũng phải cần trình diện, cho nên Tổng Mộc Dương và Nhậm San San cũng gặp nhau như thế.

Lần đầu tiên nhìn thấy Nhậm San San, anh đã nghĩ cô là một tài xế phải lái xe hằng ngày.

Đừng hỏi tại sao anh lại biết, mặc dù hôm nay trang phục của Nhậm San San thuần khiết như thiên sứ nhỏ nhưng không thể che giấu được mùi tài xe lâu làng trên người cô mới có.

Mà lần này Nhậm San San đã thành công lao tới ngủ cùng với một tổng giám đốc rồi. Lần trước, khi Bùi Anh nhắc tới anh cả của Tổng Nam Xuyên, cô còn nghĩ đây ắt hẳn là một mục tiêu tốt, giờ đã có cơ hội gặp gỡ anh, sao mà buông tha chứ!

Đôi giày cao gót dưới chân thỉnh thoảng sang một bên, Nhậm San San lão đạo quơ quơ người tại chỗ. Mà Tổng Mộc Dương ngay bên cạnh lại nghiêng người sang nhẹ giọng hỏi cô: “Cô sao thế?”

Nhậm San San xoa xoa huyết thái dương của mình, mặt mũi đáp: “Có lẽ là do không quen với thời tiết, tôi thấy khó chịu quá.”

Tổng Mộc Dương hơi cúi người, tay phải đẩy tóc mái trên trán của cô ra, thử đo nhiệt độ: “Nóng lắm hả?”

Đúng lúc hai người Bùi Anh đi ngang qua: “...”

Cô thấy không phải là bị sốt mà là bị điên đó!

Tổng Nam Xuyên kéo tay cô, thì thầm: “Nghiêm túc chút nào.”

“Ồ!” Bùi Anh dời mắt lại, đáp lời anh bằng một giọng cực thấp: “Anh cả anh và Nhậm San San...”

Tổng Nam Xuyên không buồn liếc mắt sang nhìn họ: “Hai tài xế già*, em cứ mặc hai người họ đùa đi.”

*老司机 Ngôn ngữ mạng, ý chỉ là già đời

Bùi Anh: “...”

Tổng Mộc Dương bên kia cũng vừa thử nhiệt độ trên trán Nhậm San San xong, anh đưa tay về sờ lên trán của mình: “Có sốt đâu, chắc là hơi mệt, nếu không chúng ta tìm một chỗ ngồi trước nhé?”

“Ừm.” Nhậm San San cười khề, đã bao lâu rồi, chưa có ai trêu chọc cô vậy chứ! Mặc đầu sát không hổ là một trong tam đại thần khí, làm cô cũng xuân tâm giao động rồi! Đặc biệt là nhan sắc của ba anh em nhà họ Tống đều rất cao, Tống Mộc Dương ít nhất cũng cao đến một mét tám lăm, người cao nhất định là xuân được!

Cô và Tống Mộc Dương đi tới ngồi một bên, Tống Mộc Dương còn tìm người mang cho cô ly nước.

“Cảm ơn”. Nhậm San San nhấp một ngụm nước nhỏ, cười với anh. Tống Mộc Dương cũng cong khóe miệng lên, hỏi cô: “Có đỡ hơn chút nào không?”

Nhậm San San đáp: “Vâng, tốt hơn rồi, nhưng mà tôi nghĩ nếu ở lại đây thì hơi bí bách quá”.

Tống Mộc Dương nói: “Vậy tôi ra ngoài với cô nhé?”

“Vâng, cảm ơn anh”. Nhậm San San uống hết ly nước nhỏ, đứng lên ra ngoài cùng với Tống Mộc Dương.

“Khung cảnh ở nơi này đẹp quá, sau này tôi cũng muốn được cử hành hôn lễ ở lâu đài cổ thế này”. Nhậm San San hít một hơi không khí tươi mát trong lành ở bên ngoài, cảm giác tâm hồn đều thư thái.

Tống Mộc Dương đứng ở sau lưng cô, chỉ cười không lên tiếng.

Nhậm San San xoay người hỏi anh: “Quan hệ giữa anh và em trai có vẻ rất tốt nhỉ? Đúng là hiếm gặp!”

“Là sao?”

“Không phải trong các câu chuyện vẫn có ư? Anh em trong các gia tộc lớn sẽ vì tiền bạc mà anh em tương tàn.”

Tống Mộc Dương hơi dừng lại một chút, bổ sung thêm: “Tôi muốn hỏi là, sao cô lại thấy quan hệ giữa chúng tôi tốt ấy?”

“...Thì anh ta mời anh làm phù rể mà? Chắc quan hệ tốt đẹp thì mới mời anh sao”.

Tống Mộc Dương ồ một tiếng: “Thực ra nó muốn khoe mẽ hôn lễ thể ki của mình thôi mà.”

Nhậm San San: “...”

Xem ra không hẳn các tình tiết trong tiểu thuyết là bịa đặt.

Cô an ủi Tống Mộc Dương: “Không sao, đến khi anh cử hành ba lần hôn lễ, mời anh ta làm phù rể, chọc tức anh ta.”

Tống Mộc Dương cười khề: “Đáng tiếc tôi vẫn chưa có ý trung nhân.”

Nhậm San San giả vờ kinh ngạc, thốt lên: “Sao lại thế chứ? Tiêu chuẩn của anh cũng cao phết.”

Tống Mộc Dương nói: “Tiêu chuẩn của tôi rất đơn giản.”

Nhậm San San nhếch hàng lông mày đẹp đẽ, hỏi anh: “Anh nói xem, nếu trong đám bạn tôi có ai phù hợp, tôi sẽ giới thiệu cho anh.”

Tống Mộc Dương nhìn cô, đúng lúc có gió thổi qua khiến tóc anh bay bay, đôi mắt kia như thấu suốt bày ra vẻ thâm tình: “Chỉ cần tôi yêu cô ấy, cô ấy yêu tôi là được.”

Nhậm San San ầm trong lòng một tiếng, lần này gặp đúng phải cao thủ.

Tống Mộc Dương vừa dứt lời liền chủ động hỏi tình hình của Nhậm San San: “Tôi nghe Bùi Anh nói cô mở một shop thời trang.”

“Ừm, gần đây chuyện làm ăn khá tốt, tôi dự định mở rộng thêm chi nhánh, mở thêm vài shop.”

“Ồ, nghe cũng khá hay. Đã chọn được cửa hàng chưa? Nếu cần tôi có thể hỗ trợ cho cô.”

“Thật ư? Nếu vậy thì rất cảm ơn anh.” Nhậm San San vẫn cầm điện thoại trên tay, cô bật máy lên, quơ quơ về phía Tống Mộc Dương: “Chúng ta theo dõi weibo nhé?”

Tống Mộc Dương nhếch môi, kết bạn với Nhậm San San.

Nhìn ô bạn bè lại tăng thêm người nữa, trong lòng Nhậm San San cười hà hà hai tiếng, rốt cuộc cô nàng Nhậm San San cũng sắp được ngủ với tổng giám đốc rồi! Đến đây nào, cô chuẩn bị xong xuôi rồi hết đó!

Cô đang định lấy lý do chưa quen với lối sống ở đây để mời Tống Mộc Dương làm hướng dẫn viên du lịch cùng mình dạo quanh nước Đức, thì đột nhiên chuông điện thoại reo vang.

“Hãy để anh giữ lấy em, giọng nói dịu dàng và cơ thể mềm mại tuyệt vời, cả người anh đã từng...”

Tống Mộc Dương: “...”

Chuông điện thoại di động của cái vị tài xế già này cũng thẳng thắn quá nhỉ, cô ta còn có dũng khí không tắt âm mới chết.

Anh chớp mắt, ra vẻ không hiểu ý tứ của ca từ, Nhậm San San mặt không đỏ tim không đập nhận máy, alo: “Chuyện gì thế?”

“Hai người đi đâu rồi thế? Mau về diễn tập!” Tiếng Bùi Anh vang ra từ tai nghe, Nhậm San San ồ một tiếng rồi đáp: “Trong đó bí quá nên bọn tôi ra ngoài hóng mát một lúc, về liền đây”.

Sau khi tắt máy, cô nhìn Tống Mộc Dương rồi nói: “Bùi Anh thúc chúng ta quay về diễn tập”.

Tống Mộc Dương gật đầu: “Ừ, vậy đi thôi”.

Nhậm San San cầm điện thoại trong tay, vừa mới quay người lại đôi giày cao gót dưới chân lại “rắc” một tiếng, lần này Tống Mộc Dương vẫn nhanh tay lẹ mắt đỡ được cô: “Có sao không?”

“Không sao ạ, có lẽ lâu rồi tôi không mang giày cao như vậy nên không quen áy mà”. Lúc Tống Mộc Dương đỡ cô, Nhậm San San chuyển hết trọng tâm lên người anh. Cô tựa vào ngực anh, lúc ngẩng đầu lên, đôi môi vô tình lướt qua góc cằm quyền rũ của người đó.

Tống Mộc Dương: “...”

Mặc dù anh đã nhìn thấu cô ta là một tài xế lão làng, nhưng mà không ngờ người này còn là một tài xế già đói khát! Tống Mộc Dương anh cũng đã “tùng đi qua vạn bụi hoa”, nhưng chưa bao giờ bị lừa gạt vậy đâu! Vì bất đắc dĩ anh mới phải tham gia hôn lễ của thằng ba, hơn nữa có cha anh cũng tới đây tham dự, nếu như mình có dây dưa gì phù đầu, chắc cha anh sẽ lột da anh mất.

Sau khi chờ Nhậm San San đứng vững, anh lịch sự buông ra, tiếp tục vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra: “Chúng ta về nhanh thôi, chắc họ chờ nóng ruột lắm rồi”.

“Được”. Nhậm San San nhìn theo bóng lưng anh, đi theo sau anh quay về.

Aiz, đều là người trưởng thành cả rồi, nói năng hành động đều sắc sảo. Tình là vậy, giả vờ mà cái gì cũng hiểu rõ cả đây.

Nhưng cũng có thể là vì vướng bận trước uy lực của ba Tống. Trong khoảng thời gian này, Tống Mộc Dương ở nước ngoài rất ngoan. Mặc dù thỉnh thoảng anh sẽ đùa với Nhậm San San một chút, nhưng chỉ giới hạn là trêu chọc mà thôi.

Được mấy lần như thế Nhậm San San liền nổi giận, đùa thì vui vẻ gì, không ngủ thì khỏi nói chuyện!

Nhưng mà cô cũng lờ mờ đoán được, Tống Mộc Dương kiêng dè ba anh ta, nếu trong hôn lễ của Bùi Anh, phù đầu phù rể ngủ cùng nhau thì đúng là không được tử tế lắm, thế là cô lại tiếp tục chơi đùa với Tống Mộc Dương.

Mãi cho đến khi hai hôn lễ của Tống Nam Xuyên kết thúc, trước hôm về nước một ngày, đột nhiên Tống Mộc Dương gửi cho cô một tin nhắn: “Mai về nước rồi, lúc trước tôi có nói dẫn em đi xem cửa hàng, muốn đi không?”

Nữ tài xế đói khát: “Đương nhiên là đi, cảm ơn anh nhé~

Tổng giám đốc mà mình thề phải ngủ: “Không cần khách sáo, chúng ta hẹn địa điểm trước nhé, đến lúc đó rồi gặp mặt”.

Nữ tài xế đói khát: “Quán bar Định Âu được không?”

Tống Mộc Dương: “...”

Anh thấy cái chú mình viết cho cô đúng là chuẩn vô cùng.

Tự nhiên lại thấy hơi mong đợi, sau khi về nước sẽ xảy ra chuyện gì đây? :)

Bạn đang đọc truyện *Em Mù Mới Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.